

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
GIRL
& her
REN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PEPPER
WINTERS

Kız & Her Ren

tarafından

New York Times Bestseller

Pepper Winters

The Girl & Her Ren
Copyright © 2018 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından yayımlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının izni.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak isterseniz

kitabı başka bir kişiyle paylaşıyorsanız, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Kütüphaneler aşağıdakilerden muafır ve bunlara izin verilir

kendi bünyelerindeki kopyaları üyeleriyle paylaştıkları ve bu kitabı stokladıkları için teşekkür ederiz. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayımlanmıştır: Pepper Winters 2018
pepperwinters@gmail.com Kapak Tasarımı: Ari @ Cover it!
Tasarımlar

Düzenleme tarafından: Editing-4-Indies (Jenny Sims)
Redaksiyon tarafından: Landers Editörlük Hizmetleri (Tiffany Landers)

Web sitesi ziyaret edin:
www.pepperwinters.com

İçindekiler

BLURB

PROLOGUE

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM ON

DÖRT BÖLÜM ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM ON

SEKİZ BÖLÜM ON DOKUZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI

BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BÖLÜM YIRMI SEKİZ BÖLÜM
YIRMI DOKUZ BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ DÖRT BÖLÜM
OTUZ BEŞ BÖLÜM OTUZ
ALTI
BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZ BÖLÜM OTUZ
DOKUZ BÖLÜM KIRK
BÖLÜM KIRK BİR BÖLÜM
KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
KIRK DÖRT BÖLÜM KIRK
BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ BÖLÜM
KIRK SEKİZ BÖLÜM KIRK
DOKUZ BÖLÜM ELLİ
BÖLÜM ELLİ BİR BÖLÜM
ELLİ İKİ
BÖLÜM ELLİ ÜÇ BÖLÜM
ELLİ DÖRT BÖLÜM ELLİ BEŞ
BÖLÜM ELLİ ALTI
BÖLÜM ELLİ YEDİ BÖLÜM
ELLİ SEKİZ

[BÖLÜM ELLİ DOKUZ BÖLÜM](#)

[ALTMİŞ](#)

[BÖLÜM ALTMİŞ BİR BÖLÜM](#)

[ALTMİŞ İKİ](#)

[BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ BÖLÜM](#)

[ALTMİŞ DÖRT BÖLÜM](#)

[ALTMİŞ BEŞ](#)

[ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ](#)

[SONSÖZ](#)

[EPİLOG DEVAMI](#)

[OKUYUCUYA NOT:](#)

[YAKLAŞAN KİTAPLAR 2018](#)

[PEPPER WINTERS PLAYLIST'TEN ALINABİLECEK](#)

[DİĞER KİTAPLAR](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

DÜZENLİ ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ?

Bültenime kaydolun ve özel içerikler, silinmiş sahneler ve ücretsiz hediyeler kazanın.

BURAYA
KAYDOLUN

Yeni bir sürümden veya indirimden ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

Beni **BOOKBUB**'da takip edin

Beni **AMAZON**'da takip edin

Beni **FACEBOOK**'ta takip edin

Hayatımın perde arkasını görmek ister misiniz (çoğunlukla tavşanlar ve atlar - bu yönden sıkıcıyım)?

Beni **INSTAGRAM**'da takip edin

YAKLAŞAN KİTAPLAR 2018

Beden Ressamı
Yaşayan Tuval
Tartışma

En son güncellemeler için lütfen **www.p epp erwinters.com** adresini ziyaret edin.

PEPPER WINTERS'IN DİĞER KİTAPLARI

Kurdele Düeti

Erkek Çocuk ve Kurdelesı

Kız Çocuk ve Ren

Dolar Serisi

Pennies

Dollars

Yüzlerce

Binlerce

Milyonlarc

a

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların

Tacı Gerçeğın

Tahtı

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve Kural

Günah ve Acı

Borçlu Serisi

Borç Miras

Birinci Borç

İkinci Borç

Üçüncü Borç

Dördüncü Borç

Son Borç

Borçlu Epilog

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları

Quintessentially Q

Twisted Together

Je Suis a Toi

Standalones

Görünmeyen

Mesajları Yok

Etti

Buna
Dokunamazsın

BLURB

*"Tüm sırlarınızı yazdığınızda ne yaparsınız? Hayır...bu yeterli değil. Tüm sırlarınızı yazdığınızda ve onları asla okumaması gereken tek kişi okuduğunda ne yaparsınız?
Sana ne yapacağını söyleyeyim.
Umarım."*

REN

Ren, Della'yı kendi kızı olarak alana kadar aşkın anlamını bilmiyordu. Başlangıçta ondan nefret etti, ama aylar yıllara karışıkça nefretin tam tersini öğrendi ve hayatını ona her şeyi vermeye adadı. Her fedakârlığı, her hediyeği tüm kalbiyle verdi. Ama sonra aşk şehvete dönüştü ve her şeyi mahvetti.

DELLA

Sırlarımı yazmakla aptallık ettim ama daha önce de aptallık etmişim, yani yeni bir şey değildi.
Onu suçlayamazdım, ondan nefret edemezdim, onu düzeltemezdim.
Onsuz devam etmeye çalıştım.
Ama ne yaparsam yapayım, yazdığım sırları silemiyordum.
Ta ki bir şey olana kadar.
Ta ki geri gelip aptal sırlarımı okuyana kadar.
Ve ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

PROLOGUE

DELLA

* * * * *

2032

İLK olarak, teşekkür etmek istiyorum.

Ren'e en az benim kadar aşık olduğun için teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Yolculuğumuzu paylaşmama izin verdiğiniz için. Gençliğimi, kıskançlığımı, sahipleniciliğimi affettiğin için teşekkür ederim; ama hepsinden önemlisi, hikayemizin her zaman neyle ilgili olduğunu anladığın için teşekkür ederim.

İki çocuğun birbirine aşık olmasıyla ilgili değildi.

Seksle, açlıkla, bencillikle ya da istekle ilgili değildi. Aşkla ilgiliydi.

Gerçek aşk.

On yıllara yayılan, ruhlara bulaşan ve sizi ölümsüz kılan aşk çünkü bu kadar derinden sevdiğinizde hiçbir şey ölemez.

Zamanın, mekanın, mesafenin ve evrenlerin ötesine geçer.

Böyle bir aşk sayfalarla, fotoğraflarla ya da anılarla sınırlı değildir; sonsuza dek canlı, vahşi ve özgürdür.

Sevgiler.

İşte bizim hikâyemiz de bununla ilgili.

Romantizm gelir ve gider, şehvet titrer ve yanar, sınavlar ortaya çıkar ve test eder, hayat araya girer ve eğitir, acı mutluluğu raydan çıkarabilir, neşe hüznü silebilir, birliktelik bir peri masalından daha fazlasıdır... bu bir seçimdir.

Sevmek, değer vermek, onurlandırmak, güvenmek ve tapmak için bir seçim.

Tartışmalar çıktığında, acılar geldiğinde ve kader sizi parçalamaya kararlı görüldüğünde orada olmak için bir seçim.

Sizi kırma gücüne sahip olduğunu bile bile aşkı seçme tercihi.

Birine tüm kalbini vermek bir seçimdir, sevgili dostum.

Bu kolay bir şey değil.

Kimse öyle olduğunu söylemedi.

Bazı günler bunu geri istiyorsunuz, bazı günler ise verecek birden fazla kalbiniz olmasını diliyorsunuz.

Aşk, yapmamız gereken en zor şeydir çünkü aşk, mucizevi ve harika olduğu kadar aynı zamanda lanetli ve ruh kırıcıdır.

Aşk yüzünden hayat, anların ve zamanın savaşı ve her şeyden daha fazlası için pazarlıktır.

Ama sonuçta hayatın anlamı sevgidir. Ve aşk her şeyin amacıdır.

Teşekkür ederim.

Sevgimizi paylaştığınız için teşekkür ederiz.

Yaşadığınız için, seçtiğiniz için, düşecek kadar cesur olduğunuz için teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

Mclary'lerden KAÇTIĞIMDA, benim olmayan bir bebeği aldığımda ve her şeye rağmen onu doğurmayı seçtiğimde, nasıl olduğunu merak etmeyi hiç bırakmadım.

Onca yıl *nasıl* hayatta kaldık?

Bırakın bebek Della'yı, kendimi *nasıl* hayatta tuttum?

Tek bir seçim tüm dünyamı *nasıl* değiştirdi; bana sadece kendi ailemi vermekle kalmadı, aynı zamanda çok geç olmadan bana herkesin kötü olmadığını öğretti.

Della Mclary beni nefretin zıddını öğrenmeye zorlayarak çok karanlık ve yalnız bir yola girmemi başarıyla engelledi. Sanırım biri, olduğum çocukla olduğum adamı yargılayacak olsaydı, onun beni kurtardığını söylerdi.

O olmasaydı çok farklı bir insan olacağımı söylerlerdi.

Muhtemelen çok daha az bağışlayıcı, anlayışlı ve büyük olasılıkla şiddet yanlısı, öfkeli ve tehlikeli biri.

Haklı olabilirler.

Bu eğilimler hala oradaydı, istismar edilmekten ve istenmemekten doğmuştu, kabul etmek istesem de istemesem de sonsuza kadar benim bir parçam olacaktı. Ama aynı zamanda çok daha fazlasıydım ve o parçalarım, daha *iyi olan parçalarım daha* güçlüydü.

Zalimlik yerine nezaketi, rezillik yerine onuru ve ahlaksızlık yerine edebi seçtim.

Ve bu sonuncusu benim ayrılmama neden oldu.

Sonuncusu şu anki mutsuzluk halime neden oluyor.

Ayrıca, *nasıl olduğuna dair* önceki tüm o merakları da tamamen önemsiz hale getirdi. Çünkü nasıl olduğu kimin umurundaydı ki? Sadece oldu ve bu başıma gelebilecek en iyi şeydi.

Ama şimdi elimde hiçbir şey yoktu ve yaralarımı kaşımadan duramıyor, bir kızla on yedi yıllık bir cenneti hak etmeme neyin sebep olduğunu merak ediyordum

Uğruna her şeyimi verebileceğim tek şey, yapabileceğim en büyük fedakârlığı yaparak hayal ettiğim en kötü şeye katlanmaktı.

Onunla.

O benim en büyük kurbanımdı.

Ve bunu onu pek çok şeyden korumak için yaptım. Ama soru geri gelmişti. Benimle alay ediyordu. Bana eziyet ediyordu. *Nasıl?*

En başta o sırt çantasına nasıl girdi?

Geceydi. O bir bebektir. Nerede uyuduğunu bilmiyordum ama mutlaka parmaklıklı bir beşiği ya da kapısı olan bir odası vardı. Sırt çantası her zaman kapının yanında durduğu yere atılmıştı. Bir çocuk için oyuncak değildi ve bir bebek için de hijyenik değildi.

Ama bir şekilde, o da bu işin içindeydi.

Nasıl oldu da Della tam da ben o çantanın içindeyken Kaçmak mı?

Tamamen tesadüf müydü? Kader bizden çok daha fazlasını mı biliyordu?

Della'nın Mclary'ler için değil de *benim* için doğduğunu anlamak için mi? Sevmeyi öğrenmem için. Sarılabileceğim birine sahip olmam için.

Korumam ve

gitmemem gereken bir yere sarmal olmaksızın hazine ve odaklanmaya ne dersiniz?

Yoksa onu oraya Bayan Mclary mi koymuştu?

Bir gece önceki test çalışmamı görmüş müydü?

ve bir şekilde sevgili kızını havasız, yıpranmış eski ordu çantasına mı koydum?

Ve eğer yaptıysa, bu benim sorumu nasıldan nedene çevirdi.

Neden tek kanından vazgeçti?

Neden kocasına beni vurmasını söyledi ve ben mısır tarlalarından eğilip kaçarken çalıntı çantamda ne olabileceğinden özellikle bahsetti?

Aklıma gelen sadece iki cevap vardı:

Birincisi, benim ve Della'nın ölmesini istiyordu ve bir taşla iki kuş vurabileceğini düşündü, vurulmuş cesedimin yanına gittiklerinde beni öldüren kurşunun kızlarını da öldürdüğünü fark ettiklerinde beni suçladı.

Ya da iki, Bayan Mclary düşündüğüm kadar kötü ya da kayıtsız değildi. Belki de kaçmak üzere olduğumu biliyordu ve benim için daha iyi bir şans olduğunu düşündü.

Della, kocasının hiç olmadığı kadar. Karısının üst katta uyuduğuna inandığında genç kızlara tecavüz eden aynı koca. Kiliseye gidip Tanrı'nın huzurunda şarkı söyleyen ve en az bir dönüm ürün bağışlayan aynı koca

her mevsim. Küçük kasaba güveni ve yalanlarıyla süslenmiş saf pislik olan aynı koca.

Sorularım ne olursa olsun, Della'nın o gece onların olmaktan çıkıp benim olduğu gerçeğini değıştirmedii.

İlkinden sonuncusuna kadar her yıl, o kızı kendi kanım, terim ve gözyaşlarımın gibi sevdim. Benim kemiklerimden yapılmış bir kız. Kalbimden yapılmış çocuk. Ruhumdan yaratılmış bir kadın.

Hiç sahip olmadığım her şeyi yansıtan, beni onu sevdiğim kadar koşulsuz seven, beni şuna inandıran mükemmel bir ayna parçası
Konu biz olunca soruların bir önemi yoktu.

Biz çok önemliydik. Birbirimiz için fazla mükemmeldik. Birbirimize çok bağılydık.

Tartışma yoktu. İnkâr yoktu. Mutlak gerçeğı detaylandırmak yok.
Altı ya da on altı yaşında olması fark etmezdi; aramızdaki bağ sarsılmazdı.

Bu yüzden onu terk etmek yapabileceğim en kötü şeyden daha kötüydü.
Neden çekip gitmek sadece acı verici değildi, intihara meyilli idi.

Della'nın ailem olduğu gün hayata dönmüşüm ve onun ailem olmaktan çıktığı gün de ölmüşüm.

Ve bu benim hatamdı.

Uzun yıllar boyunca kendime aşkımın masum olduğunu söyledim. Yalanlarıma tutunmuşum.

Kalbimin nasıl sessizce koruyuculuktan hainliğe dönüştüğüne aldırmadan onu elimde tutabileceğimi ummuşum.

Ama sonra uyandım.

Gerçeğı gördüm.

Gerçekleri anladım.

Tanrının unuttuğı kalbimi söküp attım.

Ve sorularımın artık bir önemi yoktu.

Çünkü tek bildiğim, tek istediğim, tek katlanabildiğim yanlış yaptığım her şeyden kurtulmaktı.

Ve hayatımda ilk kez, onun sırt çantama hiç girmemiş olmasını diledim.

İKİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2018

*Sana bir soru sormama izin
ver. Tam olarak neden hala
buradasın?*

*Bir daha sana yazmamaya yemin etmedim mi? Belgeni kapatmadım mı,
dosyayı gömmedim mi ve Ren Wild'a ve seninle aptalca paylaştığım sırlara
dair tüm anıları bir kenara itmedim mi?*

*Yine de... işte buradasın, hala masaüstümde gizleniyorsun, yargılayıcı
küçük bir simge bir son için bana yalvarıyor.*

*Ama alaylarını görmezden gelmeyi başarıyorum. Fare imlecimi
acınızdan uzak tutuyorum ve Ödev Versiyon 2.0 etiketli yeni bir dosya
açıyorum.*

Ya da en azından son bir süredir yaptığım buydu.

*Profesör Baxter'a teslim edecek bir şeyim olmadığı için uzatma aldım.
Gribi suçladım -ki normalde ev ödevi olmazdı-
Geciktirilebilir bir mazeret. Ama üniversitede biraz ünlüyüm.*

*Lise sınavlarını bitirdiği gün öğleden sonra kaydını yaptıran sessiz,
çalışkan bir öğrenci olarak ün salmıştı. Özgür kaldığım an, o koridorlardan
çıkıp birkaç blok ötedeki üniversiteye doğru yürüdüm. Henüz yeni kayıtlar
için açık değillerdi ve İngilizce, matematik ve fen bilimleri sonuçlarım
yanımda değildi - yasal kimliğimden bahsetmiyorum bile.*

Ama bu beni durdurmadı.

*Katılma şansı için neredeyse ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm.
için*

*Gidecek bir yerim, saklanacak bir kurumum olduğunu biliyordum çünkü
artık benim diyebileceğim kimsem yoktu.*

*Özel muamele yapılmaması konusunda çok katıydılar ama
çaresizliğim onları etkilemiş olmalı ki dokuz gün sonra ricalarım karşılık
buldu ve bir süredir çok istediğim yaratıcı yazarlık kursuna kabul edildim.*

Ve gerçeğimiz hakkında yalan söylemeye alışkın becerilerim sayesinde, kişisel belge sağlama süresini uzatarak kim olduğumu kanıtlamadan kayıt yaptırabildim.

Tek umursadığım, düşüncelerimi Ren'den uzak tutacak yeni bir maceraydı - ne kadar sürerse sürsün.

Hiçbir şey bu güce sahip değildi... ama denemek zorundaydım.

Kampüse girdiğim andan itibaren kalıcı bir ün kazandım.

En erken gelen ve en son ayrılan olarak bilinirdim. Büyük bir dikkatle çalıştım. Hiç cevap vermedim. Çalışkandım ve sorun çıkarmazdım.

Akademik ünümün yanı sıra, insanlar bir insan olarak benim hakkımda varsayımlarda bulundular. Beni yavaş gülen ve en son gülen biri olarak tanıyorlardı. Yaklaşan doğum gününü kutlamayı tercih eden yalnız biri olarak tanınıyordum.

Arkadaşlarından içindeki boşluğu doldurmalarını isteyerek kalbini riske atmaktansa, on sekizinci yaş gününü kendi başına geçirdi.

Yalnız olduğumu söylüyorlar. Bana üzgün diyorlar. Neredeyse on sekiz yaşında olduğumu, yalnız yaşadığımı ve bir ailem olmadığını öğrendiklerinde üzüntülerini mırıldanıyorlar-

Her neyse... Neden dosyanızı açtım ki?

Sana verecek bir sonum yok.

Geri gelmedi.

Gittiğinden beri tam iki ay geçti. Bir mezuniyet geçmişte kaldı.

Gelecekte bir doğum günü. Ve sevecek, öpecek ya da-

Ne var biliyor musunuz? Bu önemli değil.

Önemli olan o kapıdan çıktığında benim ölmemiş olmam.

Bahse girerim onun gidişiyle uyuduğumu düşünmüşsündür. İyi bir gece uykusundan sonra uyandığımda, çırlıçıplak soyunup onu öptükten sonra her şeyin normale döneceğini düşündüğümü mü hayal ettin?

Deli misin sen?

Tabii ki o gece uyuyamadım.

Ren'i tanıyorum. Ya da en azından ben Ren'i tanıyordum.

Onu sınırlarına kadar zorladığımı biliyordum ve gidebileceği sadece iki yer vardı.

Birincisi, bütün gece düşünürdü. Artıları ve eksileri tartardı. O Kendini, ebeveynlik becerilerini, disiplin eksikliğini suçlayacak ve yanlış bir şey yaptığı için kendini dövecekti. Ve eğer şafak söktüğünde

Aramızda sadece koşulsuz sevgi olmayan bir şey olsaydı, o zaman bana bir daha bakamazdı - neye dönüşeceğinden korkarak - ve giderdi.

Ya da iki, onu öptükten sonra çıplak bedenimin cesurca uzaklaşmasını izler ve bir an düşünürdü. Sadece bir an. Onun da beni sevdiğini fark ettiği, farkındalığı çatlatan lezzetli bir an. Ve sadece bir an için değil. Ağabey-kardeş gibi, ama dünyayı yerinden oynatan, hemen şimdi ona sahip olmalıyım gibi. Peşimden koşar, beni duvara yapıştırırdı ve dudaklarının tadı çok tatlı olurdu çünkü bu onun verdiği ilk öpücük olurdu.

İki seçenek var.

Ama kalbimde hangisini seçeceğini biliyordum.

Ve kapı tıklandığında, cupid pijamalarımın sehpanın üzerine bırakılmış paraya, hiçbir şeyi açıklamayan bitmemiş nota ve havada solmakta olan Ren'in odunsu, karamsar kokusuna bakmaya başladığım anda haklı olduğumu anlamıştım.

Birinci seçeneği seçmişti.

Kalbim artık nasıl atacağını bilmiyordu. Ciğerlerim havanın ne olduğunu anlamıyordu.

Ama gözyaşları?

Ortadan

kaybolmuşlardı.

Kapıya bakarken, geri dönmesini ve beni kollarına almasını dilerken, yalvarırken tek bir damlacık bile kaçmadı.

Bütün gece güneş perdelerin arasından süzülüp her şeyi usulca öperek uyandırana kadar bekledim. Yine de öpücüğü bana karşı nazik değildi, çünkü bana onsuz geçen birçok günün ilkinin yaşattı.

Eğer o ilk şafakta biri bana dokunmuş olsaydı, kendimi bir arada tutamazdım. İçim gibi dışım da muhteşem bir şekilde kırılırdı.

Ama bana dokunacak kimse yoktu.

Bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek kimse yoktu.

Çocuk olup kalbim durana kadar çığlık atamazdım. İçimdeki yıkımı temizleyebilmek için her şeyi yok edemezdim.

Tek yapabildiğim rutine tutunmak ve tuvalete gitmekti.

Duş. Okul üniformamı giydim. Kabukları kesilmiş fıstık ezmeli tost yedim. Okul çantamı aldım ve okula kadar üç blok yürüdüm. Sınıfta dikkatimi verdim. Diğer öğrencilere gülümsedim. Okuldan kaçtım.

zil çaldığı anda. Sırt çantamı omuzlarıma attım ve dairemin yakınındaki süpermarkete doğru yürüdüm. Şarküteride indirime girmiş iki günlük bir lazanya, bir paket Oreos ve bir buzlu kahve seçtikten sonra eve döndüm. Yemek yedim, televizyon izledim, biraz ev ödevi yaptım ve yattım.

Hepsini

yaptım.

BEN, BEN,

BEN.

Ben, ben, ben.

Ve bir kez bile kimse dünyamın yıkıldığından şüphelenmedi. Bir kez bile ağlamadım.

Bir kere bile çılgılık atmadım.

Hepsini -kalp acısını, ıstırabı, kemik çatlamasını- içime attım ve almak istemediğim bir hap gibi yuttum.

Ve işte orada duruyordu; karnımda nefes alan, kaynayan, karanlık bir şeydi ve macera, yemek ve aşk için her zamanki iştahımı engelliyordu.

Hissetmemi engelliyor.

Tekrar çuvallamamı engelliyor.

Ertesi gün, bir önceki günü tekrarlardım.

Ve ondan sonraki yarın.

Ve ondan sonraki yarın.

Bir hafta geçmesine rağmen ölmemiştim.

Ren'in beni terk ettiği en kötü kâbusum gerçek olmuştu ve ben hâlâ hayattaydım.

Ve ağlamamıştım.

Bir kere bile.

Azıcık bile değil.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2018

Bir şekilde ikonunuza tıklamadan ve bir kabusu açığa çıkarmadan bilgisayarına giremiyorum.

Yazdığım her kelimeyi silmeliydim, ama geçen hafta sana istemediğim halde yazdığımda biraz daha iyi uyudum.

Ter içinde uyanmadım, ben dinlenirken eve birinin girmiş olmasından korkmadım. Sabah yatağıma uzanıp, onsuz daha fazla numara yapma, daha fazla yaşama, daha fazla var olma düşüncesiyle kaskatı kesilmedim.

Sanki yeniden bir arkadaşım olmuş gibiydi.

İki ay bir hafta, konuşacak kimseniz olmadan tek başınıza kalmak için uzun bir süre. Bu göreve yeni bir umutla başlamıştım. Aptalca bir şekilde onun hakkında yazarak geri dönmesini sağlayabileceğime inanmıştım. Her gün

Sana sırlarımı verdiğimde, bir şekilde hayat hikâyemizi anlattığımı hissedeceği ve beni azarlamak için geri döneceği hayaline sarıldım.

Ama Profesör Baxter'ın doğum tarihi gelip çattığında ve ben de canavar olmayan iki ebeveyne sahip bir kızın aceleci hikâyesini yazmak için grip olduğumu iddia ettiğimde, tüm o acıyı tekrar susturdum.

Ve sanırım yalanımı yakaladın, değil mi? Hiç ağlamadığımı söyledim.

Ve yapmadım.

Tabii bu aptal ödevi yazarken ağladığım zamanları saymazsanız. Her neyse, bugün daha fazla yazacak enerjim yok.

Bu anılar çok acı verici. Benim hikayem çok tanıdık.

Artık bir çiftin parçası değilim.

Ben tekim.

Sadece

Della.

Ve boşa harcadığım bir hayatım var.

*Ren'in bana verdiği bir hayat.
Gittiği için ondan ne kadar nefret etsem de, bana verdiği Şeyi yok
edemem. Hayatıma devam edeceğim.
Onun için.
Hayatımda yaptığım en zor Şey olsa bile.*

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2018

Üç hafta daha oldu.

Gittiğinden beri üç ay geçti ve hiç kolaylaşmadı. Ama... Ren dışında yazacak bir şeyim var.

Dürüst olmak gerekirse, Ren'in kapıdan çıkıp gittiği geceden beri hayatım oldukça sıradan. Ren'i parça parça silmek için elimden geleni yaparak gündüz ve gece saatlerine elimden geldiğince çok şey sıkıştırdım.

Boş bir dairede uykuya dalarken kendime saçma sorular sormayı bıraktım.

Asla hak edemeyeceğim cevaplar bulmaya çalışmaktan vazgeçtim ve yaptığım şeyin affedilemez olduğunu kabul ettim.

Onu öpmemeliydim.

Bizi değiştirmeye

çalışmamalıydim. Daha fazlasını talep etmemeliydim.

Uyuşmuş kemiklerim, sersemlemiş kalbim ve felç olmuş ruhumdan başka bir şey değilim.

Kim bilir... belki de hep o geceyle kendime işkence edeceğim. Belki de onu incittiğim için kendimi hep sefil hissedeceğim.

Sadece zorladım, zorladım ve gidecek başka yeri kalmadığında en iyi yaptığı şeyi yaptı. Mclary'lerden kaçtı çünkü onlar

Ona işkence eden canavarlardı; şimdi kızlarından kaçıyordu çünkü kızları onu onarılamayacak kadar incitmişti.

Hiçbir şeyim yok.

Pişmanlık ve dakikalarca düşünmekten başka bir şey yok.

Ne Olsaydı. Ya yatmasına izin verseydim ve nasıl hissettiğini analiz etmesi için ona birkaç gün verseydim? Dürüst olsaydım ve şöyle deseydim: 'Ren... seni sevdiğimi biliyorsun ama bilmediğin şey sana aşık olduğum. Şimdi, çıldırmadan önce, bu korkulacak bir şey değil ve aynı şekilde hissetmiyorsan anlarım, ama her ihtimale karşı... her ihtimale karşı bir parçan

Sen de benim gibi küçük bir kıvılcım hissediyorsan, o zaman bunu çözelim.
Her zaman bir şeyleri birlikte çözeriz.

Ve derdi ki...'Tamam, Della. Haklısın. Seni seviyorum. Şimdi soyun.'

Ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

Bu en kötü işkence türü, değil mi? Korku nerede her

Sonuç ve senaryo, şu anda yaşadığınız hayattan daha mutlu bir hayat sunar.

Ama her şey seçimlere bağlı.

David'le yatmayı seçtim ve kadınlığa adım atmanın acısını dindirmek için birkaç kadeh şarap içmeyi seçtim. Pervasızlığımı kucaklamayı, soyunmayı ve Ren'e bağırmayı seçtim.

Sarhoştum ve incinmiştim.

Ve keşke hepsini geri alabilseydim.

Ama bunları zaten biliyorsunuz, o yüzden duracağım.

Yazmak istememin asıl nedeni... Birine ihtiyacım vardı.

Yaz gerçekten geldi, Ren ise gelmedi ve bu da beni içimdeki karanlığı doldurmak için her şeyi yapabileceğim kadar boş bıraktı.

Boş bir daireye döndüğüm yetişkinlik için yeterli donanıma sahip değilim.

Her gece, kanepede hala onun kokusuyla, hava hala onun sesiyle ve gece hala onun sarılmalarıyla sıcacıktı.

Anılar küçük, acılı bıçaklarıyla kalbimi deliyor - yavaşça kanayana kadar bana binlerce kesik atıyor.

O kadar yavaş ki, öldüğümü bile fark etmiyorum.

Bağıışıklık sistemimi çökerttim. Ve ödevimi teslim ettikten sonraki hafta hastalandım.

Sadece basit bir grip -hasta olduğum konusunda yalan söylediğim için karma- ama beni kış üstü yere serdi. Vücut ağrıları ve ateş yüzünden yataktan zar zor kalkabildim. Yiyecek bir şeyim yoktu ve bir Uber şoförünün üzerine hapsirmeden doktora gitme imkanım da yoktu.

İki gün boyunca yataktan çıkmadım, kurutulmuş Ramen eriştesi yedim çünkü titremekten su ısıtıcısını çalıştırmak için ayağa kalkamadım ve şiddetli boğaz ağrım için ılık musluk suyu yudumladım.

İkinci günün ortasında, gerçekten öleceğimi düşündüm ve umursayacak kimse kalmamıştı.

Ren...ouch.

Tanrım, acıya katlanmak hiç kolaylaşmıyor.

Onu düşünmek kalbime zehir dolu bir şırınga gibi. Adını mırıldanmaya cesaret edersem kemiklerime bir tokmak iner. Onu burada otururken, ateşten terlemiş saçlarımı silerken, alnımdan öperken ve bana tavuk çorbası içirirken hayal etmeyi göze alın ve bu tüm göğsüme bir gülle gibi iner.

Gıcırdayan dişlerle kıvrıldığım üçüncü günde, bunu yapmaya devam edemeyeceğimi biliyordum. Ölmemiştin ama yas tutmayı bırakmazsam beni bitirmek için fazla bir şey gerekmeyecekti.

Ren her şeyin peşinden koşmaktan hiçbir şeyi umursamamaya geçtiğimi bilseydi çok öfkelenirdi, özellikle de benim için yaptığı onca fedakârlıktan sonra.

Telefonumu alıp Facebook'a girebilmemin ve bana yakın olan tüm David'lere bakabilmemin tek nedeni buydu.

Birkaç sayfa yenileme ve bir saat sosyal medyayı takip etmek gerekti ama onu buldum.

Bekaretimi kaybettiğim adam.

Teknoloji hepimizi birbirine bağlıyor ve ben nedense bundan nefret ediyorum.

Artık hiçbir engel olmamasından nefret ediyorum. Meraklı gözlerden saklanacak bir köşe yok.

David'i bulmak kolaydı ama Ren'i değil. Artık resepsiyonda değil.

Kanında yaşayan vahşi doğaya geri döndü.

Ona ulaşmanın hiçbir yolu yok ve inanın bana, denedim. Duman işaretleri dışında her şeyi denedim.

Kalbime saplanan o kasap bıçağı sayesinde birine daha da çok ihtiyacım vardı.

Facebook sayfasında tam adının David A. Strait olduğu yazıyordu. Doğum günü yılbaşıydı, benden dört yaş büyüktü ve ilişki durumuna göre bekârdı.

Kızlığımı elimden alan adamı -hakkında hiçbir şey bilmediğim bir adamı- isteyerek aramış olmam, ama onu bulduğumda neredeyse rahatlayarak ağlayacak olmam komikti.

Mesajım eksik ve muhtaçtı:

Merhaba David,

Muhtemelen beni hatırlamıyorsun ama ben senden acınası bir şekilde bekaretini almanı isteyen kızım. Teklifimi kabul ettin ve sonra unutmaya çalıştığım adamdan dayak yedin. O berbat geceyi hatırlıyor musun? Şans eseri hafızanı canlandırdıysam, umarım sana karşı dürüst olmak için çok ileri gitmemişimdir.

O adam mı? On iki hafta önce beni terk etti. Kendi başıma hayatta kalmaya hazır olduğumu sanıyordum ama sonra hastalandım. Sizden bunu istediğim için nefret ediyorum ve tamamen hayır cevabını bekliyorum, ama bana son bir kez nazik davranmanızın sakıncası yoksa, yardımınıza ihtiyacım var. Adresim Daire 1D, 78 RuBelle Caddesi. Aslında evinizden sadece birkaç blok ötedeyim-yürüme mesafesinde...

*Gönder tuşuna bastığımda ıslak ve çirkin
bir şekilde öksürdüm. Birkaç saniye sonra
teslim edildi olarak görüldü.*

Birkaç saat boyunca burnumda tıkanıklık ve başımın üzerinde Afrika büyüklüğünde bir kıta ile uyukladım.

Telefonum yeni bir yazışmayla cıvıldaıncaya kadar beklediğimi neredeyse unutuyordum.

Ren olmadığını bilmeme rağmen. Ondan bir daha asla mesaj alamayacağımı bilsem de, bilsem de, bilsem de; bu saçma kalbimin bir binadan atlayıp kendini acı dolu betona fırlatmasını engellemedi.

Ren değildi.

Ama bir sonraki en iyi şeydi.

Yola çıkıyorum.

Sevgiler, David.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2018

Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

David evime geldiğinde neler olduğunu sana anlatacaktım ama suçluluk duygusu...

Onu içeri almanın, Ren'in uyuduğu kanepeye oturmasına izin vermenin, Ren'in içtiği bardaklardan ona su ikram etmenin, Ren'in benimle paylaştığı alanı paylaşmanın suçluluğu...

Suçluluk duygusu gripten kaynaklanan kemik ağrılarından bile daha çok acıttı. Suçlu olduğum bir şey olduğundan değil.

Ben bekarım. Yalnızım. Hiçbir suç işlemedim.

Peki neden son birkaç hafta içinde Ren'i birçok kez aldatmışım gibi geliyor?

Açıklamama izin verin.

David elinde marketten alınmış mantar çorbası, taze ciabatta ve ağrı kesiciler, dekonjestanlar ve boğaz pastilleriyle dolu bir eczane çantasıyla geldi.

Onu içeri buyur ettim, Ren'in parasıyla ödenen, Ren'in fedakârlıklarıyla mümkün olan Ren'in mekânında neredeyse nefes nefese kaldım ve bana sarılıp "Burada tek başına kalamazsın. Bir çanta hazırla. Benimle geliyorsun."

Beni bir çeşit giysinin içine sokarken kontrolü tamamen ona verdim. Chrysler, bizi sessizce bekâretimi kaybetmekten fazlasını kaybettiğim eve götürdü, Ren'i kaybetmişim.

Beni içeri götürdü, duvarları zevkli bir şekilde dekore edilmiş salonu geçti.

Hayattan alıntılar çıkartması, merdivenlerden yukarı ve yerde seviştiğimiz yatak odasını geçip koridorun sonundaki başka bir odaya.

Beni kömür ve siyah renklerin hakim olduğu yatak odasına buyur etti, kral yatağının çarşaflarını geriye çekti ve ben yorgun bir şekilde sunulan kozanın içine girene kadar kaşlarını kaldırdı.

Bir tepsi hazırladı ve bir kutu mendil, bir sıcak su şişesi ve duvardaki şifonyerinin üzerindeki büyük düz ekranın uzaktan kumandasını bana vermeden önce çorbayı özel olarak yememe ve birkaç hap yutmama izin verdi.

İki gün boyunca yatağında kamp kurdum.

Ve bunu itiraf etmek çok zor ama... Ona karşı bir şeyler hissettim. Sıcak ve minnettar bir şey ve burnumdan nefes alabildiğimde Hastalığın yapışkanlığını üzerimden atarken, bu inanılmaz iyiliğinin karşılığını ona ödemek istedim.

Bu yüzden, kalmamı istediğinde, beni çok düşündüğünü ve aramızda tek gecelik bir ilişkiden başka neler olduğunu görmek istediğini söylediğinde, evet dedim.

Ne yaptığımı biliyordum.

David'den iki gün boyunca bakıcılık yaptıktan sonra onun yanına taşınacak kadar hoşlandığımı düşünecek kadar aptal değildim ama yalnızdım, kaybolmuştum ve David bana ilk kez istendiğimi hissettirdiğinde olduğu gibi, bunu bana tekrar hissettirmekte ustaydı.

İşte son itirafım.

Son üç haftadır David'in evinde kalıyorum.

Aslında şu anda mutfağındaki kahvaltı barında asla okunmayacak bu saçma ödevi yazıyorum.

Bunu kabul etmek başka bir ihanet gibi geliyor.

Ama neden beni bu kadar kolay terk eden Ren'in anılarıyla beni tekrar tekrar bıçaklayan bir yerde acı çekeyim ki?

Neden ben de onun gibi koşamıyorum?

Kendimi daha iyi hissettikten sonra David beni eve götürdü, kıyafetlerimi, tuvalet malzemelerimi, dizüstü bilgisayarımı ve okul eşyalarımı topladım ve biraz garip, biraz da az önce yaptığımız şeyden korkmuş bir şekilde onun evine döndük.

Dairemin kira kontratını feshetmeye hiç niyetim yoktu.

Sadece boş bir ev değildi.

Ren'in benimle paylaştığı son yerdi. Veda etmeye hazır değildim.

Gittim çünkü bir gece daha tek başıma uyumaktan, iyi kalpli bir yabancıyla aynı evi paylaşmaktan daha çok korkuyordum.

Eğer kafanı sallıyorsan, onunla yatmaya balıklama atladığımı düşünüyorsan yanılıyorsun.

Üç hafta oldu ve öpüşmedik bile.

Ben masumum.

Ama aynı zamanda, sana yalan söyleyemem.

David'i sadece arkadaşlığın içine hapseden kelimeleri yazamıyorum.

Kut

u. Tıpkı o ilk gece gibi, aramızda kaynayan bir kimya var.

yakmak yerine. Kanımı, Ren'in içinde kalan donu eritmeye yetecek kadar ısıtıyor.

Geçtiğimiz üç hafta içinde David'in tam adındaki A harfinin Alexander anlamına geldiğini öğrendim. Babasının alüminyum üretiminden zengin olduğunu ve ailesinin ona üniversiteye yakın bu evi aldığını, böylece sıcak ve güvenli bir ortamda ders çalışabileceğini. Üç yatak odalı ev tamamen ona aitti ama o gece odasında seviştiğimiz kızla paylaşmayı tercih etmişti.

Hafta sonu için uzaktaydı ve David'in odası diğer parti hırsızları tarafından çoktan çalınmıştı.

Üçüncü yatak odası depo ve spor salonuydu - aynı spor salonu, David'in vücudunu Ren'inki gibi sert ve güçlü değil, fiziksel emekle dolu bir yaşam sayesinde ince ve gergin tutuyordu.

Natty lakabını tercih eden Nathalie ile tanıştığım ilk gece tüylerim diken diken oldu. Ne de olsa, David'le olan rahat aşk yuvasını bozmuştum.

Ama endişelerim boşunaymış.

Natty beni kız kardeşi olarak benimsedi ve en kötü filmleri bulup yorum ve atıştırmalıklarla en iyi hale getirme konusunda bir yeteneği vardı.

Görünüşe göre, kronik bir kırık kalp vakası yaşayan tek kişi ben değilim.

Hepimiz öyleydik.

Reddedilmiş kaybedenlerden oluşan bir ev, bizi yaralayan kâbusları kovmak için bir araya geldi ya da kovmak için elimizden geleni yaptık.

Natty nişanlısı tarafından aldatılmıştı.

Ben, hepiniz benim hikayemi biliyorsunuz.

Ve David... birkaç yıl önce yerel sinemada şekerleme standında çalışırken aşık olduğu kız tarafından terk edilmişti.

-Onun evli olduğunu ve kendisinin de diğer adam olduğunu bilmiyordu.

Bu onu mahvetti.

Ve bu beni de mahvetti çünkü hikayeleri birinin diğerini aldatmasıyla sona erdi.

Romantizm için tek yol bu muydu?

Onların üzücü hikayelerini dinlemek acı veriyordu, ama aynı zamanda yardımcı da oluyordu, çünkü ben artık yalnızdım. Beni iyileştirmeye yardımcı olacak iki uyumsuzum vardı ve hayatımda ilk kez söylediğim her şeyi analiz etmeyi bıraktım ve doğruyu söylemenin yeniliğini öğrendim.

Hiçbir şey saklamadım.

Size anlattıklarım, sevgili görevliler, Natty ve David'e üç hafta boyunca anlattıklarımıdır.

Benim kim olduğumu biliyorlar. Ren'in kim olduğunu biliyorlar.

Benim acıklı hikayemi biliyorlar ve hayat devam ediyor.

ALTINCI BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

Ondan ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Şehirde yaşamaktan daha zordu.

Mclary's'de var olmaktan daha zor.

En zor şeydi ve ben bunu gönüllü olarak yapmıştım.

Teneke kutular, şişeler, çadırlar ve uyku tulumlarıyla dolu bir sırt çantasının altında sırtım ağrıyarak yürürken, her adımda fiziksel olarak kendimle savaştım.

Ne yapıyordum ben? Bu

Della'ydı.

Geçmişimizdeki üç olay dışında hiç ayrı kalmamıştık ve bunların her biri bizi sadece mümkün olan en kısa süre için ayırmıştı.

Onu sevdim.

Ona *ihtiyacım vardı.*

Peki neden ondan uzaklaştım?

Orman beni rahatlatmalıydı, doğanın tatlı kucağına geri dönmeliydim.

Kuş cıvıltıları ve şehrin dumanından uzak temiz hava, omuzlarımdaki stresi istenmeyen bir palto gibi sıyırıp atmalıydı.

Ama hiç zevk almadım.

Sığınacak bir yer

bulamadım.

Çünkü yalnızdım.

Della benim evimdi. O benim için her şeydi. O benim *her şeyimdi.*

Ve eninde sonunda beni terk edeceğini hep biliyordum, etmesi gerektiği gibi. Bir çocuk akıl hocasını aştığında olması gerektiği gibi. Bu bahaneyi tekrar tekrar kullandım.

Benim onu terk etmem, *onun* kaçınılmaz olarak gidişini hızlandırıyordu.
Ben.

Ama bu acıyı durdurmadı.

Pişmanlığı durdurmadı.

Bu, hayatımdaki en önemli şeye artık sahip olmadığım ve onsuz yavaş yavaş ölmekte olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

* * * * İlk

gün fazla uzaklaşamadım.

Ağaçlar sadece beni kendi içlerine doğru yönlendiren işaretler değil, aynı zamanda kalp kırıklığının altında tökezlerken beni tutan destekleyici dostlardı.

Onu çıplak gördüğümde verdiğim tepkiden duyduğum tiksintiyle dolu düşüncelerimle bir mil yol kat ederdim. Della'yı son birkaç yıldır düşündüğüm gibi düşündüğüm için yumruklarım sıkılı ve dişlerim mide bulantısına karşı kenetlenmiş bir şekilde ilerlerdim. Aşk kılığına bürünmüş şehvet için bir fidanı yumruklar ve özgür olmanın bir yolunu bulmak için yalvarırdım - bir şekilde yeniden sadeliği bulmak için.

Ama sonra düşüncelerim değişiyor ve tek gördüğüm yetiştirdiğim küçük kız oluyordu. Sarı saçlarını tararken ya da ona bir parça çıtır elma yedirirken, tatlı, güven dolu mavi gözleri bana karmaşık olmayan bir sevgiyle bakıyordu.

Wilson'ın küçük meyve bahçesi.

Kafa karışıklığım kaybolur ve koşar adımlarla geri döner, Della'nın bensiz var olduğu aşağıdaki şehir çizgisine bakardım.

O benim sorumluluğumdaydı.

O benimdi ve onu yapayalnız, savunmasız, bakımsız bırakmıştım.

Kim böyle bir şey *yapar ki*?

Kim tüm yaşamı boyunca bir başkasına gönülden söz vermişken kendini ilk sıraya koyar?

O anlarda en çok kendimden nefret ederdim.

Aşkımın bir kez daha saf ve özveri dolu olduğu anlar.

Götlük yapıyordum.

Olmayan şeyleri okuyordum. Onu terk

edebileceğimi nasıl düşünürdüm? O benim çocuğumdu.

En iyi arkadaşım.

Kahretsin, bana *ihtiyacı vardı* ve ben bir hırsız gibi kaçtım. Onun korumasını, yakınlığını ve rahatlığını çalan bir hırsız çünkü artık kendi şeytanlarıyla baş edemiyordu.

Kendimi kafamdaki iğrenç fısıltılardan koruduğumu sanıyordum. Bir sarışınla ilgili yasaklanmış rüyalar için uygun bir çıkış bulduğumu sanıyordum.

Beni öpen, beni seven ve bana düşmenin ve sert düşmenin sorun olmadığını söyleyen tanrıça.

Tek gecelik ilişkiler arzularımı dizginlememe yardımcı olmuştu ama her biri beni eskisinden daha boş bırakıyordu. Her birinde suçluluk duygusuyla kaşındım. Her birinde Della'yı düşündüm.

Della.

Della.

Della.

Siktir.

Bunu yapamazdım.

Onu yalnız, güvensiz ve sahipsiz bırakamazdım.

Ama vahşi doğanın kıyısına doğru koşarken, vicdan azabından delik deşik olurken, şehirlerin ve insanların pis kokusunu içime çekerken donup kalırdım.

Çıplak ten ve yaklaşan gözlerin parıltısı bedenimi hainleştirirdi.

Ve yıllardır aramızda biriken tüm hataları ve cinsel gerilimi hatırlardım. Sonunda bu uğultulu farkındalığın bağılıktan öte, izin verilmeyen bir kimya olduğunu kabul ederdim.

Bu doğru değildi. Buna izin yoktu.

Della artık uğruna öleceğim küçük bir kız değildi.

Kaderinde beni öldürmek olan genç bir kadındı.

Saf aşkımı kirli şehvete dönüştürme ve tekrar yakın olma şansımı yok etme gibi kabul edilemez bir yetenekle öldür beni.

Ormanın kenarına dönüp hiçbir yere varamadığım beşinci seferde, bir günde normalde iki günde kat edeceğimden daha fazla kilometre kat etmeme rağmen durmak zorunda kaldım.

Onu kurtarmak için gittiğimi itiraf etmek zorundaydım.

Kaçmıştım çünkü hissettiklerim ona karşı adil değildi. Geleceğini, isteyebileceği her şeyle donatacağıma söz vermiştim ama burada kalarak onun kafasını karıştırıyordum.

Kalbi ve ruhu bana aitti ama benden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Onun *her zaman* benden daha fazlasına ihtiyacı vardı ve birlikte büyüdüğümüz sayısız zaman, benim ne kadar eksik olduğumu ve onun ne kadar üstün olduğunu kanıtlayan birçok olay, doğru şeyi yapma kararlılığımın bir acımasız diktatör.

Her adımında yanıdaydım. Gerçek ve mecazi anlamda. Onun özgürlüğünün çoğunu çaldım.

Onu boğan bendim ve *tabii ki* bana karşı olan hisleri ikimizin de sahip olamayacağı bir şeye dönüşecekti.

Ben yanında olmadan ona kim olduğunu öğretecek özgürlüğe sahip değildi. Onu mahvettim. Adil davranmadım. Bencil ve sahiplenici davranmış, onun için en önemli kişinin kendim olmasını sağlamıştım - tıpkı onun benim için olduğu gibi.

Bu yanıltı.

Şimdi gördüm.

John Wilson haklıydı. Onu kız kardeşim olarak tutma şansımı mahvetmişim ve şimdi ona hiç sahip olamayacaktım.

Onu ulaşabileceği en yüksek mertebeye çıkaracağıma söz vermişim ve bunu başarmak için elimden gelen her şeyi feda etmişim.

Hepsi buydu.

Bu yavru köpek aşkını unutmasını, ergenlik karmaşasını silmesini ve gerçek mutluluğu bulmasını sağlamak için son fedakârlığım.

Artık beyni yıkanmayacak ya da bilinçaltında benim yozlaşmış düşüncelerimi algılamayacaktı. Kendi kararını vermekte özgür olacaktı.

Bu karar bana dönüp nihayet şehir ışıklarını geride bırakmam için yeterli iradeyi verdi. Ağaç silüetleri beni karşıladı, bir göğüs kafesine benziyorlardı.

Boş kalbimin cansız ve yırtık asılı kaldığı yerde.

Della'nın bir aşkı

vardı.

Hepsi bu kadar.

Ama duygularım... bir aşktan daha derin, bir kaçamaktan daha sertti. Duygularım karanlık ve karmaşıktı ve ayrılmak zorunda kalmamın bir başka nedeniydi.

Ağır botlarla daha hızlı adımlarla ilerledim, Della'ya sırtımı döndüm, her zaman evim diyeceğim ve onu daha fazla özlememe neden olabilecek tek yer olan ormanda gözden kayboldum.

YEDİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2018

GÖZLER.

Evet.

Gözl

er.

Onları üzerimde

hissediyorum.

Her yerde.

Süpermarkette, üniversitede, parkta, hatta David'in evinde. Ren gideli dört ay oldu ve ben deliriyorum. Onu bir an gördüğümü sanıyorum ama hiçbir şey yok. Havada kokusunu alıyorum ama yok. etrafta biri var. O yakınımıdayken olduğu gibi benim karıncalanıyor ama okula gitmek için otobüs beklerken yapayalnızım. Sınıftayım ve parmaklarım sanki hayalet bir okşayış tarafından dokunulmuş gibi kâğıdımın üzerinde geziniyor. Yataktayım ve vücudum günahkâr dudaklar tarafından tapılıyormuş gibi ısınıyor.

Onu her yerde hissediyorum.

Her zaman onu düşünüyorum.

Ve evet, bunu kalın harflerle yazmak zorundaydım çünkü bu durduramadığım bir kabus.

Onun kayboluşunu kabullendiğimi sanıyordum. Ondan daha güçlü olduğumu sanıyordum.

Bu.

Ama ben değilim.

Hatta daha da kötüye gidiyorum.

Bir zamanlar hissettiğim gibi yalnız hissetmek yerine - tamamen terk edilmiş ve

İstenmeyen ve kaybolmuş, bağlı hissediyorum.

Onun beni izlediği yanılsaması sayesinde dağılan parçalarım yeniden bir araya geliyor.

Bir ay boyunca her gece cep telefonumu açıyorum.

*David duşa girene kadar bekleyeceğim, böylece bağımlılığımı
beslediğimi görmeyecek ve Ren'e bir mesaj gönderecek. Basit bir mesaj:
'Neredesin? Ardından*

Birkaç saat sonra sessiz gözyaşlarıyla: "Seni özledim.

Hiçbir çağrı cevaplanmadı.

Mesaj iletilmedi.

*Ren hâlâ menzil dışında, hâlâ sevgili ormanının derinliklerinde,
benden olabildiğince uzakta.*

Yani, hissettiğim bu gözler?

Onun değiller.

Olamazlar.

*Ama bu sürekli bir şeylerin farkında olmadığım anlamına gelmiyor.
Belki de kalp kırıklığım bana bulaştı ve beni hasta etti? Belki de zihnim
sonunda kırıldı ve onu unutmayı seçmek yerine, onu yakın tutmak için
hikayeler uyduruyor.*

Her iki şekilde de

nefret ediyorum.

Ben kazanamam.

Bundan çok daha cesur olmak istiyordum. Çok daha güçlü.

David ve Natty kalpleri kırıldığında hayatlarına devam ettiler.

I?

*Neden rüyalarımda onun eve döndüğünü ve dizlerinin üzerine
çöktüğünü göremiyorum?*

*Affetmek beni rahatsız etmeyi bırakır mı? Neden bir gün var olamıyorum,
sadece bir gün.*

*-Ren'e okulda olanları anlatmak, aptalca bir konuda onunla gülmek ya
da önemli bir konuda tavsiyesini almak istemediğim bir yerde mi?*

*Kendimi bildim bileli hayatımın bir parçasıydı. Ve
kendimi biraz rahat bırakmalıyım.*

*Sadece bir sevgiliyi kaybetmedim, çünkü biz hiç sevgili olmadık.
Sadece bir arkadaşımı kaybetmedim, çünkü o hiçbir zaman sadece bir
arkadaş olmadı. Bir ebeveyni, bir yuvayı, sevdiğim ve güvendiğim tek
insanı kaybettim ve kederim hepsi için haykırıyor.*

Ama aynı zamanda kederim de değişiyor.

Onu kendimden uzaklaştırdığımı biliyorum.

Af dilemesi gereken kişi benim, o değil. Ama kızgınım.

Tanrım, kızgınım.

Yakıcı, hırıltılı, yumrukları titreten bir öfke.

*Yaz gerçekten de geldi ve Ren'in en sevdiği mevsim olduğu için en zor
mevsimdir. Ormana dönme zamanıydı-ya da
sürekli ya da sadece hafta sonları için. Birlikte yüzüyorduk ve*

Piknikler, at gezintileri, saman balyalama, kızarmış ten, ter ve yatakta yana yana sadece bir çarşafı geçiren uzun geceler.

Bugünlerde yaz özel bir şey ifade etmiyor ve okul, ev ödevi ve ev işleri rutinim aynı kalıyor.

Ancak David birkaç hafta önce bana doğum günümün ne zaman olduğunu sordu. Beni yeterince tanıdığı için dürüst davrandım ve tam tarihi bilmediğimi söyledim. Ren'in yaz aylarında bir gün seçeceğini ve uzun süredir devam eden bir geleneği kutlamak için hamburger ve patates kızartması yemeye gideceğimizi söyledi.

Doğum günü.

Kalbim iyi bilenmiş bıçağını bana sapladı, ancak David elimi tuttuğunda, sempati ile gülümsediğinde ve beni dışarı çıkaracağını söylediğinde aceleyle uygulanan ve tamamen etkisiz bir yara bandı ile kendini yamamak için kutlamak için akşam yemeği.

Yerime geçmeye razı. Ren'i ne kadar özlediğimi biliyor. Ona söyledim.

Ve eğer yapmazsam, bunu sesimde duyar ve gözlerimde görür.

Kalbimi bir tepsiye koyup gerçek sahibinin gelip onu almasını bekleyerek sokaklarda dolaşmadığımı düşünmesi için kör ve aptal olması gerekirdi.

Bir itirafta daha bulunacağım.

Hâlâ David'lerde yaşıyorum, ancak kutuların duvarlara itildiği ve spor aletlerinin garaja taşındığı boş odaya taşındım. Kendi mobilyalarımı getirmekle uğraşmadım ve David'in benim için eve taşınmasına yardım ettiği ucuz bir yatak ve şifonyer aldım.

Ren ile paylaştığım daire benim küçük kirli sırrım.

David kira kontratımı feshettiğimi ve ihtiyacım olmayan her şeyi sattığımı düşünüyor. Yalan söyledim.

Yalnızlığın ve öfkenin en çok acı verdiği günlerde oraya gidiyorum. Ren'in öptüğü, sarıldığı ve gözyaşlarını sildiği kanepeye oturuyorum ve hiç bitmeyen hastalıklı keder yumağının etrafında sallanıyorum.

Ren'in geride bıraktığı kira parası, alanın başkaları tarafından dokunulmadan kalmasını sağlamak için özenle kullanıldı.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum.

Geri gelmeyeceğini biliyorum.

Aylardır içinde yaşamadığım bir şeyi elimde tutmak para kaybı.

Öyleyse neden bu devam edememe durumu var?

Neden David'le aramda mesafe bırakıyorum?

Elimi tuttuğunda neden çekiniyorum?

Ve neden... neden geçen hafta beni öptüğünde onu ittim? Bileğimden yakalayıp beni duvara doğru ittiğinde ve dudaklarını dudaklarıma bastırmadan hemen önce özür dilediğinde neden merdivenlerde donup kaldım?

Daha önce öpüşmüştük.

Bir kez yattık ama sanki yaptığının istediğim şey olmadığını biliyormuş gibi özür diledi.

O zamandan beri ev hayatı biraz gergin.

Natty ne olduğunu biliyor çünkü ona söyledim. Devam etmem için beni cesaretlendirdi. David iyi bir adamdı: tatlı, nazik, sevgi dolu.

Gülmüş ve ilgileniyormuş gibi yapmışım.

O beni David'le yatağa girmem için cesaretlendirirken, ben onun bahsettiği çocuğu değil, geçmişimdeki çocuğu hayal ediyordum. Kendi geçmişimde yaşıyordum.

Geceleri eve gittiğim adamın -karanlıkta öptüğüm ve bedenime girmesine izin verdiğim adamın- David gibi tatlı, nazik bir çocuk değil de

Ren gibi işkence görmüş, kararlı bir adam.

Yani, gördün mü?

Bu yüzden size bir aydır ilk kez yazıyorum.

David bu akşam doğum günüm için beni dışarı çıkaracak ve ne soracağını şimdiden biliyorum.

Oda arkadaşlığından sevgililiğe geçebilir miyiz diye bakacak. Ve...

Ve bunu itiraf etmek çok zor... ama ona ne cevap vereceğimi biliyorum. Beni yargılıyor musun?

Benim yerimde olsan ne yapardın biliyor musun?

Kalbinize sonsuza dek sahip olacak bir çocuktan size kalan tek şey olduğu için, içinde yaşanmamış bir daireye sonsuza dek kira öder miydiniz? Yoksa kira kontratını fesheder, kaçınılmaz olanı kabullenir ve Mutluluğu bulabileceğin herhangi bir yerde?

Size cevabımın ne olacağını söyleyeyim.

Evet.

Ben yoluma devam edeceğim.

Ya da en azından deneyeceğim.

Keşke o gözler olmasaydı.

Beni takip eden gözler.

Beni tanıyan gözler.

Bir şekilde, bir yerlerde, asla kurtulamayacağım çocuğa ait olan gözler.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

REN

*** * * * * Önceki**

Ay

Bitmek bilmeyen uzun üç ay boyunca ayrılmayı denedim.

Her sabah çadırımı toplar, ateşimi söndürür ve kamptan ufka doğru adım atardım. Ve her akşam, dokuz saat önce terk ettiğim aynı kül saçılmış, çadır ezilmiş toprağa varırdım.

Mükemmel bir bumerang - Della'dan bir adım daha uzaklaşamayacağıma dair kaçınılmaz sonuçtan kurtulamıyordum.

Hastalıkta, sağlıkta, aşkta ve uzakta ona bağıydim ve fiziksel olarak aramızda daha fazla kilometre varken hayatta kalamazdım.

İlk birkaç hafta akılsızca dolaştıktan sonra, artık çadırı toplama zahmetine bile girmedim.

Eşyalarımı bırakıp bütün gün yürüyüşe çıkardım, bedenimi yorardım, böylece hiç bitmeyen arzulardan ve kafamdaki hatalar. Enerjimin her zerresini tükettirdim, bu yüzden cep telefonumu açmaz ve çekmesi için en büyük ağaca tırmanmazdım. Zar zor avlanıyor ya da yemek yiyordum, bu yüzden ona asla yüksek sesle söylememem gereken şeyleri mesaj atacak enerjim yoktu.

Sırlarımı yedim ve izin verilmeyen arzularım beni ayakta tuttu... zar zor.

Della'dan uzakta ve onun hayatında sahip olduğum otoriter konumdan kurtulmuş olarak, onu pek çok farklı şekilde hatırlamak için kendime izin verdim.

Onun bebekliğini ve inatla beni taklit etmeye çalıştığını hatırlayınca gülümsedim.

Onun sekiz yaşındaki halini, seks hakkında bilgi edinmek için yanıp tutuştuğunu ve aramızda geçen o son derece rahatsız edici konuşmayı hatırlayınca yüzümü buruşturdum.

Samanlıkta öğrenmeme yardım ettiği uzun gecelerin mükemmelliğini yeniden yaşadığımda iç çektim ve çok yakın oturup yıldız ışığında gülüştük,

yanıma yaslanıp uyuyana kadar çalıştım.

Masum anılar.

İzin verdiğim anılar. Gurur duyduğum anılar çünkü o zamanlar... Ona olan aşkımda sadıktım. Ona dokunmama ve onu öpmeme izin verilmişti çünkü onu mutlu etmek ve güvende tutmak için duyduğum sonsuz ihtiyaçtan başka bir şey yoktu.

Sonraki yıllarda uykumda dönüp durdum ve durdurmak istediğim şeyler hayal ettim.

Bana her zaman kollarını açan rüya tanrıçası.

Her şeyden çok istediğim sarışın kadın.

Onu öptüğüm kadar derinden öpen, ormanın zeminine yuvarlanan, onu şiddetle doldururken hissettiğim ve haykırdığım aynı bağırsak parçalayıcı tutkuyla kıyafetlerimi yırtan.

Bu rüyalar beni hayatım boyunca olmadığım kadar sert, acılı ve eziyetli bir şekilde uyandırdı.

Onu sadece Della'm olarak hatırlamak istiyordum ama zihnim onun benim de geleceğim olabileceğine dair fanteziler kurmaya devam ediyordu. Beni öptüğü güne kadar hiç düşünmediğim bir gelecek. Hayallerime karıştığı ve kalbimin - aptal, *aptal kalbimin* - onu sadece bir çocuk olarak görme kapasitesini yitirdiği ve bunun yerine onu çok daha fazlası olarak gördüğü güne kadar.

"Siktir!"

Sıkıntımı sadece ağaçlar duyuyor, kendimi yumruklarken ve vücudumdaki iğrenç arzuyu dışarı atarken yaşadığım rezillığe tanık oluyordu. Boşalırken midemin bulandığını hissettim, mastürbasyon yaptığım için değil, ama

Çünkü aklım Della'ya takılmıştı ve bu asla geçmemem gereken bir çizgiydi.

Bebek Della ve cinsel Della'nın iki anısıyla mücadele etsem de, ruhumda gidebileceğim tek bir yolculuk olduğunu biliyordum.

Sanki Della beni görünmez bir şekilde tutuyordu.

O korkunç gece çantamı toplayıp evden çıkarken beni ona bağlayan herhangi bir ip ya da düğüm yoktu ama artık vardı.

Her uzaklaşmaya çalıştığımda beni geri çeken, sıkıca yapışıp kalmamı sağlayan görünmez bir kement.

Burası araf mıydı yoksa Araf mı?

Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu böylesine duygusuzca terk etmenin cezası mıydı bu?

Bu sorular, her patikayı ezberleyene ve her ağacı tanıyana kadar ormandaki uzun yürüyüşlerimde bana eşlik etti.

Gece daha fazla soru geldi. Sormaya hakkım olmayan sorular.

Biriyle birlikte miydi?

Biriyle mutlu muydu?

Ben onu asla ama *asla* unutamazken o beni unutmuş muydu?

Ama suçluluk duygusuyla ağırlaşan, utançla çürüyen ve asla ilerleyemeyeceğim anlamına gelen sorular üzerime üşüştü.

Bu şekilde değil.

Onu kontrol etmeden olmaz.

Artık bana ihtiyacı olmadığına kendimi ikna etmeden olmazdı.

Sonsuza dek iyi olup olmadığını merak etmektense, beni dünyasından sildiğini bilerek ezilmeyi tercih ederim.

Bilinmezlikle, onu görme ihtiyacının hiç bitmemesiyle, aramızdaki havayı temizlemek ve tüm bu karmaşık karmaşaya bir şekilde son vermek için duyduğum neredeyse manik çaresizlikle başa çıkamıyordum.

Kilo vermiştim.

Nasıl nefes alacağımı unutmuştum.

Kemiklerim camdı ve göğsüm bir demirhane.

Gerçek aşk, rezervlerimden beslenen, itaat etmezsem beni öldürmek ya da itaat edersem beni yok etmek için beni kararlılığının altında parçalayan vahşi bir canavardı.

Ormanda ayna olmamasına sevinmişim çünkü kalp kırıklığı bana karşı hiç nazik değildi.

Ama sırf ayrılmakla bir hata yaptığım ve üç ay boyunca aklımdan geçen tüm yanlış, saf olmayan düşünceler için kendimi zihinsel olarak cezalandırdığım için, daha önce kabul edemediğim şeyi sonunda kabul edebildim.

Şehirden uzakta, toplumun yargısından uzakta, kendime karşı dürüst olmaktan başka seçeneğim yoktu.

Keşke durdurabilseydim.

Bunun doğru olmaması için yalvardım.

Ama gerçek şu ki, Della'ya aşıktım.

Sadece platonik, ebeveyn, kardeş, arkadaşlık aşkı değil, kemik kıran, kalp çarptıran, hava çalan, beni kim olduğumu bilemez hale getirene kadar parçalayan lezzetli bir aşk.

Tek bildiğim bunu yapmaya devam edemeyeceğimdi. Onsuz yaşamaya devam edemezdim.

Bana izin verdiği sürece ona hayatımda ihtiyacım vardı.

Hak etmeyen bir hıyarla evlenirken ona eşlik etmek zorunda kalacağım anlamına gelse bile, bunu yapardım.

Ne verirse kabul ederdim.

O sabah çadırımı toplamak ya da uzaklaşmak yerine şehre doğru dönmek için bilinçli bir karar vermedim. Kamp alanımı terk etmek ya da eşyalarımı sırtıma almak istememiştim.

Della'yı istiyordum ama farklı yollara saparken, bilmediğim ağaçların yanından geçerken ve vahşi doğadan şehre doğru ilerlerken bile bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Yaklaştıkça endişem daha da artıyordu. Orada mıydı ki?

Hâlâ bizim dairede miydi, yoksa taşınmış mıydı?

Cassie'den yardım isteyip Cherry River'a mı dönmüştü? Daha korkutucu sorular beni kovalarken botlarım daha hızlı ilerliyordu.

Ya incinmiş olsaydı? Ya ben kişisel bir kriz yaşarken kaçırılmış, satılmış ya da istismara uğramış olsaydı? Ya ben kendimi ön plana koysaydım ve o bu yüzden acı çekseydi?

Ölürdüm.

Benim elimle ya da kalp kırıklığıyla.

Annemin bana yaptığı şeyin aynısını ona yapmışken onu sevdiğimi nasıl söyleyebilirdim?

Annem beni satmıştı çünkü onun için dolar olarak oğlundan daha değerliydim. Ben de Della'dan uzaklaşmıştım çünkü kendi acımı gömmek ve ona verebilecek her şeyimi vermeye odaklanmak yerine edepli olmayı ve şehitliği seçmiştim.

Çok bencilce davranmıştım.

Ve yürümeyi bıraktım.

Koştum.

Koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Bunu düzeltmek için daireye, Della'ya kadar koştum.

* * * * *

Orada değildi.

İki hafta boyunca, eskiden yaşadığımız sokağı izledim, Della'yla kasabaya ilk geldiğimizde uyuduğumuz harap barakaya geri döndüm ve ondan bir iz aradım.

Dairemize kimse girmedi. Ne ev sahibi ne de yeni kiracı.

Della yok.

Yağmur ya da güneş, geçici kulübemi terk eder, kalabalık banliyölere gider ve izlemek için gölgelerde bir yer bulurdum.

Ve her gün kalbim biraz daha batıyordu. Yanlış sorulara odaklanmışım.

En önemli soruyu sormak için durmamışım.

Eğer Della hayatına devam edip gittiyse... nereye gitmişti ve onu nasıl bulabilirdim? Cep telefonumu açıp onu aramak kadar basit bir şey olabilir miydi?

Onunla? Benimle konuşacak mıydı? Yoksa numarasını mı değiştirdi?

Giderken elimdeki tüm parayı sehpanın üzerinde bırakmışım, bu yüzden telefonuma kontör alacak param yoktu. Ve şimdilik iş bulmaya da niyetim yoktu. Yemek için ihtiyacım olanı avlayabilirdim ya da şehirde uzun saatler geçirdiğim için av hayvanları azsa çalabilirdim. Bugünlerde pek iştahım yoktu.

Tamamen kafa karışıklığı ve pişmanlıkla koştum.

Para benim için önemli değildi ve ayrıca, bir gün, bir saat sonra ortaya çıkacağını umarak daireyi izlemeyi bırakamıyordum.

On dördüncü gün, hala gelmediğinde ve alana başka kimse girmediğinde, fark edilmediğimi kontrol ederek sokağı geçtim ve merdivenlerden klostrofobik bodrum dairesine indim.

On beş dakika sürdü, ama kilidi iki elimle açmayı başardım. Hayatımın aşkına veda ettiğimden beri ilk kez eşikten geçerken botumdan bıçak sesleri geliyor ve adımlarım suçlu gibi geliyordu.

Beni etkileyen ilk şey kokusuydu.

Kullanılmalı ve kullanılmamalı ve istenmemeli. Toz tavşanları köşelerde bir arada oturuyordu, sanki kapatılmamış pencereler bir esintinin içeri girip temizlik yapmasını teşvik etmiş gibi. Mutfak musluğu her zaman olduğu gibi boş bir lavaboya damlıyordu.

Bulaşıklar rafın üzerinde, boyası dökülmüş dolaplara yerleştirilmeyi bekliyordu.

Doğanın günbatımı ve ay ışığıyla süslediği ormanda bu kadar özgür yaşadıktan sonra, bu alan berbat ve çukurdaydı.

Bu küçük yerde nasıl bu kadar uzun süre yaşayabildik?

Yine de Della etraftayken her yer daha iyi görünüyordu. Biz Birlikte olduğumuz sürece bir bahçe kulübesinde ya da yıldızların altında mutluyduk.

Kalbimin yaşadığı yerde aniden kabaran yanığı ovuşturarak küçük eve doğru yürüdüm. Gözlerim Della'ya karaladığım notun hâlâ tamamlanmamış bir şekilde durduğu sehpa takılınca ellerim kenetlendi.

Hareket ettirmemişti.

Para kayıptı ama soluk kahverengi kanepesinden çirkin çizgili perdelerine kadar tüm odada değişen tek şey buydu.

Banyodan ya da Della'nın yatak odasından ses gelmiyordu ama kendimi koridoru takip etmekten alıkoyamıyordum - Della'nın çıplak anıları her adımına musallat oluyordu.

Yatak odasının kısmen aralık kapısını iterek açarken acı dolu bir nefes çektim. Yatağı her zamanki gibi yapılmamıştı. Başucundaki komodin gece uykulu uykulu yudumladığı bardaklardan damlamıştı.

Sürünerek gardırobuna gittim ve kapağını açtım. Acı dolu bir nefes daha çekerek, tercih ettiği ve sık sık giydiği kıyafetlerin artık orada olmadığını fark ettim.

Artık burada yaşamadığına dair tek işaretlerden biri.

Harç lekeli banyodaki tuvalet malzemeleri gitmişti. Çiçekçide çalıştığı zamanlardan kalma hafif çiçek ve taçyaprağı kokusu artık bayat havada fark edilmiyordu.

Bir süredir buraya gelmemişti.

Yine de kirayı ödemeye devam etti; aksi takdirde mobilyalarımız tahliye edilecek ve evimizde yeni bir kiracı yaşayacaktı.

Neden?

Hâlâ kira ödüyor ama burada yaşamıyorsa, neredeydi?

Oturma odasına doğru geri dönerken botlarım koridorun duvarlarında yankılandı ve gözlerim ön kapıya takıldı.

Bir dizi olay hızlı bir şekilde gelişti.

Tom'un o Cadılar Bayramı'nda Della'yı dansa götürmek için gelişini. Karanlıkta cadılar ve vampirler arasında onu öpmesi.

Kıskançlığım sonunda Della'ya olan hislerimin değiştiğini fark etmemi sağlamaya başlamıştı.

Bekaretini kaybettiği gece beni aradığında daha fazla kıskançlık ve mutlak dayanılmaz kalp kırıklığı.

Oraya hücum ettiğimi, onu sanki benimmiş gibi kaptığımı ve benim yerime seçtiği adamı dövdüğümü.

Adını hatırlayamadım. O geceye dair kükreyen ıstırabım dışında pek bir şey hatırlayamıyordum.

Onu tekrar görürsem ne yapacağımı bilmiyordum.

Bekle...

İçimde bir şey sahiplenmeyle böğürüyordu. Sorularımın cevaplarını fısıldayan bir şey.

Nerede o?
Biliyordum.
Nasıl olduğunu
bilmiyordum.
Nedenini
bilmiyordum.
Ama aramaya nereden
başlayacağımı biliyordum.
Kapıdan dışarı fırladım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

REN

*** * * * * İçinde**

Bulunulan Ay

Hayatım boyunca birçok şeyle anıldım. Bir çocuk.

Bir aidiyet.

Bir piç.

Ama bu yeni bir düşüştü.

Ben bir sapıktım, bir dikizciydim, durma gücü olmayan saplantılı bir izleyiciydim.

İki hafta boyunca Della'yı her gün, her saniye takip ettim.

Programını biliyordum. Arkadaşlarını tanıyordum. Pazartesi günleri İngilizce, Çarşamba günleri de edebiyat dersi olduğunu biliyordum. Geç saatlere kadar ders çalıştığını ve yattığı adamla (adının David olduğunu hatırlıyordum) ve tanımadığım siyah saçlı bir kızla film izlediğini biliyordum.

Yeni yatağında, yeni çarşaflarında, yeni pijamalarında kendi odasında yalnız uyuduğunu ve David kahvaltıda kulağına fısıldadığında gerçekten güldüğünü ve elini tutup vedalaştığında usulca gülümsediğini biliyordum.

Üzgün, yalnız ve kızgın olduğunu biliyordum.

Omuzlarındaki gerginliği, mavi gözlerindeki parıltıyı ve adımlarındaki sertliği fark ettim.

Hiç olmadığımız kadar uzun süre ayrı kalmıştık ama onu kendimden daha iyi tanıyordum.

Pek çok şeyde akıcı olmayabilirim ama iş Della'yı okumaya geldiğinde bir ustaydım. Her nüansı ve seğirmeyi anlıyordum. Saçını her savuruşunda ve küçük burnunu her koklayışında gizli mesajı okuyordum.

Ve bağırdığı dil ciddi bir öfke diliydi.

O benim bir parçamdı ve onun öfkesi benim öfkem oldu çünkü onu anlıyordum.

Ben de hissettim.

Bizi bu noktaya getirdiğim için kızgındım.

Bir ay öncesine kadar onu bulmaya, ona yaklaştırmaya ve diz çöküp özür dilemeye niyetli olduğum için öfkeliydim. Bütün bir senaryo planlamıştım, kâğıda değil zihnime yazılmış, ateşte yakılmış gibi hafızama kazınmıştı.

Kendimi ona yeniden adayacaktım.

Onu asla terk etmeyeceğime dair verdiğim sözü tutmadığım için af dileyecektim, tıpkı bebekken o rahat halının üzerinde parıltılı Japon balıkları ve inatçı kedilerle oynarken yaptığım gibi.

Yapmayacağıma söz verdiğim halde onu terk ettim.

Bunu yapmıştım.

Benden gitmemi istememişti ve aramızdaki karmaşaya rağmen gitmem affedilemezdi.

Ama dikkatle planladığım konuşmam onu izledikçe soldu.

Gözlerimi ondan alamıyordum, bensiz hayatında başarılı olduğu için gurur duyarak, sevdiği bir şeyi okuduğu için sevinç duyarak, dağınık sarı bukleleri için şefkat duyarak ve saç tellerinde dalgalanan kurdele için sıcak kalpli duygularla onu olması gerektiği gibi seviyordum.

Onu izlediğim ilk gün çok hızlı geçti ve farkına bile varmadan, yatak odasının ışığı sönmeden ve uyku gecenin geri kalanında yatakta olacağı anlamına gelmeden ayrılamayana kadar takiplerim ürpertici seviyelere ulaştı.

Gölgelerime ve utancıma saklanıp, uyku tulumuna girip ihtiyaç, aşk ve tutkuyla dolu uygunsuz rüyalar görerek sıvıştım.

Şafakta ona dönecektim, kanımdaki bir kaşıntı bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra bana yakın olmamı emrediyordu.

Ertesi sabah, onu asla karşılayamayacağım beyaz çitlerle çevrili evin sahanlığında David'le vedalaşırken buldum ve sokağın karşısındaki ağaçların arasına saklandığım yerde çıplak bacakları bana parladı.

Parmak arası terlik giyiyordu ve ayak bileğine on yedinci yaş gününde yaptırdığım dövmenin aynısı sarılmıştı. Mavi kurdelesini büyük R harfinin içine doğru uzanıyordu.

Bir yıl geçti ve mürekkep, ayağını tutup bir açıklama istediğim geceki kadar parlak, aynı derecede lanetleyiciydi - beni daha da fazla mahkûm etmek üzere olduğunu bile bile, acıma son vermesi için ona yalvarıyordum.

Dövme beni o kadar çok şeyle vurdu ki
O gün ona yaklaşacak cesareti bulamadım. Bunun yerine, yanlış yaptığım ve
nasıl düzeltereğimi bilmediğim her şeyin altında boğuldum.

Ondan sonraki gün David onu öptü.

İhtiyacım olan tokat suratıma inmişti.

Bu beni içine düştüğüm trans halinden uyandırdı, onu aylarca terk
ettiğim gerçeğiyle beni sarstı, ama o solmaya yüz tutmuş bir çiçek değildi.
gelişmemi sağladı. İnatçı, cesur ve son derece bağımsızdı. Her zaman
öyleydi; benim ona baktığım kadar o da bana bakıyordu.

Tabii ki beni beklemezdi.

Tabii ki öfkesi onu başka şeyler bulmaya itecekti... başka insanlar.

İçim kıvrılıp ölmek istiyordu ama zayıf olmayı reddettim. Çekip giden
ben olduğum halde kendimi yaralı taraf olarak görmeyi reddettim.

Bunu *ben* yapmıştım.

Onu başka bir adamdan teselli bulmaya itmişim. Kendini çoktan teslim
ettiği bir adamdan. Beni yok etmek için her türlü güce sahip bir adam ve
bunu bilmiyordu bile.

Onu öptüğünde tüm kasları kasıldı.

Onu tam olarak öpmedi -Cadılar Bayramı partisinde Tom'u öptüğü gibi
değil- ama onu itmedi de.

Bahçe yolunda dururlarken adamın söylediği bir şeye başını salladı ve
adam benim istediğim gibi onun güzel yanaklarını avuçladı, gözleri sevgi ve
gözyaşı karışımıyla parlıyordu.

Onu öldürmek istedim.

Ama aynı zamanda minnettardım çünkü ben Della'mı güvende
tutamazken o tutmuştu. Gitmesini istiyordum ama ona bir daha zarar
vermeyecektim.

Onu seçmişti.

Buna saygı duymak zorundaydım.

Bu benim cezamdı.

Devlet arazisindeki ödünç kulübeme döndüğümde, onu öpüşünü
yeniden yaşamaktan kendimi alamadım. Bekaretini kaybettiği çocuğu
öperken.

Tıpkı koşarken yaptığım gibi, sadece kendimi düşünüyordum.

Acı içinde kıvranmadığı için mutlu olmalıydım. O

yaşıyordu.

Sağlıklıydı.

Yaşıyordu.

Ben kim oluyordum da bunu tekrar mahvediyordum?

Eğer hayatına devam etseydi, daha fazla acı çekmemesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

O gece bana söylediklerinin, bakışlarının, soyunuşunun ve öpüşünün başından beri korktuğum şey olduğundan emin olmak için izlemeye, incelemeye koyuldum: bir yavru köpek aşkı. Aptalca bir karasevda. Dağınık ve gerçek dışı bir şeye dönüştürdüğüm masum bir flörtten başka bir şey değildi.

Beni erken bir mezara sürükleyen bu trajik ihtiyaçlardan kurtulabilmem için bunu görmem gerekiyordu.

Ama... eğer o da beni, benim onu sevdiğimi öğrendiğim şekilde seviyorsa... ilişkimiz gelişebilir miydi? Temellerimiz yeterince güçlü, ahlakımız yeterince iyi miydi, sadece daha fazlasını ummak için her şeyi kaybetmeyi göze alacak kadar?

Birkaç ay önce cevabım hayırdı. Risk almak istemiyordum.

Ama şimdi... şimdi, her şeyi berbat ettiğimi biliyordum ve onsuz var olmanın nasıl bir şey olduğunun günlük işkencesiyle yaşıyordum.

Onu geri istedim.

Duygular bizi birbirimize bağlayan tutkal olmuştu ve onların bizi ayıran bir levye olmasına izin vermeyi reddettim.

Kapıdan çıktığım anda Della'yı kaybetmişim. Onun güvenini, inancını ve sevgisini yok etmişim, çünkü ben de bir şeyler hissettiğimi itiraf edecek kadar cesur değildim.

Ve şimdi, onun erkekleri öpmesini uzaktan izlemek elimde kalan tek şeydi ve kendimden ne kadar nefret etsem de duramıyordum.

Duramadım.

Ondan uzak kalamazdım.

Onu görmeden yaşayamazdım.

Bundan gurur duymuyordum.

Hastalıklı bir bağımlılığa dönüştüğünü biliyordum.

Ve hayatımda ilk kez, kendimi daha iyi hale getirmek için savaşmak yerine, nasıl çıkacağımı bilmediğim derin ve karanlık bir yere doğru kaymama izin veriyordum.

Mclary's'de bile, kendime acımanın bir gün özgür olacağıma dair umudumu yok etmesine asla izin vermedim - ya ölümle ya da kaçarak.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Git.

Söylediğim gibi.

Bu ılgınlığı durdurun ve bırakın Della dünyadaki yerini ben daha fazla karıştırmadan bulsun.

Ama

yapamadım.

Pes ettim.

İzlemeye devam ettim.

Günler bulanıklaştı.

Onu okula, kafeye, David ve kızla paylaştığı pahalı eve kadar takip etmekten kendimi alamıyordum.

Kalp ağrım beni daha fazla kilodan mahrum bıraktı çünkü kendimi yemek yemekten alıkoyamıyordum. Şiddetle ihtiyacım olan vitaminler için param yoktu. Vücudum iyi hissetmiyordu... Hasta hissediyordum.

Gerçekten kötü adam bendim ve onu takip ettiğim için daha da kötü bir duruma düştüm.

Her şey, bunaltıcı bir yaz akşamı David'in bebek mavisi şortu ve beyaz açık yakalı gömleğiyle, yakası dantelli krem rengi güneş elbisesi çıplak bacaklarında dalgalanırken Della'mın elini tutarak onu evden çıkardığı gece çok daha kötü bir hal aldı.

Bir kez daha, saçlarına ördüğü ve ayak bileğine doladığı kurdelesini göğsüme uzandı ve acınası kalbimi söküp aldı.

O kadar güzeldi ki.

Onu garaj yoluna park etmiş bir Chrysler'e götürdü, kapısını açtı, sonra sürücü koltuğuna atladı ve arabayı sürüp gitti.

Onları takip edemedim, bu yüzden sokak gölgelerinde bekledim, zamanı kovalayacak bir şeyler diledim, sürekli kıskançlığın ağırlığı altında ezildim, ne yaptığına dair endişeyle kendimi rahatsız ettim.

Sigara ya da içki içmiyordum, sigara ya da alkol alacak param da yoktu ama kendi kendime çektiğim acıyı dindirecek bir şeye sahip olmak için tüm dünyevi varlığımı seve seve verebilirdim.

Birkaç saat sonra geri döndüler, arabadan indiklerinde ılık esinti yağ ve domuz pastırması kokularını sokağa yayıyordu, paylaştıkları bir şakaya gülüyorlardı.

Şirin bahçe yolunda David onun elini tuttu ve kendisine doğru döndürdü. "Mutlu yıllar, Della Ribbon. Umarım hamburgerini onunla değil de benimle paylaşman sorun olmamıştır."

Lanet olsun, göğsüm ikiye bölündü.

Lakabı.

Onun doğum

günü. Ona

söylemişti.

Çaresizlik ve açlık karışımı bir duyguyla
tökezledim. David onu sımsıkı kavrayınca nefesi
kesildi.

Parmaklarım onun gibi ona dokunmak için yanıp
tutuşurken irkildim. Adam onu öpmek için başını
eğdiğinde irkildi.

Vücudu onunkine bastırırken hırıltımı zar zor kontrol ettim.

Dudakları buluştu ve bu sefer... Della da onu öptü. Sıcak, ıslak ve
muhtaç bir şekilde... Gerçeği inkâr etmeye ve bir fanteziye inanmaya
çalışırken her zaman öptüğü gibi.

Rüyalarımındaki kadının beni öptüğü gibi. Benim onu öptüğüm gibi:
şehvet dolu bir bağ kadar aşka duyulan çaresizlikten de kaynaklanan çıplak
bir arzuyla.

Islak dudaklarıyla kızın çenesini öptü, sonra kulağına bir şeyler
fısıldadı.

Sırtını dikleştirdi, gözleri genişledi ve yüzünde kararsızlık belirdi.

Ama sadece bir an için.

Benim onu hayatımdan çıkardığım gibi o da beni hayatından
çıkarmadan önce beni düşündüğünü bildiğim tek bir an.

Ve sonra başını salladı.

"Evet." Neye evet?

Kalbimi sökmeye evet mi?

Aşkımı parçalamaya evet
mi?

Beni kaldırımda parça parça bırakarak evin içinde kayboldular. O gece
yatak odasının ışığı hiç yanmadı.

Ancak, David'in perdelerinin üzerinde iki gölge akşamın geç
saatlerine kadar dans etti.

İki gölge seks yapıyor.

Benim için dünyalara bedel olan iki insanın iki gölgesi, umut dolu
kalbimi almış, gerçeklikle parçalamış ve sokakta tek başına kanamaya terk
etmişti.

Onu yeterince uzun süre takip ettim.

Artık hiç şansım olmadığını anlayacak kadar çok şey görmüştüm.

Sikiştikleri doğum günü gecesi bittiğinde ve yatak odalarının ışığı
söndüğünde, döndüm ve uzaklaştım.

Ben yirmi sekiz
yaşındaydım. O on
sekiz yaşındaydı.

Ve her şey bitmişti.

Doğum gününde ona verebileceğim tek şey olan sonsuz mutluluğu
için bir dua gönderdim ve oradan ayrıldım.
Geri dönmedim.

ONUNCU BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2018

Onunla yattım.

Nasıl yapabilirim?

Kalbim hâlâ başkasına aitken nasıl biriyle yatabilirim?

David'in duygularına asla karşılık veremeyecekken onu yönlendirerek nasıl bu kadar acımasız olabilirim?

Sana verecek cevabım yok. Benim de kendime verecek cevabım yok.

Acı gerçek şu ki, onunla yattığım gece, o uyuduktan sonra duşa girdim ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

En kötü kısmı mı?

Gerçekten hazır olmadığım halde ona borçluymuşum gibi hissettim.

Beni doğum günü hamburgeri ve patates kızartması için dışarı çıkarırken çok tatlıydı. Ren'in beni götürdüğü her lokantayı tek tek saymama izin verdiğinde çok anlayışlıydı, dövme yaptırmama izin verdiği sonuncusu da dahil - şu anda pişmanlık duymadan bakamadığım dövme.

Beni eve götürürken çok nazikti, beni öptü ve hediyemi yatak odasında verip veremeyeceğini sordu.

Bütün gece bana dokunmuş olmasına rağmen bu bir seks daveti değildi - elini benimkiyle sıyırdı, onu beş yaş doğum günüm ve okulda tavşan Frosty'nin derisini yüzmekle ilgili olay hakkında güldürdüğümde yanağımı öptü.

Natty döndüğümüzde bana Cheshire kedisi gibi sırıttı ve David ellerimiz birbirine dolanmış bir şekilde bana merdivenleri çıkarken rehberlik etti. Sahanlığa ulaştığımda yavaşça gözden kaybolurken bana göz kırptı ve kocaman bir başparmak işareti yaptı.

Onun cesaretlendirmesi kendimi yarı normal hissetmemi sağladı, sanki David'in odasına girmek Ren'in anısına doğrudan bir tokat atmak değilmiş gibi.

Ama Ren burada değildi.

Ren beni hiç David'in öptüğü gibi öpmemişti.

Ren benimle hiçbir zaman David'in ilgilendiği gibi ilgilenmemişti, bu yüzden onu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım ve doğum günüüm için bana yeşim yeşili bir eşarp ve uyumlu bir oje hediye eden David'in dudaklarına minnettar bir öpücük kondurdum.

O öpücük başka bir öpücüğe dönüştü.

Oje ve eşarp halıya düşene ve David "Seni istiyorum" diye fısıldayana kadar bu başka bir şeye dönüştü. Sen beni istiyor musun?"

Sesi belirsizlik ve ihtiyaçla dalgalanıyordu; otorite ve korkunun güçlü bir bileşimi. Onun da benim kadar korkmuş olduğunu bilmek, olabileceğimden daha cesur olmamı sağladı. Yapabileceğim tek şekilde ona teşekkür etmemi sağladı.

Sesime güvenemeyerek başımı salladım ve yatağa doğru ilerledim.

Beni soyarken, öperken, dokunurken, prezervatif takarken ve içime girerken, kalbimi ve aklımı onunla tutmak için elimden geleni yaptım.

Ama başarılı olamadım.

Haftalardır hayatıma devam edebileceğimi, David'e duyduğum nazik sevginin birdenbire kendimi bildim bileli Ren'e duyduğum o her şeyi kapsayan arzuya dönüşeceğini umuyordum.

Ancak kaynama hiçbir zaman yanmaya dönüşmedi.

Hatta Ren'den başkası için hazır olmadığımı kabul ettikçe bu duygu giderek azaldı. Adil davranmıyordum çünkü Ren'den çok uzaktım. gülünecek bir şeydi.

Seks iyiydi.

Ama sarılmaları beni boşluğa düşürdü ve öpücükleri beni kaybettirdi.

Daha sonra David beni kaşıkladı ve göğsüm dayanılmaz bir şekilde ağrıdı. Gözyaşlarım sessizlikle boğazımı tıkayana kadar yavaşça içime aktı.

Sonunda nefesi uykuya daldığında ve kendime karşı dürüst olmakta özgür olduğumda, kucağından kopup banyoya koştum ve duşu açıp kendimi sıcak spreyin altına atarken kederimi zar zor zapt ettim.

Teorime göre su, kaçan hıçkırıkları gizleyecek ve yanaklarımdan süzülen hüznü kamufle edecekti.

Dürüst olmak gerekirse, neden ağladığımı bile bilmiyordum.

Ren'i aldatmış değildim. Natty'nin yatak odasında David'le yatmak dışında yargılayabileceğim başka bir cinsel deneyimim yoktu.

Zemin.

On sekiz yaşındaydım ve beni yetiştiren çocuk tarafından öylesine mahvedilmiştim ki, herkesin hoşlanacağı bir adamla böylesine güzel bir akşam geçirdikten sonra bugüne kadar şanslı.

Ama ne var biliyor musun?

Tüm karanlık, rahatsız edici sırların yaşadığı yerde ne sakladığımı biliyor musun?

O gece ağlamamın gerçek sebebi

neydi? Çünkü onu hissettim.

Onu haftalardır hissediyorum.

Her gün, onun yakın olduğu hissi daha da kötüleşiyor.

Gözler her yerde.

Sokakta, sınıfımda, rüyalarımnda.

Benimkiyle eşleşen bir özlem. Benimkini yansıtan bir yalvarış.

Bunun sadece zihnimin bana oynadığı bir oyun olduğunu biliyorum, ama lanet olsun, yeterince hızlı dönersem Ren'i arkamda yakalayacağımı hissediyorum. Bu sürekli farkındalık, eğer onun adını söylersem, mucizevi bir şekilde

Görünüşe göre hayatıma devam etmeme izin vermiyor.

Arafta kaldım.

Daha mutlu olmak yerine daha mutsuz

oluyorum. Bulunmak yerine kayboluyorum.

Ve bir an önce bir şeyler yapmalıyım çünkü yapmazsam ne olacağımdan korkuyorum.

Güçlü olduğumu söylüyorum ama gerçek şu ki, sevgili görevim, değilim.

Kırılgan ve kırılganım ve içimin, kaçmak için bir çatlak arayan, rüzgâra otostop çekmek, ormana uçmak, kalbimi çalan çocuğu bulmak ve beni tekrar bütünleştirmesi için ona yalvarmak için umutsuzca dönen bir dumandan başka bir şey olmadığı eğrilmiş camdan yapılmışım.

** * * * **

Altı ay.

Sonsuza dek sürecektir altı ay.

Pek bir şey olmadı. David'le bir daha yatmadım. İşler biraz garip ama birlikte yaşamaya devam ediyoruz.

Yazacak enerjim yoktu.

Ama bir şeyler değişti ve haberlerim var.

Dürüstlüğün her zaman en kötü silah olması ne kadar komik, değil mi?

Konuşacak başka kimsem olmadığı için sana başvurdum. Natty

David'in tarafında, olması gerektiği gibi. David elinden geleni yapıyor.

Benimle çıkmak istiyor, geçmişimize bakılırsa öyle de olmalı. Ve başından beri, sana söyleyene kadar sırlarımı sakladım.

Normalde okuldan sonra otobüs beklerken bir park bankında ya da öğle yemeği saatinde bir kafede yazarım ama geçen gece aptalca bir şekilde bilgisayarımı salonda bekleme modunda bıraktım, normalde olduğu gibi şifre korumalı değildi ve David her şeyi okudu.

Onunla yatmakla ilgili yazdıklarımı gördü. Ne kadar üzgün olduğumu gördü.

Ne kadar boş, kızgın ve kafası karışık.

Ayrılmayı teklif ettim ama David beni kovmadı. Benden uzaklaşmadı ama çıkma teklifini geri çekti.

Hazır olmadığımı bildiği bir şey için beni zorlamasının kendi hatası olduğunu söyledi. Ren'i unutamadığımı anladığını ama bir arkadaş olarak beni desteklemeye devam edeceğini söyledi.

Haklı elbette, ama beni suçlamadan ya da alay etmeden bu kadar sakın bir şekilde benimle yüzleşmesi kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

Sevmenin ve karşılığında sevilmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor ve dehşet içindeyim ki bunu ona yine yaptım. Bana aşık olduğundan değil, ama orada bir şey var. Bir şeye dönüşebilecek bir şey, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

Her neyse, zamanım azalıyor, Uber'im birazdan burada olacak ve seni eski daireme götüreceğim. Her aptal kelimenin çıktısını alacağım ve seni teslim edemeyeceğimi anladığım anda yapmam gerektiği gibi yakacağım.

David'e öğleden sonrayı aklımla kalbimi aynı noktada buluşturmak için geçirdiğimi söyledim. Daha iyi bir şekilde döneceğimi ve evinin etrafında dolanmayı bırakmaya hazır olduğumu söyledim.

Yazıcım hâlâ eski odamda tozlanmaya devam ediyor. Giymediğim kıyafetlerim hala gardırobunda.

İçinde uyumadığım yatak hala bir hayalperest bekliyor. Zamanı geldi, sence de öyle değil mi?

Buna bir son verme zamanı, hepsine. Yaşamadığım bir yerin kira kontratını iptal etme zamanı, kullanmadığım kalbimi onarma zamanı ve nihayet geçmişî ait olduğu yere koyma zamanı.

Arkamda.

Uber'im geldi.

Söyleyecek başka şeylerim de vardı ama sanırım artık önemsizler.

Elveda, görev.

Bu benden duyacağınız son şey ve gitmenize izin vermeden önce size teşekkür etmek istiyorum.

Ağlayabileceğim bir omuz olduğun için teşekkür ederim. Cassie, Ren, David... herkes hakkında ne hissettiğimi gerçekten anlayan tek kişi olduğun için teşekkür ederim.

Sadece teşekkürler, her şey için.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

DELLA'NIN David'le yattığı akşam kendimi saçmalamayı bırakmaya zorladım.

Gururumu ayaklarımın altına aldım, çürüklerimi ovuşturdum ve paramın hâlâ ödediği terk edilmiş daireye doğru birkaç blok yürüdüm.

Kilidi tekrar açıp küflü, sevimsiz salona adım attığımda yalnız mekân rahat bir nefes aldı. Rahatlatacak birine ihtiyacı vardı, tıpkı benim de beni rahatlatacak birine ihtiyacım olduğu gibi.

Biraz toz almak, ödünç aldığım kulübeye dönmek ve sırt çantamı almak istiyordum. Bir süredir ilk kez duş almak -eğer sular kesilmemişse- ve kilerde hâlâ yiyecek varsa yemek yemek.

Ama bu, ayaklarım beni Della'nın yatak odasına götürmeden önceydi. Gözlerim onun yapılmamış yatağına takıldı. Bağdaş kurmuş ödevini yaparkenki görüntüleri gözümün önüne geldi. Mavi boyalı saçlarının parlak ve parlak anısı. At kuyruğunu çekerken attığı kahkaha sesleri. Kollarının belime dolanması ve yanağının göğsümde hisset-

Kahretsin, bu çok fazlaydı ve her angarya ve görev, yorgunluğun muazzam örtüsü altında kayboldu.

Bundan gurur duymuyordum ama yüzüstü Della'nın yatağına düştüm, battaniyelerine sarıldım ve yastığını içime çektim.

Musluktan su içmek ve mutfaktan aldığım birkaç bayat krakeri kemirmek için kısa sürelerle uyanarak iki gün boyunca uyudum.

Vücudumun tek umursadığı şey rüya görmektir ve rüyamda kızgın ve sert bir şekilde uyandım.

Tanrıça beni ziyaret etmeyi reddetti -sanki Della'nın bölgesinde olmak, ona olan sadakatimin artık kabul ettiğim karmaşık karmaşadan ziyade onu bir kardeş olarak sevmeye döndüğü anlamına geliyordu.

Ne yazık ki vücudum uykuyu yakaladığında, onu ne kadar ihmal ettiğimi ortaya çıkarmaya kararlı hale geldi. Bağışıklık sistemimin çökmesi ve kilo rezervimin olmaması, basit bir soğuk algınlığının bana çok rahat bir ev sahibi bulması anlamına geliyordu.

Birkaç saat içinde, tıkanıklık ve baş ağrısı ateş ve öksürüğe dönüştü ve beni gribe lanetledi.

Hastalandım.

Ve bu konuda hiçbir şey yapamadım.

Bir haftayı bunaltıcı ıstırap dolu ciğerlerle savaşıyor ve beni küle çeviren yanan bir göğse sarılarak geçirdim.

Bir noktada, iyileşemeyeceğimden korktum. On beş yaşındaki gibi hastalıklı bir yokuştan zatürreye düşeceğimden korktum.

Ancak bir mucize eseri öksürükler yavaş yavaş azaldı ve yanma yavaş yavaş soğuyarak baş edebileceğim bir hırıltıya dönüştü.

Kendimi yeniden yarı insan gibi hissettiğimde, eşyalarımı toplamak için ormana geri döndüm. Daha sonra, temel ihtiyaçlar için yerel bir marketten alışveriş yaptım ve iki tam günümü daireyi bahar temizliğiyle geçirdim.

Öncelikle, Della'nın kokusunu silerim diye tropikal kokulu dezenfektanı sıkma istemedim ama Della o kadar uzun süredir burada yaşamıyordu ki ondan geriye hiçbir koku ya da not kalmamıştı.

Della kiranın yanı sıra elektrik faturalarını da ödemişti, bu da yıkanmak için sıcak suyum ve yemek pişirmek için gazım olduğu anlamına geliyordu. Artık kullanmadığı bir şeye para harcadığı için ona teşekkür etmek istedim - sanki geri döneceğimi ve kalacak bir yere ihtiyacım olacağını biliyormuş gibi.

Ev işleriyle meşgul olmadığım zamanlarda onu takip ederdim. Geri dönmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

O sözü tutmadım.

Sayısız kez.

Elimde değildi.

Daha iyi ve toplum tarafından daha kabul edilebilir hale geldikten sonra, eskisinden çok daha temiz kıyafetlerle ortak evine gittim ve onun üniversiteye gidişini izledim. Yıllar önce okula ilk gittiğinde olduğu gibi dışarıda bekledim ve onu tekrar eve kadar takip ettim.

O her gece David'e dönerken, onu sürekli aklımda tutarak yavaş yavaş kendimi delirttim.

İkinci haftanın sonunda artık yapamıyordum. Hiçbirini.

Yakalanmak istemiyorsam eve bu kadar yakın bir yerde erzak çalmaya devam edemezdim. Ve içinden çıkamadığım o karanlık, kasvetli yere doğru kaymaya devam etmek istemediğim sürece takip etmeye devam edemezdim.

Paraya ihtiyacım vardı.

Onsuz nasıl var olabileceğimi öğrenmeliydim ki kendimi yeniden toparlayabileyim ve Della'nın ihtiyaç duyduğu ebeveyn figürü olabileyim, şu anda olduğum gibi raydan çıkmış, reddedilmiş bir aşık değil.

Ertesi gün, iki blok ötede hırsızlık yapmadığım bir süpermarkete gittim ve iş ilanlarını okudum. Mükemmel bir ırgat işi bulacağımı düşünecek kadar kandırılmış değildim ama hayatımı yeniden rayına oturtmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Mevcut iki iş, pencere temizleme işi ya da yerel bir gece kulübünde barmenlikti. Karanlık bir lağım çukurunda, kıvranan bedenler ve bangır bangır müzik eşliğinde tıkılıp kalamazdım.

Geriye pencere temizleme işi kaldı.

Numarayı ezberledim ve bir görüşme ayarlamak için süpermarket müdürünün telefonunu kullanmak istedim. Pencere yıkamak hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama paraya ihtiyacım vardı.

Sahibi, okulu bıraktıktan sonra hiçbir umudu kalmadığı için babasının kendisine bir franchise satın aldığı cılız görünümlü bir esrarkeşti. O istedi Rezervasyonları yürütecek ve temelde tüm işi idare edecek biri.

Yeterince palavra sıkarak işi aldım ve imzaladığım her yeni sözleşme için bir ikramiye ile el altından para kazandım.

İlk maaşımla ucuz bir kot pantolon ve bir ayakkabı almıştım. Birkaç tişört, ormanda çok uzun süre yaşadığım yırtık pırtık, rengi solmuş şeylerin yerini aldı.

Bir sonraki nakit para uzun süredir acı çeken cep telefonumu doldurmaya gitti ve tuşlarını okşayıp eski yazıları okurken işkenceye dönüştü.

Della'dan hiç görmediğim mesajlar.

Ayrılığımızın başlangıcında bana sık sık yazıyordu. Bana derslerden, sınav sonuçlarından, beni ne kadar özlediğinden, bana ne kadar lanet ettiğinden ve ne kadar üzgün olduğundan bahsediyordu.

Sonra gittikçe azaldı. Şimdiye kadar, bana hiç mesaj atmadı. Hepsi.

Şimdi, her şeyi tüketen iletişime geçme ihtiyacını frenleme sırası bendeydi.

Yatağında yatarken, hiç göndermediğim mesajlar yazdım.

Şehirdeyim.

*Eski dairemizdeyim. Seni
özlüyorum.*

*Seni
istiyorum.*

*Seni
seviyorum.*

Ben sana aşığım.

Pişman olacağım, hayatta kalamayacağımız bir şey yapmamak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğundan hepsini sildim.

Ne olduğunu anlamadan iki ay daha geçti ve Della'dan ayrılışımın altıncı ay dönümünü geride bıraktım. Onu hâlâ her gün görsem de - cam silme işleri arasında ya da işten sonra hava kararmadan önce kısa sürelerle de olsa - onu hâlâ yemekten, barınaktan ve özgürlükten daha çok özlüyordum.

En azından bir rutini ve arkadaşları vardı. Film geceleri ve Dışarıda akşam yemekleri. Mahvetmek istemediğim bir hayatı vardı ve bu da beni ondan uzak durmak için daha da teşvik ediyordu.

Her gece sadece onun değil, onun yatak odasının ışığı yanana kadar dehşetle izlemekten nefret ediyordum. Onunla tekrar yatıp yatmayacağını görmek için nefesimi tuttum ve yatmadığında rahat bir nefes aldım.

İğrençti.

*Bunu
biliyordum.*

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede.

Aramızdaki mesafe beni yavaş yavaş hayattan ve amaçtan mahrum bıraksa da, onu ne kadar çok istediğimi bilmesine izin vermedim.

*Onu ne kadar
özlediğimi. Ne kadar
derinden önemseddiğimi.*

Ne kadar berbat durumdaydım... her şeyde.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2018

Kahretsin, apartman hala onun kokuyor.

Uzun zamandır buraya gelmemiştim ama kapıyı açtığım anda sanki hiç ayrılmamışım gibi hissettim.

Yaşanmışlık hissi veriyor.

Toz tavşanları ve örümcek ağları bekliyordum ama yerler yeni cilalanmış ve köşeler tertemiz.

Sana bir daha yazmayacağımı söylediğimi biliyorum, görev, ama birine söylemem gerekiyordu.

Sanırım bir profesyonele görünmem gerekecek. Bir sorunum olduğunu kabul etmeliyim.

Belki bir doktorla konuşursun.

Bu düzeyde bir yanılsama gerçek olamaz, değil mi?

Beni izlediğini hissediyorum. Sebepsiz yere diken diken oluyorum. En ufak bir seste kaskatı kesiliyorum. Ne kadar imkansız olursa olsun, onun yakınlarda olduğuna inanıyorum.

Şimdi de bu mu?

Gerçekten aklımı kaçırıyorum.

Eve geldiğimde yatağım yapılmıştı ama yemin ederim dağınık bırakmışım.

Banyo tropikal dezenfektan gibi kokuyor, fayanların etrafındaki harçta kalan küf kokusu gibi değil.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Neden kendimi bu şekilde kandırıp duruyorum? O gitti!

Gitmiş!

Birinin bunu yüzüme haykırmasına ihtiyacım var ve sonra belki de katlanmış

Yırtık pırtık havlular bir anlam ifade edecek ya da hareketsiz durup içime çektiğimde burnum yalnız geçen zamanın bayat kokusu yerine onun odunsu, vahşi kokusuyla dolacak.

Kokusunu alıyorum.

Ve artık ne yapacağımı bilmiyorum.

Buraya her şeyi geride bırakmak için geldim ama nereye dönsem geçmiş beni geri sürüklüyor.

O gittiğinden beri bunu yüksek sesle söylemedim -aslında hiç yüksek sesle söylemedim- ama burada, Ren'in dekorasyonuna yardım ettiği yatak odamda oturmuş etrafa bakıyorum

Ren'in yuva yapmasına yardım ettiği dairemde artık rol yapamam.

Ona hâlâ aşığım.

Eskisinden bile fazla.

Ona hala kızgınım.

Gün geçtikçe daha da ısınıyor. Ve korkuyorum.

Bunu asla atlatamayacağımdan, geleceğimden çok korkuyorum.

Sebepsiz yere karıncalanan bir deri, havada Ren kokusu ve her şeye rağmen gerçekten gitmediğine dair sinir bozucu bir his.

Belki de ormanda öldü ve hayaleti bana musallat oldu.

Belki de herkes çok özel birini kaybettiğinde bunu yaşıyordur.

Her iki şekilde de, bunu daha fazla yapamam.

Buraya seni yakmaya geldim ve yapacağım şey de bu. Sonra da bütün eşyalarımı satıp gideceğim. Bu kasabada bir dakika daha kalamam.

Yaratıcı yazarlık kursumun canı cehenneme. Cesur olmanın canı cehenneme. Yalan söylemenin canı cehenneme.

Her şeyin canı cehenneme.

Bunu yapamam.

Ben kalamam.

Kaçıyorum... tıpkı onun yaptığı gibi. Sonunda elveda deme vakti geldi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

Eskiden Della ile yaşadığım yere adım atmak dayanılmazdı.
Her gün aynıydı; acı hiçbir zaman hafiflemedi ya da temel bir şeyi
kaçırdığım hissi daha yumuşak olmadı.
İşe gitmemin sebebi oydu.
Sevdiğim ormana dönmek yerine katlanamadığım bir şehirde
kalmamın nedeni oydu.

Geri döndüğümü bile bilmiyordu çünkü onunla yüzleşemeyecek kadar
korkaktım. Zayıflıklarına duyduğu öfkeyi kabul etmeye, hayal kırıklığının
yükünü taşımaya ya da ona karşı hissettiklerim hakkında yalan söylerken
gözlerinin içine bakmaya hazır değildim.

Onu bir daha gördüğümde bu yalanın gerçek olmasını istedim.
Kalbimde şehvet değil, sevgi olsun istedim. Ona sıkıca sarılmak ve her
şeyi dökmenin çaresizliğiyle değil, bağlanmış ve rahatlamış hissetmek
istedim.

Onu tamamen farklı bir şekilde sevdiğimi itiraf
etmekten. Onsuz var olamayacağımı.

Onu geri almak için her şeyi yapmaya hazır olduğumu.

Yetiştirdiğim kıza aşık olmanın ne kadar yanlış olduğundan nefret
ediyordum ama bedenim bunun inanılmaz derecede doğru olduğunu
söylüyordu. Sonunda canlanmak ve bulacağımı hiç düşünmediğim her şeyi
bulmaya *evet diye* bağlamak için o anı bekliyordu.

Gözlerim, korkusuzca soyunduğu ve her sırrını ve kırılganlığını
sunduğu halıya yapıştı. Ve her gün olduğu gibi, onun hayatına devam ettiği
gerçeğine ve benim de her zamanki gibi

Aşk onun için değişmemişti, zamanı geri sarabilseydim onu yakınımaya alır ve öperdim.

Beni öpmesini beklemezdim.

Ona tüm kalbini ortaya koydurmazdım.

Onunla yarı yolda buluşacaktım çünkü tüm hayatımız bir ortaklıktı ve onun yükünün yarısını taşımak bana düşüyordu.

Küçük koridordan *onun-yatak* odama doğru yürürken botlarım ağırdı ve camları yıkamaktan damlalar akıyordu.

Bekle.

Koridorun sonundaki derme çatma banyodan sıçrayan su sesleri gelince donup kaldım. Kapının altından ışık parlıyordu.

Ne oluyor be?

Burayı tek başıma kullanmaya o kadar alışmıştım ki, aniden geri dönerse ne yapacağımı düşünmemiştim.

Geri çekildim, kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kahretsin.

Onu duşta yakalamıştım.

Alacakaranlıkta duş aldığını bilmiyordum - normalde sabahları duş alırdı - ama üniversitede uzun bir gün geçirdiyse ya da David'le kavga ettiyse ya da onu buraya getiren başka bir neden varsa, bunun doğal olduğunu düşündüm. Yine de artık onun rutinini bilmeye hakkım yoktu.

Onu *terk* etmiştim.

Onun kalp ağrılarından haberim yoktu. Ne de olsa bakire değildi. Geceleri yatağını ısıtan, kendi seçtiği bir adam vardı.

Bir kez daha, bu bilgi beni zıpkınladı ve adımlarım duraksadı. Burnumun dibinde büyümüştü ve ben fark ettiğimde artık çok geçti.

Her şey için çok geçti.

Ciğerlerimden acı dolu bir öksürük koptu.

Arkamı dönüp oturma odasına geri dönmek ve kapıdan çıkmak istiyordum ama masasının üzerinde, birkaç yıl önce doğum günü için aldığım ucuz dizüstü bilgisayarın yanında bir yığın kâğıt duruyordu. Birkaç tuşu eksikti ve Wi-Fi özelliği berbattı ama Della onun hikâye anlatma becerisini ve benim hikâye paylaşma geçmişimi alıp yaratıcı yazarlık bölümüne kaydolmaya karar verdiğinden beri bu şey çok iyi kullanılıyordu.

Bu sabah ayrıldığımda dizüstü bilgisayar masasında değildi.

Yanında getirmişti.

Bu bir görev miydi?

Bir proje üzerinde çok mu çalışıyordu ve bu da yarın teslim edeceği basılı sonuçlar mıydı?

Banyo kapısına dönüp baktığımda, akan boruların ve inleyen su basıncının sesi, gözetlemek için yeterince zamanım olduğunu söylüyordu.

Yapmamalıyım.

Çok geç olmadan kaçmalıyım.

Son birkaç aydır uyuduğum odaya davetsiz olarak girip şifonyerinin üzerindeki atılmış sütyene, yerdeki pembe külotlara ve yatağının üzerindeki dağınık kot pantolonlara bakmak bile ellerimin sıkılmasına ve karnımın tehlikeli şeylerle düğümlenmesine neden oldu.

sayfaları ve üstündeki parlak yeşil Post-it notu beni ileri çağırdı.

Üzerinde bir ateş taslağı ve *'Kalbimi kesmek eğlenceliydi ama artık yanma vaktin geldi'* yazan eski çakmağımı fark ettiğimde gözlerim büyüdü ve kalbim farklı bir panikle çarpmaya başladı. *Ben hazırım. git ve bu işi bitir.'*

Kelimeler kalemle yazılmıştı, derin, siyah ve keskin bir acıyla doluydu.

Gitmek mi?

O gidemezdi.

Nereye gidebilir ki?

Onu güvende tutmak için kim orada olacaktı?

Gözlerim alttaki başlık sayfasına takılınca nefesim kesildi.

The Boy & His Ribbon
tarafından
Della Wild

Başlık beni göğsümden zıpkınlarken kalbim dondu. O yapmadı.

Yapamadı.

Söz verdi.

Sırlarımız hayatlarımızdı.

Kimse bilmemeli.

Kimse tahmin etmek zorunda değil.

Onu yasalara aykırı olarak götürmüştüm.

Onu herkesin bilgisinden saklamıştım.

Neredeyse benim çocuğum olmasına rağmen ona aşık olmuştum.

Ve yine de... hepsini yazmış.

Her iğrenç, kırık, saf, lezzetli şey.

Kâğıdı kaptığım gibi, çakmağı fırlatıp ilk sayfayı yırtarken titrememe ve aceleciliğime engel olamadım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

ASLA iyi bir okuyucu olmadım - Della bana öğretmek için ne kadar zaman harcarsa harcasın - ama o taslağı okurken, kelimeleri gözlerimle olduğu kadar parmaklarımla da özümstedim.

Hikâye sayfalardan fırladı ve keskin dişlerini kalbime geçirdi. Her duygu ve özenle uydurulmuş yalan hayatımı parçaladı, beni kabarcıklı dürüstlikle ıslattı, siyah ve beyaz gerçeğini geride bıraktığı yaralara döktü.

Beni kesen sadece kelimeler değil, Della'nın sesiydi. Onun canlı dürüstlüğü. Yazdığı sırları yüksek sesle okuyan şiddetli azmi.

...bana yaptığı şey buydu, anlıyor musun? Tüm hayatımı Her gün takmak istediğim özel, hüznü, zor, mutlu, inanılmaz anların mücevher kutusu.

*

Dürüstçe söyleyebilirim ki Ren benim en sevdiğim kelime. Ona bağlı her tarihi seviyorum.

Ona bağlanan her acıyı seviyorum. Ait olduğu çocuğu seviyorum.

*

Benim için Ren büyüliydi.

Okuma yazması olmayabilirdi ama tanıdığım en zeki insandı.

*

Keşke ona ne kadar saygı duyduğumu daha iyi anlatabilseydim. Ona ne kadar taptığımı.

O zaman bile onu ne kadar çok sevmiştim.

*

Aşkın insana yaptırdıkları inanılmaz, değil mi?

Yeni yürümeye başlayan beynimde, bana Kurdele demesini beni sevdiğini itiraf etmesiyle ilişkilendirdim. Beni kendi çocuğu olarak kabul etmişti. Artık onun olmak için doğmadığımı kendine hatırlatmasına gerek yoktu.

*

Bazen, bunun için beni yargılamayın ama bazen sırf bana bağırsın diye yaramazlık yapardım. Yanlış olduğunu biliyordum ama Ren bağırdığında tutkuyla bağıırırdı.

*

Sizce bir insan kırık bir kalpten kaç kez kurtulabilir? Fikri olan varmı?

Bilmek istiyorum çünkü Ren benimkini başarıyla kırdı, tamir ettim, parçaladım, tamir ettim, parçaladım ve bir şekilde tekrar tekrar yapıştırdım.

*

Benim tek olmam gerekirken onun bir başkasıyla yakın olmasını kıskanıyordum. Rahatlamak için başkasına yöneldiği ve bana gelmediği için kızgındım. Ama en önemlisi, paramparça olmuştum çünkü artık yeterli değildim.

*

Ren Wild'a aşığım.

Kalın yazınca daha da kötü görünüyor, değil mi?

Asla kurtulamayacağım bir ömür boyu hapis cezası gibi görünüyor... ki bir bakıma tam da öyle.

*

Ama bildiğim şey Ren'i her zaman

seveceğim. Ren'e her zaman aşık olacağım.

Ve ona asla sahip olamayacağımı da biliyorum.

*

Bunu kendime neden yapıyorum?

Neden sürekli kırılan kalbimin üzerindeki yapışkan bandı kesmekte ve onu tekrar tekrar bıçaklamakta ısrar ediyorum?

Bana cevap verebilir misiniz çünkü gerçekten limitimin sonuna geldim.

*

Ren'le bir dahaki sefere kaçtığımızda, bunun temelli olmasını istedim. Okula gidebilmek için onu yeni bir yere bağlamayı hiç istemedim. Asla hissetmesini istemedim

benim gibi kapana kısılmıştı. Özgür olmak istiyordum çünkü belki, sadece belki, insanlardan, kurallardan ve sürekli hatırlatıcılardan uzakta, Ren de beni sevdiğini fark edecek kadar kayabilirdi.

*

Bu benim gerçek performansımdı çünkü kapıyı kapatıp yakında evde olacağına söz verdiği anda ne kadar hıçkırdığımı asla bilemezdi.

O kadar çok hıçkırdım ki nefes alamadım ve gözyaşlarım artık gözyaşı değil, kendime sarılmanın işe yaramadığı, kendime yalan söylemenin işe yaramadığı, daha iyi olacağına dair sözlerin kesinlikle işe yaramadığı büyük, çirkin kasılmалardı.

Daha sonra ne yaptığımı tahmin edebileceğinizden eminim.

Eğer yapamıyorsanız, o zaman başka biriyle gelecek kuran birine hiç aşık olmamışsınız demektir.

Nefesim kulaklarımda uğuldadı. Uzuvarım titrek ve sıvı hale geldi.

Okumak için sadece dakikalarım vardı, ama olabildiğince hızlı bir şekilde göz gezdirdim, acı, kalp ağrısı ve kafa karışıklığı mektuplarını özümsem.

Yazdığı anları tanıdım.

Cassie'nin yanında bana takındığı tavrı hatırladım. Saklamaya çalıştığı kıskançlığı. Sahiplenme duygusu hiç bitmedi. Ailemizi sadece ikimizden ibaret tutma takıntısını.

İçine kapanmasının ve ruh halinin, onun yerine Cassie'yi koyduğumu düşünmesinden kaynaklandığını hiç bilmiyordum. Beni defalarca sevişmek için gizlice kaçarken görmediğini düşünecek kadar safmışım.

Sikeyim.

On üç yaşındayken beni öptüğünde bile, bunun sadece büyüme sancıları ve çekiciliğin ne olduğunu öğrenmek olduğunu söylediğinde ona inanmışım.

Buna bir deney diyordu.

Yüzüme karşı yalan söylediğinde ona *inanmışım*.

Beden dilinin bana söylediklerine odaklanmak yerine söylediklerine güvenmeyi seçmişim. Gözleri neyi haykırıyordu. İç çekişlerinin fısıldadıklarına.

Nasıl bu kadar *aptal* olabildim?

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Hatırlayamadığım bir kadınla ikinci buluşmaya gittiğim gece ne kadar perişan olduğunu nasıl görmedim? Nasıl oldu da gözyaşlarını duymadım ya da bekaretini kaybetmesini engellemek için yanına koşmadım?

Kendimi doğru şeyi yaptığıma inanmaya zorlamak yerine, bana izin verilmeyenler için ölmek yerine izin verilen silahlarda rahatlık bulmak yerine?

Ellerim sayfaların etrafında kıvrıldı, yıllarca süren saçmalıklar için boynunu sıkmak isterken aynı zamanda ona sarılmak ve sonunda anladığımı söylemek istedim. Karşılıksız özlemini anladığımı. Benden başka birinin ona sahip olabileceği düşüncesinin yakıcı kıskançlığını anladım.

Böylesine tatlı bir ıstırapın destansı doruklarını ve sahip olamayacağınız birini sevmenin neredeyse bağımlılık yapıcı özelliklerini anladım.

Bekaretini kaybettiği gece, bunu ben yapmıştım. Acı çeken tek kişinin ben olduğuma inanarak onu son bir şey yapmaya itmiştim. Doğru ve yanlışla mücadele eden tek kişinin ben olduğuma.

Siktir!

Etrafımda döndüm, bir elim sayfalara kenetlenmiş, diğeri saçlarıma dolanmıştı.

Affedilemez bir şey yapmadan önce buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Ama... her şey yerine kilitlendi.

Kalbim atmaya bıraktı. Bedenim titremeyi bıraktı. Della havlunun içinde sıırıslıklam durmuş, kapı aralığından bana bakarken bir iniltiyi yuttum.

Baktık.

Ve baktı.

Ve *baktı*.

Hareket etmedim.

Hareket etmedi.

Düşün kapandığını duymamıştım.

Onun geldiğini hissetmedim.

Ona yıllarca çektiğim acıları öğrenmeye o kadar odaklanmıştım ki şu ana odaklanamadım.

Bana aşık olmuştu. Hâlâ aşık mıydı? Ne zaman öğrendi? Ne zamandır yalan söylüyordu? Bunu ne kadar kötü mahvetmişim?

Kalbim yavaşça, temkinli ve endişeli, sessiz ve hızlı bir şekilde yeniden atmaya başladı.

Parlak mavi gözleri ve krem rengi omuzlarına dökülen ıslak sarı saçlarıyla yalınayak bana doğru yürüdü.

Onu tekrar görmenin, onun beni görmesinin, birlikte yalnız olmamızın, uzakta olmamızın delice mükemmelliği karşısında dizlerimin bağı çözülerek geriye doğru tökezledim.

ve fikirleri yargılamak.

Dudaklarım konuşmak için aralandı, yılların acısını silecek, ayların sıkıntısını dindirecek ve beni aptalca kaçmadan önceki gibi sevmesini sağlayacak bir şey söylemek için.

Ama sesim artık çalışmıyordu, ciğerlerim artık işlemiyordu. Aradaki mesafeyi kapattı, vanilya ve kavunun tanıdık kokularını getirdi, ta ki uzanıp sırlarla dolu sayfaları ellerimden kapana kadar.

Sanki karnıma yumruk atmış gibi irkildim.

Gözyaşları bakışlarında parıldarken, çok derin ve iğrenç bir hüznü onu karşımda bulanıklaştırıyor gibiydi. "Onları okudun..." Fısıltısı ruhunu parçalayan bir inançsızlıkla çatladı.

Ve ilk kez... Onu gördüm.

Onu *gerçekten*

gördüm. Bir

bebek olarak

değil. Yeni

yürümeye

başlayan bir

çocuk olarak

değil. Bir çocuk

olarak değil.

Onu Della olarak gördüm.

Kendisi.

Kendi eseri.

Elimin değmediği, beslenmesinde ya da yetiştirilmesinde hiçbir payımın olmadığı bir eser. O artık benim değildi; sadece kendine aitti ve yazılı dürüstlüğünün altında beni tamamen ezmişti.

"Kurdele," diye nefes aldım. Sesim titriyordu. Yabani, ıslak, sarı saçlarını, köprücük kemiğinin keskin kanatlarını, havlunun altındaki göğüslerinin kabarıklığını ve güneşin öptüğü kollarının ve bacaklarının uzun söğüt gibi gücünü alırken ellerim yumruk oldu.

Uzun zamandır ilk kez onun lakabını

kullanıyordum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı yaratığa bakarken kelime tüm varlığımdan koptu.

Gözlerimin görmesini nasıl engellemişim?

Onun sadece güzel olduğuna, hayatta kalmak için bana ihtiyacı olan küçük Della'm olduğuna nasıl inanmışım?

Aramızdaki her şey yılların bastırılmışlığıyla sıcak ve yasak bir şekilde alevlenirken, onun beni sadece bir arkadaş olarak sevdiğine kendimi nasıl

inandır mıştım?

Arzu mu?

İnandığım gibi asla masum değildi.

Hiç umduğum gibi saf değildi.

Bunların *hiçbiri* değildi.

Artık değil.

O gınahtı, seksti ve öyle cızırtılı bir kimyası vardı ki tüm vücudum alevler içinde kaldı.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Patlama üstüne patlama yaşarken nefes alamıyordum, farkına varma üstüne farkına varma, bu kızı çaldığımdan beri sevdiğimi kabullenme üstüne kabullenme... işte şimdi, tam bu lanet anda, ona sırılsıklam, delicesine, umutsuzca, korkunç bir şekilde aşık oldum ve bu beni *mahvetti*.

Sözleri... İtirafı... Hiçbir şansım yoktu. Öne atıldım, onu sıkıca kavradım ve kendime çektim.

Bir kucaklaşma.

Uzun zamandır ilk kez sarılıyoruz.

Bedeni boyun eğmiyordu, artık dokunuşlarıma açık değildi. Daha cesur, daha güçlü, daha seksiydi ve onu kollarıma aldığımda, vücudum her zaman sıkı sıkıya kilitlediğim prangalardan kurtuldu ve düştü.

Sertleştim, inledim, yüzümü saçlarına gömdüm ve onu kaybetme korkusuyla titremeye başladım.

Kucağımda hareket etmedi. Onu daha yakına çektiğimde sırtı eğildi. Bizi daha sıkı kenetlediğimde nefesi kesildi, artık aramıza mesafe koymuyordum, onun kollarımda olmasından ne kadar etkilendiğimi hissetmesine izin veriyordum, ona ve kendime yalan söylemeyi bıraktığımı bilmesini istiyordum.

Hissetmemem gereken bir şey hissettiğimi.

Bunu yıllardır hissediyordum ve bu onun tüm kitaplarını okuduktan sonra itirafım oldu.

Kalçalarım onunkilere karşı sallanıyor, bir cevap arıyor, burnumu saçlarına gömüp onu içime çekerken, onu öperken, dudaklarını öpmek isterken ama yüzünü kendime çekecek kadar uzun süre bırakamazken çok geç olmadığını bilmek için çaresizce çırpınıyordum.

Kırılmaya çok yakındım.

Duygusal, fiziksel, cinsel olarak.

Zihnim ateş ve günahla doluydu, seksle hiçbir ilgisi olmayan ama sonunda ona karşı ne hissettiğimi, bu yüzden ne kadar işkence çektiğimi göstermekle ilgili olan pençeleyci bir açlık.

Yıllar süren iletişimsizlik, saçmalıklar ve anlamadığımız bir dansın ardından ona tekrar sarıldığımda, sanki geri dönmüşüm gibi hissettim.

ve evde olan tek kişi de artık beni tanımıyor ya da içeri davet etmiyordu.

Soğuşun içine atıldım ve başımı onun sertliğine, soğukluğuna, kırılmaz buzlarına karşı sallarken parmaklarım daha sert bir şekilde tenine saplandı.

Omurgamdaki basınç karıncalandı, tüylerim diken diken oldu ve gözlerimi sadece pişmanlık olarak tanımlanabilecek bir ağırlık doldurdu.

Gözyaşları, birbirimizle konuşmayarak birbirimize yaşattığımız onca israfı, onca karmaşayı görmemi engelledi. Daha fazlası olduğunu kabul edecek kadar cesur olmamak.

Her zaman daha fazlası vardı.

Hayatta kalmanın seksin önüne geçtiği ve birbirlerini hayatın kendisinden daha çok seven iki insanın toplumun kurallarına bağı kalmak için ayrılmak zorunda kaldığı, sanki kendi kişisel eğlencesiymişiz gibi hayatlarımızı kuklalaştıran kader her zaman vardı.

"Della." Kollarımı açıp geri çekilmek için kendimi zorladım. Bedenim aradaki mesafeden dolayı inliyordu ama o dokunulmak istemezken ona dokunamazdım.

"Lütfen, Della..." Ne istediğimi bilmiyordum, ama kırılğan Yüzündeki mutsuzluk öfke dolu bir kızgınlığa dönüştü. "Özür dilerim."

"*Pardon?*" Bir kez güldü, aramızdaki şok sessizliği bozdu, gözyaşlarını sildi ve inançsızlık yerine öfkeyi seçti. Ona ihtiyacım olduğu gibi kollarıma atılmak yerine, ona yalvardığım gibi beni öpmek yerine, el yazmasının ağır sayfalarını kaldırdı ve tüm gücüyle yüzüme fırlattı.

Çeneme vurdular, çenemi kağıt kesikleriyle parçaladılar ve A4 kar yere dökülürken beni geriye doğru savurdular.

"Bu da ne-" Acıyla irkilerek çarpma bölgesini ovuşturdum.

"Bu ne *cüret!*" diye öfkeleni. "Ne *cüretle* buraya geri döner ve benim olanı okumaya hakkın olduğunu düşünürsün? Yıllarca sarılmaktan kaçtıktan sonra bana dokunmaya nasıl *cüret* edersin? Bu ne *cüret*, Ren! Bu ne *cüret!*"

Öfkesi kulaklarımda kükrüyordu ve göğsüme yumruk üstüne yumruk indirirken geri çekildim. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, duştan akan damlacıklarla karışıyordu. Çıplak ayak parmakları halıyı kazıyor, onu ileri itiyor ve beni yenmesi için ona güç veriyordu.

"Çık dışarı!" Yanakları nefretle kıpkırmızı oldu. "Çık dışarı. *Çık dışarı!*"

"Della! Bekle-" Beni yumruklarken bileklerini tutmaya çalıştım ama başaramadım. "Açıklamama izin ver." Ona her dokunduğumda parmaklarım ihtiyaçla kavruluyordu. Onun bu kadar yakınımda olması bedenimin arzulanmasına, sertleşmesine ve onun yanında yapmasını hep yasakladığım şeyleri yapmasına neden oluyordu.

O bir haindi, ama sonra tekrar, lanet olası kalbim de öyleydi.

Bana vurmaya devam etti, saçları nemli bukleler halinde uçuşuyordu. "Açıklanacak bir şey yok. Sen gittin! Beni yalnız bıraktın. Beni *terk* ettin, Ren! Sana *bir kez* daha sarılabilmek için çaresizce ağlayarak uyudum ve şimdi

Sen bir şekilde buradasın ve ben onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum! Bana sarılmaya hakkın yok. Asla senin olmayan bir şeyi okumaya hakkın yok. Bunu nasıl *yaparsın*? O senin için değildi! *Kimse* için değildi. Bu senin değil. *Asla senin* olmadı."

"Dur." Sonunda onun öfkeli yumruklarını yakalamayı başardım, ona dokunmanın cennetine karşı yutkundum. "Hiç benim olmayan ne?"

Gözleri parladı, turkuaz ateş ve lacivert kükürt. "Hepsi. Hiçbirini. Hiç fark etmez. Sadece... *çık dışarı!* Nereye kaçtıysan oraya geri dön. Artık sana ihtiyacım yok. Sana daha fazla *ihtiyacım olamaz*. Bu zaten çok zor."

Dudakları yüzünü buruşturdu. "Bunu benim için imkânsız hale getiriyorsun-" Bir hıçkırık nefesini keserken sesi kesildi.

"Della. Siktir." Onu daha yakına çekerken konuşma yeteneğimi kaybettim. Kelimeler benden kaçtı. Özürler, açıklamalar ve sorular. Sadece kalbim çalışıyordu ve o da yeniliklerle doluydu.

"Senin bana artık ihtiyacın olmayabilir ama benim sana her zamankinden daha çok ihtiyacım var," diye fısıldadım, o çırpınırken sıkıca tuttum. "Çok körmüşüm. Çok körmüşüm."

Kıpırdamadan durdu, ani donukluğu sinir bozucuydu. "Ne dedin sen?" "Üzgün olduğumu söyledim. İnanılmaz derecede üzgünüm."

"*Ha!*" *Elimden kurtulmaya çalışarak* beni itti. "Özrünü istemiyorum. Özrünü *kabul* etmiyorum. Asla yapmayacağına söz verip gidiyorsun, sonra da olabilecek en kötü zamanda geri mi geliyorsun? Hayır. Hayır. Bana aklımı kaybetmişim gibi hissettirmene izin vermeyeceğim. Bana bunu yapmana izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun?!"

"Ne yapacağım? Sensiz yaşayamayacağım için mi geri döneyim? Ayrıldığımdan beri her gün beni parçalayan gerçeği söylemek için geri dön-"

"Kes şunu!" Saçlarını tuttu. "Bu gerçek değil. Bunu hayal ediyorum. Sonunda kendimi kaybettim ve sen sadece bir figüransın-"

"Ben değilim. Ben gerçeğim." Bileklerini tuttum, ellerini altın tellerinden çektim. "Ben buradayım. Sen de buradasın. Ve sana o sayfalarda okuduklarımı söylemek istiyorum... Kahretsin, Della. Neden bana söylemedin?"

Bakışları ayaklarımızın dibindeki dağınık kâğıtlara kaydı. Yüzü nefret ve dehşetin başka bir karmaşık tarifi ile büküldü. "Tanrım, okumuşsun. Ne kadarını okudun? O senin değildi, Ren! Hiçbiri değildi. O benimdi ve sen benden her şeyimi aldığın gibi bunu da aldın!"

Kalbim kara bir deliğe dönüştü ve içim kederle dolana kadar her şeyi içine çekti. Sevdığım kadını incitmekle kalmamış, onu mahvetmişim.

Tıpkı kendimi mahvettiğim gibi.

"Seni incitmek istemedim. İstemedim-"

"Ama istedin! Sen gittin."

"Ama şimdi döndüm."

"Evet ve sen de özel bir şey okudun!"

"Ama bu *biziz*. Bizim hakkımızda yazmışsın. Sen ve ben. Benim okumama izin verilmiyorsa, kimin var?"

"Sen hariç herkes!" Elleri tavana doğru kaldırdı. "Gerçekten herkes-" Öfkesi, kaburgalarını titreten bir başka hıçkırıkla onu terk etti. "Tanrım, neden bu kadar acıyor?!" Hıçkırıklarını ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde bastırdı, ama kalbimi jilet keskinliğindeki acılarıyla kesmeden önce değil. "Sadece... git başımdan."

"Gitmiyorum."

"Seni burada istemiyorum."

"Çok kötü." Ayaklarını yerden kesmek, onu kendime yakınlaştırmak ve yatakta sallamak için içimden gelen her dürtüyle titrememe rağmen kollarımı kavuşturdum. Öfkeliydi, evet, ama öfkesinin altında yürek parçalayan bir acı vardı.

Sebep olduğum acı.

Onarmam gereken bir acı.

Islak gözyaşlarını silerek gözlerini kısıtı. Göğsü öfkeyle inip kalkarken, "Burada ne işin var senin? Neden şimdi? Bunu benim için ne kadar zorlaştırdığını biliyor musun? Buraya döndüğümde delirdiğimi sanmışım. Her şey senin kokuyor. Yatağım yapılmıştı. Duş temizdi. Aklımı kaçırdığımı sanmışım. Ama şimdi... şimdi mantıklı geliyor." Öfkesi yeni ve kınayıcı bir şeye dönüştü. "Bekle. Daha önce buradaydın... değil mi? Oh, Tanrım." Dondu kaldı, buz gibi oldu. "Ne zamandır buradasın?"

Ensemi sıktım. Bunun dışında her şeyi konuşmak istiyordum. Ona başka bir neden vermeden de benden yeterince nefret ediyordu.

"Ren?" Bir adım daha yaklaştı, öfkesini etimi kemirene kadar hissettirdi. "Ne kadar sürecek, Ren?"

"Birkaç hafta" demeden önce zorlukla yutkundum.

"Haftalar!"

"Belki birkaç ay."

"Ne?!" Etrafında döndü, havlusu öfkeli bedeninin etrafında gevşedi, havluyu sıkıca kapıp göğüslerinin yanındaki düğümü sarsakça yeniden atarken teninin bakışlarıyla beni kızdırdı.

Çılgınca bir açlığı yutkunarak bastırdım.

Bu çok tehlikeliydi.

Kavgalarımız beni her zaman kontrolden çıkmış hissettirirdi ve bu seferki de farklı değildi. Yine de bu kez, havlusunu yırtıp atma ve söylediklerimi anlamasını sağlama arzum, tartışmayı bırakma isteğimi gölgede bıraktı.

Başından beri söylemeye çalıştığım şeyi. Keşke beni dinleseydi!

"Seni terk edemezdim," diye tersledim, kendi öfkem onunkeyne uyacak şekilde artıyordu. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum eve dönüş yerine bu anı şiddet içeren bir şeye dönüştürmesinden nefret ediyordum. Onu o kadar incitmişim ki beni her zamanki gibi affedememişti. Ve bu açgözlülüğten nefret ediyordum.

İştahım beni kırmak ve onu pek çok uygunsuz şekilde istediğimi kabul etmeye hazır olabileceğimi unutturmak için ellerinden geleni yaptılar, ama her şeyden önce onun arkadaşı, koruyucusu ve bakıcısıydım ve asla yapmayacağımı söylediğim şeyi yaptığım için benden nefret etmeye hakkı vardı.

"Seni terk ettim. Bunu biliyorum." Bir adım öne çıktım, küçük yatak odasında volta atarken onu takip ettim. "Ve benden nefret etmek için her türlü hakka sahipsın. Ama Della, beni dinlemenı istiyorum. Geri geldim çünkü uzak kalamazdım. Denedim. Gerçekten denedim. Gitmek için elimden geleni yaptım -hayatını ben daha fazla mahvetmeden yaşamana izin vermek için- ama her seferinde eşyalarımı toplayıp yola çıktığımda, aynı kampı bulana kadar iki kez geri döndüm. Gidemedim. Senin için hissettiklerimi durduramadım."

Çekip gidemediğim için öfkesinde bir çözölme beklediysem de büyük bir hayal kırıklığına uğradım.

Yanakları daha parlak bir kırmızıyla parladı, göğsü pembeleşti ve kızardı. Yüzünü acımasız bir makyaj gibi boyayan küçümsemeyle bana

baktı. "Neyi yapamadın? Bunu yapamadın mı? Bana sırtını mı döndün?
Senin tek

Aile mi? Yoksa bu kadar uzun süre akan suya ve maaşa sahip olduktan sonra şehrin konforunu bırakamadın mı? Çünkü benim için geri döndüğünü hiç sanmıyorum!"

"Ben geldim. Geldim-"

"Bana yalan söylemeye *cüret etme*, Ren. Artık değil. Yalanlarla işim *bitti*." "Güzel, çünkü benim de öyle!"

"İyi!" diye bağırdı. "Buraya ne söylemeye geldiğini söyle ve defol!"

Bakışlarım kalın harflerle yazılmış bir sayfanın üzerinde durduğum yere takıldı

Ren Wild'a aşık olduğumu söyledim ve vücudum ikiyüzlülükle sarsıldı.

Lanet mektupları işaret ettiğimde kendi öfkem hain seviyelere ulaştı.

"Yalanlarla işin bitti, öyle mi? O zaman bunu nasıl açıklayacaksın? Yazdığın her satırı ve paylaştığın her itirafı nasıl açıklayacaksın? Ayaktasın Gittiğim için beni yargılıyorsun; yıllardır sana söylemek istediğim şeyi geri gelip söylemeye cesaret ettiğim için bana bağılıyorsun ve karşılığında söyleyecek bir şeyin yokmuş gibi davranıyorsun."

Eğilip kâğıdı kaptım ve yüzüne doğru salladım. "Ne kadar oldu, ha? Kaç yıl benimle yaşadın, benimle güldün, beni sevdin ve tüm bunları yüzüme karşı yalan söyleyerek yaptın? Aramızdaki her şey sahte miydi, Della? Sahte *miydi*?" Kağıdı ona fırlattım, çırpınışını ve yere düşen arkadaşlarına doğru süzülüşünü izledim. "Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. I bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim... bu konuda en az benim kadar senin de suçlu olduğun."

"Nasıl anladın-" Tiksintiyle ofladı. "Seni sevmediğimi mi söylüyorsun? Bebekliğimden beri hayatımdaki tek kişi sen olduğun halde sana değer veriyormuş gibi davrandığımı mı?"

"Hayır-"

"Çocukken sana yalan söylediğimi ve seni sevdiğimi söylediğimi mi söylüyorsun? Samanlıkta sana bir şeyler öğretirken çok mutlu olduğumu söylediğimde bunu uydurduğumu ya da seni Cassie ile izlediğimde kalbimin parçalanmadığını mı?"

Ne var, Ren? Birlikte yaşadığımız hayatın hangi kısmı hakkında yalan söylüyorum?" "Söylemiyorum-"

"Öylesin." Ellerini kalçalarına koyarak göğüslerinin kabarıklığını ve havlunun biraz daha kayması halinde ortaya çıkmaya çok yakın olan meme ucunun eziyet verici gölgesini gösterdi. "Belki de on yedi yıl boyunca seni önemsemediğimi söylüyorsun? Benim için en önemli kişi olmadığımı mı?" Gözyaşları yeniden başladı, taze ve ıslıtlı. "Bu

Sen benim dünyam değildin, ya da sana ihtiyacım yoktu, ya da gittiğinden beri her gece seni özlemiyor muydum? Yaptığım her şey, yaptığım her hata için kendime lanet etmediğimi. Zamanı geri alıp pek çok şeyi değiştirebilmeyi dilemediğimi. Her şeyi daha iyi hale getirmek için bir şans dilemediğimi, kalbimin sevgiyle yer değiştirmesini durdurmanın bir yolunu bulmadığımı, bir şekilde tüm acıyı durdurmanın bir yolunu aramadığımı ve-

Öfkeli hıçkırıklar tiradını böldü ve bana kendi ıstırabımın etrafında homurdanma zamanı verdi, "Bunların hiçbirini söylemiyorum-"

"O zaman ne diyorsun?"

"Beni sevdiğin konusunda yalan söylediğini söylüyorum! Ve ben de... Ben de yalan söyledim."

Sessizlik bizi soğuk sulara düşürdü ve aramızdaki ateşin tütmesine ve dalgalanmasına neden oldu.

Nefes alış verişi hiperventilasyon sınırına dayandığında göğsü inip kalkıyordu. Birbirimize baktık, gerçekler parlak, kırılğan ve tereddütlüydü - neredeyse bunun itiraf ettiğimiz an olduğuna inanmıyormuş gibi.

O an.

O kadar uzun zamandır kaçtığımız an.

Gözlerimiz kenetlendi, bu kez her şeyin yolunda gideceğini bilerek sıkıca tutunduk.

Bu sefer halının altına itmiyorduk, itiraf etmemiş gibi davranmıyorduk ya da bunların hiçbirinin ergenlik hormonları ve iletişimsizlikten başka bir şey ifade etmediği gerçeğinden kaçmıyorduk.

Saçmalıklarla işimiz bitmişti.

Ve ikimizin de uzun zamandır saklandığını anlamak acı veriyordu. İkimiz de nasıl dürüst olunacağını unutmuştuk. İkimiz de bir aldatma denizinde kaybolmuştuk.

Gözleri kısılmıştı, tartışmalar şiddetlenip azalırken dürüstlük bir kez olsun hıçkırmasına neden oldu. İşaret ettiğim kalın çizgiye baktı, bunu uydurmadığının yazılı kalıcı hatırlatıcısına. Yıllardır olmayan sinyalleri algılamıyormuşum. Yavaş yavaş delirmediğimi.

Onun gerçeğini okuyordum. Ama kendi gerçeğimle yüzleşmekten çok korkuyordum. "Ah," diye fısıldadı sonunda, üzüntüyle omuz silkerek. "Evet, o."

Kalbim paramparça oldu.

Bu kez ona dokunmaktan öte, her şeyi düzeltme arzusuyla üzerine çullandım. Ona yalnız olmadığını söylemek için. Artık yalnız olmadığını.

Yanaklarından tutarak başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim ve onu sırtının dayandığı ve nefesinin kesildiği duvara doğru son

bir mesafe ittim.

yakaladı ve ben de başımı eğerek burnunu benimkiyle dürttüm. "Evet, bu," diye mırıldandım.

Kalbim.

Kahretsin,

kalbim.

Sonunda ona dokunabildiğim için ağladım, hem de çok uzun zamandır yapmak istediğim bir şekilde. Bedenim, kaçmak yerine konuşarak çözebileceğimiz pek çok olay için lanet okudu.

O da benim kadar titrerken parmaklarımın altında dişleri takırdadı. Kavga ettiğimizde hep sarsılırdık. Her zaman diğerinin öfkesinden o kadar etkilenirdik ki, durana kadar dünyalarımız altüst olurdu.

Böyle bir şeyin tanıdıklığı. Bunun sadece aşık olduğum bir kız değil, varlığımın her adımında yanımda olan tek kişi olduğunu fark etmek nefes almayı zorlaştırdı.

Açgözlülükle hava emdim, ciğerlerim işe yaramaz hale geldi, birçok şeye karşı nefes nefese kaldım ve sonunda Kurdelemi bu şekilde tuttuğum için tüm vücudum güçsüzleşip titrerken bile titremelerimi kovmak için elimden geleni yaptım.

Ağırlığımı değiştirip ona doğru eğilerek bir cevap ararken yere düşen kâğıtlar çizmelerimin altında çıtırdadı. "Neden bana söylemedin?"

İrkildi, gözleri çığ gibi büyüyen acının altında kapandı. Bu acıttı.

Her şey acıttı.

"Della... lütfen." Nasırlı başparmaklarım onun ipeksi yumuşak tenini okşuyor, yaşlı kusurlarımla onun genç mükemmelliğini yakalıyordu.

Bizi on yıl ayırdı.

O bir bebekken ve ben bir çocukken on yıl çok uzun bir süreydi, ama şimdi... artık böyle bir gücü yoktu. Buna izin vermeyi reddettim çünkü ona şu anda dokunduğum gibi dokunamazsam ne yapacağımı bilmiyordum.

Sessizce güldü, işkence ve trajedi doluydu. "Sana söyledim. Dolambaçlı bir yoldan."

"Yapmadın."

"Ama ben yaptım." Gözlerime bakmaya cesaret etti. "Sana nasıl dokunabildiğimi, sana nasıl sarılabildiğimi, seni nasıl öpebildiğimi hiç anlamadım ve sen bunu hiç bilmedin. Cassie ile birlikteyken ya da daha sonra tek gecelik ilişkilerin olduğunda kıskançlığımı nasıl gizleyebildiğimi bilmiyordum. Geceleri uyanık kalıp sana söylediğim her cümleyi analiz ettim, hatırlayabildiğimden daha uzun süredir bağırdığım şeyleri hiç duymamış olmana hayret ettim."

Yüzünü sağ elime bastırdı, gözleri kızgınlıkla parlarken bile iş yorgunu avucumun kenarına bir öpücük kondurmaya cesaret etti. "Bunu duymak için mi geri geldin? Beni biraz daha incitmek için mi? Yıllardır sana aptalca aşık olduğumu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını itiraf etmeye zorlamak için mi?" Mavi bakışları alev alev yanıyordu. "Öyle mi, Ren? Çünkü iyi, dileğin gerçekleşti. Her ne okuduysan... doğru. Üniversite için yazmaya başlamıştım ama sonra başından beri haklı olduğunu anladım. Asla söyleyemem Çünkü anlamayacaklar. Başlangıçta, sizi bulup kaçırmaktan hapse atmalarından daha çok korkuyordum, ama şimdi beni büyüten birine aşık olduğum için yargılanmaktan daha çok korkuyorum. Söyleyecekleri şeylerden, bakışlarından, yüzlerindeki tiksintiden dehşete düşüyorum çünkü ahlaki açıdan yanlış olduğunu anlasam da hislerime engel olamıyorum."

Ayağıyla bir kâğıdı tekmeledi, vücudu benimkine doğru kıvrıldı. "Saklanmak zorundaymışım gibi hissetmekten bıktım. Senden ve diğer herkesten. David'e bir gün seni unutacağım yalanını söylemekten bıktım. Başından beri oradayken bir sürü kadınla yatarak kendini yok etmeni izlemekten bıktım. Seni istemekten. Seni beklemekten. O aptal gözlerini açıp beni *görmek* için yalvarmaktan-"

Ona doğru son adımı atarken botum ağır bir şekilde gümbürdedi. Bacağım bacaklarının arasında. Kalçalarım kalçalarına. Vücudum vücuduna karşı. Yanaklarını daha sıkı kavrayıp anlamasını isterken kalbim küt küt atıyordu. "Artık açıklar. İnan bana. Seni görüyorum." Kendimi nazik olmaya zorlarken parmak uçlarım yanıyordu.

Dondu kaldı, hızlıca nefes aldı. Göz kapakları, karşı koymaya gücümün yetmediği o boğucu bakışa doğru düştü ve bu sefer karşı koymadım. Bu sefer bakışlarım onun ayrılmış ağzına kilitlendi ve başka bir şey yapamadım. Ona doğru çöktüm, lezzetli, tanıdık kokusunu içime çektim ve dudaklarımı bastırdım-

Yüzünü tuttuğum yerden ayırdı ve kollarımın kafesinin altına eğildi.

Bir an için beynim az önce ne olduğunu anlayamadı.

Öpücüğün birleşmediğini. Ama onunla yüzleşmek için döndüğümde, kot pantolonum karşılıksız arzuyla sıkışmış ve zihnim lanet olası bir karmaşa içindeyken, başını salladığında saf ıstırabı yuttum, daha fazla kollarını kendine sararken

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Biliyor musun bilmiyorum. Beni gerçekten görseydin, Ren, bunu anlardın-"

"Bu ne?"

"Bu her neyse, kaçtığın şeyi düzeltmeyecek."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu yüzden buradayım, Della. Beni dinlemiyor musun? Ben de sana aşığım. Lanet olsun. Söylesene? Ne kadar kırıldığımı görmüyor musun?"

O korkunç boğucu sessizlik tekrar çöktü ve o bana aval aval bakarken her şeyi uyuşturdu. Sözlerim, kalbini korumak için tasarlanmış bir güç alanından sekerek kayıt altına alınmamış gibi görünüyordu, ama sonra farkındalığa saplandılar ve yerinde çöktü, yüzünü buruşturdu ve ağladı, panikle başını salladı. "Bu ne tür bir zalim şaka? Beni ormanda özledin ve duymam gerektiğini düşündüğün şeyleri söyleyerek beni geri getirebileceğini mi düşündün?"

Bakışlarında umut yoktu, umduğum gibi bir sevinç yoktu; sadece boyun eğmişlik ve asırlık bir keder vardı. "Seni tanıyorum Ren. Beni her zaman olduğundan farklı bir şekilde düşünmene asla izin vermeyeceğini biliyorum. Ben senin Küçük Kurdelenim. Dokunulmaz. Korunabilir. Hayran olunacak ama asla dokunulmayacak bir şey. Hayır, *asla dokunulmaz.*"

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım, güvensizliğinin neden olduğu derin acıya hazırlıksızdım. "Bana inanmanı nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Ben sana *aşığım*. Sana sıırıslıklam aşığım. Yıllardır öyleyim. Bunu görmeni nasıl sağlayabilirim?"

Gözlerim hala kapalıyken en karanlık sırrımı açıkladım ve onları tekrar açtığımda, kapıya daha yakın ve benden daha uzaktaydı, bakışları yeni düşüncelerle işkence ediyordu. Sahip olduğu aynı tehlikeli ışık

Beni ilk kez okula gitme fikriyle köşeye sıkıştırdığında, soyadımızı paylaşmamızı önerdiğinde, ormanda aylarca süren mutluluktan sonra şehre dönmek istemediğinde çıkan kavgada parlak ve vahşi bir şekilde parlıyordu, beni yok etmeye hazırdı.

O bakışı biliyordum.

Bu beni dehşete düşüren bir bakıştı çünkü ona karşı asla kazanamadım.

Elim kalktı, ona kaçmaması ya da ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmaması için yalvardım. "Della..."

Tekrar başını salladı. "Yapma." "Her ne düşünüyorsan... kes şunu."

Dudaklarını yaladı, alını derin bir şekilde çatıldı. "Şimdi ne dediğini hatırladım."

"Sana aşık olduğumu mu?"

"Hayır. Ondan önce. Gerçeği."

"Lanet olası gerçek bu. Ben seviyorum-"

"Kes şunu, Ren! Tamam, kes şunu!" diye bağırdı, sesi sert ve keskindi. "Bununla başa çıkamam. Saçma sapan konuşuyorsun ve bana kafanı çarptığını düşündürüyorsun. Hem de aylardır geri döndüğünü itiraf ettikten sonra. *Aylardır!*" Sesi boğuklaşana kadar incelmişti. "Beni izliyordun, değil mi? Hayal görmüyordum."

Başımı öne eğdim. "Hayır, değildin."

"Her gün mü?"

"Evet."

"Nasıl yapabildin? Bunu bana nasıl yaparsın?"

Onu nasıl incittiğimi anlamıyordum ama sorularımı bir kenara bıraktım ve onun önünde eğildim. "Çünkü kendimi durduramadım. Senden uzak kalmaya dayanamadım."

"Ama sen *gittin!*" Sesi kırılabilir bir oktavla yükseldi. "Beni terk ettin. O kapıdan çıkıp gittin."

"Biliyorum."

"Ugh!" Gözyaşlarını geri kırıptı, vücudu üzüntü ve öfkeyle sallanıyordu. "Bana aşık olduğuna neden inanmadığımı bilmek ister misin?"

Çünkü öyle olsaydınız, bu kadar uzun süre beklemeniz mümkün olmazdı. Aylar oldu,

geri döndün. Beni izlediğin ve delirdiğimi düşündürdüğün aylar. Büyürken senin bana, benim de sana baktığımı bildiğim zamanları hatırlıyor musun? Ne kadar uyumlu ve farkında olduğumuzu hatırla. birbirlerinden mi?

"O gün saymak ve şarj etmek için yardıma ihtiyacın olduğunu biliyordum.

şu saman satın alan müşteriler. Dönümlerce otlığın üzerinden bana baktığını hissettim. Geceleri beni izlediğin için uyandım. Tıpkı senin bana yaptığın gibi. Beni düşündüğünde tenimin nasıl diken diken olduğunu öğrenerek bir ömür geçirdim. Bunu unuttun mu Ren? Sana yıllarca yalan söylemiş olabileceğimi unuttun mu? Ama sen aynısını bana mümkün olan *en kötü şekilde* yapmaya çalıştın. nasıl?"

Başımı salladım. "Anlamıyorum. Sana nasıl söyleyeceğimi bulmak için zamana ihtiyacım vardı-"

"Hayır, gerçek olmadığına kendinizi ikna etmek için elinizden geleni yapmak için zamana ihtiyacınız vardı."

"Madem gerçek olduğunu biliyorsun, neden tartışıyorsun?"

"Çünkü döner dönmez bana gelmedin. "Çünkü Birini sevmek ve aşık olmak arasındaki fark, Ren, birini sevmek yükümlülük ve özveri dolu olabilir. Ama aşık olmak sizi bencil yapar.

Açgözlü ve aç. Sizi kendine hizmet eden bir canavara dönüştürür çünkü ihtiyacınız olan tek kişi yanınızda olmadıkça nefes alamazsınız."

Soğuk bir şekilde güldü. "Biliyorum çünkü çok uzun zamandır bu duygunun içinde yaşıyorum. Seni ne kadar çok istediğim için kendimden nefret ettim. Seni düşünerek kendime yaptıklarımın. Senin kaşınıtı kaşımak için başka çocukları nasıl kullandım. Ama sen? Beni uzaktan izliyorsun. Bencilce güvende olduğumu biliyorsun, beni izliyorsun, beni inceliyorsun, ben senin hala hayatta olup olmadığını merak ederken! Başkasına aşık olduğunu söyleyen biri bunu nasıl yapabilir? Senden nefret ederken bile havlumu yırtıp seni yatağıma çekmemek için her şeyimi verirken nasıl uzak durabilirsin?"

Kınamasının ve yatağında çırılçıplak yuvarlanışının zihnindeki görüntüsünün altında sendeledim. "Siktir, Della."

Neye küfrettiğimi bilmiyordum. Son itirafının acımasız dürüstlüğüne mi yoksa üzerine tırmanıp onu bana inanmaya zorlamak için duyduğum barbarca, neredeyse ilkel ihtiyaca mı? Vücudunun ve ruhunun içinde sürünmek ve onu şiddetle ele geçirirken kulağına hırlamak. *"Gördün mü? Ben doğruyu söylüyorum. Seni gerçekten seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki beni delirtiyorsun.*

Ama sırları olan günahkâr olma sırası bende olduğu için karanlık vahşeti üzerimden attım. "Ne düşünürsen düşün, ben sana aşığım Della. Ve uzak durdum çünkü ben-"

"Ne? *Söyle bana!*" diye bağırdı, ani patlaması öfkemi kontrol edilemez seviyelere çıkardı. Şehvetle öfkeyi başarılı bir şekilde birleştirmişti ve bu artık üzerinde hiçbir gücümün olmadığı bir kokteyldi.

"Hazır değildim, tamam mı?! *Kahretsin*, çaldığım çocuğa aşık olduğumu kabul etmeye asla hazır olacağımı sanmıyorum. Şu anda bile seni Della olarak, büyümüş ve dolgunlaşmış, kendi başına bir yetişkin olarak görmekte zorlanıyorum ve güzel sarı saçların ve kurdeleneye olan hayranlığınla beş yaşındaykenki görüntünün altında ezilmiyorum."

Ellerimi kafa derime gömdüm. "Bu beni hasta ediyor, tamam mı? Seni çocukken çıplak gördüğüm ya da gençken sana sarıldığım için gözlerimi yakmak istiyorum. Senin yanında sertleştiğim için, seninle ilgili tüm uygunsuz düşüncelerim için, çıktığın erkekleri küçümsediğim için, tek istediğim seni bu şekilde sevmeye özgürlüğüken bir başkasının seni becermesine izin verdiğini bilerek ölmek istediğim için kendi aletimi kesmek istiyorum."

Öfkem yorgunluğa dönüştü ve beni nefessiz bıraktı. Avuçlarımı teslimiyetle açarak kırık bir şekilde omuz silktim. "Böyle şeyleri nasıl itiraf edebilirim

Sen, Ribbon? Burada durup nasıl itiraf edebilirim ki
Senin görüntülerini mi? Sen hala masumken, hala dokunulmamışken, hala
çok gençken, bir şekilde onurlu kalmanın ve yatağına girmemenin bir yolunu
bulmak için başka kadınları kullandığımı? İrade gücümün kaç kez neredeyse
başarısız olduğunu biliyor musun? Kaç rüya gördüğümü biliyor musun? Kaç
kez seni kollarımda ve dudaklarımda gördüm, ama uyandığımda bunların
hepsinin bir hayal olduğunu fark ettim?

"Böyle şeyleri kendimden saklamak için elimden gelen her şeyi
yaptım, ama sen... Sana asla söyleyemedim çünkü beni bir canavar olarak
düşünmene dayanamadım. Beni başkalarının göreceği gibi görmene. Bir
pedofil. Bir canavar. Hayatını adadığı çocuk yerine kendini ön plana
koymayı tercih eden sapkın bir orospu çocuğu."

Bana doğru tereddütlü bir adım attığında nefesim kesildi.

Ancak bu kez, inançsızlık yerine bir şeyler vardı, bir umut kırıntısı,
nihayet, *nihayet* gerçeğimi duymanın verdiği bir tatmin havası. "Ne kadar
sürecek?"

Başımı salladım. Bu mezara götürmek istediğim bir sırdı. Ama o
yaklaştı, havlusu daha uzağa kayd, gözleri yumuşadı.

"Ne kadar sürecek, Ren?"

"Sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor," diye inledim, başımı tekrar
sallayarak bırakması için yalvardım.

Parmakları aşırı sıcak ön kolumda oynayıyordu. Kavga etmekten ve
ilan etmekten ter içinde kalmıştım. Enerjim tükenmişti. Hayatım boyunca
hiç olmadığım kadar bitkin düşmüştüm ama yine de peşimi bırakmadı.

"Lütfen... Bilmem gerek."

Başımı kaldırdım, kelimelerin tadına bakarken bile irkildim. Yalan
söylemek, birkaç yıl daha eklemek, kendimi çocuk hırsız bir vahşi gibi
göstermemek için dilim yandı. Ama o bana karşı dürüsttü ve şimdi ona
karşı dürüst olma sırası bendeydi.

Tereddütle elimi kaldırdım, yanağını ikinci kez avuçladım,
başparmağımı bir kez daha büyüleyici mavi gözlere doğru yükselen narin
kemiklerin üzerinde gezdirdim. Bu kez sarsılmadı ve ona o kadar uzun süre
baktım ki başım döndü ve dehşete kapıldım.

"Beni öptüğünden beri" diye itiraf ederken sesim ancak fısıltı
halindeydi.

Başını eğdi, sanki duyguları onu dibe çekmekle tehdit ediyormuş gibi
dudağını ısır, ama son cevabını almadan önce değil. "Hangi zaman? Seni
uzaklaştıran öpücük mü yoksa Cherry River'daki ahırdaki öpücük mü?"

Gözlerimi kapattım.

Suçlarımın en kötüsünü gizlemem için bana bir fırsat verilmişti. On yedi yaşındayken beni öptüğünü söyleyebilirdim - on sekizine çok az kalmıştı ve artık reşit olmayan birine aşık olmak yasadışı değildi.

Ama yapamadım.

Bu gece gerçekleri ortaya çıkaran bir kasırga gibiydi ve "Sen on üç yaşındayken" diye mırıldanmaktan başka çarem yoktu. Bitmek bilmeyen uzun beş yıl boyunca taşıdığım tüm hastalık ve utançla iç çektim. "Beni öperek uyandırdığın gece."

"Oh."

Sarsılıp düşerken küçük bir ses.

Buruşmasına hazırlıklı değildim. Bacaklarının onu desteklemekten vazgeçmesine. Bedeninin öfkesini bir kenara itip kollarımın arasına uysal ve kucaklayıcı bir şekilde yuvarlanmasına. Ve kesinlikle hazırlıklı değildim

gözlerinin farklı bir tür gözyaşıyla dolması.

Kalp acısı ve yıllarca saklanmayla dolu bir gözyaşı; affedildiğimi hissedene kadar kalbime bulaşan parıldayan, ışıltılı bir neşe. Anlaşıldığımı. *Kurtarılmış.*

Bir şekilde, tek kelime etmeden, beni tamamen affetti. "Bunun için benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Yaptım." Alnımı onunkine bastırdım, yakın olmaya, oturmaya ihtiyaç duyuyordum. "Ama sana düşündüğüm nedenlerden dolayı değil. Kendimi inandırdığım nedenlerden dolayı değil."

"O gece beni gördün mü? Gerçekten gördüm."

"Sana karşı hislerimin değiştiğini gördüm. Aramızda söylenmemiş bir şey vardı. İzin verilmeyen bir şey. Büyüdükçe daha da büyüyen ve durmaksızın devam eden bir şey."

"Bu gerçek mi?" diye nefes aldı. "Gerçekten de sana aşık olduğum gece bana aşık olduğumu mu söyledin?"

Yatağına doğru geri geri giderken dizlerim titredi, onu sıkıca tuttum ve benimle birlikte düşmeye zorladım. "Sanırım sana, seni bebekken bıraktığım o eve döndüğüm gün aşık oldum. Beni gördüğün an çok hızlı emekledin. O zaman bile benim olduğumu biliyordun, ben de senin. Beni gördüğünde hiç bu kadar heyecanlanan biri olmamıştı. Sevgileri bu kadar masumdu. Onu güvende tutacağıma o kadar güveniyordu ki."

Ağır ağır oturdum. Şilte tükenmiş ağırlığımı taşıdığı anda Della bacaklarını açtı ve kucağıma tırmandı, havlusu açıldı

Umutsuzca içmek istediğim, sıcaktan kızarmış çıplak tenimi ortaya çıkarıyordu.

Ama kendimi gözlerimi onunkilerden ayırmamaya zorladım, bacaklarının sırtıma sarılışına, kollarının boynuma dolanışına ve Alınlarımız birbirine yapışık, gözlerimiz çok yakın, dudaklarımız çok yakındı.

Tüm bunlar çok yeniydi ama yine de yürek parçalayacak kadar tanıdıktı. Bu Della'ydı.

O benim evimdi.

"Sana bu şekilde aşık olduğumu söylemiyorum," diye mırıldandım dudaklarımız birbirine yaklaşıırken. "Sana aşık olmamın pek çok yolu olduğunu söylüyorum. Çoğu saf ve tamamen koşulsuz, ama ahırdaki o gece, rüyalarımın girdiğin ve beni dibe batırdığın gece... o gece farklıydı."

Göğsü inip kalktı, meme uçları pembeleşti ve havlusu düşüp onu kucakladığım kollarımın üzerine nemli bir şekilde dökülürken çevresel görüşümde sıkılaştı.

Daha hızlı, daha sert nefes aldı, ağızlarımız daha da yakınlaşırken, sessizce, çekingen bir şekilde, her an bu mükemmelliğin paramparça olacağından ve hayatımızı acıtan bir rüyadan daha uyanacağımızdan korkarak.

"Kalmanı imkânsız hale getirdiğim için özür dilerim," diye fısıldadı, gözlerimin içine derin derin bakarak, tüm o güven, şefkat ve bağ tekrar yerine oturdu.

O da benim gibi evdeydi.

Uğruna cinayet işleyeceğim kız ve beni öldürmek için her türlü güce sahip olan kadın olmaya geri dönmüştü. Ama bu sefer kalkanları yoktu. Yoktu.

Dürüstlüğü'nün tıkanması. Yalanların bulamacı yok. Bana bakışı daha önce yaptığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Bir şeyler yakalamıştım, elbette. O kaçtıktan sonra ormandaki geceler. Tanımadığım kadınlarla zevk dolu sığ bir gece geçirmek için dışarı çıkmadan önceki anlar. Yatağa girmeden önceki saniyeler ve ışıkları söndürdüğümde koridordan bana bakması.

Beni ne kadar umutsuzca sevdiğine dair bakışlar ve pencereler, ondan sakladığım aynı dünya.

"Bunu imkânsız hale getirmedi. Korktuğum şeyi itiraf etmem için beni zorlayarak işleri daha iyi hale getirmeye çalışıyordun." Saçlarını geriye doğru taradım, vücudum sertleşti, ısındı. Ağzım sulanıyor, karıncalanıyordu.

Dudaklarımız birbirine yaklaştı, mıknaatılar birleşmeye niyetliydi.

Etrafımızda yeni bir tür enerji çatırdadı - aynı derecede tehlikeli ve güçlü, ama bu sefer öfke değil tutkuydu.

Onun yanında hissedebileceğime asla inanmadığım bir tutku.

Kazanabileceğimi hiç düşünmediğim tutku.

Onun vücudunun benimkine bastırıldığı kıvılcım ve cızırtıyı severek bunun tadını çıkardım. Bunun nereye gideceğine dair harika beklentinin, birbirimizin ceplerinde yaşadığımız on yedi yılın birikiminin, birbirimizin her şeyi olmanın, sonunda arkadaştan muhtemelen daha fazlasına ulaşmanın.

Hak edebileceğimden çok daha fazlası.

Ağızların ilk sıyrılışı zar zor oldu. Bir dokunuş fısıltısı. Bir tekme tadı. Ama kalbim kaçtı, dörtlüye koştu ve ortak soyadımız kadar vahşi ve aynı derecede vahşi bir şekilde çarptı.

Della kollarımda sarsıldı, titrek bir nefes aldı. Bacakları belime dolandı, kolları boynumda seğirdi. "Ren?"

Gözlerim açık kalamayacak kadar ağırlaşmıştı. Yarıya indi. Vücudum ağrıyordu. Zihnim dağınık ve tutarsızdı. "Öyle mi?"

"Seni öpmek istiyorum."

Dudaklarımı yaladım, nefesimin altında inledim. "Evet, ben de."

"Ama... bir şeyi bilmen gerekiyor."

Boynumun arkası basınçla gerildi, ağzımı onunkine bastırmak ve daha fazla kelime yutmak için çaresizdim. Artık sohbet etmek istemiyordum. O lanet olası konuşmadan çok daha az masum bir şey istiyordum. "Neyi bilmem gerekiyor, Della Ribbon?"

Parmaklarımı çıplak omurgasında gezdirirken titredi ve eğildi. Hayatım boyunca bana eziyet eden köprücük kemiğime bir öpücük kondurdu.

Eski anılar eski televizyon kanalları gibi çatırdıyor, kucağımdaki Della ile sırt çantamda taşıdığım bebeği üst üste bindiriyordu.

Sarsıldım ve iğrenç karşılaştırmayı kendimden uzaklaştırdım, bunun yanlış olduğunu söyleyen sesi susturmak için elimden geleni yaptım. Buna hakkım yoktu. İznim yoktu.

"Beni öpüyorsun," diye mırıldandı, sırtı eğildi ve tenini ağzıma daha fazla bastırdı. "Ve işte bu kadar. Geri dönüşü yok. Sevmeyi bırakmamın imkanı yok-"

Bitirmesine izin vermedim.

Kollarım daha sıkı bağlandı ve çenem yukarı kalktı. Ve onu öptüm.

Sert.
Derin

.
Islak.
Uzun

.
Onu öpmek istediğim ama öpemediğim tüm geceler için öptüm.
Ona ihtiyaç duyduğum ama cesaret edemediğim onca yıl için
öptüm onu.

Ve o da beni öptü. Aynı
sertlikte, derin, ıslak, uzun.

Onun tadı.

Onun yumuşaklığı.

Yüce İsa.

İçimde inledi, dili dışarı fırladı ve benimkini yaladı. Vücudu
kucagımda kıvranıyor, ağırlığı ve hareketleri kot pantolonumdaki sertliğe
sürtünüyordu.

Kıyafetlerimi bir kenara itmeyi ve bu yeni keşfettiğim kabullenışı
tamamlamayı o kadar çok istiyordum ki. Ona evlenme teklif etmek, onunla
evlenmek ve bir daha asla gitmesine izin vermemek istiyordum.

Ama öpüşmemiz keşif ve yenilikten medeni olmayan gıcırdatma ve
solumaya dönüştüğünde, aynı çatırdayan, karlı anılar geri geldi.

On beş yaşında bir çocuk olarak çıplak bir şekilde göle gülle atarken
Della'nın gülüşünü.

Della'nın bir arı tarafından sokulduğunda ağladığını ve benim on yedi
yaşındaki halimin iğneyi emip yarasını öperek iyileştirdiğini.

On sekiz yaşındayken Della'nın cinsel eğitim kitabını yüksek sesle
okuduğunu ve hiç olmadığım kadar kaybolduğumu, sonunda onun benden
çok üstün olduğunu ve onu asla geri kazanamayacağımı fark ettiğimi.

Boom, boom, boom.

Hatırlatma, hatırlatma, hatırlatma.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve ayağa fırladım.

Sert bir şekilde dönerek onu yatağa yatırdım ve çekip çıkardım.
Gözleri tam olarak açılmadan ve dudakları artık öpülmediklerini tam olarak
fark etmeden kucakladı.

"Ne?" Gözleri anında mavi bir dehşetle doldu. "Ren...hayır."
Dizlerinin üzerine çöktü. Elbisesini yırttığı ve beni artık bakire olmadığını
görmeye zorladığı günkü gibi çıplaktı. Artık dokunulmamış değildi.
"Yapma bunu. Söz vermiştin."

Geri çekildim, burnumun kemiğini sıktım, hatıralar selini durduramadım.

Della'nın Cassie'nin atına ilk kez binmesi ve düşmesi.

Della'nın Patricia'nın söylediği bir şeye kıkırdaması, ancak ben duyma mesafesine girdiğimde gülmeyi kesmesi.

Üstsüz odun keserken Della'nın kalp çalan bakışlarla beni izlemesini.

Della.

Della.

Della.

Her zaman orada, her zaman benim ve şimdi, geçmişi gelecekte nasıl ayıracağımı bilmiyordum.

"BEN-BEN-" Ellerimi birleştirdim ve kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. "Seni istiyorum Della. Bunu artık biliyorsun ve sana yalan söylemeye hiç niyetim yok. Sana aşığım. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ama şu anda... şu anda, bunun üstesinden gelmem gerekiyor, tamam mı? Bana zaman tanıyabilir misin? Bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyor musun?"

Ayağa kalktı, havlusunu bulmaya çalıştı ve onu önünde bir barikat olarak tuttu. "Anlıyorum çünkü benim için de zor. Sence de benim aynı anılar mı? Cassie'yi öpüşün mü? Daha genç, daha yumuşak ve tek bir gülüşüyle beni kendine aşık eden basit bir çiftlik çocuğundan başka bir şey olmadığını?"

Elimi kaldırdım. "Bunun haksızlık olduğunu biliyorum ama durumlarımız birbirine hiç benzemiyor."

"Her şeyleri birbirine benziyor."

"Hayır." Başımı sertçe salladım ve onu bir çocuk gibi azarladım. Saniyeler önce onu bir erkek gibi öpüyordum. Artık onun hayatında nasıl bir rol oynuyordum? Disiplinci mi, partner mi? Baba mı koca mı? "Birbirlerine benzemiyorlar. Hem de hiç."

Kapıya doğru yürüdüm ve usulca, "Seni ben büyüttüm, Küçük Kurdele. Kalbimde sana duyduğum sevginin pek çok unsurunu barındırıyorum. Seni kendi parmaklarımla besledim. Vücudunu yıkadım. Sen ağlarken sana sıkıca sarıldım. Kardeş olmadığımızı biliyorum ama bir yerlerde seni bir kardeş gibi sevdim. Hayatıma devam edebilmek için önce bu sevgiyi çözmem gerekiyor..."

"Sevgilim
olarak mı?"

Yüzümü
buruşturdum.

"Evet."

"Olmak istediğine emin misin? Bu yine kaçıp gitmek değil mi?" Gözleri bir başka dökülmemiş yaş dalgasıyla parlıyordu.

Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama bunun ne kadar zor olacağını söylemezsem ona karşı dürüst davranmamış olurum. Tanıdığım tüm Della'ları ayırmanın ve o kadar uzun süre sınırların dışında kaldıktan sonra bir *şekilde* hepsini sevmeye izin vermeyi öğrenmenin ne kadar zor olduğunu.

Ama bunu yapacaksak burada yapamayacağımızı da biliyordum.

İnsanların bizi akraba olarak tanıdığı bir yerde yapamazdık.

Bunu yakalanabileceğimiz bir yerde yapamazdık.

"Hâlâ aynı telefon numarasına mı sahipsin?" Parmaklarımla kapı kolunu kavrayıp kendimi tutarak ona doğru koşmamı ve onu yatağa itmemi engellemek için sordum.

Bu mesafeden tek istediğim oydu, ama ona dokunduğum anda dünyanın paramparça olacağını ve tatlı, masum bir kızı alıp onu arzuyla hasta eden bir şeye dönüştürdüğüm için beni kusturmaya kararlı anıların altında boğulacağımı biliyordum.

"Evet." Başını öne eğdi. "Ama döndüğünde burada olmayacağım. David'lere geri dönmem gerek. Buraya sadece onu yakmak için geldim." Çenesini kaldırıp yere saçılmış, ezilmiş ve buruşmuş unutulmuş kâğıtlara baktı.

Ona geri döneceği düşüncesi göğsümü ağrıttı ama başka seçeneğim yoktu. "Yakma onu. Ve bana birkaç saat ver. Sana mesaj atarım, tamam mı?"

Başını kaldırıp baktı, kederli ve korkmuştu ama tıpkı onu tanıdığım gibi dirençliydi. "Birkaç saat mi? Birkaç gün diyeceğini sanıyordum."

Hüzünle gülümsedim. "Sana sahip olamadığım günleri yeterince boşa harcadım. Artık boşa harcamaya niyetim yok."

Eskisinden daha geniş bir şekilde gülümsedi. "Tamam, birkaç saat kabul edebilirim." "Teşekkür ederim." Gözlerim onu içine çekti, bu Della'yı, *yeni* Della'yı

Kapıdan çıkarken aklıma ilk ve en önemli olarak Della geldi ve söz verdi: "Seni arayacağım. Aradığımda da konuşacağız. Bizim için başka bir yol olmadığını anlamama yardım edeceksin. Her zaman bu şekilde olacaktı. Her zaman böyle olmamız gerekiyordu. Ve sonra... ayrılacağız."

Cevabını beklemedim.

Yapmam gereken bazı ruhsal arayışlar vardı.

Bölgümlere ayırmam gereken şeyler vardı.

Ve bunu şimdi yapmam gerekiyordu.

Çünkü bir kere yaptım.

Ona sahip olabilirim.

Ve benim karmaşık dünyam sonunda tamamlanmış olacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

Bunu konuşmaya hazır mısın?

Cep telefonumun ekranının parlaltısı, dinlendiğim geceyle örtülü parkı aydınlatıyordu. Bankta saatlerce oturup güneşin batışını izlemek kıcımlı düzleştirmişti. Budanmış çalılar ve dikkatle kontrol edilen ağaçlar bir yuva hissi veriyordu, ancak düzenli çiçek tarhlarında hiçbir şey vahşi değildi.

Hareket etmek istemiştim. Della'ya saatler önce mesaj atmak istemiştim ama sakladığım onca anının kapısını açtıktan sonra acele edemezdim.

İyi bir hafızaya sahip olmak bir lanetti.

Della'nın iki, beş, on, on dört, on altı yaşlarındaki halini görüntülemek için zorlanmama gerek yoktu. Vücudunu, attan düşme ve sakarlık yaralarını kendi vücudumdan daha iyi tanıyordum. Onun hakkında bir aşığın bilmesi gerekenden fazlasını biliyordum. Ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. bana hissettirdi.

Bu kadar küçükken büyüdüğünü gördüğüm bedenini bu kadar çarpıcı hale getirmek istemem doğru muydu? Onu bir çocuk olarak taşımış ve bir bebek olarak bakmış olmama rağmen, şimdi onu sadece sorumluluğum ve mirasımdan daha fazlası olarak gördüğümü itiraf etmek iğrenç miydi? Onu diğer yarım olarak görüyordum. Geleceğim olarak. Aradığım her şey.

Sanırım onu *her zaman* diğer yarım olarak görmüştüm; sadece buna eşlik edecek şehvet bileşenine sahip değildim. O kollarımdayken bile neden kendimi hep yalnız hissettiğimi şimdi anlıyordum; çünkü bir parçam daha fazlasını istediğini biliyordu ama ona sahip olamıyordu.

Ağır ağır iç geçirerek yanıtla tuşuna bastım. Alfabe ekran klavyesine yayılmış, düşünceleri mesaja dönüştürmek için bekliyordu.

Della sayesinde okuyabiliyor, yazabiliyor, heceleyebiliyor ve teknolojiyle yeteri kadar haşır neşir olabiliyordum. Wilson'lardan taşındığımızda bile

Düzenli çalışma seanslarımızın yerini süt sağma kulübesinde geçirdiğimiz uzun saatler aldığında ve Della beni başka çocuklarla takas ettiğinde de öğrenmeyi bırakmamıştım.

Hangi ders kitabını ya da konuyu çalışacağımı Della'nın seçmesi yerine, yorgun olmadığım gecelerde onun okul çantasını karıştırıyor, fen, matematik, İngilizce kitaplarını okuyor, sonra da cevapları bulmak için birkaç kâğıt parçası çalıp benimkilerle onunkileri karşılaştırıyordum.

Beni bir ya da iki kez yakalamış ve öpmek için yanıma koşmuştu. Ama sonra, öpüşmeye artık pek izin verilmediğini hatırladı ve bunun yerine gergin bir gülümsemeyle omzumu okşadı.

Eğitimime devam ettiğim için benimle gurur duyduğunu biliyordum ama bunu kendim için yapmadım. Onun için yaptım. Konuşabilmek ve hesap yapabilmek için yaptım.

Ona güvenmek zorundaydım çünkü bakıcısı olarak işimin neredeyse bitmek üzere olduğunu ve daha iyi şeyler için beni terk edeceğini biliyordum.

Ve o gün geldiğinde, okuma yazma bilmeden yaşamayı göze alamazdım.

On

u. Yine de, o beni terk etmeden önce ben onu terk etmiştim.

Ve şimdi... şimdi bir daha asla ayrı kalmama şansımız vardı. Kalbim, beni titretecek kadar kötü bir umutla kasıldı.

Parmaklarım yavaşça yazıyor, düzenli olarak yaptığım yazım hatalarını siliyor ve

Yazım kuralları yerindeydi. Ona karşı dürüst olmak istedim. Olmam gerekiyordu. Neye bulaştığını bilmesi gerekiyordu çünkü bu benim her şeyimi ortaya koymam demektir. Yapıp yapamayacağımı hâlâ tam olarak anlamadığım bir anda dünyamı yerle bir ediyordum.

Ben: Tam olarak hazır olup olamayacağımı bilmiyorum. Eğer bu Siz ve ben değil de başka biri, adamın kendi çocuğuyla yatmayı düşündüğünü bilseydiniz ne kadar iğrenirdiniz?

Lanet olsun.

Öne doğru oturdum, dirseklerimi dizlerime gömdüm ve elimle ağzımı sildim.

Sikeyim.

Siyah beyaz görünce, kulağa ne kadar iğrenç geldiğini okuyunca neredeyse gözlerim yaşardı. Ne halt ediyordum ben? O kadar uzun zamandır arzularımın esiri olmuşum ki bunun gerçekte neleri gerektirdiğini unutmuşum. Ne tür günahlar

işlemek üzere olduğumuzu. Ne tür bir karmaşa yaratmak üzereydik.
Bu ben değildim.

Bu kadar takıntılı değildim.
Onun baba figürü olmalıydım.
Daha iyi olmalıyım-

Della: Öncelikle, ben senin çocuğun değilim. Hiçbir zaman babam olduğunu hissetmedim ve birbirimiz için ne ifade ettiğimiz konusunda hiçbir zaman kafa karışıklığı olmadı. İkincisi, diğer herkesi unut. Onlar önemli değil. Başkalarının hayatını yargılayamam, tıpkı onların bizi yargılamasını istemediğim gibi.

Parmaklarımı dokunmatik yüzeyde gezdirirken başım öne eğikti. Sanırım haklıydı. Nedense kan bağıımız ya da akrabalığımız olmadığı sınırına hep bağlı kalmıştık, sanki eninde sonunda arkadaşlıktan daha fazlasını isteyeceğimizi biliyorduk.

Ben cevap veremeden bir tane daha gönderdi.

Della: Bu öğleden sonra bana konuşacağımızı söylemiştin. Ve konuşuyoruz. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun kısa mesajla açıklanabileceğini sanmıyorum. Bizim için başka bir yol olmadığını anlamana yardım etmemi istedin. Her zaman bu şekilde bitecekti. Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu. Sadece duymak istediğin şeyi söylemiyorum, Ren. Buna gerçekten inanıyorum. Ve bunu kabullenmenin tek yolu... bana güvenmek, sana güvenmek, bize güvenmek.

İçimi çektim.

Onun mesajı benimkinden çok daha nazik ve siyah beyazdı. Kendi sözlerimi başarılı bir şekilde yüzüme vurmuş ve bizim için başka bir seçenek olmadığını görmemi sağlamıştı. Beni öpmemiş ve rüyalarımın girmemiş olsa bile, eninde sonunda ona aşık olacaktım. Çünkü benim gibi bir adam kolay sevmezdi. Kolay olana güvenmezdim. Aileden ziyade romantik anlamda kalbimi ortaya koymaya hazır olduğumu kabul etmem bile on yedi yılını almıştı.

Cassie benim bu yönümü biliyordu. Kendimi acıya açmaktan çok korktuğum için ona asla nazik bir şefkatten fazlasını göstermeyeceğimi hissetmişti.

Böyle bir acıyı göze almaya degecek tek kişi Della'ydı.

Ve her ne kadar şiddetle inkar etsem de, McLary'ler tarafından zaten incitilmiştim, bu da Della'ya garip, anlaşılmaz bir şekilde izin verdi.

Uzakta.

Gelecekte beni incitmesine izin verilen tek kişi oydu.

Yeni bir pencere açtım ve yavaşça yazdım:

Ben: *Bunun üzerinde çalışmama izin verecek misin? Bunun benim için bir gecede olacak bir değişim olmadığını anlıyor musun? Bu zaman alacak.*

Ay yukarıda ağır ağır asılı duruyor ve bana ormana gitmeyeli çok uzun zaman olduğunu hatırlatıyordu. Della'yı takip etme bağımlılığıma yakın kalmak için apartmanda yaşamaya ne kadar ihtiyacım olsa da, şehirlerden bıkmıştım.

Della okulu bitirirken burada yaşamaktan hiç hoşlanmamıştım. Başlamak üzere olduğumuz şeyi çözerken burada yaşamak istememe imkân yoktu. Bana aşık olduğuna dair dedikodular yüzünden müdürüyle kıl payı kurtulmuştuk. Sadece bir söylenti bizi neredeyse ayırıyordu. Şimdi ise gerçektir ve her an ayrı düşme ihtimalimiz vardı.

Burası her zaman geçici bir yer gibi gelmişti. Bir bölüm tam olarak uy

gu Eğer bitmiş olsaydı ve eve gidebilseydik... *Tanrı'ya şükür.*

n. Della cevap vermekte acele etmedi ve ben de güvercin kafesine yaslandım.

sertçe nefes vererek.

Della: *Sinirlenmeyeceğıme söz veremem. Beni öpüp sonra da çekip gidersen kızmayacağımı söyleyemem. Ama söz verebileceğim şey, bunu hep istedim.*

On üç yaşından beri ve senin için doğduğumu kabul etmek için bir on üç yıla daha ihtiyacın varsa, öyle olsun. Sabırlı olacağım.

Sessizce kıkırdadım, öksürüğe dönüştüğünde yüzümü buruşturdum.

Komik olmak istediğinden şüpheliydim, ama şimdi bile, öfkesi bir mesaj gibi kişisel olmayan bir şeyden geliyordu. Her nasılsa, bu beni daha iyi hissettirdi.

-Sanki onu kendime almak gibi çılgınca bir fikri düşünecek kadar canavar değilmişim gibi.

Ben: *Eğer bunu yaparsak, burada yapamayız.*

Della: *Biliyorum.*

Ben: *Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi biliyorum deme. Bunu düşünmemiz gerek. Sen üniversitedesin. Dersin ne zaman bitiyor? David'le birliktesin. Ondan ayrılmanı nasıl karşılayacak? Çiçekçideki işin ne olacak? Bir dairemiz ve kurtulmamız gereken mobilyalarımız var. Sen başka bir eve veda etmeye hazır mısınız?*

Bu kadar uzun cümleleri yazmak benim için Della'dan çok daha uzun sürdü ve gönder tuşuna bastığımda bacağımla zıpladı, gerginlik kanıma karıştı. Bu önceki seferler gibi basit bir koşu meselesi değildi. Bizi burada tutan şeyler vardı. Faturalarımız ve insanlarımız vardı. Ya da en azından Della'nın vardı. Bu senaryoda o benden daha yetişkindi ve bir kez daha zihnim hafıza şeridinde gezinerek bana onun genç, masum ve dokunulmaz görüntülerini besledi ve istediğim şeyin bu olduğuna dair kararlılığımı kırmak için elinden geleni yaptı. Ne kadar zor olursa olsun.

Della: *Kursumla ilgili olarak zaten yazdım ve ailevi bir acil durum olduğunu belirterek geri çekildim. Kira parasının bir kısmını ilk sömestr için kullandım - ki geri alacağımdan şüpheliyim. Ama gideceğimiz yerde paraya ihtiyacımız yok. Bir süre önce işimden ayrıldım. David'le çıkmıyorum; seni unutamadığımı anlayınca beni reddetti ve daire de kolay. Kira sözleşmesini feshedelim, mobilyalarımızı aldığımız sokak köşelerine geri koyalım, bir çanta hazırlayalım ve... eve gidelim.*

Bir esinti yanağımı öpüp beni şehir ışıklarının ulaşmadığı karanlık alanlara doğru çekerken kalbim küt küt atıyordu. Yapraklar ve nehirlerle dolu karanlığa.

Home.

Evimin nerede olduğunu biliyordum. O biliyor muydu?

Ben: *Ev demek akan su yok, süpermarket yok, çatı yok demek. Bunu istediğine emin misin?*

Della: *Sana gençliğimi hatırlatmak iyi bir fikir mi bilmiyorum ama benim on yedinci, senin yirmi yedinci gecende sana o çadırı vermiştim. Ne dediğimi hatırlıyor musun?*

Nefesimin altında inledim. Bu sadece hatırlanan değil, her gün parlatılan ve değer verilen bir anıydı. O gece sahteliğinin ardını görmeme izin vermişti. Asla gerçekleşmeyeceğine inandığım halde umutsuzca istediğim bir gelecek çizmişti.

Ben: *Burada kalmak isteyip istemediğimi sordun ve geleceğimizi düşünmeye başlamamız gerektiğini söyledin. Ormana dönmek istediğini ve bu yüzden bana o çadırı aldığını söyledin.*

Della: *Ve emin olup olmadığımı sordun. Bana erkek ocuk, iş, okul olmayacağını söyledin. Vahşi doğada gelecek yok.*

Ben: *Ve benden başka bir gelecek olmadığını söyleyerek beni doğru yola getirdin.*

Tekrar aya baktım, gerginliğim azalıyordu. Yıllardır aynı günahla yaşarken Della'yı bu kadar derinden istediğim için kendime işkence ediyordum. O zaman bile bu karmaşayı kabullenmiştim. Ve şimdi bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım. Bu kadar yakinken olmazdı.

Zihnim başarmamız gereken her şeyi düşünürken dudaklarım tereddütlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonlandırmamız gereken her veda. Kucaklamak üzere olduğumuz her başlangıç.

Banktan kalkıp daireye doğru adım atarken, umarım son kez, parmaklarım uçtu ve gönderdim.

antanı hazırla. İki gün içinde gidiyoruz.

ON ALTINCI BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

İKİ GÜN

Wilds olarak tüm varlığımızı silmek için 48 saat.

Della ve ben dünyamızı sistematik bir şekilde parçalara ayırırken mesafemizi koruduk. O, David'in evindeki eşyalarını satmaya, bağışlamaya ve ayırmaya odaklanırken, ben de beşinci el kanepemizi evimizin merdivenlerinden yukarı taşıdım ve onu kurtardığımız aynı sokak köşesine sürükledim.

Vücudum son birkaç aydır ona ne kadar kötü davrandığımı kanıtladı ve gripten kalan öksürük görevlerin istediğimden daha uzun sürmesine neden oldu.

Della'nın, David'e bir açıklama yapmadan onu terk edemeyecek kadar çok şey borçlu olduğu ve düzgün bir vedaya ihtiyaçları olduğu konusunda ısrar ederek bizim dairemizde uyumayı reddetmesi hoşuma gitmemiştir.

Onu yasaklama dürtüsü, onun yerine benimle olması için yalvarma arzusu, sahipleniciliğimi kontrol altında tutmam gerektiğini kanıtlıyordu. Daha önce arkadaşlarıyla takılmasına hiç engel olmamıştım.

Ben olsam şimdi başlamazdım.

Bunun yerine kendimi görevlerime verdim, Della'nın benim olması ve ayrılabilmemiz için yarım kalan işleri bir an önce tamamlamak için elimden geleni yaptım.

Aceleyle bir afiş hazırlayarak bir günlük garaj satışı ilan ettim ve dairemizi çatal bıçak takımı, tabak çanak, yatak takımı, eski bir televizyon, eski bir motosiklet ve taşıyamayacağımız her şeyi isteyen herkese açtım.

Hem Della hem de benim için kıyafetleri yıkayıp paketlediğimden emin oldum. Kışlık ceketler, yazlık tişörtler ve aradaki her mevsim. Wilson'lardan ayrılırken aldığımız çantası hâlâ yanıdaydı ve ben de titizlikle Tüm ağır eşyaları benimkine koymama rağmen erzak ve eşyalar eşit olarak dağıtılmıştı. Yemek pişirmek için iki tencere, çok sayıda çakmak

Her zaman yanımda en az üç bıçak bulundurmama rağmen, taşıdığım birden fazla bıçak olmadan işlevimi yerine getiremezdim.

Della bu şehirden kendi isteğimizle ayrıldığımızın ilk günü bana mesaj atarak ev sahibini aradığını, kira kontratımızı iptal ettiğini ve iade edilen senedin nakit olarak ödenmesini istediğini söyledi. Artık sabit bir sözleşmemiz yoktu, bu yüzden herhangi bir kuralı çiğnememiştik ve elektriği ve gazı kesme görevini ona bıraktım, sözde medeniyetteki son gecemde daireyi orman gibi karanlık bıraktım.

Della'nın son bir gece David'lerde kalmasıyla birlikte boş bir alana yerleştim ve birkaç ay önce çaldığım ince bir yoga matının üzerine uzandım.

eve döndüğünde kayboldu.

Bu dairede yarattığımız hayattan geriye kalan tek şey boş duvarlar ve yalnız bir halıydı. Dolaplarda tek bir tabak, çamaşırhanede tek bir battaniye bile kalmamıştı.

Hepsi gitti.

Karanlıkta telefonum çaldı.

Della: *Evimize uğrayıp kalan kıyafetlerimi benim için hazırladığınız sırt çantasına koyacağımı söylediğimizi biliyorum ama... David buraya gelmenizi istedi.*

Yerden fırlayarak dik durdum.

Ne sikim için?

Çarpan kalbimi görmezden gelerek cevap yazdım:

Ben: *Ona ne söyledin? Beni öldürmeyi mi planlıyor? Silahı var mı?*

Della: *Ne? Saçmalama. Seni öldürmeyecek. Ve ona gerçeği söyledim. Zaten biliyordu.*

Lanet olsun, Della. Onun tarafından yargılanmadan da bu konuda kendimi hasta hissediyorum. Ben seni büyüten, şimdi seni belirsiz bir hayata sürükleyen ve seni ondan çalan adamım. Tabii ki beni öldürmek istiyor.

Anlamak istiyor. Hepsi bu. Aşk ona da iyi davranmadı, Ren. Ve sonuçta onu dövdün. Ona bir tür borcun var. Özür dilerim.

Ben: Seni benden çaldığı için onu dövdüm.

Cevap vermesi uzun sürdü ve düşüncelerini kendi düşüncelerimmiş gibi duyabiliyordum. Beni çalmadı. Beni onun kollarına ittin. Bekâretimi almadı. Senin tarafından incitmekten kurtulduğum için bekâretimi ona verdim.

Omuzlarım çöktü ve uyku tulumuma geri yaslanıp kendime bir kez daha lanet ettim. Karanlıkta mesajı çaldığında, sadece ona, David'e ve açıkçası kendime bile kendimi affettirmeye çalışmak için ne isterse kabul etmeye hazırdım.

Della: Kapanış, Ren. Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı var. Bence ne yaptığımızı anlamalısın. Birlikte gideceğimizi kabul etmelisin, tıpkı eski günlerdeki gibi. Ama eski zamanlardan farklı olarak, orada ne yapacağımızı tam olarak biliyoruz... yalnız. Artık kendine yalan söyleyemezsin. Bizimle yan yana mutluluk dolu bir yaşam hayal edip bunun eskisi gibi olacağına inanamazsınız. Daha iyi olacak. Çünkü bu sefer yalan söylemiyoruz. Biz birbirimizle yatacağız. Birbirimiz hakkında tamamen farklı bir seviyede bilgi edineceğiz. Ve eğer bunu David'in önünde kabul edemiyorsan, O zaman... Aslında bunu asla kabul edemeyeceğinden korkuyorum. Bu çok zorlaşırsa fikrini değiştirmeni ne engelleyecek? Ya beni çıplak gördüğünde çocukluğumu düşünmekten kendini alamazsan? Ya içime girdiğin anda yıkılırsan ve bunu yapamazsan? Bu beni nereye götürür? Bu bizim için ne anlama gelecek? Bunu istiyorum, Ren. Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Ama aynı zamanda çok korkuyorum çünkü eğer bu işe yaramazsa, eğer bunu kabul edemezsen, o zaman bir sevgiliden çok daha fazlasını kaybedeceğim. Seni tekrar kaybederim ve sana sahip olamamak en kötü şeydi. Şimdiye kadar katlandığım.

Nefes alışım gürültülü ve ağırdı. Gözlerim tekrar tekrar onun mesajının üzerinde uçuşuyordu. Artık David hakkında konuşmuyorduk. Bir şekilde yaşadığı dehşetin kasasını açmış ve benimle paylaşmıştı. Bunun onun bakış açısından ne kadar zor olabileceğini düşünmemiştim. Ona dönmüş, ona aşık olduğumu söylemiş, tüm dünyasını alt üst etmişim ve

onu tanıyan insanlardan uzaklaştırmak istedik, hepsi de daha fazlasını deneyeceğimize dair belirsiz bir sözle.

Bunun işe yarayacağını garanti yoktu.

Etik kurallarımı aşacağıma söz veremezdim.

Tabii ki panikledi ve bana inanmadı.

Elbette, aramızda bu kadar uzun süre bu kadar çok sınır koymuşken benden şüphe duydu.

Aklımdan geçenleri ona anlatabilecek miydim bilmiyordum. Yol boyunca mücadeleler olsa bile. Bunların üstesinden gelmeye istekliydim çünkü onu kaybetmemek için gereken her şeyi yapardım.

Bir kez daha, düşüncelerimi düzene koyamadan, başka bir mesaj gönderdi.

Della: Üzgünüm, Ren. Bu nereden çıktı bilmiyorum. Lütfen, yarın gittiğimizde beni David'den al. Ona ve Natty'ye veda et. Onun önünde bana sarıl. Ona aylardır söylediğim şeyi söyle. Ciddi olduğunu ilk o görsün. Hayal görmediğimi. Bu gerçek. Lütfen.

Parlayan telefon, Della'nın uzun yıllar boyunca masumca uyuduğu boş yatak odasını aydınlattı, tüm bunlar boyunca ben mesafe için çaresizce kendimi çekyata sürgün etmişim. Aramızdaki fiziksel mesafeyi koruyabilirsem, bunun duygusal mesafeye de dönüşeceğinden emindim.

Hiç olmadı.

Bu sadece ona olan ihtiyacımı artırdı çünkü hayatım boyunca yanımda onunla uyumaya, geceleri onun nefesini duymaya, karanlıkta onun sıcaklığını hissetmeye alışmışım.

Ve onun öpücüğü her şeyi değiştirdiği anda bu rahatlığı kendime yasaklamışım.

Cherry River'dan ayrıldığımız günden beri yarım bir hayat yaşadığımı itiraf etmek zayıflık mıydı? Herkesten çok sevdiğim tek kişiden şefkat ve öpücük almaktan

Aylar boyunca hiç dokunmadan, sırf bir sarılmanın nasıl bu kadar farklı dilleri ve karmaşıklıkları barındırabildiğini anlayamadığım için mi?

Platonikmiş gibi davranarak ona sarılacak kadar akıcı konuşamıyordum.

Aramızdaki söylenmemiş her arzuyu maskelerken ona dokunacak kadar cesur değildim.

Şimdi de Della, David'in önünde ona sarılmamı istiyordu. Ama istediği bu değildi.

Benden rol yapmayı bırakmamı istiyordu. Savaşmayı bırakmam için yalvarıyor, bir daha asla geri dönemeyeceğimi çok iyi bilerek sonunda bu arzulara gömülmeme izin vermemi istiyordu.

Bundan sonra onu bırakıp gidebileceğimden korkuyordu.

Korkarım tüm hayatını çalmak üzereydim ve bunu yapamayacağımı anladığımda onu kırık bir şekilde bırakmak üzereydim.

Ama bu korkulacak yanlış bir şeydi.

Korkması gereken, benim ondan sakladığım yanımdı.

On yedi yıl boyunca, içimdeki en iyiyi ortaya çıkarmıştı. Onur, görev ve bağlılık duygularımı öyle bir noktaya getirmişti ki farklı bir şey bilmiyordu.

Benim diğer yanımlı hiç görmedi.

Kendimi istediğim şeyden mahrum bıraktıkça giderek kötüleşen kısım.

Vahşi kısım.

Şiddet kısım.

Onu ilk gören Cassie oldu.

İlk seksimizden sonra kıkırdadı ve bana diğer sevgililerinden çok daha baskın olduğumu söyledi. Eskiden onu öptüğünde irkilen çocuk artık yoktu.

Kalbimi bir kasırganın sardığını, sekse gelene kadar sıkıca sarmalandığını ve çoğunlukla kontrol altında tutulduğunu söyledi.

O zaman inkar etmişim.

Beni bir canavar gibi gösteriyordu, her ne kadar bunun sadece ilkel bir parçamın kontrolü ele geçirmesi olduğuna ikna etmeye çalışsa da. Bu normaldi. Bazı erkekler diğerlerinden daha saldırgandı. Ama ahıra tekrar tekrar gizlice girdiğimizde, kendim hakkında yeni bir şey öğrenmişim.

O haklıydı.

Durduramadım.

Della'nın hayatını kurtarmak için kendi hayatını verebilecek olan Ren, artık kendinden başka kimseyi düşünmediği seks sırasında ortadan kayboldu. Sadece kendini.

Nefret ettim.

Della'ya karşı giderek artan arzumu dindirmek için meçhul kadınlarla içi boş sevişmeleri paylaştıkça, bunu daha fazla görmezden gelemezdim.

İnanmak istediğim kadar asil değildim.

Hayatımın her alanında Della benden önce geldi. Onun için elimden gelen her şeyi feda ettim. Sırtımdaki giysileri, alnımdaki teri ve kalbimdeki sözleri ona verdim.

Hiçbir şey çok fazla
değildi. Hiçbir istek çok
çılgınca değildi.
Ama iş sekse gelince... Verici değildim.
Özverili değildim.
Yumuşak değildim.

Ve bu da beni geceleri uyutmayan bir başka şeydi, çünkü Della'yla yatmayı kabul etsem bile, ben onun içindeyken tanıdığı Ren'in sevdiği Ren olmayacağını ona nasıl söyleyebilirdim?

Bu tür düşünceleri bir kenara itip benimki fırtınalı bir denizde yol alırken bile onun zihnini dinlendirmeye odaklandığımda uyku tulumumun içinde titredim.

*Tamam, Della. Eğer herkesin içinde bir sevgi gösterisine ihtiyacın varsa, bunu yapacağım. Yarın her şey bittikten sonra onun evine geleceğim ve sana sarılacağım.
onun önünde. Sana sahip çıkacağım. İhtiyacın olan buysa seni öpeceğim.
Ama sonra, gidiyoruz ve asla geri dönmeyeceğiz.*

Ormana girdiğimizde, her şeyi gören ağaçlar ve her şeyi bilen kuşlarla çevrili olduğumuzda, her şeyin değişeceğine dair hızla artan endişemden bahsetmedim.
bir kez daha değişecek.

Onu sadece arkadaşım değil, sevgilim olarak görmek için verdiğim mücadele, birçok sorunumuzun sadece ilkiydi.

Umarım, yalnız kaldığımızda ve her ne yapacaksak yapmaya hazır olduğumuzda, bu yanımi kontrol altına almış olurdum. Ve beni asla tatlı, koruyucu Ren'inden başka bir şey olarak görmek zorunda kalmayacaktı.

Tam yan yatıp dinlenmeye hazırlanırken telefonum titredi, böylece yarın uykusuzluktan ölmeyecektim.

Zaten yeterince zor olacaktı; yorgunlukla savaşmama gerek yoktu.

*Della: Asla geri dönmek istemiyorum. Öp beni. Sarıl bana. Bunun gerçek olduğunu görsün ve beni istediğin yere, istediğin kadar, istediğin şekilde götürebilirsin. Ve evet, bu üstü kapalı bir cinsel ima.
Yıllardır sana söylemek için can attığım türden. Sonunda özgür olmak için*

Gerçek olduğuna inanmak için kendimi çimdikleyip duruyorum. Yarına kadar, Ren. Xxx

Onu tekrar öpme düşüncesiyle vücudum sertleşti ve hemen ardından yanlış bir şey yaptığım hissiyle midem bulandı.

Bekaretini kaybettiği çocukla aynı evde uyurken bana yıllarca etrafında dans ettiğimiz şeylerin mesajını veriyordu.

Eylemlerin bizi bu yere getirmiş olması ve tamamen yeni bir yere götürmek üzere olmaları ne kadar garip.

Derin bir iç çekerek, iki kelime yazmadan önce kendimi ayarladım.

İki korkutucu, heyecan verici, hayat değiştiren, kalp çarptıran

kelime. Ben: *Yarına kadar.*

ON YEDİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

İki takım kamp eşyası taşımaktan belim ağrıdı.
Biri omuzlarıma yapışmış, diğeri ellerimden sarkıyor.
İki tane aşırı doldurulmuş sırt çantası. İki uyku tulumu. Binalara,
faturalara ve insanlara veda etmek üzere olan iki kişi için iki gardırop.
Ait olmadığımından ve fark edileceğimden korktuğum çocukluğumun
aksine
-Cesurca toprak tonlarında tişörtümü ve cargos'umu giydim. Modaya ya da
konformizme boyun eğmediğimi, sadece tek bir amaç için kıyafet giydiğimi
görmelerini istedim: pratiklik.
Ceplerim kibrit, çakmak, bıçak ve ilk yardım çantalarıyla doluydu.
Haftalarca bir süpermarkete ihtiyaç duymamamızı sağlayacak kadar
tuzak ve kapanım ve ormanda kaybolup bir daha görülmememizi
sağlayacak kadar pirinç, makarna ve diğer kolay pişirilebilir şeylerden
oluşan paketlerim vardı.
En azından bu şehir ya da sakinleri tarafından değil.
İyi kurtulduk.
Della'yı aşağılık bir utançla izlediğim aynı sokakta, iyi bildiğim evin
önünde durduğumda bir adım daha atamadım.
Botlarım -ayak bileğime sıkıştırdığım bir başka bıçak ve ayak
parmaklarımı su toplamalarından koruyan çoraplarımla birlikte- kaldırıma
yapıştı. Fiziksel olarak beyaz çitleri açamıyor ya da güzel bahçe yolunda
adım atamıyordum.
David'in Della'ma sarılıp öptüğü aynı yol. David'in
Della'yı David'in yatağından kopardığım gece yanlışlıkla yumrukladığım
yere taşıdığım yolun aynısı.
Sikeyim.

Della evden çıkarken ön kapı ardına kadar açıldı.
Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, kıvrak vücudunu sağlam bir kot pantolon,
koyu pembe bir tişört ve ona uygun yürüyüş botlarıyla sarmış.

Elbise ya da aptal sandaletler
yok. Koşmak için bir kıyafet.
Ormanda yaşamının kıyafet kuralları.
Bunu gerçekten yapıyoruz.

Dairenin anahtarını geri verdiğimden, evi son bir kez
süpürdüğümünden, biriken son ıvır zıvırımızı da attığımdan ve buraya doğru
yola çıktığımdan beri midem kırkinci kez sıkıştı.

Öğleden sonra erken saatlerdi ve hayatlarımız korkutucu bir bölgeye
doğru kaymak üzereydi - tekrar evsiz kaldığımız için değil, çadırımız
kurulup yıldızlar yatma vaktimizi ilan ettiği anda olacıklardan ödüm
koptuğu için.

Bu gece birlikte uyuyacak mıydık?
Hazır mıydım?
Hiç olur muydum?

Kapıya doğru uçup kilidini açana kadar durmadı ve bana başka bir
adamin mülküne adım atmam için davetiye verdi. "Geldin."

"Tabii ki geldim." Kaşlarımı çattım, stresimin sesimi bozmasına engel
olamadım. "Benden şüphe etmen ve her saniye şaşırmış gibi davranman
olmadan da bu yeterince zor."

Başını eğerek gülümsedi. "Altı aydır yoksun Ren. Gerçek olduğundan
emin olmak için rastgele zamanlarda seni dürtmeme alışman gerekecek.
Seni özledim." Bana doğru bir adım atarak, önümde tuttuğum sırt
çantasının etrafından dolandı ve vücudunu benimkinin içine soktu. "Seni
çok özledim, tahmin bile edemezsin."

Parmaklarım sırt çantasının kayışlarını sıkıca kavradı, onu düşürmek
için yanıp tutuşuyordum ama kalbim onu yakınımaya almak için can atsa da
görgü kuralları onu aramızda bir bariyer olarak tutmamı emrediyordu.

Yüzündeki acı karşısında öfkem yumuşadı. "Bir fikrim var, Della."
Yıllardır yaptığım gibi eğilip onu yanağından hızlıca öptüm - izin verilen
masum bir öpücüktü bu - mırıldandım, "Ben de seni özledim. Beni hiç
yüzleşmek istemediğim şeylerle yüzleştirecek kadar."

Gözlerimin içine baktı, beni inceliyordu. "Bu durumda, gittiğine
sevindim." "Ne?"

"Sevindim çünkü eğer yapmasaydın, belki de asla..."

"Bunu itiraf edecek kadar cesur musun?" Başını salladı.

Parmaklarım kayışlara sıkıca yapışmış, yanağını okşayabilmek için serbest bırakmak için yalvarıyordu.

Ama sonra yukarı baktım. Ve işte oradaydı.

David.

Ve tüm şefkatim, kaynayan öfkenin altında kayboldu.

Kollarını kavuşturmuş, dudakları ince, gözleri kısık bir şekilde ön kapıdan bana bakıyordu. Beni zaten kendimi yargıladığım şekilde yargılıyordu.

Pedofil.

Hasta herif.

Kafir.

Onunla aynı fikirde olmamın bir faydası olmadı.

Ona tekrar vurma dürtüsü yumruklarımda zonkluyordu. Della titrediğimi fark etti ve omzunun üzerinden bakmak için döndü. Ama bana doğru döndüğünde, dün gece ona ne söz verdiğimi hatırladım.

Bir kucaklaşma.

Bir bildiri.

Bu yeni yön için bir yemin.

Bunu kabul etmemi istedi. *Bizden.* Ben de ona ödetmek istedim.

Parmaklarım kayışları çözdü ve hayatta kalma çantasının çıkardığı ses kaldırıma yuvarlanırken, daha önce hiç ulaşmadığım bir şekilde ona uzandım.

Kollarım ona sarıldı, onu kendime doğru çektim, beni içine çekmeye, hissetmeye, botlarım onunkilere sürtünürken beni kabul etmeye zorladım ve ona öyle sıkı sarıldım ki.

Bir elimi kasıtlı olarak başının arkasına, diğerini de omurgasının alt kısmına kaydırduğımda şaşkın bir ses çıkardı. Onu böylesine baskın bir şekilde kavradıktan sonra, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, sırtında dans eden at kuyruğunu yumrukladım ve dokunuşumu kışının tepesi boyunca yaydım. Kusursuz bir hareketle saçlarını aşağı çekerek başını yukarı kaldırdım ve kalçalarını utanmazca benimkilere bastırdım.

Onu yüzüstü ve çaresiz bir şekilde tutarken nefesi kesildi ama onu öpmedim. Onu cehenneme gitmemi gerektirecek şekilde yakaladım.

Ve her hareketimi izleyen adama doğru baktım. Benim asla sahip olamayacağım şeylere sahip olan adama. Ve beklerken her şeyi bıraktım.

Ona bir daha asla sahip olamayacağını anlaması için.

Tek bir dokunuş bile.

Başka bir *şey değil*.

Bu benimle ilgili
değildi.

Bu, beni kesinlikle korkunç şekillerde sahiplenmeye iten bir mağara adamı deliliğiyle ilgiliydi.

Parmaklarım saçlarında sıkılaştı, bunun yanlış olduğuna dair fısıltılarla savaştım, gerçekte olduğum adamı görmezden geldim - Della'ya *asla* bu şekilde el sürmeyecek bir adam.

Ama sonra David'in gözleri şaşkınlıkla parladı ve öfkeyle karardı ve iğrenç zafer damarlarıma şeytani bir kan yaydı.

Kendimi durduramadım.

Ne de olsa Della'nın benden istediği şeyi yapıyordum. Onun üzerinde hak iddia etmek için. İlk ve son kez onun olduğumu kanıtlamak için. Ne yazık ki bunu gözden kaçırdım ve saf olması gereken bir anı rakibimi yok etmek için bir silah olarak kullandım.

David, Della'nın kollarımda nasıl eridiğini, sert tutuşuma nasıl boyun eğdiğini ve nefesini nasıl şehvetle doldurduğunu tam olarak anladığında, onu görmezden geldim ve Küçük Kurdelemin mavi, mavi bakışlarına baktım.

Sertçe titredi, göğsü nefes nefese kaldı, bakışları vahşileşti.

Onun genç ve masum görüntüleri, iğneli kırmızı yanaklarını ve günahkâr davetini silmeye çalıştı.

Başımı salladım, gözlerimi dağınık çift görüntüden sıktım. Sadece bir Della'ya odaklandım. Elimde tuttuğum Della'ya. Başladığım şeyi bitirmem için bana yalvaran.

Ve sonra onu öptüm.

Tam oracıkta.

Halkın içinde.

Herkesin görebileceği bir yerde.

Ve aramızda kırılğan bir şey paramparça oldu.

Sağlıklı olmayan ama kirli, çarpık ve tutulan bir şey

Siyahın ve grinin tonları ve kırmızı, kırmızı arzu, hepsi cezaya sarılmış.

Ona bu şekilde ihtiyaç duymama neden olduğu için onu cezalandırıyordum.

Ve onu bu kadar beklettiğim için beni cezalandırıyordu.

Öpüşme dudakların çarpışması ve ağızların morarmasıyla başladı ama kısa sürede patlayıcıdan umutsuzluğa dönüştü.

Yumruğumla saçlarını çekerek ağzını açmaya zorladım ve bu vahşi tarafımı saklamaya çalıştım.

Onu derin ve karanlık öptüğümde uzun ve alçak sesle inledi, yaptığım şeyden iğreniyor ve ihtiyacım olan şey için arzuyla boğuluyordum.

Vücudum gerildi, karıncalandı, dolaştı ve zihnim tek bir düşünceden, daha basit zamanlarda parmaklarımı Della'nın saçlarından geçirdiğim anılarla çılgına döndü. Dört yaşındayken uyurken buklelerini geriye doğru tarayışım. Yedi yaşındayken su çiçeği hastalığıyla mücadele ederken terini silmeyi.

Ve lanet olsun, kendimden *dehşete* düştüm. Onu ittim.

Ağzımı sildim.

Sokakta unuttuğu sırt çantasını aldım ve kollarına ittim.

Beni tanıımıyormuş ama tanımayı çok istiyormuş gibi, endişe, hayranlık ve sevmediğim o garip ışık beni değerlendirirken tökezledi, tutkuyu göz kırparak geri püskürttü, alınmanın sersemliğiyle dudaklarını yaladı.

"O da neydi?" diye nefes alarak bana doğru bir adım attı ve beni geri çekilmeye zorladı.

"Ne neydi?" "O

öpücük."

"İstediğin öpücük." Boğazımı temizledim, daha fazla yalanda boğuluyordum. "Sana sözümünden dönmeyeceğimi göstermek için verdiğim söz."

David patikadan bize doğru yürüdü; Della fısıldayarak koştu. "Bundan daha fazlasıydı ve sen de bunu biliyorsun." Başını eğdi; atkuyruğu parmaklarımın mahvettiği yerden dağılmıştı. "O sen değildin. O-"

Sarı saçları ve güven vermeyen mavi gözleriyle David duyma mesafesine kadar geldi ve ona tatlı bir şekilde gülümseyerek kendini kesti. "Merhaba."

Bitirmesini istedim. Ona ben *olduğumu* söylemek istedim. Sadece daha önce hiç görmediği bir ben.

Ama David beni bir aşağı bir yukarı süzdü, kollarını tiki çocuk göğsünün üzerinde daha sert kavuşturdu. Della'yı görmezden gelerek, "Merhaba" diye homurdandı.

Omurgam dikleşti, kaslarım gerildi. "Merhaba."

Sanki ikimizin de asla hak etmeyi umamayacağı bir bakirenin elini kazanmak için savaşa girmek üzereymişiz gibi baktık.

Della aramıza girdi, bana ondan daha yakındı ama yine de arabulucu

rolü oynuyordu. "David, seni biriyle yeniden tanıştırmak istiyorum. Şimdi, senden önce

Bir şey söylersem, hikâyemi zaten biliyorsunuz ve o zaman anladığınızı söylemişsiniz. Senden anladığını hatırlamanı istiyorum ve-"

"Sorun yok, Della." David kollarını iki yana açıp sarkıttı.

"Anlıyorum." Çenesi anlamadığını belli edecek şekilde sıkılmıştı ama hakkını yemeyelim, elini sıkmam için bana uzattı.

Onu inceledim, geçmişî geçmişte bırakmaya pek hazır değildim. Della dikkat çekmeden botumu tekmeledi ve ben de ona bir bakış attım.

Bunun onun için bir anlamı vardı.

Ve tüm hayatım ona ne isterse vermek için duyduğum sonsuz ihtiyaç üzerine kuruluydu.

Ne kadar zor olursa olsun.

Elini sıkıca, dostça sıktım ve öfkem utanca dönüştü. "Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum." David bir şey söylemek için ağzını açtı, ama ben tersledim, "Ve inan bana, her şeye hakkın var."

Biraz şaşkın bir ifadeyle, "Bak, sadece iki şeyi bilmem gerekiyor ve sonra aramızda olanları unutabilirim. Yapabilirim. Della'nın teselli için bana geldiği gece ne kadar üzgün olduğunu görmezden geliyorum ve onun orada güvende olacağını kabul edebilirim." Gözleri şehrin ufuk çizgisine doğru kaydı; orada ağaçların en ufak bir görüntüsü bile onu çağırıyordu.

"Pekâlâ." Başımı salladım. "Ama önce bir şey söylemek istiyorum." Kelimelerin tadı ekşiydi ama kendimi devam etmeye zorladım. "O gece Della'nın koştuğu kişi olduğun için teşekkür ederim. Onun acısına ben sebep oldum ve seçebileceği herkes arasından acısını dindirmeye yardım eden kişinin sen olmasına sevindim."

Della'ya baktım, onun şaşkınlığı ve inanmazlığı karşısında kalbim yerinden çıkacaktı. "Della'ya hiç söylemedim ama kendimi suçladım. Her lanet gün. Terk ettim çünkü bencildim. Sadece *kendi* acımı düşündüm, güvende tutmaya söz verdiğim kızı değil." Bakışlarımı Della'dan ayırıp David'e bir kez daha dik dik baktım. "Ben güvende değilken sen onu güvende tuttun. Ve bunun için... Ben her zaman minnettarım."

Bunu ona borçluydum.

Bir teşekkür ve bir özür. Ama aynı zamanda ona bir uyarı borçluydum.

Della'nın onun kollarına koşmasının sebebinin ben olduğumu kabul etme yeteneğim sadece bir yere kadar uzanıyordu. Yüce gönüllü olabilirdim çünkü gidiyorduk. Onu bir daha asla göremeyecektik ve kendimi onun karşısında ikinci plana atabilmemin, öfkemi dizginleyip uysal rolü

oynayabilmemin tek nedeni buydu.

Ama eğer yollarımız bir daha kesişirse, eğer benim olanı almaya çalışırsa... bu o kadar da medeni bir şekilde bitmezdi.

David boğazını temizlemeden önce Della ile bakıştı. "Eh, teşekkürler."

Başımı sertçe salladım, sırt çantamın ağırlığı bana sokakların evim olmadığını ve gitme vaktinin geldiğini hatırlattı.

Elini kaldırdı, eskisi kadar yargılayıcı değildi, "Tamam, bilmem gereken iki şey var-" dedi.

"David, bunu dün gece konuşmuştuk." Della araya girdi. "Ve sana defalarca söyledim, uygunsuz bir şey olmadı. Bunu sen de biliyorsun. En başta sana gelmemin tek nedeni buydu. Uygunsuz bir şey yapmayı reddetti. *Lütfen...* bu konuyu tekrar açma."

"Ne dediğini biliyorum ve sana güveniyorum. Ama onun söyleyeceklerini de duymak istiyorum." Bana ters ters bakarak ekledi, "Ee, *Ren*. Bilmem gereken ilk şey, ona hiç uygunsuz bir şekilde dokundun mu? Asla. Birlikte büyüdüğünüz onca yıl boyunca. Havuzdan çıkmasına yardım ederken bir 'oops' ya da onu yatağa yatırırken bir 'whoops' demedin mi?"

Daha uzun durdum, tiksindim. "Benim ne tür bir hasta piç olduğumu düşünüyorsun?" "Kendi yetiştirdiği bir çocuğu alıp ormanda saklayan ve ne isterse onu yapar."

Göğsüm kabardı, ellerim kenetlendi. "Birincisi, burası bir orman değil. İkincisi, o artık bir çocuk değil. Üçüncüsü, Della'ya bir *kez bile* bakmadım, dokunmadım ya da kardeş sevgisi dışında bir şey düşünmedim ta ki o-"

Sözümü kestim.

On üç yaşında bir öpücüğü kabul etmek hâlâ korkunç bir şeydi. Her şeyin değiştiği anın benim değil, onun hatası olması önemli değildi. Bizi mahveden, beni yok eden ve o andan itibaren her günümü yozlaştıran oydu.

Kim bilebilirdi ki?

Hayatımın en inanılmaz rüyasını gördüğüm anda beni öpmemiş olsaydı, değişen düşüncelerim ve değişen ihtiyaçlarımla asla savaşmak zorunda kalmayabilirdim.

Ama olmuştu ve bu olduğunda ne onun ne de benim yaşımda olduğumu itiraf edemezdim.

Della elini koluma koydu ve hafifçe sıktı. "Ren, sorun yok." David'e dönerek burnunu çekti. "Yeterince biliyorsun. Daha fazlasını bilmene gerek yok. İkinci konuya gelince, ne yapmak üzere olduğunu tahmin edebiliyorum. sor."

"Yapabilir misin?" Açık renkli bir kaşını kaldırdı.

"Tabii ki tahmin edebilir," diye araya girdim. "Gerçekten bilmek istediğin şeyi herkes tahmin edebilir. Ben de bilmek istiyorum. Ama ortada bir cevap yok. En azından henüz yok."

Della bana üzgün bir bakış attı, parmakları yine kolumda geziniyordu, bu kez teselli etmekten çok endişelenmişti. "Bu seni korkutuyor mu?" diye mırıldandı.

Onu içime çekerken, paniğini görürken, endişesini tadarken David'i tamamen unuttum. Kendime engel olamayıp yanağını usulca okşadım. "Çok korkuyorum. Ama... artık başka seçeneğimiz yok. Gidemeyecek kadar ileri gittik. geri."

Yüzünü elime bastırdı, başını sallamadan önce bakışları sıvıyı süzüyordu. "Biliyorum."

David iç çekti. "Sanırım az önce sorumu yanıtladınız."

İkimiz de ona döndük, elim Della'nın yanağından çekildi. Della ile ne kadar uyumlu olduğumuzu unutmuşum. Ne olduğunu bilmiyordum. Hayat bizi birbirimize bağlıyor, kalp bağlarımız birbirine düğümleniyor ya da sadece altıncı his.

Aramızdaki bağ çocukken beni hayrete düşürürdü ama şimdi bir erkek olarak beni mahvediyordu. "Sonunda ne olacağını bilmek istiyorsun," dedim sessizce, gözlerimi onu aşağı indirdi. "Della'yı hayatının sonuna kadar mutlu edip edemeyeceğimi bilmek istiyorsun. Bunun bir hata olmadığını. Sırf laf olsun diye hastalıklı bir şey yapmadığımızı. Haksız mıyım?"

David yutkundu, yüzü beklemediğim bir şekilde düştü. "Della'ya değer veriyorum ve son altı aydır onu incittiğin için senden nefret ediyorum. Ama haklısın. Bu iğrenç bir şey ve ben bunu kabul etmiyorum. Umarım yanıliyorumdur ama aranızdaki ilişkinin yürüyeceğini sanmıyorum. Bununla birlikte, ona değer verdiğini de biliyorum. Bunu görüyorum. Umarım neye bulaştığını anlamışsındır."

Midem sıkıştı. "Biliyorum."

"Hayır, bildiğini sanmıyorum." Öfke sesini keskinleştirdi.

"Paylaşıyorsun

Aynı soyadı. Artık kardeş olarak anılamayacağınıza göre bu nasıl olacak? Della'yı herkesten iyi tanıyorsun, ama geçmişi bugünden ayıramadığında nasıl hissedeceksin? Ne?

her şey ters gittiğinde ne olacak? İnsanlar öğrendiğinde ne olacak?" Kendini dizginleyerek zorla bir nefes aldı. "Bak, haklısın. Bunun bir cevabı yok. Ve Della'yı gelecekteki kalp kırıklıklarından koruyamam. Bu benim görevim değil. Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Bu senaryoda ebeveyn figürünün

sen olması gerekiyor."

Sikeyim.

Sözleri kafamın içinde çınladı.

Daha önce düşünmediğim bir şey değildi ama tüm tiksinti ve korkumu geri getirmişti. Artık kullanamadığımız zaman ne olacaktı?

Aynı isim mi? Bu yüzden mi onu gitmeye zorluyordum? Böylece karşılaştığımız bir sonraki kasabada onu kız kardeşim değil de *karım* olarak mı tanıtacaktım?

İsa.

Geri dönmek için çok geç olduğunu söylediyimde doğruyu söyledim, ama ilerlemeye devam edersek belki de intihar etmiş oluruz.

David, Della'ya omuz silerken dehşet mideme asit gibi çöktü. "Üzgünüm, Del. Sadece veda edeceğimi söylediğimi biliyorum ama elimde değildi." Onu kucaklayarak yanağından öptü. "Beni affediyor musun?"

İç çekti. "Affedilecek bir şey yok. Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim." "Üzülme." Gözleri parlıyordu. "Beni bulduğuna gerçekten çok sevindim.

Gece."

Ellerim kıvrıldı, David'in ona dokunduğunu bir kez daha hatırladım.

"Bana ihtiyacın olursa her zaman buradayım. Sadece lütfen... dikkatli ol. Tamam mı?" O

onu son bir kez öptükten sonra geri çekildi. "Nasıl bulduğuna katılmasam da senin mutlu olmanı istiyorum."

Bana soğuk bir bakış atarak yolu işaret etti. "Şimdi, arazimden defol."

Della'nın elini tutarak sırt çantasını giymesine yardım ettim.

ve onu beyaz bahçe kapısına doğru çekti. "Benim için zevktir."

Onu bıraktığımda Della'nın elini geri çekmesini bekledim. Onun yerine parmaklarını benimkilere doladı -onun beş parmağına karşılık benim dört parmağım vardı- ve beni ileri doğru çekti. "Hadi Ren. Eve gidelim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

Kilometrelerce yürüdük.

Yolculuğumuzun başında hile yapmış ve kalan bozuk paralarımızı şehir sınırlarına giden bir otobüse binmek için kullanmıştık. Yolun birkaç mil daha ilerisinde eskiden çalıştığım mandıranın yanından geçerci. Bu kadar uzakta bile hava silaj ve inek gübresi kokusuyla kirlenmişti.

O yöne gitmek yerine, bir çiftçinin otlağından geçerek, çitlerin üzerinden atlayarak ve tellerin arasından eğilerek ormanın eteklerinde.

Sınırdaki ağaçlar ince ve seyrek, gölgeler onları yuttukça giderek kalınlaşıyor ve uzuyordu. Düşen yapraklar yere serpilirken, şıra ve malç kokusu kalp ağrımı biraz olsun dindiriyor ve beni yeniden karşılıyordu.

Ben çalıların ve dalların kucağına doğru adım atarken Della durakladı. David'den ayrıldığımızdan beri pek konuşmamıştık. Konuşmamız, paramızın geri kalanını nerede sakladığımı, dairenin anahtarını geri verip vermediğimi ve bir kasabaya dönmek zorunda kalmadan önce ne kadar erzağımız olduğu gibi kişisel olmayan konulara sıkışıp kalmıştı.

Cevaplarım yumuşak ve tek heceliydi, zihnim hala David'in sorularına takılmıştı. Bunu yapmam gerekiyordu. Denemekten başka seçeneğimiz yoktu. Ama ya...?

Ya sevgili olarak çalışmadığımızı fark edersek?

Bu bizi nereye götürür? Aile olmaya nasıl geri döneceğiz?

Della'nın yüksek ağaçlara bakmasını, omzunun üzerinden bir göz atmasını ve sonra kararlılıkla bana doğru yürümesini bekledim.

Gölgeli dünyada bana katılarak sessizce "Mutlu musun Ren?" diye sordu.

Sarsıldım, kalbim kendi acısını unutup onunkine odaklandı. "Ne?" Gözlerini kaçırıldı. "Mutlu musun?" "Bu nasıl bir soru böyle?"

Kızgın bir şekilde başını kaldırdı. "Cevap vermediğin bir tane."

"Elbette mutluyum. Sen buradasın. Ne zaman yanımda olsan mutlu oluyorum."

"Bu benim sorum değildi ve sen de bunu biliyorsun."

İçimi çektim ve bir elimi saçlarımin arasında gezdirdim. "Ben mutluyum Della. Ama eğer yaptığımız şeyden mutlu olup olmadığını soruyorsan, bunu sana söyleyemem."

Omuzları çöktü. "Neden?" "Çünkü henüz öyle olup olmadığını bilmiyorum."

"Oh." İrkildi ve beni tekrar kırdı. Ona sarılmak istedim ama kendimi inkâr ettiğim yıllardan sonra, nasıl uzanıp onu kucaklayacağımı hatırlamıyordum.

"Sana yalan söylemek istemiyorum, Küçük Kurdele." Elini tutarak aramızdaki mesafeyi kapattım. "İkimizin de uyum sağlaması gerekiyor. Eminim sana mutlu olup olmadığını sorsam, bana doğrudan bir cevap veremezsin."

"Yapabilirim." Parmakları benimkilerin içinde kıpırdadı. "Çok mutluyum. Çok mutluyum. Ama aynı zamanda her an bunun korkunç bir şey olduğunu söyleyeceğinden de korkuyorum. ve beni David'in evine geri götür."

"İnan bana." Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Seni asla David'e geri götürmeyeceğim."

Sen benimsin. Her zaman benim oldun."

"Vay be. O kısmı unuttun sanmıştım." Yarı gülümsedi ve kollarını belime dolayarak bana doğru yürüdü.

"Asla." Kucağımin onu sarmasına izin verdim, çenemi başının üstünü okşadı ve hafif kavun kokusunu aldı. "Her zaman benim olacaksın ve ormanda tekrar benimle birlikte olduğun için çok mutluyum. Şimdilik bu kadar yeter mi?"

Göğsüme doğru başını salladı. "Bu kadar yeter."

Uzun bir süre birlikte durduk, bir kez daha buna karar verdik ve devam etmek için cesaret topladık. Kalp atışlarımızı düzene soktukten sonra ayrıldık ve ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye başladık.

Botlarımız dalları kırıyor ve sırt çantalarımız gıcırıyordu. sesler çıkarırdık. Konuşmadık, sanki korkuyormuşuz gibi.

ve gece için durduğumuzda ne olacağını merak etmemize neden olan gücü.

Ve şimdi, durmuştuk.

Son yirmi dakika boyunca Della yakacak odun toplarken ben de onun yirmi yedinci doğum günümde bana verdiği çadırı kurdum. Çadır Aynı doğum gününde o kurdele dövmesini yaptırmıştı ve ben de bir yıl boyunca sevmediğim, istemediğim ya da ihtiyaç duymadığım kadınlarla yatma felaketine başlamıştım.

Hatırlayamadığım kadınlarla arkadaşlık kuracak kadar zayıf olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Della kucak dolusu dalı, bank olması için küçük bir açıklığa sürüklediğim devrilmiş bir gövdenin yanına bıraktı. Son çadır kazığını da yere çakarken yanıma yaklaşıp elini kalçasına koydu. "Sen yokken bunu mu kullandın yoksa bizim eskisini mi?"

"Bu." Ayağa kalktım, sırtımdaki kıvrımı gerdim, göğsümdeki ağrılara lanet okudum. Tıpkı eski günlerdeki gibi bakışları tişörtümün altındaki ve kemerimin üstündeki çıplak ete kaydı.

Ve tıpkı eski zamanlardaki gibi, kalbim arzuyla tüttü ve kanımdaki ağrıyı susturdum.

Ama kapatmak zorunda değildim.

Artık değil.

Bu alışkanlığı kırmak ne kadar sürer?

Ben kollarımı indirirken Della dudaklarını yaladı. "Seni tekrar öpmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ormanın zemininde eriyor gibiydi. "Evet, öyle. En azından daha önce öyleydin." Bakışları karardı. "Bu konuda bana hâlâ cevap vermedin. yol."

"Ve şimdi sana cevap vermeyeceğim." Aramızdaki mesafeyi kapatarak onu kendime yaklaştırdım, işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırdım ve ağzımı nazikçe onunkine bastırdım.

Teknik olarak üçüncü öpüşmemizdi ama göğsüme ilk öpüşmemiz kadar şiddetli bir yumruk indirdi.

Zihnimi ona kilitledim. Bu Della'ya. Şu anda. Küçük Kurdele yok. Çocukluk hatıraları yok. *Bundan* başka hiçbir şey hatırlamıyorum.

İçimdeki her şey onu kendime çekmemi ve kontrolümü bırakmamı söylese de baskıyı yumuşak ve ikna edici tuttuğumda nefesi kesildi. Etrafta kimse yoktu. Kimse bilmeyecekti. Ama *ben* bilecektim ve üstesinden gelmemiz gereken asıl mesele de buydu.

Dili alt dudağımda gezinerek bedenimi sertleştirdi. Parmak uçlarında yükselip dilini ağızıma sokarken beni daha derin öptü.

Düşüncelerim titreşmeye çalıştı, samanların arasında gülen küçük sarışın bir meleğin hologramı.

İnledim, onu davet ederek yaladım ve görüntüyü yok ettim.

"Tanrım, Ren." Parmağımı çenesinden indirip onu kendime doğru sımsıkı sararken kolları boynuma dolandı.

Dillerimiz dans ederken ve dudaklarımız kayarken başlarımız yer değıştirdi. Büyü her yerden kıvılcım çıkarıyor, elektrik tıslıyor, kimya yanıyordu.

Birbirimize sarıldıkça, öpüştükçe, öpüştükçe, zamanın nasıl geçtiğini anlamadıkça, birlikte tökezleyip doğruldukça, birlikte takılıp dengelendikçe botlarımızın yapraklara çarpmasını umursamadıkça nefesimi tutamadım.

Ve birbirimize bir öpücükle saldırmamıza rağmen, zihnim bana anı üstüne anı fırlatmasına ve Della'nın elleri saçlarımı kavrayıp çekiştirmesine ve tırnaklarımın kalçalarının yumuşak kıvrımlarına girip onu daha yakına çekmesine rağmen, daha fazlasını denemedik.

Bu küçük ama inanılmaz görevi başarmanın mutluluğunu yaşıyorduk. Birbirimizi öğreniyor, birbirimizin lezzetini tanıyor, birbirimizin bedenini daha önce bildiğimizden tamamen farklı bir şekilde hatırlıyorduk.

Alt dudağını emdim, bacağı benimkine bastırıp sertliğime yaslanırken hafifçe ısırdım.

Kontrolünü kaybetti ve bana doğru sürünmeye çalıştı. Ben de karşılık verdim.

Kendime engel olamadım.

Kollarımı daha sıkı sararak, omurgası bir ağaca sıkışana ve ona yaslanana kadar onu bir şekilde geri geri yürüttüm, öptüm ve öptüm.

Parmakları saçlarımı acımasızca çekiştiriyordu. Kalçalarım bana itaat etmeyerek karşılık verdi. Dişleri benim ona yaptığım gibi alt dudağımı ısırıyor, dili daha fazlası için çıldırıyordu.

Öpüşmemiz çılgınca ve çok ateşli bir hal aldı, dayanamadım.

Nefesimi ciğerlerimin ani mensesine geri döndürmeye çabalarken onu kol mesafesinden tuttum.

Gözleri lacivert denecek kadar koyu renkliydi, göz bebekleri bir kedininki kadar genişti.

"Vay canına." Titreyen bir parmağıyla ağızını yoklayarak başını salladı. "I

Seni öpmenin olağanüstü olacağını her zaman biliyordum ama bu kadarını tahmin edemezdim."

Öksürdüm, sonra gırtlaktan gelen bir iniltiyle mırıldandım: "Seni öpmek hayal edebileceğimden çok daha iyi."

"Beni öpmeyi hayal ettiğini mi söylüyorsun?" Kalın kirpiklerinin altından yukarı baktı.

Titrek bir elimi yüzümde gezdirdim. Buna nasıl cevap verebilirdim? "Gerçeği söyle Ren. Yaptın mı?"

Nefesimin altında güldüm, dürüstlükten işkence çekiyordum. "Evet. Hayal ettim." "Ve?"

"Ve ne?"

"Hayal ettiğin gibi mi?"

Sertçe yutkunurken sesim kalınlaştı. "Daha iyi. Çok daha iyi."

Hafif gergin, biraz utangaç ama beni dizlerimin üstüne çökertecek kadar da seksi bir gülümseme attı. "Buna sevindim."

"Beni yok ettiğin için memnun musun?"

"Bunu hisseden tek kişi olmadığımı sevindim."

"Değilsin." Ona doğru yine tereddütlü bir adım attım ve geçmişte pek çok kez yaptığım gibi bir bukleyi kenara ittim. "Ben de hissediyorum. Uzun zamandır yıl."

Ayağa kalktı ve beni kirli sakallı yanağımdan masumca öptü. "Bunu duymanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam." Eğilerek bana aldığı dört kişilik çadıra doğru yöneldi. Kahverengi kaplaması ve yeşil dikişleri, hızla alçalan alacakaranlıkta onu mükemmel bir şekilde kamufle ediyordu.

Sırt çantasını ona doğru sürükleyerek devrilmiş ağaç gövdesine oturdu ve kolay bir akşam yemeği yapmak için bir paket makarna ve carbonara sosu çıkardı. Sakinliği beni yanıltmadı. Sanki öpücüğümüz onu ayağa kaldırmamış gibi davranıyordu ama bedeni sarsıntılı hareketlerini ya da titrek nefeslerini gizleyemiyordu.

İlişkimizi geliştirmenin bir başka nedeni de tuzaklardı. Saklanamazdık. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk.

"Bu arada bana hâlâ söylemedin." Çantasından çıkardığı çakmağı bana atarken başını kaldırdı ve ateş yakmak için yığılmış odunları işaret etti. "David'in evinde olanlar hakkında."

Ateş fişliğini elime alarak yığına doğru yürüdüm, kalçalarımın üzerine çöktüm ve çırayla bir yığın yapmaya koyuldum. "Sana ne demiştim?"

Ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Öpücük.

Ona sarılma şeklim.

Hata.

İçim burkuldu. Kendimde değildim. David'in gözlerinin içine bakıp ona kendi işine bakmasını söylemeli ve Della'yı alıp götürmeliydim. Ama benden hak iddia etmemi istemişti. Belli ki buna ihtiyacı varken onu nasıl reddedebilirdim?

"Ren..." Ses tonu gözlerimi kaldırdı.

Bir alev yaktım, kurumuş yapraklara ve küçük dallara tuttum. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, onun yerine omuz silktim. "Benimle ilgili öyle şeyler var ki-" Boğazımı temizledim. "Bak, kıskanmışım. Sen herkesin önünde bir sevgi gösterisi istedin, ben de sana gösterdim. Bunu burada bırakabilir miyiz?"

Gözlerini kısmıştı. "Senin hakkında bilmediğim ne var?"

Cümlelerimi bitirebilmesinden nefret ederek nefesimin altında inledim. "Senin hakkında bilmediğim aynı türden şeyler."

Bu, onunla ilk kez seks hakkında konuşmak kadar garip bir hal almaya başlamıştı. O lanet kitap ve içindeki pornografik resimler. Penisler ve vajinalar hakkındaki yapmacık, garip konuşma.

Kalbim bir kez daha yaptığım şeyden tiksintiyle doldu.

Ona seksin ne olduğunu öğrettikten on yıl sonra bunu göstermeyi düşünmem nasıl doğru olabilirdi?

"Benim hakkımda bilmediğin ne var?" Kızın burnu kırıştı. "Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun."

Bakışlarımla onu kıstırdım. "Her şey değil, Della."

İşaret ettiğim kelimelerin yerine oturması biraz zaman aldı ama yerine oturduğunda kızardı. Bu pembe kızarıklık onda sık sık gördüğüm bir şey değildi ve vücudumun ona yeniden dokunmak için can atmasına neden oldu.

"Oh."

"Evet, oh." Kıçımın üzerine düşmeden ve dirseklerimi dizlerime dayamadan önce bebek alevini neşeli bir alev haline getirmeye odaklandım. Çakmağı parmaklarımla arasında döndürerek dikkatlice, "Seni yakından tanıyorum ama o şekilde değil. Nelerden hoşlandığını bilmiyorum. Neyi bulmaya ihtiyacın olduğunu bilmiyorum..." Öksürdüm. "Memnun oldum."

Yanakları daha da kızardı. "Bilmek istiyor musun?"

Tenimin ısınması için sıra bana gelmişti. "Bu hileli bir soru mu?" Çabucak güldü. "Sana söyleyebilirim... ya da gösterebilirim."

Çakmağı elime alıp sertçe sıktım, seks konusunda aydınlatılmak için yalvardığı gecenin nasıl geçtiğini hatırladım. *Bana* öğretmişti, tersini değil. Okuyamadığım kelimeleri okumuş ve anlamadığım şeyleri açıklamıştı.

O utancı tekrar yaşamamın ya da onun benden ne kadar uzakta olduğunu hatırlamamın imkânı yoktu.

"Kendim öğreneceğim." Hırladım. "Derse ihtiyacım yok."

"İhtiyacın var demiyorum."

"Geçmişte okuma ve matematik gibi konularda sana çok güvendiğimi biliyorum ama bu konuda herhangi bir yönlendirmeye ihtiyacım yok.

Anladın mı? Bana öğretmeye başlarsan bunun üstesinden gelemem-"

Elini kaldırdı, yüzünü endişe kaplamıştı. "Öyle demek istemedim-"

"Bırak onu, Della." Ayağa kalktım, kotuma yapışmış yaprakları temizliyordum. "Sadece akşam yemeğine odaklanalım, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil." O da ayağa kalktı, çenesi dikleşti. "Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum ama benim için de zor. Senin hakkında bilmediğim şeyler olduğunu mu söylüyorsun? Bil bakalım ne oldu? Bugünlerde senin hakkında bilmediğim o *kadar çok şey* var ki. Benden sürekli uzaklaşıyorsun ve o kadar çok yanını saklıyorsun ki bu bana yanlış geliyor. Güneş ışıyla kaplı, açık bir kitap olduğun tüm bu anılara sahibim, ama şimdi gölgelerde ve bulutlarla kaplı görünüyorsun. Bana yaslandığını söylüyorsun ama hiç yaslanmadın. Sana kendi bencil arzularım yüzünden öğrettim, yardıma ihtiyacın olduğu için değil. Bu yüzden içine kapanma ve durumu olduğundan daha kötü gösterme."

Bana doğru adım atarak ellerini kavuşturdu. "Bana çok şey öğrettin, Ren. Kelimenin tam anlamıyla bildiğim her şeyi öğrettin. Bana nelerden hoşlandığını da öğretmek zorunda olduğunu bilmek sence de tuhaf değil mi? Nasıl dokunulmaktan hoşlandığını? Ne kadar sert, yumuşak, derin ve hızlı sevdiğini?" Kızgın bir nefes çekti. "Bu ikimiz için de yeni bir şey. Sırf ben kabul ettim diye

Seninle benden çok daha uzun süre birlikte olma fikri, seninle aynı düşüncelere sahip olmadığım anlamına gelmiyor. Bana traktör sürmeyi öğrettiğin anılarla ya da sert kenarlar kazanmadan önceki masum yüzünle mücadele etmiyorum."

Durdu, zor nefes alıyordu.

Tartışmamız sona ererken zaman ilerledi, ancak geride kalan yaraları sarmak için harekete geçmedik.

Sonunda fısıldadı, "Yorulдум. Yatağa gidebilir miyiz?"

Yatak mı?

Yutkundum, çadıra baktım.

Daha önce paylaştığımızdan farklı olarak, iki yetişkin için dokunmadan fazlasıyla yeterli yer vardı. Çift kanat, çantalarımız ortadayken tamamen ayrı olabileceğimiz anlamına geliyordu.

Beni iki kapsülü incelerken yakaladı ve acı içinde nefesini tuttu. "Merak etme. Bu sefer kendi uyku tulumum var; bana bu kadar yakın uyumak zorunda değilsin."

Sırt çantasından fosforlu pembe fermuarlı, alaca renkli bir çanta çıkararak çadır tentesinin altına girdi ve kendini sol kanada attı.

Orada durup ne olduğunu ve her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini merak ettim.

Bir kez daha kavga etmiş olmaktan nefret ediyordum ama bu yeni bir şey değildi. Bizim Öfkeler her zaman birbirlerinin etrafında tutuşuyor gibiydi. Ama onun sınıksız kıvrılmış, tamamen giyinik ve acı çekiyor olması beni irkiltti çünkü haklıydı.

Bir kez daha kendimi kaptırmıştım. O Della'ydı. Hayatta olmamın sebebiydi, bu dünyaya gelmemin tek amacıydı: onu korumak, ona değer vermek ve onunla ilgilenmek.

Ve onu üzümüştüm. Tekrar.

Eşyalarımızı ateşten uzaklaştırıp makarnayı tekrar kesesine yerleştirdikten sonra eğildim ve botlarımı tekmelemeden önce bağcıklarını çözdüm. Başka bir şey çıkarmadım. Ne kemerimi, ne çoraplarımı, hiçbir şeyimi.

Eğer bunu yapacaksam, tamamen giyinik olmalıydım.

Bu gece seks yapacağımız gece değildi. İkimiz de hazır değildik.

Kendi uyku tulumumu açarak ortadaki bölmeye girdim, fermuarını açtım ve yanımızda getirdiğim iki yoga matının üzerine yaydım. Düzleştikten sonra Della'nın kıvrılıp yattığı kanada uzandım ve ayak bileklerinden tuttum.

"Hey!" Onu küçük oyuktan ana oyuğa doğru çekerken kıvrandı. "Bırak beni."

Onu görmezden gelerek, yanıma yatana kadar durmadım, sonra uyku tulumunun fermuarını açtım, tüm bunlar olurken gözlerim onunkilere dikilmişti, beni durdurması için ona meydan okuyordum.

Beni durdurmasını istedim. Bana vurmasını istedim çünkü vurulmayı hak ediyordum. Beni lanetlemesini istedim çünkü lanetlenmeyi hak ediyordum.

Lanetlendim. Ama en çok onun savaşmasını istiyordum çünkü savaşırsa ben de karşılık verebilir ve damarlarımdaki tıslayan şehvetin bir kısmını serbest bırakabilirdim.

Neredeyse patlamaya ne kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi, onu sıcaklığın dışına yuvarladığımda, artık açık olan çantayı üstümüzde düzelttiğimde, onu benden uzağa bakacak şekilde yan tarafına ittiğimde, sonra kolumu beline doladığımda ve onu sıkıca önüme çektiğimde kıvrılmayı bıraktı.

Onun katı, tanıdık ağırlığı benimkini öptüğü an, nefesimin altında inledim.

Doğru.

Yanlış.

Home.

Onu olabildiğince yakınımaya çekerken, sertleştiğimi, titrediğimi ve kıyafetlerini yırtıp *ona bir* ders vermemek için şimdiye kadar verdiğim en büyük mücadeleyi verdiğimi saklamadım.

Benim hakkımda bir ders.

Onu ne kadar çok istediğime dair bir ders.

Kucağımda hareket etti ve korkunç bir an için kaçmaya çalıştığını düşündüm, ama sonra yumuşak bir şekilde inledi ve kalçalarını benimkilere daha da bastırdı.

Burnumu saçlarına gömerken parmaklarım düz karnına gömüldü.

Kendimi onun içine doğru sallanmaktan alıkoyamadım, tamamen giyinik bir şekilde ittiğim yerde seksin bir unsurunun ortaya çıkmasına izin verdim, o anda hoşuma giden yolun işkence gibi yavaş ve işkence gibi erotik olduğunu ima ettim.

Kulağına sokulduğumda titriyor, sıcak sıcak nefes alıyordu. "Bir daha benden kaçma, Della. Anladın mı?"

Kolunu yukarı kaldırdı, parmakları boynumun altındaki saçlarda gezindi. "Sadece sen de aynı sözü verirsen."

Kulak memesini ısırarak homurdandım, "Asla. İşe yarasa da yaramasa da hiçbir yere gitmiyorum. Sana söz veriyorum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2018

AŞKIN en kötü sınav olabileceğini söylerler.

Ben de onlara katılıyorum.

Önce Ren beni terk etti.

Sonra benim için geri geldi.

İkincisi, Ren beni takip etti.

Sonra beni sevdiğini söyledi.

Üçüncüsü, Ren bana toplanıp

gitmemi söyledi. Sonra daha fazla

zamana ihtiyacı olduğu konusunda

uyardı.

Kalbim... vay canına, her dileği ve fantezisi acı dolu, gerçeklerle

dolu bir tartışmada yerine getirilmiş, sadece duraklatma düğmesine

basması söylenmişti.

Umarım bunu dizüstü bilgisayarım yerine bir not defterine yazmamın

sakıncası yoktur - gördüğünüz gibi onu sattım. Temizledim ve bir öğrenci

arkadaşımdan birkaç yüz dolar aldım. Şarj etmek için priz olmadan ve

zaten önemli şeylerle dolu bir sırt çantasıyla getirmenin bir anlamı yok.

Neden yazdığımdan emin değilim, gerçekten.

Öte yandan Ren'le aramızda olanlar çok yeni, hayatımda bir düzen

olsun istiyorum ve bu da bir şeyler yazmak.

David'in evindeki eşyalarımın kurtulduğum, kamu hizmetlerini

kestiğim ve Natty ile David'e ne yaptığımı bildiğime dair güvence verdiğim

çılginca birkaç günün ardından, testin biteceğine inanmıştım.

Ormana adım atmanın yeni bir başlangıç olacağını düşünmüştüm.

Geçmişi unutabileceğimiz ve iki çocuk değil iki yetişkin olabileceğimiz

yeni bir başlangıç. Aşkın sonunda gururla başını sallayacağı ve 'Tamam,

sana yeterince acı çektirdim, şimdi şu çadıra gir ve işe koyul' diyeceği bir

yer.

Pek öyle olmadı.

Ren bu yeni bizi kabullenmekte benden daha çok zorlandığını söylediğinde buna katılmamıştım. İkimiz de birlikte büyümüştük. İkimizin de anıları vardı ve

Hiçbir zamanın ya da mesafenin çalamayacağı bir sevgi ve bağ.

Dürüst olmak gerekirse, bunu söyleyebildiği için incinmiştim.

Ama şimdi, öpücüklerinin tadına baktıktan ve beni öpmeyi bırakıp geçmişini düşünmeye başladığı anı tam olarak bildikten sonra, benden daha kötü durumda olduğuna karar verdim.

O haklıydı.

Beni o büyüttü. Beni sevimli, utanç verici, iğrenç ve bunların arasındaki her aşamada görmüştü.

İşte fark buydu.

Onun tarafından büyütülmüştüm; bu yüzden ona tapıyordum.

Onu sahiplenici, öfkeli, güvensiz, çalışkan ve sonsuza dek evcilleşmemiş her ruh halinde görmüştüm.

Birini görmenin iki çok farklı yolu.

Biri pratik ve ebeveynsel. Biri fantastik ve hayali.

Ne tuhaf, anılarımda sadece dokuz parmaklı, kirli ve vahşi, sıksa bir çocuk görmüyordum; sadece gücü, kuvveti ve onun varlığında hissettiğim inkar edilemez güvenliği hatırlıyordum. Ren'i alnında sivilce ve kalçasında Mclary sığır damgası olan bir genç olarak hatırlamıyordum; onu sırık gibi, inanılmaz ve bütün bir tarlayı tek başına sürmekten korkmayan biri olarak görüyordum.

Onun beni yetiştirirken yaşadığı hayatın çirkin karmaşasını hiç görmemişim. Yani, evet. O haklıydı.

Onu öpebilmek için o kadar zorlanmam gerekmiyordu.

Yanlış bir şey yaptığımızdan korkmuyordum.

Benim tek korkum onun korkusundan kaynaklanıyordu ve bir kez olsun bunu onun için daha kötü hale getirmeyecektim.

Onu zorlamazdım.

Bu sefer olmaz.

Ya da ben yardım edebildiğim sürece, en azından.

YİRMİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

İKİ GÜN BOYUNCA, yeniden nasıl arkadaş olunacağını öğrendik. Sabahları ezilmiş ekmek ve reçelden oluşan kahvaltımızı eder, eşyalarımızı toplar ve yorgunluktan sırtımız sallanıp kemiklerimiz gıcırdayana kadar yürürdük. Geceleri durur, evimizi kurar, sonra uyumlu bir şekilde yemek pişirir, ay ışığında makarna ve konserve erzak yer ve kaçırdıklarımızı telafi ederken son birkaç ayın hikayelerini paylaştık.

Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Arkadaşımı tekrar bulmak için.

Hiçbir yerin, hiçbir kişinin, hiçbir senaryonun burada, onunla olmaktan daha iyi olamayacağını kabul etmek.

Yıllar önce Mclary's'den ayrıldığımızdan beri sadık dostumuz olan kıvrımlı nehri bulduğumuzda, ikimiz de banyo yapmaya hazırдық ve temiz kıyafetler için kaşınıyorduk.

Sonbahara sadece günler kalmış olmasına rağmen yaz hâlâ havadaydı. Bunaltıcı sıcaklık ve esintisiz hava bizi ormanın derinliklerinde buldu. Çadırı kurmayı bitirdiğimizde güneş gökyüzünde alçaktan süzülüyordu ve yatmaya henüz hazır değildi.

Della elinin tersiyle alnını sildi.

Sarı bukleler terli boynuna yapışmıştı. Üst dudağında ısı parlıyordu. Yapraklar at kuyruğuna yaprak parmaklarıyla yapışmış, dalları yerine onu seçmiş ve isteyerek intihar etmişlerdi.

Ev yaşamının ve şehirdeki kolaylıkların cilası teninden silinmiş, onu hatırladığım kadar vahşi bırakmış, bize verdiği soyadına geri dönmüştü.

"Ren?" Yüzüme doğru bir el salladı, beni şimdiki zamana geri döndürdü ve sıcaklığını yalayıp onu yatağa itme hayallerimden uzaklaştırdı.

ve terden ıslanmış tüm giysilerini çıkarıyordu.

Boğazımı temizleyerek bir elimi saçlarımda gezdirdim.

"Evet?" "Yüzmeye gitmek ister misin diye sordum."

Dar nehre göz atarken, şırıltı ve kabarcıklar nehrin oturup su çekmekten başka bir şey yapılamayacak kadar sık olabileceğini ima ediyordu.

Akıntının biraz aşağısını işaret ederek, "Orada akıntı daha sakin. Sanırım en azından suya batmak için yeterince derin bir yer var."

"Tamam." Kalbim hızla çarpmaya başladı. Gençken bile banyo yapmak bizim için düzenli bir şeydi. Yaşın önemli olmadığı zamanlarda, yanlış bir şey yaptığımızı düşünmeden çırılçıplak yüzerdik. Ama sonra bedenim değişmiş ve zihnimin efendisi olmuştu.

Della'nın yanında çıplak olmak.

Ve şimdi... doğru protokol neydi?

Tedirginliğimi gördü, hafifçe güldü. "İç çamaşırı üzerinde kalır. Söyleyeceğin şey bu muydu?"

Yarı gülümsedim. "Çıplak olmayı önersem şok olur musun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Sen şaşırır mıydın?"

Yutkundum. "Bilmiyorum."

Yaşadığı şok, hayal kırıklığının ince sırları altında kayboldu. İki gece önce ona sarıldığımdan beri, neredeyse bütün gece onu kollarımda hapsedmişim.

Bütün gece, aileden sevgiliye ne zaman ve nasıl geçeceğimizi konuşmamıştık.

Konuyu nasıl açacağımı ve açarsam ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Della benim yanımda rahatlamıştı ama sadece ikimizin de güvenli olduğunu bildiği konularda. Çok uzun süre bakıştığımız ya da o sinsî, yakıcı şehvet görmezden gelinemeyecek kadar acı verici hale geldiği anda, aniden acilen yapılması gereken başka işler buluyorduk.

Neden gergin olduğumuzu biliyordum.

Birbirimizi o kadar çok özlemiştik ki, işte buradaydık, tutunduğumuz hayatı yaşıyorduk ve bir yandan da onu tehlikeye atmak üzereydik.

Hayal edebileceğim her şeye sahiptim ve bu beni kendimden nefret ettirdi.

Çünkü bir kez bile yazarlık kursunu bıraktığı için ne hissettiğini ya da arkadaşlarını özleyip özlemediğini sormadım.

Ben de sormaya cesaret edemedim çünkü bunları beni istediğinden daha çok istediğini itiraf ederse cevaptan sağ çıkamazdım.

"Senin yerine ben karar vereceğim." Tişörtünün eteklerini tutarak başının üzerinden yırttı, atkuyruğunu ve yapraklardan oluşan süsünü

yerinden çıkardı.

Gözlerim ince bedenini ve siyah spor sütyenini süzerken nefesim keskin bir öksürükle kesildi. Göğsünün dolgunluğu mükemmel bir avuç dolusuydu. Karnının gölgeleri beni dokunmaya, iz sürmeye ve eziyet etmeye teşvik ediyor.

Gözlerini benden hiç ayırmadan botlarını tekmeledi, kot pantolonunun düğmelerini açtı, uzun bacaklarından aşağı kaydırıp ve çoraplarıyla birlikte çıkardı.

Siyah bikini külotu içinde, atletik, güçlü ve muhteşem görünürken, ona duyduğum arzudan neredeyse tökezliyordum.

Onu -tamamını- görmemi engelleyen tek şey malzeme parçalarıydı ve onlara hem sağduyuları için teşekkür ettim hem de engelleri için lanet okudum.

"Sıra sende," diye fısıldadı, elleri yukarı uzanıp atkuyruğunu çözerken hafifçe sallandı ve altın nehirlerinin omuzlarına dökülmesine izin verdi. Mavi kurdelenin parıltısı beni öne çağırdı ve kurdeleyi parmaklarından çalıp boynunun arkasına doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım ve ağzına bir öpücük kondurdum. "Bu gerçeği bu kadar uzun süre nasıl görmezden geldiğimi bilmiyorum."

Nefes nefese kaldı, hızlı şefkatim karşısında şaşırılmıştı; şehvetimin bir adım gerisindeydi.

O daha yetişmeden öpüşmeyi kestim ve mavi kurdeleyi yüzüne doğru salladım. "Bu tanıdık geliyor." Sırıttım. "Bunu bir şekilde takmadığın bir gün bile geçmedi." Bakışlarım çıplak ayağına kaydı, el yazısıyla yazılmış R harfi hâlâ kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. "Bir saten parçasının neden on sekiz yıl dayandığını hiç merak etmedin mi?"

Alnı çatıldı. "Ha?"

"Bunu bir düşün." Maviyi okşadım, işaret parmağımla başparmağım arasında gezdirdim. "Doğa koşullarında yaşadı, ıslandı, kirlendi, düğümlendi ve ezildi.

Yine de hiç parçalanmadı. Saçına bağladığımda hiç yırtılmadı, bileğine doladığında hiç çözülmedi."

Başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Diyorum ki, şu anda en sevdiğin şeyin dağılmasına izin veremezdim, değil mi?"

Şaşkınlık önce gölgelendi, sonra yüzünü aydınlatan anlayışla kayboldu. "Değiştirdiniz mi?"

Kıkırdadım. Bu onunla paylaşabileceğim bir sırdı. Şimdi bir yetişkin olarak bile umutsuzca değer verdiği kurdeleyi ona geri vererek, huysuz görünümlü bir çam ağacına yaslanmış olan sırt çantama yöneldim.

Ona bir kez daha sırtarak, cüzdanları ve diğer önemli şeyleri

korumak için sıkıca dikilmiş yan cebe uzandım ve bir daire çıkardım.

Daha iyi günler görmüş bir karton. Baskılı etiket ve renk adı çoktan yıpranmış, kenarları yıpranmış ve yırtılmıştı, ancak tekerleğin ortasında, tükenmiş bir mavi saten vardı.

Bana doğru koşarken gözleri bir baykuşunki gibi açıldı - dikkat et Çıplak ayaklarını çalıların aydınlattığı zeminde nereye koyacağını bilemedi ve elimden kaptı. "Nereden buldun bunu?"

Elinde döndürerek kurdelenin çözülmesini engelleyen iğneyi çıkardı ve parmaklarına dolanmış olanla karşılaştırdı. "Aman Tanrım. Bu aynı şey. Benimki solmuş ve işaretlenmiş ama aynı renk."

İnançsızlığı hoşuma gittiği için kıkırdadım. "En uzun sırrım. On dört yaşımdan beri saklıyorum. Sanırım bitmesine sadece birkaç yıl kaldı. dışarı."

"Ne? *Nasıl?*"

"Polcart Çiftliği'nde yaşıyorduk, hatırladın mı? Çok genç olduğun için hatırlayacağından emin değilim-"

"Hatırlıyorum," diye araya girdi. "Kar Tanesi'ni, ineğimizi ve kuklaların olduğu TV kanalını hatırlıyorum."

Della'nın televizyonun önünde zıplayan tombul bacaklarıyla her yıl büyüyerek tarlada Kar Tanesi'nin peşinden koşan sevimli küçük bir kıza dönüştüğünü hatırlarken göğüs kafesimin sıkışmasını ve kalbimin keskin bir şekilde çarpmasını görmezden geldim.

Basit bir şefkatin ve mutlak koşulsuz sevginin zirvesi, onu şimdi düşündüğüm şekilde düşündüğüm için kendimi yeniden sefil ve kötü hissetmeme neden oldu.

Ensemi sıkarken, sırrımı paylaşmanın verdiği keyif biraz azaldı. "Dört yaşındaydın. Kurdelen parçalanıyordu. Bir gece koluma nasıl fiyonk bağlayacağını öğrenirken ikiye ayrıldı. Ne kadar yüksek sesle ağladığın hâlâ kulaklarımda çınlıyor."

Omuzları yuvarlandı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Çünkü sana bu hikayeyi hiç anlatmadım. Kurdelenin bir sahtekâr olduğunu düşünmeni istemedim." Tekerleği geriye doğru kıştırarak parmaklarımız öpüştü ve onu usulca okşadım. "O aptal şeyi bu kadar çok sevmene bayıldım.

mavi bir parça. Ve sonunda çılgılık atmaktan yüzün lekelenmiş ve ağlamaktan nefesin kesilmiş bir halde uyumaya gittiğinde, sana yeni bir tane bulmak için gizlice dışarı çıktım."

"Nereye gittin?"

"Kasabaya. İki ihtiyarın, garajında arabalarla uğraşmayı seven bir adamın ve bir oda dolusu kurdele, düğme, boncuk ve çıkartma olan, albüm yapmayı seven bir kadının yaşadığı bir ev bulmak bütün gecemi aldı." Della'nın bayılacağı hazine değerindeki eşyaları hatırlayarak hüznle gülümsedim. "Senin için her şeyi çalmak istedim ama sadece en önemli olanları aldım. Mükemmel bir eşleşme değildi. Ama yeterince yakındı."

Kurdeleyi kaldırarak anıların sesimi boyamasına izin verdim. "O gece, senin kurdelenin yırtık iki parçasını aldım, aynı uzunlukta yeni bir kurdele ölçtüm, sonra karanlığın geri kalan saatlerini yeni kurdelenin parlak mavisinin seninki kadar yıpranmış görünmesi için elimden geleni yaparak geçirdim. Garaj yolundaki çakılların üzerinde ezdim. Çamurda sürükledim ve yarı temiz yıkadım. Buruşturdum ve artık o kadar da mükemmel görünmeyene kadar hırpaladım."

Omuz silktim. "Ertesi sabah panikle uyandın, gözyaşların çoktan akmaya başlamıştı ama sana bunun sadece kötü bir rüya olduğunu söyledim. Kurdelene hiçbir şey olmadığını söyledim. Gördün mü? Oradaydı, bozulmamıştı ve saçına dolanmıştı. Yüzündeki rahatlama, Küçük Kurdele." İçimi çektim. "O hüznü alabilmek için uykusuz gecelere ve tırnaklarımın kirine değdi. Sen gelene kadar bir şeyi bu kadar şiddetli sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ve kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmeni istemiyordum. O zaman değil. Hâlâ bu kadar gençken olmaz."

Güzel mavi bakışlarında gözyaşları kabardı ve arkasındaki şırıltılı nehir gibi yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Neden söyleyesin ki? Sana hiç söylemedim." "Ama... nasıl fark etmedim?"

"Çünkü bir dahaki sefere sana yenisini vermek için dört yıl beklemedim. Her yıl, doğum günümüzden birkaç gün sonra, yeni bir saç teli keser, ovalar ve soldururdum, sonra sen uyurken değiştirirdim. Bazen mavi daha parlak olurdu ve sen de kafan karışmış gibi onu incelerdin. Ama nedenini sormak hiç aklına gelmezdi."

Kolları yukarı kalktı, saçlarımı tutup beni ağzına doğru çekerken tırnakları kafa derimi çiziyordu.

Öpücüğü arzudan yumuşak değildi. Minnettarlıkla keskindi.

Masumiyetten doğmuş, kafa karışıklığıyla lekelenmiş, ama tüm kalbiyle aşkla tatlanmış. Derin, kavurucu, *sonsuz* lanet aşk.

"Seni zaten önemseydiğimden daha fazla önemsememin mümkün olduğunu sanmıyordum," diye mırıldandı ağzıma karşı. "Az önce kalbimi kırdın, Ren." Gözyaşlarının tuzunu karıştırarak beni tekrar

öptü.

Geri çekildim, korku içimi buz gibi yapmıştı. "Ne?" Pazularını tutarak, "Neden böyle bir şey söyledin?" diye sordum.

Elimde uysal ve ağlamaklı bir şekilde asılı kaldı. "Çünkü sen her zaman çok özveriliydin. Beni *her zaman* ilk sıraya koydun. Benim için yapabileceğin her şeyi feda ettin. İstediğim her şeyi yapardın ama bu yeterli değildi."

Gözyaşlarını silkeleyerek, kendine kızmış gibi hırladı. "Senin her şeyin olmam yeterli değildi. Daha fazlasını istedim. Başka hiçbir kadının sana sahip olmasını istemedim. Hiç kimse senin kalbine sahip olmasını istemedim. Sana kıyasla çok bencildim ve seni kendi evinde mutsuz ettim. Seni zorladım ve zorladım. Kabul etmeyeceğini bildiğim ipuçları verdim. Sana nasıl hissettirdiğimi hiç düşünmedim. Tüm bunlar olurken, sen beni çok sevdiğin için her yıl kurdelemi değiştiriyordun-" Sözünü bitiremedi, gözyaşları taze ve hızlı akıyordu.

Onu kendime çekerek alnından, saç çizgisinden ve kulağından öptüm. "Sana bakmak hayatımda yaptığım en kolay şeydi Della. Seni büyütmek başardığım en iyi şeydi. Sana sahip olduğum için çok onurluyum. ayrıcalık."

Onu biraz iterek başımı eğdim ve gözlerinin içine sertçe baktım. Bunu duymaya ihtiyacı vardı ve şimdi duyması gerekiyordu.

Asla geri alamayacağım bir şey yapmadan önce.

Kendime olan hakimiyetimin son damlasını da kırmadan önce.

"Sana karşı özverili davranmış olabilirim ama söz veriyorum aziz değilim. Açım, Della. Çok açım ve sana ihtiyacım var. Ama bilmelisin ki tanıdığın Ren'in, yani seni güvende tutmak için kendini öldürebilecek çocuğun bir kusuru var. Onun özverisinin bir bedeli var. fiyat."

Bakışları benimkilerde dans ediyor, ona söylemekte zorlandığım şeyi umutsuzca arıyordu. "Ne fiyatı?"

"Artık o kadar özverili olabileceğimi sanmıyorum." "Senden bunu istemiyorum."

"Anlamıyorsun." Parmaklarımı kollarına daha sıkı geçirdim. "Konu seks olduğunda, ben... nazik değilim. Sadece kendimi düşünürüm."

Sıcaklık gözlerini ıslattı ve mavinin safire dönüşmesine neden oldu.

"Sevindim."

Değişiklik olsun diye kendine öncelik vermeyi hak ediyorsun."

Başımı salladım, keskin ve hızlı. "Hâlâ anlamıyorsun."

"Anlamama gerek yok." Kendini tuttuğum yerden çekti,

Beni tekrar öpmek için eğildi. "Bana göstermeni istiyorum." Dudakları morarmış

dili beni tattı ve nefessiz yalvarışı beni çözdü. "Bunu yapmayacaktım. Seni bir daha zorlamayacağıma dair kendime söz verdim. Ama lütfen Ren. Göster bana. Bana bu kadar iyi davranma. Bunu yapmana ihtiyacım var." Beni daha sert, daha ıslak, daha hızlı öptü. "*Lütfen.*"

Sikeyim.

Neredeyse kopuyordum.

Ona saldırdım, onu acımasızca öptüm, yalvarışlarına kapıldım, şiddetli arzunun altında boğuldum, ama... tıpkı birkaç gece önce kollarımda dokunulmaya alışık değilmiş gibi kaskatı uyuduğu zamanki gibi, hazır değildik.

Açtım; bu bir yalan değildi. Ama açlığımın altında, üzerime atlayıp beni mahkûm etmek için bekleyen çocukluk anıları gizleniyordu. Hiçbir koşul altında Della'yla ilk kez sevişirken kendimi hasta hissetmek istemiyordum.

Ona kusurlarımı söylememiştim ki kendime ona ilgisiz ve dikkatsiz davranma izni vereyim. Bencildim, evet, ama yine de Della ile hiç seks yapmamıştım ve bunun farklı olmasını istiyordum.

Özel olmasını istedim.

Bunun şimdiye kadar yaşadığımız en iyi şey olmasına ihtiyacım vardı ve ben zihinsel olarak daha dengeli olana ve Della tekrar kaçmayacağıma daha fazla güvenene kadar bu bir hata olurdu.

Dili ağzıma girdi ve irademin kalan parçalarını da yalayıp yok etti.

Birlikte uyumak bana dünyanın en kolay şeyiymiş gibi gelirken, o bunu yapmak zorunda kalacağım en zor şeymiş gibi hissettiriyordu.

Ben de onu öptüm -kendime engel olamadım- ama düşüncelerim bir kez daha birbirine karıştı ve aciliyet kırbacının acısını aldı.

Tüm hayatımızı birlikte geçirmiştik.

Ve bana kalsa, sonsuzluğun geri kalanını birlikte geçirecektik. Onu bırakmayı hiç planlamadıysam acelem yoktu. *Acele edemezdim.*

Çünkü bunu tam olarak kabullenememiştım.

Eski ben ve gelecekteki ben arasında bir ateşkes bulamamıştım. Kardeş ve koca. Bunu yapmam gerekiyordu çünkü yapmazsam ikimiz için de adil olmazdı.

"Della..." Bacağını kalçamın üzerinden geçirip bana tırmanmak için elinden geleni yaparken inledim.

"Beni geri öp, Ren." Ağzını tekrar ağzıma kapatmadan önce alt dudağımla yaladı. "Seni istiyorum. Şimdi istiyorum. Lütfen."

"Tanrım..." Eridim, sertleştim ve ona teslim olmayı o kadar çok istedim ki. Hayatım boyunca ona göz kulak olmuş olabilirdim ama o bana hükmetme sanatında ustalaşmıştı. Ne isterse istesin, reddetmekte son derece zorlanıyordum.

Ama bu... doğru olmalıydı.

"Dur, Della." Omuzlarını sert parmaklarımla kavrayarak aramıza mesafe koydum ve dengesini bulmadan önce sendeleyerek geri çekilmesine neden oldum. Yüzü

Vahşi ve hüzünlüydü ve sahip olduğum her kalp telini çekiyordu. "Bu gece olmaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Ne yapmak için?" Kirpiklerinden bir kıvrımı sinirli bir şekilde üfledi. "Kendine biraz daha işkence etmek için mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, huzur bulmak için. Hayatının her aşamasında seninle ilgili pek çok anım olduğu gerçeğini kabul etmek ve sonunda bıraktığımda bunların beni delirtmemesi için bir yol bulmak."

"Bunların haklı endişeler olduğunu biliyorum ve seni anladığımı için anlıyorum... ama bunu aşmalısın Ren." Ellerimi savuşturarak kollarını kavuşturdu. "Geçmiş hiçbir yere gitmiyor. Her zaman bizim bir parçamız olacak."

"Biliyorum. Ama duygusal olarak hazır olmadığım bir zamanda seni almamı gerçekten istiyor musun?"

"Seks yapmadan hazır olacağımızı sanmıyorum."

Öksürdüm, sesindeki ihtiyaçtan nefret ediyordum. O her zaman benden daha cesur olmuştu-her zaman bakmadan önce atlamaya istekliydi. Ama ben bu şekilde yaratılmamıştım. Henüz on yaşında bir çocuk büyütürken böyle bir ayrıcalığa sahip değildim. "Bence bunu şimdi yaparsak acele etmiş oluruz."

"Ve bence bekleyerek kendimize eziyet ediyoruz." "Ne yazık ki bu senin seçimin değil." Tam boyuma göre ayağa kalktım, ona ters ters bakıyordu. "Ben hazır olana kadar beni zorlama, Della."

"Seni itmek mi? Sana *yardım etmeye* çalışıyorum!" Kollarını sadece ellerini onun lezzetli kıvrımlı kalçalarına yerleştirdi. "Seksi kocaman bir şeye dönüştürüyorsun, oysa bu sadece bir oyun."

"Sadece bir *oyun mu*? Bu mudur yani? Senin için hızlı bir sikiş mi? Hayatımdaki en büyük şeymiş gibi davranmam ne kadar aptalca. Sadece bir oyun olduğumu bilmiyordum."

Sisteminden çıkmak için becermek istediğin adam."

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Öyle mi? Dürüst olduğum için bana kızan sensin." Romantik anımız bir kez daha kavgaya dönüştü.

Kaderimizde hep çatışmak mı vardı?

Daha önce bu kadar çok kavga ettiğimi hatırlamıyorum. O zaman da sevmezdim, şimdi de nefret ediyorum. Ama onun öfkesine boyun eğemezdim. Vücudum bu işi bitirmesi konusunda onunla ne kadar hemfikir olursa olsun.

Aramızdaki seks "olsun bitsin" türünden bir şey olmamalı. Dünyadaki en güzel şey olmalı.

Onunla yatmanın sahip olabileceğime asla inanmadığım bir şey olduğunu göremediği için kızgınlığım daha da arttı. Kendimi layık hissetmediğim tek şeydi. Nasıl alacağımı bilmediğim tek hediye idi. Ve onun bana bu kadar kayıtsızca izin vermesi canımı acıttı.

Aslında öldürdü.

Ben çok şey ifade etmesini isterken o bunu ucuzlaştırdı.

"Sabırlı olacağını söylemişsin," dedim soğuk bir şekilde.

"Söyledim. Ama hayal kırıklığına uğrayacağımı da söyledim." Tekrar içini çekti, mor kesik gökyüzüne bakarak azim diledi. "Tanrım, çok üzgünüm Ren. Bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim ama işte yine her şeyi berbat ediyorum." Sesi yumuşadı, pişmanlık gözlerini sıkılaştırdı. "Kendine bencil diyorsun... ama bir de bana bak." Biraz kıkırdadı. "Tamam, biraz daha zamana ihtiyacın var. Ne kadar zamana?"

"Bilmiyorum."

"Ama bu gece olmayacak mı?"

"Hayır." Başımı sertçe salladım. "Olmayacak."

"Denediği için bir kızı suçlayamazsın." Omuzları çöktü. "Ah, tam bir sürtüğ gibi davranıyorum." Yüzünü ovuşturarak inledi, "Affet beni Ren. Bana ne oldu bilmiyorum. Ben sadece... Buraya geleceğimizi düşünmüştüm ve

Bilmiyorum... bir çift tavşan gibi davranın." Gözlerini devirerek omuz silkti. "Bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. *Neden* o kadar kolay olmadığını bile anlıyorum, o yüzden bu zayıflık anını sana deliler gibi aşık olduğum ve ellerimi kendime saklamak için her şeyimi harcadığım gerçeğine bağla."

Sessizce güldüm. "Çılgınca, ha?"

"Tamamen." Utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Tamamen. Tamamen." "Ben de sana deliler gibi aşığım."

"Şimdi de benimle dalga geçiyorsun."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi, kavgamızın bitmiş olmasına sevinmiştim. "Bunun için çok zaman var. Alay etmek. Öpüşmek için. Sikişmek için. Ben hiçbir yere gitmiyorum, sen de öyle."

"Şey, bir kızın biraz delirmeden önce sadece bu kadar sabrı vardır."

"Sen zaten delisin. Benim için delisin." Yaklaştım, onu kendime çektim.

Başka bir sarılma, tanıdık sadeliği sevmeye, bana bayıldığı için minnettarlık.

"İnan bana, Küçük Kurdele, bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey. Bu kadar güzel ve istekliyken sana hayır demek mi? Tanrım, saf ıstırap."

Parmak boğumlarımla çenesini yukarı doğru ittim ve gözlerinin içine baktım. "Ama seni aldığımda, Della. Zihnimin açık olmasını istiyorum. *Seninle* olmak istiyorum, geçmişle değil. Bizi tamamen kabul etmek istiyorum, doğru ve yanlış arasında kalmak değil."

Onu usulca öperek dudaklarına doğru mırıldandım: "Senin içindeyken Della Wild, aklımda tek bir düşünce olsun istiyorum, o da seni ne kadar çok sevdiğim."

Öpücüğümüzün içine doğru iç çekerek daha da yakınlaştı. "Sen böyle şeyler söylediğinde sabırlı olabiliyorum. Sadece biraz daha."

Ve öyleydi.

En azından birkaç gün daha.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

Bana yedi gün verdi.

Kabul edilemez olanı kabul etmek ve tüm ilişkimizi değiştirmek için bir hafta.

O gece yüzemedik; nehir çok sığdı ama yıkanmayı ve birkaç parça kıyafet yıkamayı başardık. Her ne kadar onunla uyumaya hazır olmasam da, bu durum o hızlı akıntıda kendini ıslatırken gözlerimin her santiminde gezinmesine engel olmadı.

Aptalca bir şekilde kendimi dünyadaki en iyi zevki bulmaktan alıkoymuştum ama sonunda bıraktığımda buna tamamen degeceği umuduna tutunmuştum.

O gece sadece iç çamaşırlarımızla uyuduk, çadırda birbirimize sokulduk, sanki her zaman çok yakınmışız gibi sokulduk ve öpüştük. Her öpüştüğümüzde biraz daha kolay olmasını, zihnimin biraz daha sakinleşmesini, kalbimin biraz daha biraz daha az kafam karıştı.

Sabah kampımızı toplayıp patıkaya geri dönerken onu yakaladım ve bir ağaca yasladım. Onu sertçe öperken ellerim göğüslerinde gezindi, kendimi ona doğru ittim, ani bir alma ihtiyacıyla boğuldum.

Onun iniltisi beni tamamen içgüdüsel olarak yaptığım şeyden kopardı.

Geri çekilerek, Della'nın bebeklik ve Della'nın çocukluk anılarının altında ezilmeyi bekledim. Ama hiçbir şey gelmedi.

Hastalık hissi yok. Pişmanlık yok. Sadece, ilk kez, istediğim için onu yakalayıp ellemenin tamamen normal hissettirdiğinin ve onun benim olduğunun farkındaydım.

Bunda yanlış bir şey yoktu.

Aslında her şey doğruydı ve ben donup kaldım çünkü ona sarıldım, onu öptüm ve ona dokundum - yapabileceğimi hiç düşünmediğim şekillerde - ve düşüncelerim bir kez bile beni mahvetmeye çalışmadı.

Değişim kapasitem nihayet başlamıştı ve hastalık hissi, kontrol etmekte zorlandığım ve hızla büyüyen şehvetin yerini alıyordu.

"Bunu tekrar yapabilirsin... eğer istersen." Della altın rengi bir kıvrımın arkasından gülümsedi, dudakları öpücüğümden dolayı hâlâ pembeydi.

"Eğer yaparsam, duramam."

"Bunu bir daha söylersen kendimi durduramam." diye inledi. Elini tutarak kıkırdadım. "Sabır bir erdemdir."

"Kalbimin fazla mesai yapmasına ve vücudumun azgın bir kedi gibi davranmasına neden olurken değil."

Onu yürüyüşe çekerek kıkırdadım. "Azgın bir kedi mi? Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bana pis bir bakış attı. "Ah, gerçekten mi? En ufak bir dokunuşta derinden fırlayacakmış gibi hissetmediğine inanmamı mı istiyorsun? Hiç birini tırmalamak ya da sırf saldırıya uğramak için kavga çıkarmak ve bunun hayatının en sert, en seksi anına yol açmasını istemedin mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

Della'nın tutkulu olduğunu biliyordum - Tanrı aşkına, onu başka erkekleri öperken görmüştüm - ama belki de beklemem sadece geçmişti geçmişte bırakmak ve yeni dinamiğimizi kabul etmekle ilgili değildi, aynı zamanda onu oraya götürmeden önce yatakta kim olacağını bulmakla da ilgiliydi.

O da benim gibi miydi?

Agresif miydi yoksa uysal mı?

İlk seferimizin yıldızlarla kaplı bir battaniyenin altında olmasını mı bekliyordu?

Nazik sarılmalar ve tatlı misyonerlik mi, yoksa gizliden gizliye benim yaptıklarımı mı arzuluyordu?

Bizi kanlı ve çok tatmin edici bir şekilde bırakan dağınık, pis, vahşi bir ilişki mi?

Onu bırakarak önüne geçtim ve dar hayvan izini takip ettim. "Pek çok şey oldum Della, ama kedi olduğumu söyleyemem."

Daha çok bir

kurt gibi.

Açlıktan ölüyor.

İtilme ve ıslaklık dolu düşüncelerden boğazımı temizleyerek, "Hadi gidelim" dedim. Ayak uydurabilir misin?"

Arkamdan kıs kıs güldü. "Bu konudan daha uzun süre kaçabileceğini

mi sanıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak ağaçlara baktım. "Yapamayacağımın tamamen farkındayım."

"Güzel." Kendini beğenmişlik ve neşe karışımıyla burnunu çekti.

"Çünkü iyi bir kız olacağım ve seni zorlamayacağım, ama bu seni ne kadar çok istediğimi tamamen fark etmeni sağlamayacağım anlamına gelmiyor. Şu anda kışını izlemek beni nasıl da tahrik ediyor. Botlarının dalları kırması beni nasıl da azdırıyor. Kokun beni nasıl-"

"Della," diye tersledim, ona doğru döndüm ve parmağımla yüzünü işaret ettim. "İnce zemin, Küçük Kurdele. Kendine gel."

Yaramaz bir mavi parıltıyla parmak uçlarında durdu ve parmağımla ısırdı, ucunda sıcak, ipeksi bir dil gezdirdi.

İnledim.

Yüksek

sesle.

Sikim anında o güne kadar yaşadığım en sert, en acı verici ereksiyona girdi.

Sanki tükürüğü benzin, dişleri de kibritmiş gibi elimi bıraktım. Tüm parmağım yanıyordu ve daha fazlasını istiyordu.

Dudaklarını yaladı, gözleri kukuletalı ve pusluydu. "Tamam, Ren. Ne dersen yapacağım."

Bu masum ve itaatkâr cümlelerin ardındaki cazibe ve davet neredeyse sırt çantamı çıkarıp onu ormanın ortasında dizlerinin üzerine çöktürmemeye neden olacaktı.

Beni geçip vücudumu kendi vücuduyla yakarak fısıldadı, "Uslu duracağım. Sanırım yürüyüşe çıksak iyi olacak, ha? Güneş sonsuza dek sürmeyecek."

Kelimeler yok oldu.

İnsanlık yok oldu.

Ben bir hayvandım, saf ve basit, her zaman sevdiğim kız için çok açtım.

Gözlerimi güneşin saçlarına vuruşundan, kurdelesinde parıldayan ışıltıdan ya da vücudunun sanki ormanın bir parçasıymış gibi yeşillikler arasında süzülüştünden alamıyordum.

Dokuz ya da on yaşındayken ağaçların arasından hızla geçtiği bir an geldi ve geçti, ama ona duyduğum yeni aşkı kirletmek yerine, kalbimi beni çözen ve beni tamamen farklı bir şekilde tekrar bir araya getiren bir sıcaklıkla kapladı.

Bunu sorun etmeyen biri.

Sonunda Della McLary'nin asla bir McLary *olmadığını*, çünkü her zaman bir Wild olduğunu kabul edebilecek biri.

Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim. Sadece ne kadar Onu her *zaman* seveceğimi. Nasıl bir aydınlanma yaşadığımı ve onu asla terk etmeyeceğimi, incitmeyeceğimi ya da savunmak, beslemek ve sevmekten başka bir şey yapmayacağımı iliklerime kadar biliyordum. Aramıza giren herkese acırdım. Biri onu öldürmeye çalışırsa ne yapacağımdan korkuyordum.

"Geliyor musun, Ren?" Omzunun üzerinden baktı, soğukkanlı ve sade.

Bakışları benimkilerle buluştu, karanlıklaşmadan önce eğlenceli ve mutluydu.

İçimde dönen gölgelere yanıt. Yumruklarımı sıkkan sahiplik ve hâkimiyet gölgeleri, bunu mahvetmeye çalışabilecek hayali ideallere çoktan kızmıştı.

"Ren?" Sesi alçaldı, yüzündeki ifade ciddiyet ve güven doluydu. "Her şey yolunda mı?"

Karşılık olarak bir şeyler homurdanmış olabilirim ama o gerçekten kazanmıştı. Ne kadar haklı olduğunu göstermişti. Seks sadece bir oyundu. Çünkü biz sadece zevk ve bedeni çoktan aşmıştık. Pek çok seviyede birleşmiştik ve bundan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Tamam." Ona doğru yürürken öksürdüm ve ileriye işaret ettim. "Devam edelim."

Onun tarafından büyülenmişim.

Tamamen büyülenmişim.

Ama kendim bile tam olarak anlamamışken kalbimin içindekileri dökmeye hazır değildim.

"Tamam..." Alnı çatladı, ama itaat etti ve günün geri kalanını acı içinde geçirdim, gözlerim o ilerlerken muhteşem kışına sabitlendi, vücudum sürekli kalın, siyah bir arzu halindeydi.

Bana iyi hizmet etti.

Onu istedim.

Ona sahip olabilirim.

Peki *neden* yine bekliyordum?

* * * * *

Her gün nehri takip ederek ormanın derinliklerine doğru yol aldık ve uzun zamandır evimiz dediğimiz şehri geride bıraktık. Geceleri, Della bir hikaye istediğinde ve ben de paylaştığımız geçmiş olayları isteyerek canlandırdığımda, hoş bir şekilde yorulduk ve eskinin rahatlığına geri döndük.

Kaçınılmaz olanı ve bu kadına aşık olarak ne kadar berbat bir durumda olduğumu tamamen kabul etmiş olsam da

Öpü

cük. Della da sözüne sadık kaldı ve beni zorlamadı.

Sessiz bir şakaya dönüşmüştü, öpüşüyor, sürtünüyor, birbirlerini Kıyafetleri yırtıp sevişmenin ama son saniyede geri çekilmenin zirvesi.

Della ile sevişmek hayatımda yaptığım en iyi ve en zor şeydi. En iyisi, çünkü öpüşmenin saf ateş olabileceğini hiç bilmiyordum, bir dilin Kendimi kaybetmeme neden oluyordu, omurgamdan aşağı sürüklenen bir tırnak neredeyse boşalmamı sağlıyordu. Ve en zoru da kendimi bırakamıyordum... henüz değil.

Birlikte neredeyse yirmi yıl geçirmiştik ama bu dokunma ve öpüşme unsuru tamamen yeniydi ve öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum.

sınıf atlamadan önce. İnemelerinde akıcı olmak istedim. İhtiyaç seviyesini bilmek istiyordum.

Daha şimdiden, parmaklarımı karnının alt kısmında gezdirdiğimde bacaklarının açıldığını biliyordum. Ne zaman bir kıvrımını kenara itip kulağına onu ne kadar çok istediğimi mırıldansam nefes alışları ağırlaşıyordu.

Ama bu yeterli değildi.

Onu neyin bu kadar sinirlendirdiğini bilmek istedim.

Dördüncü gece, o uyku tulumunu sererken ben de yatağın dibinde diz çöküp tişörtümü çıkarırken aradığım yeri buldum. Çıplak bacağı, parlak mavi ve alaycı R harfli kurdele dövmesi ile bana parladı.

Hiç düşünmeden onu sırt üstü çevirip bileğinden yakaladım ve nehirde yeni yıkanmış ayağını ağzıma doğru sürükledim.

Mürekkebin üzerine bir öpücük kondurup burnumu yumuşak tenine değdirdiğimde donup kaldı.

"Ren..." Onu tekrar öptüğümde başı geriye düştü, dilimi dışarı kaydırdım ve kurdelenin uzunluğunu ilk adımın el yazısı harfine kadar yaladım.

Onu ısırdım.

"Kutsal..." Tüm vücudu arzu ile çatırdadı ve cızırdadı.

Parmaklarım ayak bileğini sıkıca kavradı ve ben uzunluğunu tekrar yalarken onu hareketsiz tuttu. "Bunu bana eziyet etmek için aldın."

Ayağı tuttuğum yerde kavislendi, bacakları genişledi, elleri uyku tulumunun içinde yumruk oldu. "Hayır-"

"Bunu bana aşık olduğun için aldın."

"Evet." R'yi tekrar ısırduğымda nefesi kesildi, dişlerimi ayağının ince kemikleri üzerinde gezdirdim, içimdeki vahşi parçayla savaştım.

sıkıştırmak ve sertçe ısırarak istedi.

"Sana dokunmamın hayalini kuruyordun."

"Her gece." Gözleri benimkilerle buluştu, parlıyordu. "Her zaman." Neredeyse o anda vazgeçiyordum.

Bedenim hiç bu kadar gergin, sıcak ya da açgözlü olmamıştı.

Uyurken giydiği küçük çocuk şortu ve tişörtü kolayca çıkarılabilir ve vücudu ziyafet çekebilirdi.

Ama her ne kadar beklemeye lanet etsem de, bu beklentiye bayılıyordum ve ayağını nazikçe yere koymadan önce dövmesini bir kez daha yaladım. "Neredeyse beni mahvediyordun, Küçük Kurdele."

Kot pantolonumun fermuarını açarak içinden çıktım ve üzerimdeki ereksiyonu gizleme zahmetine girmedim.

Dudaklarını yaladı, gözleri çadırli boxerıma kilitlenmişti. "Ve şimdi sen de benimle fena halde dalga geçerek aynısını yapıyorsun."

Ben bir şey söylemedim.

Sadece şehvetin baş döndürücü sarhoşluğunun ve Kazanmaya asla cesaret edemediğim her şeyi kazandığımın inanılmaz bilgisi.

Yanına sürünerek sırtını önüme sıkıştırdım ve onun kadar sert nefes aldım.

Ve orada öylece
uzandık. İhtiyaçtan
titriyorduk. Arzuyla
pişiyorduk.

Çok tehlikeli bir oyun oynadığımızın tamamen farkındaydık. Ve buna tamamen bağımlıydık.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

Yedinci günde, bu yoğun arzu kaygısız gülüşmelerle birleşti. Arkadaşlık ve kimya arasında öyle bir denge kurmuştuk ki bu beni aşkın daha da derinlerine sürükledi.

Her gün, kemiklerimiz ağrıyana kadar yürüdük ve yeniden sadece biz olmanın o muhteşem iç ısıtan yüksekliğinde evimizi yaptık.

Ne zaman ona baksam, şefkatle patlamak istiyordum. O bana her baktığında, bedenim tereddütlerimi geçersiz kılmak için yalvarıyordu.

Gözleri omurgamdan aşağıya ve bacaklarımın arasına elektrik gönderme gücüne sahipti. Kahkahası göğsümün ağrımına ve vücudumun zonklamasına neden olacak sihre sahipti. Alacakaranlıkta küçük bir açıklıkta durup sırt çantasını silktiğinde bana döndü.

Dinlenecek bir yer, ama artık görmezden gelemeyeceğim bir taleple.

Biliyordum.

Ağzını açmadan önce bile.

Biliyordum.

Aniden titreyen ellerimle kayışları ittim ve çantamın ormanın zeminine çarpmasına izin verdim.

Hava değişti. Ağaçlar dondu. Yaratıklar sustu.

"Della..." Uyarıda mı bulundum, kabul mü ettim yoksa inkâr mı ettim bilmiyordum. Hissettiğim her neyse, kanımdaki iştahın baskınlığıyla bastırılmıştı.

Onu istedim.

Onu dayanamayacağım kadar çok istiyordum.

Bana doğru bir adım atan Della uzandı ve atkuyruğundaki mavi kurdeleyi çözdü. Yüzünün etrafını saran altın rengi kütle ağzımı açık bıraktı.

kuru ve benim horoz son derece dikkat.

"Çadırı kurmadık," diye homurdandım, ağır yükün altında ezilerek Göğsümdeki baskı. Beklemekten sıkılmıştım. Çok uzun zamandır birlikte yaşadığım baskı.

"Umurumda değil." Eğildi ve bağcıklarını çözdü, botlarını tekmeledi, nereye düştüklerine aldırmadı.

Dizlerim hareket etmek için titriyordu - ya ona doğru ya da ondan uzaklaşmak, tam olarak karar veremiyordum. Bir haftadır süren sataşmalar sayesinde onun yanında kendime güvenemiyordum. Kendimi kontrol etme sınırimi artık bilmiyordum. Ne kadar olağanüstü bir şekilde patlayacağımı ve patlarsam ne olacağını bilmiyordum.

O her zaman benim Della'mdı, ama tam burada, şu anda, ben onun Della'sıydım. Gerçekten ve gerçekten onun.

Kraliçesinin kölesi, büyülenmiş, yakalanmış ve merhameti için yalvaran biri.

Onun önünde diz çökmeye hazırdım, ama bu mükemmel hayata sahip olabileceğine tam olarak güvenmeyen son parçam, onu her zaman olduğu gibi sevmesi gerektiğine inanan küçük kıymık, son bir edep denemesi yaptı.

"Kirliyiz. Banyo yapmamız lazım." Ellerimi açtım, bütün gün yürüyüş yapmaktan kaynaklanan çamur lekelerini ve kirleri ortaya çıkardım.

"O da umurumda değil." Sesi tatlı melodik tonunu kaybetmiş, doğrudan günaha kaymıştı.

Lanet olsun.

Bununla rekabet edemezdim.

Onu ya da kendimi daha fazla inkâr edemezdim. Beni lanetlemiş, diğer tüm tartışmaları ya da gecikmeleri silmiş, bakışlarıyla beni sabitlemişti.

Tekrar adım attı ve sikim acı verici bir sertliğe ulaştı. Bir iniltinin etrafında öksürdüm. "Della... bunu benim için imkânsız hale getiriyorsun."

"Güzel."

"Ya acele ediyorsak-" Bu bahane kulaklarıma bile boş geliyordu. Ben hazırdım. Hem de çok hazırdım.

"Biz değiliz." Kurdeleyi bileğine doladı ve çabucak bağladı. "En azından çadırı kurmama izin ver."

"Hayır."

"Sadece bir ilk seferimiz var, Della."

"Ve ben daha fazla bekleyemem."

"Yatak olmadan seninle yatmam." Eğer onu destekleyecek yumuşak bir şey olmasaydı, işim bittiğinde nasıl bir durumda olacağını bilmiyordum.

"Bizim bir tane olmaması çok kötü."

"Bana birkaç dakika verirseniz, ayarlayabilirim." Çaresizce çantamı işaret ettim. "En azından bana izin ver-"

"Bir dakika daha bekleyemem, Ren." Başını sallarken saçları solan ışıktaki parlıyordu. "Bütün gün saydım durdum. Sadece bir dakika daha, sadece bir dakika daha. Ve şimdi, buradayız. Ve benim daha fazla dakikam yok."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Dakikalarımız dolmuş gibi görünüyor." "Öyle."

"Bu bizim için ne anlama geliyor?" Sesim dumanlı ve sıcaktı.

"Bu, bana bunu sen yaptırdın demek. Beni bu hale sen getirdin. Seni zorlamayacağıma söz verdim ama Ren... bana işkence ediyorsun. Dövmemi yaladığında...? Tanrım, onu düşünmeden duramıyorum. Sürekli ıslaklık halindeyim."

Aniden bastıran şehvetle boğuldum. "Della-"

"Senin için çok mu fazla? Çok mu dürüstsün?" Yanakları benimle aynı cinsel ateşle yanıyordu. "Çok kötü. Suçlu sensin."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Ben mi? Ellerimi uzak tutamadığım sensin. Sürekli sana dokunmak, seni öpmek istemem senin suçun."

"Öyleyse yap."

"Nazik olabilir miyim bilmiyorum." Başımı salladım. "Hayır, nazik olamayacağımı *biliyorum*. Sonra olmaz-"

"Kibarlık istemiyorum." İnce bir şekilde gülümsedi, arzusuyla neredeyse bana kızıyordu. "Senden beni bu acıdan kurtarmanı istiyorum. Artık alay etmek yok. Bununla yüzleşeceğiz. Birlikte. Hemen şimdi."

Ona doğru adım atarken yutkundum, çoktan kaybolmuştum. "Yıllardır kaçtığımız şeyle yüzleşmek mi?"

Sertçe başını salladı. "Artık kaçmak yok."

Şehvet dolu bir nefes çektim ve bir kez öksürdüm. "Artık kaçmak yok." Tekrar adım attım. Bizi birbirimize bağlayan şiddetli açlık tamamen büyülenmişti. O kadar güçlüydü ki diğer her şeyi bastırıyordu.

Düşünce yok. Suçlama yok. Korku yok.

Sadece biz varız.

Her zaman olduğu gibi.

Zihnim birlikte ne kadar iyi olacağımızı düşünerek sarhoş olmuştu bile. Onun içine girdiğimde nasıl hissedeceğini. Ne kadar sıcak, ıslak ve

-

Daha fazla anının beni bulması için çok uzaktaydım. Yankıların beni geri çekmesine izin veremeyecek kadar çarpıktım. Ama mantığın bir parçası olarak, bir ses kulaklarıma uyarı ile girdi.

Della'nın ya da benim değil, Cassie'nin.

Koruma.

Bekaretimi kaybettiğim gece. Prezervatifleri, CYBE'leri ve istenmeyen gebelikleri öğrendiğim gece. O ders sayesinde prezervatifsiz bir kadınla asla yatmamıştım. Bu çok önemliydi. Yasaydı.

İsa.

Geri adım atmak için tüm gücümü ve şeytanın kendisinden ödünç aldığı bazı güçleri kullandım. "Kahretsin, bunu yapamayız."

"Ne? Neden?"

Burnumun kenarını sıkarak, sıcak ve aç öfkemi yutmak için elimden geleni yaptım. Kuralları unutmayı ve onu her halükarda almayı çok isteyen bir öfke. "Korumamız yok. Hiç getirmedi."

Ne düşünüyordum ki?

Neden bu kadar önemli bir şeyi unutmuştum -sanki onunla yatma fikrini aklımdan çıkarmış, ne kadar istesem de bunun asla gerçekleşmeyeceğine inanmıştım.

Aptalca mantığımı inkâr etsem bile bunu kasten yapmıştım.

Della hesaplı bir şekilde gözlerini kırıştırarak elini kaldırdı.

Avucunda tek bir prezervatif duruyordu. "Ben yaptım."

"Bunu nereden aldın?" "Fark eder mi?"

Bunun doğru olmasını sağlamak için yaptığım son girişimin de ortadan kaldırılmış olmasından dolayı mutlak bir dehşet hissetmem gerekirdi. Ama tek hissettiğim rahatlamaydı. Saf, tarif edilemez bir rahatlama.

Bu bardağı taşıran son damlaydı.

Hazır olduğumu gösteren son ipucu. Çok, *çok* hazır.

Elimi bıraktım ve ona minnettar bir gülümseme verdim. "Bunun için teşekkürler."

Beklenmedik bir şekilde güldü, dudakları mükemmel dişlerinin üzerine yayılmıştı. "Yapmasaydık bile, kendimi durduramazdım. Şimdi değil."

"Ben de öyle."

"Güzel."

"Tanrım, beni sertleştirdin."

Nefesini içine çekti. "Ve şimdi beni daha da ıslattın."

Daha önce ormanın sessiz olduğunu, taktığımız her prangayı atmamızı izlediğini düşündüysem, yanılmışım.

Şimdi ağaçlar yok oldu, nehir kayboldu ve tek gördüğüm Della'ydı. Az önce dürüstçe konuşmuştuk ama bir şaka geçmişle bugünü birbirine karıştırdı ve içimden kıkırdamama neden oldu. "Kutsal olan her şeye şükürler olsun, sana her zaman hazırlıklı olmayı öğrettim."

Gülüşi soluk soluğa bir iniltiye dönüştü. "Ren... eğer yakında bana dokunmazsan, yanacağım."

Başımı eğdim, yarı kapalı gözlerle onu izledim. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor."

"Ne gibi?"

"Çaresiz."

Bir adım daha attı. "Çok, çok çaresiz."

"Düşüncelerimin ne kadar kirli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." "Eğer benimkilere benziyorlarsa, bir fikrim var."

"Siktir, Della." Ellerimi birleştirdim, onun adımına kendi adımımıyla karşılık verdim. "Bu gerçek mi? Bunu gerçekten yapacak mıyız? Başka bir rüya değil mi? Çünkü bunun hayalini kurmuştum. Pek çok kez."

"Dokun bana ve öğren."

Elimi kaldırdım, son mesafeyi de geçtim, sonsuza dek seveceğim tek kıza dokunmak için içim kıpır kıpırdı.

Della'nın özel olduğunu hep biliyordum. Ama bilmediğim şey, onu güvende tutmak için savaştığım her yıl, nihayetinde sahip olduğum her hayali koruduğumdu. Onu büyütme ayrıcalığına sahip olmuştum ama aslında asla hak edemeyeceğim bir gelecek yaratıyordum. Her kış kar fırtınası ve yaz yağmuru, orman macerası ve padok pikniği buna yol açıyordu.

Hayatım boyunca bir şey aramıştım ve o şey hep burnumun dibindeydi.

Onunla.

Geçmişim, bugünüm ve geleceğim.

Seçebileceğim tek yol buydu.

Artık bir seçim değildi.

Bu *hiçbir zaman* bir seçim *olmamıştı*.

O bana doğru tökezlerken ben de ona doğru tökezledim, ikimiz de dokunmaya açtık. Parmaklarım onun koluna değmeden önce bile, aramızda çatırdayacak kadar keskin bir elektrikle yanıyorlardı.

"Bunu yaparsak, artık sadece bir fantezi olmaktan çıkar." diye fısıldarken gözlerimiz kilitlendi.

"Biliyorum."

"Bunu yaparsak her şey değişir. Sonsuza kadar." "Biliyorum."

"Eğer sana dokunursam, asla duramam."

"Tanrım, dokun bana o zaman." Küçük açıklığın ortasında buluştuğumuzda gözleri kapandı.

Onun bu kadar yakınımnda olması her şeyi unutmama neden oldu.

Baş

ka. Artık tepkileri umursamıyordum.

Kelimenin tam anlamıyla kendimi savaşılmayacak kadar tüketmişim.

Savaşacak hiçbir şey yoktu... sadece *uğruna savaşılacak* bir şey vardı.

"Gözlerini aç, Della." Vahşi yanım gözlerini yaladığında homurdandım. dudakları tadacağı şey için hazırды.

Yaşadığım her iğrenç günahı ona vermeme saniyeler kalmıştı. Beni bu şekilde baştan çıkararak artık hiçbir kontrolümün kalmayacağını anlamasına ihtiyacım vardı.

Göz kapakları yukarı doğru çırpındı, bakışları ağır ve sıcaktı. Birbimize baktık, kendimizi çırılçıplak soyduk.

"Bana durmamı söyle," diye yalvardım. Dönüşü olmayan eşikte bile kurtuluş için yalvardım.

"Yapamam." Dudağını ısırды, acı dolu bir açgözlülükle beni bir aşağı bir yukarı süzdü, karnım sıkıştı. "Bunu asla yapamayacağım."

Benimle ilgili her şey yandı. Yanıyordu. Öfkeden patlamama saniyeler kalmıştı. "Beni hep zorladın. Beni hep sınadın."

"Ve sen beni her zaman şımarttın. Beni sonsuza dek korudun," diye sığ bir nefes aldı, bakışları dudaklarıma kilitlendi. "Beni korumandan bıktım."

Bir süre için son nefesim olacağını bilerek nefesimi içime çekerken göğüslerimiz birbirine değdi. Onun içinde boğulmak üzereydim. Ve boğulmak umurumda bile değildi. "Eğer seni şimdi öpersem... her şey biter."

"Beni korkutmaya çalışmayı bırak ve yap." "Çok otoriter." Sırıttım.

"Seni istediğimi başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum, Ren." Gözleri öfkeyle parladı. "Konuşmak istemiyorum. Durmak istemiyorum. Bana nazık, kibar ya da yumuşak davranmanı istemiyorum. Bana göstermeni istiyorum. Göstermeni istiyorum. Beni al, tıpkı söylediğin gibi-"

Onu kollarıma aldım ve öyle sert öptüm ki dişlerimiz birbirine çarptı.
Ona gösterdim.

Ve sonra ona tekrar
gösterdim. Ve tekrar.

Onu hiç öpmediğim kadar sert öptüm.

Bir hafta süren ön sevişmemizin bizi aşağılara, kalp atışlarının ve kanın hüküm sürdüğü ve yapmamız gereken tek şeyin bağlanmak olduğu daha derinlere sürüklemesine izin verdim.

Mümkün olan en ilkel şekilde bağlanın.

Dilimi dudaklarının arasından geçirip onu beni kabul etmeye zorladığımda ve aynı vahşi şarkıyla dans etmesini emrettiğimde haykırdı.

Yakınlaşmak için savaştık; o bana sokuluyor, ben onun üzerine eğiliyordum. Ellerim pençeye dönüştü, onu acımasızca tutuyordum.

Hiçbir şey yeterli değildi.

Hiçbir çizik yeterince şiddetli değildir. Hiçbir ısırik
yeterince acı vermedi. Aramızda medeni bir şey
yoktu.

Bizler hayvandık.

Kirli, pis bir seviyeye ulaşmış ve gidecek başka yerleri olmayan pis
hayvanlar.

Dişler ve tırnaklar ve kirlenmiş, hırlayan şehvet.

Onu yere indirirken çadırımız ya da barınağımız olmamasını
umursamadım. Yapmak üzere olduğumuz şeyin bir parçası olacak sopalar ve
yapraklar umurumda değildi.

Umurumda değildi.

Umursayacak *kapasitem* yoktu.

Önemli olan tek şey, havadan daha çok ihtiyaç duyduğum tek kişinin
içine girmektir.

Della hiç karşı koymadı, onu sırt üstü yatırıp ağırlığımla anında
boğmadan önce elimden geldiğince çok dal parçasını bir kenara atmama
izin verdi.

Çenesini kavrayıp onu sabit tuttuğumda altımda kıpırdandı, böylece
öpücümü zarif bir sertliğe kadar derinleştirebildim.

Boştaki elimle tişörtünü yukarı ittim ve sütyensiz göğsünü hevesli
parmaklarımla kavradım. Sırtını dikleştirerek çıplak teninin
mükemmelliğini ortaya çıkardı. Bacakları genişçe açılmış, beni
karşılıyordu; kalçaları yerden kalkmış, arıyordu.

Beynim kısa devre yaptı.

Elim karnının nefis uzunluğundan aşağı kayarken, kemerini yırtarken ve fermuarını yırtarken içimde bir zulüm titreşimi oluştu.

Della'nın benzer şekilde soyunduğu görüntü üstüne görüntü. Gece geç saatlere kadar balya yaptıktan sonra üstünü değiştirirken ve dikenli kuru otlarla kaplanırken. Mayosuyla göletin kenarındaki bir kayanın üzerinde otururken, Cassie kadar dünyevi biri gibi davranırken ama çok genç olduğu için başarısız olurken.

Bang. Bang. Bang. Bang.

Bang. Dikkat. Dikkat.

Dikkat. Dikkat.

O küçük kıızı tüm kalbimle sevmeme rağmen, artık onun önünde eğilmiyordum.

Onun yerine bu yeni hanımın önünde eğildim.

O çocuğa sarılmıyordum ya da öpmemem gereken birini öpmüyordum. İğrenç bir eylemde bulunmuyordum ya da asla geçilmemesi gereken çizgileri aşmıyordum.

Bu Della'ydı.

Kız ve kadın.

Saçında kurdele olan bir kız ve şimdi de üzerinde dövme olan bir kadın Ayak.

Lanet olası ruh eşimi öpüyordum ve nasıl öpüştüğümüz kimin umurundaydı?

tanıştığımızı ya da birbirimizi ne kadar zamandır tanıdığımızı? Kader, doğduğu anda onu bana vererek alışılmadık bir başlangıç yapmamıza karar vermişti.

Onu yeni bir şiddetle öperken dudakları aralandı, ani nefes darlığı ve bunaltıcı sıcaklığı görmezden geldim.

İnleyerek kollarını omuzlarıma attı ve ben kot pantolonunun fermuarını açıp ustalıkla çekmeye başladım. Dar kumaş hareket etmeyi reddedince hayal kırıklığı kabardı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Öpüşmemizin altında gülümsedi, dudakları benim yaşadığım türden bir hezeyanla gerilmişti. "Yani... beni soyamak için yardıma mı ihtiyacın var?"

"Benimle alay etme, Della. Şu an iyi bir zaman değil." "Neden? Biraz sinirli olduğun için mi?"

"Çünkü içine girmezsem öleceğim."

"Oh." Kızardı, memnun ve seksişti. "Bu durumda..."

Beni itip parmaklarını kot pantolonunun içine soktuğunda ters ters baktım. Nazlı, neredeyse utangaç bir bakışla, bebek mavisi bikini külotunu bırakarak bacaklarından aşağı itti.

Inledim.

"Bu kadar muhteşem olmak zorunda mısınız?" Tekrar üzerine düştüm, öptüm, saldırdım, taptım. Elimi bacaklarının arasında gezdirirken sıcaklığı bana her türlü günahkâr şeyi vaat ediyordu, sadece bir kez, kendimi talep etmekten alıkoyamadım.

Parmaklarım uyluklarının üzerinde gezinirken sarsıldı ve dizlerini ayırarak aralarına yerleşmem için bana daha fazla yer açtı.

Ağırlığımı dirseklerimin üzerinde tutarak saçlarını avuçladım ve öpücüğümü derinlikten düpedüz yutuculuğa dönüştürdüm. Vücudum ona bu kadar çok ihtiyaç duymaktan doğan bir ateşle ağrıyordu. Ağızlarımız kilitliken, kalçalarımı onunkilere bastırdım, yukarı doğru yükseldim, bana vereceği her parçayı aradım.

Elim boynuna dolanmış, teslimiyetin o mükemmel tadını almak için sıkıyordu.

Umutsuzca ihtiyacım olan teslimiyet parıltısı. Onu sıkıca tuttuğumda ağzı kocaman açıldı.

Gözlerimiz kilitlendi.

Bir an için beni tanıımıyormuş gibi baktı, sonra saf bir kabullenme ve itaatle beni mutlulukla yıkadı.

Dudaklarını yalayarak kendini kontrolümün daha da derinliklerine bıraktı.

"Sikeyim." Tekrar üzerine düştüm, hiçbir şeyi geri tutmadım, onu toprağa sürdüm, muhteşem boğazını sıktım, çalabildiğim her şeyi çaldım.

Ona her zamanki gibi nazik davranmak istedim ama o artık beni tanıyordu.

Tatlı olmayacağımı anlayacak kadar biliyordu. Bu konuda değil.

Aramızdan kendi kemerime uzandım. "Kımıldama. Hareket edersen daha fazla dayanamam."

Ama bana itaat etmedi, ellerini benimkilerin üzerinden kaydırmak ve tokalı deriyi tutmak için biraz daha yukarı doğru kıvrıldı. "Ben."

Bu basit sahiplenme sözcüğü beni hiç olmadığım kadar sertleştirdi. "*Tanrım, Della.*"

Kanımda bir fırtına koptu. Gürleyen gök gürültüsü ve çıtırdayan şimşek, karnımın alt kısmında hevesli günahkârlar gibi toplanmış, ona ne isterse yapması için uluyordu.

Omuzları sallanırken, elleri aşağıda meşgulken nefes alamıyordum. Deriyi tokadan çekiştirmesi, yanlara doğru düşerken hafifçe esnemesi, düğmeyi açıp fermuarımı indirirken parmaklarının hassas tenimdeki yakıcılığı.

Ve bana dokunduğunda... parmakları tüylerimin üzerinde gezindiğinde ilk kez sertleşti. *Sonunda* böyle şeylere izin verdiğim için şok olmuş ve dehşete düşmüş gibi dudağını ısırduğında. Dokunuşu tüyden güçlüye döndüğünde ve parmaklarını etrafımda dolaştırdığında, lanet olası kırıldım.

Zihnim parçalandı ve ciğerlerim dolusu kirli havayı içime çektim. Ve kırılarak, görmezden geldiğim anılar beni boğdu.

Della'nın bana okumayı öğretmesi.

Della'nın Wilson'lardaki ilk Noel'de ökseotunun altında dudaklarıma bir öpücük kondurması.

Della'nın...

Della'nın...

Della'nın.

Sikeyim.

Sanki McLary'ye koşup geri dönecekmişim gibi nefes nefese kaldım. Gözlerim iki kat görüyordu. Kalbim üç kat hızlı atıyordu. Ama yaptığım şeyden iğrenme saplantısına kapılsam da duramıyordum.

Bir haftadır hatırlamıyordum.

Şimdi, bu anılar bir rol oynamaya kararlıydı - hazzın sonrasına hazırlıklı olduğumuzdan emin olmak için. Asla geriye dönemeyeceğimizi, sadece ileriye gidebileceğimizi kabul etmeye hazır olduğumuzu kanıtlamak için.

Kabul ettim.

Tüm kalbimle kendimi geleceğe attım ve iki elimle saçlarını kavrayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdım.

Dilim derinlere dalarken nefesini çaldım, onu tattım, onu kınadım.

Kıvrandı, bacakları belime sıkıca sarıldı, erotik susuzluk ve cinsel açlığın girdabına kapıldı.

Bedenlerimiz şiddetle gerildi, zaten öğütüyordu, cezalandırıyordu, muhtaçtı.

Yıllardır Della'nın seks konusunda en az benim kadar değişken olduğundan şüphelenmiştim ve artık biliyordum. O da aynı şekilde serbestti. İkimiz de tehlikeliydik. İkimiz de oldukça dengesizdik.

Ölümcül bir tarif.

Orman zemininde çiftleşmeye sürüklenen hayvanlar.

Dudağımı ısırды, tırnaklarını kafa derime geçirdi.

Gürleyen bir iniltiyle ona tekrar saldırdım, genç Kurdele ve şimdiki zamanın girdabında dönüp durdum. Dokunuşum çirkinleşti, almaya ve almaya çalıştıkça onu yaraladım.

Açlıkla, vahşice öpüştük.

Üzerimde sahip olduğu güç için ona zarar vermek istedim. Beni bu kadar çıldırttığı için onu cezalandırmak istedim.

Della bir elini sıkı, aşırı ısınmış bedenlerimizin arasına kaydırды ve sikimi kavrayıp acımasız bir komutla beni sarsmaya başladı.

Kendimi tutamadım ve onu tekrar öptüm, dişlerim, dilim ve işkencemle. Daha derine, daha derine, tekrar ve tekrar.

Ben onu yiyip bitirirken dallar ve döküntüler onu tırmalarken haykırdı. Dikenler ve sopalar, benimle mücadele ederken tırnaklarının verdiği lezzetli acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, çürük için çürük.

Bunların hiçbiri nazik değildi. İkimiz de vahşilik ve çılgınlıktan sarhoş olmuştuk.

Ve boğuşmamız yetmediğinde, alt dudağını ısırdım.

Sertçe.

Çok zor.

Haykırdı, ateşli bir çaresizlik ve temkinli bir bakışla geri çekildi.

Ona kendimi kontrol edemediğimi söylemişim. Ama temiz hava burnuma dolduğunda ve sağduyu geri geldiğinde, kalbim hain bedenimin efendisi oldu ve şehvetimi buzla ıslattı. "Şerit... Özür dilerim."

O da benim kadar sert nefes alıyordu, gözlerinde şimşek gibi bir arzu vardı. "Ben değilim." Doğrulup ağzımı tekrar yakaladı ve beni ömür boyu kendisine esir etti.

Çılgınlığımız yeni bir hız seviyesine ulaştı.

Aramızda geçen ve her biri kendi içinde değerli olan onca yıl, şimdi *hemen* parçalamamız gereken engellerdi.

Ona hemen ihtiyacım vardı.

Bana acilen ihtiyacı vardı.

İkimizin de aynı kaotik ritimle yarışmasını sevdim.

İç çamaşırını bacaklarından aşağı iterken vücudu benimkinin altında kıpırdandı.

Çıplak olduğunu ve bakmak için sadece arkama yaslanmam gerektiğini bildiğim için donakaldım. Bakmak istedim.

Umutsuzca bakmak istedim.

Ama yapsaydım, her şey biterdi.

Bununla ilgili her şey çok fazlaydı. *Çok fazla.*

Della hiç duraksamadı, sanki bunu yapacağımdan emin değilmiş gibi beni hızlı ve acımasızca soymaya başladı. Kot pantolonumu ve boxer külotumu tutarak kışkımdan aşağı indirdi.

Parmakları çıplak bedenimi öptüğünde ürperdim ve kalçalarımın eğilmesine engel olamayarak ona istenmeyen giysileri kenara itmesi için yer açtım. Uyluklarımın ortasına geldiklerinde geri çekildi, sonra ince kollarını etrafıma dolayarak beni sıkıca çekti.

Hayatımda hissettiğim en *inanılmaz* şey karşısında gözlerim kapanırken tısladım.

Onun çıplaklığı benim
çıplaklığıma karşı. Onun
sıcaklığı benim sertliğime
karşı.

O daha da yaklaşırken alçak ve yüksek sesle inledim, ellerim yere sıkıştıkları yerde toplanıyordu.

Kollarını boynuma doladı, dudakları kulağımda nefes alırken "Bakmadın" dedi.

Ne demek istediğini çok iyi anladım.

"Yapamazdım." "Neden?"

"Çünkü zaten zar zor dayanıyorum." Onun muhteşem vahşi doğa ve kavun kokusunu içime çekerek homurdandım, "Seni çıplak görmek... Siktir, Küçük Kurdele."

Sağ eli omuzlarımdan kayarak göğsümün kıvrımlarını takip etti ve ardında ateşten bir iz bıraktı. "Bakmama da izin vermedin. Bakabilir miyim?"

Hayatım boyunca ona istediğini verdim. Şimdi onu nasıl reddedebilirdim?

Onu biraz ittiğimde yutkundum, yere erirken gözleri sikimi yakıyordu. "Bize bak, Ren."

Della'nın kesilmiş koyu sarı buklelerine ve parıltısına ve benim çelik gibi sert horozuma bakarken çenem sıkıştı.

Vücudunun her aşamada büyüdüğünü görmem önemli değildi. Beni bir çocuktan bir erkeğe dönüşürken görmesi önemli değildi. Önemli olan tek şey, şimdi birlikte ne kadar mükemmel göründüğümüzdü.

"Bana aklımı kaybettiriyorsun." Kalçalarım daha da yaklaşmaya cüret etti ve onun kavurucu sıcaklığına karşı tekrar tıslamama neden oldu.

"Ben benimkini yıllar önce kaybettim." Nefesini içine çekti, eli göğsümde ilerlemeye devam ederken titriyordu.

Kalbim aniden beni çarmıha gerdi, paylaşabileceğimiz onca anı boşa

harcadığım için benden nefret etti. "Neden bu kadar kördüm?"

"Çünkü ahlak anlayışın seni öldürüyordu." Yumuşakça gülümsedi.
"Ama aynı zamanda bunun doğru olmadığını da biliyordun. Ben çok gençtim. Hazır değildim."

"Ve şimdi hazır mısın?"

"Bu hayatımın en güzel anı. Bu sorunuzun cevabı mı?"

Onu öpmek için eğildim, sırtım gerginlikle gerilmişti ve beni havada tutuyordu. "Seni seviyorum, Della."

"Biliyorum."

"Seni ilk bulduğum andan beri seviyorum." "Yalancı.

Benden nefret ettin."

Kıkırdadım. "Keşke biri beni on yaşındayken kafama kelepçelese ve ona tüm dünyasının o sırt çantasında olduğunu söylese."

"Tüm dünyanız konuşmayı bırakıp ona dokunmanızı istiyor."

Her kelimeyi başarıyla çaldı ve beni daha önce paylaştığımız o girdaplı hıza geri döndürdü.

Parmakları etrafımda kilitlendi ve beni sarstı. Sanki bana dokunmak onu herhangi bir yaz esintisinden ya da alacakaranlıkla örtülü ormandan daha fazla etkilemiş gibi titredi.

Bir ömür boyu onun tarafından kucaklanmış, onun tarafından sevilmişim... ama bu? Bu *her şeydi*.

Bana daha sert dokunduğunda ellerim hareket etti. Sol elimi toprağın içine sokarak sağ elimi yan tarafında gezdirdim, başparmağım göğsünün yan tarafını öptü.

Onu işaretlemek, damgalamak istedim.

İnledi, eli sikimin etrafında seğiriyordu.

Acele etmeden onu okşamak, yalamak, o mükemmel meme uçlarını ısırmak istiyordum ama kanımda başka şeyler için uluyan bir iblis vardı.

Dokunuşumu belinden aşağıya indirerek şekline hayran kaldım, sonra bacaklarının arasında nabız gibi atan sıcaklığı bulduğumda lanet olası aklımı kaybettim.

Engel yok.

Sadece saten, ipek ve her şey Della.

Parçalandım.

Her yerim ağrıyordu.

Başparmağım klitorisini buldu ve parmağım, kahretsin, tatlı soneler ya da ricalar olmadan onun içine girdi. Derinlere dalmaktan kendimi alamadım, varlığımı ne kadar mükemmel sıcak ve ıslak olduğu ile büktüm.

Geri çekilirken sırtı kavislendi, kayganlığını diğer parmağıma bulaştırdı, ikisini de içine sokmadan önce klitorisini sadece bir kez ovuşturdu.

O kadar sert sürdüm ki, vücudu çalılarla kaplı zeminde daha da yukarı tırmandı. Ağzı kocaman açıldı. "Kutsal fu-"

"Bu kadar konuşma yeter, unuttun mu?"

Kıpırdandıkça yapraklar çatırdadı. Nefesler kesildi. Zihnim açgözlülükle çalkalanıyordu.

Onun içinde olmanın verdiği harikulade his yeterli olmalıydı. Bu büyüünün içinde oyalanmalı ve onun nelerden hoşlandığını öğrenmek için zaman ayırmalıyım.

Ama bunun için artık çok geçti.

"Prezervatif. Nerede o?" Parmaklarımı daha derine sokarak ısırdım.

Yanı başımızdaki toprağı körü körüne aradı ve sonunda folyo paketi eline aldı.

"Üzerime koy," diye hırladım, sikim cezadan ağlarken parmaklarımı vücuduna soktum. Eğer şimdi içine girmezsem, boşalacaktım. Çok yaklaştım. *Çok yakındım.*

Folyoyu yırtıp lastiği tutarken ve boyumu kavrarken elleri titriyordu.

Minik dokunuşu prezervatifi üzerimde yuvarlarken, sanki beni patlatmaya kararlıymış gibi tabanımı sıkarken nefesimin altında homurdandım.

Elini savurarak parmaklarımı ondan ayırdım ve kalçalarımı açtım.

"Bana durmamı söyle, Della." Sesim kendime ait değildi. Siyah, damlayan ve şeytani bir sestti.

"Asla." Bacaklarını açarak ellerini kıcıma koydu ve beni içine çekti.

Keskin bir daldan küçük bir kan şeridi kolunu süsledi. Bir çürük gölgesi boğazının kremse etini işaretliyordu.

Kötü hissetmek

istedim. Ama

hissetmedim.

Vücudunun ilk karşılaşması varlığını küçük parçalara ayırdı ve artık parçaları umursamıyordum. Bundan sonra aynı kişi olup olmayacağım umurumda değildi. Doğru ve yanlış umurumda değildi.

Bu doğruydu.

Çok, *çok*

doğru.

Üzerine düştüm, onu içine iterken toprağı gömdüm. Yavaş değildim. Nazik değildim. Onun beni dönüştürdüğü her şeydim.

Altımda gerildi, vücudu sıkı ve boyun eğmezdi.

Bir yanım yaptığım şey için, sevdiğim en saf şeye saygısızlık ettiğim için ağlarken, bir yanım da aradığım kişiyi sonunda bulduğum için seviniyordu.

"Özür dilerim." Ağzım onunkine çarptı ve kalçalarım ileri fırladı, vücudu bir hoşgeldin telaşıyla yol verene, bacakları kalçalarımın sarılana ve iniltisi ciğerlerimi doldurana kadar o gerginlikten geçti.

Beni istedi.

Ve onu aldım.

Sert.

Hızlı.

Acıması

z.

İçimdeki her şey patlamak isterken gözlerim kapandı. Onun sıcaklığı. Onun kokusu. Karşımdakinin yüz­süz, isimsiz, katlanamadığım bir kadın değil de hayatım boyunca sevdiğim kız olduğu gerçeği. Hak etmek için öleceğim kız.

Kalbim kendi boyutunun dört katına çıktı, göğüs kafesinde boğuluyor, kendini ona kurban etmek için çaresizce çırpınıyordu.

Yaşayan en şanslı piçtim. Bağlandı.

Sonunda.

Birlikte.

Sonunda.

Artık ayrı değil, bir olduğumuzun şoku üzerimize çöktü. Ağzımı ayırıp gözlerimi onunkilere kilitledim ve ne olduğunu görmek için yalvardım. Görmem gerekiyordu. Aynı şiddetli ateş. Aynı inkar edilemez arzu. Yanağına yapışmış bir yaprağı kopararak, "Bana ne yaptırdığına bak," diye inledim.

"Umurumda

değil." "Ben

senin içindeyim."

"Biliyorum."

"Senin için deli oluyorum ve sen ormanın zeminine sıkışmış durumdasın.

Tanrı aşkına, kanaman var."

Sanki ona dünyanın en güzel hediyesini vermişim gibi gülümsedi.

"Biliyorum."

Güldüm, sikim onun vücudunda zonklarken nefesimin altında inledim.

"Başka ne biliyorsun, Della Ribbon?"

"İçimde olduğunu biliyorum. Ve sen sadece gerçekten yapmak istediğin şeyi erteliyorsun."

Gözlerim kapandı. "Neymiş o?" "Beni becermek istiyorsun."

Tüm vücudum yaklaşan salıverilmeyeyle dalgalandı. "Sessiz ol. Beni boşaltacaksın."

"O zaman çeneni kapa ve beni becer."

Bir kez ittim, ikimiz de yakıcı bir zevkle tısladık.

"İnanamıyorum-" Tekrar iterken sesim titredi. "-böyle bir zamanda konuşuyoruz."

"*Hâlâ* konuştuğuna inanamıyorum." Kalçaları yukarı doğru sallanıyor, kendini bana sürüyordu. Seksi bir iniltiyle tırnaklarını kıcıma daha da batırdı. "Kapa çeneni, Ren."

Onu öptüm, dudaklarının içine konuştum. "Tam bir baş belasısın." "Ve sen de bir baş belasısın."

Tekrar güldüm, bu yeni gösteride bile eski günlerdeki gibi şakalaşabildiğimize hayret ettim. "Dalga geçmek mi? Ben pek çok şeyim Della, ama alaycı değilim."

Dizlerim yaprakların aydınlattığı toprağa saplandı, tekrar içine girdim, derinlere, çok derinlere.

Başı geriye düştü ve tırnakları kıcıma batarak beni daha da içine çekti.

Hayretler içinde ona baktım. Nasıl

olur da hiç görmemişim?

Nasıl oldu da hiç haberim olmadı?

O benim diğer yarım, sadece arkadaşlık ve ailede değil, diğer her şeyde de.

"Beni istiyor musun, Della Ribbon?" Mırıldandım, sikim içimde zonkluyordu.

On

u. "Evet. Tanrım, evet." Hareket ettim.

Sertçe ittim, onu yere yapıştırdım. "Bana sahip ol." *İt.* "Hepsini al beni." *İt.* "Kalbim zaten sende. Şimdi de ruhuma sahipsin." Bunun ne kadar doğru olduğu için öfkeyle ittim.

Onu tekrar öpmek için eğildim ve içinde bir şey koptu. Benim içimde kopan şeyin aynısı. Beni ısırды, omuzlarımı itti ve beni sırtüstü döndürmek için bana karşı savaştı.

Bir an için şok beni uysallaştırdı ve yuvarlandım, onun içinde kalarak kalçalarını benimkilere bastırdım. Öksürdüm, neden onun yerine yerde olduğumu anlayamıyordum.

Üstüme oturdu, gözleri ağırlaşmıştı ve dudakları şişmişti ve karışık saçlarını taçlandıran yapraklar ve yanağına bulaşan kirle kesinlikle çarpıcı görünmesine rağmen, oraya ait değildi.

O benim altıma aitti.

Tekrar yuvarlanarak onu yere yapıştırdım, bileklerini kavradım ve başının üstüne çarptım. Kalçalarım yuvarlanarak onu yerine kilitledi.

"Kararları ben veririm, Della. Sen değil."

Kendini kurtarmak için mücadele ederken gözlerinde bir şey parladı.

Onu sadece daha sert becerdim, hızlı ve derin iterken parmaklarım bileklerinin etrafında sıkıldı. "Tartışırsan ben de tartışırım." Biraz daha bıraktığımda yüzüm kara bir acıyla buruştu, boynunu ısırdım, her santimim ona çarpana kadar kalçalarımı eğdim. "O zaman tekrar, dövüş. Bakalım ne olacak?

Eğer yaparsan olur."

Yüzünde bir isyan ifadesi belirdi, sonra eriyerek saf, ışıltılı bir şehvete dönüştü. "Beni cezalandırdığını mı sanıyorsun?" Orada ne kadar mücadele varsa tamamen teslimiyete dönüştü. "Ren, bana tam olarak istediğim şeyi veriyorsun.

ihtiyacım var."

Onun teslimiyetiyle yıkanan karnımda sıcak bir şey kıvrıldı.

Onun her parçasına sahip olma ihtiyacı, saklamaya çalıştığım hayvani saldırganlığa doğrudan kaymama neden oldu.

Durduramadım.

Asla durduramadım.

Ama altımda o kadar güzel ve tahrik olmuş haldeyken -karşı koyarken, itişlerime ayak uydururken, beni ısırırken, tırmalarken- dengimi bulmuştum.

Evimi bulmuştum.

"Bana ne yapıyorsun, Della?" Doğrudum ve ona doğru hamle yaptım. Umursamadan yukarı doğru ilerledi, her hamlesinde dalları ve yaprakları yerinden oynattı. Toprağı kazmaktan dizlerim yandı. Sırtım ona doğru eğilmekten, elimden gelen her şeyi içine sokmaktan kasıldı. "Sana asla zarar vermeyeceğime söz vermişim. Ve şimdi beni en kötüsüne sürükledin."

Ben sert bir aşıktım, ama bu... onun en çok çözüldüğünü görmek Mümkün olan en basit şekilde, etrafımızda doğanın kokusuyla toprakla kaplıyken kendimi kaybettim.

Üstüne düştüğümde, tüm ağırlığımı taşıması ya da onu tuzağa düşürmüş, boğmuş, esir almış olmam umurumda değildi.

O benimdi ve ona ne verirsem onu alırdı.

"Canımı yak çünkü *hayatımda* hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti."

Onu boynundan yakalayarak öfkeyle ve hırçınca öptüm. Parmaklarım sıkamak için seğiriyordu. Tırnaklarım iz bırakmak için acıyordu.

"Beni boşalt, Ren. *Lütfen* beni boşalt." Kızgın bir boğanın tüm ustalığıyla içine girdiğimde inledi.

Yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüp tekrar tekrar sürdüm. "Beni mahvettin. Kahretsin, beni mahvettin." Daha sert ve daha sert bir şekilde, orman deri tokatları ve kızışan hayvanlarla dolana kadar onu sürdüm.

Onun mücadelesi ve teslimiyetiyle daha hızlı, daha zalimce ittiğimde haykırdı.

"Della." Nefes nefese kalıp öfkelenirken alnım onunkine çarptı, daha derine inmek istiyor, ona ve kendime lanet ediyordum. "*Siktir.*"

Sol elimle bileklerini sıkarken, sağ elim vücudundan aşağı doğru süzüldü ve birleştiğimiz yeri bulmadan önce kötü parmaklarımla göğsünü sıktı.

Islak, dağınık ve kavurucu sıcaktaydık. Bu beni tahrik etti.

Tanrım, beni tahrik etti.

Klitorisini bulup ovuştururken nefesimi tutamadım. Sırtı yukarı kalktı. "Oh, Tanrım!"

"Kapa çeneni. Sadece kapa çeneni." Daha sert ovuşturdum, bir yandan da dilimi ağzına sokarak bacaklarının arasına dalıyordum.

Tırnakları kıcıımı deliyor, ben onu sürerken o da benimle birlikte sürüyordu.

Kalçalarımın her yuvarlanması, dönüşü ve itiş, kimin kimi becerdiğini bilmeyene kadar benimle eşleşti.

Yapraklar uçtu. Kuşlar dağıldı. Ve artık aşk değil, savaş söz konusuydu. "Ren!" Vücudu gerildi, bacakları kalçalarımın etrafında kasıldı ve

Kadının lezzetli sıcaklığı salıverilmesiyle birlikte zonkluyordu.

Beni insan yapan her şeyi kaybettim.

Sadece bu kadınla sevişmek için yaşadım. Sadece onun olmak için var oldum.

Orgazmım acı ve enfes bir yoğunlukla demlendi ve beni uçurumun kenarına itti.

Pençeledik, ağladık, ittik ve seviştik ve onun içindeyken tüm dünyam değişti. Başından beri benimle dalga geçen fırtına sonunda eşleşen bulutu bulup patlayarak var olurken ruhum da sahip değiştirdi.

Serbest bırakılmam göğsümden ulumaları, kalbimden yeminleri ve ruhumdan vaatler. Ve Della'ya sahip olmadığım sürece bir daha asla bütün olamayacağımı en ufak bir şüphe duymadan biliyordum.

O benim için öyleydi.

Artık kendime ait değildim.

Hayatımı resmen teslim etmiştim ve savaşımayı bırakmıştım. Sonsuza kadar.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

DELLA

* * * * *

2031

YENİ BİR MANZARA, yeni bir sayfa, yeni bir hikaye.

Hikâyemizi yazmayalı uzun zaman oldu. Bir dizüstü bilgisayarın tuşlarını parmaklarımın altında hissetmeyeli ve anılarımla baş başa oturmayalı çok uzun zaman oldu.

Çok, çok fazla anı.

Dürüst olmak gerekirse, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Arada sırada yanıma aldığım yırtık pırtık deftere bir şeyler karalıyordum ama Ren'le yattıktan sonra diğer her şeyi unutuyordum.

Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Sanki hayatlarımızın geçmiş hikayesi sona ermişti ve dört gözle beklediğimiz yeni bir hikayemiz vardı.

Bu mantıklı mı? Bir dönemin sonuydu. Yasak, karşılıksız aşk artık yok.

Sonunda 'iş bitirdiğimizde' biraz endişelendiğimi itiraf edeceğim.

Ren'in yeni bağlantımızla mücadele edeceğinden endişelendim. Hala aşmamız gereken engeller olacağından endişelendim.

Endişelenmeme gerek yoktu.

Ren beni o orman zeminine götürdüğünde, içimi öyle bir doldurdu ki günlerce dışımda ve içimde morluklar oluştu, savaştığı her şeye kendini adadı.

Korumacılığı daha da şiddetlendi. Sevgisi daha derin. Bağlılığı her zamankinden daha gerçektir.

O ilk seferde -o büyümlü seferde- ikimiz de kesikler ve sıyrıklarla ve beraberliğimizle oradan ayrıldık (daha doğrusu topalladık).

çadırı kurmaya yetecek kadar dokunmayı zar zor bıraktı.

O andan itibaren doyumsuz olduk.

Çaresiz, aç ve çılgınca aşık.

Ren Wild'a aşık olmak... Kelimeler bunu anlatmaya yetmez.

Sonunda beni aldığında, sonunda uyandığında ve olmadığını gördüğünde.

İçinde vahşilik olan tek kişiydi - bazen beni korkutan bir seviyeye ulaştık.

Ona duyduğum sevginin

derinliği. Onun bana karşı

hissettiği sevginin derinliği.

Kalplerimizin aynı ritimde atmasını, bedenlerimizin yakın olmasını, zihinlerimizin uyum içinde olmasını, nefeslerimizin senkronize olmasını gerektiriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ve bugün hala hissediyorum.

Konu seks olduğunda bencil ve kaba olduğuna dair korkuları vardı. tamamen asılsızdı. Beni korumak için elinden geleni yaptığı bir hayattan sonra, sert olmanın sorun olmadığını kabul edemiyordu.

Benim onu istediğim kadar vahşice beni istemesi onu bir azizden daha az aziz yapmazdı.

Aslında, karanlık arzuları çok mantıklıydı. Benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının önüne koymak için çok çabaladı, ama iş sekse gelince, kendi zevk de.

Ve bunda kesinlikle yanlış bir şey yoktu.

O gün ormanda Ren'le yatmak benim üçüncü cinsel deneyimimdi ama ilk deneyimim de olabilirdi. Ren hayatımın uyanık olduğum her anında bana bir kraliçe gibi davranırken, beni altına aldığında, uygun gördüğü şekilde kullanmak için onun olmuştum.

Hırladı, hırladı ve hükmetti. Küfür etti, ki özenle hiç yapmadı. Beni her şeyden korumak için yemin ettikten sonra beni yaraladı. Her şeyi feda etmek yerine istediği şeyi kontrol altına aldı. Beni ittiğinde, aynı anda hem beni unuttu hem de bana takıntılı hale geldi. Ve beni boşalttığında, bu gerçek bir hediye idi çünkü daha önce hiç boşalmamıştım.

Neye ihtiyacım olduğunu bilmeden önce bile cezalandırılmayı arzuluyordum.

Cezalandırılmam gerekiyordu çünkü aşık olmamam gereken bir adama aşık olmuştum ve bir parçanın her zaman bu disipline ihtiyacı vardı.

Sadece Ren anlıyordu çünkü aynı günah onda da vardı. Kendimi tüm kalbimle kadın gibi hissetmemi sağlayacak güce sahip tek kişi Ren'di ve o adama her zerresiyle tapıyordum.

Geriye dönüp bakıyorum ve aslında kendimi kışkırtıyorum. O mükemmel zamanı kışkırtıyorum. Zevk alacağımız, katlanacağımız ve

keşfedeceğimiz her şeyi kıskanıyorum.

Sana söylemem gereken çok şey var. Çok ama çok şey. Ve anlatacağım.

Bunu yapacağım çünkü hiçbir şeyi atlamıyorum.

Yapamam, görüyorsun.

Yazmak zorundayım çünkü asla unutmak istemiyorum. Her günün her dakikasını asla unutmak istemiyorum - sadece bir anlık anları değil izlenim.

Ren ile ilk kez yatmak gibi.

Ondan sonraki her gün ve aradaki her gün gibi flaşlar.

Hayat o kadar hızlı ve sürprizlerle dolu ki, bunları yazmazsam, tıpkı çocuk amnezisinin en eski anılarınızı silmesi gibi kaybolacaklarından korkuyorum.

Ren'i kâğıt üzerinde mürekkeple ölümsüzleştirme dürtüsünden daha fazlası.

Bu bir gereklilik çünkü bu sayfalar bizim fotoğraf albümümüz.

Gençliğimizde fotoğraf makinesi ve video kayıt cihazı gibi lükslerimiz yoktu. Yan yana büyürken çekilmiş fotoğraflarımız yok. Fakat kelimeler var. Ve en az onlar kadar özeller çünkü o sırada hissettiğim tüm sevgi ve bağ ile boyanmışlar. Sadece bir görüntüyü göstermekle kalmıyor, aynı zamanda o duyguları ödünç almama ve yeniden yaşamama izin veriyorlar.

Ren hayatıma geri dönmeden hemen önce yakacağım diğer ödeve gelince? O da burada, yanımda. Neredeyse iki On yıllar sonra, ve hala bende. Mürekkep bulaşmış ve kâğıt yırtılmış ama hala sağlam ve değerli.

Ren onu yakmama asla izin vermedi.

Onu güvenle sakladı ve seyahat ettiğimiz süre boyunca üç yüz doksan yedi sayfanın tamamını sırt çantasına sıkıştırdı.

Bu hikâye artık hiçbir zaman aile olmamaları gereken bir bebek ve bir çocukla değil, her zaman ruh eşi olmaları gereken bir kadın ve bir erkekle ilgili.

Ancak başlamadan önce birkaç şey söylemek istiyorum.

Öncelikle, bir yazarlık kuralını daha çiğnediğimin farkındayım. Sadece dördüncü duvarı yıkmakla kalmıyorum, aynı zamanda sizinle gelecekte konuşuyorum. Bu hikayenin nasıl sonuçlanacağını bilme avantajına sahibim.

Sonunu biliyorum.

Çıktığımız yolculuğu biliyorum.

Arada sırada ağzımdan kaçırırsam beni mazur görün. Spoiler verdiğim için beni affedin çünkü kasıtlı yapmıyorum. Bu zor

*İçimde sıkışıp kalmış, parlamak için umutsuzca bekleyen şeyler,
parmaklarım klavyenin üzerinde uçma arzusuyla kasılıyor ve şimdiye kadar
tanıdığım en iyi adam hakkında cümleler ve betimlemeler yayınlıyor.*

*Ama her ne kadar her şeyi ağzımdan kaçırmak istesem de, Cherry
River'a geri döndüğümüzde neler olduğunu size bildirmek, Cherry River'ın
adını fısıldamak
Ren'le evlenip evlenmediğimizi açıklayacak kadar inanılmaz derecede özel
biri... Yapamam.*

*Bu adil olmaz, çünkü her hikayede olduğu gibi, bir başlangıç, bir orta
ve bir son vardır.*

Başlangıcımızı biliyorsun.

Ortamızı öğrenmek üzeresin.

*Ve bizim sonumuz... şey, o henüz bitmedi, bu yüzden sabırlı olmanız
gerekecek. Size verebileceğim tek şey olaylar.*

Bu hikaye için çok önemli olan beş olay.

*Tıpkı Ren ve benim ayrı kaldığımız dört seferde seninle dalga geçtiğim
gibi, bu sefer de... bazı anlar var.*

Harika anlar.

Korkunç anlar.

Bir hayatı oluşturan anlar.

Beş tanesi.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Bazılarını sevdim.

Bazılarından nefret ettim.

Henüz gerçekleşmemiş bir şey.

Benim tavsiyem mi?

Onlara dikkat et.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2018

"DUR," DİYE KOMUT VERDİM, çadırdan kaydım ve omurgamdaki bükülmeleri esnettim. Tüm vücudum kullanılmış, istismar edilmiş ve çok lezzetli hissediyordu.

Seks benim yeni favori aktivitemdi.

Ve hemen ikinci bir tur istedim.

Ama önce... Ren'i ilk gece nehirde yıkanırken gördüğümünden beri beni rahatsız eden bir şey vardı.

"Neden?" Ren bana döndü, tişörtü ellerinde sallanıyordu, alçak kargo şortu keşfetmek istediğim kısımlarını çoktan saklamıştı. "Ne oldu?"

Yalınayak ona doğru ilerlerken, parmaklarımı güçlü karın kaslarının mükemmel gölgelerini kesintiye uğratan görünür kaburgalar boyunca gezdirdim. "Geçen haftadan beri sana sormak istiyordum. Bu kadar kiloyu ne zaman verdin?" Kalbim sıkıştı, aniden dehşete kapıldım. "Hasta değilsin, değil mi?"

Çenemi usulca kavradı, bakışları kahve ile karışık erimiş karameldi. "Hayır, hasta değilim." Saçları daha uzundu, alnını samur rengiyle okşuyordu.

Yaz sayesinde bronzlaşan teller ışıltıyor.

Güçlü burnu, güçlü çenesi ve kalın kirpikleriyle mükemmel yüzüne sonsuza kadar bakabilir ve yine de onda sevecek bir şeyler bulabilirdim. "O zaman neden kaburgalarını görebiliyorum?"

"Çünkü seni bıraktığımda pek iştahım yoktu."

Beni bırakıp siyah tişörtünü başına geçirmeden önce kısa öpücüğünü kabul ettim, daha önce orada olmayan teni saklıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bugünlerde normalde yediği kadar yememişti. Bunu aramızdaki cinsel gerilime ve kendi karnımın iple bağlı olduğu gerçeğine bağlıyordum.

Ama Ren'i sıksa görmek hoşuma gitmiyordu. Ona yeterince bakmamışım gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu.

Kampta dolaşırken onu takip ederek, "Ayrı kaldığımız süre boyunca bir şey yemediğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

"Aşkın acımasız olduğunu ve aklımın başka şeylere takıldığını söylüyorum." Durdu ve bana döndü. "Ben yemek istemedim Della. Seni istedim."

Tenim zevkten yanıyordu.

Olmaması gerektiğini biliyordum ama bir bakıma bu beni daha iyi hissettirdi. Beni terk ettiği için ya da aylarca beni takip edip dairemize geri döndüğünü bana haber vermediği için onu henüz affetmemiştim.

Üç ayımızı boşa harcadık.

David ile mutsuz yaşadığım üç uzun, korkunç ay, Ren'in yakınlarda olduğu hissini durduramıyordu, tüm bunlar dairemizde tek başına kalırken oldu.

"Bunu hak ettiğini söylersem kötü mü olur?"

Ellerini saçlarında gezdirerek kıkırdadı. "Bunu söylediğini duymaktan hoşlanmam yanlış mı?"

"Acı çekmene sevindiğimi mi söyleyeyim?"

"Acı çekmeyi hak ettim." Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Sözümü tutmayıp giderek sana acı çektirdim."

"İkimiz de neden yaptığını biliyoruz."

"Evet ve bencildim. Sadece kendimi düşünüyordum. Sana karşı hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ve kaçacak kadar zayıftım." O

Biraz öksürdükten sonra beni elektrik ve arzu dolu bir sarılmayla

kucakladı. Yumuşak dudakları saç çizgime bir öpücük kondurdu. "Bir daha asla, Küçük Kurdele.

Bana mahkumsun."

"Ve sen bana mahkumsun." Gülümsemem birazcık titredi - sadece bir titreşim

-Ama Ren'in kaşlarını çatmasına yetecek kadar. "İyi misin?"

"Evet, sadece... sen iyisin, değil mi? Mutlu ve sağlıklısın ve tekrar kilo alacaksın ve bazen yaptığın o küçük öksürüğü keseceksin?"

Sırıttı. "Umursamana bayılıyorum."

Ona vurdum. "Ben her zaman önemserim."

Başını salladı, ciddileşti. "Bak, biz ayrıyken grip oldum ve öksürüğümü tam olarak atlatamadım, hepsi bu. Kilo almaya gelince, çoktan

kilo aldım. İştahımı geri getiriyorsun çünkü seni tatmin etmek için elimden gelen tüm enerjiye ihtiyacım var."

Yanaklarım pembeleşti. "Dün gece beni yeterince tatmin ettin."

Çikolata rengi bakışları koyu ve zengin bir renge büründü. "Sen de." Dudaklarını yaladı. "Dün gece..." Tarifsiz bir mutlulukla küçük bir nefes çekti. Bu

midemin pır pır etmesine ve kalbimin sevinçten yerinden fırlamasına neden oldu. "Harikaydı, Della." Beni tekrar öptü ve aklımı kurcalayan bir başka sorudan uzaklaştırdı.

Alt dudağımı ısırıldığını fark etti, sonra da istifa etmiş bir bakışla geri çekildi. "Başka bir şey mi?"

"Umm..." Omuz silktim. "Sana bir şey sormam gerekiyor." Kaşları çatıldı. "Bana sor."

"Biliyorum, ikimiz de yaptığımız şeyin şokuyla uykusuz bir şekilde hayatta kalmaya çalışıyoruz ama..."

"Ama..."

"Bana karşı olan hislerinle uzun süre savaştıktan sonra. Şimdi o sınırları aştık, hâlâ mutlu musun?" Bakışlarımı kaçırdım. "Mutlu musun?"

"Ah, Della." Beni güçlü kollarının arasına alarak çenesini başıma yasladı. "Seni bu şekilde sevmeyi kabullenmekte ne kadar zorlandığımı konusunda dürüsttüm ve şimdi yine dürüst olacağım." Sesi dumanlı bir mırıltıya dönüştü. "İlk defa bunların hiçbiri umurumda değil. Burada başım dik bir şekilde durabilir ve güneşe gidip suçluluk duygusunu başka birine yüklemesini söyleyebilirim. Dün gece hayatımda sevdiğim tek insanla geçirdiğim en güzel geceydi. Bana kalırsa ikimiz için de bir ilkti. Başka hiç kimse kıyaslanamaz çünkü başka hiç kimse sana karşı hissettiklerime yaklaşmadı. Ve şimdi, yetiştirdiğim o otoriter, zeki kızın altında kim olduğunu bildiğime göre, başın belada çünkü sana bir kez sahip olmak yeterli olmayacak. Sana iki kez, üç kez, hatta bir ömür boyu sahip olmak asla yeterli olmayacak, beni duyuyor musun?"

Geri çekilerek kalbimin olabildiğince derinlerine baktı. "Sana sadece aşık değilim, Della. Hayatta olmamın tek sebebi sensin. Seni sevmek bana bir amaç verdi. Ve şimdi sen bana hayal bile edemeyeceğim bir şey vererek beni tamamladın, bu yüzden soruna cevap vermek gerekirse, evet, mutluyum. O kadar mutluyum ki patlayacağım."

Kollarında titredim. "Tamam o zaman.

Güzel." "Güzel." Sırıttı.

Çenemi kaldırdım, gözlerim onun güzel dudaklarına sabitlendi.

"Biliyorsun... böyle bir açıklamadan sonra, seni geri almak istemememi bekleyemezsin.

yatağa." Parmak uçlarımin üzerinde durarak ağzına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Beni çadıra götür, Ren."

İnledi, "Beni kışkırtma. Bu sabah kendimi senden kurtarmak yeterince zordu."

Dün gece - orgazm olduktan ve yarı çıplak, çamura bulanmış ve boş bir ormanın ortasında yapraklarla çizik atarak yaptığımız şeyin büyüklüğünü yavaşça fark ettikten sonra - sevdik, okşadık ve güldük. Birlikte olmanın ani ve görkemli özgürlüğü.

Bu göz kamaştırıcı özgürlük bizi öyle bir uçurdu ki, Ren serbest kalıp prezervatifi attıktan sonra beni yerden kaldırırken aptal çocuklar gibi titredik, güldük ve kıkırdadık.

Nehir yüzmek için çok sığdı, ama nehrin sularıyla yıkanabildik. Kızarmış balıktan oluşan basit bir akşam yemeği yemeden önce yapışkanlık ve vahşi doğa, ardından da kurulması sonsuza kadar süren çadırdaki her zaman yaptığımız gibi birbirimize sokulmak, Onun beni tutması ya da benim onu öpmem sayesinde sürekli yakın olma ihtiyacımız var.

Hayatımın en güzel günüydü ama nedense bir türlü uykuya dalamıyorduk. Olanlara çok şaşırmıştık, gözlerimizi kaparsak uyanacağımızdan ve her şeyin bir rüya olacağından çok korkuyorduk.

Bütün gece Ren göğsümü avuçladı, önünü sırtıma yasladı ve bacağına benimkine doladı. Dokunuşlarımızın cinsel olmasına izin vardı. Kalplerimizi olduğu kadar bedenlerimizi de dahil etmemize izin vardı.

Şafak vakti karanlığı yarıp kabuk pembeleri ve mandalina altınlarından oluşan farklı bir damak tadı kullandığında Ren ve ben gerçekten aşık olmuştuk.

Tanrıya şükür, etrafta başka kimse yoktu çünkü gözlerimizi devirecek kadar birbirimize sarılmıştık.

"Olmamız gereken hiçbir yer yok. Teslim tarihimiz yok. Randevularımız yok. Neden hayatımızın geri kalanında sadece seks yapamıyoruz?"

Ren kıkırdadı, boğuk melodik sesiyle kalbimi ısıttı. "Çünkü hazırlanmama izin vermedin. Dün üzerime atladın, hatırladın mı?"

"Ben öyle bir şey yapmadım." Sırıttım, o küçük açıklığı bulduğumda içimdeki aciliyeti daha fazla tutamayacağımı çok iyi biliyordum. Karıncalanma, ısıltılı aciliyet giderek acı verici olmaktan çıkıp dayanılmaz hale gelmişti.

Eğer Ren dün gece pes etmeseydi, ona zorla saldırabilirdim.

"Dün gece sen kazandın, Küçük Kurdele. Şimdi dediklerimi yapmak zorundasın." Bana ateşli bir bakış fırlatarak, "Kampı toplamama yardım et. Akıntının çok hızlı olmadığı ve yüzmek için daha derin olan nehrin aşağısına doğru gidiyoruz."

Uyku tulumlarını çadırdan çıkarıp sarmaya başlarken onu takip ettim. "Sonra ne olacak?"

Bana arsız, lezzetli ve pis bir bakış fırlattı. "Ve sonra, benim sıram."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

REN

* * * * *

2018

DELLA benim dünyamı değiştirmişti.
Ve şimdi, ben de onunkini değiştirmek
istiyordum.

Azalan ışıktaki başka bir kamp alanına doğru ilerlerken, güneşin hoş
karşılanmadığı ve hiçbir ağacın yetişmediği doğal bir açıklık gördüm.

Uzakta şırıl şırıl akan nehir, alacakaranlıkta yorgunluğumuzu atmaya
ve rahatlamaya davet edercesine parlıyordu. Son durağımız kadar gürültülü
ya da hızlı değildi. Yüzeyi dalgalı ve kaotik yerine sakin ve dingindi.

Dün geceki seksten kalan küçük kesikler ve sıyrıklar Della'nın krem
tenini işaretliyordu, önümde yürüyordu, sırt çantası ağırdı, botları kasıtlı
olarak çatırdıyordu, seçimimi yaptığımdan habersizdi.

Onu incittiğim için kendimi kötü hissetmek istedim ama tek hissettiğim
mutlak bir tatmin ve garip bir erkeklik gururuydu.

"Dur," dedim sessizce öksürüğümü gizleyerek, çantamı yere bırakırken
ve bir kez daha aramızda sürekli bir nöbet kuran karıncalanma, yakıcı
kimya tarafından bombardımana tutulurken.

Della terden yapışmış bir bukleyi fırçaladı, yavaşlayıp durduğunda ve
döndüğünde sık nefes alıyordu. Gözlerimiz kilitlenirken hiçbir şey
söylemedi ve bir ihtiyaç girdabına kapıldık.

"Yapma." Mesafemi korudum. "Bu sefer teslim olmadan önce kampı
kurmak için elimden geleni yapıyorum."

"Peki senin için nasıl gidiyor?" Çantamın fermuarını çekiştirip
neredeyse tüm eşyalarımı aceleyle çıkarırken güldü.

"Güzel." Çadırı yumrukladım ve
salladım. "Sen öyle diyorsan."

"Dilini tut, Della. Sana sahip olacağım. Bana sadece birkaç dakika ver."

Bir yere dikme işlemine başladığımda tatlı tatlı gülümsedi.

Onu yumuşak ve güvenli bir yere götürecektim, böylece acele etmeyecek ve onun beni yaptığı gibi ben de onu muhteşem bir şekilde parçalara ayırabilecektim.

Kendi çantasını atan Della, ben çadırı açarken çadırın iki yanını tutmaya gelirken belini ovuşturdu. Ben kazıkları çakarken o da gergin tuttu. Birlikte direkleri yerleştirdik, naylon yukarı doğru yaylanıp bir çatı oluşturan kadar onları bükük.

Çalıştığımız süre boyunca, onun yakınlığı tenimi karıncalandırmayı hiç bırakmadı. İşimiz bittiğinde uzaklaştı ve tişörtünü çıkardı, üzerinde sadece siyah bir spor sütyeni ve kot pantolon vardı, saçlarını kıvrarak esintinin onu serinletmesini sağladı.

İçim sıkıştı, kalbim çarptı, ağzım kurudu.

Hayatım boyunca benimle ilgilendi. Ondan istemediğim işleri yaptı, istemediğim yemekleri pişirdi, her adımında yanımda oldu. Artık ona iki kişi olarak bakmıyordum -kız ve kadın- sadece o vardı.

Della.

Benimkini.

Alacakaranlıkta yorgunluk tenine yapışmışken çok genç görünüyordu. Kanımdaki şehvet kasırgasına dayanamayacak kadar genç.

Ama hayatta *kalmıştı*.

Benimle savaştı.

Beni gerçekte nasıl bir baştan çıkarıcı olduğu konusunda uyandırmıştı ve daha fazla bekleyemezdim.

Bir yatağımız vardı.

Tek ihtiyacımız olan buydu.

Botlarını tekmeleyip çoraplarını çıkarırken, büyük R harfli kurdele dövmesi görüş alanımı doldurdu, artık beni kınamıyor, beni karşılıyordu.

Tekrar yalamak istedim.

İyi bir ölçü için ısırarak.

Yüzünü bana döndüğünde yanında durdum, aşık bir aptal gibi durdum, onu içime çektim, göğsündeki teri emmek ve başparmağımı üst dudağındaki terin üzerinde gezdirmek için dudaklarımı yaladım.

Ona o kadar aşıktım ki, zar zor dayanabiliyordum.

Ağaçların arasından süzülen son ışıktan bakışlarını koruyarak başını kaldırdı. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Gözlerini kısmıştı. "İyi görünmüyorsun. Aslında aç görünüyorsun." O doğru adım attı çantalar. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Kilo alman lazım-"

Onu belinden kavrayarak başımı salladım. "Yemeğe aç değilim, Della." Gözlerini kırıştırdı, yaşadığı yorgunluk her neyse kayboldu.

"Oh." "Evet, oh. Beni bir bağımlıya dönüştürdün."

"Benim için fark etmez."

Burnunu benimkiyle ısırarak usulca nefes aldım, "Sana bir şey sorma sırası bende."

"Tamam..." Ağzıma odaklanarak konsantrasyonuma ya da kendimi kontrol etmeme yardımcı olmadı. "Ne?"

"Dün gece... senin için iyi miydi? Duygusal olarak değil ama fiziksel olarak?"

Nefesinin altında güldü. "Ciddi misin?" Sarıldığımda eridi, gözleri yumuşadı ve parladı. "İyi mi? Ne kadar harika olduğunu anlatmak için çok yetersiz bir kelime."

"Sana sert davrandım."

"Ve her saniyesine bayıldım." Başını öne eğdi. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten bilmiyordum. Ona hızlı ve patlayıcı olduğumu göstermişim ama tek numaramın bu olduğunu düşünmesini istemiyordum. Ve iyi performans gösterdiğinin onaylanmasına ihtiyaç duyan bir aptal olduğumu düşünmesini de istemiyordum.

Bu benimle ilgili

değildi. Onunla

ilgiliydi.

Bu onu memnun etmekle ilgiliydi, bu yüzden bir daha asla başka bir yere bakmadı.

Bu, umduğu gibi biri olmadığımı fark ettiğinde kalbimin asla kırılmayacağından emin olmamla ilgiliydi.

"Dün gece hayatımın en güzel gecesiydi, Della. Senin için de öyle olmasını ummam yanlış mı?"

Vücudu gerildi. "Öyleydi."

"Daha iyi hale getirmeye

çalışabilir miyim?"

"Hiç gerek yok. Ben herkesi sevdim-"

"Bir vahşi gibi içine girerken seni toprağa yapıştırmıştım.

Bu gece sana bundan daha fazlası olduğumu göstermeliyim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni bir

vahşı olarak seviyorum. O vahşı beni ilk kez boşalttı, inan bana, seni sevdim.

en az senin kadar."

"Bekle." Geriye çekildim, onu kol uzunluğunda tutuyordum. "İlk kez boşaldığında ne demek istiyorsun?"

Kızardı. "Diyorum ki... Daha önce hiç gelmemiştim."

"Ama..." Zihnim onun bana verdiği ipuçlarını ve sırlarını yüzüme vuruyor, bana meydan okuyor, her gün bana eziyet ediyordu. "İma ettin. Dedin ki-"

"Seni düşünerek kendimi orgazm ettiğimi mi?" İç çekti. "Evet, biliyorum. Bu zihinsel resmi görmeni istedim. Özür dilerim." Ben ona ters ters bakarken biraz yüzünü buruşturdu. "Gerçek şu ki, denedim. Seni düşünürken kendime dokundum, ama seni bazı kuralları göz ardı edecek kadar istesem de, beni istemediğin gerçeğini asla aşamadım. Ne zaman yaklaşısam, yapamadım. Utanç katlanılamayacak kadar büyük olurdu ve dur."

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. "Yani tüm hayatını kendini sinirlendirerek geçirdiğini ve asla rahatlayamadığını mı söylüyorsun?"

Nefesinin altında güldü. "Sanırım öyle de denebilir."

"Seninle yaşamamanı beni gerginleştirmesine şaşmamalı." Acıyla kıkırdadım ve bir kez öksürdüm. "Sana her baktığımda, Della, bana bakış şeklin neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu. Kaç kere kendime ders verdim hayal ettiğimi, olmayan şeyleri algıladığımı düşündüm." Sahip olamadığım tek kişiyle aynı evi paylaşmanın ıstırabını yeniden yaşayarak başımı salladım. "Hayatımı olması gerekenden çok daha zor bir hale getirdin."

Günahkârca gülümsedi. "Evet, ama sonunda seni elde ettiğim anlamına geliyordu, bu yüzden pişman değilim."

Sessizleştim, geçmişin üzerime çökmesine izin verdim ama artık acı çekmiyordum.

aynı suçluluk duygusu. Belki de Della haklıydı ve her şeyin bir nedeni vardı. Belki de başka biriyle ilgilenmeme asla izin vermeyecektim çünkü Kalbimi ondan başka kimseyle paylaşamayacağımı biliyordum. Ve belki de kendini hiç orgazm etmemişti çünkü başından beri beni bekliyordu-

İnledim, parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve aklıma bir başka eziyet verici düşünce geldi.

"Ne var? Ne oldu?" Della yaklaştı. "Yine o bakışı takınmışsın." "Ne bakışı?"

"Bana dokunmayı düşündüğün için kendini kırbaçlamak istediğini söyleyen bakış."

"Birincisi, bir daha asla böyle hissetmeyeceğim. Asla. Bana kalırsa, benim vücudum nasıl seninse, senin vücudun da benim. İkincisi, beni tanıyor olman hakkımdaki her şeyi tahmin edebileceğin anlamına gelmez."

"Dün gecenin böyle olması gerektiğini kabul etmelisin. Hiçbir zaman yavaş ve tatlı olmayacaktı Ren. Yıllardır patlamanın eşiğindeydik."

Başımı salladım, tıpkı o gençken yaptığım gibi onun dalga boyunu yakaladım. "Algılarımızı yerle bir etti. Aramızdaki ilişkiyi değiştirdi."

"Aynen öyle." Kirli sakallı yanağımı öpmek için yana kaydı. Birkaç gündür tıraş olmamıştım ve burada tıraş olacak halim de yoktu. "Ve şimdi, konuyu değiştirmeyi bırak ve bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

O haklıydı. Dün gece asla vahşi bir savaştan fazlası olmayacaktı çünkü aramızda çok fazla geçmiş vardı. Farklı dinamikleri, yaşları ve paylaşmadığımız sırları barındıran bir tarih.

Artık her şey ortadaydı.

Ve dört gözle beklediğimiz çok şey vardı.

Yanaklarını okşarken, dokunuşum tüylerini diken diken etti. "Bildiğin neredeyse her şeyi sana ben öğrettim. Tıpkı senin bana öğrettiğin gibi."

Nefesi tüylü ve hafif geliyordu. "Evet."

"Sana başka bir şey öğretsem hasta olur muyum?" Bana doğru eğilirken bakışları kapandı. "Bana ne öğreteceksin?"

Dudaklarımı yaladım, ona doğru çekildim, kalbinin benimkiyle birleşmesine engel olamadım. "Nasıl boşalacağımı. Sadece acımasızca alınırken değil.

parmaklarım içinde, dilim seni yalıyor, sikim seni beceriyor. Pek çok farklı yol. Bunların hepsini sana öğreten kişi olmak istiyorum."

Nefes nefese kaldı, sonra başını yavaşça salladı. "Benim için sakıncası yok." Ses tonundaki utangaç mutluluk beni çözdü.

Onu yaklaştırarak sertçe öptüm. "İyi cevap, Küçük Kurdele. Şimdi başlayalım."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

DELLA

* * * * *

2018

REN'İN ÖPÜCÜKLERİ hayal ürünü bir şeydi.

Sert ve kaba. Hızlı ve seksi. Derin ve kalıcı. Beni her öptüğünde, bir öpücük ya da bir yemek olması fark etmiyordu, düşüncelerimi ve bedenimi tamamen ele geçiriyordu.

Kot pantolonum ve sütyenimle dururken, kemerimi ve fermuarımı çözdü, kotumu bacaklarımdan aşağı itti, sonra spor sütyenimi başımın üzerinden çekmeden önce siyah bikini külotumu saygıyla çıkardı.

Çırılçıplak kaldığımda beni daha sert öptü, sanki hiçbir şey değilmişim gibi beni yerden kaldırdı ve aşk ve şehvetin sarhoş edici karışımıyla titreyen kollarında taşıdı.

Bacaklarım otomatik olarak onun beline dolandı, botlarını çıkarıp bir kenara atarken ve nehrin şırıltısına ve kıkırdamasına doğru giyinik bir şekilde yürürken dudaklarımızın kilidi asla açılmadı.

Beni derinlemesine yaladı ve güçlü bir şekilde kavradı, sanki geçmişimizden gelen yankıları atlatmış ve geleceğimize cesurca saldırmış gibi kuru toprakları su dünyasıyla takas etti.

"Ne yapıyorsun?" Yürümeye devam edince nefesim kesildi. Su çoraplarını emiyor, kot pantolonunu ıslatıyordu. Sıgılıklardan, akıntının yüzeyin kristal berraklığını bozmadığı karanlık bir havuza geçerken adımları yürüyüşe dönüştü.

Oraya varınca dizlerinin üzerine çöktü ve beni nehrin serin, berrak kucağına çekti.

Soğuktan nefesi kesildi, küçük bir çingirak sesini sertleştirdi. "Seninle sevişmek."

Her nasılsa, sanki bana boyun eğmiş gibi hissettim. Bana tapınırken, dili beni bir coşku gecesiyle yozlaştırmayı planladığını söylüyordu.

Akan suyun serinliği aramızdan akarken nefeslerimizden arta kalanları çalıyor, bedenlerimizi geriye veriyordu. Çenemi kavrayıp beni tekrar öpücüğün içine çekerken gözleri benimkilere takıldı, kapüşonlu ve sıcaktı.

Ani sıcaklık değişiminden ve sıvının ferahlatıcı yalayışından titreyerek ağzına doğru soludum.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldandım, beni daha derin öperken başımı eğdim ve parmakları saçlarımla arasına girdi.

"Sen de öyle olsan iyi edersin," diye fısıldadı, sıcak ve karanlık. "Çünkü çok sert olduğumdan eminim."

Bir şehvet kırbağı kalbimden çekirdeğime doğru ilerledi, tellerimi ve duygusallığımı çekiştirirdi, bedenimi istediği her şeye hazırladı. "Tek yapman gereken bana gülümsemek Ren ve ben ıslanıyoruz."

Bana dizginlenemez bir ihtiyaçla saldırdı. Öpüşleri saf kadife şiddetindeydi. "Böyle şeyler söyleme. Bunun sürmesini istiyorum, saniyeler içinde bitmesini değil."

"O zaman beni bu kadar iyi baştan çıkarmayı bırak."

Elleri dün geceki savaştan dolayı kesiklerle acıyan tenimi okşarken bile birlikte güldük. Avuç içleri sırtımı ve omurgamı keşfediyor, beni öne doğru çekip kot pantolonunun içindeki gergin ereksiyonun üzerine yatırırken kıcımla avuçluyordu.

"Buna ne kadar sık baktığımı biliyor musun?" Parmakları beni yoğurdu. "Seni çıplak ve yatağında görmeyi nasıl hayal ettiğimi?" Dudakları benimkiler üzerinde daha geniş bir şekilde ayrıldı ve öpücüğü sığ bir merhabadan derin bir dansa yönlendirdi.

Beni tüm kadınların öpülmek istediği gibi öptüğünde inledim - açlıkla, sevgiyle, tutkuyla.

Bütün gece öpüştük.

Bir saniyeliğine öpüştük.

Ve biz öpüşürken, çıplak göbeğime doğru sallandı, fermuarı nehir kadar soğuktu, elleri beni sıkıca tutuyordu.

Seks için mükemmel bir uyum içindeydik. Ne yazık ki hala çok yüklüydü.

Düşüncelerimiz her zamanki gibi aynı frekansta titreşiyordu çünkü beni kucağından aşağı itti ve ellerini kemerini karıştırması için ona yer açtı.

"Bırak beni." Kısmen soğuktan, çoğunlukla da ihtiyaçtan nefes nefese kalmıştım.

Tokasını bulup deriyi çözdüğümde çenesini sıktı. Alay etmedim; ben de en az onun kadar açtım. Düğmesini açıp fermuarını indirdikten sonra, o beni itmeden elim boxerının içinde kayboldu.

Çelik kaplı saten ve saf güç. Ren'i bu kadar yakından tutmak, ölümsüzlüğün anahtarlarını almak gibiydi.

Başı bir iniltiyle geriye düştü, burun delikleri açıldı, kalçaları sallandı ve bana dünyadaki tüm sihri bahsetti.

"Seninle her zaman çok yakıным."

"Bu kötü bir şey mi?" Parmakları tüyleri diken diken olmuş kalçalarımın üzerinde gezinip etime batarken nefesim kesildi.

"Seni inanılmaz derecede muhteşem bulmam ve seni ne kadar çok istediğime engel olamamam kötü mü?" Beni ipekten ve yumuşaklıktan bir kıvrımla öptü. "Asla."

Biraz geriye çekildi, kollarını kavuşturarak etek ucunu tuttu ve çikolata vaadiyle dolu gözlerle sıırıslıklam tişörtünü üzerine çekti.

Başını. Bir güç homurtusuyla ıslak malzemeyi kıyıya doğru fırlattı.

"Kendin gibi kıyafetlerini de yıkarsın diye düşünmüştüm, ha?" Beni sıcak, çıplak göğsüne doğru çekerken kıs kıs güldüm. Aleti bana yapıştı ve ikimizin de o lezzetli ahlaksız şekilde tıslamasına neden oldu.

"Benimle ilgili her şey pis, yani evet." Sırıttı. "Sadece sana bu kadar ihtiyaç duyduğum için kendimi temizlemeye çalışıyorum."

"Nehrin bu konuda yardımcı olacağını sanmıyorum." Beni tekrar öptüğünde eridim, paylaştığımız diğer tüm öpücüklerden sonra çürük üzerine çürük, törpü üzerine törpü ekledi.

"Sanırım haklısın." Beni iterek emretti. "Git sabunu getir. Bakalım işe yarayacak mı?"

Saçlarımı gözlerimden kaçırdım, uçları suda yosun gibi yüzüyordu. "Şimdi kim patronluk taşıyor?"

"Sadece sen onu alırken sana bakmak istediğim için." Gözleri parlıyordu. "Git. Fikrimi değiştirmeden önce."

Aramızdaki soğuk nehrin bile söndüremediği arzudan yanıp tutuşarak döndüm ve sığılğa geri döndüm. Öz-
Su üzerimden süzülürken bilinç alçaldı, tenimde olmaktansa arkadaşlarıyla kalmayı tercih etti.

Omurgamı dik tutarak ve midemdeki gergin kelebekleri yalanlayarak kalçalarımı salladım, sırtımı ve popomu Ren'e gösterdim.

Beni daha önce görmemiş gibi değildi ama bu... farklıydı.

Arkama bile bakmadan çadırın girişinde nöbet tutan çantalara doğru yöneldim. Ağrı kesicilerin, diş fırçalarının ve sabunların bulunduğu yan cebin fermuarını açmam sadece bir saniye sürdü, sonra dönüp sevdiğim tek adamla yüzleştim.

Kolu başının üzerindeydi ve sıırıslıklam olmuş kot pantolonunu kıyıya fırlatmak için geriye doğru eğilmişti.

Yanımda gürültüyle yere düştüler, boxer-brief'i üstümdeydi ve onun da benim kadar çıplak olduğunu anlamamı sağladı.

Suya adım attığımda kalbim küt küt atıyordu.

Ren dudağını ısırdı, sağ omzu aşağı yukarı sallanıyordu. Ne yaptığını tam olarak biliyordum ve bu karnımda daha fazla şehvet kabarmasına neden oldu.

Ona ulaştığımda diz çöktüm ve parmaklarımı yüzeyin altına soktum. Sağ eli sikinin etrafına kenetlenmiş, kendini okşuyordu. "Bekleyemedin mi?"

Utanmış bile görünmüyordu, daha çok işkence görmüş gibiydi. "Ölümlüler için fazla çekicisin. Gerçekten benim misin?" Elimi tuttu ve sertleşmiş sikinin altına sıkıştırdı. İkimizi de sıkarak homurdandı: "Bana ne yaptığını hissediyor musun Della? Yıllardır senden sakladığım şeyi görüyor musun?"

Ses tonundaki çiğ dürüstlük karşısında nefesimi tutamadım. Bu Onun da en az benim kadar acı çektiğini biliyordum. Ortak acıya aşınaydık.

Ren'i birçok kez çıplak görmüştüm.

Vücudu bana kendi vücudum kadar tanıdık geliyordu. Ama bu tamamen yeniydi.

Kardeşlik yönünü bir kenara bırakmış, onu sadece koruyucum olarak değil, bir erkek olarak görmeme izin vermişti.

Daha yakışıklı ya da cazip olamazdı ve parmaklarımı onunkilerin altına sınıksıkı sararak yarı homurdanmasına, yarı inlemesine neden oldum.

Arzu kırıldı ve çatırdadı, çekirdeğimde bir ateş topu oluşturmaya doğru yol aldı.

Ren dokunuşuma teslim oldu, kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Buraya gel." Ben onun kucağına süzülürken ve bacaklarım beline dolanırken tenlerimiz birbirinin üzerinden kayarak geçti.

Ereksiyonunu serbest bıraktığımda bana sürtünürken inledim ve ikimiz de neredeyse zevkten kıvranıyorduk. Sol elimdeki sabun onun istediği gibi değildi.

Ren ağzımın içine mırıldandı, bana karşı sallandı, hâlâ ayrı olmamıza rağmen beni becerdi.

Parmakları saçlarımın arasından geçti, başımı geriye doğru çekerken öpüşmeyi kesti ve boğazımdan aşağıya doğru ısırıldı. Sırtım eğilirken ve su başımdan aşağı süzülüp sarışının her santimini ıslatırken gitmeme izin vermedi.

Öpücüklerini göğsümde gezdirirken ağzı sıcacıktı, sonra öfkeli bir ihtiyaçla meme ucuma yapıştı.

Bir kolunu belime dolayarak, dili bir meme ucundan diğerine kayarak dönerken ve dişleri alay ederken bana doğru ilerlerken haykırdım.

"Tanrım, lütfen..." Ona karşı kıvrandım, içimde ona ihtiyaç duyuyordum.

Şimdi.

Ama emrime boyun eğmedi. Bunun yerine göğüslerimi bir kez daha emdi, sonra boğazıma doğru öpücükler kondurdu ve hayatımda gördüğüm en uzun, en seksist öpücüğü ağzıma kondurdu.

Bundan sonra ne yapacağını anlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

"Arkanı dön," diye mırıldandı. "Arkanı dön ki seni yıkayabileyim."

Hızlı bir nefesle bacaklarımı çözdü, sonra beni kucağında döndürdü, Ben yüzeyde süzülene kadar beni dışarı doğru itti. Saçlarımın kalın ağırlığını toplayarak sabunu köpürttü ve güçlü parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirdi, hafifçe masaj yaptı, içinde yaşadığımız seks fırtınasında tanıdık eğlenceler ve tanınabilir rahatlıklar sayesinde biraz daha rahat nefes aldım.

Bedenim orgazm mı olmalıydı yoksa erimeli miydi bilemiyordu. Ren'in beni yıkadığı, benimle ilgilendiği, benimle ilgilendiği diğer tüm zamanları hatırlayarak şehvet ve güvenle karışmıştım.

"Bu çok güzel bir his" diye fısıldadığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve gözlerim doldu.

"Ve gerçek olamayacak kadar mükemmel hissediyorsun." Daha fazla köpük köpürterek, iri elleri omuzlarımda, kollarımın altında, göğüslerimin üzerinde ve karnımda gezindi.

"Diz çök," diye emretti, bedenimi suyun derinliklerine iterek yüzer durumdan diz çöker duruma geçmemi sağladı. "Yüzünü bana dön."

Onun emirlerini yerine getirmenin çok erotik bir yanı vardı.

Yüzümü ona döndüğümde sabunu bir kez daha ovaladı, sonra elini suyun içinde bacaklarımın arasındaki buklelere götürdü.

Beni nazıkçe yıkarken sarsıldım, sabunun kayganlığı nehir tarafından yıkandı ve beni eskisinden çok daha ıslak bıraktı.

Gözlerini benden ayırmadan beni ayırdı, sonra iki parmağını içime soktu.

Dondum, gerildim, titredim ve sıvılaştım.

Bana sadece iki parmağını vermiş olabilir, ama sanki iki parça ruhu. Cassie'nin asla sahip olamayacağından yakındığı iki parça. Başka hiç kimsenin sahip olamayacağı iki parça.

Sadece ben.

Sadece ben.

O daha derine battıkça ağzım açık kaldı. Dokunuşunu içime yerleştirdi, bastırdı, sürtündü, sonunda ayak parmaklarımı kıvıran bir orgazma dönüşecek olan fitili ateşledi. Bana nefes almam, analiz etmem ya da Karşılık mı vereceğime, boyun mu egeceğime yoksa elinde eriyip bir su birikintisine mi dönüşeceğime karar veremiyordum. Önemli olan tek şey onun olduğumdu ve bana her zaman yalvardığım şekilde dokunuyordu.

"Ren," diye nefes aldım beni daha da yakınına çekerken.

"Sus." Gözlerini benden ayırmadan, sanki beni neyin kızdırdığını tam olarak öğrenmiş gibi her seğirmemi ve iç çekişimi inceledi.

Ve başparmağıyla klitorisimin üzerinde buldu.

Sırtım eğildi ve iki parmağını daha derine sokarken içimden kısık bir inilti döküldü.

Gülümsedi, karanlık gözlerinde memnuniyet parlıyordu. "Hoşuna gitti mi?" "Hı hı." Arzu dolu bir uyuşuklukla başımı salladım, başım ağırlaşmıştı ve gözlerim odaklanmaya çalışıyorum.

"Bildiğim iyi oldu." Dokunuşunu bedenimden çekerek, daha fazla köpük köpürttü ve onları iyi tanımlanmış göğsündeki seyrek kılların üzerinde sürükledi, sabun diğer bölgeleri temizlemek için kaybolmadan önce hızla kendini yıkadı.

Önünde yalpaladım, bana bu kadar muhteşem bir şekilde dokunduğu için şok oldum, sonra hiçbir şey olmamış gibi davrandım.

"Oh, bu çok kaba." Zevk dalgaları hâlâ içime işlerken dudak büktüm ve geri gelmesi için yalvardım.

"Daha fazlasını yapmayı planlamasaydım bu çok kaba olurdu." Ellerini yıkamayı bitirdi ve sabunu kıyıya doğru fırlattı. "Ama planım var. Bütün bir gece daha fazlasını."

"Ben de öyle yapardım," dedim.

"Ne? Beni yıkamak mı?" Başını salladı, çenesi gergin ve gözleri kararmıştı. "Della, seni zorla kucağıma oturtmama saniyeler kaldı. Beni yıkamana dayanamıyorum. Zaten kontrolüm neredeyse hiç kalmadı."

"Umurumda değil. Hayatının kontrolünü bırakmanın zamanı geldi. Az önce benimle dalga geçtin. Benim de seninle dalga geçmem adil olur." Onu da benim kadar sinirlendirmek isteyerek çakıl taşlarıyla kaplı nehir yatağını ittim ve kucağına süzıldüm. "Sana ihtiyacım var, Ren." Kollarımı omuzlarına doladığım da o da bana sarıldı.

Beni itmek için yavaş.

Göbeğim onun sikiyle birleşti ve ikimiz de sertleştik.

"Beni delirtiyorsun." Bir öksürüğün ardından homurdandı.

"Tek yapman gereken teslim olmak." Dilimi kulağının kabuğunda gezdirdim, titreyişine bayıldım. "Beni istiyor musun? O zaman al beni. Tamam mı? burada."

Sahiplenici elleri panter pençeleri gibi sırtımda gezinirken kalbim küt küt atıyordu; kadife ve pençe dokunuşlu ağır. "Sen bir sürtüksün."

"Ve sen bir şehitsin." Biraz geri çekilerek yanağını ve çenesini öptüm ve sonunda dudaklarına uzandım. "Lütfen Ren. Sadece küçük bir itiş ve sen içeride-"

Elleri kalçalarım a doğru uzandı ve beni mükemmel bir şekilde eğerek ucunun girişime değmesini sağladı. "Ne kadar talepkâr küçük bir şey." Sanki günlerdir koşuyormuş gibi nefes alıyordu, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar sıcaktı. "Tüm hayatımı mahvediyorsun. planları."

İlk hamleyi kimin yaptığını bilmiyordum -ben mi kalçalarımı yokluyordum, o mu kalçalarını yokluyordu- ama bir şekilde iki kişiden bir olmanın eşiğindeydi.

Başka hiçbir şeyin

önemi yoktu.

Başka hiçbir düşünce girmed i.

Dünya yok olmuştu ve biz her zamanki gibi ormanımızda, sonsuza dek olduğu gibi tek başımıza, birleşmek için ölümsüz bir ihtiyaçla savaşıyorduk.

"Bunu mu istiyorsun?" Ren boğuk bir sesle içime bir santim daha soktu.

Alnım ıslak, serin omzuna çarptı, dişlerimin tenine kenetlenmesine engel olamadım. "Evet!"

"Lanet olsun, Della." Derinlere daldı. "*Kahretsin*, inanılmaz hissediyorsun." Sert.

Hızlı.

Tüketiyoru

m.

Ayaklarım çakıl taşlarına ve dalgalara sürtünürken bacaklarım daha da açıldı, içime çarpan sert boyundan başka hiçbir şeyi umursamıyordum.

Kalçalarım geriye doğru sallandı, onu o harikulade yere doğru daha da derine itti. "Kıpırdama," diye tersledi.

Reddedilmenin damlacıkları tenimi öptü. "Neden olmasın?"

"Çünkü boşalmaya çok yakınım ve prezervatif takmayı unuttum. Çıplak çok harika hissediyorsun."

Yumruğu saçlarıma dolandı ve gözlerimle buluşana kadar başımı geriye çekti. Beni sertçe öpmesini, içime daha sert girmesini bekliyordum ama onun Yüzü kendini kontrol etmekten kararıştı. "Bu kuralı çiğnediğime inanamıyorum." "Ne kuralı?"

"Korunmadan asla seks yapmayın."

Omuzlarım çöktü. Okuldaki cinsel eğitimden ve Ren'in bana öğrettiklerinden, CYBE'lerin prezervatiflerin önemli olmasının büyük bir nedeni olduğunu yeterince biliyordum.

Ama başkalarıyla güvendeydik. Elbette birbirimizle de özgür olabilirdik. "Sen benim içimdesin. Artık çok geç."

Ben onun üzerinde sallanırken nefesinin altında küfretti.

"Dur, Della." Eli sertçe kalçama indi. "Asla çok geç değildir." Sertliği içimde zonkluyor, kalp atışları benimkinin yoğun arzusuyla eşleşiyordu.

Beni iterken, boyu işkence edercesine yavaşça dışarı kaydı. Tekrar iki kişi olduğumuzda yüzünü ellerinin arasına gömdü ve avuçlarının içine doğru bağırdı. "*Siktir!*"

Ona bir an verdim, ayrılıktan nefret ediyordum ama Ren'i kurallara - özellikle de beni koruyan kurallara- sıkı sıkıya bağlı olduğunu bilecek kadar tanıyordum.

Dik durdu ve nehir omuzlarının etrafından geçerek gururlu ereksiyonunu zar zor örtmeye başladı. "Hadi çadıra girelim. Yanında daha fazla prezervatif olduğunu varsayıyorum?"

Ren beni kollarının arasına alırken şehvetle titreyen bacaklarımın üzerinde durdum. Gözleri pişmanlıkla yumuşamıştı. "Özür dilerim. Anı mahvetmek istememiştim."

"Yapmadın."

Beni usulca öperek fısıldadı, "Seni incitmekten çok korkuyorum. Bu beni öldürür, Küçük Kurdele. Eğer bir şey yaparsam-"

"Yapmayacaksın." Kollarımı ona doladım, bir damadın gelinine yaptığı gibi beni yatay bir pozisyona getirip nehirden çıkarırken nefesimi içime çektim. "Asla yapamayacaksın."

Burnunu benimkine bastırarak kıkırdadı. "Her zaman içimdeki en iyi ve en kötü yönleri ortaya çıkarmayı başarıyorsun. Bir an, seni becermekten başka hiçbir şey umurumda değil; bir sonraki an, seni bir tahtın üzerine yatırmak ve her şeyimi sana adamak istiyorum."

Yapabilirsin." Dalların ve dikenli şeylerin üzerinde yürümeye alışmış sertleşmiş ayaklarıyla beni çantalarımıza doğru taşıdı. "Aşk olmak gerçekten bir hastalık."

Beni saygıyla sırt çantamın yanına yerleştirirken, pazularına tutunarak dengemi sağladım. "Aşk bir hastalık mı?"

Başını salladı, ıslak saçlarımı bir kenara fırçaladı ve fazlalıkları avuçladı.

nehirden gelen damlacıklar. Kaba bile olsa, ellerini üzerimde tutması kaşmir ve arzu. "Seninleyken, tedavim var. Kendimi daha güçlü, daha mutlu, daha yenilmez hissediyorum. Ama olmadıgımda, sanki hayatın kendisi beni silebilirmiş ve umurumda olmazmış gibi hissediyorum."

Böylesine güçlü bir anın yoğunluğu ikimizi de etkiledi ve gözlerimiz yeminler ve yeminlerle kilitlendi. "Seni asla terk etmeyeceğim, Ren."

"Ve bir daha asla çekip gitmeyeceğim. Ne olursa olsun. Birbirimizden ayrılmayacağız."

Dudaklarımız birbirini aradı, dillerimizin ipeksi hareketleriyle sözlerimizi mühürledik.

Tenimizin sıcaklığı biraz kurumamıza yardımcı oldu ama birbirimizden ayrıldığımızda ve ben çantamın fermuarını açmak için eğildiğimde gerisini umursamadık. Karanlıkta fermuarın çıkardığı ses Ren'in irkilmesine neden oldu, duyuları alarma geçmişti.

Elimi karanlık sırt çantasına attım ve bir kutu çıkarmadan önce bir süre karıştırdım.

Üstüne tanıdık bir not yapıştırılmış tanıdık bir kutu.

"Ne-" Ren elimden kaptı. Işığın son kırıntılarında gözlerini kısarak okuduğu basit el yazısı üst kısmı süslüyordu: *Eğer benim kontrolüm dışında bir şeyler yapacaksan, lütfen dikkatli ol. Bunları kullan. Her zaman.* "Sana aldığım kutu bu mu?"

Yanaklarım pembeleşti. "Evet." "Ama... nasıl?"

Aklından neler geçtiğini tahmin edebiliyordum. Kaç tane prezervatifim vardı

Kullanılmış mı? Kutuyu yenilemiş miydim? Onun yerine David'inkini mi kullanmıştım? Böyle düşünmesini istemedim. Kendini yine ahlaki bir tahterevallinin üzerinde bulacak, beni almakla hata edip etmediğini düşünecekti. Çok iyi bir yerdeydik ve geçmişimizden gelen herhangi bir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyi reddediyordum.

Ren zihinsel mücadelesinin altında boğuşurken kalbim hıçkırdı ve kutuyu geri alıp açtım ve karanlıkta parıldayan folyo sarılı prezervatiflerin düzenli bir sırasını ortaya çıkardım. Hızlıca saymak ya da kaç tanesinin

eksik olduğunu tahmin etmek için çok fazla vardı. Ama Ren'in tahmin etmesine gerek yoktu. Ona ben söyleyecektim.

"Sadece iki tane kullandım. Dün geceyi de sayarsak üç." Parmaklarımı kutunun üzerinde kilitli tuttum.

"Ne?" Öksürdü. "Bu nasıl mümkün olabilir? Seni Cadılar Bayramı partisinde Tom'u öperken gördüm. Ne kadar tutkulu olduğunu görmüştüm. Tanrı aşkına, seninle yaşıyordum. Sen yavaş yavaş seks fikrine uyanırken, ne yaptığını bilmeden arkadaşlarınla dışarı çıktığın her sefer beni deli ediyordu. yapıyor."

Yıllar boyunca onu ne kadar incittiğim için içim sızlıyordu ama cesurdum çünkü ona bunu borçluydum. Ona bir özür borçluydum. "Çoğu zaman senin için acı çektiğimi unutuyorsun, Ren. Sadece iki kez kullandım; söz veriyorum. Biri bekâretimi kaybettiğim gece, diğeri de on sekizinci yaş günümde." Kafasında başkalarıyla yattığıma dair görüntüler oluşmasını istemiyordum ama gerçeği de bilmesi gerekiyordu; ona öyle olduğumu düşündürsem bile fahişe olmadığımı.

Gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Yüzümdeki dürüstlüğü sadece duymayı değil, okuyabilmeyi de hak ediyordu. "Evet, bekâretimi kaybettim çünkü senin yüzünden mahvolmuştum. Ama bir daha seks yapmamayı seçtim çünkü duygusal olarak hazır değildim. Doğum günümdeki o ikinci seferime kadar kimseyle yatmadım. Ve bunu onu istediğim için yapmadım. Seni istediğim için yaptım."

Gürültülü bir nefes çekti.

"Aylardır, sanki yakınımdaymışsın gibi hissediyordum. Seni özlemim tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Senden başka kimseyle birlikte olmak istemedim. Seni sevmekten asla vazgeçmediğim halde David'i kullandığım için çok kötü bir insanım."

Sanki karnına tekme atmışım gibi bir ses çıkardı. "Della-"

"Bunların hiçbirini acımasız olmak için söylemiyorum, Ren." Başımı salladım, ıslak saç telleri omuzlarıma yapışmıştı. "Sana bunu saf dürüstlikle söylüyorum çünkü seni senin beni sevdiğin kadar sevebileceğimi asla kabullenmedin. Sen benim tüm dünyamsın. Benim yüzümde kaçtın. Ve aklımın bir köşesinde, eğer bunu kabullenemezsen tekrar kaçacağından endişe ediyorum."

Yüzünü hasta, hasta bir utanç kapladı. "Tanrım, Della. Seni o kadar hoyratça götürmeme izin mi verdin -her yerinde kesikler ve çürükler var- ve bu sadece üçüncü seferindi?" Parmaklarını saçlarının arasına soktu.

"Neden sen... Ben

biliyor musun...?" Bana acı ve kendinden iğrenme duygusuyla baktı. "Sana nazik davranmalıydım. Senin çok genç olduğunu hatırlamalıydım-"

"Eğer bana genç dersen, bir sorunuz olur."

Dudakları inceldi. "Ama gerçek bu. Tanrı aşkına, seni ben büyüttüm. I daha dikkatli olmalıydım." Geri çekilerek titreyen eliyle ağzını sildi. "Bir pislik gibi davranarak seni bekaretini kaybetmeye zorladım ve şehre döndüğümü kabul edecek cesareti göstermek yerine seni izleyerek bunu ikinci kez yapmanın nedeni benim. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemeni istemiyorum. Kelimeler sadece başını belaya sokar." "Ama yapmalıydım-"

"Ne? Bir motele girene kadar bekledik ve yavaş mı gittik? Ren, ben Seni seviyorum. Ama kendini sorgulamaya başladığında tam bir baş belası oluyorsun, bunu biliyor musun?" Kolumun arkasında oldukça iyi bir çizğin kabuk bağladığı yeri tutarak kararlı bir şekilde, "Bunları gururla takıyorum. Dün gecenin her saniyesi seninle ilgili kurduğum tüm fantezilerden daha iyiydi ve inan bana çok fantezim oldu."

Yüzünü çarpık bir yarım gülümseme süsledi.

"Gelebildim çünkü sen bana tam istediğim şeyi, istediğim anda verdin. Gücünü. Saldırganlığını. Buna ihtiyacım var çünkü hayatım boyunca beni güvende tutmak için güçlü ve agresif oldun ve bir şekilde, Bunu beni sevmenle ilişkilendirmeye başladım. Eğer bana kedi eldivenleri ve tüylü öpücüklerle dokunmaya cüret edersen, seni tekrar koparana kadar kızdırırım." Nefesimin altında kıkırdadım. "Ve ikimiz de seni ne kadar kolay kızdırabileceğimi biliyoruz. Bunu kanıtlamak zorunda bırakma beni."

Gözlerini devirdi, gerginlik omurgasından aşağı kayıyordu. "Senin bela olduğunu hep biliyordum, Della Ribbon."

"Ve senin benim için o olduğunu hep biliyordum, Ren Wild."

Aradaki mesafeyi kapattı, damlayan saçlarının uçlarını çekti. Parmak eklemleri meme uçlarını okşuyordu. "Bunu engellemek için elimden gelen her şeyi yaptığım halde nasıl oldu da benim gibi oldun?"

"Bu dünyadaki en iyi şeyken nasıl oluyor da bunu kötü bir şey olarak görüyorsunuz?"

"Bu kötü bir şey değil." Beni kendine yaklaştırdı, bir eli kürek kemiklerimin arasında, diğeri çıplak kıcımın üstündeydi. "Bu bir mucizevi bir şey. O kadar benziyoruz ki, yemin ederim o gün satıldığımı dair anılarım ya da annemin belli belirsiz görüntüleri olmasaydı, aslında kardeş olduğumuzdan ve McLary'nin de babam olduğundan korkardım."

Yalandan ürperdim. "Tanrım, hayal edebiliyor musun? Ömür boyu kardeş olduğumuz yalanını söyledikten sonra aslında kardeş olduğumuzu öğreneceğimizi?"

Bakışlarını rahatsız edici düşünceler doldururken yüzü karardı. Beni çıplaklığıyla aynı hizaya getirerek kulağıma fısıldadı, "Bu doğru olsa bile, artık sana sahibim, duramam."

Erimiş sıcaklık bacaklarımın arasında kabardı.

"Şimdi senin içine girdim ve hayallerimin kızını buldum.

Kanımızın aynı olup olmaması umurumda değil. Nasıl olsa aynı kalbi paylaşıyoruz. Günah içinde yaşar ve cehenneme giderdim çünkü senden asla vazgeçemezdim." Ren saçlarımı çekiştirerek boynumu eğdi, böylece dudaklarını ve dişlerini boğazıma geçirebildi. "Daha önce hasta olduğumu düşünüyordum -aramızda geçen onca yıldan sonra seni istiyordum- ama seni benden almaya kalksalar her yasayla, kuralla ve düşmanla savaşacağımı itiraf edebiliyorsam gerçekten şeytan olmalıyım."

Dudakları benimkilere doğru ilerledi, sıkıca yerleşti. Hızlı, baskın bir dil ağzıma girdi.

Tamamen teslim olurken dizlerimin bağı çözüldü. O saniyede kendimi bir kadın gibi değil, tamamen bir kız gibi hissettim. Kendimi genç hissediyordum ve benden çok daha yaşlı, cesur ve saf bir insan tarafından öpülüyordum.

"Ren..." Eli vücudumda gezinirken, bacaklarımın arasına daldı ve ne kadar ıslak olduğumu görünce dudaklarına karşı inledim.

Nefesinin altından hırladı, kolunu kalçalarımın dolayarak beni sabit tutarken iki parmağını içime soktu.

"Çadır, Ren." Geriye doğru tökezledim, yaptığı şeye devam etmeyi çok istiyordum ama beni okşadıkça gözlerim hızla galaksilere ve kayan yıldızlara kayıyordu.

Parmaklarını benden çekerek beni döndürdü ve sırtımı itti. "Atla."

Ben öne doğru sendelerken, elimdeki prezervatif kutusunu çaldı, tek bir tanesini yumrukladı ve geri kalanını kenara fırlattı.

Tentenin altına eğildiğimde beklentinin iğne batmalarıyla dolu kaygan ter derimin üzerinde filizlendi ve Ren sanki o da benim kadar sersemlemiş gibi beni içeri kadar takip etti.

Uyku tulumlarımızın fermuarı açılmış ve bizi koza gibi sarmaya hazırdı. "Uzan, Della."

Ren'in emri odun dumanı ve çirayla doluydu. "Şimdi."

Bana komuta etmesine fiziksel bir tepki verdim - kalbimden çekirdeğime kadar saf şehvetin dalgalanan sıkışması.

Sırt üstü uzandığımda, üzerimde diz çökmüş, aleti dışarı fırlamış, gözleri bizi takip ederken gördüğümüz vahşi kediler gibi vahşi bakıyordu.

artıklar.

"Bacaklarını aç." Ren nefesini içine çekti, dediğini yaptığında alt dudağını ısırıldı. Beni baştan çıkarmaya hazır, cennetten gönderilmiş bir prens kadar çıplaktı.

Ona maruz kalmam umurumda değildi. Havayı tam olarak temizleyememiş olmamız umurumda değildi. Tek umursadığım Ren ve çadırı hızla dolduran pençeli açlıktı.

"Seninle ne yapacağım, sevgili Küçük Kurdelem?" Açılış folyo paketinden kaygan prezervatifi çıkardı ve bakışlarını benimkilerden ayırmadan etkileyici uzunluğundan aşağı yuvarladı, sonra tabanını sıktı ve dişlerinin arasından tısladı. "Beni en kötü, en hasta, en öfkeli ve en üzgün halimde gördün. Ama beni kontrol edemeyeceğim kadar sert olduğum zamanlarda görmedin." Kendini bırakarak bana doğru süründü, bacaklarımın arasına yerleşti ve ağzı göbeğimin hemen üzerinde durana kadar eğildi.

Vücudumdaki her kas kilitlendi.

Gülümsedi; dudakları önceki öpücüklerden şişmişti ve çenesi koyu renkli kirli sakallarla kaplıydı. "Kimse yapmadı çünkü kimse beni senin kadar zorlamadı. Sana karşı zayıfım, Della."

Dürüstlüğü hoşuma gittiği için dudaklarımı yaladım. Eski sevgililerini kıskanıyordum ama onlara da acıyordum çünkü Ren bana verdiklerini onlara asla vermemişti. Bana sadece vücudunu vermiyordu; bana hayatını, kalbini, aklını, nefesini ve ruhunu veriyordu. Bana her şeyini veriyordu ve ben de aldım, aldım, aldım. Onun her şeyini aldım çünkü o zaten benim her şeyimi almıştı.

"Beni sen yarattın," diye nefes aldım. "Ben sadece senin sayende varım."

"Hayır, sen varsın çünkü evren on yaşında, dokuz parmaklı ve kalbinde nefret olan bir çocuğun yalnız olduğunu biliyordu."

Dili beni ilk kez yaladığında, dili, matematiği, tarihi ve sahip olduğum diğer tüm bilgileri çaldığında ve beni tek bir düşünce dışında boş bıraktığında haykırdım. "Ren."

"Bu kadar konuşma yeter." Kamçılayıcı fısıltısı, ağzı üzerime kapanmadan hemen önce geldi.

Beni bu yeni duyguya alıştırmadı. Test etmedi ve araştırmadı. Benimle yemek yedi. Beni yuttu. Dişleri klitorisimi ısırırken iki parmağını içime soktu ve ağzının yakıcı sıcaklığı hiç durmadı.

Hiç şansım yoktu.

Girdaplar oluşturan, enkazları emen, kalbimi tüm ihtimallerden ve belirsizliklerden arındırıp etrafa savuran, fırtınanın gözünü karnıma odaklayan tayfun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Yukarı ve yukarı, uçtum.

Daha sıkı ve daha sıkı, topladım.

Ve sesi dilini paylaştığında, içime girip yakıcı etime karşı mırıldandığında, eski Della'yı parçaladı ve bu yenisine kanatlar verdi. "O dileği hatırla-" *Dal, yala, ısır*"-

"Beş yaşındayken yaptığın gibi mi?" *Bük, alay et, kemir*. "Keklerin olduğu lokantada mı?" *İt, tüket, tap*. "Cevap ver, Della."

Titriyordum, konuşamıyordum ama cevap vermek istiyordum. Başımı salladım. Hatırlıyordum ya da en azından bana anlattığı hikâyeleri hatırlıyordum. "Hiç ayrılmamamızı diledim. Beni her yere götürmeni."

"Bu dileğin gerçekleşmesini sağlamaya hazırım." Beni tekrar yaladı. Ve tekrar. "Sen benimsin, Della Wild. Seni hiç gitmediğin yerlere götüreceğim. Yüzüme boşalmanı sağlayarak başlayacağım."

Kaba şaklaması, kirli yemini, sesinin karanlığı; hepsi içimde dönen rüzgâra kibrit suyu ekliyordu.

Ağzı tekrar göbeğimin üzerine yerleşti, dili laved ve parmakları çengel ve içindeki o küçük uçan kibritler bir kıvılcım, bir alev, beni hiçbir uyarı olmadan alan kükreyen bir ateş topuna dönüştü.

"Ah-" Ren parmaklarını kalçalarımın sokup beni aşağıda ve geniş tutarken, bana hiçbir güvenlik, hiçbir sığınak, bacaklarımın arasına getirdiği işkenceden kurtulma şansı vermezken bildiğim tek kelime buydu.

"Tanrım, tadın-" Beni tekrar ısırdı. "Tadın Della gibi. Hayal ettiğim her şey gibi."

Ve hepsi bu kadar.

Dediğini yaptım. Patladım.

Çözüldüm.

Geldim, geldim, geldim.

Ve son esinti ateşi söndürmeden önce Ren vücudumda süründü, kalçalarını benimkilere geçirdi ve uzun, lezzetli bir darbeye içime girdi.

İkimiz de haykırdık. O alçak sesle ve gırtlaktan. Ben yüksek ve muhtaç. Bu gerçektir.

Bu bizdik.

Bu her şeydi.

Kalçaları benimkilere çarpıyor, beni derinlere itiyor, uyku tulumlarının içine sokuyor, çadır sallanıyor, gıcırıyor, pençeleşiyor, ısıyor ve ısıyıorduk, ellerimiz hiç boş kalmıyor, bacaklarımız hiç çözölmüyor, bedenlerimiz olabildiğince birleşiyordu.

Sürekli beni becerdi. Ben
de ona bindim.

Ve ateş püskürten bir tayfun onu bulduğunda. Vücudu bu zevke dayanamadığında. Kalplerimiz sevgiyi, şükranı ve neşeyi aştığında, ellerinin üzerine kalktı...

...ve kükredi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

REN

* * * * *

2018

BİR AY SÜRDÜ.

Bunun gerçek olduğuna güvenmem için bir ay gerekti.

Ölmediğimi ve cennetin benim versiyonumu bulmadığımı.

Uyumadığımı ve rüyamda yaşamadığımı. Della'nın benim olduğunu hayal ederken delirdiğimi fark etmediğimi.

Dört harika hafta boyunca ormanda kaldık, soğuk nehirlerde yüzdük, kayalıklarda seviştik ve avcılık becerilerimizi geliştirip topraktan geçinmeden önce kalan erzaklarımızı yedik.

Sonbahar iyice geldi ve yazın son bunaltıcılığını yaklaşan kışın uyarıcı soğuğuna dönüştürdü.

Tişörtler kazaklara dönüştü ve akıl sağlığımız için olduğu kadar ısınmak için de birbirimize sarıldık.

Uzaklara yürüdük, bazen daha iyi bir görüş noktası için nehirden ayrılıp bir tepeye tırmandık, bazen de yıldızların altında, çıplak ve uyku tulumunun üzerinde, neşeli bir ateşin yanında kıvranarak geçirdiğimiz bir geceyi paylaştığımız bir kamp alanına geri döndük.

Günün hangi saati olduğu ya da nerede olduğumuz umurumuzda değildi - yakın olma dürtüsü bizi ele geçirdiğinde, onunla savaşmadık. Bununla savaşmak için çok uzun zaman harcamıştık ve şimdi kaybettiğimiz zamanı telafi ediyorduk.

Çoğu sabah, Della tıpkı küçükken yaptığı gibi yanıma yapışmış halde uyandım; yüzü göğsüme gömülmüş, bacakları benimkilere sarılmıştı. O anlar, beni her zaman eriten sarışın bir melek ile ilgili anılarla kalbimi bıçaklıyordu.

Della'nın altı ya da yedi yaşındayken Liam'la oynaması gibi düşünceleri içime almakta zorlanıyordum. Della'nın ben tırmıklarken sırtıma atlayıp

Sekiz ya da dokuz yaşındayken taze kesilmiş lucerne.

Suçluluk hâlâ oradaydı ama onunla yattığım için değil. Suçluluk duygusu onun çok saf olmasından ve önünde koca bir hayat olmasından kaynaklanıyordu. Aramızda her zaman var olan şeyi kabul ederek, bu geleceği ondan çalmıştım.

Onu kendimle birlikte zincire vurmuştum ve hâlâ yeterli olacağıma inanmakta zorlanıyordum.

O her zaman çok zeki, cesur ve yetenekliydi. Ben her zaman güvensiz, konuşkan olmayan ve inatçı biriydim.

Ona eğitim alması için her şeyi verdim.

ve gurur duyabileceği bir kariyer için hazırdı. Ama ona karşı hissettiklerime boyun eğerek, tüm bu fedakârlıkları geçersiz kıldım. I ne kadar benzer olduğumuzu fark etmeliydim. Durup ona *bakmalıydım*, onu insanların istemesi gerektiği söylenen bir hayata sürüklememeliydim.

Bana kalırsa bir daha asla bir şehirde yaşamayacaktım.

Yaşayabileceğimden şüpheliydim. McLary's'den kaçtığım gün insan kotama ulaşmıştım ve aşık oldum diye bu değişmemişti.

Ama şunu da inkar edemezdin: Della'yı mutlu edecekse, yüksek katlı, izbe bir apartman dairesinde yaşayabilirdin. Eğer bir ofiste çalışmak, iş arkadaşlarıyla pahalı içkiler içmek ve evin geçimini sağlamak istiyorsa, o zaman kabul ederdim, çünkü söylediklerimde ciddiydim: Ben onunum.

Aşabileceğimiz her çizgiyi aşmıştık ve artık geri dönüşü yoktu. Benimle sıkışıp kalmıştı ve ne tür bir hayat isterse istesin -şehir ya da çiftlik- ona sunabileceklerim sınırlıydı.

Sonumuz nereye varırsa varsın, sonsuza kadar adıma hiçbir övgü almamış vasıfsız bir işçi olarak kalacaktım. Sıkı çalışmayı biliyordum ve ekip biçmek için yaşıyordum ama asla takım elbise giyecek, dizüstü bilgisayar sahibi olacak ya da evinde akşam yemeği partileri düzenleyecek bir adam olamayacaktım.

Şu anda Della da benim ona sarıldığım gibi bana sarılmıştı... ama her şeyin değişme ihtimali vardı. Aşırı korumacılığımın baktığında ya da onu kollarıma alma ihtiyacımı geri çevirdiğinde... o zaman ne olacaktı?

Hâlâ çok gençti; gerçek isteklerinin ve hayallerinin farkında değildi. Onunla karşılaştırıldığında, ben her zaman ziyaretçileri ağırlamak yerine onlara hırlamayı tercih eden asık suratlı yaşlı bir adam olmuştum. Della benim yaşımdayken ve ben otuz değil de kırkıma merdiven dayamışken beni sevecek miydi? Güneşten yıpranmış tenim ve daha iyi günler görmüş vücudumla beni hâlâ yakışıklı bulacak mıydı?

En azından bu düşünceler çok azdı, gelecekle ilgili endişelerimi unutabiliyordum çünkü Della'yla birlikteyken beni sadece şimdide var ediyordu. Parmakları koluma dokunduğunda ya da dudakları dudaklarıma değdiğinde, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Hiçbir şey.

Ve bu bana verebileceği en güzel hediye idi çünkü ilk defa endişeden arınmışım. Sorumluluğun ağırlığından ve onun ve benim geleceğim için endişelenmekten kurtulmuşum.

"Ren?" Della başını eğdi, yakaladığım gümüş balığı törpülerken elleri pullarla parlıyordu.

Akşam yemeğini yakalamak için hazırladığım tuzağı bıraktım ve tüm dikkatimi ona verdim. Saçları açık havada yaşadığı için daha açık renkliydi, güneş ışığı yerine beyaz altın rengine yakındı. Kurdelesinin mavisi parlak tellerin arasından görünüyor, omzunun üzerinden biraz sarkıyordu.

"Öyle mi?"

"Bunu bir daha konuşmayacağımız konusunda anlaştığımızı biliyorum ama... tek düşünebildiğim bu."

İnledim, oturmak için seçtiğim fidana ağır ağır yaslandım. "Della, neden yapamadığımı biliyorsun-"

"Bu yeterli değil. Tamamlanmış hissettirmiyor."

Ben de aynı şekilde hissettiğimi itiraf edemezdim. Ne zaman onun içinde olsam, boşalmadan önce geri çekilmek zorunda kalmaktan nefret ederdim, *nefret* ederdim. Ona aldığım ve muhtemelen son kullanma tarihleri yaklaşmış olan prezervatif kutusunu birlikte yattığımız ilk birkaç gün içinde bitirmiştik.

Bittiğinde, başka alternatifimiz yoktu. Başlangıçta, daha fazlasını elde edene kadar ona bir daha dokunmayacağıma yemin etmişim. Bu, mantığını yüzüme vurduğu ve ondan önce hiç korunmasız seks yapmadığım ve o da yapmadığı için bu açıdan güvende olduğumuzu kabul etmemi sağladığı büyük bir tartışmaya dönüştü. Ancak ben sadece bu konuda endişelenmiyordum.

Onu incitmek istemiyordum ve korunmadan birlikte yatmaya devam edersek neler olacağını biliyordum.

Hamile kalırdı.

Onu ne kadar sevsem de, bir çocukla zincirlenmek için çok gençti - hayatımı planlamadığım bir çocuğa adadıktan sonra bunu bilmeliydim- ve bunun olmayacağını düşünmek için çok saftı.

Peki ya burada? Hamile kalırsa, pek çok şey ters gidebilir. Şehre geri dönssek bile, hastanede kalış ve bebek kontrolleri için ödeyecek sigortamız ya da paramız yoktu ve kaçınılabılır olduğu halde onu tehlikeye atmayı reddettim.

"İstediğini aldın. Hâlâ düzenli seks yapıyoruz. Karnına ya da içine boşalmam fark etmiyor, yine de inanılmaz hissettiriyor." Sesimi alçalttım ve ona karanlık bir gülümseme verdim. "İnan bana Della, aramızda hiçbir şey olmadan seni ilk kez hissettiğimde, o anda boşalmamak için kendimi zor tuttum."

Konuşmayı yeniden yönlendirme çabamı yutmayarak ofladı. "Tamamlanmış hissetmiyorum ve benimle bitiremeyeceğini bildiğim için boşalmak için mücadele ediyorum." Elinin tersiyle, alnını bir balık pulu ile süsleyen kıvrılmış bir bukleyi fırçaladı.

Onu omzundan sarkan streç bir kazak, delikli ve yıpranmış bir kot pantolon ve tırnaklarının altındaki kir ve yüzündeki dağınıklıkla görmek beni sertleştirdi.

Çok zor.

Bu kadar vahşi olmasını seviyordum. Bizi vaftiz ettiği soyadının bize mükemmel bir şekilde uymasını. Ve vahşi olduğu için, seksimizin de vahşi olmasını istiyordu.

Üç hafta önce, ben tavşan çevirirken kucağıma tırmanmış ve ben onu durduramadan şortumu çıkarmıştı.

Tişörtlerimden birinin altında çıplaktı ve beni sıkması, sarsması ve içine girecek kadar sertleştirmesi sadece bir saniye sürdü. Islak sıcaklığını hissettiğim anda onun esiri olmuştum, benden almasına izin verdim ta ki... üzerime oturduğu gibi aniden ayağa kalktı, gözleri sert ve tehlikeliydi.

Prezervatiflerle ilgili kavgamızdan sonraki geceydi ve teslim olmadığım için beni hâlâ affetmemişti.

O kazandı. Gözlerimin içine baktıktan sonra yalınayak ve saçsız bir şekilde uzaklaşıp ormanda kaybolduğunda yine kazandı.

Bundan sonra yaptıklarımın ben sorumlu değildim. İyi etleri küllerin içine atarken, açık şortumu üzerimde tutmak için tutarken ve onun peşinden giderken kendimde değildim.

O küçükken pek çok kez kovalamaca oynamıştık. Kızdığında, küstahlaştığında ya da sinirlendiğinde peşinden koştuğum çok oldu. Bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyordum.

Onu nasıl takip edeceğimi biliyordum. Tercih ettiği örgüleri ve ördekleri biliyordum.

Asla düz bir çizgide durmaz, çalılıkları onu gizlemek için kullanırdı.

Karanlıkta ilerlerken nefesinin küçük kesilmeleri ve çalı çırpı sesleri beni doğrudan ona götürdü.

Çok geç olana kadar beni görmedi.

Ve bunu yaptığımda... davranışlarım iğrençti.

Onu yere ittim, dört ayak üzerine düştüğünde vahşi bir inilti çıkardım, sonra benimle bir hayvan gibi dövüşmekte ısrar ettiği için onu bir hayvan gibi becerdim.

Çiftlikteki tüm yaratıkların yaptığı gibi ona arkadan mızrakla saldırdım.

-Ve attığı çığlık? Lanet olsun, sadece birkaç saniye dayanabildim.

Tüm vücudu salıverilmesiyle dalgalanana kadar vahşice ittim ve sonra sırtının her tarafına boşalırken kendimi sertçe yumruklayarak çektim.

Üzerime çöken utanç tamamen yeniydi. Bu hak ettiğimden fazlasını almakla ilgili değil, çok ileri gitmekle ilgiliydi - ben kopana ve sadece kendimi düşünene kadar beni zorlamasına izin verdiğim için. Yaşadığımız savaşa kendimi o kadar kaptırmıştım ki onu incitmişim.

Ama tabii ki Della beni rahat bırakmadı ve taş gibi bir sessizlik içinde kampımıza döndüğümüzde, vücuduma tırmanıp beni derin derin öptü ve arkasına geçip bir canavar gibi içine girmemin şimdiye kadarki en iyi deneyim olduğunu mırıldandı.

Benim de çok hoşuma gittiğini itiraf etmekten nefret ediyordum ve ne yazık ki ikimiz de sınırlarımızı zorlamaya bağımlı hale gelmiştik. Dayanmak için ağaçları, eğilmek için kayaları ve üzerinde kıvranmak için nehir kenarlarını kullanıyorduk. Hiçbir şey

Doymak bilmez aşkımız sayesinde güvendeydi ve şu anda bile, bu sabahki sevişmeden kalan küçük çizikler, nehirde yıkandıktan sonra onu dizlerinin üzerine ittiğim avuç içlerinde hâlâ parlıyordu.

Beni korkunç bir insan yaptı ama aynı zamanda kimsenin yapamayacağı şekilde özgürleştirdi.

İçimi çektim, omuz silktim. "Ne yapmamı istiyorsun? Seni hamile bırakmamı mı?" Dondu kaldı. "Korktuğun şey bu mu?"

Neden bu konuşma, bekaretimi kaybettiğim gece Cassie ile yaptığım konuşmaya ürkütücü bir şekilde benziyordu?

Tuzağı yere bırakıp kıcımlı kaldırdım ve yanına gittim. Alnındaki balık pulunu fırçalayarak oturdum ve mırıldandım, "Bundan korkmuyorum. Seni bir şeylere kaptırmaktan korkuyorum. komplikasyonlar ve ağrı."

Gözleri benimkileri aradı, derin ve neredeyse temkinli. "Henüz erken olduğunu biliyorum ama geleceğimizi hiç konuşmadık."

"Artık birlikte olduğumuza göre geleceğimiz mi?"

Utangaç bir şekilde başını salladı ve elindeki balığa baktı. "Teknik olarak sadece bir ay olduğunu biliyorum ama bundan çok daha uzun zaman oldu. Bildiğim kadarıyla on sekiz yıldır seninim. Ama sen bundan korktuğunu söyleyene kadar çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim."

Ellerimi dizlerimin arasında kavuşturdum, bu konunun ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındaydım. Hayallerim gerçekleşmeden ve Della'yı kazanmadan önce, başka çocuk istemediğim konusunda kararlıyım. Onu doğru yetiştirmek ve yanlış yaptığım her şeyi düzeltmek için çok uğraşmışım. Tam olarak iyi bir baba değildim.

Onun için bir figür. Bir de bize bak. Yapmamamızı söyleyen her şeye rağmen aşık olmuştuk.

Ama o anda, ölü bir ağacın üzerinde onun yanında otururken, duman kokusu etrafımızda dönerken ve mutlu kuş sesleri bize serenat yaparken, Della'nın çocuğumu doğurması halinde hayatın nasıl olabileceğine dair bir fikir geldi aklıma.

Başka bir kızın.

Bana bir kez daha tamamen sahip olacak, beni strese sokacak bir kız, Beni gururlandıracak, bana bir amaç verecek, taparcasına sevebileceğim bir miras. Hem benim hem de Della'nın mirası; onun mavi gözlerine, benim siyah saçlarıma ve topluma karşı alaycılığımıza sahip küçük bir kız.

Ve ben bunu

istedim. Hem de

çok.

Sadece... şimdi değil.

İşaret parmağımla çenesini yukarı kaldırarak onu nazikçe öptüm. Basit bir dudak teması ve sevgi, hızlı bir bağlantıdan başka bir şey istemiyordu. "Bundan korkmuyorum Della. Ama bencilim."

"Oh, lütfen." Gözlerini devirdi. "Seks konusunda bencil olduğunu söylediğin zamanki gibi mi bu? Çünkü yanlış anladın. Beni asla eksik bırakmıyorsun.

Sen her zaman-"

"Bencilim çünkü seni daha yeni buldum. Seni bir süre daha kendime saklamak istiyorum. Seninle bir dünya paylaşmak istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum ve ancak o zaman, seni tamamen kendime aldıktan sonra, paylaşmaya hazır olacağım."

Yüzünde aşk parıldarken omuzları çökmüştü. Hâlâ alışmadığım bir aşk. Hak etmek için her şeyi yapabileceğim bir aşk. "Ren, biz

Yüz tane çocuğum olsa, hiçbirini beni senden çalamaz. Kadınların bunu kabul etmemesi gerektiğini biliyorum ama sen benim için her zaman önce gelirsin. Buna engel olamazdım."

Onu tekrar öperken dudaklarına karşı kıkırdadım. "Sen de hazır olmadığını kanıtladın. Bencil olan sensin, Küçük Kurdele. Beni o kadar çok sevdiğin ve kalbinin daha fazlası için genişlediği gün geldiğinde, işte o gün bir aile kuracağız. Ama daha önce değil."

Ayağa kalkarak onu ayağa kaldırmak için elimi uzattım. "Çünkü kesin olan bir şey var. Çocuğumuz kalbimizi tamamen çalacak ve ben başka türlü süni istemezdim. Kızımızı beni sevdiğinden daha çok sevmeni isterim. Ben memnuniyetle ikinci sırada gelirim."

Aramızda hiç boşluk kalmayana dek parmaklarını benimkilerle ördü. "Söz veriyorum Ren Wild, seni sonsuza dek seveceğim. Ama eğer kendi ailemiz olursa ve olduğunda, onları da en az seni sevdiğim kadar seveceğime söz veriyorum." Kucağıma doğru yürürken bana sıkıca sarıldı. "Ama ben bir kız çocuğu istemiyorum. Bir oğul istiyorum. Tıpkı senin gibi bir oğul istiyorum."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

"Biliyor musun, bu muhtemelen birlikte alışverişe çıktığımız üçüncü ya da dördüncü sefer." Della süpermarket rafından bir kutu nektarin aldı ve benim taşıdığım sepete yerleştirdi.

"Süpermarketler pek de nadir rastlanan bir durum değil." Sırıttım. "Çoğuna fark edilmeden nasıl girileceğini iyi bilirim."

"Evet, o maceralara gitmeme izin vermedin, değil mi?" Gülümsedi, mavi ceket, kot pantolonu ve botları ormanda yaşamaktan solmuştu ve saçındaki yapraklar altın renginin arasına gizlenmişti.

"Senin tehlikede olmanı istemedim," dedim.

"Hayır, hırsızlık becerilerine engel olmamı istemedin."

"O da var." Bir paket makarnaya uzandım ve onu konserve nektarinlerin üzerine yerleştirdim. "Şehirde yaşadığımız ve alışveriş için nakit paramız olduğu zamanlarda alışverişin çoğunu sen yapardın."

"Sadece aptalca saatler çalıştığın için. Yani, gerçekten mi? Kim şafaktan önce kalkar ki?"

Gözlerimi devirdim. "Benim bir çiftlik çocuğu olduğumu unutuyor musun? Cherry River'da horozların yanındaydım, McLary's'de ise ondan önce kalkmak zorundaydım, yoksa kışına tekneyi yerdin ve günü yorgunluğun yanı sıra acı içinde geçirmek zorunda kalırdın."

Yüzü biraz düştü, bakışları kayıp parmağıma kaydı. "Biliyor musun, babamın sana yaptıkları için özür dilediğimi hiç sanmıyorum."

Olduğum yerde donup kaldım. "Neden yapasın ki? Sorumlusu sen değildin."

"Biliyorum, ama artık bu kadar takıntılı olmadığım için, bunun ne kadar zor olduğunu görebiliyorum.

beni sevmen olurdu. Sadece sevmen değil, canını kurtarmak için kaçarken beni koruman."

Parlak kutulardaki taco kabuklarına boş boş bakarken yanına gittim. Kolumu ona dolayarak şakağını öptüm. "Gerçekten neler oluyor Della? İkimiz de şu anda inanılmaz derecede mutluyken neden geçmişten bahsediyoruz?"

Kendini göğsüme sıkıştırdı, biraz titreyerek beni içine çekti. "Bilmiyorum. Bir kasabaya geri dönmek? Başkalarının bizi izlemesi? Bilip bilmediklerini mi merak ediyorsun? Yakalanacağımızdan ve son birkaç harika haftanın sona ereceğinden mi korkuyorsunuz?"

Özenle seçtiğimiz malzemelerin bulunduğu sepeti yere bırakarak ona sıkıca sarıldım ve kulağına doğru nefes aldım. "Kimse bizi görmüyor. Biz görünmeziz."

Diğer alışverişçiler yanımızdan geçip gittiler, bazıları bize bakıyor, bazıları ise hiç umursamıyordu. Ormandan, sırt çantalarımızdan ve çadırımızdan ayrılıp ağaçların arasından hayvan izlerini takip ederek Ana Cadde'de sadece bir bar, eczane, doktorlar, evcil hayvan dükkânı, lokanta ve süpermarketin bulunduğu kır kapısına doğru ilerlerken Della'nın hissettiği korkunun aynısını hissettiğimi inkâr edemezdim. Bir de K-Mart'tan daha fazla ıvır zıvırı yarı fiyatına sattığını iddia eden bir biblo dükkânı vardı.

Ancak Della'nın ısrarı olmasaydı burada olmazdık. Yiyeceğe ihtiyacımız yoktu ama taze meyve ve unlu mamuller iyi olurdu. İlaça da ihtiyacımız yoktu ama bir doktora görünmek için gelmiştik.

Uzun süre tek başımıza kaldıktan sonra tekrar insanlarla bir arada olmak daha da kötü hissettiriyordu ama Della ısrar etmişti ve ben de reddedemezdim.

Ayrıca, göğsümü terk etmeyen ağrı için biraz daha ağrı kesici almaya karşı değildim. Grip olmayalı aylar olmuştu ama ara sıra gelen öksürük hâlâ devam ediyordu ve sinir bozucu bir şekilde inatçıydı.

"Della, bana bak." Biraz geri çekildim, çenesi yukarı kalkana ve gözleri benimkilerle buluşana kadar bekledim. "Kimse bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Biz sadece iki kişiyiz. onlar için yabancı. Bir süpermarkette öpüşen iki yabancı."

Başımı eğip ağzını ağızımla kavradığımda dudakları bir solukta ayrıldı. Avuçlarımın altında sırtı gerginlikle dalgalandı, gözleri geniş ve endişeliydi. Ama sonra öpücüğü derinleştirdim ve gerginliği eriyip gitti, onu güvende tutacağıma güvenerek her zaman yaşadığımız şehvetin içine kaydı.

Gözleri kapandı ve vücudum sertleşti ve bu kötü, çok *kötü bir* fikirdi Çünkü öpücüğü herkesin kabul edebileceği bir seviyede tutamazdım; onu yalamalı, tadına bakmalı, bana yaptığını hissetmesi için onu olabildiğince

yakın tutmalıydım.

Ancak nefesi sıkıştığında ve biri onaylamaz bir şekilde boğazını temizlediğinde gitmesine izin verdim. Öpücük dengemi bozdu. Ağaçlar bekliyordum

Etrafımızdaki raflar aşırı şekerli mısır gevrekleriyle dolu değildi. Nefret ettiğim bir yerde olduğumuzun daha da farkındaydım. Ama en azından Della'nın endişesini gidermesine yardımcı olmuştum ve o da bana pembe yanaklarıyla kocaman bir gülümseme verdi.

"Beni bir daha böyle öpersen, teşhircilikten tutuklanırsın." Sanki sergilenen yiyeceklerden ziyade beni yemeyi tercih edermiş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Bana daha uzun süre bu şekilde bakarsan, bu kasaba gezisi başladığı gibi biter."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Yaptığını biliyorum." Tadının hâlâ damağımda kaldığı alt dudağımlı sildim.

Bal ve Toblerone barından çikolata, biz ödemedenden önce açıp bir parça aşırıydı.

"Tamam, burada işimiz bitti, değil mi?" Bir kez öksürdüm ve sepeti yerden aldım. Bir tüp diş macunu, güneş kremi, ağrı kesiciler ve bir dizi bozulabilir ve bozulamaz yiyecek. Ne alacağımızı seçmek için bir sepet kullanırdık, böylece bir arabayı dolduramaz ve kilometrelerce taşımak zorunda olduğumuzu unutmazdık.

"Ah, neredeyse unutuyordum!" Ben kasaya doğru ilerlerken o tuvalet malzemeleri reyonuna geri döndü. En azından bugün hırsızlık yapmayacaktım. Ayrılmadan önce biriktirdiğim para ve dairenin depozitosu iade edilmişti.

Korkunç iş kavramı garip tatil balayımızın kapısını çalmadan önce bizi birkaç yıl idare etmeye yeter de artardı bile.

Sepeti kuponları sayan yaşlı bir kadının arkasındaki taşıma bandına yerleştirirken, Della masum meyve ve sebzelerimizin üzerine üç kutu prezervatif attı.

"Üç mü?" Kaşımı kaldırdım ve görebilecek herkese hızlı bir bakış fırlattım. Prezervatif alıyor olmamız umurumda değildi. Della'nın asla yatmamam gereken tek kişi olduğunu anlamaları umurumdaydı.

"Tina bana birkaç yıl önce hapin etkisini göstermesinin bir hafta kadar sürdüğünü ve eğer karnım ağrırsa ikincil önlemlerin de alınması gerektiğini söylemişti." Bana bir kez daha nazlı bir şekilde "şimdi seni istiyorum" der gibi baktı. "Bir hafta dayanamam, Ren. Sen de dayanacakmışsın gibi davranma."

Kasiyer kız sepetimizi çalıp plastik torbalara atmadan önce eşyaları taramaya başladığında dişlerimi sıktım. "Yıllarca kendime hakim olmaya çalıştığımı unutuyorsun. Bir hafta idare edebilirim."

Arka cebimden bir tomar para çıkarırken kıcımı çimdikledi. "O daha önceydi."

Daha önce.

Çok basit bir kelime ama çok fazla tarih barındırıyor.

"Haklısın." Gülümsedim, bana yakın durması, gözlerinin sevinçle parlaması hoşuma gitti - benimle alışveriş gibi sıradan bir şeyi paylaştığı için duyduğu sevinç.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve tekrar elimdeki paraya baktım. Parayı elime alınca Della'nın John Wilson'ın evindeki saman balyalarını saymama ve ücretini almama yardım ettiği günlere geri döndüm.

Onu ilk kez düşünmüyordum. Nasıldı? Başka bir ırgat aldı mı? Ailesi iyi miydi?

Ve son kez değil, kendime hakim olamayıp Della'ya sahip çıktığım için şimdi ne diyeceğini merak ediyordum.

Anlar mıydı? Beni

kınayacak mıydı? *Sana*

söylemiştim der miydi?

Veznedar bir rakam sayarken Della'yı kız kardeşim olarak tutmanın bir yolunu bulmam konusundaki uyarısı aklımdan geçti ve ona bir demet banknot uzattım.

Bu konuda başarısız olmuşum, ama gerçekten, geriye dönüp baktığımda...

Sanırım biliyordu. O

aramızda daha fazla bir şey olduğunu biliyordu ve bizi bu yüzden göndermişti.

Çünkü orada kalsaydık bile sonunda yatağa düşerdik ve işler karışırdı. Özellikle de Cassie için içindeyken.

"İyi günler," dedi kasiyer kız kayıtsızca, arkamdaki müşterinin ürünlerini taramaya başlamıştı bile.

Sinir bozucu bip sesleri ve parlak ışıklarıyla süpermarketten çıkıp, güneşin bize kamp havasının son günlerinden birini beton ve çeliğin içine tıkılarak boşa harcadığımızı hatırlattığı kaldırımda dururken ben iki poşet aldım, Della da bir tane aldı.

"Daha fazla kalmak istemiyorum, Küçük Kurdele."

"Ben de öyle." Göz kamaştırıcı bakışlardan kaçınmak için iyi kullanılmış ve çizilmiş aviator'larını taktı ve bilerek doktorun odasına doğru yürüdü. "Sence bu iş nasıl olacak?"

Omuz silktim. "Her zaman yaptığımız gibi. Bizim adımız Wild. Nakit ödeyeceğiz. Ehliyetlerimizi kaybettik, yani kimliğimiz yok, yada yada."

Yavaşlayarak durdu ve dudağını ısırarak bana baktı. "Hey, Ren?"

Bana öyle baktığında her zaman olduğu gibi kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. "Öyle mi?"

"Formda, ilişki durumumuzun ne olduğunu sorarlarsa... ne yazacağım?"

Ona her zaman verdiğim cevap dilimin ucuna gelirken tüylerim diken diken oldu. "*Ben senin kardeşinim*. Bu artık sadece yanlış değildi, aramızda olan iyi ve mükemmel olan her şeyi baltalıyordu.

Yiyecekleri yere bırakıp çantasını diğerlerine katılması için çekiştirdim, sonra parmaklarımı saçlarında gezdirerek sokakta iki avuç dolusu saçını avuçladım. "Seni bulmak için geri döndüğümde hazırladığım konuşmayı yapamadım. Bütün vaatlerimi sıralamıştım. Sensiz yaşayamayacağım için nasıl geri döneceğimi. Sana sahip olamayacağım anlamına gelse bile, kalbimi söküp atacak ve ölene kadar içimi kanatacak olsa bile, düğün gününde seve seve seninle koridorda yürürdüm. Seni başka bir adama verirdim Della, çünkü hayatındaki görevim buydu. *Yaşamak* için ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlamak. Mutlu olman için."

Onu usulca öperken titredim. "Ama sonra el yazmanı okudum ve seni mutlu edecek kişinin *ben olabileceğimi* fark ettim, bu yüzden başka şeyler söyledim. Çok daha önemli şeyler." Parmaklarımı saçlarına daha sıkı geçirerek ağzına doğru mırıldandım: "Yani, sana kim olduğumu sorarlarsa... söyleyebileceğin tek bir şey var."

"Neymiş o?" diye nefes aldı, tüyleri diken diken olmuştu.

"Soyadımı paylaştığını. Kalbimin sahibi olduğunu." Onu öptüm. sert ve hızlı, uzun ve kalıcı. "Söyle onlara... sen benim karımsın."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2031

REN o gün sokakta beni öptüğünde, bunu bilmiyordu ama gerçekte savaşıp pes ettiğimizden beri beslediğim tüm umutları bana verdi.

Soyadımız benim olduğu kadar onun da soyadıydı ve ben değiştirmek istemiyordum. Ama Wild bir kardeş adresiyken ve bugünlerde bundan çok daha fazlasıyla nasıl değiştiremezdik?

Evliliğimiz olabileceği fikriyle dalga geçmişim, elbette, ama Ren savaştığım kelimeleri söyleyene kadar bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Beni başarıyla havada uçurdu, hayallere daldırdı ve arzuyla yapış yapış olmamı sağladı.

Ondan sonra, her zaman yanımda olduğu sürece ne yaptığımız umurunda değildi.

Doktora gittik, formları doldurduk, kimliğimiz olmadığını söylediğimizde yan bakışları görmezden geldik ve bir gram utanç duymadan gururla 'evli' kutusunu işaretledik.

Başlangıç olarak, doktor bir çeşit kimlik olmadan bizi görmeyi reddetti.

Ama Ren onu sessizce kenara çekti ve birkaç kelime konuştu. Neler olduğunu bilmiyordum, ama bir saat kadar bekledikten sonra, içeri girdiğimde

Cinsel geçmişimi, sağlık risklerinin farkında olup olmadığını soran ve hamileliği önlemek için bana doğum kontrol hapı reçete eden doktor.

Üç aylıktan daha fazlasını istedim, ancak yeniden dolum yapılmadan önce kan basıncımın kontrol edilmesi gerektiği konusunda kararlıydı.

O zamanlar bu beni hayal kırıklığına uğrattı, ama sonra kış olacağını ve büyük olasılıkla bir kasabaya sıkıntı vermeyecek kadar yakın bir yerde saklanacağımızı hatırladım.

Yandaki eczaneden reçeteyi doldurduktan sonra, tezgâhın üzerindeki 'Ücretsiz: oynak kendinize yardım edin' yazan akvaryumdan bir avuç prezervatif daha aldıktan sonra midem guruldadı ve vitrininde güneşten ağarmış spesiyalleri ve boyalı yeşil kapısıyla lokanta bana Ren'in basit gezintileri hayatı onaylayan ikramlara dönüştürmenin yollarını bulduğu tüm zamanları hatırlattı.

Geriye dönüp baktığımda, yazmaktan başka çaremin olmadığı bir an daha yaşadım.

Esas olarak daha sonra olanlar yüzünden.

O homurdanırken ve gözlerini ağaçların uçlarının serin esintisiyle bize el salladığı ufka dikmişken onu yağ kokan restorana sürüklemiştim. Ren'in ne kadar çekingen olduğunu unutmuşum.

Uzun yıllar şehirde yaşadktan sonra, özgürlüğü arzulamayacak ya da cam ve tuğladan bir kafesin içinde kapana kısılmış bir hayvan olduğu izlenimini vermeyecek kadar rahatlamıştı. Ama çok uzun zamandır kendi ortamındaydı ve bu uzun süre uzak kalması için görünür bir angarya.

Aynı gitme isteğini ben de hissettim ama aynı zamanda açlık da vardı. Ona acıyarak, iyi bir çift gibi uzlaşarak, paket servis sipariş etmeye karar verdik

çizburger ve kıvırcık patates kızartması, caddenin karşısındaki küçük parkta yaramaz ama çok iyi bir yemek.

Karnımız doyduğunda ve parmaklarımız patates kızartmasından tuzlandığında, ayağa kalktım ve onun doğrudan vahşi doğaya geri dönmesini bekledim, ben de ona ayak uydurmak için koşturdum.

Ancak gözleri, malları ve fiyatlarıyla K-Mart'ı geçmeye ant içmiş hurdacıya takıldı ve kararlı bir bakışla

Mum ve plastik oyuncak kokuları arasında, sanki bir sırrı varmış gibi gülümseyerek, aşırı dağınık mağazaya girdim.

İşte bu yüzden bunu yazmak zorundaydım.

İşte bu yüzden ona deliler gibi aşkıttım. "Sana bir şey almak istiyorum."

"Tamam..." Gözlerimi kıstım. "Bana ne almak istiyorsun?" "Ben bulana kadar görmene izin verilmeyen bir şey."

Etrafımda dolup taşan çay-havlu ve köpek tasması sepetlerine baktım. Burada şampuandan kurabiyelere, Paskalya ve Cadılar Bayramı süslerine kadar her şey vardı. "Ve sen onu burada mı bulacaksın?" Bir kaşımı kaldırdım. "Tam olarak neyin peşindesin?"

"Buna... gelecekteki bir olasılığın jesti diyebilirsiniz."

Güldüm ve lolipop emen yirmili yaşlardaki kasiyerin dikkatini çektim. "Sanırım seni ormana geri götürmemiz gerekiyor. Şehir sana perakende terapisi ve ticari reklamlar bulaştırıyor."

"Benimle alışveriş yapmanın bir yenilik olduğunu söylemiştin." Sırıttı. "Ben senin için istediğimi bulurken, sen de bana bir şeyler bul."

"Ne gibi?" Kalbim harekete geçti, soğukkanlı davranıyordum ama Şimdiden mükemmel hediyeyi bulma hayalleriyle yanıp tutuşuyordum. Birçok doğum gününü paylaşmıştık ama Ren'in parasını ödediği kurdele dövmem ve Cherry River'da oyduğu söğüt at dışında hiçbir hatıramız ya da hatıra eşyamız yoktu.

Yerimiz olduğundan değil.

"Devam edin." Ren çirkin porselen vazolar ve tuhaf bekârlığa veda partisi hileleriyle dolu bir koridoru işaret etti -pek çok penis olduğunu söylememe izin verin: penis pipetleri, penis shot bardakları, penis önlükleri ve dildo şeklinde tek boynuzlu at boynuzları. "Bana istediğin bir uzvun eksik olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun, Ren?" Kıs kıs gülmemi engelleyemedim. "Çünkü biliyorsun, seninkiyle oynamaktan hoşlanıyorum, böylece cazibesini görebiliyorum-"

"Gerçekten, Della." Pazumdan tutup beni koridora doğru çekti ve meraklı satış görevlisinden uzaklaştırdı. "Beni nasıl kızdıracağını her zaman biliyorsun, değil mi?" Sesi öfkeden küstahlaşmıştı ama gözleri çikolata şurubu gibi parlıyordu.

Ren'in ağzı ağzıma yapıştığında parmak uçlarımda dururken kalbimde kanatlı şeyler patladı.

Beni o kadar şiddetli ve hızlı öptü ki, geriye doğru tökezledim ve istenmeyen çarpışmadan dolayı zıplayan ve vinlayan bacaklı penislerin bulunduğu bir rafa çarptım.

Birbiri ardına gelen minyatür penisler rafta intihar edince gülmekten kırıldık.

"Kırarsan, parasını ödersin!" diye bağırdı mağazanın önünden bir ses. Ren ve ben sadece daha çok güldük.

Bunun gibi anıların, çok basit ve aptalca olanların -Her bir kokuya, kalp atışına ve özleme geri dönebileceğiniz kadar net bir şekilde aklınızda kalanlardır.

Her ayrıntıyı paylaşmak istiyorum ama bir yandan da acele edip Ren'in bana, benim de ona ne aldığımızı söylemek istiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bunlar bizim en değerli eşyalarımız haline gelen iki hediyeydi. Çamur, kar, toz ya da kir onları çıkarmamıza neden olabilir. Şimdi bile hala takıyorum. Şimdi bile, bu kadar uzun zaman sonra.

"On dakika, Küçük Kurdele." Ren burnumun ucunu öptü. "Ve nereye gittiğimi dikizlemek yok."

"Sana ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden bu on dakikayı akıllıca kullanacağım, seni takip etmeyeceğim."

"Güzel."

"Tamam." Sırttım. "Kasada görüşürüz."

"Hayır, dışarıda görüşürüz. Al." Elime zorla yirmi dolarlık bir banknot tutuşturdu ve sanki yakın olduğumuzda beni öpmeden edemezmiş gibi yanağımdan öptü. "Bulduğun şeyin parasını öde ve benimle sokakta buluş."

** * * * **

Özür dilerim, anılarım beni ele geçirdi ve yazmayı unuttum.

Bu kadar aptalca bir şey hakkında yazmanın bu kadar kalp kırıcı olacağını kim bilebilirdi - üzücü olduğu için değil, çok iyi olduğu için?

*Çok
mükemmel*

*Çok
tatlısın.*

İnanılmaz derecede şanslıydım ve Ren'i hafife almak yerine ne kadar şanslı olduğumu fark ettiğim için mutluyum.

Yaşlandıkça ve büyüdükçe iki şey beni hep şaşırtıyor:

Birincisi, yaşıma ne olursa olsun kendimi hep aynı hissediyorum.

Çocuktan daha yetişkin ya da aptaldan daha bilge değilim. Sürekli kendimi bir yetişkin olarak görmeyi bekliyorum ama bu hiç olmadı.

İkincisi, hiçbir şey Ren'le takılmaktan daha iyi olamaz. Hiçbir şey.

Seyahat, hediye ya da yeni bir deneyim yok.

Hiçbir şey hayatımın aşkıyla var olmanın yerini tutamaz.

Hatırlamak neredeyse acı tatlı ama sanırım dizüstü bilgisayarımı kapatıp hakkında yazdığım adamı aramaya çıkmadan önce bu bölümü bitirsem iyi olacak.

Ivır zıvır ve anlamsız heykelciklerden oluşan karnavala doğru çılgınca koşuşturmayı atlayacağım ve

Ren'in gözlerini devirip o sevecen, mükemmel tarzıyla güleceğine hiç şüphe olmayan böylesine rastgele, çocukça ve son derece mükemmel bir hediye bulmanın verdiği adrenalin patlamasından bahsetmeye bile gerek yok.

Onun içini açan yol

tüm yüzünü şüphe ve acımasızlıktan güven ve bağlılık penceresine dönüştürdü.

*Kaldırırmda onu beklerken yerimde duramadım ve hurdacının zili
çaldığında dönüp ona baktım.*

Elinde küçük, kahverengi bir kâğıt torba duruyordu.

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Bu şimdi saçma bir fikir gibi geliyor." "Bence bu uzun zamandır aklına gelen en iyi fikir."

"İyi fikirlerim olmadığını mı söylüyorsun, Della?" Gözlerini kısmıştı ama sahte kızgınlığının ardında kahkahalar yükseliyordu.

"Kabul etmelisin ki şimdiye kadar aklımıza gelen en iyi fikir birlikte uyumaktı ve o da benimdi, o yüzden rica ederim. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin ama şu anda hediyemi teslim ediyorsun."

"Tüm bunların, ilişkimizin, bana karım demeni söylememin senin fikrin olduğunu mu söylüyorsun?" Alışveriş poşetlerini yere bıraktı, tıpkı bana çay havlusuna sarılı atı verirken yaptığı gibi hediyeyi vermeyi erteledi.

Geciktirme taktikleri Ren'in gergin değilmiş gibi davranıp bunu kabadayılık ve kas gücüyle örtbas etme yöntemiydi.

"Evet, hepsi benim. Yıllardır benim fikrimdi." Elimi uzatıp kendi kese kâğıdını tuttum. "Konuyu değiştirmeyi bırak ve değiş tokuş yap."

Dramatik bir şekilde oflayıp pufladı, şakalaştığımız ve atıştığımız o tanıdık yöntemle oynuyordu. "Çoğu zaman sana neden katlandığımı bilmiyorum."

"Artık çok geç. Benimle evlendin."

Yüzü neşesini kaybederek sert bir yüz ifadesine büründü. "Henüz yapmadım. Ama üzerinde çalışıyorum."

Karnım, içimi helyumla dolduran yüzen balonlardan oluşan bir seli serbest bıraktı.

"Al." Hediyeyi bana uzattı, karşılığında kendi hediyesini aldı. "Fazla bir şey değil. Ama daha fazlasını vaat ediyor."

Size söylemekte bir sakınca görmüyorum -çünkü bunu kendiniz de anlayacaksınız- ama hazzı erteleme konusunda iyi değildim. O kese kâğıdına sarılmalı ve o anda durmalıydım. Hayal edebileceğim en mutlu geleceğin dalga geçtiği o lezzetli, mükemmel anda.

Ama ben yapmadım.

Çok sabırsızdım.

Çantayı yırttım ve güneşte dans eden mavi taşlı bir yüzüğü çıkarırken gözyaşlarım anında ortaya çıktı.

Gerçek değildi.

Gümüş, altın ya da safir değildi.

Ama bu şimdiye kadar aldığım en iyi şeydi.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerken Ren'in gölgesi üzerime düştü. "Seni ağlatmak istememiştin, Della Ribbon."

"Biliyorum. Özür dilerim." Sulu bir gülümsemeyle başımı kaldırdım. "Ben sadece... Ren, ben-" Başımı salladım, onun gerçekten ne kadar mükemmel olduğunu anlatacak kelimeler bulmaya çalıştım. Onun kalbine sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğumu. Onu ya da kalbini asla düşünceli olmayı kabul edemem. Hiç. "Ben sadece... Seni çok seviyorum."

Gülümsedi, başını bir kartal gibi eğerek zavallı bir fareye ona aşık olduğu için acıdı. Her an uçup gidebilecek ve o küçük fareyi tek pençesiyle öldürebilecek bir kartal. "Biliyorum."

Elimi ve yüzüğü alarak nişan yüzüklerinin ait olduğu parmağa taktı. "Bu tam da ima ettiği şey. Bir ilişkinin olağan adımlarını alt üst ettik. Genç yaşta tanıştık. Gerçekten önemli olandan önce birbirimizi pek çok farklı şekilde sevdik. Ama artık sana sahip olduğuma göre, ilerlemenin tek yolu bu. Eğer çok erkense, söyle bana. Eğer tereddütlerin varsa, beni bu ızdıraptan kurtar. Ama sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsan, bana bir cevap vermene bile gerek yok çünkü ben senin için cevabı çoktan verdim."

Beni kollarının arasına alarak tatlı tatlı öptü. "Benimle evlenir misin, Della Wild?"

Kucağında titredim, daha fazla gözyaşı döküldü. "Sana cevabımı doğduğum gün verdim, Ren Wild." Parmak uçlarımda durarak ikinci öpücüğüne karşılık verdim, sokak yok olana kadar derinleştirdim, geriye sadece ipeksi diller kaldı.

nefesler ve gizli yerlere dokunmak için zorlanan eller. "Evet. Binlerce kez evet."

Bu bölümü bu satırla bitirebilirim. Oldukça etkili bir cümle ve Ren'in rastgele teklifinin benim için ne kadar önemli olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Ama size Ren'e ne aldığımı söylemek istiyorum.

Kollarını geri çekerek çantasını açtım ve üzerine dokuz elmas harf işlenmiş bebek mavisini deri bilekliği çıkardım.

Ağına kadar alfabe ve şekillerle dolu küçük kutulardan seçtiğim harfler, onun takması için en iyi, en basit mesaja özenle karar veriyordu. Herkesin görmesi için.

Tokasını açıp büyük bileğine uyacağını umduğumda kahkahayı bastı.

Öyle

oldu.

Zar

zor.

Parıltılı kelime kolyelerini okşayarak bana öyle bir bakış attı ki Mütevazı ve şaşkın bir şekilde sanki ona basit bir bileklik yerine sonsuzluğumun anahtarını vermişim gibi hissettim.

Ve bir bakıma öyleydim.

Çünkü sonsuza kadar asla yeterli olmazdı. Ren'le olmaz. Ruh eşimle değil.

Bileğini kavrayarak, bileziğin hemen üstünden teninin yay gibi tüylerini öptüm. "Della Wild, Ren Wild'ı Sonsuza Dek Seviyor" diye nefes alırken, takılar kristal ışıltılarıyla gözümü kamaştırdı.

DW RW4EVA❤

OTUZUNCU BÖLÜM

REN

* * * * *

2018

İkinci kar yağışı bize her ne kadar vahşi doğayı evimiz olarak benimsemiş olsak da henüz ormanı bulamadığımızı hatırlatana kadar ormanda kaldık.

ve sıcak yuvalarda kış uykusuna yatmak.

Soğuk her şeyi mahvetti, kemiklerin ağrmasına, ciğerlerin yanmasına ve vücutların kötü virüslere boyun eğmesine neden oldu.

Ne kadar çabuk ısınır ve dışarıda olursak o kadar iyiydi.

Kiralık bir ev için nakit paramız vardı, ancak evi döşeyecek mobilya ve diğer eşyalarımız olmadığı için emlakçıların ve referans kontrollerinin stresini yaşamaya zahmet etmedik.

Son dondan sonra kalmaya niyetimiz yokken kendimizi uzun bir kira sözleşmesine bağlamak istemedik.

Bir patikada devlete ait başka bir kulübe bulmayı ya da Polcart Çiftliği'nde yaptığımız gibi ıssız bir bina aramayı önerdim, ancak Della benim fikirlerimi aldı ve onları bir üst seviyeye çıkardı, ana şehirlerden uzakta sıcak, mobilyalı bir yere sahip olabileceğimizi ve sadece istediğimiz aylar için ödeme yapabileceğimizi önerdi.

Ona inanmadım, ama daha kalın ceketler almak için başka bir küçük kasabaya gittiğimiz gün, telefonunun kontörünü doldurdu ve bana bir Yaz aylarında genellikle yüksek fiyatlara kiralanan tatil evlerini kış aylarında çok uygun fiyatlara kiralayan çevrimiçi bir site.

Birlikte rahat bir kafede gaz ateşinin yanında oturduk ve yemek yedik. konut seçenekleri arasında gezinirken lezzetli elmalı ve tarçınlı kekler.

Saatlerce oradaydık, aradık, indirdik, artıları ve eksileri tartıştık. Her birinin eksileri. Bazıları şehre çok yakındı, diğerleri yarı müstakil veya

sahibinin sitede yaşadığını öğrendik. Çoğu bizim gibi yalnızlar için tamamen kullanışsızdı, ancak sonunda, ikinci bir kekten sonra, üç taneye indirdik.

Biri yerel bir kasabadan birkaç mil ötedeydi ve her şeyi sarı renkte olan kırsal şıklıkta dekore edilmişti; ikincisi yıpranmış, büyük bir yerdi. mobilya ve çıplak ahşap zeminler; üçüncüsü beyaz badanalı zeminleri, el yapımı papatya perdeleri ve şömineli en rahat görünümlü kanepeleri olan iki yatak odalı bir kır eviydi.

Dört aylık kiralama için paramızın büyük bir kısmını harcayacaktık, ancak iki yatak odalı kır evi resimlerde görüldüğü gibiyse buna kesinlikle değerdı.

Della -her zaman becerikli ve yabancılarla uğraşmaktan daha mutlu olan- numarayı aradı ve ertesi gün mülkü görmek için ayarlama yaptı. Öğleden sonranın geri kalanını ormana geri dönerek, eşyalarımızı toplayarak ve balık ve tavşandan oluşan son bir akşam yemeği yiyerek geçirdik.

Ertesi sabah ağaçlardan ayrıldık ve acenteyle buluştuk. İçeri adımızı attığımız anda anladık.

Burası bizim kışlık yuvamızdı ve kredi kartımız olmadığı için peşin ödeme yaptık. Yuvarlak, mavi saçlı kadın, gerekli evraklara sahip olmadığımız için daha büyük bir teminat istedi, ancak bizimle sohbet ettikten ve bize şirin, rahat kır evini gezdirdikten sonra anahtarlar ve mutlu bir şekilde bize fırın ve çamaşır makinesinin nasıl çalıştırılacağı konusunda talimatlar verdi.

O gece Della ve ben ilk kez bir yatakta seviştik.

Temiz pamuğun yabancılığı ve yatağın yumuşak yaylılığı, normalde sert olan karşılaşmalarımıza şehvetli bir unsur kattı. Düşüncelerimiz bir kez daha aynı dalga boyundaydı ve dokunuşlarımız daha yumuşak, öpüşmelerimiz daha uzundu ve içine girdiğimde, bağlantımız hiç olmadığı kadar derindi.

Ona aptallık derecesinde hayrandım.

Geceleri onu kaybetme korkusuyla uyanırdım. Bulaşık yıkamak gibi sıradan bir şey yapıyor olsa bile, gün içinde tuhaf zamanlarda tamamen büyülenmiş bir şekilde bakardım.

Artık kendim üzerinde hiçbir gücüm yoktu, her şey onun elindeydi. Ve ben memnundum.

Parmağındaki sahte mavi taş her parladığında seviniyordum. Bana verdiği deri bileklikteki elmas harfler gözüme çarptığında seviniyordum.

Hepsine sevindim.

Her Şey için minnettardım.
Çok Şanslıydım.
Normalde kıştan nefret ederdim.
Ama bu... O kadar da umursamadım.
Sıcak yataklar, yanan Őömineler ve Della ile değil.
Aslında, hiç umursamadım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2019

BAHAR büyük bir hışımla geldi, donları çözdü ve karları geldikleri gibi hızla kovdu. Hava durumu raporları kayıtlara geçen en sıcak yazlardan biri olacağını söylüyordu ve hem Della hem de ben, çok sevdiğimiz ormanlara gitmek için anlaştığımız yazlık kiralamamızın son gününe kadar bekleyemedik.

Kulübede yaşamak unutamayacağım bir deneyimdi ve kileri yiyecek dolu, dondurucusu ihtiyacımız olabilecek her şeyle tıka basa dolu rahat bir eve sahip olmaya biraz fazla alışmıştık.

Taşındıktan sonraki ilk hafta, kar yağdığında, istemediğimiz sürece ayrılmak zorunda kalmayalım diye birkaç günümüzü erzak yerleştirmekle geçirmiştik.

Bazen de soğuğa rağmen bunu yapmak istedik.

Güneşin bakir karlar üzerinde parıldadığı ve kuşların beyaz örtülü ağaçlarda şarkı söylediği sabahlarda, sıcak tutan giysilerimizi giyer ve yürüyüşe çıkardık.

Bazen donmuş nehrin kenarında öpüşürdük, bazen de kulübeye geri dönene ve kıyafetlerimizi yeterince hızlı çıkaramayana kadar alay eder ve eziyet ederdik.

O günler benim en sevdiğim günlerdi.

Yaşları, eğitimi, geleceği ve toplumu unuttuğumuz zamanlar.

Acıktığımızda yemek yediğimiz, yorulduğumuzda uyuduğumuz ve istediğimiz zaman ve yerde seviştığımız basit bir varoluş.

Kulübedeki hiçbir şey kaçamaklarımızdan muaf değildi. Della'yı çıplak kıcıyla ve nefes nefese üzerine kaldırdığım pürüzsüz bambu mutfak tezgahı değil. Della'nın dizlerinin üzerine çöküp bana oral seks yaptığı, iki kişi için yeterince büyük olan ayaklı küvet de.

Odunluk bile Della'nın olmamızı istediği tavşanlar gibi sevişmemizden muaf değildi. Kıcıma bir kıymık batmıştı ama Della yaralarımına bakmakta usta olduğu için umurumda değildi.

Anahtarları geri vermemize birkaç gün kala tüm giysilerimizi yıkadık, erzaklarımızı ayıkkladık, yanımıza alamadığımız yiyeceklerin geri kalanını yedik ve sezonun geri kalanında yürüyüş yapmaya hazırlandık.

Kendimi bir kış boyunca saklandıktan sonra ininden sürünerek çıkan bir yaratık gibi hissediyordum.

Egzersiz yapmak için kaşınıyordum. Maceraya hazırdım.

Başka şeyler de istesem de yeniden bir gezgin olmak istedim.

Della'ya resmen karım diyebilmek gibi şeyler. Soyadımızı sadece seçtiğimiz bir kelime değil, resmi olarak Wild yapmak gibi şeyler.

Ne zaman dikkatim onun eline ve aldığım gösterişli mavi yüzüğe takılsa karnım sıkışıyordu. Verdiğim söz ve onu benim yapma ihtiyacım sürekli bir arzuydu.

Ona söylememiştim ama bir gece, o yanımda uyurken, telefonundaki son internet kontörünü nasıl evleneceğimi araştırmak için kullanmışım. Ekranı bombardıman eden bilgiler beynimi kanattı ve fiyatlar bazı insanların harcamaya istekli olması beni hasta etti.

Çok özel bir anı yüzlerce kişinin izleyeceği bir parti düşüncesi beni hemen soğuttu, ancak tek bir tanığın olduğu resmi tören bile bize açık değildi.

Kısacası, evlenemedik.

Bize doğum belgesi almanın bir yolunu bulmadıkça ve sistemdeki kayıp çocuklar değil de gerçek insanlar olmadıkça olmaz.

Bu her zaman aklımın bir köşesinde olan bir komplikasyondur ama bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca diamante'nin Bileziğimin harfleri ışıltısının bir kısmını çoktan kaybetmişti, minik taşlar metal çevrelerinden düşüyordu.

Gecenin köründe, onu kaybettiğime dair kâbuslarımın derinliklerinde, bunun, yakında onu karım yapmanın bir yolunu bulamazsam tüm geleceğimin tehlikeye gireceğine dair bir işaret olmasından korktum.

Takıların zamana karşı koyamamasını umursamazdım, parçalanana kadar takardım ve sonra bir şekilde yeniden diriltirdim çünkü

Della'nın söz verdiği gibi beni her zaman seveceği bir gelecek vaat eden bir şans tılsımıydı.

Onu kalbimde olduğu kadar kağıt üzerinde de benim yapma arzuma rağmen, çok fazla mutluluk bulduğumuz kulübeyi geride bıraktık ve ilk kez kök salma fikrine açtım.

Kendimize ait diyebileceğimiz bir yer.

Della'yı sıcak tutacak bir yatak.

Bir aile kurabileceğimiz bir ev.

BÖLÜM OTUZ İKİ

REN

* * * * *

2019

2019 benim en sevdiğim ve bir o kadar da sevmediğim yıllardan biriydi. Yaz çıplak yüzerek, seyahat ederek, sevişerek, öğrenerek geçti, gülmek ve her değerli anı yaşamak.

Hayatta hiçbir lüksümüzün olmaması önemli değildi. Banyomuzun açık hava olması, duşumuzun bazen balıklarla paylaşılması ya da yatak odamızın fırtınalara karşı işe yaramayan dayanıksız bir şey olması umurumuzda değildi - hiçbir şey bizi yalnız, tamamen kendi kendine yeten ve sevmek istediğimiz gibi sevmekte özgür olmanın mutluluğundan korkutamazdı.

Birbirimize olan ihtiyacımız burada çok daha kabullenilmiş görünüyordu, ağaçlara ve kayalara sürtünerek, birbirimizi güzel boyalı duvarları olan bir evin barındırabileceğinden şüphe ettiğim zirvelere sürükleyerek.

Işık istediğimizde çadırımızı aydınlatan güneş fenerlerimiz ve umursamadığımız telefonlar için güneş şarj cihazlarımız vardı. Güneşin bize vermek istedikleriyle yetiniyorduk ve sadece aylarca topladığımız ve avladığımız şeyleri yiyorduk.

Della'nın arkadaşlarını ya da okulunu özleyip özlemediğini hiç sormadım. Bir ömür boyu onun eğitim almasını sağladığım için hiç pişmanlık duymadım, sadece ona aşık olduğum anda onu bir eğitimden kopardım.

Biz birbirimize aittik.

Hikayenin sonu.

Ve eğer Della'yı benden almaya çalışırlarsa tüm evreni karşıma alırım.

Sonra sonbahar geldi.

Bakır ve bronzun güzel renklerinden çok daha fazlasını beraberinde getiriyor

-Bu benim en kötü kabusumun habercisiydi ve ormandan planladığımızdan çok daha erken ayrılmamızın sebebiydi.

Her şey bir fırtınayla başladı.

Özellikle korkunç bir fırtına adam halatlarımızı yerden söktü ve çadır kazıklarımızı çalılıklara saçtı.

Ağaçlar topraktan sökülürken çatırdadı. Evleri yıkılan hayvanlar çılgılık attı. Ve uğuldayan, kesik kesik yağın yağmurun bir noktasında, Della kollarıma süründü ve ona sıkıca sarıldım, bizden bu kadar nefret etmesi için Doğa Ana'ya karşı işlediğimiz her ne suç varsa onu güvende tuttum.

En kötüsünün geçmesi otuz altı saat sürdü ve sahip olduğumuz her şey -Biz de dahil olmak üzere sırlıslıkla olmuştuk.

Çadırın naylonu ve yağmur örtüsü sele dayanamadı ve Della'yı sağlam bir evden uzak tutmanın doğru bir seçim olduğundan endişelendim.

Eninde sonunda, bundan daha fazlasını isteyecekti. Ve buna tamamen hakkı olacaktı.

Ya o incinseydi? Ya *ben yaralansaydım?*

Ya onu korumak için yanında olmasaydım?

Etrafa saçılmış ve tahrip edilmiş kamp alanımızı düzenlerken, kurtardığımız şeyleri kemirirken ve taze yağmur suyu içerken, çadır kazıklarını ve birbirine dolanmış gergi iplerini bulmak için elimizden geleni yaptık ve bir noktada bedenlerimiz çamurlu ve ruhlarımız donukken, herhangi bir yerden bir haftalık yürüyüş mesafesinde değil, medeniyete daha yakın olmamız gerektiğine karar verdim.

Ve Tanrı'ya şükür yaptım.

Çünkü kasabadan sadece birkaç saatlik yürüyüş mesafesindeki kamp alanına vardıktan bir gün sonra Della hastalandı.

Gerçekten hasta.

Beni korkutuyor ve şeytanla pazarlık yapmama neden oluyor.

Sık sık virüs kapmıyorduk ve kaptıysak da bu çoğunlukla şehirlere yaptığımız hızlı gezilerden ve diğer hasta insanlar tarafından kirletilmiş bozuk para ve menüleri dokunmamızdan kaynaklanıyordu.

Ama bu farklıydı.

Günlerce her sabah kustu, günün büyük bir bölümünde gri renkte kaldı ve bol miktarda içtiği halde geçmeyen mide ağrılarından şikayet etti. ağrı kesiciler durduramadı.

Della'nın mide gribine yakalandığını ve bana dokunulmadığını anlamıyordum. Aynı şeyleri yedik. Ne pişirdiğimize dikkat ederdik. Ama hangi hastalık olursa olsun, onu seçti ve zor seçti.

Kusmasını izlediğim, korku ve çaresizlik içinde acı çektiğim dördüncü günün sonunda artık dayanamıyordum. İyileştigiğine dair verdiği güvenceler saçmalıktı ve artık canıma tak etmişti.

Onun bu kadar hasta olmasını dinleyemezdim ya da muhteşem vücudunun hiçbir şey yiyemediği için yetersiz beslenmeden dolayı zayıflamasını izleyemezdim.

Bir doktora görünmesi gerekiyordu.

Şimdi.

Della o kadar güçsüzdü ki, ara sıra karnı ağrıdığında inlemesi ve ceketini ve kot pantolonunu giymesine yardım edip onu kamptan çektiğimde yarım ağızla vurması dışında protestoları yok denecek kadar azalmıştı.

Eşyalarımızı geride bıraktım, tek bir şeyi bile umursamadan.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sadece o.

Yanıma sadece acil durumlar için aldığımız daha küçük bir sırt çantası aldım ve içine nakit paramızı, Della'nın el yazmasını, diş fırçalarını ve bir ya da iki gece gecikme ihtimaline karşı yedek kıyafetlerimizi koydum.

Della beni yavaşça takip etti, adımları ağırlaşmıştı ve teni hayalet gibiydi. Ona yardım etmeye çalıştım. Bir çiftçinin çavdar tarlalarına giden dik hayvan yollarından aşağı inerken ve arazisini keserken destek olmaya ve hatta onu taşımaya çalıştım.

Ama her elimi uzattığımda, titrek başını sallayarak beni itti. "Ben iyiyim Ren. Benim için endişelenme."

Ama endişelendim.

Çok endişeliydim ve nihayet dört saat yol alıp çamurlu bir patika yerine boyalı bir yol bulduğumuzda bir yol gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Korkudan sinirlerim bozulmuştu ve yardım etmeme izin vermemesine karşı sabrım tükenmişti. Bu kadar hasta olduğu için ona öfkeliydim. Onun hatasıydı ama esas olarak, daha da kötüye gittiği ortadayken bana geçeceğine dair güvence vermesine izin verdiğim için kendime kızıyordum.

Eğer bir şey olursa, ikimizi de asla affetmem.

"Haydi, Della." Elimini uzatırken sesim kısılmıştı, artık yola çıktığına göre hızlanacağını umuyordum.

Ama tam tersi oldu. Botları düz betonu bulduğu anda omuzları çöktü ve gözlerimin önünde kayboldu.

"Siktir." Ona doğru yürüdüm, onu yoldan aldım ve kucağıma aldım.
"Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Zayıfça gülümsedi. "Hastalandığın için mi?" "Yardım etmeme izin vermediğin için."

Başı göğsüme çarptı ve gözlerini kapatırken orada kaldı, artık benimle savaştık kadar güçlüymüş gibi bile davranmıyordu. "Şimdi yardım ediyorsun."

"Evet ve sen de bayılmak üzeresin."

"Nuh uh." Karnının alt kısmını tutarken esnedi. "Ben hâlâ buradayım."

"Sen de burada kalsan iyi olur, Della Ribbon. Aksi takdirde, ben-"
Kendimi kestim.

kısır vaatler ve şiddetli yeminler altında boğuluyor.

"Ne? Yoksa ne olur?" Gözleri acı dolu donuk bir maviye açıldı.

Sertçe öksürdüm ve durana kadar ağzımı kapattım. "Senin için bir tedavi bulmamı sağlayacaksa cinayet işler, hile yapar, çalar ve akla gelebilecek her türlü suçu işlerdim."

Gülümsedi, eli kucağına düşmeden önce kısa bir süre yanağıma avuçladı. "Seni seviyorum, Ren."

"Ve şu anda senden nefret etsem de seni seviyorum."

Yumuşak bir şekilde gülerek, ben kollarımı uzatırken o kollarımda mutlu bir şekilde kaldı.

adımlarla son zamanlarda bulunduğumuz kasabalardan daha büyük olanına doğru yürüdü. Ceketimin altında omurgamdan aşağı süzülen terler ya da yüzündeki renksiz parlaklık ve yapışkan sıcaklık karşısında kalbimin dehşetle çarpması umurumda değildi.

Hasta biri.

Yürümeye alışkındım. Zindeydim ve normalde iyi bir dayanıklılığa sahiptim ama her adımda göğsüm o bildik ağrısından rahatsız edici bir sancıya dönüşüyor gibiydi.

Öksürdüm ve acılarımı görmezden gelip tamamen Della'nın acılarına odaklanarak daha hızlı adımlarla yürüdüm.

Çok uzun sürdü.

Çok uzun sürmedi.

Kucağımda çok hafif ve hareketsizdi.

Hız ve nüfusu belirten yol işaretlerini geçerken kasaba bizi ileride karşıladı. "Neredeyse geldik, Küçük Kurdele. Yakında iyi olacaksın; göreceksin."

Paniğin verdiği nefessizliğe lanet ederek tekrar öksürdüm.

Lütfen iyi olmasına izin ver.

Bağırarak istediğim küfürler yerine düşüncelerimi ricalar üzerinde tuttum.

Ana otoyolda ilerlerken, küçük binalar yavaş yavaş bir kilise, bir salon ve bir bakkalın tanınabilir simgeleri haline geldi.

Her adımda, onu benden almaması için kaderle pazarlık ettim.

İş başa düşerse onun için öldürmekten çekinmezdim.

Eğer bir fedakârlık gerekiyorsa, hiç tereddüt etmeden yerine getirirdim. Kendi ruhumu satardım.

Belki de onu çok sevdiğim için bu laneti ona ben yükledim.

Belki de onu çaldığım ve kendime sakladığım için pişmanlık duymalıyım.

Belki de bir şekilde tövbe etmeliyim.

Eğer yapmam gerekiyorsa, o zaman kiliseye gider ve bu şehirde olduğumuz sürece Tanrı'dan özür dilerdim. Dindar bir adam değildim ama Della'nın iyileşmesi anlamına geliyorsa her şeyi yapardım.

Della'ya bakarak ona daha sıkı sarıldım.

Doktor.

Çabuk

ol.

Yorgunluğuma aldırmadan bacaklarımı tekrar uzattım. Eğer onu kurtarabileceksem ölene kadar yürüyebilirdim. Karmakarışık düşüncelerimi

Çıplak tarım arazileri yerini sıkışık caddelere bırakırken ben de konuşmadım, akşamın zor görülebilen ışığında pusluydum. Sokak lambaları aniden yandı, kaldırıma tırmanıp bir doktor bulmak için dükkan önlerini tararken karanlıkla mücadele etmeye hazırды.

Hiçbir şey.

Sadece bir sıra giyim mağazası, kuaför, bir çiçekçi -ki bana Della'nın eskiden çalıştığı mağazayı hatırlattı- ve birkaç tane de süs eşyası satan mağaza vardı.

biblolar ve dergiler.

Bir aşağı bir yukarı yürüyerek, arayarak zaman kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

Öksürürken ve yardım ararken ceketimin iç kısmından daha fazla ter aktı.

"Affedersiniz." Kırmızı bir bebek arabasını iten sarışın bir kadının yoluna çıktım. "En yakın doktor nerede?"

Yukarı baktı, arkamdaki solan ışık onu biraz kör etmişti. Kollarımdaki Della'ya bakarken dudakları büzüldü. "O iyi mi?"

"Ben iyiyim." Della zayıfça kırptı. "O sadece-"

"O iyi değil. Bu yüzden bir doktora ihtiyacım var." Bu kadının bana

neye ihtiyacım olduğunu söylemek için tam olarak iki saniyesi vardı. Yoksa başka birine soracaktım.

Zamanımı boşa harcamayacak biriyle. Kalbim garip bir şekilde çarpıyor, havaya ve kurtuluşa hasret kalıyordu. "Nerede bulabilirim?"

"Ren. Terbiyeli ol," diye tısladı Della.

Ona ters ters bakarken sırtım kaskatı kesildi, sonra da tükürdüm.

"Nerede bulabilirim, *lütfe*?"

Della kıs kıs güldü, bir şekilde onun hasta olmasından ve ona yardım etmekten tamamen aciz olmamdan duyduğum dehşeti biraz olsun sildi.

"Seninle sonra ilgileneceğim," dedim nefesimin altında. "Uslu dur."

Della bana bir öpücük verdi, sonra yüzünü buruşturdu ve yan tarafını tuttu. "Ah." Bana gösterdiği sabır bir anda yok olup gitti.

Ciğerlerim göğsümü delen bıçaklara dönüştü. "Biliyor musunuz hanımefendi, yoksa sadece vaktimi mi harcıyorsunuz?"

Pusetin içindeki bebek kırışırken kadın burnunu çekti. Yumuşakça salladı. "Düşünüyorum da. Bakın, bir pratisyen hekime görünmeniz mümkün değil. Saat akşam altıyı geçti ve buradaki tüm muayenehaneler o saatte kapanıyor.

Ama acil bir doktor ve mesai sonrası ameliyathane var."

"Nerede?"

"Jordan Yolu'nda iki sokak ötede."

"Ne taraftan?" Yolundan çekilerek, esnafın tabelalar taşıdığı ve mal raflarını dükkânlarına geri ittiği bir yolda sağını işaret edene kadar bekledim.

"Aşağıda. İkinci sağa dön. Sokağın yarısında sol tarafta olacak."

Della beni tekrar azarlamadan önce kibar olmayı hatırladım. "Teşekkür ederim." Kadının talimatlarını takip ederek koşmaya başladım.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Della'ya baktım ve tüm vücudum hastalıkla çalkalandı. Teni hayaletimsi bir solgunlukta, dudakları yine kasılırken inceikti.

İsa.

Lütfe, lütfe iyi olsun.

Öksürdüm ve daha hızlı koştum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

REN

* * * * *

2019

"BAY WILD?"

"Evet?" Mesai sonrası bekleme salonunda yüzümü ellerime gömdüğüm yerden başımı kaldırdım. Küçük bir servete, neden kimliğimizin olmadığına dair sayısız açıklamaya ve son olarak da gerekli evraklara sahip olmamamıza rağmen birinin onu tedavi etmesi için çirkin tehditlere mal olmuştu.

Tehditlerim işe yaramadıysa, birinin onu muayene etmesi ve bunu nasıl düzeltereceğimi söylemesi için her doları vermeye hazırdım.

"Benimle gelebilir misin? Bayan Wild bize katılıp katılamayacağınızı sordu."

Ayağa kalkıp tökezleyerek peşinden giderken dehşet kol ve bacaklarıma yayıldı. Sarı plastik sandalyede bekleyerek geçirdiğim uzun saatler kıcıımı uyuşturmuştu ve

beni sertleştirdi. "O iyi mi?" Elimin içine öksürdüm. "Uzun zamandır yok."

"Biliyorum. Beklettiğim için özür dilerim." Doktorun gür siyah saçları ve bronzlaşmış teni, soyunun bir yerinde Kızılderili kanı olduğunu gösteriyordu. "Küçük bir işlem yapmamız gerekti."

"Bekle, ne?" Diğer endişeli kocaların, eşlerin ve ebeveynlerin dikkatini kendi kederlerinden çekip benimkine odaklayarak durdum. Kanım ayak parmaklarıma kadar çekildi. "Ne prosedürü?"

Doktor gözlerini kısarak beni inceledi. "Siz iyi misiniz Bay Wild? Biraz keyifsiz görünüyorsunuz."

"Beni boş ver. Ben iyiyim." Baloncuğunun içine girerek homurdandım. "Peki ya Della? Nerede o? Bana ne yaptığını söyle."

"Bence bunu özel olarak konuşsak daha iyi olur, değil mi?" Doktor cesaret verici bir şekilde gülümsedi ve sanki her zamanki gibi öfkemi elinin tersiyle itti.

Kocalar kendilerini kaybediyor.

Benden o kadar da büyük değildi, bu da güven sorunuma yardımcı olmadı. O ne bilirdi ki? Tecrübesi neydi?

"Karım nerede?"

Ne kadar tuhaf ama mükemmel bir kelime. Kilisenin ve yasaların gözünde kullanmaya hakkım olmayan ama birlikteliğimizin gözünde her türlü hakka sahip olduğum bir kelime.

"Bu taraftan lütfen." Rozetini kilitli bir kapıya vurarak, dört ya da beş kapı aşağıdaki bir odaya ulaşana kadar beni güçlü bir dezenfektan kokan beyaz bir koridorda yönlendirdi. Kapı koluna basarak başka bir kapıyı araladı ve önce benim girmeme izin verdi.

İçeri girerken ona dikkatle baktım, ancak Della'yı gördüğüm anda koşmaya başladım.

Geldiğim anda gülümsedi ve tutmam için elini kaldırdı. "Orada mahsur kaldığın için üzgünüm Ren. Son birkaç gündür seni endişelendirdiğim için de özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok." Saçlarını bir kenara fırçaladığımda parmaklarım sıcak ve nemli bir şekilde teninden ayrıldı. "Sorun nedir? Neler oluyor?"

Kalbim hangi tempoya yerleşmek istediğine karar veremiyordu. Hızlı ve öfkeli, kötü haberlere hazırlıklı ya da yavaş ve sakin, tüm bunların bir hata olduğu umudunun altında gömülü.

"Lütfen, Bay Wild. Oturun." Doktor masasının önündeki gri vinil sandalyeyi işaret etti. Çirkin ahşap, cihazlarla ve önemli taramalarla yanıp sönen ve kim bilir başka nelerle dolu bir bilgisayarla duvara yaslanmıştı.

Della'nın kolalı bir yatakta yattığı yerden ayrılmamın dünyevi bir yolu yoktu. "Anlat bana. Derhal." Della'nın parmaklarını sıktım, doktor başını sallarken kalbim hızlı ve öfkeli atıyordu.

"Bayan Wild tüm semptomlarından bahsetti ve biz de birkaç test yaptık."

"Testler mi? Ne tür testler?" Della'ya dönüp baktım, görüşüm endişeden bulanıklaşıyordu. "Kurdele mi?"

"Sorun yok, Ren. Sadece sakın ol. Ben iyiyim. Bırak açıklasın. Tamam mı?" Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü, bir şekilde bana çok ihtiyaç duyduğum bir doz dinginlik enjekte etti. "Çok terlemiştin."

"Evet, beni heyecanlandırdın." "Ben iyiyim, o yüzden rahatla, tamam mı?"

Kalbim onun yerine trambolinde zıpladı, iki kat zıpladı ve üç kat attı. "Neler olduğunu öğrendiğimde rahatlayacağım."

Tek düşünebildiğim, küçükken su çiçeğinden kaynaklanan komplikasyonlar nedeniyle hastanede yattığı kâbustu. Acısını dindirmek ya da daha hızlı iyileşmesini sağlamak için hiçbir şey yapamazdım.

O zaman da nefret *etmiştim*, şimdi de nefret ediyorum.

Della sanki tehlikede olan benmişim gibi nazıkçe mırıldandı. "Doktor Strand'ın size söylemesini istedim çünkü o benden çok daha iyi bir iş çıkaracaktır."

Kendimi mantıklı olmaya zorlayarak doktorun yüzüne döndüm. "Size söz veriyorum, sözünüzü kesmeyeceğim. Söyle bakalım. Karımın nesi var?"

Doktor Strand boğazını temizledi ve Della'ya nazık bir gülümseme verdi. "Teknik olarak birkaç gün içinde hiçbir sorun kalmayacak ama o zamana kadar onu izlememiz gerekecek. Bayan Wild ayakta tedaviyi seçti, bu yüzden her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca onu her gün görmeyi umuyorum."

"Peki." Böyle bir talebin karmaşıklığına ya da neden şehirde kalmak zorunda olduğumuza dair daha derin endişelere odaklanmayacaktım. Belli ki Della'nın sorunu korktuğumdan da kötüydü. "Mide gripi değil, değil mi?" Canım bir cevap çekse de istemediğim için yüzümü buruşturdum.

"Hayır, korkarım değil," dedi Doktor Strand. "Bu bir dış gebelik."

"Ne?" Dünyam altüst oldu ve hayatımdaki en sevdiğim şeyi tutarken yatağa doğru tökezledim. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, döllenmiş bir yumurtanın rahim dışında büyüdüğü anlamına gelir. Bebek hayatta kalamaz ve eğer durdurmazsak hayatı tehdit eden iç kanamaya yol açacaktır."

Hayati tehlike kelimesine odaklanamıyordum.

Hast

a. "Nasıl? Bu nasıl oldu? Doğum kontrol hapı kullanıyor." Della'ya kaşlarımı çatarak baktım.

"Bunu alıyordun, değil mi? Bir anlaşmamız vardı."

"Biliyorum. Ve öyleyim." Elimi sıktı. "Ama yaklaşık iki hafta önce -Fırtınadan hemen önce midem bozulmuştu. Sadece bir kez. Hiçbir şey düşünmedim ve o gece seks yapmadık. Sabah beni uyandırdığında-"

Kızardı, doktora bir bakış fırlattı ve yarı uykulu bir halde inlerken sıcak, yumuşak bedenine girerek onu nasıl uyandırdığımın ayrıntılarını ona sakladı.

"Her neyse, muhtemelen alternatif bir yöntem kullanmamız gerektiğini hatırlamıyordum.

koruma." Başını öne eğdi. "Özür dilerim Ren. Bunun benim hatam olduğunu biliyorum."

"Yapma, Della." Başımı salladım. "Buna sebep olmak için iki kişi gerekir. Ben de en az senin kadar hatalıyım."

Nazikçe gülümsedi. "Ne olursa olsun, hamile kalmam için yeterliydi." Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Şunu söylemeyi kes." Doktora dönerek, "Neden bu kadar hasta? Kadınlar her zaman hamile kalır. Karım neden bu kadar zorlanıyor?"

"Hiperemesis gravidarum adı verilen başka bir rahatsızlığı olma ihtimali var, ancak bu belirtiler genellikle dördüncü veya beşinci haftaya kadar ortaya çıkmaz. Ve o kadar ilerlemiş değil. O köprüyü bir sonraki doğumunda geçeceğiz.

çocuk sahibi olmak istiyor ama şimdilik bununla başa çıkmamız gerekiyor. Ne yazık ki hamileliğin devam etmesine izin veremeyiz."

Zihnim hangi kelimeye tutunmanın daha önemli olduğunu bilmiyordu, bu yüzden hepsini anlaşılmaz bir anlamsızlığın akışına bıraktım.

Della hamileydi.

Ama olmaya devam edemez miydi?

"Anlamıyorum." Sesim aptal gibi çıkıyordu.

Doktor Strand ellerini kavuşturdu. "Kusması konusunda endişelenmenizi istemiyorum. Bazen böyle şeyler olur."

"Bunun olmasını nasıl engelleyebiliriz?"

"Vücudun açıkça reddetmeye çalıştığı şeyi ortadan kaldırarak."

Della'ya destekleyici bir gülümseme verdi. "Yaptığımız küçük prosedür bir enjeksiyon. Ona trexall olarak da bilinen metotreksat verdim. Bu, hücrelerin büyümesini durduracak ve vücudun hamileliği yeniden emmesini sağlayacak."

Daha fazla soru sormak için ağzımı açtığımda acele etti. "Sanırım sadece dokuz ya da daha fazla günlük, bu yüzden ilaç etkili olmalı. Her zaman işe yaramama riski var, bu durumda laparoskopik cerrahi bir sonraki seçeneğimiz. Bununla birlikte, fallop tüplerine zarar vermemek için meksotreksat kullanmayı tercih ediyoruz, bu da gelecekteki gebelikler için komplikasyonlara neden olabilir.

"Bayan Wild'ın hCG seviyeleri normale dönene kadar her gün gelmesini istiyorum. İyi haber şu ki, çok ilerlemiş değil ve Hamilelik sona erdiğinde tamamen iyileşeceğine inanıyorum."

Boğazını tekrar temizledikten sonra bana odaklanmadan önce Della'ya nazik bir bakış attı. "Bayan Wild'ı yan etkiler konusunda bilgilendirdim ama siz de farkında olmalısınız. Enjeksiyon bazen kramplara, biraz kanamaya, mide bulantısına ve baş dönmesine neden olabilir. Sakin olmasını ve birkaç gün yatakta kalmasını öneriyorum. Sizce onu orada

tutabilir misiniz?"

Gerginliği azaltmak için şaka mı yapmaya çalışıyordu yoksa ciddi miydi bilmiyordum. Her iki durumda da, Della ona bir yatak bulduğum anda yatağı terk etmeyecekti.

"Gitmekte zgr m?" Zihnim çoktan problem çözmeye ve plan yapmaya başlamıştı. Bu gece nerede uyuyacaktık?

"yle. Sabah onu görmek için bir randevu aldım."

Della bacaklarını yatağın üzerinde salladı, ayakları yerden yüksekte sallanıyordu. "Ben iyiyim Ren. Gerçekten iyiyim. Bunu mini bir tatil olarak değerlendireceğiz ve sonra eve dönebiliriz."

Gülümsedim ve bunu kabul ettiğime inanmasına izin verdim, oysa gerçekte önümüzdeki birkaç ay boyunca şehre yakın kalmaya kararlıyđım. Sonbahar çoktan gelmişti. Zaten kar bizi medeniyete srklemeden önce sadece altı ila sekiz hafta daha soğuk hava vardı.

Artık buradaydık.

Bahara kadar kalacağız.

Beni biraz iten Della yere fırladı, yüzünü buruşturdu ve karnını tuttu.

"Lanet olsun, bırak seni taşıyayım." Kollarımı ona dolayarak onu kaldırmaya çalıştım ama beni geri itti. "Yryebilirim, Ren. Bunu aklından bile geçirme."

enem kilitlendi ama bir yabancının önünde tartışmazdım.

"Teşekkür ederim, Doktor Strand. Sabah görüşürüz." Della elimi tuttu ve birlikte ağır kokulu odadan çıkıp bekleme alanına geri döndük.

Yerleştim, küçük bir servet daha dedim ve yarın sabah on bir için yeni bir randevu saati içeren bir kartı kabul ettim.

Sokağa çıktığımızda koyu karanlık çökmüştü ve restoranlar bile kapalıydı. Benzer bir yazlık bulabileceğimizden řpheliyđim.

Gecenin bu saatinde sonuncusu. Yiyecek bir şeyler bulabileceğimizden bile řpheliyđim.

Della ilerideki ilginç bir tabelayı işaret etti. "Bak, burası bir Oda ve Kahvaltı. Orada kalalım ve yarın daha iyi bir konaklama ayarlayalım."

Dondum kaldım.

Yabancılarla aynı evde uyuma dşnesi. Onları görmek sabahları aynı insanlar. Onları duvarların arasından duymak ve duşlarını paylaşmak.

Tanrım, hayır.

Gerçekten yapabileceğimi sanmıyordum.

İçimdeki her şey bu fikre karşı çıkarken ayaklarım geri geri gitti.

Sokakta uyumayı tercih ederim. Çırılçıplak.

Ama sonra Della irkildi ve dişlerinin arasından tısladı, yüzü bembeyaz oldu ve görüldüğü kadar iyi olmadığını ima etti.

Hastaydı.

Yorulmuştu.

Ve artık benimle ilgili değildi.

Asla benimle ilgili olmadı.

"Tamam, Della. Yatak ve Kahvaltı o zaman."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REN

* * * * *

2019

UYUYAMADIM.

Tabii ki uyumadım.

Beş yatak odalı Bed and Breakfast'taki son boş odaya yerleştikten sonra, çiçeklerle süslü küçük mekânda kafese kapatılmış bir fare gibi volta atıyordum. Kendime has özelliklerim sayesinde bu yerde rahatlamak için en ufak bir umudum bile yoktu.

Tam da korktuğum gibi, başka bir misafir duş alırken inleyen boru sesleri ve bir duvar ötedeki tuvaletin sifon sesi beni çıldırttı.

Klostrofobik değildim, ancak diğer insanlarla bu kadar yakın yaşamak, söz konusu insan ırkım olduğunda çok sınırlı toleransımı aşıyordu.

İkimizin de ağaçları ve sessizliği binalara ve kaosa tercih ettiğimizi düşünürsek Della'nın buna nasıl dayandığını bilmiyordum. O da çocukluğunu gürültülü sınıflarda ve kalabalık alışveriş merkezlerinde geçirmişti. Onun doğal yaşam alanı her ikisini de içeriyordu, benimki ise sadece bir traktör ve rüzgârın eşlik ettiği geniş açık arazilerdeydi.

Sakin kalmak için elimden geleni yaparak, etrafımdaki boşluğu hayal ettim; dinleyecek bir tehdit ve şüphelenecek bir insan yoktu.

Ama işe yaramadı.

Bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordum.

İstediğimiz yere gitmekte özgür olmamamızdan nefret ediyordum.

Şu anda bile, Mclary ile aramda neredeyse yirmi yıl olmasına rağmen, hâlâ ara sıra kaçmamı gerektiren panik ataklar geçiriyor olmama lanet ediyordum.

İlk atağımı geçirdiğim gün - John Wilson bana ilk maaş paketimi vermek için Noel'de kapıyı kapattığında - onları aşıp aşmayacağımı merak etmiştim.

Ve bir dereceye kadar vardı.

Ama çocukluğum beni güvensiz yapmıştı ve on yaşındayken kaçan o yalnız adam, şimdi yirmi dokuz yaşında Della'yla tek başına çocukken olduğu kadar mutluydu.

Basit biriydim.

Della'ya
ihtiyacım
vardı.

Bu kadar.

Başka bir şeye gerek yok.

Peki ya onun böyle aptalca bir şey yüzünden benden alınabileceği düşüncesi?

Bu beni çok *öfkелendirdi*.

Bu tam da olmasından korktuğum şeydi. Bu yüzden onun hamile kalmasını hiç istememiştim.

Tekrar volta attım, banyoyu davetsiz misafirlere karşı kontrol ettim - sanki küçücük pencereden tırmanabilirlermiş gibi- öfkem artmasın diye elimden gelen her şeyi yaptım ve kızmamam gereken ama aniden delicesine öfkелendiğim tek kişiye kilitlendim.

Yatak odasına tekrar girdiğimde yumruklarım sıkılıydı, kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu ve bir kavga için can atıyordum - Della'yı güvende tutmak için içimdeki hastalıklı öfkeyi ve bitmek bilmeyen ihtiyacı giderecek herhangi bir şey.

Vücudunun ona zarar vermesine karşı
koyamadım. Ama savaşabilirdim-

"Ren." Della çözülmekte olan otokontrolümü fark etti. Benim volta atmalarım, zıplamalarım ve pencereden dışarı özlemle bakışlarımla nasıl fark etmesin ki?

"Ren, yatağa gel."

Yatmak mı? Uzanmak mı? Uyumak mı? Diğer insanlar bu kadar yakın uyurken gardımı düşürmek mi? Bizimle aynı *binada*?

"Yapamam." Öksürüğümü yutarak kendimi yüksek arkalıklı, orkide süslü sedirli koltuğa attım.

Yanımızda getirdiğim yetersiz erzak sayesinde, ev sahibesi nazikçe biraz jambon getirdikten sonra en azından dişlerimizi temizleyebildik. sandviçler ve akşam atıştırması olarak birkaç çikolatalı kurabiye.

Yeterince iyi görünüyordu, ama sizi yanlış bir güvenlik duygusuna sokmak isteyen herkes de öyleydi.

"Ren, kapı kilitli. Güvendeyiz."

Gözlerimi çürük kilide, çürük kapıya ve onun çürük menteşelerine diktim. Eğer biri içeri girmek isterse, girebilirdi. Sorun

olmazdı.

En azından sohbet iyiydi. Della'ya bağırmak için duyduğum sonsuz ihtiyaç yerine bana düşünecek başka bir şey verdi.

Sanki anlaması gerektiği halde beni tam olarak anlamamış gibi ofladı. O kadar insan varken, *tam olarak* neyle mücadele ettiğimi anlaması gerekirdi.

Başını eğdi. "Wilson'larda uyumakta bir sorun yaşamadın ve onlar da yolun hemen karşısındaydı."

Kolçakları sıkıca kavradım, kendimi bu konuda kalmaya ve tamamen farklı bir konuda bağırmanın zorladım. "Başlangıçta hastaydım ve başka seçeneğim yoktu. Ve iyileştiğimde onlara güvenmeyi öğrenmiştim."

"Burada hiçbir şey olmayacağına inanın. Biz sadece misafiriz. Diğer herkes. Sabah çıkış yapacağız ve herkes kendi yoluna gidecek. Kim olduğumuz kimsenin umurunda değil."

Rahatlamak için elimden geleni yaptım, ama karıncalanan endişe damarlarımda zum yapmaya devam etti. Konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak - Della iyi olmadığına ona bağırarak bir canavar olmadığımı kendime kanıtlamak için - nazıkçe sordum, "Nasıl hissediyorsun?"

Bol yastıklı, hercai menekşeli yatak örtüsünü çekiştirirken yüzü düştü.

"Ben iyiyim. Sadece 'hamilesin' lafını duyup duruyorum. Sen biliyor musun?" Omuz silkti, nereden geldiği belli olmayan bir gözyaşı pırıltısı. "Bu sözleri duyduğumda mutlu olacağımı sanmışım. Ama tek hissettiğim dehşet oldu. Acı... Eğer hamile olmak böyle bir şeyse, bunu yapabilir miyim bilmiyorum-"

"Kes şunu." Öne doğru eğildim, ellerimi şakaklarıma bastırdım ve sanki konuşmasını engelleyebilecekmiş gibi parmaklarımı saçlarımda arasına sıkıştırdım. "Sadece... git uyu."

Nefes nefese kalması onu ne kadar şaşırttığımı ve üzdüğümü gösteriyordu. "Ne demek istiyorsun? Bir dakika. Bana *kızgın* mısın?" Üzerinde sadece tişörtü ve iç çamaşırı varken yastıkların üzerinde daha da yükselerek, "Neden böyle davranıyorsun?" diye sordu.

"Ne gibi? Acı içinde olduğun ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için kızgın mısın?"

Kes şunu, Wild.

Durdur şunu. Çok ileri gitmeden önce.

"Unut gitsin." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve dizlerime düşmelerine izin verdim. Kendimi bu kadar hırpalayan bendim. Kendimi hasta ve kontrolden çıkmış hissettirmiştim. Onu değil. "Özür dilerim. Git uyu, Della. Biraz dinlen."

"Benimle yatağa girmezsen uyuyamayacağım" diye mırıldanmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Yapamam."

"Yapabilirsin. Bu sadece bir yatak, Ren. Çarşafı yıkadılar. Onlar-"

"Sorun o değil."

"O zaman ne oldu, çünkü öfken beni tahrik ediyor-"

Ayağa fırladım ve homurdandım. "Sana dokunamam. Yanında yatamam. Acı çekmenin sebebi benim. Neden sana bu kadar sorumluluk yükledim ki? Her gün doğru zamanda hapını alman, iyi olduğundan emin olman, ilaçlarını alman gibi konularda sana destek olma zahmetine bile girmemek için mi?

Bu olmadı. Sen çok gençsin. Hamile kalmak için çok gençsin, hele ki karmaşık bir hamile kalmak için. Bu da ne demek oluyor? Seni vahşi doğaya götürüp sağlıklı ve mutlu tutabileceğimi düşündüğüm için mi? Çocukken sana ihtiyacın olan şeyleri vermediğim ve vücudun şimdi darmadağın olduğu için mi? *Ne demek bu?*"

Kükremem odanın her köşesini buldu ve güçlenerek geri döndü.

"Ciddiyim, Della. Sen daha on dokuz yaşındasın. Sana dokunmanın doğru olduğunu nasıl düşündüm? Bırak seninle *yatmayı*?! Ben hastayım. Ben sapığım. Acı çekmenin sebebi benim ve... ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Kapıya doğru yürüdüm, sonra pencereye geri döndüm, açık alanlara ve ağaçlara ihtiyacım vardı. Ciğerlerim temiz hava için yalvarıyordu. "Kendini bu şekilde tehlikeye attığın için sana kızgınam ama asıl kızmam gereken benim."

Kendimi göğsümden yumruklayarak, "Hepsi benim. Seninle ilişkiye girmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ben on yaş büyüğüm. Daha iyi bilmeliydim. Belki de bendim, ha? Belki de benim berbat spermim yüzünden seni öldürebilecek bir yerde hamile bıraktı. Lanet olsun!"

Zor nefes alarak ve mücadele ederek odanın ortasında durdum, Az önce yere saçtığım itirafları toplamak için çaresizdim ama hareket edemiyordum.

Sorunlarımın çoğu mantıklı bile değildi. Tek bildiğim dehşete kapıldığım, korktuğum ve her şeye kızdığım.

Della, çenesi yukarıda ve gözleri parlayarak yatakta taş gibi oturuyordu. "Bunu nasıl söylersin? Bunları nasıl söylersin? Beni sevmek kötü bir fikir miydi? Canın cehenneme, Ren. Bana her gün lanet bir hap yutturmak senin işin değil! Hamileliğin dış gebelik olması senin suçun değil. Bunların hiçbirisi senin suçun değil!"

"Seni sevmenin kötü bir fikir olduğunu söylemedim. Seninle yatmak

dedim." "Ben de *sana siktir git* dedim!"

"Della-" Endişemin sözlerimi nasıl çarpıttığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bak, tek söylediğim, kendimi kontrol altında tutmalıydım. Sana bu kadar ihtiyacım olmamalıydı. Her gün sana sahip olmayı beklememeliyim. Seks bir sağlık riskidir. Özellikle de bu kadar gençken."

"Eğer tekrar genç olduğumu söylersen, ciddi bir sorunumuz olacak, Ren Wild." Della battaniyeleri atarak dizlerinin üzerine oturdu. "Tanrı aşkına, kızlar on beş yaşında çocuk sahibi olurlar. Bazen daha da genç. Ben genç değilim. Tamamen büyüdüm ve her gün seks yapmak isteyenine sadece sen olmadığını unutuyorsun. Senin kadar ben de başlatıyorum. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın olduğunda bana ipek eldivenlerle davranmak ve beni kol mesafesinde tutmak senin işin değil!"

Öfkem tekrar kükreyerek kasırgaya dönüştü. "Hayır *Della*, benim işim seni asla lanet olası hastaneye göndermemek!"

"Ve sen yapmadın! Olanlar acayip şeyler. Doktor bile böyle şeylerin nedensiz ve rastgele olduğunu söyledi. Bu senin suçun değil." "Benim hatam değil mi?" Öfkem kabardı ve patladı. "*Benim hatam değil mi?*"

Tamam,

Bakalım benim hatam *olmayan* ne varmış." Parmaklarımı kaldırıp sayarak tükürdüm: "Annesiz babasız büyüdün. Çocukluğunun büyük bir kısmını beslenme ya da sağlık hakkında hiçbir şey bilmeyen bir çocukla tamamen evsiz yaşadın. Çoğu yanlış olduğu halde yaptığım her şeye güvendin-"

"Neden şimdi geçmişi yeniden sayıyorsun? Bunun bunlarla hiçbir ilgisi yok!"

"Kapa çeneni ve bırak da bitireyim, Della!" Hırlamam ona karşı şimdiye kadar ki en sert hırlamamdı ama artık kontrol edemiyordum. Bir buçuk yıldır birlikteydik ve bu süre içinde geçmişi sık sık hatırlamıştım. Çoğu zaman onu genç ve yaşlı haliyle düşünmek hoşuma gidiyordu. Onu bu kadar farklı şekillerde sevme ayrıcalığına sahip olduğum için iğrenmek yerine gurur duyuyordum.

Ama şimdi?

Şimdi gerçekler yüzüme tokat gibi çarpınca, suçlamanın altında ezildim. Ağır, *korkunç bir* suçlama.

Her zaman seçimlerimi onun iyiliğini düşünerek yaptığımı inanmıştım. Onu her zaman ilk sıraya koydum. Yeterli yemek yoksa onu her zaman kendimden önce besledim. Onunki yeterince sıcak değilse onu hep benim ceketime sardım.

Onu yetiştirirken birçok kez hata yaptım ama onurlu ve dürüst olduğumu düşünmek istiyorum.

Ama yapmamıştım.
Seçimlerim her zaman benimle
ilgiliydi. Ve bu hiç bu kadar açık
olmamıştı.

"Yaratıcı yazarlık kursunda mutluydun. Geleceğin için çalışıyordun.
Sahip olmanı istediğim her şeye sahiptin ve ben ne yaptım? Seni tüm
bunlardan uzaklaştırdım!"

Tekrar volta atarak hava almaya çalıştım. "Lanet olası bir çadırdaki
yaşamak isteyip istemediğini sormadım. Her şeyi terk etme konusunda ne
düşündüğünü seninle tartışmadım. Aramız zorlaştığı anda kaçtım ve sensiz
yaşayamayacağımı anladığım anda seni kendime aldım."

Della tekrar kıpırdandı, alını çatıldı ve ellerini kavuşturdu.

Acıdan mı yoksa öfkeden mi olduğunu bilmiyordum ama içime
attığım her şeyi durdurma umudum yoktu. Doktorun bekleme odasında
otururken kulağıma acımasızca fısıldanan bu kirli, korkunç sonuçlar.
Bekliyordum ve bana iyi haber mi yoksa kötü haber mi verileceğini
bilmiyordum. Della'mın sorununun ne olduğunu ve buna neden olmak için
ne yaptığımı bilmeden bekledim.

Çünkü o ben olmalıydım.

Çünkü daha iyi bilmeliydim ve bu kadar bencil olmamalıydım.

"Seni seviyorum Della. Ve bunu sana yaptığım için çok üzgünüm.

Ben

Seni sağlıklı tutacak param olmadığı için üzgünüm. Sana hak ettiğin evi
inşa edecek bir kariyerim olmadığı için üzgünüm. Seni bir şekilde hamile
bıraktığım için üzgünüm ve şimdi hastasın, acı çekiyorsun ve bu konuda
yapabileceğim *hiçbir şey yok*. Tüm bunlar için üzgünüm ama bilmelisin ki
konu sen olduğunda ben bir işe yaramam. Seni istedim, bu yüzden seni
çaldım. Seni sevdim, bu yüzden seni sakladım. Seni benim yaparak, sana
daha önce hiç olmadığım kadar çok şey borçlu olduğumu düşünmedim.
Sana herkesin sahip olduğu bir hayat borçluyum. Sana istikrarlı bir çevre
borçluyum. Tanrı aşkına, sana geçimini sağlayabilecek ve insanlıktan
korkmayan bir adam borçluyum!"

"Ren, dur-"

"Hayır!" Gözlerim keskin nişancı dürbününe dönüştü, dudaklarımdan
bir öksürük patladı. "Bırak da bitireyim." Göğsüm yükselip alçaldı, daha da
kötü itiraflarla nefes alırken sivri uçlar ciğerlerime saplandı. "Seninleyken,
kendimin en ham haliyim. Hiçbir yasaya uymuyorum, hiçbir kurala
uymuyorum. Biri seni incitirse, ben de onu on kat daha kötü *incitirim*.
Hayır, bin kat daha kötü, çünkü sen benim için her şeyden daha değerlisin.
Senin için *öldürürüm*, Della. Bu dünyadaki tüm amacım seni sevmek ve

seninle ilgilenmek. Bunu neredeyse yirmi yıldır yapıyorum ve bir yirmi yıl daha yapmayı planlıyorum. Ama

Sorun *benken* bunu nasıl söyleyebilirim? Bunca zaman seni kendimden korumam gerekirken onlardan koruduğuma inandım!"

Bir elimi ağzıma götürerek başımı salladım.

hep gerçeklerle birlikte kül olmasını istemişimdir. "Ya sonunda bir ailemiz olursa, ha? Doğum sancısı çekerken ve doğum yapmak üzereyken ne olacak? Kendi başına acı çekmeni ve ıglıklarını gizleyen bir ormanda doğum yapmanı mı bekliyorum? Seni öylece hastaneye bırakabileceğimi mi sanıyorum?

Kimliğimiz ya da paramız olmadan zamanı geldiğinde ve birkaç saat sonra, lanet olası yeni doğmuş bir bebekle çadırımıza geri mi döneceğiz? Barınağa ve güvenliğe, sağlıklı ve mutlu bir anneye, bir yatağa, bir duşa, bir buzdolabına ve bir çatıya ihtiyacı olan yeni doğmuş bir bebekle-"

"Ren!" Della yataktan kalktı, bir başka acı dalgası içinden geçerken irkildi. "Yeter. Bunların hiçbir önemi yok. Henüz çocuk sahibi değiliz. Sorun yok-"

"Ama görmüyor musun? Bu iyi *değil*. Bana tüm bunların ne kadar tehlikeli olduğunu gösterdi. Nasıl bu kadar kör olduğumu ve vahşi kalabileceğimiz ve hiçbir sonuçla karşılaşmayacağımız hayaline nasıl kapıldığımı. Nasıl görmedim

Bu mu? Bu hayatın asla kalıcı olamayacağını nasıl anlamadım? Bu çok riskli. Bir işe ihtiyacım var. Sana bakmam lazım. Bir çocuk olmayı bırakmalıyım.

Bir çadırın uygun bir ev olduğunu düşünen bir yaratık ve onun yerine bir erkek ol ve sana hak ettiğin hayatı inşa et - sana ikimizin de istediği ve ben büyümedikçe sahip olamayacağımız bir gelecek inşa et."

Adımlarım sandalyenin yanında son buldu ve tüm öfkem tükenmiş bir halde sandalyeye yığıldım. Tüm korkum paylaşıldı. Tüm endişelerim zihnimi kirlettiği gibi havayı da kirletiyordu.

Burnumun kenarını sıkarak mırıldandım: "Bunu sana benim yaptığımı ve hatalarımın bedelini senin ödediğini düşünmeden edemiyorum. Eski dairemizde kalsaydık ve bunu insanların yaşaması gereken bir yerde çözeydik, seni ülkenin öbür ucuna hiçbir şeysiz sürüklemeseydik bunlar asla olmazdı."

"Ren." Della araya girdi. "Ren, bana bak." Muazzam bir çaba harcadım ama baktım.

Beyaz badanalı ve yırtık pırtık yatağın kenarına oturdu.

Gözlerimiz kilitlendi ve ona duyduğum sevgi acı verici dalgalar halinde serbest kaldı, öfkemi yok etti ve ona gitmemi emretti.

Karşı koyamadım.

Onunla hiç mücadele edemedim.

Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı ve o hastayken ona bağıırıp çağırımıştım.

Tanrım, ben bir piçim.

Ona doğru fırladım, botlarım, bıçaklarım ve her şeyimle yatağın üzerine tırmandım ve onu kollarıma çektim. Onu tekrar yorganın altına soktum, başının üstünü öptüm ve çam, toprak ve havanın narin kokusunu içime çektim. "Özür dilerim, Küçük Kurdele. Bütün bunları söylemek istememiştım. Ben sadece... Seni kaybetmekten çok korkuyorum."

Bana sokularak gözyaşlarını göğsüme sildi. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Sanırım bunu ilk kez duyan herkes için zor olurdu. Hamile olduklarını ve bunun ne anlama geldiğini. Ama beni isteğim dışında ormana götürdüğüne inanamazsın Ren. Hayatımızı seviyorum. Çadırımızı, sadeliğimizi ve özgürlüğümüzü seviyorum. Sevmeseydim sana söylerdim."

Nefesim hâlâ hızlı ve kesik kesik geliyordu, ama o çılğın dehşet biraz azaldı.

ona daha sıkı sarıldım. Kalbim fanatik atışlarını durdurdu ve bildiğim bir ritme geri döndü.

Tiştörtümü öptü ve fısıldayarak, "Bunu bana sen *yapmadın* ve bana sen bakıyorsun. Hayatım boyunca bana destek oldun ve kimse bunu daha iyi yapamazdı. O yüzden lütfen gelecek için endişelenme Ren. Ve lütfen beni kaybedeceğini düşünme çünkü kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum."

"Nasıl böyle bir söz verebilirsin?"

"Çünkü aşkın kan ve kemiğin ötesinde olduğunu biliyorum. Evet, eninde sonunda öleceğiz ama birbirimize bağlıyız. Sonsuza kadar."

Tiştörtümü tekrar öptü, köprücük kemiğıme doğru ilerledi ve ateşli tenime fısıldadı. "Sana söz veriyorum, eğer Tanrı korusun, bana bir şey olursa, bana katılmanı bekleyeceğim. Ölüm bizim sonumuz değil, Ren. Hayatın kendisinden korktuğun için benimle yatmaktan vazgeçmeyeceğine ya da bir gün bir aile olmamızı engellemeyeceğine söz ver. Ve geri kalan her şey -ev, para ve diğer şeyler- yoluna girecek. Göreceksin."

Ona uzun bir süre sarıldım, kalbi benimkine karşı gümbürdüyordu, şeklini ve kıvrımlarını üzerimde hissediyordum, aramızdaki bağın öfkemi yok etmesine ve gerçekten kızgın olmadığımı, sadece taşlaşmış olduğumu kabul etmesine izin veriyordum.

Sonunda saçlarını öptüm. "Teşekkür ederim." "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Seviyorum. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Kollarımdan kalkıp gülümsedi. "Şanslısın ki bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın."

Ölümden sonra bile hep birlikte olacağımıza dair verdiği sözün yankıları, ona olabildiğince sıkı sarılmama neden oldu.

İtiraz etmek için biraz ciyakladı ama çenesini elimle yukarı kaldırdım. parmak eklemlerini ve dudaklarını öptüm. Öpücüğü uysal ve tatlı tutmak istemiştim ama onun tadına baktığım anda dilim ağzına süzüldü ve onunki benimkiyle davetkâr bir şekilde buluştu.

Hızlı bir öpücük şehvetli bir öpüşmeye dönüştü, dudaklarımız kayıyor, dillerimiz dans ediyor, kalplerimiz çarpıyordu.

Ve sonunda geri çekildiğimde, göğsüm aynı şekilde yanıyordu. Bana verdiği sözü. "Karşılığında sana söz veriyorum. Eğer bana bir şey olursa, yanıma gelmeni bekleyeceğim. Sen benimsin, Della. Her zaman da öyle olacaksın."

Rahatladı, daha kolay nefes aldı. "Güzel."

"Peki," diye mırıldandım, her zaman tartışmanın sonunda yaptığımız gibi, son gerginliği gidermek için.

Giyinik halde yastıklara uzanarak, Della'nın başı göğsümde ve vücudu benimkine sarılmış halde rahat bir pozisyon bulmasını bekledim. titreyen parmaklarımla saçlarını okşadım. "Şimdi git uyu, kadın. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Bütün gece tuttuğum bir sözdü.

Soyunmadım ve uyumadım, ama her şeyim olan kıza sarıldığımda, o uykuya daldığında ve vücudu benimkine karşı gevşediğinde, onun ay ışığına boyanmış saçlarına fısıldadım, "Umarım hak ettiğin adam olurum, Della Ribbon. Umarım kalbinin arzuladığı her şeyi sana verebilirim. Ve sonra, pek çok şey açısından zengin bir hayat yaşadığımızda, umarım senden önce ölürüm. Çünkü eğer ölmezsem, sensiz bir gün bile yaşayamayacağımı biliyorum. Yaşayamam."

Bunun ne kadar doğru olduğunu anladığımda nefesim kesilirken sesim duman gibi havada asılı kaldı. Bu boş bir cümle değildi. Hayal edilebilecek her gerçekte ve

Açıklanamaz bir şekilde, hayatlarımızı yöneten kader kurallarının beni duyduğunu ve ne kadar ölümcül ciddi olduğumu anladığını umuyordum.

Bu benim duamdı.

Yıllar önce Della'yı aldığım için kefaretimi ödüyorum.

Bana bir hayat verdi ve nasıl mutlu olunacağını öğretti. Ve eğer beni terk ederse, artık onsuz bir hayat istemem.

Böyle bir şeyi dilemek bencilce ve acımasızcaydı ama ikimizden kimin daha güçlü olduğunu biliyordum ve bu ben değildim.

Onu ay ışığında kucaklarken pencereden yıldızlara baktım. Onun gözcüsü ve koruyucusuydum.

Ve bütün gece gitmesine izin vermedim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2031

Bu bizim için bir dönüm noktasıydı.

Hayatın fantezimizin önüne geçtiği ve ikimizi de bir çarpışmayla dünyaya geri getirdiği an.

Bugün bile böylesine cennet gibi bir varlığı mahvettiğim için kendime kızıyorum.

Keşke zamanı geri sarabilsem ve alternatif koruma kullanmayı hatırlayabilsem. Ren'e güvende olmayabileceğimizi söylemeliydim.

Dürüst bir hata hayatımızın en büyük katalizörüydü.

Ama gerçekten... en iyisi oldu.

Geçmişimiz ve geleceğimizin hiç beklemediğimiz bir şekilde birbirine karışması anlamına gelen şeyler olmak üzereydi.

Hiç istemediğimiz sürprizler bilinmeye daha da yaklaştı.

Dilekler gerçekleşecek ve verilen sözler tutulacaktı.

Ve o hayat değiştiren beş olaydan biri giderek yaklaşıyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

REN

* * * * *

2019

Ertesi gün, bir gece önceki çöküşümden sonra daha donanımlıydım.

Della'ya günaydın öpücüğü verdim, uykusuzluğumdan ve endişelerimden arınmak için duş aldım ve bir yıldıza dilek dileyerek bir diğerinden önce ölmek gibi ürkütücü bir şey isteyen bir kaçık değil, güçlü olan olmaya odaklandım.

Bu benim sırrımdı ve onun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecekti.

Bu tür bir baskı kimse için adil değildi ve böyle hissetmem benim hatamdı. Sorumluluğumdan arkadaşşımdan sevgilime dönüşmesi benim hatamdı.

Hayatıma, sırtımı yaslayabileceğim başka önemli ilişkilerim varken girme lüksüne sahip değildi. *O* benim her yönden önemli bir ilişkimdi ve bu tür bir bağ kurmak hiç de kolay değildi.

Ben giyindikten ve Della rahat ettikten sonra televizyon açtı ve Her normal şehir sakini gibi dışarı çıktım ve diğer misafirlerle birlikte yemek yerine ona iki dükkan ötedeki pastaneden çikolatalı kruvasan ve kahve aldım.

En azından vücudum nefes darlığı ya da çarpıntı olmadan yeniden benim olmuştu. Stres dün gece beni neredeyse öldürüyordu ve bunun tekrar olmasına izin vermeyi reddettim. Della'ya mümkün olan en iyi bakımı sağlayabilmek için sakin ve makul kalmalıydım.

Döndüğümde yatakta kahvaltı ettik, bir çocuk çizgi filmine güldük ve Polcart Çiftliği'ndeki kötü sinyal ve sokaktan bozma televizyonu yad ettik.

Basit ve sevimliydi ve beni onun iyileştiğine dair yanlış bir inançla doldurdu.

Kahvaltısını tutabileceğini umuyordum ama bitirdikten on dakika sonra tuvalete koştu ve hepsini geri kustu.

Öfkem artıyor, kendime tekrar tekrar küfrediyor, bunu düzeltmek için bir yol bulmam için yalvarıyordum.

Sistemini temizledikten ve teni bir kez daha ceset rengine döndükten sonra, onu ve kendimi soyarken zayıf bir şekilde itiraz etti ve o sabah ikinci kez duşu açıp onu da benimle birlikte duşa sürükledim.

Akan sıcak su bir yenilikti ve Della'yı biraz rahatlatırsa ne kadar kullandığımız umurumda değildi.

Onu nazikçe yıkamak için zaman ayırdım, inleyene kadar kafa derisine masaj yaptım, uyuşukluğu cinsel bir ilgi kıvılcımı gösterene kadar ellerimi kıvrımlarında gezdirdim.

Sudan sıırılsıklam olmuş çıplak vücudunu benimkine yapıştırıp beni öptüğünde, duşu kapattım, onu bir havluya sardım ve giyinmesine yardım ettim.

Seks şu anda ikimizin de zevk alması gereken bir şey değildi.

Doktorun ofisinde tekrar oturduğumuzda ve ateşini kontrol ettiğinde, kan örneği aldığında ve nasıl hissettiğini sorduğunda, yüzü kibarıktan korumaya dönüştü ve endişem kaynamaktan kükremeye dönüştü.

Ciğerlerim yine küçük orakları taklit etti. Nefesim acıyla kesildi.

Sakin kalmak için çok fazla.

Profesyonel bir sessizlikle kan testinin sonuçlarını gözden geçirdi, biraz fazla parlak bir şekilde gülümsedi ve ardından hCG seviyeleri değişmediği ve en azından küçük bir düşüş beklediği için ona bir iğne daha yapmak istediğini söyledi.

Oturduğum yerde kalmak ve ona o iğneyi batırmasına izin vermek için her şeyimi verdim. Bir bakıma, onu iyileştirecekse binlerce iğne yapmasını istedim ama aynı zamanda iğneyi çıkarıp yaranın üzerine bir yara bandı yapıştırırken boncuk boncuk akan kan için onu öldürmek istedim. Della gözlerini sıkıca kapalı tutarken delinmiş.

Bir saat daha gözlem altında tutulduktan sonra Della'nın yatağına dönmesine izin verildi.

El ele, yavaşça pansiyona doğru yürürken, hiç tanımadığımız insanlar bize gülümsedi ve sevgilisinin acısıyla perişan olmuş bir adam değil, aşık bir çift gördüklerini söylediler.

En azından bir odamız ve yatağımız vardı ve onun güvende ve sıcak olduğundan emin olduktan sonra, yanında bir bardak su, tekrar kusarsa diye bir kova, ev sahibesinin ikramı olan bir sıcak su torbası ve televizyon kumandasıyla uzandıktan sonra, öğleden sonra için onu bıraktım, telefonumu aldım ve bir kafenin ücretsiz Wi-Fi'sine bağlandım, Della'nın önceki kış konaklama yerimizi bulduğu aynı siteyi aradım.

Diğer misafirlerle birlikte kalma sınıırına ulaşmışım. Ama ormana geri dönemezdim.

Şimdi değil... belki de hiçbir zaman.

Dün geceki aydınlanmamdan sonra olmaz.

Della'ya çok daha fazlasını borçluydum ve bilinmeyen geleceğimize bir çözüm bulana kadar ona dönmek istemiyordum.

İstediğimden daha uzun sürdü. Büyük başparmaklarımla küçük bir ekranı kullanmakta ve açıklamaları hızlıca okumakta o kadar usta değildim, ancak gün batımından hemen önce, aramamı uygun iki taneye indirmeyi başardım buldozerle yıkmak ya da kaçmak istemeyeceğim yerler.

Onarım için fiziksel işgücü karşılığında ucuz kira sunan eski bir malikane ve yerel bir çiftçinin koyunlarını otlattığı bir tepeye yerleştirilmiş tek odalı bir konteyner ev.

Çiftlik hayvanlarına yakın olma fikri bana cazip geldi. Ama gerçek şu ki sahibinin onları kontrol etmek için sık sık uğraması beni vazgeçirdi. Ayrıca, bu yıl kar yoğunsa, bir tepeye çıkıp inmek zor olabilir.

Güneş gökyüzünü kırmızılar ve bakırlar girdabına boyarken kafeden ayrılıp malikânenin numarasını aradım ve kocasının beş yıl önce öldüğünü ve evin dökülmekte olduğunu söyleyen huysuz, yaşlı bir kadınla konuştum.

Ona tadilatı seve seve yapabileceğimi, aletlerle ilgili deneyimim olduğunu ve çalışkan bir işçi olduğumu söyledim, ancak sadece uğrayıp bizi kontrol etmemeyi kabul etmesi şartıyla.

İsteksizce kabul etti, uzun bir liste yazmaktan bahsetti, böylece sürekli iletişim halinde olmak zorunda kalmayacaktık ve ertesi gün buluşmak için bana bir zaman verdi.

Yatak ve Kahvaltı'da Della'ya sımsıkı sarılarak, kustuğunda yüzünü buruşturarak ve saçlarını tutarak uykusuz bir gece daha geçirdim. Doktorun verdiği ilaç ne kadar çabuk işe yararsa Çünkü onu bu halde görmeye daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

* * * * *

"Çok büyük değil mi Ren?" Bizi malikânede karşılayıp 'büyük turu' yaptıran kır saçlı yarasadan uzaklaşırken Della sessizce sordu. Gerçi buranın artık büyük bir yanı kalmamıştı.

Yemek odasının çatısı kısmen çökmüştü, üst kattaki sekiz yatak odasından birini güvercinler, diğerini fareler paylaşıyordu ve mutfak, üzerinde yemek pişirmek için bir kömür ocağı ve bütün bir domuzun sığabileceği bir lavabo ile zaman tünelinden fırlamış gibiydi.

Soğuk ve cereyanlıydı ve açıkçası hayır demeye çoktan karar vermiştim. Della'dan bütün kış boyunca bir evin içinde kamp yapmasını beklemek benim için adil olmazdı çünkü soğuktan korunmak için içeride bir çadır kurmamız gerekecekti. esinti ve kuş pisliği.

Ancak bu, ev sahibi bizi etkileyici dolambaçlı merdivenlerden inerken yakalayıp, "Tabii ki yan tarafta son birkaç yıldır yaşadığım bir ek bina var. İki yatak odası var, sıcak ve kuru, orada kalabilirsiniz. Kızımın yanına taşıyorum ve burayı satmak istiyorum ama gerekenleri yapacak bir inşaatçıya param yetmiyor."

"Yani kiraya verip para kazanacağınızı düşündünüz, tüm bunlar olurken kiracınız senin için düzeltir mi?" Della sertçe sordu. Sabrı pek iyi değildi ve böyle hissettiği için onu suçlayamazdım.

Yaşlı kadın gözlerini kıstı, gözlükleri çengel burnunun ucunda tünemişti. "Güzel bir ev. Bana insanların bu tür düzenlemeleri her zaman yaptığı söylendi."

Della onu kızdıramadan araya girdim. "Bakın, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Collins, ama bence-"

Kadın elini kaldırdı. "Güçlü görünüyorsun ve seni bilmem ama bir iki hobi olmadan kış çok sıkıcı geçebilir." Kollarını kavuşturdu. "Bak ne diyeceğim. Bütün kış burada bedavaya yaşayabilirsin, bana ne kadar kira borcun olduğunu öğrendikten sonra hesaplarız. üstesinden gelmek istediğin tadilatlar. Adil mi?"

Della'ya paramızın ne kadar kısıtlı olduğunu söylememiştim. Doktor faturaları ve pansiyon masrafları derken, bırakın dört beş aylık kirayı, bir aylık kirayı bile zar zor karşılayabiliyorduk.

En azından başımızı sokacak bir çatı kazanabilirdim. Emeğimin kalışımızı karşılamasını sağlayacak kadar iş yapabiliyordum. Burası şehir sınırlarından rahatsız edilmeyecek kadar uzaktı ve geceleri gidebileceğimiz sıcak bir yer vardı.

"Bize biraz izin verir misiniz?" Bayan Collins'e kibarca gülümsedim.

"Elbette." Oymalı büyük ön kapıya doğru döndü. "Acele etmeyin."

"Della?" Dirseğini kavrayarak onu geniş salona çekti, yerden kalkan toza öksürerek bakıyordu. Kulak misafiri olmadığımız anda ona gerçeği söyledim. "Para tükeniyor. Bu, yiyecek almak için biraz para bırakarak başka bir kıştan kaçınmak için en iyi umudumuz olabilir."

"Ama Ren. Yapılması gereken işin miktarını gördün mü?" "Biliyorum. Çok fazla ama-"

"Gerçekten bütün kış çalışmak istiyor musun?"

Güldüm, başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim, değişiklik olsun diye orada biraz renk olduğu için çok mutluydum. Bir doktor randevumuz daha vardı ve seviyelerinin düştüğünü söyledi ki bu iyiye işaretti. Hâlâ yatakta olması gerektiğinde ısrar ediyordu ve ben onu bu evi görmesi için yanımda getirene kadar tartışmış olması biraz sürtüşme yaratmıştı ama burada sadece ben yaşamayacaktım. Karara katılmaya hakkı vardı.

"Hatırlar mısınız bilmem ama Polcart Çiftliği'nde çalışmaktan mutluydum.

Tamirle uğraşmak kısa günleri ve soğuk geceleri aklımdan çıkarmamı sağladı. Bunun bana iyi geleceğini düşünüyorum."

"Yardım etmeme izin verir misin?" Gülümsedi ve yanağından süzülen elimi öptü.

"Elbette. Yardımaınıza bayılırım."

"Merdivenleri falan çıkarken bile mi?"

Kaşlarımı çattım. "Mantık çerçevesinde."

"Tamam. Sen zor işleri yap, ben de boya, sıva, duvar kağıdı ve benim için yeterince güvenli olduğunu düşündüğün başka ne varsa yapayım."

"Yani... burada yaşamaktan memnun musun?"

"Çalışan bir tuvaleti ve sıcak bir yatağı olan bir yer olduğu sürece, evet." Başını salladı. "Aslında biraz havalı olur."

"Gidip Bayan Collins'e söyleyelim mi?"

Della elimi tuttu ve parmak uçlarında durarak ağzını ağzıma dayadı. Üst dudağında belli belirsiz bir ter çizgisi belirmişti, bu da yatağına dönüp dinlenmesi gerektiğini gösteriyordu. "Yarın taşınabileceğimizden emin ol. O Oda ve Kahvaltı'da uyumamandan bıktım."

Kıkırdadım ve onu geri öptüm. "Anlaştık."

* * * * *

Ertesi gün Della'nın doktor randevusundan sonra buraya taşındık. HCG seviyeleri bir kez daha düşmüştü ve Doktor Strand sonunda onun yanında gergin olmaktan çok rahatlamış görünüyordu. Karnındaki kramplar o kadar kötü değildi ve kusmasıyla birlikte küçük kanamalar da durmuştu.

Gözlerindeki arsız ruhu görmenin verdiği rahatlama ve Onun hızlı öpücükleri ve iğneleyici yorumları karşısında duyduğum minnettarlık kalbimi mutlulukla parlattı.

Ormana geri dönemeyecek olmamız umurumda bile değildi. Della iyiydi ve bundan daha fazlasını isteyemezdim.

Uzun zamandır evimiz dediğimiz ağaçlara geri dönmeyecek olsak da, kamp alanımıza geri döndüm ve sırt çantalarımızı ve eşyalarımızı topladım.

Della gelmek istiyordu ama bir tartışma başlamadan önce ayağımı yere vurmuştum.

Kalça kemikleri dışarı çıkmış ve düz karnı o kadar çok kusmaktan içbükey hale gelmişti.

İyileşiyordu ve az önce atlattığımız kâbustan sonra sağlığını riske atmasına izin veremezdim.

Dönüş yolculuğu sekiz saatten fazla sürdü, toparlanma süresinden bahsetmiyorum bile. Ve asla itiraf etmeyeceğim -ölüm acısı altında bile olsa- ama sinir bozucu bir nefes darlığı vakası nedeniyle birkaç kez durmak zorunda kaldım.

Uzun süre önce gribe karşı antibiyotik almadığım için ciğerlerimi biraz korkutmuş olmaktan korkuyordum. Doktor Strand'ın bana bakma teklifini kabul etmek istiyordum ama paramız kısıtlıydı ve Della'nın daha fazla tedaviye ihtiyaç duyması ihtimaline karşı elimizdekileri saklamak istiyordum.

Ayrıca, uzun yolculuklara alışkındım ve arada bir öksürük için endişelenmekten çok daha fazla yapacak işim vardı.

* * * * *

Bir hafta iki haftaya çıktı ve biz de yerleştik.

Rahat ek binada, önceki sakinlerinin kokusunu gidermek için perdeleri yıkadık, televizyonun üzerindeki sevimli balkabağı ve bezelye figürlerinin tozunu aldık ve beyaz tezgahı ve ahşap dolaplarıyla küçük mutfığı temizledik.

Della'nın birkaç doktor ziyareti daha vardı, bu da paramızın son rezervlerini tüketti, ancak sonunda hap için yeni bir reçete ile birlikte her şey yolunda verildi.

Seks yapmadan geçirdiğimiz en uzun zamandı ve iyileşmesini kutladığımız gece - gerçekten hamile olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak - birlikte yatağa düştük ve sonunda teslim olduk. Birbirimizi ne kadar özlediğimizi.

Yapabildiğimiz kadar uzun, uzun, yavaş ve derin yaptık. Ve çok fazla büyüdüğünde, sert, hızlı ve vahşi bir şekilde bir araya geldik. Sadece birkaç saat sonra her şeyi tekrar yapmak için.

* * * * *

İki hafta üç hafta içinde eridi ve ben ev üzerinde çalışmaya başladım. Gündüzleri Della ve ben geniş koridorları ve yatak odalarını dolaşıyor, önce neyle uğraşacağımıza dair notlar alıyor ve Bayan Collins'in verdiği listeyi okuyorduk.

Geceleyin, aşırı büyümüş çimenleri geçtik, otlarla kaplı tenis kortunun yanından geçtik ve açık şöminenin çıtırdayıp patladığı küçük ek binada saklandık ve ben de eski evin yanındaki korkunç derecede bakımsız sebze bahçesini yağmaladım. mutfakta, gecikmiş brokoli ve lahanaları topluyor, Della'ya da onları bir ziyafete dönüştürmek için internet taramasını kullanmak kalıyor.

Sadece açık hava yaşamına değil, şehir yaşamına da daha uyumlu hale gelmiştik. Kendi şartlarımız söz konusu olduğunda, ikimiz de kapana kısılmış, alay edilmiş ya da korkmuş hissetmiyorduk.

Kasaba, birkaç süpermarket, daha ucuz restoranlar ve kapılarını kilitlememiş gibi görünen çok sayıda ev ile yeterince güzeldi - eğer paramız biterse birkaç şey 'ödünç almamız' gerekirse.

Bayan Collins sözünde durdu ve taşındıktan bir hafta sonra üç kamyonla kereste, boya ve tamirat malzemeleri getirdi. Malzemeler arka taraftaki eski garajda depolandı ve bu, tüm kış boyunca yaşadığımız son etkileşimlerden biriydi.

O bize evinde güvendi, biz de ona bizi rahat bırakması için güvendik. Anlaşmamız, onu hayal kırıklığına uğratmaya niyetim olmadığı anlamına geliyordu.

Merhum kocasının dört arabalık garajın arkasındaki atölyede saklanan aletleri, eski kranklar ve paslı çekiçlerden oluşan bir şeker kutusuydu; aletlerin evrimine dair bir tarih dersiydi ama işlerini görüyorlardı.

Altı hafta geçti ve ilk olarak çatıyı ele aldım.

Hava tamamen iğrençleşmeden önce kırık kiremitleri söktüm, çürümüş kirişleri ve taşıyıcıları kaldırdım ve eski kızı bir yüzyıl daha hayatta kalacak şekilde yeniden inşa etmeye başladım.

En sevdiğim günlerden bazılarıydı; tavan arasında Della ile birlikte eski sandıkların üzerine tüneyerek çalışmak, bana eski günlüklerden hikayeler okumak ve Porselen yüzlü bebeklerin tozunu alıyor ve böcekler tarafından çiğnenmiş oyuncak ayıları yamalıyorum.

Oyuncakları bu kadar sevgiyle kucaklamasını izlemek bana bir şeyler hissettirdi, sanki zaman onları yetişkinlere, sonra da toza dönüştürmeden önce bir zamanlar onlarla oynayan çocukları hayal eder gibiydi.

Yaşadığı acılardan sonra hamilelik hakkında ne düşündüğünü soracak cesareti kendimde bulamadım. Yine de Della'nın mücadelecisi ve kararlı biri olduğunu ve olanlara rağmen yine de bir çocuk isteyeceğini biliyordum... eninde sonunda.

Onu kaybetmenin dehşetini hala çok iyi biliyor olsam da, onu olacağı anne için şimdiden sevdiğimi inkar edemezdim. Oğlumuza ya da kızımıza sarılma şekli. Onları öpüşünü, onlara kitap okuyuşunu ve onları bizim acımasız gördüğümüz ama onlar için çok fantastik olan dünyayla tanıştırmışını ve sonsuza kadar korunup kollanmalarını sağlayışımızı.

O kış, kulübemizde geçirdiğimiz bir önceki kış kadar güzeldi.

Malikaneyi tanıdıkça koridorlarda koşturur, gıdıklama savaşlarına dönüşen boya kavgaları yapar, başıboş merdivenleri kovalar ve bir duvara ya da yüz yıllık bir şezlongun koluna yaslanarak hala giyinik bir şekilde seks yapardık.

Della benim diğer yarımdaydı ve aramızda var olan sihir, hüznü eski evin yavaşça örümcek ağlarından kurtulması ve yıkıntılarından daha önce hiç olmadığı kadar gururlu, güzel ve cesur bir şekilde ayağa kalkması anlamına geliyordu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

DELLA

* * * * *

2020

NOEL.

Yeni Yıl.

Başka bir yıl.

Dış gebeliğin hala keskin olan anıları sayesinde 2019'a veda ettiğim için pek üzgün değildim, ancak yıllla ilgili çok fazla iyi şey de vardı.

Ren olanları benden çok daha ağır karşıladığından şüphelenmeme neden olacak şekilde konuyu geçiştirdi. Beni kaybetme korkusuna saygı duyarak, acıyı ona hiçbir zaman tam olarak anlatmadım. Beni ormandan taşırken, sanki yumurtalığım pençeleriyle kurtulmaya çalışıyormuş ve tüm rahmimi de beraberinde sürüklemeye kararlıymış gibi hissettiğimi ona hiç söylemedim.

Onun sayesinde hâlâ hayattaydım.

Onun sayesinde gelecekte bir aile olma şansımız oldu.

Doktor Strand 'Hamilesin' dediğinde neler yaşadığımı ona hiç anlatmamamın bir başka nedeni de buydu.

Bu kadar iyi bir şey nasıl bu kadar acı verici olabilir?

İstediğim bir şey nasıl bu kadar korkunç olabilirdi?

Ve Ren'e nasıl itiraf edebilirdim ki, fesih işleminin gerçekleşmesi gerektiğini bilmeme rağmen, çocuğumuzu soğukkanlılıkla öldürmüş gibi hissediyordum? Ne tür bir hayatı sona erdirmiştik? Benim gibi bir kız mıydı yoksa Ren gibi bir oğlan mı?

Bazen, o ilk birkaç hafta içinde, Cassie'ye mesaj atma isteğiyle telefonumu okşuyordum. İlk regl dönemimde bana yardım eden ve sırrımı açtığım tek kız oydu. Duygularımı paylaşmak istiyordum. Birinin beni anlamasını istiyordum, her ne kadar sonlandırılması gerektiğini bilsem de, yine de ara sıra bir hayalet çocuğun kendi hayatımı onlarınkine tercih ettiğim için beni kınadığı kabusları görmeme engel olmuyordu.

Ama Cassie'ye mesaj atamadım çünkü ona kendimden bahsetmemiştim.
Ren.

Elbette, birlikte olduğumuzdan beri onunla konuştum ama her zaman Konuşmayı aşk hayatım ve David'in hala resimde olup olmadığına dair sorularından uzaklaştırdı.

Asıl konuşmak istediğim şey, Ren hakkında içimde yavaş yavaş oluşan gölgeydi.

Endişe dolu bir gölge.

Tekrar bir araya geldiğimizden beri kilo almıştı. Gülüyor, şakalaşüyor, koşuyor, oynuyor ve çalışıyordu.

Ama hala

öksürüyordu. Sık

sık değil.

Her zaman değil.

Sadece ara sıra.

Ama kulaklarım bu sestən nefret ediyordu ve o her söylediğinde kalbim korkmuş bir tavşan gibi seğiriyordu.

Tıpkı ona dış gebelik ağrısıyla ilgili yaşadıklarımı hiç anlatmadığım gibi, kendi sağlığıyla ilgili artan endişelerimi de ona açmadım.

Ona bakınca canlılık ve dayanıklılıkla parlıyordu... ama o öksürük ne zaman ortaya çıktı?

İçimdeki gölge daha da büyüdü.

Endişelerimi paylaşacak bir muhabibim olmamasına alışmışım, bu yüzden toplumdan ayrı kalmamız yeni bir şey değildi, ama bazen keşke olsaydı diyordum.

Bundan sonra hayatın bize iyi davranacağına ve uzun sağlıklı günler ve hiç bitmeyen mutlu geceler bahşedeceğine dair beni temin edecek biri.

Ren'den birkaç şey saklamama ve endişelerimin içimde minik fareler gibi kemirilmesine rağmen, kış o dağınık, köhne konakta çok eğleneliydi.

Ren her zaman çalışkan biri olmuştu ve bu yönü, sadece Bayan Collins'in verdiği uzun listeyi değil, tüm mülkü yenileme işini üstlendiğinde yüksek sesle ve gururla ortaya çıktı.

Bir ay ikiye, sonra üçe çıktı; kar yağdı, buz oluştu ve fiziksel emek sayesinde sıcak kaldık. Bazı günler yatak odalarına odaklanır, çürümüş duvarları yeniden inşa etmek için merdivenlerden kereste taşır, ikimiz de sıvanın nasıl yapıldığını öğrenirdik, böylece duvara sürülmüş oyun hamuru gibi görünmezdi ve boyanın soğukta kurumadığını ve zımparalayıp tekrar denememiz gerektiği anlamına gelen çirkin çizgilere neden olduğunu anlardık.

Diğer günler, eski ve aşırı dağınık oturma odalarını temizledik. Yüzyıl öncesinden kalma dergi kutuları ve atılmış elbiseler, yıpranmış halıları sökmeye ve altlarındaki eski döşeme tahtalarını parlatmaya hazır.

Her saniyesini sevdim çünkü bu Ren ve benim her zamanki gibi birlikte olduğumuz anlamına geliyordu.

Hayat bundan daha mükemmel olamazdı. Tabii bahar gelene kadar.

Ve sonra daha da iyi oldu.

Her zamankinden çok daha uzun süre kaldık, ama ne zaman ormana dönme konusunu açsam Ren reddetti.

Yatak ve Kahvaltı'da söyledikleri hala onu yönetiyordu ve tek istediğim bu olmasına rağmen bir çadırdan daha fazlasını sağlamaya kararlıydı.

Sadece o ve uzun, sıcak özgürlük günleri.

Yaz kapımızı bir hışımla çaldı ve evin en sona bıraktığımız bölümleriyle daha kolay ilgilenmemizi sağladı. Ve köhne yavaşça bir kez daha muhteşemleşti, nereye gideceğimizi bilmememize rağmen devam etme dürtüsü geri döndü.

O gezgin kaşınması ve gezme arzusu bir kez ortaya çıktığında acımasızdı ve başımızın üzerinde bir geri sayım saati asılı, ayrılmak için tik tak yapıyordu.

Sanki artan huzursuzluğumuzu duymuş gibi, Bayan Collins onarılan posta kutusuna özenle kaleme alınmış bir not bırakarak bir hafta sonra bir tura çıkmamızı rica etti.

İki yıl boyunca her yerden daha uzun süre kalmıştık ama Ren beni tekrar evsiz bırakmak istemese de, duvarları ağaçlarla takas etmememizin bir başka nedeni de yeterince şey yapmamış gibi hissetmesiydi.

Ev, ilk geldiğimiz zamanki haline kıyasla tertemizdi. Çatı sağlam ve su geçirmezdi. Yatak odaları kemirgenlerden ve güvercinlerden arınmış, yeni boyanmış, güzelce zımparalanmış zeminler ve özenle yıkadığım, cilaladığım ve restore ettiğim mobilyalar vardı.

Alt kat, cilalı avizeleri, hala eski olmasa da lekesiz mutfak ile aynı derecede etkileyiciydi ve salon yeni duvarlar, yeniden döşenmiş şömine, değiştirilmiş baca gri ve tavan arasında bulduğumuz ve haftalarca havalandırdığımız küçük bir ülke büyüklüğünde zümrüt bir halı ile tamamen yenilenmişti.

Cüzdanlarımızda resmi olarak neredeyse hiçbir şey kalmamıştı ama hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Ren sık sık öksürmeyi bile bırakmıştı,

Bizi koruyacak düzgün bir evimiz ve beslenmemizdeki düzenli sebzeler sayesinde.

Her şey iyiydi.

İyiden de iyi.

Ancak Bayan Collins tur için geldiğinde, Ren ve ben ona etrafı gösterme konusunda gerginleştik.

Ne de olsa burası onun eviydi.

Gençliğinin fotoğraf albümü ve alacakaranlık yıllarının hatıra defteri. O anılara izinsiz girmiş miydik?

Başlangıçta Ren ne yaptığımızı anlatırken onu dinlemiş ve oda oda gezdirirken başını sallamıştı. Ancak sonlara doğru baş sallamaları titremeye dönüştü ve huysuz bir kadından gelen sert cevaplar minnettar bir dulun sessiz gözyaşlarına dönüştü.

Yaptığımız şeyden nefret etmesinden korkuyorduk. Bir şekilde haddimizi aşmıştık.

Ama tabii ki boşuna endişelenmişiz.

Ona etrafı gezdirmek iki saat kırk üç dakikamızı aldı, bahçeleri ve tenis kortlarını atlادık ama uğraşacak vaktimiz olmadı ve hepimiz onarılmış ön verandada dururken, şeftali gülleri bunaltıcı esintiyi koklarken, çek defterini çıkardı ve bize öyle bir rakam yazdı ki, çeki bozdurabilseydik bile almaktan çekinirdik.

On bin dolar.

Giydiği yamalı blazer cekete bakılırsa, muhtemelen tüm emekli maaşı.

Açıkçası, alamayacağımız konusunda ısrar ettik.

Sadece çok fazla olduğu için değil, parayı nakde çevirme imkânımız olmadığı için de. Hiçbir banka bize dokunmaz, hiçbir kredi ofisi bize güvenmezdi - kimlik olmadan olmazdı.

Ancak kabul edemeyeceğimiz bir hediye olsa da, o paranın teklif edilmesinin özel bir yanı vardı.

Ren ve ben, Bayan Collins gittikten sonra bütün akşam çeke baktık ve bir şekilde, kendimizi değerli ve değerli hissettiğimiz o anda birbirimize dönüp "Gitme zamanı geldi" dedik.

Ertesi gün onu arayarak ek binanın boş olduğunu ve yaşlı kızı iyi bir meblağa satmak için bir bahçıvanın dışarıyı düzenlemesinin fazla zaman almayacağını bildirdik.

Yeni paketlenmiş sırt çantaları ve havalandırılmış uyku tulumlarıyla ayrıldık, çeki mutfak tezgahının üzerine basit bir teşekkür notuyla bıraktık.

Beş parasız ve evsizdik ama mutluluğumuz bizi hiç olmadığımız kadar zengin yaptı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2020

"EMİN MİSİN, Della?"

Lo and Ro's Fruit Picking'in küçük ofisinde Ren'in kollarına atladım. "Eminim. Ama sadece *sen* eminsen."

Kıkırdayarak saçlarımı okşadı, beni kendine yakın tutarak bacaklarımın yerden kesilmesine neden oldu. "Eh, son paramızı da harcadık, yani bir hırsıza aşık olmak istemiyorsan, sanırım başka seçeneğimiz yok." Beni bırakarak, eteğini çekiştiren bir erkek çocuğu ve güneşten yanmış düğme burnuyla orta yaşlı bir kadın olan Lo'ya gülümsedi. "İşi alacağız. Ne kadar zamandır Yine mi?"

Lo -Lorraine'in kısaltması- elinde bir kalemle bize doğru bir pano uzattı. Kocasını Ro -Ronald'ın kısaltması- ile birlikte elma, armut ve çilek yetiştiren bir çiftliğin sahibiydi.

"Sera meyveleri üzerinde çalışmadan önce meyve bahçelerini ne kadar hızlı soyduğumuza bağlı olarak beş ila altı hafta. Sezonun ilerleyen dönemlerinde toplamayı seviyoruz çünkü havaların soğumasıyla birlikte meyve azaldığından daha fazla fiyat alabiliyoruz."

Panoyu kaptığım gibi kutuları aceleyle doldurmaya başladığımda Ren, "Mantıklı," dedi. İsimler mi? Onlar kolaydı. Telefon numarası? Onlardan bir tane vardı. Doğum tarihleri? Tamam, bunu geçiştirebilirdik. Üç şey dışında çoğu ayrıntı kolaydı.

"Eh, Lo?" Kalemi forma vurarak başımı kaldırdım. "Biz Bir banka hesabımız ya da adresimiz yok ve yakın zamanda soyulduk ve ehliyetlerimizi aldılar, yani kimliğimiz yok. Bu bir sorun olacak mı?"

Yalan söylemekten nefret ederdim. Ayrıca bir kağıt parçasına sahip olmamaktan da nefret ediyordum. günlük yaşamda bir tehlike haline gelmişti. Ama bu işi istiyordum,

Ren'in de benimle yeterince ilgilendiğini hissetmek için cebinde biraz paraya ihtiyacı vardı, bu yüzden yalan söyledim ve en iyisini umdum.

Lo bize yukarıdan aşağıya baktı, hikayemizi değerlendirdi.

Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım ve taze toplanmış elma ve armut satan küçük ahşap tezgahının bulunduğu tozlu otoyolda bizi son paralarımızı sayarken yakalayan bir kadına bunu yapmaktan nefret ettim. Dört yerine üç tane almaya karar verdiğimizde bize acımış ve eğer sıkıştı, birkaç meyve toplama işi vardı.

Malikaneden ayrılalı sadece birkaç gün olmuştu ve sırt çantalarımızı süpermarket yiyecekleriyle dolduracak paramız olmadığı için daha sık ormanlarla kucaklaşmamıştık. Ren'in bizi hayatta tutmaya yetecek kadar avlanabileceğini bilmek ne kadar rahatlatıcı olsa da, beslenmemde sadece et ve arada bir yabancı sebzededen daha fazlasını istiyordum.

Meyve tezgahını gördüğümde ağzım sulandı ve Ren'i yolun karşısına çekip muhteşem bir armuda ağzımın suyunu akıtmaktan kendimi alamadım.

"Ah, anladım. Sen de onlardan birisin." Lo sonunda başını salladı.

"Neyden biri?" Ren sordu, tüyleri diken diken olmuş, dudaklarından hafif bir öksürük dökülmüştü.

Kalbim anında dondu ve onu inceledim. Arıyordum.

Arıyorum.

Neden öksürdüğünü bilmek için çaresizdim, böylece bunu bir kez ve tamamen durdurabilirdim. Belki de sadece alerjiydi.

Belki de uzun yıllar fırtınalarda yaşamaktan ve karda yürümekten kaynaklanıyordu.

"Sırt çantalılar." Lo iyi kullanılmış çantalarımızı işaret etti. "Denizaşırı ülkelerden gelen birkaç kişi oldu ve vizelerini ihlal ettiği için nakit ödeme yapılmasını istiyorlar."

İç geçirerek küçük oğlunu yerden kaldırdı ve armut, yaban mersini ve elma kutularının arasındaki küçük masanın üzerine koydu. "Tamam, nakit yapabilirim. Saatlik ücretin de bir dolar daha fazla olacak, çünkü vergi ödemek zorundasın. Sana her pazar ödeme yapacağım, nakit olarak. Anladın mı?"

Ren boğazını temizleyerek gerginliğinin kalıntılarını gizledi. "Vay canına, teşekkürler. Minnettarız."

"Meh, bundan bahsetme. Hükümet bugünlerde çok fazla şey alıyor ve bunlarla kayda değer bir şey yapmıyor. İhtiyacı olan insanlara yardım etmek yerine

" Bitmemiş panomu alıp taradı. "Evlisin, öyle mi? Yani başka kimsenin olmadığı bir ortak kabin mi istiyorsun?"

Ren kaskatı kesildi. "Yani konaklama da mı teklif ediyorsunuz?"

Lo gülümsedi. "Elbette. Şafak vakti uyanmayı ve sabah yedide meyve bahçesine gitmeyi bekliyoruz, meyve toplamak uzun vadeli bir iş olmadığı ya da büyük paralar kazandırmadığı için birçok geçici insan motellere para ödemek istemiyor." Eğilerek masanın altını karıştırdı ve oymalı bir elma anahtarlığı olan bir anahtar çıkardı. "Kabin altı. Tek çift kişilik boş oda. Bazıları

Ortak duşlardan en uzakta ve orman kenarında olduğu için insanlar burayı sevmiyor. Bazı yufka yürekli insanları ürküttüğünü duydum, ama beni? Vahşi yaşamı seviyorum ve korkacak bir şey yok." Anahtarı sallayarak kara bir kaşını kaldırdı. "Yani, istiyor musun?"

Ren bana baktı, ben de ona. Bu tamamen onun seçimiydi.

Eğer tercihi buysa, ağaçların arasındaki çadırdaki seve seve yaşayabilirdim, bu yüzden elini uzatıp Lo anahtarı bırakana kadar beklediğinde beni şaşırttı. "Bunu alacağız. Vahşi yaşamı da seviyorum, bu yüzden mükemmel bir uyum olduğunu düşünüyorum."

Ve öyleydi.

Yazın son haftalarında başka tür bir işin üstesinden geldik ve şafakla birlikte parlıyor gibi görünen Ren, tanıdığım ve sevdiğim vahşi, ciddi, inanılmaz adama geri döndü.

Birlikte olgun, dolgun ürünleri toplar ve tartım ve paketleme istasyonuna giderken bir iki tane gizlice sokardık. Gündüzleri, kimi genç kimi yaşlı diğer çalışanlarla birlikte çalışır, geceleri ise, sıraların arasında yürürdük.

meyve bahçesi ağaçlarının arasında, hayatın kokusunu içimize çekerek, çimenlere sırt üstü uzanıp ağustos böceklerinin serenatıyla yıldızları seyrederek.

Ara sıra, geç saatlere kadar dışarıda kalırsak ve uyuyan, sessiz çiftliğe doğru sürünürsek, Ren elimi tutup beni devasa seraya çekerdi. Orada, çilekler, ahududular ve akla gelebilecek diğer tüm meyvelerle çevrili bir yerde, beni gölgelerin içine iter, duvara yaslar ve eteğimi kaldırıp içime girerdi.

Güneşle birlikte uyanmayı seven bir adam için, onun gece aktiviteleri kalbimi çalmayı ve beni eritmeyi asla başaramadı. Öpücükleri sera kadar sıcaktı, parmakları meyve toplamaktan kabalaşmıştı, sert nefesi etrafımızdaki şekerli meyveler kadar tatlıydı.

Birlikte, karanlıkta mükemmel bir uyum içinde sallanırdık, daha hızlı ve daha sert

Vücutlar daha fazlasını isterken, parmaklar zedelenirken, dişler ısırılırken ve eller iniltielerimizi susturmak için ağızlara kenetlenirken.

Tamamen evcilleşmemiş ve utanmazdık. Tamamen uyum içindeydik ve birbirimize bağlıydık.

Uzun çalışma saatleri ve erken kalkmalara rağmen Ren ve ben sık sık gülümsedik, düzenli olarak güldük ve sadece biriyle bu kadar uzun süre birlikte olmanın getirdiği bir düzene girdik. Her zaman birbirimizin cümlelerini tamamlayabiliyorduk ama artık konuşmaya bile ihtiyaç duymuyorduk.

Bir içkiye mi yoksa sırtındaki düğümü gevşetmek için hızlı bir masaja mı ihtiyacı olduğunu tek bir bakışıyla anlıyordum. O da benim gölgede bir öpücğe mi yoksa cildime daha fazla güneş kremi sürmeye mi ihtiyacım olduğunu bir bakışıyla anlıyordu.

Uzun günler mutlu bir ölü uykusuna eşitti. Hatta belimdeki sıkı çalışmanın keyifli ağrısına alıştım ve Ren bütün gün dallardan elma koparmaktan ellerime giren kramplara masaj yaptığında minnettarlıkla inledim.

Küçük kabinimiz, uğuldayan mini buzdolabı, hantal kraliçe yatağı ve rengi solmuş küçük lavabosuyla basitliği içinde mükemmeldi.

Lo bize sadece bir iş vermedi; bize inanılmaz derecede ham ve saf bir şey verdi, toprağı işlemenin ve ekip biçmenin kolaylığını öğretti. Doğrudan ağaçlardan yemek, birbirimize yardım etmek için becerilerimizi paylaşmak, kendi

Uyku artık bir lüks değil, bir gereklilik olana kadar kaslar.

Ren geçmişiyile ya da benimle bu konuda zaten usta olmadığından değil, Çocukluğumda bir çiftlikte yardım ettiğim işler sayesinde, ama bu başka bir şeydi.

Bu Ren ve benim Ütopya'daki halimizdi.

İnsanların böyle var olması gerekiyordu.

Sonsuza kadar meyve toplama cennetinde yaşayabilirdim, ama ne yazık ki hayatımızın önünde birkaç engel vardı.

Olacakları bilseydim, kendimi hazırlardım. Ama hayat böyledir işte.

Olana kadar ne bekleyeceğinizi bilmiyordunuz.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

REN

* * * * *

2020

Telefon Pazar günü geldi.

Bugünün Pazar olduğunu biliyordum -hayatımın büyük bölümünde hangi gün, hatta hangi ay olduğunu bilmediğim günlerin aksine- çünkü meyve topladığımız beşinci haftanın parasını yeni almıştık ve Della'yı yolun aşağısındaki bir lokantaya götürüp yeniden para biriktirmiş olmayı kutlamaya karar vermiştim. Ayrıca, henüz ortak doğum günümüzün tadını çıkarmamıştık ve bu geleneği bozmamak için elimizden geleni yapıyorduk - özellikle de o artık ergen olmadığı ve ben de resmen otuz yaşında olduğum için.

Yaşlıydım.

Ve bazı günler bunu hissettim.

Özellikle de birkaç yıl önce izlediğimiz ve otuz yaşına gelmeden ilk milyonunu kazanan erkeklerin yer aldığı bir TV programını hatırladığımda. Program girişimcilerle ve başarılı iş sahipleriyle röportajlar yapıyordu ve bu da beni olduğumdan daha fazlası olmak için gerekenlere sahip olduğum konusunda şüpheye düşürüyordu.

Hiçbir zaman sayılardan anlamadım ya da zengin olmak gibi bir arzum olmadı. Ben zengindim.

Della vardı.

Ama ihtiyacım olan her şeye sahip olmam, Della'nın sahip olduğu anlamına gelmiyordu ve bu da daha fazlası olmanın bir yolunu bulmam için üzerimde baskı yaratıyordu.

En azından yine biraz paramız vardı - çok değil, ama sırt çantalarımızı yiyeceklerle doldurmaya ve kış yeniden gelmeden önce son sıcak bölgelerde seyahat etmeye yetecek kadar.

Yola çıkmakta geç kalmıştık ve hala nereye gittiğimize dair bir fikrimiz yoktu. Başka bir ırgatlık işi ya da süt sağma ustabaşılığı bulmayı düşünmüştüm -iyi olduğumu bildiğim ve oldukça iyi para kazandıran bir iş- ama bunları nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Elbette, telefon çaldığı anda bu endişeler geçersiz hale geldi ve yolculuğumuzu tamamen farklı bir yola yönlendirdi.

Sağ elimde bir ustura, sol elimde bir yüz bezi vardı, meyve toplama kulübemizdeki buğulu aynaya bakıyor, çok uzun zamandır kesmediğim birkaç aylık sakalımı tıraş etmek için korkunç ışıkla mücadele ediyordum.

Zavallı Della bu günlerde beni öptüğü için anında kırmızı dudaklar kazanıyordu ve çalışmaktan çok sıcakladığımda kaşınan yanaklarımdan bıkılmışım.

Della yatağı yayıldığı yerden başını kaldırdı, üzerinde siyah iek desenli bir elbise vardı ve muhteşem saçları dağınık ve kıvrıkcıktı.

Telefon elindeyken tekrar tekrar çaldı ve o cevap vermek yerine gözlerini telefona dikmeye devam etti.

"Şunu alacak mısınız?" Bıağımlı lavaboda sallayıp boğazımdan çoktan kazınmış kılları temizleyerek sordum.

"Ben Cassie."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Neden arasın ki?"

Omuz silkti. "Geçen hafta mesajlaştık. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Sadece önemsiz şeyler hakkında konuştuk." Dudağını ısırıldı, sanki şu anda bile Cassie'ye güvenmiyormuş gibi yüzünde sinirler dans ediyordu.

Telefon daha yüksek sesle alıyor gibiydi. "Belki de açsan iyi olur."

Yutkunarak bana bir bakış attı ve kabul tuşuna bastı. "Alo?"

Cildi bir anda tüm rengini kaybederek bembeyaz oldu. Bir eli ağzının üzerine yapıştı. "Tanrım, Cas. Çok ama çok üzgünüm."

Tıraş bıağımlı bırakarak yanaklarımdaki sabunu temizledim ve odayı geçerek onun yanına gittim. Telefonda Cassie'nin tiz sesi geliyordu. Ağlıyordu ama ne dediğini anlayamadım.

Della'nın gözleri yaşlarla doldu, taştı ve kalbimi acıttı.

Elini tutarak, burnunu çekip başını salladığında yatağın üzerine ağır ağır oturdum. "Evet, tabii ki. Orada olacağız." Cassie'nin bahsettiğı şeyle ilgili olarak başını sallayarak, gözyaşları içinde kararlı bir şekilde, "Hayır, hiç de değil.

Biz bir aileyiz. Orada olmak istiyoruz."

Della tekrar burnunu çekip sırtını dikleştirmeden önce birkaç saniye daha geçti. "Tamam, Ren'le konuşmama izin ver. Tam olarak nerede olduğumuzu ya da sana dönmemizin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Sadece... onunla konuşmama izin ver, sonra sana haber veririm, tamam mı?" Gözleri benimkilere kaydı, sonra birleşen parmaklarımıza daha fazla gözyaşı düştü. "Tamam, tabii. İşte burada."

Della titreyen eliyle telefonu bana uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Ne olduğunu sormak istiyordum ama ağır cep telefonunu alıp kulağıma götürürken hiç vaktim yoktu. "Cassie?"

Ağlamaları bir anda hıçkırıklara dönüştü ve ona derinden değeri veren yanım alev alev yanmaya başladı. "Ne oldu? İyi misin? Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Bana ihtiyacı olduğunda Cassie'nin yardımına koştuğum için kıskanacağından ya da incineceğinden korkarak Della'ya baktım. Bu romantik bir yakınlaşma değildi; tamamen dostluktu ve onun ailesine sadece kendi hayatımı değil, Della'nınkini de borçlu olduğumu biliyordum.

Sadece Della bana hayranlık ve güvenle baktı ve devam etmem için başını salladı.

Cassie hıçkırıklarını yutkunarak, "Lütfen eve gel Ren. Lütfen."

Ona, nedenini bilsem de bilmesem de ihtiyacı olan her şeyi yapacağımıza dair güvence veremedi bana söyledi.

Ve lanet kalbimi kırdı.

"Annem. Bu sabah öldü." Ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Oraya nasıl gideceğimizi ya da ne kadar süreceğini değil. Ayağa kalkıp sırt çantalarını aradım ama Della çoktan önüme geçmiş, kapıyı açmıştı. tek gardırop ve her bir çantaya kıyafetlerimizi tikiştırıyoruz. "Geliyoruz Cassie. Eve dönüyoruz."

KIRKINCI BÖLÜM

REN

* * * * *

2020

Wilson'lardan ayrıldığımızdan beri kat ettiğimiz kilometreleri aşmak altı günümüzü aldı.

Otobüs biletlerine para ödemek ve otostop yapmak arasında, meyve topladığımız küçük kasabanın güneşli gökyüzünü Wilson bölgesinin serin bulutlarıyla değiştirmeyi başardık.

Della ve ben neredeyse hiç uyumadık, uyuduğumuzda da aceleyle kurulmuş bir çadırda akşam yemeği için müsli bar ya da onun kadar hızlı ve kolay bir şeyler yiyorduk.

Cassie yola çıktığımızdan beri iki kez aramıştı. Birincisi nerede olduğumuzu kontrol etmek için, ikincisi de cenazenin ayarlandığını ve katılmak istiyorsak acele etmemiz gerektiğini bildirmek için.

Bize yardım ettikten sonra Lo'yu ve meyve toplama işini terk ettiğim için hala kötü hissetmeme rağmen elimizden geldiğince hızlı seyahat ettik. Onurumu kırmıştım ve Patricia Wilson öldüğü için bunu tekrar yapmaktan nefret ediyordum.

Gitti.

Tanıdığım tek anneydi.

Bana tüm annelerin çocuklarını satmak istemediğini gösteren kadın.

Onu ölü olarak düşünemezdim. Bu hiç mantıklı gelmedi. Çok acı veriyordu.

"Benden bir şeyler saklıyordu," diye mırıldandı Della, gece otobüsü bizi son mesafeye götürürken başı omzumdaydı.

"Hmm?" Gözlerimi açtım. Uyumuyordum ama beynim takip edemeyecek kadar bulanıktı. "Tekrar söyle?"

"Cassie. Ben de ondan bir şeyler sakladığım için burnumu sokmak istemedim. Ama şimdi Patricia'nın hasta olduğu gerçeğini saklayıp saklamadığını merak ediyorum.

diğer şeylerle birlikte."

"Ne eşyası?"

Omuz silkti ve otobüsün birbirine sıkışmış küçük koltuklarında beni biraz itip kaktı. "Sanırım o ve Chip sarsıntılı bir dönem geçirdiler. Bazı mesajlarda tekrar bir araya geliyorlar, bazılarında ise tekrar ayrılıyorlar." İçini çekti, yanımda sönükleşti. "Ona iyi bir arkadaş olamadım."

Kolumu hareket ettirerek onun üzerinde dolaştırdım ve başını yastık olarak bana yaslamadan önce onu yeniden düzenlemeye zorladım. "İrtibatta kaldığın gerçeği

benden daha iyi bir arkadaş olduğunu gösterir."

"Yıllar boyunca onun hakkında ne düşündüğümü bilseydiniz böyle söylemezsiniz."

Nefesimin altında kıkırdadım ve öksürüğümü durdurdum. "Sanırım bir fikrim var."

"İnan bana. İnanmıyorsun."

"İnan bana. İnanıyorum." Ellerim kıvrıldı, Della David'e koştuğunda yaşadığım boğucu öfkeyi ve midemi sıkıştıran çaresizliği yeniden yaşadım. "Sana uzun zamandır aşık olduğumu unutuyorsun, Della. Sadece bunu sakladım. Belli etmemiş olmam, sana aşık olduğumda acı çekmediğim anlamına gelmiyor. seni başka bir çocukla gördüm."

"Sana bunu sadece birkaç kez yaşattım." Sesi keskinleşti. "Oysa ben sen ve Cassie ile sürekli bir kâbus yaşadım."

İrkildim.

Bu konunun ne zaman gündeme geleceğini merak ediyordum.

Cherry River'da Della ile aramızdaki gerginliği yıllarca hissetmiştim. O zamanlar, küçük en iyi arkadaşım ile aramızdaki anlaşmazlığın Della'nın kalbinin kırılmasından kaynaklandığını anlayamayacak kadar kör ve aptaldım. Küçük bir kızken kalbi kırılmıştı çünkü beni paylaşmak zorunda kalarak beni kaybettiğini düşünüyordu. Genç bir kadınken de kırılmıştı çünkü böyle şeyler hissetmesi gerekmeden çok önce bana aşık olmuştu.

Saçlarını öperek ona sarıldım. "Seni incittiğim için özür dilerim, Küçük Kurdele."

Vücudu elimde sertleşti. "Yapmadın-"

"Yaptım. Sayısız kez. Sadece bunu göremeyecek kadar cahildim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Wilson'larla ilk tanıştığımızda ben beş, sen on beş yaşındaydık. Kendimiz hakkında hiçbir fikrimiz yokken nasıl hissettiğimizi dile getirmemiz beklenemezdi."

"Haklısın, ama ben hala üzgünüm-"

"Özür dileme." Daha yakına sokuldu. "İzleyebileceğimiz başka bir yol yoktu. Yaşlarımız şimdi bir fark yaratmıyor ama o zamanlar aramızdaki on yıl bir okyanus gibiydi."

"Bu yine de seni incittiğim gerçeğini değiştirmiyor. Yine de neden kıskandığını tam olarak anlamıyorum."

"Ne?" Bana bakmak için döndü, gözleri kınayan bir maviydi. "Nasıl anlamazsın? *Müstehcen bir şekilde* kıskanıyordum."

"Ama kıskanacak bir şey olmadığını bilmen gerekirdi." Öfkesine meydan okuyarak burnunun ucunu öptüm. "Bir keresinde senin benim için o olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Başka hiç kimse yaklaşamazdı. Adımı bile zar zor söyleyebildiğinden beri kalbim sendeydi."

"Ah, bu beni daha da sefil hissettiriyor." Kendini bana yaslarken yüzü düştü. "Cassie'nin bir keresinde sana aşık olduğunu itiraf ettiğini biliyor muydun? Birlikte bir gezintiye çıkmıştık. Beni o gece seni öpmeye iten şeylerden biri de buydu." Yüzünü buruşturdu, teninde daha derin bir kızarıklık oluştu. "İlk regl olduğum gündü. "İlk regl günüm"dü.

Sana söylemeye cesaret edemiyorum ama Cassie... bana göz kulak oldu." "O da seni seviyor, Della."

"Onun seni sevdiği gibi değil."

Cassie'nin bana aşık olduğu yeni bir haber değildi. Bunu fark etmiştim - kuşkusuz çok geç fark etmiştim ama fark ettiğimde uzun zamandır onunla yatmamıştım. Ve bunu hiç düşünmemiştim çünkü Della vardı ve başka kimsenin önemi yoktu.

Ama bu konuşmanın neden yapıldığını da anlamıştım. Della gergin hissediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim.

Sadece tanıdığımız en iyi kadınlardan birine veda etmek üzere olduğumuz için değil, aynı zamanda geçmişi ele almadığımız için.

Kendimi hazırlayarak sordum, "Ona söyledin mi? Bizden bahsettin mi?"

Kalbim onun cevabını beklerken çarpıyordu, ki bu hiç mantıklı değildi çünkü aşkımızı bir sır olarak saklamak istemiyordum ama... Cassie bunu anlamazdı.

"Deli misin sen?" Della ürperdi. "Bu tür bir bilgi mesajla duyurulacak bir şey değil."

"Bunun bizzat duyması gereken bir şey olduğuna katılıyorum."

"Biliyorum." Parmak uçlarını göğsüme dayadı. "Ama bu daha da zor çünkü annesi daha yeni öldü. Yeterince incinmişken onu daha da incitirsek nasıl insanlar oluruz?"

"Dürüst insanlar." Önüme bakarak, nasıl bir bok fırtınasının içine girmek üzere olduğumuzdan endişelendim. "Sen benim tek ailemsin Della, ama Wilsonlar... onlar ikinci sırada geliyor. Onlara çok şey borçluyuz ama bir an bile ona söylemeyeceğimi düşünme. Kimsenin duygularını gerçeklerden uzak tutmayacağım."

Ona bu güvenceyi verirken bile içimdeki korkuyu durduramadım.

John Wilson'ın bizi göndermesinin bir sebebi vardı.

Bunun nedeni kasabanın Della ve benim kardeş gibi büyüdüğümüzü görmüş olmasıydı. Yine de Sosyal Hizmetler tarafından ayrılma riskimiz var mıydı?

Şimdi Della yirmi yaşında mıydı? Suçun çözülmemiş davalar arasında yer almasına ve artık yerel polisin radarında olmamasına rağmen, onu alıkoyduğum için hala tutuklanabilir miydim?

Della'nın gerginliği yavaşça geri geldi ve benimle aynı düşüncelerin peşine düştü. "Geri dönemeyeceğini söylemiştin. Sence bu hâlâ geçerli mi?"

Gülümseyip başımı sallamak ve ona bu kadar aptal olmamasını söylemek istedim. Ama yapamadım çünkü gerçekten bilmiyordum. Ve bilmemek tehlikeyle eşdeğerdi.

Öksürdüm ve gözlerimi kapattım. "Seçimimizi yaptık. Neredeyse geldik. Sanırım sonuçlarına birlikte katlanacağız."

* * * * *

Kasaba sınırını geçtiğimizde telefonumun şarjı neredeyse bitmek üzereydi ve buraya son gelişimizle ilgili anılar beni bombardımana tuttu. Della kaçtığı için sokaklarda koşup evleri araştırdığım o panik gecesini.

Beni ilk kez öptüğü gece. Her şeyin değiştiği gece.

Botlarımız yolda çıtırdarken ve çantalarımız sırtımızda gıcırdarken Della parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Seni öptüğüm gece..." Yeni günün pembe ışığında bana hüzünlü bir yarım gülümseme verdi. "Bir şey hissettim Ren. O anda tam olarak anlayamadım ama seni öptüğümde *her şeyi hissettim.*"

Elini dudaklarıma götürerek onu çabucak öptüm. "O gece beni mahvettin."

"Ben olmasaydım beni farklı mı fark ederdin?"

Bu soruyu kendime daha önce de sormuştum ve bundan asla emin olamayacak olsam da -sevmeye devam edip etmeyeceğimi asla tam olarak bilemeyecek olsam da

Della'yı olması gerektiği gibi mi yoksa her zaman daha fazlası mı-

Artık hayatlarımız iç içe geçmişti, tüm bunların zaten gerçekleşmeyeceğine inanmak zordu. Öpüşsek de öpüşmesek de.

"Ellerimi senden uzak tutamazdım."

Sessizce güldü. "Biliyor musun, iki yıl önce bunu söyleyemezdin. Hâlâ beni istemenin ne kadar yanlış olduğunu düşünüyor olurdun."

"Bu doğru." Wilson'ların araba yolundan bizi ayıran birkaç adımlık yola bakarak mırıldandım: "Ama hayat çok kısa. Patricia az önce bize ne kadar kısa olduğunu gösterdi."

Della'nın omuzları kederle yuvarlandı. "Onun öldüğüne inanamıyorum." "Ben de inanamıyorum."

"Cassie cenazenin bugün olduğunu söyledi."

İçimi çektim, gözlerimdeki yaşı ve zihnimdeki yorgunluğu sildim. "Şafak söktü. Hızlı bir duş almak ve uygun şekilde giyinmek için vaktimiz var."

Gerçi giyecek uygun bir şeyimiz de yoktu. Delik deşik olmayan siyah hiçbir şeyim yoktu ve Della'nın kasvetli bir elbiseye sahip olduğu en yakın şey kömür çiçekli elbisesiydi.

Kamuya açık yoldan özel araba yoluna geçerken biraz öksürdüm. Büyüdüğümüz bir yere geri dönmek farklı hissettirmeliydi, ama hiçbir şey olmadı.

Zil yok.

Tantana

yok.

Traktörlerin yatağa girdiği ve daha önce binlerce kez keşfettiğim otlaklarıyla çok iyi bildiğim bir çiftlik.

Tanıdık mavi ve siyah posta kutusu, Wilson'ların burada yaşadığını gururla belirtiyordu. İçeride yaşanan trajediyi bilmeyen bir postacı tarafından teslim edilen bir zarf yuvaya sıkıştırılmıştı.

Çakılların üzerinde gıcırdayarak uzun yıllar yaşadığımız ahıra doğru ilerlerken Della derin bir iç çekti. İlk oral seksimi yaptığım, bekaretimi kaybettiğim, Della ile seks hakkında konuştuğum ve aradaki diğer tüm saçma anları yaşadığım ahıra.

"Ren?" Della elimi çekiştirerek parmaklarını benimkilerden ayırdı. "Otobüste ne istediğimi söylemeyi bitirmedim ama... Bence kimseye bizden bahsetmemeliyiz. Henüz değil."

Kaşlarımı çattım. "Kimseye söyleyip söylemememiz önemli değil.

Bilecekler." "Nasıl bilecekler?" Çiftlik evi göründü.

güzel bahçeler ve çiçekler artık Patricia tarafından bakılmayacaktı.

"İnsanlar bizim şefkatli olmamıza alışkın. Bu konuda değişen bir şey yok."

"Oh, bilecekler, Della." Onun saflığına gözlerimi devirdim. "Senin bana bakışın ve benim sana bakışım? Bu görmezden gelinebilecek bir şey değil. Sadece kardeş olmadığımız çok açık. Ve ayrıca, aşık olduğumu saklayacak değilim-"

"Aman Tanrım!" diye bağırdı tanıdık, boğuk bir ses ön kapı çarparak açılırken.

Cassie bir an için aval aval bize baktı, saçları hâlâ doru atının renginde, dağınık ve uzundu. Vücudu krem rengi ipek pijamaların içinde düzgün ve formdaydı.

Öncekinden daha yaşlıydı.

Zaman yıpratmıştı, tıpkı benim gibi.

"Buna inanamıyorum." Güzel yüzünü gölgeler kapladı ve keder vücudunu kemirdi. "Ren? Della? Gerçekten buradasın."

Kapı aralığından hücum etti, çıplak ayakları çakılların üzerinde dans ederken irkildi ve topalladı, sonra kendini bize doğru attı. "İkiniz de hatırladığımdan çok daha büyüksünüz!"

Bizi üçlü bir kucaklamayla sardı, hem Della hem de ben geçmişimizden gelen kızı yatıştırdık. Dünyalarımızı zorlaştıran ve bize çok şey öğreten kız.

"Cas!" Della ona tekrar sarıldı.

Kollarım sımsıkı sarılmış, annesi için duyduğum üzüntü dışında artık hiçbir şey hissetmediğim bir kadının yabancı kokusunu içime çekerken Arkadaşlığı için minnettarlık. "Çok üzgünüm Cassie."

Bizi sıkıca kavradı, gözyaşlarıyla savaşıırken vücudu titriyordu. Bir kaç Saniyeler geçtikten sonra kendini toparlayıp sahte bir gülümseme takındı. "Uyuyamadım. Pencereden dışarı bakıyordum ve siz görüldüğünüzde rüya gördüğümü sandım. İlk başta sizi tanıyamadım." Della'yı dürttü. "Çok büyümüşsün." Gözleri bir tarih ve sıcaklık parıltısıyla bana dikildi. "Ve, vay be, Ren. Yaşlılık sana iyi davranmış. sen."

Sertleştim ama bir damla gözyaşı daha süzülüp yanağından aşağı yuvarlanırken hızlı değerlendirmesi kayboldu. "Seni buraya sürüklediğim için çok özür dilerim. Ben sadece... İkinizi de görmeye gerçekten ihtiyacım vardı."

"Üzülme." Della başını salladı. "Burada olmak istiyoruz. Pat'i çok seviyorduk."

Cassie'nin alt dudağı titredi. "Biliyorum. O bu ailenin yapıştırıcısıydı. Babam nasıl başa çıkacak bilmiyorum." Sanki bizi anlayan bir aile değil de eğlenecek yabancılarmışsınız gibi bu endişeyi bir kenara bırakarak Kolunu Della'ninkine doladı. "Yetişmemiz gereken çok şey var. Olay yerinde kimse var mı? Sonuncusuna ne oldu? David'di, değil mi?"

Sesi çok neşeli ve zorlamaydı, ne kadar acı çektiğini gizliyordu. "Bekle, nereden geldin sen? Pislik içindesin. Okul tatilinde tatile falan mı çıktınız?" Bizi bir aşağı bir yukarı süzdü, şüphelenmeye başlamıştı.

Tam şurada.

Ona söylemenin tam sırasıydı.

Della'yla birbirimize aşık olduğumuz, onu hamile bıraktığım ve neredeyse öldürdüğüm, onun hak ettiği her şeye sahip bir gelecek aradığım gerçeğini kabul etmek.

Cassie'nin merak etmek yerine bunu açıkça söylemesi gerekiyordu, çünkü *bir şeyler* olduğu çok açıktı.

Boğazımı temizledim, lanet olası bir öksürük daha ciğerlerimi tıkarken küfrettim. Della'ya bakmaya cesaret edemedim. "Biz, eh-"

Della araya girdi. "David'le ayrıldık ve ben de yeterince çalıştığımıza karar verdim. Biraz ara verdim." Cassie'ye birlikte olduğumuzu söylemekten utanıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Ama yine de utanmak Doğru kelimeyi. Endişeli, belki? Korkmuş mu? "Ren nazikçe beni bir süreliğine seyahate götürmeyi kabul etti."

Ne oluyor be?

Gerçeği atlamayı anlayabilirim ama düpedüz yalan söylemek? Bu çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkabilir.

"Ama okulu seviyorsun." Cassie suratını astı. "David için de üzgünüm."

"Ben değilim." Della gülümsedi. "Asla aradığım kişi o değildi." Bana hızlıca bir bakış atarak tekrar Cassie'ye odaklandı ama Cassie'nin dikkati benim üzerimdeydi. Beni inceleme şekli bir şeylerin farklı olduğunu anladığını ama ne olduğunu anlayamadığını gösteriyordu.

Bana yumuşak bir gülümseme vererek, "Gittiğin geceden bile daha iyi görünüyorsun Ren," dedi.

Della'ya bir bakış daha attım, kabullenme düzeyini ve nasıl karşılık vermem gerektiğini değerlendirdim. Başımı salladım. "Sen de öyle."

Kederinden bile kızardı. "Bunu söylemen çok nazikçe. Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum." Della'nın kolunu iterek alttan alta ısıklık çaldı.

nefes alarak aramızda oluşan gerginliği bir kenara bıraktı. "Ve sen, küçük hanım. Öpüştüğünüzde, yani siz ayrıldığınızda on üç yaşındaydınız. Bana fotoğraflarını gönderdiğini biliyorum ama çok güzelsin Della. Büyümüşsün kalk." Cassie onun yanağını okşayarak içini çekti. "Artık çocuk olmadığımıza inanmıyorum."

Anıları yad etmeye karşı değildim ama bunun da bir yeri ve zamanı vardı ve Patricia'nın cenazesinden birkaç saat önce garaj yolunda şafak sökerken o zaman değildi.

"Liam evde mi?" Çiftlik evine baktım, yatak odalarında yanan bir ışık göremedim. "John?" O yaşlı çiftçiye özlemiştim. Ona başsağlığı dilemek ve bizim için yaptığı her şey için tekrar teşekkür etmek istedim.

"Babamın durumu pek iyi değil. Sanırım doktor dinlenmezse hastalanacağını söyledikten sonra dün gece nihayet bir uyku hapi içti. Ve Liam, o iyi. Artık şehirde kız arkadaşıyla yaşıyor, burada değil. Onu cenazede göreceksiniz."

Cassie'nin gözleri yeni yaşlarla doldu ve daha parlak bir şekilde gülümsedi. "Neyse, özür dilerim. Eminim uzun bir yol kat etmişsinizdir. Yani, şu halinize bakın, neredeyse ilk geldiğiniz günkü kadar kirlisiniz." Şakasına gülüyordu, Della'nın gitmesine izin verdi. "Git hadi. Odan hâlâ hazır. Duş almaktan çekinme, ben sana babamın takımlarından birini getireceğim Ren, sen de benim elbiselerimden birini ödünç alabilirsin Della. Hepimiz giyindikten sonra kahvaltı yaparız ve sonra... anneme veda etmeye gideriz."

* * * * *

Ahırların dışındaki eski tek yatak odamıza geri dönmek beni nostalji ve klostrofobiyle doldurdu.

Minik Della'ya sarıldığım, ona hikayeler anlattığım, üzgün olduğunda onu kucakladığım tüm değerli anılar için nostalji.

Ve o masum duyguların üzerine şimdi yaşadığım tüm duygular için klostrofobi. Della'nın içine girerkenki anılar, onu boşaltırken attığı çığlıklar.

Onu pek çok yönden tanıyordum ve bazen sanki çok fazla şey biliyormuşum gibi geliyordu. Onun hem on yaşında hem de yirmi yaşında nasıl görüldüğünü bilmeyi hak etmediğimi. Onun çocuksu kahkahalarının yetişkin kıkırdamalarıyla karıştığını duymamam gerektiğini.

Odayı geçip sırt çantasını silkerek eski tek kişilik yatağına uzanan Della, eşyalarımızı sakladığımız şifonyere bakarken sessizdi. Patricia'nın ona verdiği ilk Noel hediyesi olan kurdeleli kutu ve benim oyduğum söğüt at hâlâ bir arada duruyordu.

Başka bir çağa giden bir zaman tüneli.

Ayrıldığıımızdan bu yana geçen yıllar içinde bu odanın konukları olmuş olabilir ama hâlâ saman tozu ve gençliğimizin yaz güneşi kokuyordu.

"Oh, vay canına." Della botlarını tekmeledi ve çoraplarıyla banyo kapısının yanındaki küçük rafa doğru yürüdü. Gümüş renkli bir fotoğraf çerçevesi aldı.

Ördekler dipte paytak paytak yürürken, sesi gözyaşlarıyla dalgalanıyordu. "Biziz."

Della'nın Cassie'ye hakkımızdaki gerçeği söylemeyi reddetmesi yüzünden sinirlerim pek de yatışmış sayılmazdı ama merakım beni alt etti ve Cassie'nin zaman içinde ağarmış bir resmi okşadığı yere yöneldim.

Omzunun üzerinden baktığımda, bir şey göğsüme uzandı ve sıktı. Saf, masum ve genç bir şey.

John ya da Patricia'nın çiftlikte çok fazla fotoğraf çektiklerini hatırlamıyordum ve bu fotoğraf bizim haberimiz olmadan çekilmişti, sadece daha da mükemmel hale getiren tamamen basit bir anı yakalamıştı.

"Çok güzelsin," diye nefes aldım, bembeyaz sarı saçlı, mavi kurdelesli rüzgârla dans eden tellerine dolanmış, sarı papatyalı bluzu ve eteğiyle genç Della'nın görüntüsünü içime çekerek. Topuzlu dizler ve beyaz spor ayakkabılar ve en muhteşem kalp ısıtan gülümseme Yosun kaplı kapıya asılmış, sanki her dileği ve vaadi benim elimdeymiş gibi bana bakıyordu.

Ve bir de ben vardım: sırık gibi ve beceriksiz, yanındaki küçük kıza duyduğu korumacılığın kısır örtüsünün altında bir yalnızlık havası taşıyan bir genç. Elim Della'nın omzundaydı, söylediği bir şeye gülüyordum, sanki hayatta kalmak için onun olduğu yerde olmak zorundaymışım gibi tüm vücudum ona dönüktü.

Üzerimizi kaplayan saman, pembe yanaklar ve terli sıcak. Fotoğrafla ilgili her şey, dünyada umursamadan yaz eğlencesini söylüyordu ama aynı zamanda sevgiyle zonkluyordu.

Birbirlerine sadece tapmakla kalmayıp, sağduyunun ötesinde ihtiyaç duyan iki çocuk arasında çok büyük bir sevgi.

Kollarımı Della'ya sarıp onu sırtıma yasladığımda ve çenemi başına yasladığımda öfkem kayboldu. Toprak, yolculuk ve uykusuz geceler kokuyordu ama o hâlâ yirmi yıldır tanıdığım kızdı. "Seni o zamanki kadar çok seviyorum. Hatta daha fazla."

Kollarımda kıvrılarak uzandı ve beni öptü. Her zamanki tepkimi bekliyordum.

Ona teslim olmak, izin vermek, bana verdiği öpücüğü alıp daha derin bir şeye dönüştürmek için inkar edilemez bir arzu.

Ama aşinalık yerini farklı türde bir tepkiye bıraktı.

Elimde değildi.

Dudaklarımız birleştiği anda geri çekildim.

Ve onu bir kadın olarak seven kalbim, bir zamanlar onu çocukken sevmiş olan bir kalple birleşti. Sınırlarını bilen bir kalp. Knew its sınırları o kadar iyi çizilmişti ki, arkalarına geçip iğrenerek titredi.

Her şey bir anda oldu ama Della dondu kaldı. Nefes nefese kaldı, sanki ona tokat atmışım gibi sendeleyerek geri çekildi. "Ren..."

"Ben-" demek istemedim.

"Yapma." Ellerini yumruk yaptı. "Hiçbir şey değişmedi. Sırf buraya döndük diye-"

"Biliyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken göğsümdeki ani sıkışma karşısında öksürdüm. "Bir anda oldu. Kendimi geri çekmek istememiştim. I-" Elimi bıraktım. "Özür dilerim, Küçük Kurdele."

Bu yerde takma adı bile kulağa küfür gibi geliyordu. Artık onun hakkında bilgi sahibiydim. Vücudunun her kıvrımını ve kıvrımını biliyordum - yıkadığım ve iyileştirdiğim aynı vücut.

Sikeyim.

İçimi daha fazla bulantı kaplarken kalbim hızla çarpıyordu. Tanrı aşkına, onu ben büyütmüştüm.

Bu kasabadaki herkese yalan söyledim ve onlara kız kardeşim olduğunu söyledim.

Wilson'ların malikânesine adım atarken bir tür eve dönüş, bir tür hoş geldin dürtüsü bekliyordum. Ama Della beni öpüp kaçmadan önce başa çıkamadığım her duygu tarafından bombardımana tutulmayı beklemiyordum. Düşüncelerini kontrol altında tutmak ve onurunu korumak için mücadele eden ergen bir çocuğun her duygusu.

Ondan bir adım daha uzaklaşırken botlarım gümbürdedi.

Ve bu aramızdaki bir şeyi kırdı.

Bunu yapmak istememiştim.

Şu anda bile ona doğru ilerlemek, onu derinden öpmek ve hiçbir şey olmadığına dair onu temin etmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama bir şey olmuştu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Della az önce yaptığım şeyi inkâr edercesine başını salladı.

Ellerimi kaldırdım, anıları, bu yerde kurduğum katı ve çiğnenemez yasaları görmezden gelebilmeyi diledim.

Ama sonra Cassie'nin sesi ıstırabımızı yarıp geçti. "Ren? Della?"

Cassie'nin elinde bir kucak dolusu giysiyle eşikte durduğu kapıya doğru döndüm. Ev sahibesi rutini ve tatlı karşılaşması, havadaki gerginliğin tadını aldığıında, Della'yla aramda zonklayan komplikasyonları değerlendirdiğinde hemen karardı.

"Um... Sana birkaç kıyafet getirdim." Yavaş adımlarla odaya girerek onları bir zamanlar benim olan yatağın altına yerleştirdi. Bir zamanlar Yumruğum Della'nın saçlarında, ağzı benimkinde uyandığım aynı yatak. Her şeyden çok istediğim bir kızı hayal ettiğim, düşündükçe sertleştiğim ve yanımda karanlıkta uyuyan on üç yaşındaki kız olduğunu asla kabul etmeye cesaret edemediğim aynı yatak.

Kahretsin.

"Her şey yolunda mı?" Cassie kapıya doğru ilerlerken sordu.

Daha önce bir şeyler döndüğünü anlamadıysa bile şimdi anladığından emindi.

Derin bir nefes çekerek homurdandım. "İyi, üzgünüm. Uzun bir yolculuktu." Ona doğru ilerleyerek kapıyı tuttum ve kapatmaya başladım. "Hızlıca bir duş alacağız ve yakında seninle olacağız, tamam mı?"

Cevap veremeden kapattım.

Annesi yeni ölmüş bir kadına pislik gibi davranmışım çünkü geçmişten ve bugünden gelen düşüncelerimi kontrol edemiyordum.

Kırdığım şeyi düzeltmek için Della'ya döndüğümde banyo kapısı çarptı ve kilit yerine oturdu.

Bacaklarım tutmadan önce eski yatağıma zar zor ulaştım ve üzerine yığıldım.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2020

CENAZE, küçük kasabadan neredeyse herkesin sevilen, harika bir kadına saygılarını sunmasıyla dolup taşı.

Kilise merdivenlerinde Wilson'ların yanında durup insanları ayine davet ederken, Della ve ben aramızda beliren ani boşluğu nasıl aşacağımızı bilemediğimiz için kaskatı ve incinmiş bir halde kaldık.

Onun farkındaydım.

Benden ürkek bir şekilde haberdardı.

Bağlantımız sağlamdan kırılana dönüşmüştü.

Onu yakalayıp tutmak istedim. Onunla meraklı gözlerden uzakta konuşmam gerekiyordu.

kulaklar.

Havayı temizlemek için zamanımız yoktu ve bir binanın girişinde duruyorduk.

Vedalaşmak için dini törenin yeri ve zamanı değildi - onurlandırmanın gereken kişi Patricia olduğu için değil, kasaba bize kendi karşılaşmasını yapmakta ısrar ettiği için.

Birbiri ardına insanlar kiliseye girerken gülümsedi ve merhaba dedi.

Ne kadar büyüdüğümüzü, Della'nın ne kadar güzel olduğunu, benim ne kadar uzadığımı haykırıyorlardı. Nerede olduğumuz, ne yaptığımız ve temelli dönüp dönmediğimizle ilgili sorularla birlikte.

Della'nın eski öğretmeni ona sarıldı, sonra garip bir merakla bana baktı, sanki Della'nın neden bana gergin bakışlar fırlattığını biliyormuş gibi davrandı.

Diğer sözde arkadaşlar sanki bir sırrı biliyorlarmış gibi gözlerini kıstılar ve Della'nın sınıfından bazı kızlar Della'nın bariz gerginliğinde sorularına cevap buluyor gibiydiler.

Hiçbirini beğenmedim.

Fark edilmekten ve yargılanmaktan hoşlanmıyordum. Ve ikimizin de birbirimize ihtiyaç duyduğu en kötü zamanda Della'dan uzak kalmaktan kesinlikle hoşlanmıyordum.

Kalabalığın büyük kısmı içeri girdikten sonra ona yaklaştım ve elimi onun eline sürdüm.

Tenlerimiz kıvılcımlandı; aramızdaki elektrik çatırdadı.

Ama Cassie'nin hiçbir koşul öne sürmeden yatağıma girmeyi teklif eden arkadaşlarından biri bana gülümseyip içeri girmeden önce yanağıma sahte bir öpücük kondurunca elimden kurtuldu.

Burada, onca anının perdelere yapıştığı ve daha iyisini bilmeyen iki çocuğu ölümsüzleştiren fotoğrafın artık kınanmadığı eski odamızdan uzakta, aklım başımdaydı ve davranışlarımdan iğreniyordum.

Della'nın uzaklaşmak istemediğimi ve her şeyin hâlâ eskisi gibi olduğunu anlamasına ihtiyacım vardı. Ona dokunmama izin vermemesi, onu meraklı kasaba halkından uzaklaştırıp benimle konuşmasını ve özrümü kabul etmesini isteme ihtiyacıyla beni neredeyse intihara sürükledi.

Ama sonra ayın başladı ve Patricia ile paylaştığım ilişki sonsuza dek yok olmuşken hala sahip olduğum bir ilişki için acı çekmek artık doğru gelmiyordu.

Wilsonlar, Della ve ben kasvetli bir şekilde kiliseye doğru ilerledik.

Koridorun yarısında, Della halı yolluklarına takıldı ve Cassie'nin ödünç aldığı topuklu ayakkabılarla tökezledi.

Onu yakaladım.

Dokunuşum onu düşmekten korumak için tamamen içgüdüsel - dirseğini kavradım, kolumu ona doladım, onu yakınımaya çektim.

Etrafı işgüzarlarla çevrili koridorda dururken onu öpme dürtüsüyle savaşıyor onu sabitledim.

Az önce aşırı ilgili bir kardeşten daha fazlası olduğumu mu göstermiştim?

İnsanlar daha fazlası olduğumuzu anlar mıydı?

Bilen gözler üzerimizde gezinirken endişelerim cevaplandı, kalbim yumruklandı ve ciğerlerim yandı.

Elbette insanlar fark etti.

Burada yabancı değildik.

Ve aralarına geri dönüşümüz görülmemiş bir şey değildi.

John insanların anlamayacağı konusunda haklıydı ve Della da ilişkimizi gizli tutmakta haklıydı.

Della yüzünü buruşturarak uzaklaştı ve ben de hiçbir şey olmamış gibi öksürdüm.

Ön tarafa ve yakın aile üyeleri için ayrılmış sıraya doğru ilerlerken daha fazla göz bizi takip etti. İnsanlar bize baktıkça sırtım diken diken oldu. Bu kimseyi ilgilendirmezdi ve durmaları için hırlamak istedim, ama öfkemi yuttum, zihnimden ihtiyatı ittim ve Patricia'ya odaklandım.

Odaklanılmayı hak ediyordu. Başka bir şey değil.

Otururken, rahibin konuşmasını dinlerken ellerimi kendime sakladım ve Della'nın kilere uzanmadım, ardından Wilsonlar teker teker konuşmak için ayağa kalktı.

Liam - artık Della ile söğüt ağacının altında soyunan aptal bir çocuk değil - herkesin gözlerini yaşartan bir sevgi ve teşekkür konuşması yaptı. Adam -tanışmadığımız ama John'un bize karşı hayırseverliğinin nedeni olan en büyük oğul- taptığı bir annenin resmini çizdi. Siyahlar giymiş ve üzüntüden titreyen Cassie doğum sırasında ağlamamak için elinden geleni yaptı ve John...

Bizi yanına alan ve bize barınak sağlayan iri yarı, huysuz çiftçi. Tek baba figürüm haline gelen, hayattan daha büyük, cömert adam, hıçkırıklara boğulmadan önce iki cümle kurmayı başardı.

Tamamen yenilmez görünen yetişkin bir adamın ölü karısının tabutu önünde paramparça olduğunu görmek çok acı vericiydi.

O işkenceyi asla yaşamak istemedim.

Della'yı gömmeyi ve yalnız yaşamayı hiç istemedim, sadece ona katılacağım günü bekledim.

Patricia'nın kaybı için değil ama John'un geride bırakılmasından duyduğu acı için gözyaşlarım kendi görüşümün üzerinde dans etti. Della ile aramızdaki on yıllık yaş farkı sayesinde, mantıken ilk giden ben olacağım için neredeyse minnettar olacak kadar bencildim.

Tüm hayatımı Della'yı üzüntü ve acıdan koruyarak geçirmiştım, ancak bu konuda onu koruyamadığımı itiraf etmek zorundaydım.

Ben de John gibi harap olurdum.

Çok büyük siyah gömleği ve çok kısa ödünç alınmış siyah pantolonuyla John ellerini teslimiyetle havaya kaldırıp toplanan kalabalığa özür dilercesine omuz silktikten sonra kürsüden tökezleyerek inip kiliseden kaçarken yumruklarım sıkıldı.

Kapılar kapandığında Della irkildi ve herkesi biraz şok ve biraz da korku içinde bıraktı.

Rahip ayağa kalkıp son sözlerini söylerken Della aramızdaki buzları kırdı ve elime dokundu. Sadece bir çırpınıştı ama sanki boğulduğum bir günün ardından bana hava vermiş gibi içime çekmeme neden oldu.

Cassie'den ödünç aldığı siyah tek parça elbisesi her kıvrımını sarıyor, onu daha yaşlı, daha bilge ve daha üzgün gösteriyordu. "Ona gitmelisin."

Kulağına fısıldayabilmek için başımı eğdim, "Liam ve Adam'ın ayak parmaklarına basmak istemiyorum." Ne de olsa onlar onun gerçek oğullarıydı. Ancak Cassie'nin yanında oturdukları yere baktıklarında ikisi de babalarını teselli edemiyordu; Wilson'ların çocukları annelerini kaybetmenin hüznüyle kendi dünyalarına dalmışlardı.

John tek başınaydı.

Kalbim daha da çok
acıdı.

"Haklısın." Vanilya ve karamel kokusunu içime çekerek -çocukken kullandığı ve büyük olasılıkla hâlâ banyoda duran, Cassie ya da Patricia tarafından doldurulmuş bir şampuanı hatırlayarak- bir ilahi başladığında sıradan kaydım. "İyi olacak mısın?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi, çekingen tavrı kaybolmuştu. "Ben iyiyim. Beni sonra bulacak mısın?"

"Tabii ki. Konuşmamız
gerek." "Biliyorum."

Mavi gözlerini olabildiğince uzun süre tutarak kiliseden çıktım ve ağır kapılar beni ondan ayırınca irkildim.

Gün, melankolik havaya uygun olarak kapalı ve griydi.

Siyahla uyuşmayan yıpranmış botlarımla ilerliyordum. kıyafet yönetmeliği, çorabımın üst kısmı iyi kullanılmış bıçağımla parlıyordu. Taş ve melek mezar taşlarıyla dolu mezarlığı ararken, John'u beyaz çiçekli bir ağacın altındaki bankta, başı ellerinin arasında ve iri gövdesi titrerken bulmam uzun sürmedi.

Belli ki acı çekerken araya girmem doğru muydu? Onu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapardım?

Ben daha kararımı veremedi John başını kaldırdı, kırmızı çerçeveli gözleri ağırlaşmıştı ve kırıksıklıkları eskisinden daha belirgindi. Saçları daha beyazdı, vücudu eskisi kadar formda değildi ama eskiden sahip olduğu hızlı güç ve otorite parıltısı her zaman daha dik oturmasına ve boğazını temizlemesine neden olmuştu. "Ren."

Bu sabah Della ve ben ödünç aldığımız giysileri giyip Wilson'ların mutfağına gittikten sonra birbirimizi görmüştük. Tost, reçel ve sert kahve eşliğinde garip bir buluşmayı paylaşmıştık. Sohbet pek akıcı değildi ve John kollarını kavuşturup sarılmak dışında bizimle konuşmamıştı.

Sessizliğini anlamıştım.

Kederi fiziksel bir şeydi, sesini ve kalbini bastırıyordu.

Ama şimdi yüzü aydınlanmış, ölmüş karısına değil bana odaklanmıştı; bu erteleme için minnettardı. "Benimle otur, oğlum." Parmaklarını şıklattı. "Pardon, oğlum değil." Yanaklarındaki nemi silerek usulca kıkırdadı. "Della sana öyle dediğim için beni öldürür. Adının Ren olması konusunda oldukça kararlıydı."

Bir öksürüğü gizleyerek onun kıkırdamasına eşlik ettim. "Haklısın. Bu onun en sevdiği şeylerden biriydi. Muhtemelen ona defalarca adımın Ren olduğunu ve asla başka bir şey kullanmamasını söylediğim içindir."

Ona Mclary'lere yaptığım satıştan pek bahsettiğimi sanmıyordum ama yanında otururken kendimden bir parça sundum. "Ailesi adımın ne olduğunu umursamıyordu. Bebekken bana oğlan dediklerini duyardı. Sanırım böyle derinlerde yatan bir şeyin garip sonuçları olabiliyor."

John başını salladı, gözleri daha açıldı, başka şeylere odaklanmaktan mutluydu. "Durum böyle olabilir gibi görünüyor."

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Özürler ve nazik sözler dilimde dans ediyordu ama hiçbirisi doğru gelmiyordu. Yanlış bir şey söyleyerek onu daha fazla incitmek istemedim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim, ortak sessizliğimizde ne kadar üzgün olduğumu bilmesini umuyordum.

Sonunda derin bir iç çekti. "Kaybettin, değil mi?"

"Affedersiniz?" Ona bakarak bir kaşımı kaldırdım. "Neyi kaybettim?"

"Onu kardeşin olarak tutma savaşını."

Bakışlarımı yere indirdiğimde tenim sıcaktan kızardı. "Ah."

"Evet, ah." Uzanarak kıllı eliyle ağzını ovuşturdu ve başını hafifçe salladı. "Siz ikiniz ne zamandır..."

"İki yıl."

"Mutlu musun?"

Neredeyse hüzünlü bir nefes vererek gökyüzüne baktım. "Buna kadar öyleydim

sabah." Ona bakarak aptalca korkularımı paylaştım. "Biraz batırdım.

Sanırım buraya dönmüş olmak düşüncelerimi biraz karıştırdı."

"Anlaşılabilir."

"Bundan nefret ediyorum. Bu uzaklık hissinden nefret ediyorum. Onu kaybetmekten çok korkuyorum. Onu çok seviyorum ama ne kadar istesem de onu her şeyden koruyamıyorum. Bir gün onu kaybedeceğim-" Sözümü kestim, korku beni boğuyordu. "Siktir, John. Özür dilerim. Öyle demek istemedim. *Kahretsin*-"

"Sorun yok." Omzumu okşadı. "Anlıyorum. Ben de Patty için aynı şeyleri hissediyorum." Sanki biri onu vurmuş gibi büküldü. "*Hissettim*. Patty için ben de aynı şeyleri *hissettim*." Kederini kontrol altına almak için birkaç kez yutkundü. "O kadını sevdim ve yaşadığın korkuyu biliyorum çünkü ben de hissettim. Sanırım herkes bir şeyi çok sevdiğinde bunu hisseder."

Ellerimi bacaklarımın arasında birleştirerek kambur durdum. "En kötüsü gerçekleştiğine göre nasıl başa çıkıyorsun?" Bunu sormak korkunç bir şeydi ama sormak zorundaydım.

Biliyorum. Della beni terk ederse ne kadar kırılacağımı anlamalıydım. Ya seçimle ya da ölümle.

John acele etmeden önümüzde duran mezar taşlarına baktı. "İstemediğim halde hâlâ hayattayım ama bana güvenen bir ailem var. Ben yapamam

Çünkü Patty'ye devam etmesini borçluyum. Sonundan korkamazsın, Ren. Dört gözle beklediğin bu kadar çok şey varken olmaz."

Sözleri aramızda dolaştı.

Onları bekletmeye devam etmeliydim. Onun yerine ağzımdan kaçırardım, "Della hamile kaldı. Dış gebelik. Hastalandı. Bu bana gelecekten ne kadar kaçtığımı ve artık kaçamayacağımı gösterdi."

"Özür dilerim." Sert sesi beni bir şekilde sakinleştirdi. "Biliyor musun, Patricia'yı hamile görmekten hiç hoşlanmadım. Bazı erkeklerin, eşlerini doğmamış çocuklarıyla şişman görmek gibi en güzel şeyi yaşadıklarını söylediklerini biliyorum, ama ben değil." Başını salladı, sesi kalınlaştı. "Doğum yapıp eve mutlu, otoriter ve her zamanki gibi hayat dolu bir şekilde dönene kadar asla rahatlamadım. Ancak o zaman yeni çocuğuma odaklanmama izin verdim."

John'la konuşmanın ne kadar kolay olduğunu unutmuşum.

Kendimi düğümlere boğduğumda güvenebileceğim birinin olmasının ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Bugünkü gibi bir günde bile.

"Teşekkür ederim." Tekrar öksürerek başımı salladım. "Bunun yardımı oldu. Özellikle de Della'nın hamile kalacağı düşüncesinden nefret ettiğim için yaşayan en kötü adam olduğumu düşünüp dururken, bir gün onunla bir aile kurmayı arzularken."

John hüznle gülümsedi. "Sen en kötüsü değilsin. Eğer daha önce

olduğun gibiysen, en kötünün tam tersisin." Tekrar yatar pozisyona geçerek sordu, "Sanırım soyadını... korudun mu? Onu kız kardeşin yerine karın olarak mı tanıtıyorsun?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bak, bunu başka bir zaman konuşabiliriz. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün-"

"Pat ikinizin nasıl olduğunu bilmek isterdi. Aynı benim gibi. Kederim hiçbir yere gitmiyor, Ren. İnan bana. Bir erteleme olması güzel." Çenesini eğdi. "Devam et. Beni bilgilendir."

John'un birkaç dakika içinde en büyük korkularımı başarıyla gündeme getirmesine ve bir şekilde bunları tartışmam için bana özgürlük vermesine şaşırarak tekrar iç çektim. "Şey, onu liseye ben gönderdim. Onu hak etmeyen pisliklerle çıkmasını izledim. Ona karşı hissettiklerimle savaşmak için elimden geleni yaparken, kadınlarla yatarak onu incittim-"

"Peki bunun ne olduğunu ne zaman öğrendin?" Gür kaşları kalktı. Gözlerinin içine bakamadığım için boğazımı temizledim. "Kaçtığı gece."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu yüzden geri dönmeyeceğini söylemiştin, değil mi?" Gerginliğimi yok edemeyerek enseme ovuşturdum. "İnsanların sana güvenmeyeceğini biliyordun."

Gerçek olması için bu kadar ileri gittikten sonra yalan söylediğimizi kabul edebildik."

"Sizi gönderdim çünkü ikinizin de sizin yerinize bildiklerini düşünen insanlardan uzakta kim olduğunuzu bulmaya ihtiyacınız vardı." Yağmurun tehdit ettiği gökyüzüne baktı. "Pat'e gençken aşık oldum. Tam olarak on beş yaşındayken. I

Bana gülümsediği anda onunla evlenmek istediğimi biliyordum ama babasını sadece onu yatağa atmaya çalışmadığıma ikna etmek neredeyse on yılımı aldı."

Bir öksürüğü daha bastırarak nefesimin altında güldüm. "Görünüşe göre sen kazandın."

"Ben yaptım." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Kırk sekiz yıl boyunca ruh eşimle evliydim. Ve tek bir yılı bile hafife almadım."

Bir çakıl taşını tekmeledim, onun sahip olduklarına sahip olmayı o kadar çok istiyordum ki. "Della'yla evlenmek istiyorum. Ve bir şekilde evleneceğim. Ama kimse bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Biz yokuz. Doğum belgemiz ya da pasaportumuz yok. Bunlar olmadan nasıl evlenebiliriz?"

John bana bir bakış fırlattı. "Bu işi zorlaştıracak."

"Ama... imkansız değil mi?" Kalbimin daha hızlı atmasından nefret ediyordum, umudu tadıyordum.

"Hiçbir şey imkânsız değildir." Bana sulu bir gülümseme veren John ağır pençesiyle dizine vurdu. "Senin adına mutluyum, Ren. Birbirinizi

sevdiğinizi her zaman biliyordum ve gerçek bir ilişki yaşadığınıza inandığımda bir iki kez endişelendiğimi itiraf etmeliyim. Onun için savaşmayı seçtiğine sevindim.

ve ayrı yollara gitmeyin." Gözyaşları yeniden parladı. "Gerçek aşk bir nimettir ve bulunması çok zordur."

Elimi onunkinin üzerine koyarak acısını paylaştım. "Patricia da seni severdi. Benim hiç rol modelim yokken siz mutlu bir evliliğin mükemmel bir örneğiydiniz. Bana ve Della'ya çok yardımcı oldu."

"Bunu söylemen çok hoş." Beni bıraktıktan sonra yorgun bir iç çekişle ayağa kalktı. "Sanırım cenazeye gitsek iyi olacak ve sonra... kızıma Della'yla artık sadece kardeş olmadığınızı söylemelisin. benim yaptığım gibi çözer."

Ayağa kalktım ve uzun zamandır öksürmediğim kadar sert öksürdüm. Ağzımı kapatıp geçmesini beklerken gözlerim yaşardı.

"İyi misin?" John endişeyle sordu.

Gülümsedim ve bölümü bir kenara ittim. "Evet, özür dilerim. Lanet olası öksürük devam ediyor."

"Hasta mıydın?"

"Bir süre önce. Bağışıklık sistemimi yeniden çalışır hale getirmek için biraz ev yemeğine ihtiyacım var."

John'un yüzü düştü. "Ailenin aşçısı gitti, bu yüzden korkarım benden mangalda ızgara bir şeyler yemek zorunda kalacaksınız."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, özür dilerim-"

"Yapma. Biliyorum. Başka şeyler hakkında konuşmaya devam edelim." Tekrar yürümeye başladığımızda elini salladı. "Peki Cassie'ye ne zaman söyleyeceksin?"

"Della beklememiz gerektiğini düşünüyor."

"Beklemek mi?" Başını iki yana salladı. "Hayır, beklemek bu dünyada işe yaramaz, Ren. Kabul ediyorum, şok olacak ve belki biraz incinecek ama şu anda iyi bir yerde. O ve Chip ilişkilerine bir şans daha veriyorlar ve küçük Nina birkaç gün içinde gelecek. Onunla tanışabilirsin. Çok sevimli bir kız. Patty o ufaklığı çok severdi."

Mezarlığa doğru onu takip ederken, "Nina?" diye sordum.

"Cassie'nin kızı." Bir kaşını daha kaldırdı. "O ve Chip şu anda işleri yoluna koyana kadar velayeti paylaşıyorlar. Altı yaşında, neredeyse yedi."

Dondum kaldım, hızlı matematik yapamamam bir kez daha beni hayal kırıklığına uğrattı. Della ve ben gideli ne kadar olmuştu?

Cassie'yle en son ne zaman birlikte olmuşum?

John yüzümdeki ani beyazlığı anlamış olmalı ki ellerini kaldırdı. "O senin değil, Ren."

Şoktan rahatlamaya bu kadar çabuk geçmek dizlerimi sıvı hale getirdi.
"Oh."

"İtiraf edeyim, ona sordum. Siz ayrıldıktan kısa bir süre sonra hamile kaldı. Ama ikinizin bir süredir birlikte olmadığınızı söyledi. Arkadaşlığınızın o kısmından uzaklaştığınızı ve hep korunduğunuzu söyledi."

"Koruma her zaman böyle şeyleri durdurmuyor gibi görünüyor," diye mırıldandım, Della'nın komplikasyonlarını düşünerek.

"Bu doğru ama için rahat olsun, Nina senin değil. Cassie babalık testi yapmamış olsa bile, babasının alev alev yanan kızıl saçları sayesinde onun Chip'ten olduğunu kendiniz de görebilirsiniz."

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak, sanki beni teselli eden o değilmiş gibi beni kiliseye doğru yönlendirdi.

Çok iyi oynadığı aile reisliği rolünü bir süre daha sürdürmesine izin verdim, ama cenaze törenine gittiğimizde yanından ayrılmadım, içki içmesini izledim, yüzü kızardığında ve gözyaşları sessizce yüzünden aşağı süzülürken konuyu değiştirmek için elimden geleni yaptım.

Kendi çocukları olabilirdi ama bana izin verirse ben de onlar kadar onun yanında olurum.

Kalmalı mıyız yoksa gitmeli miyiz ya da Wilson'ların ne beklediğini tartışmamıştık ama akşam karanlığı çiftliği bastırduğunda ve buzdolabı güveç ve yemek artıklarıyla dolduğunda, Della ve ben araba yolundan geçtik, tek kişilik yataklarımızı birbirine ittik, konuşmadan soyunduk ve birbirimize uzandık.

Duygusal olarak konuşamayacak kadar yorgunduk.

Sarılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar fiziksel olarak bitkin.

Ten tene temasın sadece rahatlık için olduğu, başka bir şey olmadığı masumiyet çağına geri döndük.

Eski odamızda, birbirimize dolanmış bir şekilde uyuyakalmıştık. Tıpkı eskisi gibi.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2032

ÖLÜM ASLA kolay değildir.

Ve Patricia'yı bir süredir görmediğimiz ya da gerçekten onun çocukları olmadığı için daha kolay değildi. Patricia hayatımızın büyük bir parçasıydı ve Cherry River onsuz aynı hissetmiyordu.

O yere geri dönmek... Keşke kendimi uyarabilseydim.

Keşke olacakları fısıldayabilseydim.

Gelecekte oturduğum yerden çok açık, ama tabii ki Ren ile aramızdaki komplikasyonlar, Cassie'ye karşı çocukluktan kalma kıskançlık ve çiftlikteki ezici keder havası, hepimiz başka şeylerle meşgul.

John'un kalma davetini kabul etmek ve Ren'in tarlaları yönetme rolüne devam etmesi gibi şeyler.

Gidecek başka bir yerimiz yoktu ve ayrılmak için acelemiz de yoktu ve gerçekten de Ren geleceğimiz için bir cevap arıyordu ve toprağı işleme becerilerini kullanarak geçici bir cevap buldu.

Paslı traktörü örümcek ağı kılıfından temizlediği, eski dişlileri ve krankları yağladığı ve onu hırıltılı, mazot öksürten bir marşa bastığı o ilk öğleden sonra, kalbim onunla ilgili pek çok anıyla çırpındı. Pek çok farklı Rens'in pek çok anısı. Çocuk Rens, genç Rens, yirmili yaşların başındaki Rens, taptığım otuz yaşındaki adama kadar.

Bir hafta boyunca günlerimizi tek başımıza, otlaklarda çalışarak ve ömrünü çoktan doldurmuş otlarla ne yapacağımızı tartışarak geçirdik. Ren'in hayal kırıklığı

Gittiğimizden beri bakım eksikliği ve John'un artık üstesinden gelemediği iş yükünü üstlenme kararlılığı ihtiyaçla yanıyordu.

Doğaya savaş açtı, daha önce orada olmayan yabani otları söktü, tüm çayırları kireçledi ve diğerlerini harap etti.

Yedi gün boyunca Cherry River'a ilk vardığımızda neler olduğunu konuşmadık ve uyumak için tatlı bir kucaklaşmadan daha fazlasına dokunmadık. Her zaman ya çok yakınımızda biri vardı ya da ilgilenmemiz gereken daha acil bir şey.

Her nasılsa, ilişkimizi gizli tutma isteğim geri tepmişti ve düşünmeden duvarlar örüldü ve zaman çizelgeleri kesişti, sonuçta saklanacak bir şey yoktu.

Gizlenecek öpücük yok. Kaçınılacak seks yok.

Cassie'nin şüpheleri günler geçtikçe azaldı ve Ren ile ben on üç ve yirmi üç yaşlarımızdan farklı davranmadık.

Ayrıca... endişeliydim.

*Tanrım, çok
endişeliydim.*

*Ren'in öksürüğü durmamıştı. Ve
ben ne yapacağımı
bilmiyordum.*

Küçük bir öksürük sesi duyulduğunda donup kalmamak için elimden geleni yaptım ve Cassie kendi acısını paylaşp Patricia'nın ani bir felç sonucu nasıl öldüğünü anlattığında düşünecek başka bir şey bulduğum için neredeyse sevinecektim.

Uyarı yok.

İşaret yok.

Bir sabah uyandım, her zamanki gibi kahvaltı hazırladım ve öğleden sonra gitmişti.

Bana Chip ve kızı Nina hakkında da sırlarını anlattı.

Bir kızı olduğunu duymanın şok edici olduğunu söylemek hafif kalır.

Bana söylemediği için kızgındım.

Yıllarca mesajlaştıktan sonra onu sır olarak sakladığı için incinmişti.

Ama yine de terk edilmeye hakkım yoktu. Ben de aynısını ona yapmışım. Ren ve benden ona bahsetmemiştim. Bizi de bir sır olarak saklamışım.

Çocukluğumu ona aşık olduğunu bilerek geçirdim, tıpkı benim gibi. öyleydi.

Ona dokunurken gözyaşları içinde sayısız gece geçirdim, tıpkı benim gibi

istedim. Her ne kadar artık hepimiz yetişkin olsak ve Ren'in benim olduğunu bilsem de, yaşım beni daha akıllı yapsa da bu tür bir korku köklü ve anlamsızdı.

Ren'den neden ilişkimizi gizli tutmasını istediğimi anlayabilirsin. Evet,

Cassie'yi annesinin cenazesinde incitmek istemedim ama aynı zamanda

Onca yıl ayrı kaldığımız için onun hakkında en kötüsünü düşündüğüm için nasıl özür dileyeceğimi bulmalıyım.

Onun tarafından tehdit edilecek kadar zayıf olduğumu kabul etmek.

Ren'i sevmenin ve ona sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlayan tek kişi oydu ve bu ortak noktayı her zaman paylaşacaktık.

Ama gerçeği gizli tutmak asla işe yaramayacaktı. Ve yedinci gece, yakalandık.

Birden fazla şekilde.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2020

İÇİYORDUM.

Çok değil, ama Cassie ile içtiğim birkaç kadeh şarap Ren'in üzerindeki korkular, onu beklemek için yatak odamızdaki birbirine itilmiş tek kişilik yataklara oturana kadar arttı.

Kaynıyor

.

Stewing.

Bir haftadır bana dokunmamasının nedeninin Cassie ile yaşadıklarını hatırlaması olduğunu düşünerek dehşete kapıldım. Beni küçük bir kız olarak hatırlıyordu. Benimle birlikte olamayacak kadar çok şey hatırlıyordu.

Zamanın burada garip özellikleri vardı. Ren'le yalnız yaşadığımız yedi yılı almış ve iki ucu birbirine değecek şekilde katlayarak geçmişten bugüne bir köprü oluşturmuş ve aradaki her şeyi bulanıklaştırmıştı.

Ren'in beni sahiplenmesinden bu yana geçen iki yıl içinde çok büyümüştüm. Kendimi daha çok sevmeye ve inandığım şeyleri savunmaya başlamıştım. Ona layık birine dönüşmüştüm ve kendine güvenen Della'nın şimdi daha az güvenen birine boyun eğmesinden nefret ediyordum, kesinlikle *nefret* ediyordum.

Öksürüğünden duyduğum korkunun beni ona kızdırdığını. Onun umursamaz tavrından duyduğum endişe beni öfkelenirdi. Neler olduğunu biliyordum.

Öfkem tamamen korkudan kaynaklanıyordu ama bu onu görmezden gelmemi kolaylaştırmıyordu.

Haftaya şüphelerim için Cassie'yi suçlayarak başlamıştım ama karanlıkta oturup Ren'i beklerken kalbim gerçeği gösterdi.

Ren'i varlığımın her zerresiyle seviyordum. Ona bir şey olması durumunda hayatta kalabilecek hiçbir parçam yoktu. Tüm hayatım boyunca o sonsuz ve yok edilemezdi.

Ve her öksürdüğünde bu inancın delinmesi... taşmaya yakın olana kadar paniğin damla damla içime dolması... ellerimi top gibi yaptı, kalbimi titretti ve bana dokunması, sarılması, aklımın benden kaçtığına ve her şeyin yolunda olduğuna beni ikna etmesi için neredeyse manik bir çaresizlik yarattı.

Daha önce de korkularımı dile getirmeye çalışmıştım ama Ren anaç tavuk rutinime tahammül edemiyordu ve sanki sorun bendeymiş gibi beni öpüyor, gülümsüyor ve başından savıyordu.

Ancak bu sabah yeni bir esneklikle uyandım ve günü onun yanında çalışarak, traktörün eskimiş motoruna bakım yaparken yağ tenekelerini ve bez parçalarını tutarak, aşırı kalın çimenlere takıldığında balya makinesinden ip geçirmeye yardım ederek ve genel olarak ona korkması gereken ya da hayatla başa çıkamayan bir çocuk olmadığımı kanıtlayarak geçirdim.

Her zaman olduğu gibi, birlikte çalışırken rahat bir düzene girmiştik ve akşam olduğunda o kadar yorgunduk ki Cassie'nin bizi yemeğe götürmesi için fazla ikna etmesi gerekmedi.

Yemek odası, önemli bir eksik dışında diğer tüm zamanlarla aynı görünüyordu.

Patricia'nın yer düzeni ve varlığı.

Bu hala kanayan bir yaraydı ve sohbet çiftlikle ilgili konulara takılıp kalıyordu.

Adam karısının ve iki çocuğunun yanına dönmüş, Liam da kız arkadaşıyla birlikte şehirde kalmıştı. Böylece sadece dördümüz kalmıştık ve John sürekli Patricia'nın oturacağı yere, Cassie de babasına bakıyordu.

Yemeğimiz bittiğinde, Ren'le ilgili endişelerimin üstesinden gelmeye hazır, yenilenmiş bir amaçla ayağa kalktım, ancak John Ren'in yeni bir çim tohumu hakkındaki fikrini sordu ve Cassie beni odasına sürükledi ve orada muhasebeci Chip ile olan inişli çıkışlı ilişkisi hakkında daha fazla şey öğrendim.

Evlenme tekliflerinden hamileliklere, doğumlara ve ayrılıklara kadar, ona ne kadar değer verdiğini ve bir şans daha verdikleri için ne kadar mutlu olduğunu gördüm.

Konuştugu süre boyunca tek düşünebildiğim Ren'di. Aramızdaki şeyler mükemmel olmadığında bile beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmamıştı. Hiçbir şeyimiz yokken bile beni her zaman ilk sıraya koyması.

Ve burada, ikimiz için de çok şey ifade eden bir yerde, yarattığımız her şeyin nasıl tehdit altında olduğunu, tüm bunların geçmişin bugünüme karışmaya cüret etmesinden kaynaklandığını merak ediyor ve endişeleniyorum.

Ve böylece, çiftlik evinden kaçmadan ve araba yolunu kesmeden önce üçüncü kadeh şarabımı içmiştim - daha önce defalarca geçtiğim aynı araba yolu - ve yatak odamızda volta atıyordum, her türlü mesafeyi bitirmek istiyordum aramızdaydı.

Onu özledim.

Onu dayanamayacağım kadar çok özledim.

Yirmi dakika boyunca volta attıktan sonra yatakların üzerine oturdum.

Bir saattir bekliyordum.

Kendimi kaybolmuş, yalnız ve bir kenara atılmış hissetmeyi bırakmanın bir yolunu bekliyorum.

On beş dakika sonra kapı açıldı ve Ren, benimle aynı odada yatacağı için çoktan strese girmiş gibi bir elini saçlarına gömmüş, sinsice içeri girerken kapı ardına kadar açıldı.

"Dönmüşsün."

Sesim karanlıkta kısılan gözlerini yukarı kaldırdı. Alacakaranlık giderek geceye dönüşürken ışık yakma zahmetine girmemiştim. Bağdaş kurmuş, ellerim kucağımda sımsıkı bağlı, kalbim dehşete düşmüş ve öfkem kabarmış bir halde otururken ürkütücü göründüğümü biliyordum ama elimde değildi.

Sınırıma ulaşmıştım ve konuşmamız gerekiyordu.

"Della, ne halt ediyorsun?" Ren tepe lambasını yaktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Neden karanlıkta oturuyorsun?"

"Ben de seni bekliyordum."

"Tamam." Kaşlarını çatı. "Ben buradayım."

"Öylesin." Bacaklarımı çözerek yataktan zıpladım ve ona doğru ilerledim. "Bir hafta önce beni öpmeyi reddettin. O zamandan beri bana neredeyse hiç dokunmadın. Sanki tartışmaktan kaçıyormuşsun gibi hissediyorum-"

"Hiçbir şeyden kaçtığım yok." Doğruldu. "Ve sana dokundum. Her gece dokunarak uykuya dalıyoruz. Ayrıca, neden konuşmadığınızı biliyorsun - sadece doğru zaman olmadı."

"Şimdi tam zamanı."

İç çekti. "Bak, sen yorgunsun, ben yorgunum. Sabaha kadar bekleyelim ki pişman olabileceğimiz şeyler söylemeyelim-" Bir öksürük onun sözünü kesti.

Kalbim dehşetle ısındı. "Gördün mü? İşte yine yapıyorsun. Bundan kaçyorsun. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Burun delikleri alevlendi. "Bence

kendini yaraladın ve daha önce sakinleşmelisin-"

"Bana ne yapacağımı söyleme. Ben artık çocuk değilim Ren. Bana emir verip itaat etmemi bekleyemezsin." Ona doğru hışımla ilerlerken

parmak uçlarıma bastım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Dövüşmek istedim.

Korkmuş yanımin buna ihtiyacı vardı.

Ağzı benimkine sadece bir saniyeliğine teslim oldu ve sonra geri çekildi... tıpkı daha önce olduğu gibi.

Kalbim kırıldı.

"Della. Dur." Sanki yaptığım şeye izin verilmiyormuş gibi elini kaldırıp ağzını silme cüretini gösterdi. Sanki sayısız seks, bitmek bilmeyen öpücükler ve sayısız seni seviyorum'larla geçen iki yıl hiç yaşanmamış gibi.

Bir an için kaçmak istedim. Başka bir saniye, ona vurmak istedim.

Ve sonra, son bir saniyede başımı salladım, acımı kabul ettim ve benim olan şey için savaşmaya hazırlandım.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Ona doğru adım atarak kemerini kavradım ve deriyi hızla çekiştirdim. "Seni özledim, Ren. Seni istiyorum. Senin için endişeleniyorum ve sen yokmuşsun gibi hissediyorum-"

"Della..." Kemerini çözmeye çalışırken geriye doğru sendeledi, sırtı kapıya çarpana kadar küçük odayı geçti ve ben onu tuzağa düşürdüm. "Della-"

Deriyi çözene ve tokayı çekip çıkarana kadar durmadım, her iki ucu da çözülür çözülmez attım. "Bana 'Della' deme. Ne yaptığını biliyorsun ve bu adil değil." Parmaklarım önce düğmelerine saldırdı, sonra da rekor bir sürede fermuarına uzandı.

"Ne yapıyorum *ben*?" Büyük, sıcak eli benimkinin üzerine kondu, ilerlememi durdurdu ve beni sertçe kavradı. "Peki ya *senin* ne yaptığın?"

"Bunun çok açık olduğunu sanıyordum."

"Üzgünsün." Parmakları bileğimin etrafında kıpırdandı, gözleri sevgisini haykırıyordu ama bedeni reddetmekle kaskatı kesilmişti.

"Anlıyorum. Benim hatam olduğunu biliyorum ama her ne yapıyorsan bunu düzeltmenin yolu bu değil-"

"Lütfen." Dudağımı ısırdım, ani gözyaşlarımı engelledim.

"Endişelenebileceğim tek şey buyken lütfen bana hiçbir şeyin değişmediğini kanıtla. Lütfen izin ver

istediğim tek adama aşığım. Lütfen beni bu korkunun

İçimde yavaş yavaş büyüyen bu korku tamamen çılgınca ve mantıksız. İyi olduğunu bilmem gerek. İyi *olduğumuzu* bilmem gerek. İhtiyacım var-" Dudaklarımdan dökülen bir çığlıkla durdum ve bu konuda ne kadar düğümlendiğimi gözler önüne serdim.

Mesafemizin üzerinde.

Artık beni istemediğine dair çocukluk korkusu.

Hayatın peri masallarındaki gibi sonsuz olmadığını, her an için bir savaş olduğunu yetişkin terörü üzerinden.

"Siktir." Beni güçlü kucağıyla sarmak için bıraktı. "Hiçbir şey değişmedi, Küçük Kurdele. Söz veriyorum."

"Kanıtla." Kollarında kaskatı kesildim. "Benimle uyu."

Göğsünde acı dolu bir kıkırdama fokurdadı. "Sen böyleyken senden faydalanmıyorum. Konuşmamız lazım. Neden bana bu kadar endişeli olduğunu söylemedin?" Yıpranmış mavi kazağının yumuşaklığı sıcak, kalbinin gümbürtüsü tanıdıktı. Bedenim her zaman güvenli olduğunu düşündüğü şeye tepki verdi ve kızgın kalmak için savaşıırken bile omurgam gevşedi.

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Bunu sana kaç kez söyledim? Hiçbir şey bizi ayıramaz, Della. İlk geldiğimizde verdiğim ani tepkiyle seni incittiğimi biliyorum ama hiçbir şey değişmedi."

Eğildi ve gözyaşlarının tadına bakarak beni tatlı tatlı öptü. "Gördün mü? Seni seviyorum.

Ben sana aşığım. Her şey yolunda."

Gözlerimi kırptım, dudaklarım karıncalandı ve kalbim sızladı. "Beni tekrar öp." "Bu gece olmaz."

"Neden?"

"Çünkü anlamadığım bir şey yüzünden sinirleniyorsun. Öncesi için özür dilerim, gerçekten. Ama endişelendiğin diğer her şey tamamen saçma ve seninle yatmaya zorlanmayacağım. Sen böyleyken-"

"Korkularım saçma değil, Ren."

"Öyle olduklarını kastetmedim."

"Seni bu kadar çok sevmem ve seni kaybetme düşüncesiyle nefes almakta zorlanmam saçma mı?"

"Ne?" Öfkesi sesine yansıyor. "Beni neden kaybedesin ki?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Bu Cassie'yle mi ilgili?" Gözleri karardı. "Bana güvenmiyor musun?" Sorusu yumuşak ama öldürücüydü; birkaç gün öncesine kadar ona hayatım pahasına güvenmişken, korkularımı açığa çıkarmam için beni cesaretlendiriyordu.

İçimi çektim, yenilmiştim ve tamamen hatalı olduğumun farkındaydım. "Elbette, sana güveniyorum."

"Yani seni Cassie için terk edeceğimi düşünerek kendini delirtmiyorsun, öyle mi?"

İrkildim. "Başlarda zor olduğunu inkâr etmeyeceğim ama sahip olduğumuz şeyin tüm bunların önüne geçtiğini biliyorum."

"O zaman..." Başını eğdi, saçları alnını okşuyordu. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Bu bizimle ilgili." Çaresizce omuz silktim. "Benim sana ihtiyacım var ve... ve aramızdaki bu mesafeden hoşlanmıyorum." Yere baktım. "İlişkimizi bir sır olarak saklamakla hata ettim. İnsanlara söylemediğimiz sürece, bunun gerçek olduğundan bile daha çok endişeleniyorum."

Parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Bu gerçek, Della. Dünyadaki her şeyden daha gerçek."

"Bunu duymaya ihtiyacım vardı." Yarı gülümsedim.

Kulağımın arkasına bir kıvrım sıkıştırdı. "Saklanmak isteyen *sen* olduğunu unutuyorsun. Ben herkese gerçeği söylemek istedim."

"Yanılmışım." Ona doğru uzandım, ağzımı onun kine sürttüm. "Lütfen... beni yatağa götür. Her şeyi berbat ettiğimi unutalım."

Korktum.

Bu kavgayı o sinir bozucu küçük öksürüğü gidermek için seçmiştim.

Onu doktora götürmeye cesaret edebilmek için stres içinde kıvranıyordum.

Ama nedense bunların hiçbirisi artık önemli değildi. Sadece onu istiyordum.

İçimde.

Etrafımda.

Benimle

gel.

Yumuşak bir iniltiyle başını sallamadan önce dudaklarımız birbirine değdi. "Sen bu odadayken uyuyamam, Küçük Kurdele."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Neden?"

"Burada çok fazla anı var."

Kalbim çırpındı, ilerlemeyi tattı. "Yani? Anılar sadece anıdır."

"Anıların beni delirtmek gibi bir huyu var." Dili dudaklarını ıslattı, bakışları ağzıma çekildi. Sesi beni yalanladı ama vücudu tepki verdi.

"Aramızdaki pek çok şeye dair pek çok anı."

"Ama görmüyor musun?" Elim göğsüne indi ve avucumu ereksiyonuna bastırana kadar aşağı kaydı. "İşte bu yüzden yeni bir olanlar."

Dişlerinin arasından tısladı. "Dur."

Pek çok şeyi ele alma konusundaki cesaretim pencereden uçup gitmişti ama beni reddetmesine izin veremezdim. Bu konuda olmaz. Umutsuzca bağlanmaya ihtiyacımız varken olmazdı.

"Seni istiyorum, Ren." Dizlerimin üzerine çökerek kot pantolonunu ve boxer'ını tek bir hamlede indirdim. Aleti serbest kalırken dizlerinin etrafında kıvrıldılar.

Hiç tereddüt etmedim.

Onu yaladım, ağzıma soktum.

"Lanet olsun." Elleri saçlarımda dolaşıyor, kontrolüm altında sakatlanırken beni sıkıca tutuyordu. "Della." Üzerimde yuvarlanırken karnı sıkıştı, ben onu paramparça etmek için elimden geleni yaparak yalayıp emerken başıma sarıldı.

Bir an için kazandığımı sandım.

Titrek bir nefes çekti, vücudu ağzımın içinde şişiyordu.

Ama sonra beni her ne pahasına olursa olsun koruyan o lanet tarafı yeniden ortaya çıktı ve vahşi bir hırıltıyla beni itti. "Della... hayır." Yanlara doğru sendeleyerek yatak odasının ortasına geldi ve kot pantolonunu kaldırıp yeniden düzenlemek için elinden geleni yaptı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın?"

Öfkesi ve inkârı canımı yakıyordu ama eskisi gibi değildi. Şimdi anlıyor gibiydim.

Sonunda gördüm sayılır.

Bu benimle ilgili değildi. Bu odayla ilgiliydi.

Burası.

Burada işimin zor olduğunu sanıyordum.

Yatakta kısıkanç ve küçük bir şekilde yatmak acı vericiydi. Ama gerçekten...yapmadım.

Evet, Ren her zaman yasaklanmıştı ama en azından ölümcül bir günah işlememişti.

Ben... diğer taraftan.

Eğer Ren bana karşı *en ufak* bir çekim hissetseydi -en küçük sınırları bile aşan bir çekim... o zaman bu odanın neden sadece bir oda olmadığını anlayabilirdim.

Çünkü ben sadece onun istediği bir kız değildim; bir çocuktum.

Onun için dünyadaki her şeyden daha önemli olan bir çocuk.

Yaşayan, nefes alan bir kabus.

Bu oda onun yargııcı ve celladı haline gelmişti; duvarları, mobilyaları ve pencereleri onu kurduğu her hayal için mahkum ediyordu.

her hayali dilek için, her geçici düşünce için.

Tanrım, özür dilerim.

Dizlerimi iterek öfkemi bıraktım. Özür dilemeye daldım. Elimden geldiğince nazik ve dikkatli bir şekilde ona doğru ilerledim çünkü ürkmüştü ve canı yanıyordu ve bunu yapan bendim.

"Beni gerçekten sevdin, değil mi?" Fısıldadım.

Muhteşem kahve gözleri genişledi, göğsü inip kalktı. "Tabii ki seni seviyorum."

"Ben öyle demedim." Parmaklarımı kalbine bastırdığımda irkilmesinden nefret ettim. Her an kaçacakmış gibi gergin ve gergin dururken güneşten bronzlaşmış saçlarının titremesinden. "Seni öpmeden önce bile beni olması gerekenden daha çok seviyordun."

Yüzü buruştu. "Seni bir kardeş gibi sevdim."

"Hayır, sen beni daha fazlası olarak sevdin." Gerçek karşısında gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü - enfes, acı verici gerçek. Kollarımı beline doladım, kot pantolonunun hala bir elinde kıvrılmış olmasına aldırmadan, terbiyesini gizleyerek. "Özür dilerim, Ren."

Stresle dalgalandı, bana geri sarılmadı. "Della, ben-"

Bu iki kelime, ağzının yayından fırlayan ve bizi kalbimizden delip geçene kadar odanın içinde seken bir ok gibiydi.

Sadelikleri içinde her şeyi itiraf ettiler.

Başı aşağı indi ve dudakları zamanın ve mantığın ötesine geçen bir bağlılık ve ihtiyaçla dudaklarımı aradı. Kolları beni sardı, şiddetli ve sahiplenici. Ve kaslarındaki buzlar çatladı, eridi ve serbest bırakılan bir gerilim şelalesi halinde akıp gitti.

"Biz gidene kadar fark etmemiştim." Yüzünü saçlarıma gömerken, sanki bu onun gerçek itirafıymış gibi tüm vücudu titredi. "Bilmiyordum. Bana inanmak zorundasınız. Ben bir cocuktum. Sen benimdin. Senin yanımda olmadığın başka bir gelecek düşünemezdim."

"Sorun yok." Sırtını okşadım, benim için her zaman olduğu gibi kaya gibi davrandım.

Bunu nasıl göremedim? Daha fazlası olduğunu fark etmesini sağlayan ben ya da öpücüğüm değildi.

Her zaman daha fazlası vardı.

Aşkımız yaşa ya da koşullara göre şekillenen sınırları onurlandırmamıştı. Aşkımız bizi bir araya getirmiş ve bize gerçeği çok erken söylemişti.

Yüzümüze gülmüş ve şöyle demişti: *'İşte sonsuza dek tapacağınız kişi bu. Bu kişi senin için tasarlandı, üretildi ve mükemmelleştirildi. Ama ona dokunamazsınız. Henüz dokunamazsın. On yıllarca dokunamazsın. Sana verdiğim hediyeye layık olana kadar olmaz.*

Görünüşe göre zamanın kötü bir mizah anlayışı vardı. Zaman Ren'in canını benden çok daha fazla yakmıştı.

Ren, "Buraya dönmek, haddimi aşıp aşmadığımı merak etmeme neden oluyor," diye mırıldandı. *"Her şeyi yeniden sorgulamama neden oluyor. Sana her dokunduğumda ne düşünüyordum? Seni her öptüğümde, bunun anlamı neydi? Seni her çıplak gördüğümde, düşündüğüm gibi gözlerimi kaçırıyor muydum, yoksa kaçırmamam gerekirken seni izliyor muydum?"*

Nefesini hırıltılı bir iniltiyle verdi. "Artık bilmiyorum. Senin için doğru olanı mı yaptım, yoksa başından beri sapık mıydım bilmiyorum-"

"Dur."

Nefesini içine çekti, göğsü sanki kilometrelerce koşmuş gibi kabardı. "Bunu söylediğimde bana güven, Ren Wild, sen dünyanın en

Tanıdığım en onurlu adam. Nasıl ikinci bir tahminde bulunabileceğinizi anlıyorum. Zamanın sana nasıl oyunlar oynadığını ve farklı şeyler hatırlamana neden olduğunu biliyorum. Ama şimdi beni dinlemeni istiyorum çünkü *bir kez bile* senin yanında kendimi garip hissetmeme neden olmadın. Dokunuşların kesinlikle kardeşçeydi. Öpücüklerin tamamen saftı. Çok güvende ve mutlu büyüdüm çünkü bana taptığını biliyordum. Özel olduğumuzu biliyordum. Başka hiç kimsenin çalamayacağı ya da paylaşamayacağı bir şeye sahip olduğumuzu biliyordum. Bu yüzden lütfen Ren. Lütfen geçmişin seninle olan ilişkimize zarar vermesine izin verme.

ya da yanlış bir şey yaptığınızdan korkmanıza neden oluyoruz. Çünkü yapmadınız. Tek bir an bile yanlış değildi. Tek bir-"

Beni öptü.

Beni sıkıca kavradı ve derinden öptü, beni susturdu, bana güvendiğini söyledi, iyi olduğuna dair güvence verdi.

Kollarına yığıldım, tamamen onun sıcak ağzına ve becerikli diline teslim oldum.

Parmakları saçlarımın arasına girdi, üzerime eğilirken beni kucakladı, içine soktu, bizi doğru şekillerde birleştirmek için elinden geleni yaptı.

Öpüşmeye devam ettik.

Kafalar dans ediyordu.

Dilleri yalıyor.

Kalpler
yarışıyor.

Ren her zaman usta bir öpücüydü ama bu sefer farklı bir şey vardı.
Yeni, dürüst ve gerçek bir şey.

Hiçbir şey saklamadı.

Beni tattı ve benim de onu tatmama izin verdi.

Sahip olmayı buyurdu ve karşılığında sahip olmama izin verdi.

Ve öpüştüğümüz süre boyunca ona başka ne hatırladığımı
söylemedim.

On sekiz yaşındayken rüyasında istediği birini gördüğünü biliyordum
çünkü uykusunda ağlıyordu ve beni uyandırdığında genç yüzünün istek ve
sefaletle gerildiğini görüyordum.

On dokuz yaşındayken, yataklarımız ayrıldığında ve artık
dokunamadığımızda karanlıkta kendini tatmin ettiğini ve boşalırken
yumuşak iniltisini duyduğumu biliyordum - şimdi bir kadın olarak
tanıdığım aynı inilti.

Ren yaşadığı her şeyi benden saklamıştı ama bu farkında olmadığı
anlamına gelmiyordu.

O bir çocuktur.

İnsandı.

Mükemmeldi.

Açılmış kemerine uzandığımda dudaklarım onunkilerden
karıncalandı. Dudaklarımızı birbirine sürterek başını salladı.

"Hayır-"

"Evet."

Malzemeyi aşağı doğru iterken kalbi daha çok çarpıyordu.

Öpüşmemizi kesip aramıza baktığımda yüzünün rengi solmuştu. Orada,
kalça kemiğinin çıplak etinde, boxer'ı ve kot pantolonu saçlarını ortaya
çıkarmak kadar aşağıya itilmiş ama sikini gösterecek kadar değil, onun
markası vardı.

Daha önce öptüğüm, yaladığım, yanağıma bastırdığım ve ona yaptıkları
için aileme lanet okuduğum, bir yandan da onu benim için satın aldıkları için
onlara teşekkür ettiğim aynı marka.

Zaman onları da kullanmıştı.

Zaman bizi bir araya getirdi.

Mc97'li oval damga ışıktaki acımasızca parlıyordu. Parmak ucumu yara
dokusunun üzerinde gezdirerek fısıldadım, "Bu oda bir odadan başka bir
şey değil. Anlamı olan tek şey sen ve benim." Parmaklarım iç çamaşırının
karanlık sıcaklığına kayd, eğildi ve sert uzunluğunu yumrukladı. "Bana
dokunabilirsin, Ren. Beni öpebilirsin. Hiçbir şey yok.

bizi durduruyor. Bana dokunmanı *istiyorum*. Buna ihtiyacım var... ve sanırım senin de buna ihtiyacın var."

Tekrar ürperdi, nefesi kısa ve hızlıydı, gözleri vahşi ve siyahtı. "Beni çok zorluyorsun, Della Ribbon. Daha ne kadar hayır demeye devam edebilirim bilmiyorum."

"Güzel çünkü evet demeni istiyorum."

"Ama bu doğru değil."

"Öyle."

"Düşünmeden duramıyorum, ah-"

Onu sıktım, başını geriye yatırdım, saat beş gölgesi ve yutkundukça sallanan Adem elmasıyla uzun, güçlü boğazını ortaya çıkardım. Gözleri kapalıyken boğuk bir sesle, "Ama su çiçeği geçirdiğinde tam da bu yatakta sana baktım. Sen seksi öğrenirken o sandalyede oturdum ve ne kadar çok şey bilmediğimi sakladım. Sen daha çocukken seni uyurken izledim. Rüyalar gördüm-"

"Artık bunların hiçbir önemi yok." Sıkıca iterek onu kapıya doğru geri çektim.

eskiden onun olan tek kişilik yatak. Siyah çarşafı ve renksiz olan. O bakmadığında, yastığını koklamak için içine kıvrıldığım yatak.

Geriye doğru sendeledi, kot pantolonu yarı uyluğuna kadar kaydı. Kıcının üzerine düştüğünde, onu soktuğum trans halinden kurtuldu ve başını iki yana salladı. "Hayır." Tekrar ayağa kalkarak yalvardı: "Gidip bir yerde oda kiralayalım. Ya da

Çadırı kur. Sadece ikimizin olduğu bir yere. Seni istiyorum, Della. Ve haklısın, sana ihtiyacım var. Ama burası çok fazla."

"Lütfen, Ren." Ona çarparak parmaklarımı saçlarına geçirdim ve ağzını tekrar kendime doğru çektim. "Lütfen." Parmaklarımı yumuşak bakır tellere geçirip dilimi ağzına soktum.

Ve sonunda... patladı.

Elleri kıcıma kenetlendi, beni etkileyici bir güçle yukarı kaldırdı ve bacaklarımı kalçalarının etrafına sarması için cesaretlendirdi.

Ben ona yapıştığım anda, beni duvara çarpana kadar hareket etti. Beni sıkıca kavrayıp içime doğru sallanırken omurgam zedelendi, ona verdiğim öpücük onun ezici ihtiyacına dönüşürken dudakları sert ve baskındı.

Elleri yukarı doğru ilerledi, yanaklarımı kavrayıp beni sabit tutmadan önce göğüslerimi sıkı.

Ve sonra beni öptü.

Gerçekten, derinden, *lezzetli bir şekilde* öptü beni.

Ağız ardına kadar açıldı, dili benimkiyle dans etti, her düşüncemi tüketirken başlarımız yer değiştirdi ve nefeslerimiz kesildi.

"Sadece itmek zorundaydın, değil mi?" Dudağımı ısırды, çenemden boğazıma doğru ısırarak ve yalayarak ilerledi. Orada, keskin kesici dişlerini etime batırdı, çığlık atmama ve omuzlarını pençelememe neden oldu. "Bana bunu yaptırmak zorundaydın. Kabul etmemi sağlamak zorundaydı."

İçimde sallanmaya devam ederken ellerim kalçalarına düştü, beni ıslattı ve tüm vücudumun onun için zonklamasını sağladı.

Neyse ki etek giymiştim. Tek eteğimi ve gümüş iplikli gri bir kazağı.

Dokunuşu tekrar kalçalarımı buldu, kumaş parçasını uzaklaştırdı ve parmaklarını bacaklarımin arasındaki pamuğa geçirdi. "Duramıyorum. Durabileceğimi hiç sanmıyorum."

Beni yere yatırmasını ve iç çamaşırımı çıkarana kadar beklemesini bekledim, ama onu çok zorlamıştım ve o sadece kumaşı kenara çekti ve iki parmağını içime, çok derinlere soktu.

"Gördün mü, Della?" Geri çekildi ve tekrar içime daldı. "Beni itersen böyle olur." Nazik değildi. Nazik değildi. O acımasız ve merhametsiz ve ben bunu *sevdim*.

Parmakları nabız gibi atarken eli beni kavradı, her yerimden sıcaklık akıyordu. "İstedğin bu mu? Bana istediğinin bu olduğunu söyle. Bana bunun iyi olduğunu söyle. Lanet olsun Della, benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın olduğunu söyle çünkü aklımı kaçırmak üzereyim."

Parmaklarını o kadar derine sallarken sarsıldım, bir parça acı içimi kesti. Sadece zevkimi daha da yoğunlaştıran bir acı. "Evet. Tanrım, evet."

"Beni bunun için mi zorladın? Beni bunun için mi kırdın?" "*Evet!*"

Dokunuşu sarsıldı, sevdiğimi bildiği o mükemmel şekilde titreşti. Bedenim karıncalanma ve mutlulukla karşılık verirken inledim.

"Beni her zaman çılgına çevirdin." Beni tekrar öptü, dili kırbaç gibi ve acımasızdı. "Her zaman çok cesurdun." Öpücüğü daha da derinleşti, onu solumamı sağladı, vücudumun sadece benim hücrelerimden değil, onunkilerden de oluşmasını sağladı. Bedenlerin sinerjisi. Onun ve benim, geçmişin ve şimdinin harmanlanması ve aramızda ne kadar mesafe varsa artık olmadığının güzel, çok güzel bilgisi. "Her zaman benim için çok fazlaydı. Benden çok daha cesur."

"Hayır," diye haykırdım, sikini bacağıma doğru iterken parmaklarını sertçe hareket ettirdi. "Sen her zaman daha cesurdun. Bunun ne kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum-"

"Sert mi?" Dişleri yine boynumu buldu, ısırды, yaladı, tüketti. Küçük bir öksürük korkumu dürttü. "Sertlik, şu anda ne kadar sert olduğumla kıyaslanamaz bile. Senin için ne kadar sert olduğumun yanında."

Cevap veremedim, sadece kemiksiz bir iç çekiş ve kendi iradesi olan bir çaresizlik vardı.

Her zaman sahip olduğum bir çaresizlik.

Ren'i her zaman sahip olabileceği her şekilde isteyen bir çaresizlik

Onu

Bu her zaman bizim geleceğimiz olmuştu.

Böyle bir çekimle savaşmamızın imkanı yoktu. Hiçbir şekilde Böyle bir bağlantıyı reddetmek.

Bu kaderdi. Saf ve basit.

Kalçalarımı onunkilere yaklaştırırken Ren öpüşmeyi kesti ve aşağı baktı.

Dudakları kızarmış, teni kızarmış, saçları dağılmıştı. Vahşi görünüyordu. Bu kadar ilkel ve özgür görünürken giysiler ona yakışmıyordu.

Bir anda onu çıplak, dalgalanan ihtişamıyla, seçtiği evinde, çocukluğumuzu paylaştığımız ormanda dururken gördüm. Arkasında dost dediğimiz ağaçlar ve ebeveyn dediğimiz nehir vardı.

Ren'in ait olduğu yer orasıydı.

İnsandan çok daha fazlası olan bir adamın olması gereken yer orasıydı. Parmakları içimdeyken, boştaki eliyle yanağımı kavradı,

Şimdi bile titriyoruz, ama bu sefer şehvet öyle şiddetli ki kalplerimizden parçalar koparıyor.

Birbirimize baktık. O ve ben.

Biz.

Ve dedi ki, "Seni sevdiğimi söylemişim, Della." "Biliyorum."

"Sana hep söyledim."

"Biliyorum."

Parmaklarını geri çekerek sikini kavradı ve vücudumla aynı hizaya getirdi. "Seni reddedemeyeceğimi bildiğin için mutlu musun? Seni duvara yapıştırdığım ve duramadığım için kendinden memnun musun? Sen

Bundan sonra seni olması gerektiği gibi sevip sevmediğimi asla bilemeyeceğim için mutlu muyum? Sonsuza dek merak edeceğim için mi? Sonsuza dek seni burada, bu odada becerdiğimi düşüneceğim ve artık bunların hiçbirini umursamayacağım için mi?"

"Evet. Birçok kez evet."

"Güzel."

Sırıttım. "Peki."

İtti, beni hızlı bir darbeyele doldurdu. "Beni bu hale getiriyorsun."

Alışmamı beklemedi, sadece tekrar tekrar daha derine salladı. "Bu, uyandığımdan ve sadece arkadaşımı değil ruh eşimi gördüğümünden beri üzerimde her zaman sahip olduğun güç."

Parmaklarım onu pençeledi.

Dudaklarıma yapışıp beni duvara yasladığı gibi vahşice öptüğünde nefesim kesildi. "Hem senden hem de kendimden sakladığım şey buydu." İtti. "Bu." Daha derine sürdü. "Sikeyim." İçime tırmanmaya çalışırken kükredi. "Bu. *Her zaman* bu olmuştur. Her zaman sendin." Ritmi melodisini kaybederken alnı benimkine çarptı. "Kahretsin, her zaman sendin, Della."

Böyle bir şeyi itiraf etmesinin verdiği kalp kırıklığıyla gözyaşları sel oldu.

Aşk, sonunda gördüğü gözlerindeki şokla ruhumu eritti. "Kurdele..."

İnançsızlıkla gözlerini kırıştıtırırken bakışları parlıyordu. İnançsızlık Sonunda kendine gelip itiraf etmesi için iki yıl birlikte olması gerekmişti.

"Artık umurumda değil." Keskin dişleri ve daha keskin neşesiyle gülümsedi. "İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Yargılamaları umurumda değil. I." *İt.* "Yapma." *İtme.* "Umurumda."

"Sonunda." Boynumu emip tekrar tekrar içime girerken güldüm.

Dudakları zehirli ve dili zehirliydi, ben onu tırmalarken, işaretlerken, bana daha kötü davranması için yalvarırken beni yavaşça öldürüyordu.

Ve yaptı da.

Öfkelendik, seviştik ve sahiplendik. Bir savaş.

Bir savaş.

En çiğ haliyle aşk.

Ve haklıydı.

İnanılmaz derecede haklısın.

Parmaklarımı saçlarına geçirerek inledim, "Hep sendin Ren.

Her zaman sen olacaksın." Yeminim onun geri kalan yıkımını tetikledi ve

Kilitli tuttuğu kapılar ardına kadar açıldı. "Sen benimsin." Hırladı.

"Biliyorum."

"Ve ben seninim."

"Biliyorum."

"Siktir." Nefes alışları ağır homurdanmalara dönüştü, beni daha hızlı sürerken, daha yükseğe tırmanırken, sürerken ve talep ederken sadece bir kez öksürdü.

Öpüşmelerimiz dağınık ve kontrolden çıkmıştı. Ellerimiz ağır ve dokunmaya aç.

Dudakları benimkileri zedeledi, kontrolsüzce titreyene kadar kanıma ihtiyaç ve arzu enjekte etti.

Zevk-acı içinde inleyene kadar vücudu içimde sertleşti. Daha hızlı itti.

Durmadan, olumlama üstüne olumlama, aşk üstüne aşk.

Parmaklarını klitorisime bastırduğında ve itişlerine mükemmel bir ritimle süründüğünde, artık savaşmıyordum, sadece onun verebileceği söze doğru koşuyordum.

Vücudum dönüyor, dönüyor ve dışa doğru parçalanıyor, istilasının etrafında dalgalanıyor, gözyaşlarımın gözlerime batmasına neden oluyordu.

Orgazmım biter bitmez Ren yüzünü saçlarıma gömdü, bir ulumayı yuttu ve o kadar sert, o kadar derin sürdü ki, kendimizi ahırların ötesinde bulacağımızdan emindim.

"Duramıyorum. Ben..." Vücudu benimkinin içinde titrerken gırtlğından aç bir inilti yükseldi. Gergindi, tehlikeliydi. Sonra vücudu tekrar tekrar zonkladı, sıcak sıçramalar beni onun olarak işaretledi, benimkini bulduğum kadar hızlı bir şekilde serbest kalmasını sağladı.

Uzun bir an boyunca ikimiz de kıpırdamadık. Kalplerimiz kilise çanları gibi çınladı.

Kol ve bacaklarımız davul gibi zonkluyordu.

Sonra çılgınlığın yerini bir yumuşaklık aldı ve bağımlılık yaratan yüksekliğimizden inerek birbirimize sarıldığımızda Ren yüzüme tüy gibi öpücükler saçtı.

Sessizce öksürdü ve gözlerimde daha fazla yaş birikmesine neden oldu.

Tatlı, bulanık duygular korkak, ürkek şeylerle savaştı ve ben ona sıkıca sarılıp her saat, her yıl savaşmak ve orada, birlikte kalmak istedim.

Bir öpücük daha kabul ederek, "Ren... benim için bir şey yapar mısın?" diye fısıldadım.

Sersemlemiş ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. "Her şeyi yaparım." "Bir doktora görünmeni istiyorum-"

Ama kapı çalındı. Kilitli olmayan kapı.

Ve açıldı.

Ve Cassie içeri girdi.

Ve gördü.

Her şeyi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REN

* * * * *

2020

"KAHRETSİN." Sanki onu adımının ortasında durdurabilecekmişim gibi elim havaya kalktı. "Cassie.

Dışarı!"

Dondu kaldı, kot pantolonum kalçalarımdaydı, Della kollarımda nefes nefese seks yaparken ve yarı çıplak bedenlerimiz hiçbir açıklamaya ihtiyaç duymayacak şekilde birleşmişken beni gördü.

"Lanet olsun." Cassie eliyle ağzını kapatıp kendi etrafında döndü. "Bu da ne-"

Arkası dönükken, Della'dan ayrılırken yüzümü buruşturdum. Geri adım atarak onu yavaşça yere bıraktım. Sabit durduğunda kotumu yukarı kaldırdım ve hala sert olan etimi kotumun içine soktum.

Fermuarımın sesi ve tokamın şingirtisi yanaklarımın alev almasına neden oldu, Della'nın iç çamaşırını yeniden düzenlemesi ve eteğini düzeltmesiyle daha da kötüleşti.

Kıyafetler bizi örtüyor olabilirdi ama az önce yaptığımız şeyin şiddetli kalp atışlarını, karışmış saçlarımızı ya da şişmiş dudaklarımızı durdurmuyordu.

Tüm o lanet zamanların.

Tüm o lanet yerlerin.

Sanki canlı canlı derim yüzülmüş ve her organım sergilenmiş gibi hissediyordum. Kendimi katledilmiş, kırılmış ve yaralanmış hissediyordum ve bunların hepsi Della'nın suçuymuştu. Ama aynı zamanda dehşete düşmüş, hayrete düşmüş ve kalbimin içinde ne tür korkuların gizlendiğini bilmediğim için kesinlikle sersemlemiş hissediyordum.

İki yıl boyunca yaptıklarımızı kabullenmekten kaçındığımı ve gençliğimizle dolu aptal bir yatak odasının beni kendime getirdiğini.

Beni itmesinden nefret ediyordum.

Ama onu bunun için de sevdim, çünkü kendimi hiç olmadığım kadar hafiflemiş hissettim,

Hiç.

Merkezde ve sakindim ve Cassie'yle kavga ederek Della'yla aramızda oluşan özel bağı bozmak istemiyordum. Bunun tadını çıkarmak istiyordum. Bir süreliğine diğer herkesi unutmak ve sadece onu sevmek istiyordum. Ona iyi olduğuma ve beslediği korkunun tamamen yersiz olduğuna dair güvence vermem gerekiyordu.

Titreyen ellerimi saçlarımda gezdirerek kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım.

Della bana suçlu bir bakış atarak beni kontrol etti, eşlik etmeye pek uygun olmadığımı gördü ve usulca, "Arkanı dönebilirsin Cassie," dedi.

Cassie temkinli bir şekilde omzunun üzerinden baktı, gözleri kısılmıştı. Bir anlığına bize baktı, incinmiş ve nefret doluydu. Sonra arkasını döndü, ağzı şoktan kocaman açılmıştı. Boğazını temizleyip, "Yani... *bir şeyler* olduğundan şüpheleniyordum ama... gerçekten

Doğru olduğunu biliyor musun?" Kollarını sıkıca kavuşturdu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum." Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Bizi birlikte gördüğü için üzgündüm ama habersiz geldiği için bu onun suçuydu.

Della'yla birlikte olduğum gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldığı için üzgündüm, ama onun gibi değildim. Birlikte olduğumuzda çocuktuk. Hiçbir anlamı yoktu.

Boğazımı temizleyerek bir öksürüğü daha gizledim. "Cassie, bence gitsen iyi olur-"

"Bekle." Della elini kaldırdı. "Söyleyecek bir şey yok." Sözlerini bitirmeden önce bana baktı: "Biz birlikteyiz. Bu kadar basit. Sana söylemediğim için özür dilerim, Cas."

Cassie'nin gözleri kısıldı, önce bana, sonra Della'ya, sonra tekrar bana kaydı. Öfkesi daha da arttı. "*Birlikte misiniz?* Bu her şeyi iyi ve züppe yapar, değil mi?" Gözlerini devirdi. "Sence de bu biraz... Bilmiyorum? Eski odanda böyle bir şey yapmak *iğrenç değil mi?* Bana ve aileme kardeş olduğunuzu söylediğiniz odada?"

"O geçmişte kaldı." Della'nın yüzü sertleşti, beni endişelendiren bir şekilde Cassie'yle kapışmaya hazırlandı. "Seçtiğimiz yerde ne yaptığımız ya da yapmadığımız seni ilgilendirmez."

"Öyle sayılır, çünkü burası benim evim!"

"Bizim de evimizdi!" Della bağırarak karşılık verdi. "Evet, siz de çocuktunuz!"

"Ve şimdi değiliz, bu yüzden bunu aşın!"

Cassie burnunu çekti. "Bu yine de doğru olduğu anlamına gelmez."

"Umurumda değil. Senin onayını beklemiyorum." Della kollarını kavuşturdu. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Cassie benimle yüzleşti, öfkesi bana odaklanmıştı. "O gece sizi ahırda gördüğümde onu daha önce öpmediğine dair bana söz vermiştin. Ona hiç dokunmamıştın. Ailemin karşısına çıktın ve hiçbir şey olmadığına dair hepimizi temin ettin."

Gitmek istedim. Duvarlar çok yakındı. Kapı çok uzaktı. Ama bu sadece Della'nın savaşı değildi. Benim de kavgamdı ve er ya da geç bununla yüzleşmek zorunda kalacağımızı hep biliyordum.

Daha uzun durarak, tenimdeki seks kokusunu atabilmeyi diledim. "Doğruyu söyledim. Hiçbir şey olmadı." Yüzümü buruşturdum. "O zaman."

Cassie dudaklarını büzdü, gözleri fırtınalarla doluydu.

"Ne kadar sürecektir?" Tehlikeli, tehlikeli bir soru.

"İki yıl," diye mırıldandım.

"İki yıl mı?" Cassie'nin yüzü bembeyaz kesildi. "Della..." Sanki kalbi kırılmış gibi ona baktı.

Della çaresizce omuz silkerken kendi kalp kırıklığı yüz hatlarını boyadı. "Sana söyleyemedim. Özür dilerim."

Cassie elini kaldırarak Della'nın görüş alanını kapattı ve gözlerini bana dikti. "Onu sadece iki yıldır becerdiğine inanmamı mı bekliyorsun? Birdenbire ortadan kayboldunuz. Buradan uzaklaştığınız *anda* az önce tanık olduğum şeyi yapmadığınızı kim söyleyebilir? Sikişmediğinizi kim söyleyebilir-"

"Sakın beni yapmadığım bir şeyle suçlamaya *cüret etme*." Çenem tiksintiyle sıkıldı. "Beni ne tür bir insan sanıyorsun?"

"Kendine yalan söylediği belli olan biri."

"Eğer beni bu kadar aşağılık görüyorsan, o zaman git!" Kapıyı işaret ettim. "Della'nın dediği gibi, bunun benimle hiçbir ilgisi yok-"

"On sekiz yaşına kadar bana dokunmadı." Della savunmaya geçerek önümde bir kalkan gibi durdu. "Aslında beni terk etti. Altı ay boyunca aramıza mesafe koydu ama bu sadece gerçeklerden kaçtığınızı ve artık kaçamayacağınızı gösterdi."

Cassie hiç istifini bozmadan çenesini eğdi. "Ne hakkındaki gerçek?"

"Gerçek şu ki ben ona aşıktım, o da bana aşıktı." Hırladım. "Bunu planlamamıştık. İnanın bana, karşı koymaya çalıştım. Ama o benim. Peki, burada işimiz bitti mi?"

Sessizlik çöktü.

Öfke biraz yatıştı ama Cassie dikkatini tekrar Della'ya çevirdi ve yeniden alevlendi. "Bu yine de bana söylemediğin gerçeğini değiştirmiyor."

"Şimdi sana söylüyoruz." Sabrımı korumak için elimden geleni yaptım. "Birlikteyiz, nişanlıyız ve-"

"Bekle. *Ne?*" Teni beyazlaştı. "Aman Tanrım. *Nişanlı* mısınız?" Cassie başını salladı. "Ve bilmeyi hak etmediğimi mi düşündün? Arkadaşlığımın bir uyarıya değer olduğunu düşünmedin mi? Geçmişimizin, Ren'in, bana bir tür bilme hakkı verdiğini düşünmedin mi?"

"Geçmişimizin hiçbir anlamı yoktu. Sadece takıldık, hepsi bu." Cassie kalbine bir yumruk bastırdı. "Vay canına, Ren. Sadece vay canına."

Pişmanlık içimi kapladı. "Bak, özür dilerim, tamam mı? Demek istediğim, Della her zaman-"

"Senin." Gözleri parladı. "Anladım. Şaşırdığımı bile söyleyemem. İkinizin arasında hep daha fazlası vardı. Aynı yatakta uyumak? Her zaman kalçalarınız birleşik miydi? Bu normal değildi." Gözlerini devirdi. "Babam boş vermemi, ikinizin de hayata zor bir başlangıç yaptığınızı ve birbirinizde bir aile bulup bunu telafi etmenizin anlaşılabilir olduğunu söyledi... ama benim her zaman şüphelerim vardı."

"Hiçbir şey söylemedin." Della kaşlarını çatı.

"Nasıl yapacağımı bilemedim. Birkaç kez bu konuda şaka yapmaya çalıştım ama babam beni duydu ve seni rahat bırakmamı söyledi. Birbirinizi biraz ürkütücü olacak kadar çok sevmenizin kimin umurunda olduğunu söyledi. Birbirinize sahip olduğunuz için mutlu olmalıymışım." Güldü. "Ama anlamalısın, benim iki erkek kardeşim var, bu yüzden kardeşliğin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve üzgünüm ama siz ikiniz? Siz asla kardeş olmadınız."

Dondum kaldım.

Başından beri yalanımın sağlam ve aşılmaz olduğuna inanmıştım. Meğer buna inanan tek kişi benmişim.

Diğer herkes sadece uyanmamızı, büyümemizi ve kabul etmemizi bekliyordu.

o.

"Lanet olsun." Öksürdüm.

Kendine daha sıkı sarıldı ve bana çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Artık bitti."

Sır ortaya çıktı."

"Açıklayabilirim." Della bir adım öne çıktı, parmakları ona aldığım ucuz taşlı yüzüğü döndürüyordu. Bir evlilik, bir hayat, bir yuva vaat eden

yüzük.

Sonsuza dek.

Cassie'nin annesinin cenazesinde ne kadar perişan olduğunun ve geçen hafta boyunca Della'nın dövmesini, yüzüğünü ya da kayıp elmaslı bileziğini fark etmemiş olması ne kadar keder körü olduğunun bir kanıtıydı.

Onları çıkarmadık - bir dövmenin çıkarılabileceğinden değil. Della dile getirmek istemediğinde bile gerçeği haykırıyorlardı.

Cassie'nin gözleri onu takip etti ve sahte safirin parıltısıyla daraldı.

"Ne zaman evleniyorsunuz?"

"Evlenemeyiz. Henüz değil," dedim.

Cassie daha fazla soru soramadan Della söze girdi. "Seni incittiğimizi biliyorum ve bunu sana birçok kez söylemek istedim. Sadece bilmiyordum zalim, kinci ya da gururlu görünmeden nasıl yapabileceğimi anlatacağım."

Cassie biraz yumuşadı. "Onun hakkında ne hissettiğini biliyordum, Della." "Biliyorum."

"İçeri girip sizi birlikte görmek, bunu açıkça söylemekten daha kötü."

"Bunu ben de biliyorum." Della'nın omuzları düştü. "Bunu planlamamıştık. Sadece... oldu işte."

"Bir daha asla buraya habersiz gelmeyeceğim." Acıyla karışık alaycı bir gülümseme takındı. "Tanrım, görüntüler... Onları aklımdan çıkaramıyorum."

"Özür dilerim," dedi Della usulca. "Gerçekten."

Cassie öfkesini silkelemeden önce tavana baktı. "Söyleyeceğim bir şey daha var ve sonra peşini bırakacağım."

"Ne?" Della sordu.

"Bana hayatındaki en büyük şeyi söylemedin -hepimiz neredeyse birlikte büyümüştük- ama sana kızımdan bahsetmediğim için kızmış gibi davrandın. Biraz ikiyüzlüydün ve bu beni çok kötü hissettirdi. Birlikte olduğunuzu anlıyorum, hatta kabul ediyorum ve bunun olacağını biliyordum ama bunu sakladığın için incindim."

Della ellerini birleştirdi. "Katılıyorum. Benim hatamdı. Ren sana söylemek istedi ama ben... gergindim."

"Gergin. Benim için mi?"

"Neden?" Della gözlerini kaçırdı.

"Ah, anladım." Cassie hüzünle güldü. "Onu senden çalmaya çalışacağımı düşündün, öyle mi?"

Della irkildi, sanki bir büyüü çağırıp bu karmaşayı düzeltebilecekmiş

gibi yüzüğünü tekrar çevirdi. Parmağındaki o söze güvenmiyormuş gibi görünüyordu.

Yaptığım teklif. Bir gün onunla evleneceğime olan inancım.

Della'nın üzerindeki baskıyı kaldırarak bir adım öne çıktım. "Bu işi berbat eden benim. O değil."

Cassie usulca kıkırdadı. "Aynı Ren, kendi hatası olmadığı halde suçu üzerine alıyor." Bana acımasız ya da alaycı değil, dürüst ve incitici bir gülümseme verdi. "Bu işi sen batırmadın, *biz batırdık*."

Della'ya doğru ilerleyerek beceriksizce onun önünde durdu. "Sanırım benim de sana bir özür borcum var. Gençliğimde nasıl biri olduğumu biliyorum ve yaptığım bazı seçimlerden gurur duymuyorum. Bu seçimlerin Ren'i senden uzaklaştıracakmışım gibi görünmesine neden olmasından nefret ediyorum."

Kaşlarımı çattım, sanki elden ele dolaştırılacak bir eşyaymışım gibi konuşmalarına sinirlenmişim. Sanki bu konuda hiçbir söz hakkım yokmuş gibi.

Della yavaşça başını salladı, daha genç ama daha sert ve çok daha asil görünüyordu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Cas. Birçok kez sana gerçeği söylemek istedim. Sana olması gerektiği gibi güvenmediğim için özür dilerim."

Cassie iç çekti. "Keşke daha önce bilseydim."

"Keşke sana daha önce söyleseydim." Della ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Yani... bu senin için sorun değil mi?"

Cassie başını salladı. "Elbette. Bu bir şok bile değil. Biz bir aileyiz ve ikinizi de seviyorum."

Della kollarını Cassie'ye doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

Cassie uzaklaşmadan önce uzun bir süre birbirlerine sarıldılar. "Kızımı kucağıma verdikleri anda büyüdüm ve bu yüzden dürüstçe söyleyebilirim ki sizin adınıza mutluyum. Bunu çözdüğünüz ve birlikte olduğunuz için çok mutluyum ama... herkes öyle değil."

"Ne demek istiyorsun?" Della bana endişeli bir bakış fırlattı.

"Yani... Buraya sizi bir şeyler yaparken yakalamak için gelmedim-" Elini salladı. "Size bir şey söylemeye geldim ve zaten çok uzun sürdü." Omzunun üzerinden bir bakış atarken tüm vücudu kaskatı kesildi. "Çok fazla zamanınız yok."

Açık kapıya tekrar bakınca sistemim alarma geçti, adrenalin salgıladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... Liam az önce aradı. Katılmak isteyip istemediğini görmek için yerel polisle iş deneyimi yapıyor."

"Bu neden bir sorun olsun ki?" Zihnimin kötü sonuçlara varmasına izin vermemek için elimden geleni yaparak kestirip attım.

"Öyle değil." Cassie onun kolunu ovuşturdu. "Bu işte çok başarılı olacak. Ama senden bahseden bir konuşmaya kulak misafiri olduğu için panik içinde beni araması bir sorun."

"Ren'den mi bahsediyorsun?" Della sertçe sordu. "Ne söylediler?"

Önümüzde volta atan Cassie, gevşek saçlarını omzuna dökülene kadar bir ip haline getirdi. "Tanrım, bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Sizlerin geri dönmesi babam için dünyalara bedel. Çiftlik için endişelenmeden yas tutabilir. Ve süresiz olarak kalmanızı istediğini biliyorum. Ama... bunun nasıl olacağını bilmiyorum."

"Neden?" Ona doğru ilerleyerek omuzlarından tuttum ve yüzüme bakması için döndürdüm. "Çıkar ağzındaki baklayı Cassie. Neler oluyor?"

"Buraya doğru geliyorlar."

"Kim?" Hırladım. "*Kim* geliyor?" "Polis."

Cassie bana dehşet dolu bir bakış atarken içim buz kesti. "Kasaba konuşuyor, Ren. Bir şeyler döndüğünü biliyorlar. Kasabada Yıllardır ne kadar hızlı kaybolduğuna dair söylentiler ve neden kaybolduğuna dair teoriler var." Cassie'yi bırakarak Della'ya doğru hışımla ilerledim ve onun yanından ayrılmadım, Bir tehdit hissediyor ama onu bundan nasıl koruyacağından emin değil. "Teoriler anlamsız. Ayrıca, bu onları hiç ilgilendirmez."

"Katılıyorum, değil. Ama Liam, sağ olsun, o gece annemle babama söylediklerinizi duymuş. Merdivenlerde saklanıyordu."

"Ne?"

Yüzünü buruşturdu. "Satın alındığını ve seni tutanların adının Mclary olduğunu biliyordu. Della'nın onların olduğunu ve onunla nasıl kaçtığını duymuş."

Geriye doğru takıldım. "Oh, lanet olsun." "Oh, hayır." Della bembeyaz oldu.

"Allah kahretsin!" Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek öfkeyle baktım. "John ve Patricia'ya sadece onun kız kardeşim olmadığını kanıtlayabilmek için söyledim, bu bilginin herkes tarafından bilinmesi için değil!"

"Biliyorum. Bu konuda kendini kötü hissediyor ama o daha çocuktu Ren." Cassie'nin

Yüzü özürle kazınmıştı. "Tek duyduğu sığırların damgalanması, parmaklarının kesilmesi ve senin Della'yı kaçırdığın için polisin peşinde olduğunu söylemenle ilgili bir hikâyeydi. Arkadaşlarına anlatmamak için çok cazipti."

"Kahretsin." Başımı öne eğdim. "Asla bir şey söylememeliydim."

"Ama Ren beni hiç kaçırmadı," dedi Della, gergin ve stresli bir sesle. "O bilmiyordu. Hem zaten ailem de dünyanın en iyi insanları sayılmazdı. Beni onlardan alarak bana bir iyilik yaptı."

"Bunu biliyorum." Cassie başını salladı. "Liam da her şeyi berbat ettiğini biliyor. Ona defalarca bağırdım. Sadece, okuldayken paylaştığı dedikodular ebeveynlerin ve öğretmenlerin kulaklarına ulaşacak kadar yayıldı ve şimdi... şey; şimdi sen şehre döndün ve sanırım bu onları konuşturdu tekrar."

Ensemi sıkarak küçük odada volta attım. Patricia ve John'un karşısına geçip onlara hayatımı mahvedecek kadar bilgi verdiğimde, oradan kelepçelenerek çıkarılmaya tamamen hazırdım.

O zamanlar, Della'nın onlarla kalmasını sağlamak için özgürlüğümü feda edebileceğimden umurumda değildi.

Ama şimdi... şimdi, kaybedecek çok şeyim vardı.

Gözlerim Della'nınkilerle buluştu. "Gitmemiz gerek. Hemen şimdi."

Della konuşmadı, sadece başını salladı ve hemen şifonyerin yanında açtığımız sırt çantalarına döndü.

Cassie kapının yanında durmuş, kışı burada geçirme umudumuzu toparlamaya hazırlanışımızı izliyordu.

John bizi gönderirken haklıydı.

Gelmemeliydik.

"Sen, sen gidemezsin. Bir daha olmaz," diye mırıldandı Cassie.

"Babamın sana ihtiyacı var, Ren. Hepimiz kalmanı istiyoruz."

"Yapamayız." Della'dan bir çanta aldım ve öksürükle savaşılarak giysilerimizi tıktırdığımız çekmeceyi açtım. "Onu kaybetmeyeceğim. Kaybetmeyeceğim."

Şimdi. Ben yanlış bir şey yapmadım-"

"Dur."

İçimdeki her şey bir tuğla duvara çarptı.

Başımı kaldırdım, gözlerim Cassie'nin arkasındaki iki gölgeye kilitlendi. Ahırın kasvetinden, yıllardır ara sıra birkaç saman balyası sattığım için tanıdığım iki üniformalı subaya dönüştüler.

Della dondu kaldı, çantasını yere bıraktı. "Bekle. Hayır."

"Özür dilerim hanımefendi." İkisinden daha yaşlı ve bıyıkları ağarmış olanı yaklaştı, üçümüzü de taradı ve sonra, "Ren Wild, Della McLary'yi kaçırmaktan tutuklusun ve bizimle geliyorsun," dedi.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2020

Daha önce de kapana kısılmıştım.

O kadar uzun zaman önceydi ki, zaman beni birçoğundan kurtardı, ancak kilitli bir kapı, iki yönlü ayna ve bileklerimden çıkarılmış kelepçelerin masanın üzerinde gümüş gibi parladığı parlak ışıklı bir odada oturmak beni doğrudan farklı bir esaret türüne geri götürdü.

Burada benden bayılana kadar çalışmam ya da domuzlar yemeden önce artıkları yemem beklenmiyordu ama onlara bir şeyler vermem *bekleniyordu*.

Nasıl olduğunu bilmediğim bir şey.

Kapı açıldı ve küçük hapisaneme bir ziyaretçi geldi. Ağarmış bıyıkları ve sıska bedeniyle memur, sanki gece boyunca çalışmak benim için olduğu kadar onun için de eğlenceliymiş gibi yorgun bir şekilde iç çekti.

Masanın karşı tarafındaki boş sandalyeye oturdu.

Elindeki manila klasör masaya çarptı ve bana bıkkın bir gülümseme verdi.

Bunu yemedim ama yorgunluğunu ve yaşlı, yorgun olduğunu ve cadı avına çıkmadığını anladım... sadece işinin gereğini yapıyordu. ve kasabasının vatandaşlarını koruyor.

"Yani..." Boğazını temizledi ve ellerini masanın üzerinde dosyanın iki yanında düz bir şekilde yaydı. "Senden daha önce istediğimizi biliyorum ama bize bir şey vermen gerekiyor."

Sandalyede arkama yaslandım, uzun süre oturmaktan kaskatı kesilmiş ve hafifçe üşümüştüm. Ciğerlerim ağrıyordu ve göğsümdeki hafif tıkkı beni sinirlendiriyordu. "Sorularınızdan kaçmıyorum. Eğer cevapları bilseydim onları."

Kaşlarını çattı. "Hâlâ Mclary'lerin çiftliğinin nerede olduğunu bilmiyor musun? Annenin adını bilmiyor musun? Ne hakkında hiçbir şey kanıtlayamazsın

Bana söyledin mi? İşçilik için satın alındığını ve on yaşındayken kaçtığını?"

"Elimde hiçbir kanıt yok. Gerçek soyadımı bile bilmiyorum. Tek bildiğim parmağımı ben kesmedim, Willem Mclary kesti. Kalçamı ben dağlamadım, Willem Mclary dağladı. Kabul ettiğim tek suç kızlarımı *kaçırmış olmam*, ama isteyerek değil. Hayatını kurtarmaya çalışan bir çocuktum. İstedğim *son* şey bir bebektir."

Onu çantamda ilk bulduğumda ona karşı duyduğum çocuksu nefreti hatırlayarak kıkırdadım. "Tüm erzağımı ezmiş ve tüm gücümü tüketmişti. Beni öldüreceklerinden bu kadar emin olmasaydım, geri döner ve onu bırakırdım."

"Ama sen yapmadın."

"Yapmadım."

Tırnağıyla masaya vurdu. "Ama bu on dokuz yıl önceydi. Onu başka bir yere de bırakabilirdiniz. Herhangi bir şehirdeki herhangi bir polis karakoluna."

"Denedim."

Daha uzun oturdu. "Ah, evet. Tanımadığın bir kasabada, adını bilmediğin bir aileyle birlikte."

"Bu doğru."

"Onu birkaç günlüğüne mi bıraktın?"

"Evet. Sana söylediğim gibi, onu televizyonda gördüğüm için geri döndüm. Bir haber muhabiri, kimse sahip çıkmazsa koruyucu aileye verileceğini söylemişti. I

O zamanlar ondan nefret etmiş olabilirim ama o kaybolmayı hak etmedi."

Kalbim anılarla biraz sıkışmıştı. Geri döndüğümde beni nasıl sevindirdiğini. Onu bir daha asla terk etmeyeceğimi bilerek kurduğum derin bağ. Ona hak ettiği hayatı vermek için ne gerekiyorsa yapacağımı. Ona, yaşı ne olursa olsun bir insanın bir başkasını sevebileceği kadar derinden ve gerçekten aşık olduğumu.

Polis bana bakarken sessizlik çöktü. Adı Martin Murray'di ve iyi bir adamdı. Dürüst ve çalışkandı ve ondan korkmuyordum. Yapmadığım bir şeyi itiraf etmeye zorlanmaktan da korkmuyordum. Sadece bana ait olmayan bir şeyi aldığım için haklı olarak hak ettiğim tepkilerden korkuyordum.

Bu gerçeği inkâr etmeye çalışmıyordum.

Ben sadece Della'yı asla incitmediğimi görmelerini sağlamaya çalışıyordum. Onu doğru yetiştirmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve sadece bunu ummak zorundaydım.

suçum için biraz hoşgörü önerdi. Ayrıca hapse girip onu tek başına bırakırsam Della'nın beni affedeceğini ummak zorundaydım.

En azından Wilson'lar yine
yanındaydı. En azından
güvendeydi.

Beni mi düşünüyor?

Yatak odamızdan çıkarılıp polis arabasına tıklandığımdan beri nasıl bir
panik yaşıyordum?

Onu çok özlediğim için öksürdüm.

Sonunda Martin Murray hayal kırıklığı içinde güldü. "Sen
Biliyor musun, senin büyüdüğünü gördüm. Çok sık değil ama sen Cassie
Wilson'ı eve sarhoş dönmesin diye almakla meşgulken ben de devriyeye
çıkıyordum. Nerede olursan ol, Della senin yanındaydı. İkinizi birlikte
görmektense ayrı görmek daha garipti. Ona iyi davrandığını biliyorum.
Aklınızda kaçırma olmadığını da biliyorum. Sizi hapse atmaya
çalışmıyorum, Bay Wild.

Ben sadece bu davayı çözmeye çalışıyorum."

"Adımın Ren olduğunu biliyorsun. Kullan onu."

Bir kez başını salladı. "Bu soruşturmayı ne kadar zorlaştırdığınızı
anlamalısınız."

"Niyetim bu değildi." Kıpırdamadan oturarak bir sonraki soruyu
bekledim -yine cevaplayamadığım başka bir şey. Ama yine içini çekti ve
dosyayı açtı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

"Tamam..." Öne doğru kaydım, daha yakına eğildim. Gözlerim
elindeki belgenin daktiloyla yazılmış ön sayfasına kilitlendi. En üstte bir
sürü rakam, *çözülemeyen* kelimeler, bir tarih ve sonra da bir isim vardı.

Della'nın adı.

Della Donna Mclary'nin Kayıp Dosyası.

Göbek adı vardı. Hiç
bilmiyordum.

Sayfayı çevirip kâbuslarıma giren o yerin parlak bir fotoğrafını
çıkarınca ağzım kurudu. "Bu onların çiftliği mi?"

Kelimeler boğazımda kayboldu ve beni dilsiz
bıraktı. Sert bir öksürüğün ardından başımı
salladım.

Çürümüş verandası ve gelişigüzel panjurlarıyla aynı harap çiftlik evi.
Uzakta, diğer kokuşmuş, aç çocuklarla birlikte uyuduğum aynı ahır.
Makineler, traktörler ve hayvan yemleri çamurlu bahçelerde bakımsız bir
şekilde dağılmıştı.

Bu konuda hiçbir şey unutmamıştım.
Tek bir şey bile.
Sırtımdaki ter, kaslarımdaki ağrı ya da kanımdaki ateş değil.
Terk edilme ve istismarın ruhu parçalayan hissi değil. Martin
başka bir resim gösterdi. "Bu onlar mı? Willem ve Marion
Mclary?"

Yine, tek bir şey bile unutmamıştım.
Willem'in giydiği kirli tulumdan karısının tercih ettiği soluk güneş
elbisesine kadar. Her şey kirli ve sevimsizdi ve sürekli bir açgözlülük havası
taşıyordu.

Tekrar başımı salladım.
"Peki ya bu?" Üçüncü fotoğrafı Della'yı gösteriyordu.
Buraya ait olmayan pembe yanaklı bir bebek. Meraklı mavi gözleri ve
tombul yumruğuna dolanmış bir kurdelesı olan bir bebek. Tek giydiği bir
bebek bezi ve üzerine yemek sıçramış mor bir önlüktü.

Bir hamamböceği gibi koşuşturduğum ve onlar bakmıyorken yerden
kırıntılar çaldığım aynı mutfakta mama sandalyesinde oturuyordu.

Sesim geri geldi, bana okuma yazmayı öğreten bebek sayesinde sesim
yeniden yükseldi. "Bu o. Della Mclary."

"Neden artık birbirinize Vahşi
diyorsunuz?" "Çünkü bunu paylaşmamız
için o seçti." "Ama bu yasal bir isim
değil?"

"Hayır."

Alnı çatıldı. "Hiçbir belge olmadan sahte bir isim kullanarak nasıl bu
kadar uzun süre hayatta kalabildin?"

Omuz silktim. "Şans mı?"

Kıkırdadı. "Bence kendi şansını kendin yaratıyorsun,
Ren." "Kendi yolumu kendim çiziyorum, eğer
kastettiğin buysa."

Göz teması kurduk ve gülümsedik.

Bu poliste beklenmedik bir arkadaş bulmuştum. Bu polis on dokuz
yıllık çözülmemiş bir suç için bana zulmetmeye çalışıyordu.

Bir tomar kâğıt çıkaran Martin, değişiklik olsun diye bana biraz bilgi
vermeden önce metni gözden geçirdi. "Della'nın kayıp olduğu babası
tarafından bildirilmiş. Yerel polis raporu yazmak için çiftliğe gittiğinde,
ahırda temizlik eksikliği ve başka sakinlerin izleri olduğunu not etmiş.
Diğerleriyle orada mı yattığınızı söylemişsiniz?"

"Evet."

"Polis oraya gittiğinde neden onları görmedi?"

"Bir sığınak vardı." O döneme ait şeyler fihristini karıştırdım. "Mclary bir kıyamet güncüsüydü. Yiyecek ve erzak dolu bir sığınağı vardı. Bir ziyaretçinin geldiğini duysa hepimizi oraya tıkar." Güldüm, ama bu gülünecek bir şey değildi. "Bu aylık bir olaydı, teşekkürler Papaz Willem'le bir iki kadeh bir şey içiyor. Kiliseye bağış yaptı, görüyorsunuz... imajını koruyor."

"Peki yanınızda kaç çocuk vardı?" Martin bir kalem aldı ve boş bir kâğıdın üzerinde tuttu.

"Emin değilim." Kaşlarımı çattım, o zamanlar sayıların nasıl çalıştığını bilmezken saymak için elimden geleni yapıyordum. "On. On beş, belki?"

"Ve tüm erkekler?"

"Hayır. Bütün erkekler değil." Kara bakışım ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. "Kızlar Mclary'nin favorisiydi."

Martin bembeyaz kesilmiş, bir şeyler karalıyordu. "Çiftlikte yandıktan sonra nereye gittiklerini bilmiyor musun?"

"Birkaçı öldürüldü, o kadarını biliyorum. Siyah takım elbiseli bir adam geldi ve diğerlerini götürdü. Başka bir satış. Başka bir işlem. Ondan sonra ne olduğunu bilmiyorum."

Tüm kariyeri muhtemelen alkollü araç kullanma suçlarını yazmak ve aile içi anlaşmazlıkları çözmek üzerine kurulu olan polis, kalemini bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. Bu tür görüntüler silinip atılabilecek türden değildi.

Yavaşça dosyayı tekrar karıştırdı ve başka bir belge çıkardı. "Sana söyleyeceğim şey geleceğin üzerinde etkili olabilir de olmayabilir de ama tutuklanmandan sonra Mclary'lerin izini bulmak için elimizden geleni yaptık. Onlara kayıp kızlarını bulduğumuzu müjdelemek için."

Bu konudaki duygularımı sakladım.

Della'yı benden almadan önce hepsini öldürebilirdim. "Onlar öldü. İkisi de."

Sandalyemde sarsıldım. "Ne kadar sürecek?" Meğer kimseyi öldürmeme gerek yokmuş. "Altı yıl."

"Nasıl?"

"Marion Mclary, Willem'i pompalı tüfekle vurdu, sonra da silahı kendine çevirdi."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

"Cinayet ve intihar." Martin omuz silkti. "Dava açık ve kapalıydı. Mülkleri, yıllardır haciz tehdidinde bulunan bankanın eline geçti ama asla satılmadı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, çiftliğe dokunulmadığı ve söylediklerinize dair kanıt bulabileceğimiz anlamına geliyor."

"Ya yaparsan?"

"O zaman bana göre ortada bir suç yok." "Bu aramayı yapma yetkiniz var mı?"

Martin ayağa kalktı. "Burası benim kasabam ve sen de benim vatandaşsın. Seni gençliğinden beri tanıyorum ve John her on dakikada bir telefonumu arayıp serbest bırakılmanı talep ediyor. Sana kefil oluyor. Kanıt olmadan seni yirmi dört saatten fazla tutamayız ve umarım bulacağımız kanıtlar herhangi bir suçu ortadan kaldırır ve bu sadece küçük bir rahatsızlık olabilir."

Ona baktım, peygamber devesi gibi yükseliyordu. "Peki... şimdi ne olacak?" "Şimdi, sen ve ben küçük bir yolculuğa çıkıyoruz. Ve umarım, biz

Geri döndüğünüzde, tüm bu karmaşa ilk ve son kez çözülmüş olacak."

KIRK ALTINCI BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2031

BİR NUMARALI OLAY.

Seni uyardığım beş kişiden ilki. Ren'in sözde kaçırılmamdan dolayı tutuklanması.

Polis onu götürürken yaşadığım panik halini anlatmama gerek yok. Aracın peşinden nasıl koştuğumu, yeterince hızlı koşamayana kadar cama nasıl vurduğumu. Dizlerimi çakıl taşları ısırırken ve gözyaşlarım ciğerlerimden hava çekerken yola nasıl yığıldığımı. Cassie'nin beni nasıl kucağına alıp eve sürüklediğini ve John'un telefona sarılıp Ren hakkında bilgi isteyerek tam bir baş belası oldu.

Hayatımın en uzun gecesi.

Üç kez John'un Land Rover anahtarlarını çalmaya ve Ren'i götürdükleri yere gitmeye çalıştım. Ve üç kez, John sert bir bakışla ve bir polis memuruna saldırmaktan daha sert bir bilgelikle onları benden aldı ve Tehditler bu işi sorunsuzca bitirmenin yolu değildi.

Şafak söktüğünde herkes bitkin bir haldeydi ve hala dünkü kıyafetleriyle haber bekliyordu - herhangi bir haber.

Sonra Ren'in bir süreliğine şehir dışına çıkacağı haberi geldi ve ben de kendimi kaybettim.

John'dan telefonu aldım ve dinleyecek kadar şanssız olan herkese küfürler savurdum. Tehdit ettim, yalvardım ve ağladım, ancak otoritenin sert sesi bunun sonuçlandırılması gereken bir mesele olduğunu ve bunun en hızlı yol olduğunu söyledi.

Telefonu yüzüme kapattılar.

Derin nefes alıp kendimi merkeze koymalıydım.

John'un benimle konuşmasına ve bizi gerçekten ayıramayacaklarını anlayacak kadar sakinleşmesine izin vermeliydim.

Yapabilirler mi?

Yapabilirler mi bilmiyordum. Yasaların nasıl işlediğini, onu neyle suçlayabileceklerini ya da onu benden ne kadar süre uzak tutabileceklerini bilmiyordum.

Tek bildiğim Ren beni terk ettiğinde hayatımın en kötü zamanını yaşadığımdı ve bunu tekrar yapamazdım. Öylece oturup bize bunu yapmalarına izin veremezdim. Onun özgürlüğünü almalarına izin veremezdim.

Garaj yolundan odamızın dağınıklığına doğru hızla ilerledim ve Ren'in sırt çantasını yatağının üzerine bıraktım.

En son düşen şey, ne pahasına olursa olsun korunan, plastikle sarılmış ve iple bağlanmış el yazmamdı.

Ren'in beni kötü niyetle kaçırmadığına ya da isteğim dışında alıkoymadığına dair tek kanıtım buydu. Tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu kanıtlamanın tek yolu vardı.

Ona yaptıkları için ailemden nefret ediyordum. Bana göre onlar ölmüşlerdi ve hep öyle kalacaklardı. Onlar aşağılık insanlardı ve Ren onların yanında bir azizdi.

Temiz kıyafetlerimi giyip saçlarımı kurdelemle bağladıktan sonra yolun karşısına uçarken kavga çıkmasını bekliyordum. Yolculuğumu hızlandıracak bir araba olmadan karakola koşmak zorunda kalacağımı tahmin ediyordum.

Ama şüphe etmemeliydim.

Cassie ve John eski Land Rover'ın yanında durdular, anahtarlar endişeli ellerinde şingirdiyordu, yüzlerinde savaşa gidecekmiş gibi bir ifade vardı.

Yine gözyaşlarına boğulmadım ama onlara şiddetle sarıldım ve Cassie'nin el yazmama göz atıp durduğu ama ne olduğunu sormaya cesaret edemediği arka koltuğa tırmandım.

Polis merkezine vardığımızda ise neredeyse çok geç kalmıştık.

Ren'e temiz siyah bir tişört ve kalçalarına kadar inen siyah bir palto verilmişti. Dağınık kot pantolonu ve yıpranmış botlarıyla Bir cesedi incelemeye gitmek üzere olan asık suratlı bir dedektif. Yanında bir memurla karakoldan çıktı, yüzü okunmuyordu ve elleri yumruk olmuştu.

"Della."

Yüzündeki şok ifadesi beni çözdü ve gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. Tek yapmak istediğim kollarına atılmak ve onun hayatını benimkiyle takas etmek için her şeyi teklif etmektir. Ama yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Onu görmezden gelerek dikkatimi yanındaki kır saçlı subaya verdim ve

sanki tüm cevaplar elimdeymiş gibi el yazmamı uzatarak son sürat koşmaya başladım.

"Beni kaçırmadı. Reşit değildi. Daha iyi bir şey bilmiyordu. Lütfen-" Ağır kâğıdı polisin kollarına iterek talepte bulundum. "Okuyun. Bilmeniz gereken her şey var. Kanıtlayabilmemin tek yolu Ren ile mutluydum. Kendi çıkarları için çocuk alıp satan ebeveynlerle olabileceğimden daha mutluydum. Lütfen, bana inanmak zorundasınız. Onu serbest bırakın."

Ren beni kenara çekti. Kelepçe takmıyordu ve Parmakları yanağımda yumuşacıktı. "Sorun değil Della. Onlarla gitmeyi kabul ettim. Her şey yolunda."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... bir şey gün ışığına çıktı ve bunu açıklığa kavuşturmanın en hızlı yolu bu olabilir."

John bir adım öne çıktı. "Ren'i nereye götürüyorsanız, hepimiz geliyoruz."

Memur başını salladı. "Üzgünüm. Yol sekiz saatten fazla sürüyor. Bayım.

Wild bize eşlik etmeyi kabul etti ama başka kimse yok."

Ren bir kolunu bana doladı ve polisle yüzleşmek için dönerken şakağımı öptü. "Getirin onu."

"Ne?"

"Lütfen," dedi Ren. "Bunu görmeye hakkı var."

"Neyi görmeye?" Cassie sordu.

Memur onu görmezden gelerek Ren'e baktı. "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum."

Ren polisin elinde ağırlaşan el yazmasını işaret etti. "Bu bizim hikâyemiz. Bu bizim gerçeğimiz. Della benim gerçeğim. Ve bunu bilmeyi hak ediyor."

Titrememi durduramıyordum, onun yanına sokuldum. Geleceğim pamuk ipliğine bağlıydı ve memur John'a bir kanundan ziyade bir arkadaş olarak bakıyordu.

infazcı. "Hepinizi alamam. Yeterince yer yok." John'un göğsü şişti. "Kendimiz gideriz."

"Hayır." Ren başını salladı. "Bu Della ve benim kendi başımıza yapmamız gereken bir şey."

"Ne yapmak?" Cassie sonunda herkesin dikkatini çekerek sordu.

Memur önce Ren'e sonra da bana bir bakış attı, sonra da itiraf etti:

"Bir

Mclary'ler öldü. Arazilerine hala dokunulmadı ve Bay Wild bu soruşturmada bize yardım etmeyi kabul etti."

Öldü mü?

*Daha çok ürperdim.
Bana hayat veren ebeveynlerim.
Her şeyden çok nefret ettiğim ailem.
Gittiler.*

"Geliyor." Ren doğruldu. "Ya da ben gelmiyorum."

Nasıl ölmüşler?

Ne kadar zamandır ölülerdi?

Bunca zaman bizi ülkenin dört bir yanında kovalayan karanlık, şeytani bir leke oldular.

Ben bunların ne anlama geldiğini sormadan memur yavaşça başını salladı. "Tamam. Geliyor."

Ellerinde benim sözlerimle polis arabasına doğru yürürken ve dün gece Ren'i tutuklayan ikinci memur direksiyonun arkasında sabırla otururken ekledi, "Gidelim. Önümüzde uzun bir yol var."

** * * * **

Sekiz saat boyunca bir polis arabasının arkasında şoförlük yapmanın nasıl bir duygu olduğunu anlatamam.

Durduğumuz her trafik ışığında insanlar içeriye bakıyor, suçlu olduğumuza inanarak bizimle alay ediyorlardı. Her tuvalet molasında ve bir şeyler atıştırdığımızda, neden kelepçelenmediğimize dair dikkatli bakışlar ve şaşkın bakışlarla karşılaştık.

Yolculuğa altı saat kala ıssız bir yolda bir lokanta bulduk ve garip bir akşam yemeğini paylaştık. Yemeklerimizi yerken garson kız gözlerini Ren'den alamıyordu, sanki Ren kötü şöhretli bir kanun kaçağıydı ve bu onu daha da çekici kılıyordu.

Bunun beni ne kadar kışkırttığından bahsetmek istemiyorum. O zamanlar bile Ren'i benim kadar yakışıklı buldukları için kadınlara kızmakla ne kadar aşağılık biri olduğumu. Hala ağzımda onun öpücüklerinin ve içimde onun orgazminin olduğunu bilmiyorlardı.

Bunlar benim sırlarımdı ve bu bilgiye sımsıkı sarıldım... nereye gittiğimizden ve oraya vardığımızda neler olacağından korkmamak için elimden geleni yapıyordum.

Martin Murray, biz arabadan inerken kendini tanıttı. Polis karakolu, tavırları ve konuşmalarıyla sessizdi ve boşlukları doldurması için memur arkadaşı Steve Hopkins'i bıraktı.

Kimse sohbet havasında olmadığı için doldurulacak bir boşluk da yoktu.

Ren ve ben birkaç uzun bakış, birkaç fısıltılı cümle paylaştık, ama sessizlik bizi de etkilemişti, düşüncelerimiz çoktan geçmişteydi - ülkenin öbür ucuna gittiğimiz geçmişte.

Sonunda ana caddesi perişan, evleri seyrek, haçı eğri büğrü bir kilisesi olan sakın bir taşra kasabasına vardık, Memur Murray doğruca yerel emniyet teşkilatının küçük uydu ofisine gitti ve hep birlikte Bob Colton ve Remy Jones'la -ailemin olay yerine ilk gelen diğer iki memurla- görüştük.

ve uykusuz, bol kahveli ve uzun bir yolculukta yarının maceraları hakkında sohbet ettiler.

Bob Colton, Mclary çiftlik evinin anahtarlarını çoktan toplamıştı. Evin yıkılması ve arazinin bölünmesi ihtimalini düşünen bankadan, kimsenin bu kadar büyük bir evi satın almakla ilgilenmediğini çok fazla çalışmaya ihtiyacı olan bir yer.

Sonra tekrar, o çiftlikte gerçekten neler olduğu konusunda herkesi aydınlatmak için oradaydık. Ve bu da satılmamasının bir başka nedeni olacaktı.

Yolda Martin, Ren'e anlattıklarını bana da anlattı. Annemin babama yaptıkları hakkında.

Birisi pis kokuyu rapor etmeden önce iki cesedin haftalarca çürümeye bırakıldığı boş ev hakkında.

Adli tıp ekibi annemin babamı neden öldürdüğüne dair ipucu bulmak için evi taradığında, kayıp çocuklar, kötü niyetli istismar ya da satın alınmış çalışanlarla dolu bir ahırla ilgili tek bir ipucu bile bulamamıştı.

Bu Ren'i endişelendirdi. Belli oluyordu.

Gözlerinin arasındaki kırıksıklık hiç durmadan çatıldı. Gözleri karanlık ve çalkantılıydı.

Öldüklerinde yalnızdırlarsa, çocuklar neredeydi? Onları sattılar mı yoksa öldürdüler mi?

Bu sorular aklımı kurcalıyor, geceyi duşta sadece soğuk su ve paylaşabileceğimiz tek bir havlunun olduğu pis bir motelde geçirirken uyumayı imkansız hale getiriyordu.

En azından Ren ve bana aynı odayı vermişlerdi.

Birbirimiz için ne ifade ettiğimiz, birlikte kalmamızın yasadışı olup olmadığı ya da tüm bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir konuşma yapılmadı. Şimdilik herkes gerçekten nereden geldiğimizi ve Ren'in ne yaptığını öğrenmeye odaklanmıştı. katlandım.

Kapımızın önünde oturan bir polis memuru, bu küçük gezintide sadece misafir olmadığımızın ve Ren'in hala şüpheli olduğunun tek işaretiydi.

Martin odamızı inceledikten sonra bizi yalnız bırakmak için dışarı çıktığında, Ren'e parmağıyla işaret ederek, "Kaçmayacağına güveniyorum, evlat," dedi.

Buraya özgürce geldiniz. İşbirliğine devam edin, bu hepimiz için daha sorunsuz olacaktır."

Kapı kapanırken Ren başını salladı ve ben de nefesimin altında, "Adı Ren... oğlan değil," diye fısıldadım.

BÖLÜM KIRK YEDİ

REN

* * * * *

2020

Mclary'nin arazisine attığım ilk adım beni karmaşık bir duygu tarifiyle doldurdu.

Nefret.

Korku.

Öfke.

Sanki daha dün ayrılmışım gibi hissediyordum, ama ev hatırladığımdan daha küçüktü, traktörler o kadar korkutucu değildi, ahır o kadar büyük ve küçük çocuklar için aç değildi.

Evden iki memur, cinayeti/intiharı denetleyen iki memur ve iyi bir önlem için iki memurdan oluşan maiyetimizle Della ve ben hiç olmadığımız kadar popülerdik.

Hepimiz çamurlu araba yolundan çürüyen saman balyalarının yanından ve hurda demir yığınının etrafından geçerek, çalıntı sırt çantamda görünmeden duran bebek Della ile kaçtığım ön kapıya doğru ilerledik.

Evin eşiğinden geçerken Della elini benimkinin içine soktu ve bir anda yeniden on yaşında bir çocuk oldum.

Dünyam dehşet içinde daraldı.

Boğazım daraldı.

Vücudum tepki verdi.

Morarmış ve dövülmüş, aç ve üzgün. Çılgılık atan Della'nın hayalet görüntüleri kafamı mutfığa doğru sürükledi. Uzun zaman önce bir televizyonun yankıları

Gerçek bir ailenin nasıl olduğunu gösteren program kafamı köhne salona çevirdi.

Della gerginliğini hissetti ve parmaklarımı sıkarak beni şimdiki zamana geri sürükledi.

Öksürerek ona minnettar bir bakış attım ve kendimi anda kalmaya zorladım.

Memurlardan biri "Bunu nasıl yapmak istiyorsunuz?" diye sordu. Hangisi olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Della'nın elini tutarak ilerledim, botlarımın gümbürtüsüyle ve artık on yaşında olmadığımı hatırlayarak rahatladım.

Kimse bana bir daha zarar veremezdi. Onlar ölmüştü.

İyi ki kurtulduk.

"Evinizde topladığınız kanıt kutusu nerede? cinayet/intihar soruşturması?" Martin Murray memurları mutfağa götürerek not defterlerinin çıkarılmasını istedi ve bir kruvazörden bir kutu getirilerek iyi kullanılan bankın üzerine yerleştirildi.

"Tüm aldığımız bu. Birkaç banka ekstresi. Yerel bir yem dükkanından birkaç senet. Bir traktör servisi için ödenmemiş bir fatura ve bununla birlikte." Orta yaşlı, göbekli bir adam olan Remy Jones, elastik bir bantla kıvrılıp yuvarlanmış ve sayfalarına kalem batırılmış kırmızı bir not defteri tuttu. "Önce onu, sonra da kendini öldürdüğünü düşündük çünkü Borç içinde yüzüyorlardı ve her şeylerini kaybetmeleri an meselesiydi. Servetsizlikleri için onu suçluyordu; artık mücadele etmeye zahmet edemezdi. *Bang, bang.*"

O aptalca çıkarımlarıyla not defterini sallarken gözlerim not defterine kilitlendi. Bayan Mclary kocasını para gibi gereksiz bir şey için vurmadı. Onu vurdu çünkü kızlara tecavüz etmesinden bıkmıştı. Belki de çarpık zihninde onun kendisini aldattığını düşünüyordu ya da belki de sonunda ne kadar korkunç olduklarını ve çocuklara neler yaptıklarını fark etmişti.

Her iki durumda da, saf kötülüğü öldürmüş ve sonra kendini de ortadan kaldırarak dünyaya bir iyilik yapmıştı.

Memur kaşlarını çatarak sayfalarını karıştırırken gözümü defterden kaçırmaya çalıştım. "Bu şey hiç mantıklı değil. Yanlarında fiyatlar olan bir sürü rakamdan ibaret. Burada dört yüz. Orada iki yüz. Birkaç kez bin dolar, ama bu çok nadir." Omuz silkti ve bir tokatla tezgâha geri fırlattı. "Başka bir senet defteri olmalı, ya da belki hisse senedi için ne kadar ödedikleri?"

Kimse ona cevap vermekle ilgilenmiyor gibiydi ama bakışlarımı o lanet kırmızı defterden ayıramıyordum.

Tanıdık bir şey... Zamanda geriye doğru yuvarlanmam için beni çeken bir şey.

Kırmı
zı.
Sayfal
ar.
Kale
m.

Çiftlik evi yıkılmış, yerine daha eski bir versiyonu yapılmıştı; Marion Mclary'nin hâlâ yaşadığı ve kirli pencerenin önündeki sallanan koltuğunda oturup cılız elleriyle bir şeyler karaladığı bir versiyon.

Yakacak odun taşımakla görevlendirilmiştim. Kollarım titreyene ve omuzlarım yuvalarından çıkma tehlikesi geçirene kadar yük üstüne yük taşıdım.

Umursamamıştı.

Sallanmaya devam etti, oturma odasının gölgeli bir yerinde duran kitaplığa doğru gıcırdayarak ilerlemeden önce o küçük deftere bir şeyler yazdı.

Ayaklarımın çekişini takip ettiğimde geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karıştı ve beni hala aşçılığın ağırlığı altında inleyen kitaplığa doğru götürdü

Hiç kullanılmamış kitaplar ve yangın çırası olarak yırtılmış otomobil tamircisi dergileri.

"Ren?" Della usulca sordu, ama aslında yanında değildim.

İki dünya arasında bir yerdeydim. Ne otuz ne de on yaşında olduğum bir yerde. Plazmaydım, Bayan Mclary'nin o öğleden sonra casusluk yaptığım için kafama vurmadan önce para doldurduğunu gördüğüm deftere uzanırken sadece bir hayaldim.

İncil'i çekip çıkardığımda, Della'nın elini bırakıp Tanrı'nın Kitabı'nı açtığımda içinde birkaç bozuk para çınladı. İçinde, vasiyetin ipeksi sayfaları yerine, birisi kesip biçmiş ve bir kutu yaratmıştı - sırlar için oyulmuş bir bölüm.

Martin Murray arkamdan geldi ve bir şeyler mırıldandı. Elimdeki kırmızı defterin aynısından bir tane daha tuttum ama bu defter siyah, uğursuz ve pislik içindeydi.

Birisi uzanıp onu parmaklarımın arasından çekip aldı ve beni İncil'deki birkaç değersiz paraya ve çiğnenmiş bir kaleme bakmak zorunda bıraktı. Kitabı rafa geri koyarak kafamı anılardan arındırdım ve şu anki varlığıma yeniden yerleştim.

Öncekiyle aynı konuşma uğultusunu bekliyordum. Polisler evi tararken aynı ayak sesleri. Ana cazibe merkezi olmadığınızda koşuşturmadan gelen aynı güvenlik bilgisi.

Sadece, biraz öyleydim.

Bob Colton defterin sayfalarını taradıktan sonra bana garip, neredeyse korkmuş bir bakış attı. Parmaklarını şıklatarak emretti, "Kırmızı defter. Şimdi."

Bir memur mutfağa koştu ve elinde tuttuğu siyah deftere uygun bir defterle geri döndü.

Bob kitapçığı eline alır almaz büfeye doğru yürüdü, üzerinde onlarca yıllık balmumu damlamış eski bir şamdanı kenara itti ve her iki kitapçığı da açarak parmağıyla bir satırlık metni takip edip diğeriyle eşleştirdi.

"Aman Tanrım." Bana bir bakış daha fırlattı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun? Nereye bakacağını nasıl bildin? Beş yıldır bu evdesin. ve şimdiden bizim bulduğumuzdan daha fazlasını buldu."

Della yanımda sessiz kalarak bana endişeli bir bakış attı.

Burası onun doğduğu evdi ama benim için ne kadar tanıdıkça onun için de o kadar yabancıydı. Öksürüğümü yutarak başımı salladım. "Bir gün onu gördüm. Bir şeyler yazıyordu. İncil'de para saklıyordu."

"Burada iki yüz on yedi isim var." Bob'un yüzü tebeşire döndü.

"Ne demek istiyorsun?" Martin ona doğru yaklaştı ve aynı Metin.

Her iki adamın da bana neden birdenbire sanki ben bilinmeyen bir örnek. Önlerinde durmaması gereken bir tür şey.

Martin zorlukla yutkundu, yüzü Bob'un kiyle aynı kireçlilikteydi. "On ya da on beş kişi olduğunu söylemiştin."

"On mu, on beş mi?" Ben sorguladım.

"Çocuklar. Burada esir tutulan on ya da on beş çocuk olduğunu söylemişsiniz."

"Evet. Herhangi bir zamanda. Bunun üzerine kaç kişinin gelip gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Lanet olsun." Bob Colton eliyle ağzını kapattı ve dönerek ekibine baktı. "Yardım çağırın. Kadavra köpekleri. Kazıcılar. Olabildiğince çok kişi güverteye çıksın."

Della endişeyle sordu. "Neler oluyor?"

Martin'in gri gözleri, dolunay gibi geniş bir şekilde onunkilere dikildi. "İki defter bir defterdir."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar battı. Ciğerlerim acıdan bıçak gibi kesildi. "Kayıt mı tutuyordu?"

Başını salladı ve iki ayrı deftere bakmam için beni öne doğru çağırdı. "Gördün mü? Kırmızı olanda sıra numarası ve fiyat var. Siyah olanda ise isim yazıyor." Sesi tüm çocuklar için duyduğu öfkeyle kararsızlaştı. Mclary'ler satın almış ve incitmişti. "Kırmızı defterdeki sekiz numara, siyah defterdeki Isabelle May adlı bir kıza karşılık geliyor." Üniforması "Onun için iki yüz dolar ödediler." diye mırıldanırken gıcırıyordu. Della nefesini tuttu, gözleri metnin üzerinde benden daha hızlı dans ediyordu,

İsimlere kilitlenip, onları bir ilahi gibi içime çekiyorum. "Duncan Scott, Ryan Jones, Jade Black, Monica Frost." Defterleri kaptığı gibi sayfaları daha hızlı ve daha hızlı çevirirken mavi gözleri anne ve babasına duyduğu kinle parlıyordu, sonunda donup kalana kadar göz gezdirdi, yüzü gerildi, vücudu kaskatı kesildi, elleri titredi. "Ren Shaw."

Ayaklarım yere kilitlenirken kalbimin yerini buz sarkıtları aldı. "Ne?" Della ismimin yanındaki numarayı okuyup kırmızı defterdeki numaraya kadar takip ederken sorum zar zor duyuluyordu.

Defterler elinden düşerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve kendini kollarıma attı. "Yedi yüz elli dolar."

Ve çiftlik evi ortadan kayboldu.

Ve önemli olan tek şey birlikte titrerken Della'ya sarılmaktı. Çünkü sonunda kim olduğuma dair cevaplarım vardı.

Ben Ren Shaw'dım.

Ve annem beni cüzi bir miktar olan yedi yüz elli dolara satmıştı.

* * * * *

Sanırım minnettar olmam gereken bir şey vardı.

Son altı saat boyunca Mclary çiftlik evi, polislerin vızıltısı, makinelerin uğultusu ve köpeklerin koklamasıyla bir faaliyet kovanına dönüşmüştü.

Artık bir kaçırılma soruşturmasının şüphelisi değildim. Asla hayatta kalmaması gereken bir çocuktum ve Della'ya her dokunduğumda yan bakışlar yerine, onu bu morgdan uzaklaştırdığım için başparmak işareti alıyordum.

Çünkü orası bir morgdu.

Son birkaç saat içinde, bulabildikleri her ilçeden takviye kuvvetler getiren, polis şeridi çeken ve araziye giden her yolu kapatan polisler şimdiden dört küçük iskelet bulmuştu.

Verandanın altındakini küflenmiş bir patatesi fırlatır gibi fırlattım.

Üçü sakatat çukurunda, oğlan kemikleri, koyun kemikleri ve domuz. Bir tanesi de evin arkasında, yeni bir ot türü gibi çimlerin arasından filizlenen parmaklarıyla en azından kısmen gömülmüştü.

Artık kimse bizi fark etmiyordu.

Kimse bize gitmemizi ya da geri dönmemizi emretmedi.

Della'yı çiftlik evinden çıkarıp iki yıl boyunca emek verdiğim tarlalara doğru götürürken görünmezdik.

İki yılın o zamanlar bana sonsuzluk gibi gelmesine rağmen bir yaşamın şemasında hiçbir şey olmaması ne tuhaf. Tuhaf olan, iki yılın beni bu kadar korkutması, ruhumda geçit izleri ve zihnimde doldurulmamış delikler bırakmasıydı.

El ele yürürken, kazıcı polislerin yanından geçerken, avlunun bir tarafından diğerine dörtnala koşan ve toprağın altında daha fazla ceset olduğuna dair uyarı havlamaları yapan köpeklerden uzak dururken konuşmadık.

Yere atılmış inşaat malzemelerini inceleyen iki polisi atlattık. Biri ayağıyla yıkılmış bir duvara tekme atarak toz haline gelmesini sağladı. "Kahretsin, bu asbest." Çatırdayan bir telsizle konuşarak, "Buraya kontamine olmuş malzemelerin kaldırılması konusunda uzman bir müteahhit getirin" dedi.

Bizi fark edince eliyle uzağı işaret ederek yıkılmakta olan duvardan uzak durmamızı söyledi. "Tehlikeli madde. Geri çekilin."

Konuşmadık, sadece çiftliğin bizi istediği yere götürmesine izin vererek uzaklaştık.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum.

Umurumda da değildi.

Sadece yürümek zorundaydım; aksi takdirde içimde yuvarlanan, yırtılan duygularla patlayacaktım.

Kendimi suçlu hissettim.

Kaçtığım ve diğerlerine yardım etmeye çalışmadığım için çok suçluydum. Bencilce davrandım ve korktum, bir şeyler yapmalıydım. Ama yapmadım.

Ve şimdi, yüzlerce kayıp çocuk dosyasına ölmüş damgası vurulacak ve ailelerine haber verilecekti. İster çocuklarını satan ebeveynler, ister kötü kalpli bir amca ya da teyze olsun, birileri Mclary'lerin satın aldığı, istismar ettiği ve nihayetinde söndürdüğü hayatları kaçırmış olacaktı.

En azından birinin bunu yapmasını umuyordum çünkü aksini düşünmek çok üzücüydü.

Della'nın eli benim elimde sıcak ve sıkı bir şekilde titriyordu. Sadece el ele tutuşmadık; tarlalardan geçerken kendimizi bir arada tuttuk ve bir şekilde, bir nedenle ayaklarım uzun zamandır yatak odam olan ahıra doğru döndü.

Pirelerin beni kaşındırdığı ve kendir çuvallarının cızırtılı battaniyeler yaptığı yerde. Kabusların da hayat gibi bana eziyet ettiği yerde.

"Ren..." Della dedi ki. "Sanmıyorum-"

Parmaklarını sıktım ve ilerlemeye devam ettim, solumuzdaki bir polis dehşetle başka bir ceset bulduğunu haykırırken yüzümü boş tuttum.

Toprakta kaç kişi vardı? Burası hâlâ bir çiftlik miydi yoksa mezarlık mı?

Gıcırdayan büyük ahırdan gelen gölgenin ilk dokunuşu tenimde fiziksel bir çizik oluşturdu ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Yükselen tavanlar ve anılarla dolu küflü saman kokusu.

Buradan *nefret* ettim.

Mclary'den nefret ettiğim kadar ondan da nefret ediyordum.

Orayı yakıp kül etmek istiyordum ama piro eğilimlerimi bastırdım ve ahırların arasından, yatak olan paletlerin yanından geçerek Mclary'nin hayvanlarını ıslattığı metal ezmeye doğru ilerledim.

Ve orada.

Kahretsin.

Çenem sıkıştı ve bir safra dalgası boğazımı yaktı.

Della haykırdı, önüme dikildi ve başını salladı. "Yapma Ren. Hadi gidelim."

"Hayır." Onu iterek Mclary'nin aletlerinin bulunduğu rafa ulaşana kadar ağır adımlarla yürüdüm. Bir bıçak çaldığım ve suçu başka bir zavallı çocuğun üstlenmesine izin verdiğim raf. Büyük olasılıkla parmağımı kesmek için kullanılan aletin bulunduğu raf. Uzun metal bir damganın bir sonraki kurbanını beklediği raf.

Ağır çubuğu oval şekliyle çekerken ilk kez ellerim titremedi.

Mc97 duvara vurdu ve ağırlığını kaldırdı.

Bugün, hiçbir zarar veremeyen donuk, soğuk bir metaldi.

O zamanlar, beni bir eşyaya dönüştüren erimiş parlayan bir silahtı.

Della yanıma sokuldu ve başını koluma yasladı. "Hasta herifin tekiydi ve çok üzgünüm."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Dil, Della Ribbon."

"Oh, üzgünüm. Hasta herifin tekiydi ve öldüğü için mutluyum."

İçimi çektim, başımı salladım. "Böyle bir zamanda beni nasıl gülümsetebilirsin?"

"Tıpkı böyle bir yerde durduğumuzda bile beni yaşayan en şanslı kız yaptığın gibi." Sesi takıldı. "Bu insanlardan geldiğimi bilmek..." Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. "Tiksindim. *Dehşete* düştüm. Yaptıkları şey yüzünden hasta olacaktım gibi hissediyorum."

"Della." Yüzümü ona dönerek markanın beton zemine çarpmasına izin verdim ve onu kollarımın arasına aldım. "Dur."

Bana sarıldı, tırnakları sırtıma batıyordu. "Çok üzgünüm, Ren." Gözyaşları tişörtümü ıslattı. "Sana yaptıkları için çok üzgünüm."

"Ben değilim." Alnından öptüm ve sessiz bir öksürükle onu kendimden uzaklaştırdım. "Her şeyi yeniden yaşardım çünkü bana seni verdi."

Yüzü sevgi, nefret ve bunların arasındaki her şeyle buruşmuştu. "Buraya gelmemeliydik."

"Başka seçeneğimiz yoktu." Onun yanından geçip pek çok iğrenç şeye sahne olan zararsız ahıra bakarak mırıldandım: "O gece kaçtığım için pişman değilim ama geri dönüp yardım etmeye çalışmadığım için pişmanım. Yetkililere gidip onlara neyden kaçtığımı anlatmadığım için. Bir *şeyler yapmadığım* için. Eğer şimdi bir şeyler yapabilirim... çok geç olsa bile, o zaman denemek zorundayım."

İnce bedeni yine benimkine yapıştı, kalbimi sevgi ve minnetle çarptıran bir öfkeyle kavradı. "O gece iki hayat kurtardın Ren. O gece iki hayat kurtardın Ren. bir şans."

"Bu yeterli mi? Burada bu kadar çok çocuk ölmüşken birbirimize sahip olduğumuz için minnettar olmak yeterli mi?"

"Öyle olmalı." Göğsüme bir öpücük kondurdu, üzerimdeki ödünç paltonun içine sokuldu. "Seni seviyorum Ren Wil-" Başını kaldırdı, alnı çatılmıştı. "Shaw. Gerçek soyadın Shaw."

Başımı salladım ve burnunu öptüm. "Hayır. Değil."

"Kimsin o zaman?"

"Ben Ren Wild, Della Wild'ın koruyucusuyum. "Hayatta kalan bir çocuk."

* * * * *

Kargaşa yavaşladığında gece çökmüştü.

Asbesti temizlemek için bir inşaat ekibi gelmişti, buldukları cesetleri kataloglamak için bir römork park edilmişti ve çiftlik

izinsiz girenler.

Görevliler akşam ekibi için spot ışıkları kurarken, çalışma arkadaşları da paket kahve ve hazır sandviçler dağıttı.

Açtım, yorgundum ve buradan ayrılmaya hazırdım.

Kemiklerim ağrıyor ve ciğerlerim zonkluyordu. İçimdeki baskıdan kurtulamıyordum, bu günlerde sürekli çingirak sesi duyuyordum.

Karanlıkta gizlice kaçıp Della'yla birlikte ortadan kaybolmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama buna iznimiz olup olmadığını

bilmiyordum. Hala tutuklu muydum?

Gitmekte özgür müydüm yoksa kalmaya mecbur muydum?

Çiftlikte, hepsi de çeşitli şekillerde çürümüş ve parçalanmış halde on bir ceset daha bulunmuştur.

Della ikram edilen çöreği yemeyi reddetmişti ve midem yılanlarla doluydu.

Alacakaranlık bulutlu günün üzerine çöktüğünde, evin merdivenlerine oturmuştuk.

Verandada, yeni çıkarılmış kemiklerin üzerini örten muşambalar ve tasmalarında iyi bir iş çıkarmış köpeklerin nefes nefese kalışlarını izliyor, hep izliyordu.

Della yakınımda durdu, hava ikimizi de soğuturken vücut ısıımızı paylaştık. Paltomu sonuna kadar açarak onu kendime doğru çektim.

"Bay Shaw?"

Gözlerim, elinde bir pano ile çamurlu botlarıyla yanımdan geçip giden genç bir dedektifi takip etti.

"Bay Shaw?"

Bakıcısının onun için yere koyduğu paslanmaz çelik kaptaki suyu höpürdeterek içen beagle'a baktım.

"Bay Shaw?" Biri omzuma dokundu ve başımı çevirip arkama bakmamı sağladı. Martin Murray üzerime eğilmiş, kaşlarını kaldırmıştı.

"Bir şey mi istiyorsun?" "Bir şey ister misin?" diye sordum, sesim çakıllı ve ıslıydı.

Din

len. "Evet. Görmek isteyebileceğiniz bir şey bulduk."

Gıcırdayan bacaklarımın üzerinde durarak Della'nın kalkmasına yardım ettim ve

Böylece sıcaklığını koruyabilecekti. Sıcaklığım dağılırken öksürdüm.

Reddetmeye çalıştı ama ben sadece onu daha sıkı sardım, düğmesini ilikledim ve alnından öptüm. Dikkatimi Martin'e çevirerek elimi yüzümde gezdirdim ve kendimi uyandırmaya çalıştım.

"Bayan Mclary? Bay Shaw?" Evden uzun siyah saçlarını örmüş bir kadın memur çıktı. "Bizimle gelebilir misiniz, lütfen?"

Della ona doğru yürüdü, ama ben durdum. "Bu ne benim ne de Della'nın adı. Biz Vahşi'yiz. Kullan onu."

Martin kaşlarını çattı. "Ama öyle. Sonunda gerçek adını biliyorsun." "Satıldığım gün gerçek adım olmaktan çıktı."

Beni inceledi ve sonunda başını salladı. "Biliyorsun, tüm kayıtlar ve Bundan sonraki işlemler Ren Shaw ve Della Mclary adı altında devam edecek. Buna alışmak zorundasınız."

"Ne davası?"

Utanarak başka tarafa baktı. "Adam kaçırma suçlamasıyla ilgili ne olacağını hâlâ bilmiyorum. Willem ve Marion Mclary öldüğüne göre bu bir devlet suçu haline mi gelecek, yoksa... ya da görmezden mi gelinecek."

"Ne zaman öğreneceksiniz?" Onu ve kadın memuru takip ederek, örümcek ağlarıyla örülmüş gölgelikler içindeki zayıf aydınlatmalı kasvetli eve girdim.

"Bu karmaşa çözüldükten sonra."

Della sert bir sesle, "Onlar ölü çocuklar Bay Murray, pislik değil," dedi. "Ve eğer Ren'e karşı bir dava açarsanız, buna itiraz edeceğim. Yaşayan tek Mclary benim. Ve kaçırılmadığımı söylüyorum."

Martin ensesini sıkarak stres seviyesinin bizimki kadar gergin olduğunu gösterdi. "Başka bir gün için başka bir konu. Şimdilik ne bulduğumuza odaklanalım."

Birlikte evin derinliklerine, üst kata çıkan dar merdivene doğru ilerledik.

Tek sıra halinde yukarı çıkarken basamaklar inledi ve çatırdadı, sonra da itaatkâr bir şekilde pis koridoru takip ettik. Üst kata hiç çıkmamıştım ve bu odalardan birinin bir zamanlar Della'nın çocuk odası olduğunu tahmin ediyordum.

Artık sadece hurda ve çeşitli kutularla dolu bir depo odasıydı ve en sonda yatağı soyulmuş ve halısı lekeli bir ana oda vardı.

Çürümenin tatlı kokusu, Marion Mclary'nin cinayeti işlemeye karar verdiği yerin burası olduğuna işaret ediyordu.

"Bunu bulduk," dedi kadın dedektif, gardıropta gizli bir panelin fotoğrafını çeken meslektaşına doğru yürürken. "Belgelerle dolu bir bölme."

"Ne tür belgeler?" Odanın derinliklerine doğru ilerlerken Della yatağın üzerine dağılmış evraklara ve duvardaki gizli delikten gelen daha fazlasına bakarak sordu.

"Doğum belgeleri."

Keskin bir nefes aldım, yatağa doğru yürüdüm ve birkaç lekeli sayfayı yumrukladım. Bazıları elle karalanmış, bazıları ise bilgisayarda basılmıştı. Bazı kızlar. Bazı erkekler. Sayılamayacak kadar çok.

"Çocuklarını satan kişiden doğumlarını kendilerine vermesini istediler. Sertifika da mı?" Della tiksintiyle burnunu kırıştırarak yanımda durdu. "Bu sadece hastalıklı değil. Bu... şeytani. Sanki bir hayvan satın aldıklarına tamamen inanmışlar ve bunu kanıtlamak için satış belgesine sahiplermiş gibi."

Martin Murray başını salladı. "Katılıyorum. Böyle bir dava, suçları işleyen insanların mantığını açıklayamaz."

"Kaç tane?" Yığının içinde benimkinin de var olduğuna dair umudumu dizginlemek için elimden geleni yaparak tersledim.

Kadın memur dedi ki, "Saydık. Yüz altmış yedi tane var. İki yüz on yedi isme kıyasla, bazı çocukların doğduğunu ve hiç kayıt edilmediğini, bazılarının doğum belgelerinin olmadığını ve eğer söylediğiniz doğruysa, birkaçının çocukla birlikte satıldığını tahmin ediyorum Bay Shaw ve artık gerekli işi yapamaz hale geldiklerinde taşındılar."

"Benimkini buldun mu?" Göğsümde kabaran umudun olmamasını dileyerek sessizce sordum çünkü şimdiden acı bir hayal kırıklığının tadını almıştım.

Ama sonunda o kağıt parçasına sahip olmak? Sonunda Della'yla evlenmekte özgür olmak? Böyle acayip bir günden sonra bu bir hediye olurdu.

"Hayır, korkarım değil." Kadın memur önümüzde duran sayfaları taradı. "Yani, her zaman daha fazlasını bulma şansımız var, ama bu aşamada değil. Ancak-" Bir meslektaşına döndü ve bulanık selofanla korunan bir sayfayı aldı. "Bunu bulduk."

Onu alacak kişi Della'ydı. Üzerinde onun adı olduğu için bu çok doğruyd.

Titrek bir hatla yazılmış olan Della Donna Mclary adında, Haziran ayının 27'sindeth Willem ve Marion Mclary'nin çocuğu olarak dünyaya geldiği yazılıydı.

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Bunu karalayacağım ve onun yerine Wild yapacağım."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Ya da seninle evlenebilir ve bunu yasal olarak Vahşi yapabilirim." Yüzü düştü. "Tabii önce Wild'ı bir şekilde yasal olarak senin yapabilirsen." "Bunun üzerinde çalışıyorum."

Hüzünle gülümsedi. "Senin doğum gününü de benimkiyle aynı yapmak

için alış. Ömür boyu sürecek bir geleneği bozamayıız, değil mi?"

Parmağımı doğum belgesinde gezdirdim ve tarihin üzerinde durdum. "Ne zaman doğduğum umurumda değil. Sonsuza dek seninle paylaşacağım."

Ben Martin'e bakarken Martin gözlerini kaçırdı, beni dinliyordu ama bizi yalnız bırakıyormuş gibi yaptı ve bir iki dakika daha kızın doğum belgesini inceledikten sonra başka bir belge uzattı.

Bir tanesi yıpranmıştı ve yumuşak bir şey üzerine yazılmıştı, bu yüzden kalem neredeyse sayfayı delip geçmiş, sadece mürekkep değil kabartmalı harfler de bırakmıştı. "Bu da gizli bölmedeydi." Bana uzatarak almam için başıyla işaret etti.

Yaptım, nazikçe.

Dokundukları şeye dokunmak istemedim. Yazdıklarını okumak istemedim ama gözlerim en üst satıra takıldığında ve ne olduğunu anladığımda Della'ya uzattım.

Tenime değmesine izin veremezdim.

Ayrıca, bu kadar önemli bir şey duraksamadan ya da tökezlemeden doğru bir şekilde okunmalıdır. Bu kadar önemli bir şey yakılmalı ve hiç okunmamalıdır.

Della notu elimden alırken irkildi. "Bir intihar notu."

"Evet." Martin Murray başını salladı. "Biraz açıklayıcı ama çok değil. Ama sizin için bizim için olduğundan daha fazla anlam ifade edeceğini düşündüğüm bir şey."

Bu şifreli yorumla birlikte, ekiple konuşmak üzere bizi gardırobun yanında bıraktı ve Della ile ben meşalelerin ve spot ışıkları karanlığın içinden parlayarak bizim kadar şanslı olmayanların iskeletlerini aydınlatıyordu.

Öksürdüm ve yutkundum, ellerim yumak yumak olmuştu. "Okuyalım mı?" Della göz gezdirdi. "Bilmiyorum."

Bir süre öylece durduk ve sonuçlarını düşündük. Sonunda ben daha uzun durdum. "Oku şunu."

"Emin misin?"

"Eminim." Kollarımı kavuşturup bekledim. Yavaşça sayfayı düzeltti ve başladı.

"Bunu her kim bulursa.

"Benim adım Marion Mclary ve yaşamak için on dakikam kaldı. Kocam tarladan döndüğünde, tüfeği alıp onu kalpsiz göğsünden vuracağım ve sonra da kendimi sefalet."

Della başını kaldırdı, gözleri tekrar sayfaya kilitlenmeden önce yüzü beyazlaştı.

"Çocuklar gitti. Yarı Kyle Harold'a yok pahasına satıldı, yarısı da dere tarafından zehirlendi. En azından hiçbiri kaçamayacak ve dünyaya ne yaptığımızı anlatamayacak.

Yine de ben gittikten sonra ne olacağı umurunda değil. Her şeyin gün yüzüne çıkması, kilisenin bize sırt çevirmesi ve bizim arkadaşlar gerçeği bilecek.

Umurunda değil çünkü bu kötülükle evlendiğim ve kocamın planlarına uyduğum gün umursamayı bıraktım.

Suç tamamen bende değil. Ne de olsa küçük işçi arılarımızın alıcısı ve satıcısı ben oldum. Bana kalırsa, işgücüne ihtiyacımız vardı ve Emek ucuz değildir... Tabii genç yaşta almazsanız.

Yaptığımız şeye devam edebilirdim. Bu, suçlarımı itiraf edip af dileyeceğim türden bir mektup değil.

Affedilecek bir şey yok. Hayatımızı istediğimiz gibi yaşadık.

Willem'in o küçük kızlara tecavüz etmesi umurunda değil. Sakatlaması umurunda değil.

O küçük çocuklar. Herkesin hayatında disipline ihtiyacı vardır. Bu hayatlar kısa olsa bile.

Şeytana tek yönlü bir biletim olduğunu biliyorum ve bu sayfayı yalanlarla doldurmayacağım.

Ama Willem'in asla bilmediği bir sırrı itiraf edeceğim. Tetiği çekmemin sebebi olan sırrı.

Della Donna McLary.

Benim küçük kızım.

Doğmaması gerekiyordu. Onu öldürmeye çalıştım. Onu açlıktan öldürmeye çalıştım. Ama kilise kürtaj yapılmayacağını söylüyordu, ben de karanlık dünyamıza gelmesine izin verdim.

Ve bir süre için kendimi farklı hissetmedim.

Willem onları taciz ederken çılgık atan kızlarda onu görmedim. Ahırda açlıktan ölen çocuklarda onu görmedim.

Onlar gibi değildi.

Ama sonra bir gün onu onlardan hoşlanırken gördüm. Willem o çocuğu mutfaktan kovarken gözlerinin titrediğini gördüm. Willem koyunları dışarı saldı için çocuğu vurduğunda çılgık attığını gördüm.

Sonunun ya babasının yatağı olacağını ya da daha kötüsü bizim gibi olacağını biliyordum.

Yaptığımız şey için özür dilememem, bunun Rab'bin öğretilerine aykırı olduğunu bilmediğim anlamına gelmez.

Ve bir kez olsun, kilisede sadece güzel ilahiler söylemek yerine Tanrı için doğru olanı yapmak istedim.

Dünyaya bir iyilik yapacaktım.

O ben olmadan önce onu öldürecektim.

Haftalarca bunu yapmaya çalıştım.

Baloncuklar çıkarana kadar onu banyoda tutmak.

Tekmeleyene kadar elimle ağzını ve burnunu kapattım.

Beyaz bir ailenin çocuğunu inceleyebilir ve yavruları için para teklif edebilirdim ama kendi kızımı öldüremezdim.

Sonra o cılız çocuğun kaçmayı düşündüğünü gördüm. Bir gece gizlice eve girdi, karanlıkta bir sıçan gibi koşuşturdu, yiyecek çaldı ve onları Willem'in kapının yanındaki sırt çantasına yerleştirdi.

Normalde Willem'e onu vurmasını söyledim. Güneş doğmadan onu öldürmesini.

Ama o benim şansımdı.

Ellerime kızımın kanı bulaşmadan onu öldürmek için tek şansım.

Ben de fark edilmediğine inanmasına izin verdim.

Della'ma baktığında dilimi tuttum ve o cılız kurbağanın harekete geçmesini izledim.

Ertesi gece kilitli ahırdan sıvıştığında güvenlik sorunu- zamanın geldiğini anladım ve uyuyan kızımı alıp kaçmaya hazır erzaklarının bulunduğu sırt çantasına tıktım.

İyi bir kızdı. Fermuarını çekip onu karanlığa sakladığımda uyanmadı.

O küçük fare kafasını evime soktu, etrafı kokladı, sonra fazladan ağırlıktan dolayı gözlerinde şaşkınlıkla sırt çantasına asıldı.

Sanki tekrar çıkarıp malzemelerini kontrol edecekmiş gibi bakıyordu. Buna izin veremezdim.

Ben de uyuyan kocama seslendim. Ona bir kaçağımız olduğunu ve tüfeği getirmesini söyledim.

Ve sonra, o küçük çocuk kızımı da yanında taşıyarak bir sıçan gibi sıçrayarak mısırın içinde havalanırken biraz eğlendik.

Bir kurşunun ikisini de öldürmesini umuyordum.

İki hatanın bir hatayla düzeltilebileceğini

ummuştum. Ama Willem ıskaladı.

Ve bugüne kadar, çocuğun ve bebeğimin ölüp ölmediğini bilmiyorum.

Öyle olduklarını düşünmek hoşuma gidiyor çünkü kadın şeytan için doğmuş ve adam da şeytana satılmış. Hayatta kalmalarından iyi bir şey çıkmaz.

Ama artık sırrım kâğıt üzerinde ve kocamı öldürmeye hazırım. I

Ölüp ölmediğini bilmediği için onu suçluyorum. Bu pislik ve yoksulluk dolu hayat için onu suçluyorum. Her şey için onu suçluyorum ve artık yeter.

Tecavüzden, öldürmekten ve mücadele etmekten bıktım. İşgücümüz var ama çiftlikte artık yiyecek yetişmiyor. Hayvanlarımız var ama hastalanıp ölüyorlar.

Kayıp kişi ihbarını iptal etmek için bu niyetimi göz önünde bulundurun. Willem dosyaladı. Adamın kızını çok sevdiği ortaya çıktı. Onu tüm yanlış yollardan isteyecek kadar seviyordu. Ben biliyordum. O kıza dokunamadan ben gördüm.

En azından onu bu kaderden kurtardım.

Ben Marion Mclary, kocam ve kendim için özür dilemiyorum.

Sadece yavrularımın kaçmasına izin verdiğim ve büyüyünce bizim gibi olup olmayacağını bilmediğim için özür dilerim.

Ölmeyi hak ediyor.

Tıpkı onu kaçıran o çocuk gibi."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2020

Cherry River'a döndüğümüz, başımızı öne eğdiğimiz ve yolumuza devam etmeye çalıştığımız bir HAFTA GEÇTİ. Şehirde kalmam ve seyahat etmemem şartıyla tutuklanmadım.

John benim adıma bir avukat tuttu -sırf devlet Della'nın kaybolmasından dolayı beni yargılamaya karar verirse diye- ve ben de ona borcumu ödemek için tarlaları kışın iyice dinlenmeye ve yazın bol ürün almaya hazırlayarak elimden geleni yaptım.

John ve Cassie o ilk öğleden sonra sorular sordular ama Della ve ben onlara nasıl cevap vereceğimizi bilemedik.

Gördüklerimiz yüzünden aklımız hâlâ karışık. Kir bulaşmış kemikler, zamanın yıprattığı giysiler ve kadavra köpeklerinin koyunun görüntüleri kafamın içinde bir döngüde tekrarlandı.

Mclary'lerde olanlar ikimizi de etkilemişti. Della benden daha çok.

Bir mucize eseri sırt çantasına sürünerek bana ait olmayı seçmediğini öğrenmişti. Oraya katil annesi tarafından yerleştirilmişti.

Sonunda nasıl ve neden bebek sahibi olduğuma dair cevaplarım vardı.

Ve bir hatalar denizinde istenmeyen kişi olduğunu öğrenmişti, Çiftlikte polisin böyle bir dehşeti ortaya çıkarmasını izlerken duyduğu öfkeye rağmen, ağır bir utanç ve kalın bir depresyon onu örtüyordu.

İçine kapandı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Cherry River'a sekiz saatlik yolu geri döndüğümüz gün neredeyse hiç konuşmadık. Ertesi gün, bu konuyu konuşmak istemedi. Ondan sonraki gün.

Cassie'yi rahat bırakması için tersledi.

Bir hafta boyunca, onun yarım yamalak gülümsemelerine ve zayıf güvencelerine katlanmasına izin verdim.

Ama benden saklanamazdı çünkü ben onun bildiğinden daha fazlasını anlıyordum.

Aradığını anladım.

Annesinin söylediği gibi biri olabileceğine dair bir ipucu bulmak için kendi içinde derin bir arayışa girdi.

Bir şeytan.

Bir canavar.

Tıpkı onlar

gibi.

Ve onların yaptıklarını gördükten sonra nasıl yapmazdı?

Ama kötülükten hiçbir iz bulamayacağını da biliyordum çünkü onlar ne kadar alçak ve kötüyse o da o kadar saf ve mükemmeldi.

Umutsuzluğunun sekizinci gününde çadırı ve uyku tulumlarını topladım ve John'a bir ya da iki gece içinde döneceğimizi söyledim. Cassie, Chip ve kızıyla birlikte şehirde kalıyordu ve Della, John'u tek başına bırakma konusunda benimle biraz tartıştı ama yeniden bağlantı kurmamız gerekiyordu ve benim de ona bir şeyi hatırlatmam gerekiyordu.

Sadece ikimiz, tarlaların üzerinden çok iyi bildiğimiz ağaçlık alana doğru yürürken, elini sıkıca kavradım. Ona aldığım sahte safir eskidikçe dumanlanmış ve yıprandıkça yontulmuştu, ama o yine de onu sıkı sıkıya takıyordu, tıpkı benim metal harflerle süslü deri kordonumu taktığım gibi tek bir diamante kaldı.

Yürürken öksürmemek için kendimi zor tuttum.

Bunu her yaptığımda Della'nın nasıl irkildiğinin tamamen farkındaydım. Sinir bozucu bir ses olduğunu kabul ediyordum ama hepsi bu kadardı, sadece bir sinir bozucuydu.

Kendimi iyi hissediyordum. Hiçbir şey beni fiziksel aktivite ve emek dolu bir hayat yaşamaktan alıkoymuyordu.

Endişesi biraz sinir bozucuydu ama anlayabiliyordum, tıpkı şimdi sessizliğini anlayabildiğim gibi. Bunlar onun kontrolü dışındaki durumları ama yine de onu yürekte etkilemişlerdi.

Umarım onu her iki konuda da rahatlatabilirim.

Ormana girip çiftlikten yeterince uzaklaştıktan sonra çadırı kurdum, onu yanıma aldım ve parıldayan yıldızların altında eski günlerdeki gibi seviştik.

İlk başta başının ağrıdığını söyleyerek direndi. Sonra yalan söyledi ve ilgilenmediğini söyledi.

Reddetmesi beni rahatsız etmedi çünkü bir kez daha anlıyordum.
"Della..."

Gözlerimle buluşmayı reddetti, inşa ettiğim ve sıcak bir alev haline getirdiğim ateşe bakıyordu.

"Hiçbir şey değişmedi, Küçük Kurdele."

Yanına gidip onu kucakladığımda biriktirdiği gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "İzin ver yardım edeyim... lütfen?" Onu öptüm, yere serdiğim uyku tulumuna götürdüm, yavaşça soydum, kaçma ihtimaline karşı ani hareketler yapmadım.

Sesim konuşmadı ama bedenim konuştu.

Ona hâlâ inandığı kişi olduğuna ve benim de hâlâ tanıdığı kişi olduğuma dair güvence verdi. Onu yavaşça, nazikçe, sahip olduğumuz şeyin geçmişten gelen herhangi bir acı ya da dehşetten daha ağır bastığına ikna etti.

Tereddütle öpücüklerime karşılık verdi, dokunuşuma mırıldandı ve bacaklarını açıp içine girdiğimde, nefesi keder doluydu.

Birlikte hareket ettik, ellerimiz her zaman birbirine değdi, dudaklarımız her zaman öpüştü, bedenlerimiz yaşamı ve aşkı onayladı.

Serin hava bizi durdurmadı. Baykuş sesleri bizi korkutmadı. Mevsimin geç olması ve havanın karla kaplı olması umurumda değildi. Birlikte hareket ederken titrememiz umurumda değildi, sadece zevkle ilgili olmayan bir orgazmın peşindeydik, ama kötülük bize dokunmuş olabilirdi, ama bizi ele geçirmemişti.

Kendi yolumuzu seçmiştik ve her zaman da seçecektik.

Daha sonra, bedenim hâlâ Della'nın içindeyken saçlarını düzelttim ve yanaklarını okşadım. Altımda sıkışmış bir halde yatarken mırıldandım:

"Sen hiçbir zaman onlar gibi olmadın, olmayacaksın da Della.
Kurdele."

İrkildi, gözlerindeki ateş altın sarmallarla dans ediyordu. Bir anlığına, benimle konuşmayacağını söyleyen bir öfke parıltısı belirdi. Sonra azap sesini ıslattı. "Ama nereden biliyorsun? Bir gün patlamayacağımı ve-"

"Biliyorum çünkü seni ben yetiştirdim."

"Ya bu pislik değiştirilemezse? Ya sana ve kendime yalan söylüyorsam? Ya iyi bir insan değilsem ve öldürebilirsem-"

"Sen iyi bir insansın."

"Ama nasıl *biliyorsun*? Gerçekten biliyor musun?" Bakışları benimkileri aradı,

umutsuzca bir cevap bekliyor. "Kontrolümün olmamasından çok korkuyorum. Ben onların yarattığı biriyim, senin yönlendirdiğin değil. Başka seçeneğim yok."

"Bir seçeneğiniz var. Hepimizin bir seçeneği var." "Ama genetik-"

"Bununla hiçbir ilgisi yok." Ona derin derin baktım. İnan bana. "Senin iyi, tatlı ve nazık olduğunu biliyorum çünkü seni *tanıyorum*. Seni hayatın boyunca tanıdım."

Altımda kıvrandı. "Bu bir cevap değil."

"Evet, öyle. En iyisi bu. Büyüdüğünü gördüm, Della. Seni sansürsüz, disiplinsiz ve medeniyetsiz gördüm. Seni her türlü ruh halinde gördüm ve bir kez bile kimseye ya da hiçbir şeye zarar vermedin. Kötü niyetli değildin. Zalim değildin. Sen-"

"Öyleydin ama, görmüyor musun? Sana karşı zalimdim."

Bir öksürüğü daha gizleyerek kıkırdadım. "Bana karşı hiç acımasız olmadın." "Ama-"

"Aması yok." Başparmağımı pembe dudaklarında gezdirerek fısıldadım: "Onlar seni bir yıl boyunca ellerinde tuttular Della. Ben sana neredeyse yirmi yıldır sahibim. Sana öğrettikleri ya da söyledikleri her şey, bitmek bilmeyen sohbetler ve sevgi tarafından boğuldu. paylaştık."

Kaşlarını çattı, dilini başparmağımın üzerinde gezdirdi. "Bana hiç onun baktığı gibi baktın mı? Hiç onlar gibi olabileceğimi düşündün mü?"

"Asla."

"Beni istemediğinde bile mi?"

"O zaman bile değil." Onu usulca öperek ekledim, "Ve seni istememem, senin olmadan önce bir kalp atışı kadar sürdü."

"Özür dilerim, Ren."

"Özür dileyecek bir şey yok."

"Biliyorum... ama buna ihtiyacım var. O yeri görmek. O cesetleri görmek. Her şeyin ne kadar *gerçek* olduğunu görmek."

O çiftlik eviyle ilgili anıları hep bir kenara ittiğim gibi, bu anıları da bir kenara ittim. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa özrünü kabul ediyorum, ancak sen de benimkini kabul edersen."

Kaşlarını çattı. "Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü koşmamı bu kadar zorlaştırdığın için hep seni suçladım. Başından beri sana teşekkür etmem gerekirken çantamda olduğun için

seni lanetledim." Alnımı onunkine bastırarak içinde sertleştim,

Vücut ısıısıyla rahatlamış ve daha fazlası için çaresizdi. "Sen olmasaydın, erzaklarımı toplamak için eve girmeden vurulmuş olacaktım. Kaçışım tamamen senin o çantada olmana bağlıydı. Hayatta olmamın sebebi sensin, Della. Tam tersi değil."

Gözleri yumuşadı ve içinde gizlenen gölgeler çözüldü. "Öp beni, Ren Shaw. Özür dilemekten bıktım."

Bir kaşımı kaldırdım, dudaklarım sitemle inceldi. "Bana doğru isimle tekrar sor."

Gülümsedi. "Öp beni, Ren Wild. Seviş benimle. Beni asla bırakmayacağına söz ver."

Ben de öyle yaptım.

Ve söz verdim. Ve
asla bırakmadım.

* * * * *

Bir hafta daha geçti ve rutine geri döndük.

Della, Cassie ile atlar ve Cassie'nin

Gelecekte bir gün bir atçılık işletmesi açmayı hayal ediyordum ve çiftlikteki ufak tefek işlerime geri döndüm.

Hava şimdi daha serindi ve göğsümdeki sinir bozucu ağrıyı üç kat daha kötü hale getirdi.

Bazı günler neredeyse hiç fark etmedim.

Ama bazı günler, bugün olduğu gibi, sanki öğle yemeği boğazıma takılmış ve yutkunamıyormuşum gibi hissettim. İsteyerek öksürdüm, tıkanıklığı gidermeye çalıştım, daha derin öksürüklere ve daha uzun havlamalara zorladım, baskıdan kurtulmak için yalvardım.

Orada, bir ahır kapısına tutunmuş, ciğerlerimdeki ağırlığı atmaya çalışırken, John beni buldu.

Tek başıma olduğumu sanıyordum.

İnsanların yanında bu kadar kötü öksürmeyi reddettim çünkü sesin ne kadar rahatsız edici olabileceğini biliyordum.

Ama John kirli tulumu ve paslı alet çantasıyla yardım etmek için bana doğru gelirken, öksürük krizini isteyerek teşvik ettiğim için durma umudumu yok etmişim.

Elimi kaldırdığımda gözleri gerildi, yutkundum, diğer elimi ağzıma kapattım ve durmak için elimden geleni yaptım.

"Ren?" John alet çantasını kaldırım taşlarının üzerine bıraktı ve ben acının son dalgalarını atlatırken gelip sırtıma bir el koydu. "Sakin ol."

Bakışları köşedeki hortuma yöneldi ve vücudu hortuma doğru sallandı.
"Biraz su ister misin? Bir şey mi boğuluyorsun?"

Başımı salladım, bir öksürüğü daha bastırdım ve nefes nefese ayağa kalktım. "Ben-" Birkaç öksürük daha beni gafil avladı ve göğsüme acıyla vurdu. Sonunda tekrar nefes alabildiğimde, "Ben iyiyim" dedim. Sulu gözlerle gülümseyerek derin bir nefes aldım ve tekrar öksürmek için gıdıklanmayla savaştım. "Sadece saman tozu."

Dönerek, gevşek bir menteşeyi düzeltmek için kullandığım çivilere uzandım, ancak John bileğimi yumrukladı.

"Bu da ne?" Parmakları sıkıca kenetlendi, atardamarlarımı kesti.

"Dokunma bana." Parmaklarını çekiştirdim.

İsteğim dışında tutuluyordum. Kaç yıl geçerse geçsin, saldırılarım üzerinde tam olarak kontrol sahibi olabileceğimden şüpheliydim.

"Lanet olsun, Ren. Bu *da* ne böyle?" Avucumu kaldırıp burnumun dibine soktu.

Kırmızı

1.

Sıvı.

Kan.

Benim kanım.

Sikeyim.

Donup kaldım, dilimi dudağımda gezdirdim ve bakırın iğrenç tadını aldım. Gözlerim onunkilerle buluştu ve oradaki aşkın altında ezildim. Bana olan sevgisi. Ve endişesi. Kahretsin, endişe.

"Sorun yok, John." Elimi çekip kurtardım ve pantolonumdaki kanı sildim. "Yapma-"

Tulumunun cebinden anahtarlarını çıkarıp pazumu kavradı ve bir kez daha içimi korku dolu bir yarıkla kapladı. "Biz gidiyoruz. Hemen şimdi."

"Gitmek mi? Nereye gitmek için?" Beni ahırdan çekti.

Pek çok parçam beni tartakladığı için onu yere itmek istiyordu ama onun şiddetinin panikten kaynaklandığını anladım, tıpkı benim paniğimin şiddetten kaynaklandığı gibi.

"Doktor." Gözleri öfke ve sabırsızlıkla doldu. "Eve döndüğünden beri öksürüyorsun. Buna tahammül edemem. artık."

"Peki ya Della?" Bana tutunmaya çalıştığında kaşlarımı kaldırarak kolumu kurtardım. "Bırak beni John. Bir daha sormayacağım." Gıcırdayan dişlerim ve vahşi ses tonum baş edemediğimi gösteriyordu.

Elini bıraktı ama ahırın kapısına doğru hızlı adımlarla ilerlemeyi bırakmadı. "Cassie'yle birlikte. Chip'i iş yerinde görmek için kasabaya uğradılar. Zamanımız var."

"Onu endişelendiremem."

Durdu ve yüzünü bana döndü. "Ve beni endişelendiremezsin, Ren. Patricia'yı kaybettiğim gibi seni de kaybetmeyeceğim. Seni oğlum gibi seviyorum ama eğer bir doktora görünmezsen seni evimden atarım, Tanrı yardımcım olsun."

Sırıttım. "Kış yakın. Buna cesaret edemezsin."

O da gülümsemedi. "Dene bakalım. Şimdi kışını kamyonu sok."

* * * * *

Sanki ciğerlerim bir dinleyicileri olduğunu biliyordu çünkü John beni normal hız sınırlarının üzerinde yerel pratisyenine götürdüğünden beri gıdıklanma ve hırıltıyı görmezden gelemiyordum.

Kimlik tespiti ya da para konusunda herhangi bir tartışma yaşanmamıştır.

Her zamanki doktoru biz geldikten on dakika sonra ismini söylediğinde tartışma olmadı ve duvarında vücut parçaları ve iskelet posterleri olan küçük beyaz bir ofise alındık.

Öncelikle, beni buraya sürüklediği için John'a kızdım.

Della'nın güvende olup olmadığını ve ne zaman evde olacağını merak ettim.

Dağınık aletler ve onları kullanacak işçiler bulamazsa ne yapardı?

John'un kaçırılması ve pantolonumdaki kan lekesi hakkında ona ne söyleyecektim?

Ama sonra bu sorular kalbimin biraz daha sert çarpmasına neden olan diğer sorulara dönüştü.

Ya başım beladaysa? Ya ciddiye?

"Ne zamandır öksürüyorsun, Ren?" Kilo vermekten çenesi düşmüş yaşlı doktor kalemini tıkırdatarak cevap vermemi bekledi.

"Aşağı yukarı iki buçuk yıl."

"Ve ilk kez mi kan öksürüyorsun?"

"Evet." Giysilerimdeki kırmızı lekeyi ovuşturdum, sonra gerçek olmasını engelleyebilecekmişim gibi elimi üzerine koydum. Gittikçe büyüyen korkumu açığa vurmak istemiyordum ama soruma da engel olamıyordum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Şey..." Doktor onun çenesini okşadı. "Bazen evet. Bazen de hayır. Eğer çok öksürüyorsanız, vücudunuzun iç yüzeyini tahriş etmiş olabilirsiniz."

ve birkaç kan damarını patlattı. Ancak kan ciğerlerinizden geldiyse durum değişir."

"Oh." Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Öncelikle, böyle korkutucu yollara girmeden önce, genel olarak sağlığınızın nasıl olduğuna bakalım, tamam mı?" Gözlerini kıstı. "Egzersiz yapıyor musun? İyi besleniyor musun?"

"Aktifim ve elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

"Peki, hiç ilaç kullandınız mı ya da uzun süreli hastalıklarla uğraştınız mı?"

"Hayır." Boynumun arkasına masaj yaptım. "Asla."

"Kalp çarpıntısı var mı? İştahsızlık? Karın ağrısı? Göğüs ağrısı? Nefes darlığı?"

Kahretsin, son birkaç yıldır bunların hepsini ara sıra yaşıyordum. Yanımda oturan John'a baktım.

Para ya da kimlikle ilgili herhangi bir tartışma olmadığı gibi, randevuda bana eşlik edip etmeyeceği de tartışılmamıştı.

"Devam et, Ren. Adama cevap ver." Kaşlarını çatı, bana kızgındı ama aynı zamanda korkuyordu. Korkusunun Patricia'nın ölümünden kaynaklandığını anlıyordum; birini kaybettiği için hasta olan herkesin üzerine atlayacaktı. Ama bunu anlamış olmam boğulmaktan ya da ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Doktor beni tekrar muayene etti. "Kaç yaşındasın?" "Otuz civarı."

"Doğum tarihinizi bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Yani aile geçmişinizi ve akciğer sorunlarının yaygın olup olmadığını bilmiyor musunuz?"

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum. "Bana biraz antibiyotik verip bunu temizleyemez misin? Birkaç yıl önce grip olduğumda muhtemelen biraz almalıydım. Göğüs enfeksiyonuna dönüştü."

Sanki ona bir ipucu vermişim gibi gözleri kısıldı. "Sık sık göğüs enfeksiyonu geçirir misin?"

"Gençken zatürre olmuş. Sanırım on beş yaşındaydı," dedi John huysuzca. "Ara sıra üşütürdü ve bir süre göğsüne yapıştırdı, ama bunun dışında sağlıklıydı."

Ona bir bakış fırlattım. "Beni bu kadar yakından izlediğini bilmiyordum."

Sert bir şekilde gülümsedi. "Bütün çocuklarım hasta olduğunda fark ediyorum."

Sertçe yutkundum. John'un beni diğer oğulları gibi sevdiğini biliyordum. Bana sık sık oğlum derdi ve farklı davranmazdı.

Ama endişesinin taşması, yanımda kıllanması ve sırf endişelendiği için beni buna zorlaması, öfkeme rağmen kendimi sıcak ve şefkatli hissetmemi sağladı.

Doktor kalemini dudaklarına götürerek notlarını tekrar okudu. Alnındaki kırışıklıklar daha da derinleşiyordu. Mavi gözleri hoşlanmadığım bir yoğunlukla benimkilerle buluştu. "Hiç asbestin etrafında bulundun mu?"

"İnşaat işleri mi?"

"Doğru. Bazen mavi, kahverengi, yeşil... beyaz."

"Hatırladığım kadarıyla hayır." Parmaklarımı şıklattım. "Hayır, bekle, bu doğru değil. Polis geçen hafta ziyaret ettiğim çiftlikte asbest olduğunu söyledi."

"İçine çektin mi?"

Başımı salladım. "Hayır, yeterince yakın değildik."

John tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı. "Orada yaşıyordu.

Çocukken." "Ah." Doktor başını salladı, yüzü düştü. "Ne kadar yaşadın?"

Orada mı?"

İçim soğudu ve hareketsiz kaldı. "İki yıl önce." "Ne kadar önce?"

Dudağımı ısırdım, beynime basit bir matematik yapması için yalvardım. "Sanırım yirmi yıl önce."

Kalemi kâğıdı çizdi ve ağrıyan göğsümden umudu söküp aldı. Bir an için hiçbir şey söylemedi, sanki X-ray görüşüne sahipmiş ve ciğerlerimi ve sakladıkları sırları görebiliyormuş gibi beni inceledi.

Sonunda bana sormadan önce John'a şöyle bir baktı: "Peki bu süre içinde herhangi bir inşaat malzemesiyle oynadın mı ya da bu tür şeylerle temas ettin mi?"

Kendimi durduramadan güldüm. *Oyun mu?* Oyun falan yoktu. Bir kereste parçasıyla dövülmüştüm, kafamda duvar kalıntıları kırılmıştı ve derime sıcak bir damga saplanmıştı.

Eğer bu oyunsa, istismarın ne olduğunu bilmek istemedim.

İsmi verilmeyen doktor dudaklarını büzdü. "Komik bir şey mi var?"

Çarpık bir kıkırdamayı yutkunarak, "Üzgünüm. Hayır, oynamadım ama çiftçi Mela'nın istemediği eski bir kulübeyi parçalamak için traktörü kullandım. Onu gömdüm."

"Şüpheli binaların çevresinde başka bir çalışma yaptınız mı?"

Başımı sallamak istedim ama korkunç bir düşünce belirdi. "Yaptım. 2015 yılında gündelikçi olarak işe girdiğimde. Geceleri istenmeyen yapıları sökmek için nakit para alıyordum. Şaibeli görünüyordu ve başka kimse bu işi yapmak istemiyordu."

Sikeyim.

Fazladan para aldığım için çok mutluydum.

O zamanlar kontaminasyonlar ya da insan yapımı malzemelerin bu kadar ölümcül olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Cehaletim bana fazladan cep harçlığı vermişti ama ne pahasına? John başını ellerinin arasına aldı, dirseklerini dizlerine dayadı.

Sırtını sıvazlamak ve doktorunun vardığı sonuçların yanlış olduğuna dair onu temin etmek istedim. Maske ve eldiven taktığımı ve neyle uğraştığımı bildiğimi söylemek istedim.

Ama yalanlar dilimde katılaştı ve dehşet içimde taşa dönüştü

Be

n. Kimse konuşmadı.

Hepimiz ayrı ayrı derin düşüncelere dalarak sonuçlarla uğraşıyoruz.

Salla

umutsuzluk çukuruna düştükçe bana daha çok bulaştı.

"Tamam o zaman." Doktor gergin sessizliği bozarak daha fazla not karaladı. Sandalyesinde dönerek bilgisayarın karşısına geçti ve iki parmağıyla yazmaya başladı. "Belirtileriniz için çok sayıda açıklama var, bu yüzden

Henüz endişelenmeyeceğiz. Genç ve formdasınız, bu da her zaman iyi bir şeydir." Parmaklarını tuşlara vurarak bana bir bakış fırlattı. "O zaman Süreç zahmetliydi ve Della'nın daktilosu gibi pürüzsüz değildi.

"Ancak, yıllar boyunca pek çok hak talebinde bulunan kişiyle uğraştım ve hemen sonuca varmanın bazen iyi bir şey olabileceğini öğrendim." Gözleri beni yaktı. "Bazen bir hayat kurtarabilirler."

Enter tuşuna basınca yazıcı harekete geçti.

Belgeyi alıp imzaladıktan sonra bana uzattı. "Hastaneye gitmeniz gerekiyor. Sizi kan testleri, röntgen ve muhtemelen tomografi için sevk ettim."

"Ne? Neden?" İçimdeki taşlar kayalara dönüştü, beni ağırlaştırdı ve dudaklarımdan acı dolu bir öksürük çıkardı.

"Bakteriyel enfeksiyonlar veya bağışıklık yetersizlikleri için test yaparak zaman kaybetmiyorum. Uyarı işaretlerini görmemek için çok fazla vakayla uğraştım.

Bu sorunun cevabını öğrendikten sonra diğer olasılıklara bakacağız."

"Hangi sorunun cevabı?" John sordu, sesi gergin, yüzü asıktı.
"Neyin uyarı işaretleri?" Ben de aynı anda ağzımdan kaçırdım.
Doktor ikimize de ciddi bir bakış atarak tek seferde cevap
verdi,
Ölüm nedenimi açıklıyor. "Mezotelyoma."

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2031

Bana hiç söylemedi.

Onlarca yıl birlikte olduktan, kırılmaz bir güven ve hiç bitmeyen bir bağdan sonra bana söylemedi.

*Bana
söyle
medi.*

Bu kelimeleri yazmak bile kalbimi paramparça ediyor.

Beni pek çok yönden kırıyor. Beni hıçkırıklara boğuyor, öfkeliendiriyor, yalvartıyor, lanetletiyor ve çılgılık attırıyor.

Uzun zamandır sana Ren'in hayatım boyunca beni nasıl koruduğunu gösterdim. Benim için nasıl her şeyi yapabileceğini gösterdim. durum, zaman veya yer.

Size onun tam olarak nasıl bir adam olduğunu ve en büyük özelliğinin aynı zamanda en büyük kusuru olduğunu göstererek onun resmini defalarca çizdim.

Özverili, dikkatli ve nazik biriydi. Ve bu konuda da farklı değildi.

Bu yükü tek başına taşımaya karar verdi. Bu yüzden ondan nefret ettim.

Yalan söylediği için ona her gün lanet ettim.

O gece neler yaşadığını asla bilemedim.

John'un onu doğrudan hastaneye götürmesi, sigortayla anlaşması ve Ren'le birlikte saatlerce oturup testleri beklemesi.

O anda tek bildiğim, öğleden sonrayı Chip ve Nina ile geçirdikten sonra dönüş yolunda Cassie'ye bir telefon geldiği ve bira içip akşam yemeği yemek için şehre gittiklerini söylediğiydi.

Bu biraz alışılmadık bir durumdu ama John daha önce de Ren'e dışarıda yemek ısmarlamıştı -sadece ikisine-, bu yüzden fazla endişelenmedim.

Ren eve normalden daha geç geldiğinde ve kot pantolonunu hemen yıkamaya attığında endişelenmedim.

Birkaç gün sonra John'la daha fazla 'ayak işi' yapıp Cassie'yi ve beni at işi için ahır ve arena konseptleri çizerken bıraktığında endişelenmedim.

Ren için telefon çaldığında endişelenmedim bile. Çiftlik evinde yalnızdı, kısa bir süre sonra sakin ve sessiz bir şekilde geri döndü ama yine de onu canlandırmak için dürttüğümde öpmeye ve gülmeye istekliydi.

Onca zaman.

Tüm o dakikalar, saatler ve günler.

Bilmiyordum.

Nası

I

oldu

da

I

Bilmiy

or

musun

?

Nasıl görmedim?

Akıl sağlığım yerindeyken onu sevdim.

Onu dünyadaki her şeyden çok seviyordum, peki... nasıl?

BEŞİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2021

HASTAYDIM.

Yalan
söylemekten
bıktım.
Saklanmakta
n.

Della'yı gece geç saatlerde kucağıma alıp, onun yumuşak nefes alışını dinlerken, bir yandan da içimde yuva kurmuş olan dehşetle savaşıyordum.

Son birkaç aydır söylediğim yalanlar.

Sikeyim.

Tekrar tekrar söylediğim yalanlar.

Keşke hepsini geri alabilseydim.

Beni küçükken öldürmeye çalışan ve büyüyene kadar bunu başaramayan bir yere sattığı için annemi öldürebilmeyi diledim.

Della'yla birlikte koşardım, hayata karşı umut ve cesaret doluydum. Onu ne pahasına olursa olsun korudum. Onun için her şeyi feda ettim. Ona kalbimi ve ruhumu verdim.

Yine de... Onu bundan koruyamadım.

Cehennemden kaçtığım gün on yaşındaki herhangi bir çocuk gibi olduğuma inanmıştım.

Aşık olmuşum, büyümüşüm ve istediğim kadınla bir gelecek planlamıştım.

Rotamızı çizdiğimiz ve zamanda yolculuk ettiğimiz süre boyunca yürüyen bir ölü gibiydim.

Mclary's'den kaçmış olabilirim. Hâlâ yaşıyor, nefes alıyor ve var olabilirdim ama orada ölmüştüm.

Ben bir hayalettim.

Della zaten ölü olan birine aşık olmuştu.... sadece henüz bunu bilmiyordu.

Tanrım, acı.

İşkence.

Bir şekilde zamanı tersine çevirmek ve böyle bir trajedinin yaşanmasını engellemek için duyulan sonsuz *özlem*.

Ölmeye hazır olduğumu sanıyordum. Ölümü kabulleneceğime inanıyordum.

Zaman geldi çünkü Della yanımdayken bütün bir ömür geçirebilirdim.

Ondan çocuk istedim.

Onunla birlikte yaşlanma ayrıcalığına sahip

olmak istedim. Onunla evlenmek istedim.

Şimdi... o ömür artık bir seçenek değildi.

Kimse ne kadar ömrüm kaldığını bilmiyordu.

Dinlemeyi bırakana kadar istatistikler havada uçtu. Umut başka bir cevaba tutunurken depresyonun bir cevaba tutunmasına izin vermeyi reddettim.

Dileğimin gerçekleşmesi ne kadar da

sapıkça. Ondan önce ben ölecektim.

Artık sadece bir olasılık değil, bir garantiydi. Ve

istediğimden çok daha erken ölecektim. En kötüsü de buydu.

Yatakta yatarken, karanlıkta sıcak ve koza gibi - işte o zaman ağrıyan, titreyen keder beni buldu. Gözlerimden yaşlar süzülür, onları geleceğimizde var olanın ıstırabına karşı sımsıkı kapatırdım.

Uyuyan bir kıza sıkıca sarılır, öksürme isteğimi bastırır, ciğerlerimdeki lanetten nefret ederdim.

Testler pozitif çıkmıştı. Birinci

evre mezotelyoma.

Haberi duyduğumda John da oradaydı. Telefon elimden düştüğünde ve diğer uçtaki doktor daha fazla bilgi için kendisini görmemizi istediğinde. Gecikme süresi, kemoterapi, radyasyon ve ameliyat gibi kelimeleri duyduğumda kendimi kapatmışım.

Elimde değildi.

Saf, su katılmamış öfkenin beni tüketmesini önlemek için içimi boşalttım.

Be

n. Hayata karşı öfke.

Adaletsizliğe öfke.

Adaletsizliğe öfke.

Aşkın kendisine öfke.

Görünüşe göre hayat, çok derin ve yeterince uzun süre sevdiğime karar vermişti.

Della'yla çoğu çiftten daha uzun süredir birlikteydik ve hâlâ çok gençtik.

Ama açgözlüydüm.
Ölmek istemedim.
Daha fazlasını, daha fazlasını ve daha *fazlasını* istedim.
Asla sahip olamayacağım her şeyi istiyordum ve bunu yapamamak içimi parçalıyordu.
Bu yüzden doktorlar prognozumu hakkında konuşup durduklarında hiçbir şey söylemedim.
John
ağladı.
Ben
yapmadım
.
Tedavi planları konuşulduğunda, John hepsini, herhangi birini hemen talep etti.
Sessizliğe gömüldüm ve merak ettim.
Nasıl?
Della'ya nasıl söyleyebilirim ki?
Kendi kalbimin kırıldığı gibi onun kalbini nasıl kırabilirdim ki?
Ben gittikten sonra güvende olacağından emin olurken onu tüm bunlardan nasıl koruyabilirdim?
Bu teşhisin konulması John ile aramızda bir savaşın başlangıcı oldu.
Ameliyat için hemen ödeme yapmak istedi.
Sadaka kabul etmezdim.
Beni serumlara bağlayıp hastaneye kapatmak istedi. Dışarıda olmam gerekiyordu.
İkimiz de bir çözüm istiyorduk ama Patricia'nın hayat sigortasından aldığı parayı kabul etmeyi reddettim ve Della'nın beni ameliyat sonrası zayıf ve güçsüz görmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.
John, ömrümü birkaç yıl uzatacaksa beni hastalıklı bir hayata mahkûm etmeye hazırdı.
Ama yatalak olmaya hiç niyetim yoktu.
Tedavi edilemezdim.
İkimiz de bu gerçeği duyduk.
Ve şimdi, hangi seçeneğin bana istediklerimin çoğunu vereceği konusunda kumar oynamak hayatımın en zor kararıydı.
Acele etmek olmazdı. Düşünmem gerekiyordu.
Planlamak için.
Strateji oluşturmak için.

Ben araştırırken bir ay boyunca tartıştık ve o ülkedeki tüm hastaneleri aradı. Param ya da sigortam olmadığı için seçeneklerim çok azdı.

Ama sonra, John'un doktoru beni mezotelyoma ile ilgilenen bir onkoloğa yönlendirdi ve semptom gösteren genç hastalardan biri olduğum ve henüz ölümün kapısında olmadığım için beni ücretsiz olarak görmeyi kabul etti.

Zamanım vardı.

Üzerinde çalışılabilecek bir potansiyele sahiptim.

Della'ya bir kez daha yalan söyleyerek bir adamın çiftliğini yeni çit hatları için denetlediğimi iddia ettim ve randevuya tek başıma gittim.

John'un orada olmasını istemedim. Bunu yalnız yapmam gerekiyordu. Bir arkadaşımın yanında cesur davranmak yerine korkumu bir doktora gösterme lüksüne sahip olmak istiyordum.

İşte bu şekilde hayatımı kurtarmayan ama bana kesinlikle umut veren iki şeyi öğrendim.

Benim gibi erkekler için etiket dışı denemeler vardı. Daha sonraki aşamalarda başarı göstermiş ancak birinci aşamada henüz kesin kanıtlara sahip olmayan iki ilaç.

Keytruda - her üç haftada bir otuz dakika boyunca intravenöz enjeksiyon yoluyla uygulanan bir immünoterapi ve CRS-207 adı verilen ve umut vaat eden listeria bazlı bir aşı.

Biri pasif immünoterapiydi, diğeri ise aktif, yani benimle birlikte adapte olan ve büyüyen önceden yüklenmiş bağışıklık sistemim beni yavaş yavaş öldüren hücrelerle savaşmada yardımcı olacak ve bu hücreleri tanımayı öğretecekti.

Kulağa hoş geliyor.

Vücudumun kendi düşmanı yerine kendi silahı olma düşüncesi hoşuma gidiyordu.

Doktor hala yan etkileri olduğunu ama kemoterapi kadar çok olmadığını söylediğinde başımı salladım ve ince yazıları kabul ettim. Ayrıca, yan etkiler zaten sahip olduğum semptomlarla (öksürük, nefes darlığı ve iştahsızlık) neredeyse aynıydı ve yine de umurumda değildi.

Her üç haftada bir yapılabilirdi ve Della'ya evden bir saatlik uzaklaşma konusunda yalan söyleyebilirdim - ahır malzemeleri için kereste fabrikasına ya da başka bir uydurma bahane.

Onkolog bunu düşünmemi önerdi ama ben savaşmak ve sıkı savaşmak istediğimi biliyordum, bu yüzden yüzlerce feragatname imzaladım, hayatımı onun ellerine bıraktım ve üç gün sonra tedavinin ilk turuna başladım.

Keskin şeylerle aram hiç iyi olmamıştı.

Peki ya iğneler?

Kahretsin, kabus gibiydi.

Damarlarımdan kimyasallar akarken alçak tavanlı bir koğuştta ölmekte olan insanlarla birlikte oturmak, nefesim daralana ve öksürüğüm şiddetlenene kadar klostrofobinin üzerimde baskı oluşturmamasına neden oldu.

Bittiğinde, bir sonraki randevudan çoktan korkmaya başlamıştım - bununla yüzleşmek için cesaretimi toplayabileceğim yirmi bir günüm olduğu için mutluydum.

Ama en azından kendime bir şans vermek için bir şeyler yapmıştım. John'un inandığı gibi kıvrılıp kaçınılmaz olanı kabullenmemiştim. Della'yı bu bokla endişelendirmeyi reddederek şehit olmuyordum. Bu benim sorunumdu ve bunu çözecektim.

Umarım.

O gece eve gittiğimde biraz midem bulanıyordu ama genel olarak iyiydim ve Della'yı bir lokantaya götürdüm, şaka yaptığımdan ve tamamen normal davrandığımdan emin oldum.

Gözleri daha keskin ve dikkati daha yakındı, bir şeylerden şüpheleniyordu ama Ne olduğundan emin değildim. Ama yemeğin sonunda, onu zengin yemeklerle baştan çıkardıktan ve öpücüklerle sarhoş ettikten sonra, güvenimize geri döndü ve Tedirginlik uçup gitti.

O gece onunla acı verici bir tutkuyla seviştim.

Onu yaraladığımı, sevdiğimi, tükettiğimi hissedebileceğini ve beni her zaman güçlü ve *canlı* olarak hatırlayacağını umarak ışığı açmayı reddettim.

Meğer hayat kaygan bir şeymiş, ama ben ona tüm gücümle tutundum.

Ölmemin imkanı yoktu. En azından henüz değil.

Yapamazdım; yüzüğümü Della'nın parmağına takmadan ve soyadını sonsuza dek benimkine iliştiirmeden yapamazdım. Ve işte böyle ıslak bir bahar günü dualarıma en azından bazı cevaplar ve zaman kısıtlı özgürlüğüme bir tehdit getirdi.

Martin Murray botlarındaki sulu karı temizledi ve buz gibi esintiden kızarmış burnuyla mutfığa girdi. John onu, savaş için askere alınan bir askerin gergin temkinliliğiyle mülküne davet etmişti.

İçimde ne yaşadığını öğrendiğimden beri John bana karşı aşırı korumacı davranıyordu.

Della bazen tabağımyı sebzelerle doldurmasına ve avucumu vitaminlerle doldurmasına kaşlarını kaldırırdı. Birkaç kez haddini aşmıştı ama yaşlı adama geri çekilmesini söyleyecek yüreğim yoktu.

Benim için çok şey yapmıştı.

Della'yı kaçırmaktan yargılanmam ihtimaline karşı ayarladığı avukata şimdi başka görevler de verilmişti: Vasiyetnamemi hazırlamak - değerli hiçbir şeyim olmamasına rağmen sahip olduğum her şeyi Della'ya bırakmak - ve öldüğümde başka bir yük olmaması için cenazemi düzenlemek.

Hepimiz yangın geçirmiş bir evin iyi kullanılmış yemek masasında oturup Mclary davasında neler olduğunu öğrenmeye hazırlanırken yağmur yerini kar tanelerine bıraktı.

Sinirlerim omurgamda dans etti. Hapse atılabileceğim endişesi kırık ciğerlerime doldu ve tıkırtılı bir öksürüğe neden oldu. Ya soruşturma bitmiş olsaydı ve ben yine de kusurlu bulunsaydım?

Della gerginliğini hissetti ve nazik bir elini belimde gezdirdi. Bir daha asla onun dokunuşunu hafife almayacaktım.

Bir daha asla ona sinirlenmeyecek, çabuk öfkelenmeyecek ya da tartışmayacaktım.

Bana her dokunduğunda saymamak için kendimi zor tutuyor, daha fazlasını kazanmadan önce kaç tane kazanabileceğimin çetelesini tutuyordum.

Başımı sallayarak bu düşünceleri kafamdan kovdum. Elleri dumanı tüten bir fincan kahvenin etrafına doladı ve iri cüssesini masanın başındaki sandalyeye indirirken John'a baktı.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Martin boğazını temizledi, gözleri önce benimkilere, sonra Della'ninkilere takıldı.

Uzun zaman önce Della ve ben burada oturmuş ve farklı bir şekilde sorgulanmıştık. Ben zatürreeden öksürüyordum ve beş yaşındaki Della benimle savaşmaya çalışmıştı. Bu mutlu bir sonuçla bitmişti.

Bu olur mu?

"Neden buradasınız?" Kaba bir şekilde değil ama bu işin ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olacağını hatırlatarak sordum.

"Haberlerim var." Martin sandalyesinin ayağının yanındaki evrak çantasına uzandı ve bir dosya çıkardı. "Al bakalım." Dosyayı bize doğru kaydırarak, ben açana kadar bekledi ve bir sayfa çıkardı. Polis terminolojisi, tarihler, referans numaraları ve bulgularla dolu anlamsız bir şey gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" Öksürüğümü bastırarak başımı kaldırdım.

"Mclary'e karşı Mclary davasını sonuçlandıran raporun bir özeti."

"Ve hala başım belada mı?"

Hapishanede ölme düşüncesi mi?

Della olmadan son zamanımı yaşamaktan mı?

Kahretsin, katlanabileceğimden daha fazlaydı.

Della yanımda kaskatı kesildi, tıpkı benim hapse girmemek için cinayet işlemeye hazır olduğum gibi, ayağa fırlayıp dedektifi boğmaya hazırdı.

Tedaviyi, evleri ve kasabaları boş ver, onu ormana geri götürür ve ne kadar yaşayabilirsem yaşardım, mutlu ve memnun, sadece o ve ben.

"Onu suçlayamazsın," diye tersledi Della. "O hiçbir şey yapmadı."

"Kurdele." Yumuşak elinin üzerine sert bir el koyarak onu sabit tuttum. "Sessiz ol."

Bana bir bakış fırlattı, bakışları ağzımın üzerindeydi.

Onu öpmek için delice bir istek duyuyordum, daha önce öpebildiğim kadar çok öpmek için... Yapamıyordum.

Martin başını salladı. "Hayır. Bayan Mclary'nin o sırt çantasına annesi tarafından yerleştirildiğine ve sizin bundan haberiniz olmadığına karar verdik. Bu koşul altında, buna adam kaçırma demiyoruz."

"Buna ne diyorsun?" Hafif bir öksürükle sordum. Della gözlerini kıstı, parmakları benimkilerin altında titriyordu.

"Bir kurtarma." Nazikçe gülümsedi. "İki çocuğun her şeye rağmen hayatta kalması bir mucize."

"Vay canına." John boğazını temizledi, iri gözlerinde yaşlar parlıyordu. Patricia'yı ve şimdi de benim gizli hastalığımı kaybettiğinden beri, duygularını koluna takıyordu; huysuz, boz bir ayıdan oyuncak bir ayıcığa dönüşmüştü.

Della'ya söylemememe karşıydı. Kimseye haber vermesini yasaklamamdan nefret ediyordu.

Ama bu benim seçimimdi ve o da buna saygı duymak zorundaydı.

Aksi takdirde, eğer yaparsa bizi bir daha asla görmeyeceğine söz vermiştim. Bu benim sırrımdı. Hazır olduğumda söyleyecektim.

John memura sormadan önce bana bir bakış attı, "Peki... bu ne anlama geliyor?"

Martin sırtıttı. "Bu özgür olduğu anlamına geliyor."

Sanki biri iplerimi kesmiş gibi omuzlarım çöktü. Della da kamburlaştı, dudaklarından kocaman bir iç çekiş patladı ve sayfaları dans ettirdi.

"Artık Mclary'nin mirasının hayatta kalan bir varisi olduğuna göre, bankadan ne kadar değer alacağınızı öğrenmek için bir avukatla görüşmenizi tavsiye ederim.

ödenmemiş borcu talep etti. Onların soyundan geldiğinizi teyit etmek için bir DNA testinden geçmeniz gerekecek, ancak bu sadece bir formalite."

O çiftlikte ne tür bir zehir olduğunu ve orada yaşayan tek kişinin ben olmadığımı hatırlayarak kaskatı kesildim. "Başka testlerden geçmeli mi?"

Şuna

sağlıklı olduğundan emin olmak için?"

John hüzünle karışık ağır bir iç geçirdi. "Kahretsin, onun olduğunu düşünmüyorsun-"

"Sessiz ol," diye tısladım.

"Neden bahsediyor bu?" Della sordu. "Ren mi?"

"Hiçbir şey." Elini kendi elimle kavradım. "O ev pek de hijyenik sayılmazdı. Sağlıklı olduğunuzdan ve bebekken size hiçbir şeyin bulaşmadığından emin olmak için bazı testler yaptırmanız en iyisi olabilir."

Asbest gibi şeyler... Kendini göstermesi on ila kırk yıl süren bir katil.

Ona ben ya da ikinci el bulaşma bulaştırmış olabilirim. Ya da babası veya annesi tarafından ya da topraktaki silikat mineralleri ve lifli kristaller arasında sürünerek.

Araştırmıştım.

Çalışmıştım.

Düşmanımı yakından tanıyordum.

Della bana eğitimin gücünü öğretmişti ve ben de onun ne gibi risklerle karşı karşıya olduğunu ve geleceğimde ne gibi sonuçlara varacağımı anlayacak kadar bilgi sahibiydim.

Nasıl öleceğimi.

Nasıl

hissedeceğimi.

Hayatı yavaş yavaş ölümle takas ederken Della'ya nasıl görüneceğimi. En zor kısmı buydu.

Beni o şekilde görmesinin onu ne kadar inciteceğini biliyordum.

Martin bir kaşını kaldırdı. "Sorabilirim. Birkaç memurun sahada asbest bulunduğunu biliyorum, bu yüzden göz ardı etmek kötü bir şey olmayabilir."

Dondum kaldım.

O lanet kelimeyi bağırmasını istememiştim. İkimiz de Della'ya bakarken John sandalyesinde gerildi.

Bu konuda çok akıllı davranmaması için yalvarıyordum.

Bu korkunç, korkunç meselede gerçeği göremeyeceğini.

Martin bir şeyler karaladı. "Allah korusun, herhangi bir şey pozitif çıkarsa, ama maruz kalmış olabilecek herkes için açık davalar ve anlaşmalar var."

Lütfen... bilmesine izin verme.

Della masayı inceledi, dudağını ısırmadan ve kalbimi farklı şeyler için dörtlüğe koşturan bir şey sormadan önce zihni yarışıyordu. "Peki ya

diğer çocuklar? Onları takip ediyor musun? Annemin mektubunda bahsettiği Kyle Harold'a satılanlardan herhangi birini buldunuz mu?"

Martin kahvesinden bir yudum aldı. "İsimleri daha büyük bir polis gücüne gönderdik ve bildiğim kadarıyla onlar da bu isimleri Kayıp kişiler ve aranan suçlular aracılığıyla. Bir güncelleme isteyeceğim ve size geri döneceğim."

"Tamam." Della başını salladı. "Umarım çok geç olmadan birkaç tane bulunabilir."

Çok geç.

Çok geç.

Kelimeler kafatasımda yankılandı.

Vücudumun beni öldürme arzusuna duyduğum öfkeye rağmen açgözlü olamazdım. O çocuklardan çok daha fazla yaşadım.

Şanslı olan bendim.

Bir kez daha, asla geri dönmediğim için duyduğum suçluluk duygusu ağır bastı. "Biz de anneni arıyoruz, Ren."

"Yapma." Ellerimi birleştirdim. "Bildiğim kadarıyla o öldü. Bir daha asla onun hakkında bir şey duymak istemiyorum, anladın mı?"

Martin şaşırmış görünüyordu ama yavaşça başını salladı. "Yeterince makul." Boğazını temizleyerek, "Ah, neredeyse unutuyordum," dedi. Tekrar çantasına uzanarak kalın bir kâğıt demeti çıkardı. "Bu senin." Della'ya uzatarak başlığını okumasını ve başını kaldırıp bakmasını bekledi.

"Okudun mu?" Parmakları *Della Wild*'ın *The Boy & His Ribbon* (*Çocuk ve Kurdelesini*) adlı kitabının üzerinde gezindi.

"Evet."

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen beni reşit olmayan birine aşık olduğum ya da enstest ilişki yaşadığım için tutuklayacağınızı söylemeyin."

Kıkırdadı. "Hayır. Toplum her ne kadar hayatları mahvettiğimizi düşünse de, iyi insanlarla karşılaştığımızda anlarız ve siz iyi insanlarsınız. Aslında..." Eli son bir kez o lanet çantanın içinde kayboldu ve çerçevelenmiş bir parşömen parçasıyla çıktı. Mat siyah bir çerçeve ve basit bir cam, ama bana doğru ittiğinde, dünyadaki en değerli şeyim haline geldi.

Son derece paha biçilemez çünkü sonunda yıllardır yapmak istediğim şeyi yapmama izin verdi.

Daha fazla sahip olamadan önce bana bir dilek verdi. "Anlamıyorum." Dokunmaya cesaret edemedim.

Yapamadım.

Gerçek mi bu?

Della ağlamaya başladı. John tekrar ağlamaya başladı. Ve ben sadece bakmaya devam ettim, korkmuş, kendinden geçmiş, inanamamış bir halde.

"Seni ısırmayacak, Ren." Martin güldü. "Bu yasal. Sana söz veriyorum. Ayrıca artık varlığınıza bildiğimize göre vergi ödemeye başlamanız gerekecek."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Elim belli belirsiz camı okşadı, yukarıdaki ışıkların yansıması aşağıdaki harflerin üzerinde dans ediyordu.

"Bir şey söylemene gerek yok. Bunu hak ediyorsun. Bir tane olması neredeyse otuz bir yıl sürdüğü için üzgünüm." Kimse bir şey söylemeyince boğazını temizledi ve ekledi: "Siz birbirinizi seviyorsunuz. Bu sizinle tanışan herkes için çok açık. McLary ismini geçmişte bırakmak için bir şeyler yapmanızı öneririm."

Ayağa kalkarak evrak çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Ayrıca doğum günleri hakkında kulak misafiri olduğum bir şeyi yapma cüretini gösterdim. Umarım sakıncası yoktur." Şakağına dokunarak gülümsedi. "Kendim çıkarım. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun."

Dikkatim tekrar önümdeki doğum belgesine kilitlenmeden önce zar zor bir hoşça kal diyebildim.

Doğum belgem.

Doğum belgesi Della'nın bana verdiği isimle kayıtlı ve yasal. Ren Wild.

Peki ya doğum günü?

27th Haziran.

Della'nınkiyle aynı gün... Tam da olması gerektiği gibi. Bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu.

Ben

yasaldım.

Ben

gerçektim.

Bu kadar basit bir şeyin bu kadar acı-tatlı olabileceğine hiç inanmazdım. Ölüm cezasını çekerken evlenme iznim vardı.

Basınç ciğerlerimi siyah bir acıyla sardı, ama sonra kalbim kırmızı bir şefkatle onu bastırdı. Hâlâ hayattaydım, burada ve şimdi. Hâlâ Della'ya sahiptim, bugün ve yarın. Hâlâ kısaltılmış ama değerli bir geleceğim vardı.

Zaman hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadı.

O zaman da önemli değildi, şimdi de önemli değil.
Bizden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Cesur, pervasız bir gerçek aşk telaşıyla öyle hızlı ayağı kalktım ki sandalyem yere devrildi.

Patlayıcı davranışım karşısında gözler açıldı, sonra sonsuza dek sevdiğim kurdele yürekli kızın önünde diz çöktüğümde nefesler kesildi.

Elini tutup parmak eklemlerini öperken ve "Della Donna McLary..." diye fısıldarken mavi gözleri ikiz yaş birikintilerine dönüştü.

Tuttuğumda irkildi ve John'un elleri masanın üzerinde kıvrıldı.

Ona sahip olmak için duyduğum çaresiz, *umutsuz* ihtiyacı engelleyemediğim için sesim kısıldı. Bencilce, evet. Kesinlikle üzücü. Onu bir

Çok geçmeden dul kaldım ama bu bile beni durduramadı.

O benimdi.

Yıldızlara yazılmış ve galaksilere kazınmıştı ve dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Bu gerçek bir kaçınılmazlık, mutlak bir inkar edilemezlikti. Soru sormama bile gerek yoktu.

"Evlen benimle."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2034

Benden nefret mi ediyorsun?

Seni bu yolculuğa çıkardığım, nasıl biteceğini bile bile seni Ren'e aşık ettiğim için benden nefret mi ediyorsun?

Gerçeği söylediğim için benden nefret mi ediyorsun?

İnanın bana, sık sık sonumuzu değiştirmeli miyim diye düşündüm.

Yalan söyleyip mükemmel bir sonsuza dek mutlu son yaratmalı mıydım - tıpkı Ren'in benden istediği gibi.

Ama... ne zaman mutlu sahteliklerle dolu bir bölüm yazsam, çok unutkan, çok klişe, çok sahte geliyor.

En azından sizi uyardım. Seçtiğim kelimeleri okusaydınız ve paylaştığım mesajı görseydiniz, bilirdiniz.

Benden daha çok şey bilirsin.

Aslında, o zamanlar benim bildiğimden daha fazlasını biliyorsunuz ve yaşadığınız acıyı anlıyorum.

Ren.

Benim Ren'im.

Bulmacamın cevabı, yolculuğumun sonucu, her zaman ait olmam gereken adam.

Ne de olsa ölümsüz değildi.

Ama dürüst olmak zorundayım. Görmenizi

sağlamalıyım. Bu asla o tür bir hikaye değildi.

Bu bir romantizm değildi, başından beri bunu açıkça söyledim.

Bu bir aşk hikayesi bile değildi - önemli olan tek şey aşk olsa da.

Bu bir hayat hikayesi.

Ve hayat iyi ve kötü zamanları içerir.

Doğumu, büyümeyi ve... evet, hatta ölümü bile içerir.

Bu bir hakikat hikayesi.

Bu benim kalbimin hikayesi.

Hepimizin yaşadığı bir hikaye çünkü eninde sonunda hepimiz öleceğiz.

Bazıları diğerlerinden önce, bazıları hızlı ve çabuk, bazıları

*Şim uykularında
di.*

*Ama gözyaşlarına teslim olmadan ve sonumuzu bildiğinize inanmadan
önce,*

Dur.

*Okumaya
devam edin.*

*Dayanmaya
devam et.*

Çünkü size söz verebilirim, son... düşündüğünüzden daha iyi.

BÖLÜM ELLİ İKİ

DELLA

* * * * *

2021

Bulutların üzerinde olmalıydım. Ren evlenme teklif etmişti. Ren'in bir doğum belgesi vardı. Ren tutuklanmadı. Ren de yalan söylüyordu. Gözleri yalan söyledi. Sesi yalan söyledi. Vücudu yalan söyledi. Ve acıttı. Çok fazla.

Gerçeği saklamanın bir yumruktan ya da acımasız bir sözden daha fazla can yakması ne tuhaf. Her şeyden çok güvendiğiniz bir insanın birdenbire bu kadar tehlikeli hale gelebilmesi ne tuhaf.

Yalan söylüyordu.

Biliyordum.

İşaretleri biliyordum çünkü o beni hâlâ bir kız kardeş olarak görürken ona yeterince yalan söylemişim. Bir yalanın içinizi nasıl kemirdiğini biliyordum. Kancalarını nasıl batırdığını, sizi ağının derinliklerine nasıl sürüklediğini, kulağınıza yalanlarınızın iyi bir yerden, değerli bir yerden, korunaklı bir yerden geldiğini nasıl fısıldadığını.

Ren yalan söylüyordu.

Ve bu nedenle, normalde ona karşı çok açık olan kalbim küçük bir kapı oluşturdu - onu dışarıda bırakan bir kapı değil, daha önce olmayan küçük bir bariyer.

Nefret ettim.

Bunu gerçekleştirdiği için ondan nefret ediyordum.

İki ayda, iki yılda büyüdüğümde daha hızlı büyüdüm. Bunun olduğunu hissettim. Hayata pembe bakışım, hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına dair çocukça inancım, idealist mükemmel mutluluk düşüncem... tehdit edilmiş, sorgulanmış ve eksik bulunmuştu.

Tüm o 'ayak işleri', o 'iş' telefonları - zehirleyiciydi.
Dikenler derime batıyor, beni acıya boğuyor, sadece canımı yaktığı halde birini bu kadar çok sevdiğim için beni cezalandırıyordu.

En azından beni aldatmadığını biliyordum. Hiçbir noktada böyle bir Aklıma saçma bir düşünce geldi. Ren benimdi. *Hâlâ* benim. Son zamanlarda piçlik yapsa bile.

Aptal olduğumu mu düşünüyordu?

Bilmek için çok zayıf olduğumu mu düşünüyordu?

Yalanlarının öksürüğünden kaynaklandığını bilmek için diplomaya ihtiyacım yoktu.

Başlangıçta sadece kötü bir alerji olduğumu umduğum bir öksürük.
Ren, hayatı boyunca otlarla ve hayvanlarla uğraştıktan sonra, saman nezlesinin gıdıklamasını pek hissetmeyen bir bağışıklık sistemi geliştirmişti, ama ara sıra, eğer rüzgar Farklı bir yöne doğru esmişse ya da mevsim çimenlerin içinde farklı bir spor yetiştirmişse, birkaç gün gözleri sulanır ve burnu tıkanırdı.

Hiç uzun sürmedi.

Geldiği gibi çabucak gitti.

Ama bu... gitmemişti.

Daha da kötüleşmişti.

Geceleri beni uyandıran ve karanlıkta sessiz gözyaşları dökmeme neden olan bir öksürüğe dönüşmüştü.

Böyle yalanlarla paçayı kurtarabileceğine inanmasının benim hatam olduğunu sanıyordum. Her gün her saniye kanımda dehşet çılgınlıkları atmasına rağmen onu bir doktora görünmeye zorlamadım. Onu oturtup gözlerinin içine bakarak neyi sakladığını açıkça sormadım.

Bu onun olduğu kadar benim de hatamdı; bana söylemedi çünkü beni koruyordu. Ben de onun peşine düşmedim çünkü bir bakıma korunmak *istiyordum*. Onun yenilmez olduğu fantezisine inanmaya devam etmek istedim.

Ama aynı zamanda kırılmayacağıma, terk etmeyeceğime, her türlü yükü taşıyabilecek kadar güçlü olduğuma güvenmesini istedim.

Tabii ki endişelerimi kimseyle paylaşmadım ve Cassie'yle birlikte at kurulumu için müteahhitleri ve arena yüzeyi şirketlerini aradığımız çiftlik evinden çıkarken omuzlarım yorgunluktan çökmüştü.

Uyumuyordum.

Rol yapmaktan bıkmıştım.

Ren dün gece bana sarılıp yasal olarak evli bir kadın olduğumu fısıldadığında gülümsemelerim sahteydi ve gözyaşlarım gizliydi. Onun Birlik ve beraberlik mırıltıları ikiyüzlülükle doluydu ve ben ona sırtımı dönmüştüm.

Yorulmuştum.

Çok, *çok* yorgundum ve artık rol yapamıyordum.

Sadece gerçeği öğrenmek istiyordum, böylece zihnim kâbuslar görmeyi bırakacaktı.

Ahırın kapılarını iterek açtım ve ışık parçacıklarının saman tozu ve at kıllarıyla dans ettiği rahatlatıcı gölgelere doğru yürüdüm.

Kafamı dağıtmak için bir gezintiye çıkmak istiyordum ama atların bulunduğu odaya doğru ilerlerken kulağıma bir ses geldi.

Kendiminkinden daha iyi tanıdığım bir ses.

"...ve ne zaman öğreneceksin?" Hafif bir duraklama. "Ah." Bir duraklama daha. "Evet, tamam."

Ahırlara doğru sürünürken adımlarım parmak uçlarıma dönüştü ve istiflenmiş balyaların arkasına saklandım. Saplı, altın sarısı otların arasından Ren'i gördüm.

Kalbim her zamanki gibi tekledi.

Dar kalçalarına kadar inen kot pantolonu, dirseklerine kadar sıyrılmış gri ve siyah ekose gömleği ve kilometrelerce yol kat etmiş, kir içinde kalmış botlarıyla çok yakışıklıydı. Sol elinde kalın bir eldiven vardı ve sağ eliyle telefonunu tutarken diğer elini arka cebine sokmuştu.

Ahırın kapısına yaslanmıştı, başı eğik, yakışıklı yüzü asıktı. "Evet, şimdiye kadar iki tane içtim." Gözlerini kapattı. "Aslında bu doğru olabilir. Son zamanlarda o kadar çok öksürmüyorum."

Ellerim yanımda toplanmıştı. *Kiminle konuşuyor bu?*

Uzun bir süre telefondaki kişiyi dinledikten sonra, sanki öfkelenmek istiyormuş ama yıkımın sonuçlarını kaldırmaya hazır değilmiş gibi ahırın kapısını hafifçe tekmeledi. "İki hafta içinde başka bir tedavim var ya da Yani." Başını salladı, koyu renkli, dağınık saçları savruluyordu. "Hayır, yan etkisi yok."

Gözlerimi ondan ayıramadan kelime kelime buruştum.

Bu kabuslarımdan bile daha kötüydü.

Bu gerçektir.

"Evet, biliyorum. Bir test iyi olurdu. Ben de yanıt verip vermediğimi bilmek istiyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Tamam, tabii."

Benimle yüzleşmek için döndüğünde gölgelerin içine çekildim, gözleri arkasına saklandığım balyaların üzerindeydi. Çikolata rengi bakışları

parlıyordu ama çenesi gergindi.

ve güçlü. "Eğer işe yararsa... ne kadar zamanım var?" Kalbim.

Tanrım, *kalbim*.

Artık içimde atmıyor ve pompalamıyordu.

Kanıyordu ve ayaklarımın dibinde soluk soluğa kalmıştı.

Toplamak istedim. Soğumasını, atılmasını ve eski gübreye kaplanmasını engellemek istedim ama yapamadım çünkü Ren burnunu sıkı, sonra Tanrı'ya bakar gibi tavana baktı ve onu lanetledi.

"Bu yeterli değil," diye inledi. "Ben-ben evleniyorum-"

Konuştugu kişi sözünü kesti ve bakışları yere düştü. "Biliyorum. Evet, pozitif kal, deneyeceğim." Bir elini yüzünde gezdirerek, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Bağlantı kesme düğmesine bastı ve telefonu yere bıraktı ve ahırın kapısına yığıldı.

Dizlerini kulaklarına kadar çekerek bir parça saman aldı ve öyle kederli, öyle kırgın bir şekilde döndürdü ki kalbim gübre mezarından sürünerek çıktı ve kendini göğsüme geri çekti, ona bulaşmış, kirli ve ölmek üzereyken bile gitmek için can atıyordu.

"Siktir," diye fısıldadı Ren. "*Siktir.*"

* * * *

Yansımama bakarak gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

Tanımadığım bir kız bana bakıyordu. Gözleri keder renginde ve saçları hüznün renginde bir kız.

Ren çoktan yatağa girmiş, televizyonda bir şeyler izliyor, duşumu bitirmemi bekliyordu, böylece birbirimize sokulabilir ve asla unutamayacağımız bir filmde dertlerimizi unutabilirdik.

Ren'i ahırda bırakmıştım.

Duyduğumu bilmiyordu.

Bildiğimi bilmiyordu.

Artık mevsimlere dört macera olarak değil, onu düşmanımız olacağını hiç düşünmediğim tek şeye yaklaştıran dört tekerlek olarak bakacak kadar hasta olduğumu biliyordum.

On yıllar sonrasına kadar değil.

Ta ki çocuklarımızı büyütüp birbirimizden bıkana, huysuzlaşana ve grileşene kadar.

Ölüm.

Parmak uçlarım cama bastırıyor, aynanın serinliğinde yanaklarımdaki gözyaşlarının izini sürüyordu.

Çıplaktım.

Saçlarım duştan sıırıslıklamdı ve üzerime hala su damlıyordu.

Üşümüştüm.

Meme uçlarım çakıllaştı ve derim tüylerim diken diken oldu. Boştum.

Dışarıdan sessiz, içeriden çığlık atıyor.

Ayna, orada öylece durup ağlayan bir kız resmi çizerken yalan söylüyordu. Gerçeği göstermeliydi - saçlarımın çekiştirildiği, derimin kanadığı, tırnaklarımın yırtıldığı, sesimin bağırıldığı, yumruklarımın sallandığı ve dizlerimin kurtuluş için yalvarmaktan morardığı gerçeğini.

Kaos içindeydim, sakın değildim.

İlaç dolabına uzanıp gece ritüelimi çıkarırken boğazıma bir hıçkırık düğümlendi.

Yüz kremi sürülür.

Dişler fırçalanır.

Hap.

Küçük hap avucumun içinde duruyordu; artık sadece beni hamilelikten uzak tutmak için tasarlanmış bir ilaç değil, küçük, saatli bir patlayıcı.

Zaman bir kez daha bize kazık atmıştı. Beni Ren'e çok genç yaşta vermişti.

Dokunabildiğimiz, öpebildiğimiz ve sevebildiğimiz sadece birkaç harika yıl vermişti.

Ve şimdi... bizi hazır olmadan bir geleceğe ittiği kadar acımasızca geleceğimizi de elimizden almıştı.

Hap.

Bir şeylerin olmasını engelleyen sihirli küçük hap. Ve zaman, her şeyi hızlandıran şeytani güç.

Ren ne kadar zamanı olduğunu sormuştu.

Bu soruyu sorduğunuzda, cevabınız hiçbir zaman iyi olmadı.

Artık ödünç günlerimiz, takas edilmiş dakikalarımız ve pazarlık edilmiş saniyelerimiz vardı.

Avucum yana doğru eğildi ve haplar musluktan aşağı saçıldı.

Hayallerimiz yıkılmıştı... biri hariç hepsi.

Bekleme lüksümüz yoktu.

Aynada son bir kez göz göze geldikten sonra, uyumak için giydiğim erkek şortu ve tişörtü giydim, ışığı kapattım ve yatağa gittim, şimdilik... sevgilim hala beni bekliyordu.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

REN

* * * * *

2021

"Bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum." Yalan söylemek, gizlenmek ve saklanmakla geçen bir hafta daha.

Dışarıdan bakıldığında Della hala bana gülümsüyor, öpücüklerimi kabul ediyor ve benimle konuşuyordu ama içten içe... o gitmişti.

Nasıl açıklayacağımı bilemedim.

Ona her dokunduğumda hissettiğim boşluk duygusu. Ne zaman öpüşsek kalp ağrısı - vücudu hala benimken bile geri çekiliyordu.

Onu kendini kapatacak kadar incitmişim ve bu beni paramparça etti.

John başını kaldırdı, büyük pençeleri kahve fincanının etrafında kıvrılmıştı.

Baharın gece boyunca ılık hava, parlak güneş ve gözle görülür bir hızla yerden filizlenen çimlerle gelmesi sayesinde bugün gün doğumunda başlamıştık.

Çiftlik kış uykusundan uyanmış, ilgilenilmeyi talep ediyordu. "Sana en başından beri ona söylemeni söylemişim." İç yanağını kemirdi, kırıksıklıkları gözlerinin etrafında sıkılaşıyor. "Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor." "Biliyorum." İçimi çektim.

Her zaman benden çok haberdardı. Kendi iyiliği için fazla zekiydi.

John hüznle gülümsedi. "Onu korumaya çalıştığını biliyorum ama sadece ikinize de zarar veriyorsun." Gözleri anılarla doldu. "Patty'nin beni terk etmek üzere olduğunu bilmiyordum, hiçbirimiz bilmiyorduk. Bunu bu kadar zorlaştıran şey ani olmasıydı. Veda edecek, umut arayacak ya da yapılacaklar listesini işaretleyecek vaktimiz yoktu. O buradaydı ve sonra yoktu." Yutkundu, parmak eklemleri kahve fincanının etrafında beyazlaştı. "Hiçbir yere gitmiyorsun Ren. Çok uzun bir süre için değil."

"Doktorların ne dediğini duydunuz, sadece birkaç tane-"

"Dur. Bitirmeme izin vermedin. Diyecektim ki... hiçbir yere gitmiyorsun ama önünde bir mücadele olduğunu ve ona yanında ihtiyacın olduğunu bilecek kadar gerçekçiyiz. *Hepimiz* senin yanında olmak

istiyoruz. Liam, Cassie..."

"Biliyorum." Kahvemi bir dikişte yudumladım.

Ne halt ediyorum ben?

Della ile aramdaki mesafe hiçbir bedele değmezdi. Bunu düzeltmem gerekiyordu.

Ona söylemem gerekiyordu.

Her nasılsa.

Masadan kalktım. "Sen dünyanın en iyi patronusun John, ama bugün seni ekeceğim." Biraz öksürdüm. "Birkaç gün izin almam lazım."

"Sana çalışmana gerek olmadığını söylemiştim."

"Ben sakat değilim," diye tersledim. "En azından henüz değil."

Çalışmak istiyorum... sadece her şeyi berbat ettiğimde ve bunu düzeltmem gerektiğinde değil."

Kıkırdadı. "Maaşımı kesiyorum."

Şakasına gülümsedim. "Başka türlüünü istemezdim." Arka kapıya doğru yürürken bacaklarım gergin bir enerjiyle doluydu. Bu sabah arka otlakları gübreleme ve otları öldürme programıyla uyanmıştım. Bu programda, sonunda hayatımın aşkına öleceğimi söyleyecek cesarete sahip olacağıma dair hiçbir şey yoktu.

Ama artık yalan söylemeye devam edemezdim.

Gelecek hafta bir tedavim daha vardı. Ne kadar iyi gittiğine bağlı olarak, yanıt verip vermediğimi görmek için teste tabi tutulacaktım. İyi ya da kötü haber... Della'nın orada olmasını istiyordum.

"Gitmeden önce." John ağırlığını sandalyeden kaldırdı ve Patricia'nın yıllar önce sekiz yaşındaki Della için cinsel eğitim kitabını aldığı rafa doğru ilerledi. Bir zarf çıkararak bana doğru geldi. "Tartışmak yok, Ren. Hiç, duydun mu beni?"

Ona baktım. "Duruma göre değişir... Nedir?"

"Yaş grubunuz için etiket dışı bir denemeye girecek kadar şanslı olduğunuzu biliyorum. Ama bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz." Zarfı elime tutuştururken mırıldandı: "Bu sonrası için. Ne olur ne olmaz."

Açtığımda, ilk maaş paketimdeki gibi nakit para bulamadım. Onun yerine bir sözleşme buldum.

Cherry River Çiftliği ve onun çalışanı olan benim aramda yazılmış bir sözleşme.

John, beni yasal olarak işçisi yaparak tedavimi ödemenin bir yolunu bulmuştu - artık kayda değer bir maaşla vergi ödeyen biri. Sağlık hizmeti alabilen biri.

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Daha kaç kere geleceğime karışacaksın John?"

Kıkırdadı. "Ne kadar gerekiyorsa o kadar." Omzumu okşayarak çenesini kapıya doğru itti. "Git. Kız arkadaşını bul. Aranızı düzeltin."

"Bu tartışma daha bitmedi." Sözleşmeyi arka cebime soktum. "Seni borçlandırmayacağım. Bunu nasıl yazarsan yaz."

"Evet, evet. Git."

Ona son bir kez baktım, kısa hayatımda kötülüklerin en kötüsünün kurbanı ve en iyisinin oğlu olduğuma hayret ettim.

Dışarı çıkarken, şiddetli güneş ışınlarına karşı gözlerimi kısıtım. Dün, kış hiç gitmeyecekmiş gibi görünüyordu ve bu sabah, bahar onun kışına tekme basmıştı.

Güzel havanın bir süre daha devam etmesini umuyordum çünkü gideceğimiz yerde karla ilgili endişelenecek yeterince sorunumuz vardı.

Ahıra doğru koşarken, her zamanki gibi umutlanmamaya çalıştım. nefes darlığı bugün daha iyiydi. O kadar çok öksürmüyordum. Ağrım biraz azalmıştı.

İki Keytruda tedavisi görmüştüm ve şimdiye kadar şanslıydım.

Neredeyse hiç yan etki yok ve eğer mümkünse... deneysel immünoterapinin işe yaradığına dair bazı işaretler var.

Lütfen, lütfen, Tanrım, işe yaramasına izin ver.

İhtiyacımız olan teçhizatı bir sırt çantasına atarak, suyumuzun ve tuzaklarımızın olduğundan ve bıçaklarımın keskin ve hazır olduğundan emin oldum. Daha iyi günler görmüş siyah bir ceket giyerek sırt çantasını omuzlarıma aldım ve

kaldırım taşlarının üzerinden tek yatak odamıza doğru yol aldım.

Wilson'ın misafir odası şimdilik iyi ve güzeldi ama yakında Della'ya hak ettiği evi vermenin bir yolunu bulmam gerekecekti. Kendimize ait bir ev... Sadece ona ait olmadan önce.

Kapıyı açtığımda Della'yı yatağın ucuna tünemiş, binicilik kıyafetlerini giyerken yakaladım. Kıvrımlarına yapışan jodhpurs ve kalçalarını fırçalayan tüvit bir ceket.

Saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü ve mavi kurdelesinin ucunda bir fiyonk vardı. "Ren." Dizüstü bilgisayarını kapatırken sesinde suçluluk duygusu yankılandı

ve yanındaki düzeltilmemiş çarşafın üzerine fırlattı. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?" Gözleri üzerimde gezinerek vücudumun sertleşmesine neden oldu. "Ve neden kampa gidiyormuş gibi görünüyorsun?"

"Çünkü öyleyiz." Ona doğru ilerleyerek bileğinden tuttum ve onu yataktan çektim. "Neye bakıyordun?"

"Hiçbir şey." Gözleri yalanıyla birlikte kısıldı. "Bir şey mi araştırıyordun?"

Başını eğdi. "Olmalı mıyım?" "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Zaten ne kadarını bildiğin üzerine."

Nefes nefese kaldı. "Bana bilmem gereken şeyi söyleyecek misin?" Kalbim küt küt atıyordu. "Sana yalan söylemeye devam edemem."

Gözyaşları bakışlarından süzülüyordu. "Bu senden nefret etmeyi bırakabileceğim anlamına mı geliyor?"

Ona doğru yürüdüm, vücudunu kendiminkine yasladım. "Bence bu sadece benden daha fazla nefret etmene neden olacak."

İrkildi, yüzünü göğsüme gömdü.

Onu sıkıca kavrayarak hüznü dolu bir kucaklaşmayı paylaştık ve ben hafifçe öksürerek kucaklaşmayı mahvettim.

Uzaklaşıp eline uzandığımda gözleri benimkilerle buluştu.

"Konuşmamız gerek."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum." Dudaklarından bir damla gözyaşı süzülürken dili yalandı. "Ya... ya hazır değilsem? Haftalardır hazır olduğumu sanıyordum. Yalan söylediğin için çok kızgındım... ama şimdi?" Yüzünün rengi soldu. "Hazır mıyım bilmiyorum, Ren."

Onu tatlı tatlı öperken, ona baktım ve onu koruyabilmeyi diledim.

Keşke geleceğimizi değiştirebilseydim.

Keşke bunu durdurabilseydim.

"Hadi eve gidelim, Della Ribbon. Ve sonra... konuşuruz."

* * * * *

Sessizlik içinde çadırı kurduk.

Naylonları kapıp direkleri yerleştirirken bir zamanlar aşına olduğumuz görevler biraz paslanmıştı.

Yakacak odunlar çoktan toplanmıştı. Tuzak çoktan kurulmuştu. Kampımız olabildiğince ev gibiydi.

Çadır son işti ve çadır kurulup yere sağlam bir şekilde sabitlenir sabitlenmez yoga matlarımızı serdim ve uyku tulumundan bir yatak yaptım.

Della çadıra girmedi. Çam kozalaklarını tekmeleyerek ve örgüsünü çekiştirerek kampın içinde kayıp ve korku dolu bir havayla dolaştı.

Sürüklenmesine izin verdim çünkü ona söylemeden önce kampın olabildiğince mükemmel olmasını istiyordum... çünkü bir kez söylediğimde? Başka hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

Zaman artık göreceli değildi.

Bazı günler tehlikeler ve tehlikelerle sürüklendi - her saniye bana artık yaşlılık ayrıcalığına sahip olmadığımı hatırlatmak için elinden geleni yaptı. Bazı günler ise huzur ve pozitiflikle geçti - her kalp atışı doktorların bana verdiği zaman çizelgesini yenebileceğime dair beni temin etmek için elinden geleni yaptı.

Keytruda forumlarına katılmışım. Mucizeler ve trajediler okudum.

Lanet olası bir mucize olmayı hedefledim çünkü Della'yı henüz terk etmemişti. Hâlâ çok gençti; çok saf ve mükemmeldi. Onun yitip gitmesine ve hayatı olağanüstü bulmamasına neden olmak istemedim.

İşlerim bittiğinde ve kafamı dağıtacak bir şey kalmadığında, Della'nın gezindiği yere baktım.

Sanki ben tek kelime etmeden biliyor gibiydi. Ve bilmediğini düşünecek kadar aptaldım. Bir şeylerin ters gittiğini anlamadığına inanacak kadar aptaldım... cidden ters gidiyordu.

Orman, söyleyemediğimiz her şeyle doldu. Kuşlar sessizleşti. Ağaçlar sustu. Zamanın kendisi yavaşladı, böylece hiçbir şeyin bize dokunamayacağı bir çekirdekte durduk.

Bakışları haykırdı, vücudu yüzümde gördüklerine inanamayarak biraz sallandı.

Sonunda, bu gerginlik dayanılamayacak kadar arttığında, ellerimi teslimiyetle açtım ve omuz silktim. "Çok üzgünüm, Della."

Bir kavga bekliyordum.

Kızgındı ve acı çekiyordu ve bu iki duygu birleştiğinde çok acımasız oluyordu. Ama bunun yerine, sanki bir canavar onu atılmış bir el yazması parçası gibi buruşturmuş gibi kendi üzerine katlandı - hikayemizin bir kısmını sildi, olabilecek tüm bölümleri sildi.

En yumuşak, en hüzünlü ağlayışıyla koşmaya başladı ve kollarıma atıldı.

Geriye doğru tökezledim, onu tuttum, sarıldım, kalbi benimkine çarparken ikimizi de dengeledim.

"Ne düşünüyordum bilmiyorum," diye mırıldandım saçlarına. "Seni bundan koruyabileceğimi nasıl düşündüm. Lütfen... beni affet."

Başını salladı, yüzü omzuma yaslanmıştı. "Yapma. Lütfen yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Bana anlatma. Bunu gerçeğe dönüştürme."

İçimi çektim, basınç artıyor ve ağrı zonkluyordu. "Bu gerçek. Sana söylesem de söylemesem de gerçek."

Kolları beni daha da sıktı. "Ama sen benimsin. Sen *benimsin*."

"Ve ben her zaman senin olarak kalacağım." Dudaklarım şakağında tüylendi, ilk kez tattığım acı dürüstlüğü geri yuttum. "Nereye gidersem gideyim."

Ondan gelen bir başka derin ses, daha da yaklaşırken topuklarımın üzerinde sallanmama neden oldu.

Bunu nasıl yapabildim?

Tek yapmak istediğim iyiymişim gibi davranmakken bu kadar trajik bir şeyi nasıl dile getirebilirdim?

Ama bir öksürük bana iyi *olmadığımı* hatırlattı. Yavaş yavaş ölüyordum.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum-ikimiz de taş kesilmiştik, ikimiz de bunun ne anlama geldiğini anlamıştık. Bundan sonraki her dokunuş farklı bir tada sahip olacaktı. Her gülümsemeye değer verilir ve sayılırdı. Her kahkaha biriktirilir ve not edilirdi.

Hiçbir şey hafife alınmayacaktı.

Bu tür bir bağlantı ve farkındalık, anıları karalamak ve daha fazla başarı için çabalamak için elimizden gelenin en iyisini yaparak hayatı tamamen yorucu hale getirebilir.

Ama mesele de buydu, zamanla yarışmak ve hayatımızı boş anlamlarla doldurmak istemiyordum. Yapılacaklar listesini tamamlamaya, seyahat etmeye ya da ucuz heyecanlar aramaya ihtiyacım yoktu.

İstediğim, ihtiyaç duyduğum ve değer verdiğim her şey kollarımın arasındaydı.

İhtiyacım olan tek bir şey vardı ve bu ondan isteyeceğim en zor şey olacaktı. "Della..." Yüzünü görebilmek için uzaklaşarak yanaklarını avuçladım. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım - en azından bildiğim her şeyi. Ama bunu yapmadan önce senden bir şey öğrenmem gerekiyor."

Gözyaşları parmaklarımın üzerine damlıyor, başparmağım dudaklarının üzerinde usulca geziniyordu. "Bana sor."

Gözlerimi kapattım, güç arıyordum. Tekrar açtığımda gözyaşları durmuştu ama hüznü hâlâ ıslıl ıslıldı.

"İhtiyacım var..." Başımı salladım, çenem kilitlendi. Çaresizlikle savaşıyor yan tarafa baktım.

"Ren." Parmakları belime saplandı. "Ren... bana bak."

Bu muazzam bir çaba gerektirdi; güzel yüzü gözlerime sıvı dolmaya cesaret ettikçe dans etti.

Sevinçle gülümsedi ve ağzını benimkine bastırdı.

Beni öptüğü anda kendimi ona bıraktım.

İnledim ve bağlantı kurma arzumla çıldırmış bir halde onu kendime çektim. Tekrar tökezledik, ama bu sefer su katılmamış bir şehvetle.

Çok daha fazlası olacak başka bir şey. Seksten, öpüşmelerden ve itişmelerden çok daha fazlası. Zihnim onun ince naneli tadını damağımda bırakırken ve hafif kavun kokusunu içime çekerken bile durmak için elimden geleni yaptım.

Sanki çoktan gitmişim gibi onu öpmeyi kesmek için.

O hayattayken ve kollarımdayken onu kaybettiğim bir şey olarak hatırlamaktan vazgeçmek için.

Dişleri alt dudağıma okşayarak düşüncelerimin dağılmasına neden oldu. Ona duyduğum açlık karnıma doldu ve arzunun basitliğine tutundum.

Dürüst olmak ve her şeyi açıklığa kavuşturmak istedim.

Ama Della bana bir kez daha ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey vermişti. Onu çok özlemiştim.

Onu incitmiş, kendimden uzaklaştırmış ve soğukluğunu hak etmiştim.

Ama orada dururken, doğayla çevrili ve hiç kimse yokken, aramızda var olan tek şey sıcaklık, tutku ve bağlılıktı.

Konuşmak için zamanımız olacaktı. Sonra.

Onu kollarıma alarak, bir şekilde

Kamp alanı, yaprak çöpleri ve tehlikeli takılmalarla doluydu ve onu çadıra taşıdı.

Onu ayağa kaldırarak, dizlerimizin üzerine çökmeden önce senkronize bir şekilde botlarımızı tekmeledik, birbirimize dua ettik, kalplerimizi feda ettik, bir güne daha layık olmak için sahip olduğumuz her şeyi sunduk.

Parmakları saçlarıma indi ve başımı kendine doğru çekti. İtaat ettim, onu sert ve hızlı, derin ve uzun bir şekilde öptüm.

Della gibi bir kıza sahipken nasıl güçlü kalabilirdim ki? Bununla nasıl başa çıkabilirdim?

Gitmeden önce yapmam gereken çok şey vardı.

Ona bakmanın bir yolunu bulmalıydım. Onun geleceğini korumak ve Güvende olduğunu bilmek. Onunla bir aile kurmaya ihtiyacım vardı. En azından birini görmek ya da

Kusursuz yüzünde iki kırışıklık vardı.

Dillerimiz buluştu, sonra geri çekildi. Dudaklarımız birleşti, sonra durakladı. Özlediğim onca şey arasında Della'yı öpmek en çok özlediğim şeydi.

"Ren?"

Fısıltısı beni fiziksel olarak incitti. "Öyle mi?"

Önümde diz çökerken yüzüne daha fazla gözyaşı saçıldı. "Her zaman birlikte olacağımıza söz ver." Elleri benimkileri sıkıca kavradı. çılgınca bir aciliyet. "Bana bunun bitmediğine söz ver. Beş yaşındaki bana söz verdiğin gibi, beni asla bırakmayacağına söz ver. Beni asla ama asla terk etmeyeceğine."

Yüce İsa.

Kalbim sıkışmıştı ve onu kollarımla sararak kucağıma sürükledim.

Söz verebilmeyi o kadar çok istedim ki. Sonsuza dek birlikte olacağımıza dair onu temin etmek için her şeyimi verirdim. Boynumun üzerinde hazır bekleyen bir giyotin yoktu.

Her zaman yaptığım şeyi yapmalı ve onu *korumalıyım*.

Siktir, onu korumalıyım.

Ama ciğerlerim yanıyor, sırtım ağrıyor ve bedenim cesur olmam için beni dürtüklüyordu. "Seni her zaman seveceğim." Sözlerinden kaçınmam ciğerlerinden bir hıçkırık kopmasına neden oldu. Bacakları belime dolandı, nefesi kederle kesildi.

"Asla durmayacağım, Della Ribbon." Tatlı kokusunu içime çekerken bukleleri dudaklarıma yapıştı. "Hayat beni kollarından koparana kadar değil. Ve o zaman bile... bu bir veda değil."

Ağzımdan bir öksürük yuvarlandı. Onu sertleştiren ve kollarını sıkılaştıran bir öksürük.

Onu öperken mırıldandım, "Aldığım her nefesin senin için olduğuna söz veriyorum.

Başka kimseyi sevmedim ve asla sevmeyeceğim."

Sürünerek yaklaştı ve beni kırmakla tehdit eden bir öfkeyle öptü.

"Kalbim her zaman sana aitti."

"Biliyorum." Sesim kesildi ve onu sertçe öpmek için saçlarını avuçladım.

Vücudum gerildi, kalbim çarpmaya başladı ve öpüşme sona erdiğinde başım dönüyordu ve nefes nefese kalmıştım ve bunun ondan mı yoksa içimdeki hastalıktan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Doktorlar ilerledikçe gücümün azalacağı konusunda beni uyarmışlardı. Kilo kaybederdim. Nefes almakta zorlanırdım. Parça parça yok olurum.

Bu benim en büyük korkumdu.

Della'nın beni bu şekilde hatırlayacağını.

"Bana bir söz vermeni istiyorum." Ağzımı onunkinden ayırmadım, doğrudan ona doğru konuştum. "Beni böyle hatırlayacağına söz ver. Benimle kalacağına. Yaptıklarım için benden nefret etmeyeceğine-"

"Dur. Yapamam." Dudakları benimkilerin altında büküldü.

"Ben geçerken yanımda kalacağına söz veremem-"

"Ölmek kelimesini söylediğini duyamıyorum. *Lütfen* Ren." Gözleri benimkilerle buluştu, çok yakın ve kasvetli.

Ona bu kadar acı çektirenin ben olduğumu bilmek beni sakat bıraktı. "Bunu yapabileceğimi sanmıştım." Boynum eğildi, alnım onunkine değdi. "Ama yapamam. Henüz yapamam."

"Ben de hazır değilim.

Hazır değilim." "Sana ihtiyacım var, Della."

Elleri kemerimi karıştırdı, tokasını kopardı ve fermuarımı açtı. "Bana sahipsin. Her zaman."

Yarı gülümsedim, söylediklerini sanki bir yeminmiş gibi tekrarladım. "Her zaman." Sanki bu tek kelime bizi doğanın gözleri altında, herhangi bir düğün töreninden daha iyi bağlıyordu.

Eli aramıza daldı, boxerimin içine girdi ve bana yumruk attı.

Aniden gelen zevkle nefesim kesildi ve tek yapmak istediğim teslim olmaktı. Bir süreliğine gerçeklikten uzaklaşmamız gerekiyordu ama elimi onunkinin üzerine koydum.

"Bekle." Sessizce öksürdüm.

Gözleri benimkilerle buluştu, yüzünü buruşturdu. "Neden?"

Neden?

Çünkü çok az zamanımız vardı.

Çünkü sahip olduğumdan çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Onun yanımdayken hiç olmadığı kadar savunmasız olmama rağmen kafamı çevirmedi. "Erken olduğunu biliyorum ve beklemeye karar vermiştik... ama ben ikinci en iyi olmaya hazırım."

Dudakları aralandı.

Anlayıp anlamadığını görmek

için bekledim. *Tabii* ki anladı.

O benim zeki, güzel Della'mdı.

Dudağını ısırdı, göğsü gözyaşlarıyla kabarıyordu. "Beni bu kadar çabuk mu terk edeceksin?" Parmakları ereksiyonumun etrafında kıpırdandı. Gözleri cevabıma karşı barikat kurar gibi sıkıca kapandı.

"I-" Bir öksürükle daha mücadele ederek inledim. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Della. Yapmak istediğim son şey bu iken seni nasıl inciteceğimi bilmiyorum."

"O zaman yapma." Yukarı baktı. "Bana yalan söyle. Bana tüm bunların korkunç bir hata olduğunu söyle."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Denedim. Senden saklanamam. Artık saklanamam."

"Biliyorum." Yüzünde renk yoktu, kan kalbini korumak için içine çöküyordu. "Sadece... sonra. Sonra anlat."

"Siktir, Ribbon." Onu öptüm, tuzun, sefaletin ve ikimizin de hazır olmadığı bir sonun tadını aldım.

Biz öpüşürken ellerim ceketinin düğmelerini çözdü ve omuzlarından aşağı itti. Ben jodhpur'unun fermuarını bulmaya çalışırken dudaklarımız birbirinden ayrıldı. Benimle yürüyüşe çıkmadan önce üzerini değiştirmemişti. Beni ahırlardan ve tarlalardan ormana kadar şaşkınca takip etmekten başka bir şey yapmamıştı.

Düğmeyi düz karnına dayayarak parmaklarımın onu soymasını izledi.

"Haplarımı almayı bir hafta önce bıraktım. I-" Bana suçlu bir yarım gülümseme verdi. "Bunu seninle tartışmadım. Boşluğa attım. Özür dilerim."

"Pardon?"

"Bu kararı tek başına verdiğin için."

Onu öptüm ve kendime çektim. "Doğru olanı yaptın. Sen tek olanı yaptın."

"Bebeğini istiyorum, Ren. Ama seni paylaşmaya hazır mıyım bilmiyorum.

Özellikle de şimdi."

Kalbim sıkıştı. "O zaman bekleyeceğiz. Buna saygı duyarım."

Ona saygı duyardım ve Tanrı'dan ondan bir çocuk yapacak kadar uzun yaşamayı dilerdim. Umarım hayatımı uzatacak ilaçlar Çok geç olmadan beni kısırlaştır.

Eli tekrar hareket etti, beni kot pantolonumdan ve boxer'ımdan çekerek aramızda dik durmamı sağladı. "Ne kadar sürecek, Ren?"

"Della..." Parmak eklemimi kullanarak çenesini yukarı doğru ittim.

"Lütfen,

Dur." Dudaklarımı dudaklarına bastırmak için eğildim, reddetmesini bekledim ama onun yerine ruhumu kabartan bir öpücük kazandım. "Sonra, hatırladın mı?"

"Sonra." Başını salladı, parmakları sıcak bir şekilde okşuyordu.

Bedenim onun dokunuşuyla yozlaştı. Bir yanım böyle hastalıklı şeylerden bahsettikten sonra artık seksle ilgilenmiyordu ama daha büyük bir yanım daha da çaresizdi.

Yaşamak için çaresiz.

Yeni bir hayata başlamak için çaresiz.

Azrail'e siktir olup gitmesini söylemek için çaresiz.

Aramızdaki söylenmemiş şeyleri görmezden gelerek, acıyla damlayan sırları saklayarak fısıldadım, "Senden bir çocuk istiyorum. Beni delirtecek olsa bile

Hamile olduğun süre boyunca. Ektopik korkusuna rağmen, senin gibi bir kızım olsun istiyorum. Senin gibi bir kızım olması için her şeyi riske atacak kadar bencilim.

Bu."

Hüzünle gülümsedi. "Ben de senin gibi bir oğlum olsun istiyorum." "Sanırım ikisine de sahip olmamız gerekecek."

"Zamanımız var mı?"

Kısalan ömrüm için yutkunarak yüzümü buruşturdum.

Bilmek istiyor musun? Kalbini kırmam için bu kadar istekli misin?

Nefesimi içime çektim. "I-"

"Bekle. Yapma." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sadece öp beni." Ben de öptüm.

Onu öptüm, soydum, sırt üstü yatırdım ve kıyafetlerimi çıkardım. Bir uyku tulumuna sokulup diğerini üzerimize çektim ve vücut ısıımızı hapsettim.

Elim bacaklarının arasında kayboldu.

Ona dokunduğumda sarsıldı, ipeksi etini hissediyordum, arzuyla yanıyordu. Parmağımı içine soktuğumda gözleri safir gibi parlıyordu.

Bunun son olmasını istiyordum. Ona saatlerce dokunmak, yalamak, tatmak ve tapmak istiyordum ama içimde daha basit bir arzu yaşıyordu. Hap kullanmadığını bilmek. Kendimizden daha büyük bir şey yaratabileceğimiz fikri.

Ona para ya da mal mülkten daha fazlasını miras bırakmak istedim. Benden bir parça almasını istedim. Damarlarında benim kanımı ve kalbinde benim ruhumun bir parçasını taşıyan bir çocuk.

Aptalca bir şekilde her zaman orada olmanın bir yolunu bulmak istedim... olmadığım zamanlarda bile.

Kalçaları yukarı kalktı, ona daha derinden dokunmam için beni karşıladı. Bir parmak daha soktum, onu ıslattım, kederini unutması ve sadece zevki hatırlaması için onu cesaretlendirdim.

Dudaklarını tekrar buldum, baskımla aynı anda öpüştüm, dilim parmağıma ritim tuttu, o okşadıkça ve okşadıkça bedenim daha da sıkılaştı.

Uzun zamandır onun vücudunu herkesin tanıyabileceği kadar yakından tanıyordum. Bacaklarının tombuldan zarif olana kadar büyüdüğünü gördüm. Göğsünün düzden dolguna dönüştüğünü. Ve şimdi, onu neyin memnun ettiğini ve tamamen teslim olmasını nasıl sağlayacağımı tam olarak biliyordum.

Daha derine ittiğimde, ağzımın içine doğru soludu. "Eğer çocuk sahibi olacak kadar şanslı olursak, onları seveceğime söz veriyorum." Yanağıma kavradı ve beni sabit tuttu. "Ama seni daha çok seveceğime de söz veriyorum. Buna engel olamayacağım."

Parmaklarım onun içinde sıkıca sıkışmış bir halde durdu. "Bu kabul edemeyeceğim bir şey." Keder kalbimde toplanmıştı. "Anlamıyor musun? Onları daha çok sevmene *ihtiyacım var* Della. Ben yapamadığımda kalbini tutacak başka birine ihtiyacım var."

Nefesi kesildi, vücudu irkildi, üzerinde dans ettiğimiz uçurum esnedi. "Bunun için senden nefret ediyorum." Bunu söylerkenki şiddeti beni kırdı.

"Biliyorum."

"Senden çok nefret ediyorum, Ren."

"Gerekirse benden nefret et ama beni de sev. Lütfen..." Parmaklarımı geri çekerek üzerine tırmandım ve bedenimi onunkine yerleştirdim. Nemli sıcaklığını hissettiğimde, onu ittim, yaydım, doldurdum, bana verebileceği her son parçayı istila ettim.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, aşağıdaki uyku tulumunu ıslatıyordu. Elimden geldiğince damlaları sildim ve kaçırdıklarımı yaladım,

Ben onunla sevişirken onu kucaklıyordum.

Bunu kaç kez yapacağız?

Daha kaç bağlantı anı var?

Birlikte sallandık - nazik ve neredeyse özür dileyerek. Dokunuşlarımız güvenli ve öpüşlerimiz korunaklıydı. Ama yavaşça... acı çözüldü, geriye sadece şehvet ve arzuyla yanan bedenlerimiz kaldı.

Adımlarımız hızlandı, uysallık şiddete karıştı.

Şehvani açlık damarlarımı parçaladı, kalbimi tekmeledi, tenimi ihtiyaçla kapladı.

Della altımda kıvranıyor, beni itiş kakışla karşılıyordu.

Yüzü yumuşak ya da açık değil, öfkeli ve intikamcıydı. Konuşmadan tırnaklarını sırtımda gezdirdi, derin ve kasıtlı bir şekilde.

Eğildim, zevk-acı içinde inledim, sikim dayanılmaz bir şekilde sertleşti. Zihnimi bir karanlık kapladı ve beni çılgınca bir vahşilikle doldurdu. Değişimi hissetti. Kendi değişimiyle eşleştirdi.

Sevişmemiz savaşa dönüştü ve itişlerim sallanmaktan sikişmeye geçti.

"Lanet olsun sana, Della." Saçlarını yumruklayarak, içinde debelenirken onu tuttum. Saç tellerini çekiştirirken inledi - yıkadığım, ördüğüm ve fırçaladığım saç tellerini. Islak, karışık ve hatta mavi gördüğüm saçları. Çadırda onun yanında uyurken içime çektiğim ve mücadele edilemeyen bir aşkla savaştığım saçlar.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı ben çekilip onu karnının üzerine iterken. Boynunun arkasını kavrayarak tekrar içine girdim, onu kısıtırıp hapsettim. "Sen. Zaten. Söyledin. Bunu." Homurdandım, terliyor, ağlıyor ve sürekli öksürükle savaşıyordum.

"Senden nefret ediyorum çünkü seni seviyorum," diye bağırdı içindeki akıl almaz yoğunluğu arttıran düğmeye bastığımda.

"Şerit-" diye homurdandım, sırtı kamburlaştı, kendini bana doğru zorladı, uzunluğuma doğru kendini itti.

"Senden nefret ediyorum çünkü hayatta kalamayacağım."

Vücudum kaskatı ve garipti, tüm nöronlarım onun içine kilitlenmişti. "Yapacaksın. Yapmak zorundasın."

"İstemiyorum." Saçlarını geriye doğru çekip onu öptüğümde ağzı kocaman açıldı. Göğsüm sırtına bastırıyor, ona biniyor, dizlerim uyku tulumlarına giriyor ve çadır hızımızla titriyordu.

"Başka seçeneğin yok" diye homurdandım. "Bir seçeneğim var."

Daha sert, daha derin, daha acımasız sürdüm. "İnanmıyorsun. Aksine inanırsam bununla yüzleşemem."

Yüzü ıstırapla buruştu. "Siktir git."

"Onun yerine seni becereceğim." Daha hızlı sokarken kulağını ısırdım. "Her zaman içinde olacağım, Della."

Serbest bırakma ihtiyacı ile dalgalandım. Ceza ve zevkin zehirli karışımı tehlikeli bir yerdi. Ona nazik davranamazdım. Dokunuşumu yumuşak tutamazdım. Artık *nazik* olamıyordum.

Kontrolümü kaybettiğimi hissetti ve beni boşaltmaya çalıştı, dişlerini ağzıma geçirdi, kendini bana daha derinden sokarken sırtı çukurlaştı.

Onu öpmeye çalıştım, ama o sadece beni ısırđı, ruhundan tam bir zavallılık akıyordu. Bir saniye sonra, ona istediği öfkeyi verdiğimde sevinçle inledi.

Onu daha sert becerdim.

"İstediğin bu mu?"

İnledi. "Seni sonsuza dek istiyorum. İstediğim bu." "Ve sen de bana sonsuza dek sahipsin."

Altımda kıpırdandı, yırtıcı içgüdülerini harekete geçirerek sırtının alt kısmına bir yumruk indirdi, onu yüzüstü ve açık tuttu.

İnledi, gırtlaktan ve vahşî, tıpkı benim gibi. Beni kızdırmaktan başka bir amaç için benimle dövüşüyordu.

Omzunun üzerinden baktı. "Beni sevseydin kalırdın." Ne korkunç bir söz.

Ne kadar *iğrenç* bir hakaret.

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Öfkem hiddete dönüştü ve onu sonsuz sevgi yerine aşağılayarak becerdim. "Beni çok zorladın, Della."

Yalvardı, yakardı ve ben kendimi ona kaptırdım.

Özür dilerim.

Çok üzgünüm.

Beni kızdırdı, çok kızdırdı. Beni üzdü, sonsuza kadar Üzücü.

Ve ben bunların hiçbirini olmak istemedim çünkü olmak zorundaydım onun için güçlü.

Sert avuçlarım omurgasını okşarken, sahiplenici vuruşlarla masaj yaparken kıvrandı.

Kıçını avuçlayarak bacaklarını daha geniş açmaya zorladım, ayaklarını tekmeledi, bana kurdele dövmesini gösterdi, beni anılara boğdu; ortak çocukluğumuzun acı verici, parçalarla dolu anıları, beni tekrar tekrar bıçakladı, arzuladı, istedi, *yalvardı*.

Bir öksürük beni gafil avladı. Onu başka bir öksürük takip etti.

Ve eğildim, dişlerimi omzuna geçirerek daha fazlasını bastırdım.

Hasta olmayı *reddettim*.

Onunla kaç dakika geçirebileceğime karar veren hatalı bir saat olmayı reddettim.

"Seni seviyorum, Della." Aletim zonkluyor, tahta gibi sertleşiyordu; zihnim arzudan karmakarışık olmuştu. Bir kolumu karnına doladım, arkadan içine girerken onu sıkıca tuttum. "Sonsuza kadar."

Öfke kanımı ıslattı. Hayata, aşka ve kayba karşı öfke.

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor, üzüntümü ondan çıkarıyor, içimdeki öfkenin birazını ona tattırıyordum. Keder ve daha fazlası için özlem.

Parmaklarım klitorisini bulup hızlı ve sert bir şekilde ovarken başını kaldırdı. "Tanrım-"

Vücudu etrafımda gerildi, serbest kalmaya hazırlanıyordu.

Onu bu şekilde götürmeyi seviyordum. Hayvan ve insan, doğru ve yanlış, seksi ve sadist sınırında dans etmeyi seviyordum.

Ona yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Çok, *çok fazla* şey.

Zaman onları bana verir mi?

"Sen beni kırdın, Ribbon. Şimdi de ben seni kırmalıyım." Ellerimin üzerinde doğruldum, vücudumu onunkine doğru sürdüm, özür dilemeden, evcilleşmeden, affetmeden.

Beni sert istedi. Bana sahipti.

Sarsak ve vahşiydim.

Kaybolmuştum ve korkuyordum.

Aşıktım ve tamamen parçalara ayrılmıştım.

Benden sonra yaşayacağı hayat için onu cezalandırmak istedim. Ona çekertmek üzere olduğum acıdan onu kurtarmak istiyordum.

Ondan
nefret
ettim. Onu
seviyordu
m.

Onu şimdiden çok özledim.

"Tanrım, Ren." Onun çılgılığı benim son parçalarımı da çözdü ve beni onun yapan kalan parçaları da kaybettim.

Becerdim, ittim ve onu çürük üstüne çürüklerle kapladım. Ve hala daha fazlası için yalvarıyordu.

Dişlerim tenini buldu ve bedenim ona cevap verdi. Ve kalplerimiz aynı şarkıda çınladı ve çarptı, melodi yerini bir kreşendoya bıraktı, kreşendo finale patladı ve ter parlayana ve inlemeler yankılanana kadar bu şarkıyı sürdük ve vücutlarımız aynı şeyi buldu

kalplerimiz kadar zevklidir.

Bir araya geldik, hızlı ve harcadık.

Acı verse de birbirimizi sevdik.
Birbirimize bağlanmıştık, bu yüzden sonsuza
dek sürecekti. Ve ölüm bile bizi durduramazdı.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

DELLA

* * * * *

2021

"PEKİ YA JULIE?"

Bakışlarımı araladım ve başımı Ren'in çıplak göğsüne doğru salladım.

"Hayır." "Holly?"

"Hayır."

"Daphne?"

"Kesinlikle hayır." Yüzümü onun teninden ayırdım ve gözlerimi devirdim. "Bebek isimlendirme konusunda kötüsün."

"Bunlar yaygın, güzel isimler."

"Evet ve hepsi de kız."

Gözlerindeki melankoliyi silemese de gülümsedi.

"Bir kızımız olacak Della." Bakışları açıkta duran göğüslerimden düz karnıma doğru kaydı. "Bir tane yaptık. Bugün."

Kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu. "Bu kadar çabuk olabilir mi?"

Beni tekrar üzerine çekti, ortak sıcaklığımız biraz yapışkan ve çok sıcaktı ama yanından ayrılmaya hiç niyetim yoktu.

Orgazmlarımızdan sonra sakinleşmiştik ve yan yana yatacak kadar ayrılmıştık.

ta ki Ren sanki ona her zaman dokunmam gerekiyormuş gibi beni kaşıkla kendine doğru çekene kadar.

"Başıma gelenlerden sonra, bugün bir bebek yapsak iyi olur. Sanırım bu kadarını hak ediyorum." Gözlerini çadırın çatısına dikti. "Beni duyuyor musun? Her kimsen? Bana yaptıklarından dolayı bir parça suçluluk hissediyorsan bu kızı hamile bırak."

Gözlerim yine yaşlarla doldu.

Geçen hafta ne kadar ağladığımı unutmuştum ve sadece odadaki canavardan kaçtığımız için daha fazla ağlamıştım.

Ormana yüzleşmek için geldiğimiz canavar.

Ne kadar sürecektir?

Ama bunu yapmadan önce, biraz daha bebek planlaması yapmak istedim. "Tamam, diyelim ki hamileyim. Diyelim ki sihirli bir spermin var ve

bam, evlilik dışı hamile kaldım, daha az değil." Çenesine dokunarak kıkırdamasını sağladım. "Bütün bunlar oldu mu diyorsun? Sana söylüyorum, bir oğlum olacak."

"Neden bir erkek çocuğu bu kadar çok istiyorsun?" "Çünkü başka bir sen istiyorum."

Nefesini içine çekti.

Bu yorum umursamazlık olarak algılanabilirdi ama daha doğru bir söz söylenemezdi. Ölmekte olan Ren'in yerine başka bir Ren istiyordum. Ren'in bir şekilde kendini klonlamasını, iyileştirmesini ve asla ölmemesini istiyordum - yüz iki yaşına ve hazır olana kadar değil.

Şakalarımız uçup gitti.

Azımsanmayacak bir kederle derin bir iç çektik.

Baskıcı sessizlik bizi boğdu ve onu hafifletmek için hiçbir harekette bulunmadık.

Dışarıda hava hala aydınlık olmasına rağmen yorgunluk üzerime yayıldı. Sanki var olan tüm maratonları koşmuşum ve hala koşmam gereken çok maraton varmış gibi hissediyordum.

Artık hiç öfke duymuyordum. Öfke ya da hiddet yok. Sadece kalp yorgunluğu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama Ren beni sıkarak garip ve stresli bir uykudan uyandırdı. "Jacob."

"Ha?"

"Eğer oğluma hamileysen. Ona Jacob adını vermek istiyorum."

"Neden?"

Omuz silkti. "Sadece ismi seviyorum. Doğru hissettiriyor."

Kalbim mideme sıçradı, asit ve koşullar tarafından yok edildi. "Tamam, Ren. Jacob'la yaşayabilirim."

Bana en tatlı öpücüğü verdi, ciğerleri hafif bir öksürükle nefes alıp veriyordu.

Artık görmezden gelinemeyecek bir öksürük.

Bir kez daha aynı yırtık pırtık dalga boyunda gerildik.

"Della..."

"Ren..."

Birlikte konuştuk ve birlikte durduk.

"Sen git," diye fısıldadım.

İrkildi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. En zor kısmı tahmin ettin."

"Tahmin etmedim. Başımın üstündeydin. Ahırdaki telefonda." Sesim titriyordu. "Ne kadar süreceğini sordun. Fazla zamanımız olmadığını biliyordum."

"Kahretsin." Alnımdan öptü. "Ve sen bununla bir hafta boyunca tek başına mı uğraştın?"

Endişesini bir kenara ittim. "Seninle kıyaslanamaz bile. Ne zaman öğrendin?"

Ses tonu gergindi. "Fark eder mi?"

"Hayır." Onun içine gömüldüm. "Artık hiçbir şeyin önemi yok." "Çok üzgünüm, Della."

"Yapma bunu. Senin hatan olmayan bir şey için özür dileme." "Ama nasıl dilemem? Yaptığım şey için kendimden nasıl nefret etmem-"

"Dur, Ren." Bütün kasları sıkıştı. "Sadece söyle bana. Neyin var söyle."

Dondu kaldı, kalbi bana karşı hızla çarpıyordu. "Yirmi yıldır bende." Sanki bu beni cinlerden koruyacakmış gibi gözlerimi sıktım.

"Mclary's'de. Riske atıldım..."

Ona durmasını, bana asla söylememesini, bu korkunçluğa gülüp geçmesini söylemek istedim. Ama başımı salladım ve tüm gücümle ona tutundum.

"Her ihtimale karşı senin de test edilmen gerekecek. Ama umarım siz de benim gibi maruz kalmamışsınızdır."

"Neye maruz kaldın?" Sağır olmak, şeytanın aşkımı nasıl incittiğini asla dinlememek istiyordum ama bunun yerine kulaklarım çınlıyordu... cevabını bekliyordum. Ve bunun geleceğini bildiğim halde. Kafamın içinde duymuş ve kâbuslarımda tekrar tekrar izlemiş olsam da, yine de dünyamı değiştirecek güce sahipti.

Beni bir insan olarak değiştirmek için.

Kalan gençliğimi bir kenara bırakıp beni olmak istediğimden çok daha yaşlı yapmak için.

"Asbest zehirlenmesi." Sertçe yutkundu, göğsü çalışıyordu. "Birinci evre mezotelyoma hastasıyım."

Konuşmaya, cesur olmaya ve sorular sormaya çalıştım ama onu açıklaması için tamamen yalnız bıraktım.

Bilmediğim yabancı bir kelime.

Bir dizi tanınmaz kötülüğün başlığı.

Hiçbir fikrim yoktu.

Şoka girmiştım.

Artık kendimi tanıımıyordum.

Bildiğim tek şey, en sert, en acımasız umutsuzluktan oluşan bir nehri olan, uçsuz bucaksız, titrek bir boşluktan oluşan bir kanyonu.

Ren gözyaşlarını çiğneyerek tekrar yutkundu. "Keytruda adlı bir ilaçla iki kez tedavi gördüm. Diğer çalışmalarda çok başarılı olduğu kanıtlandı. Hatta bazıları buna mucize ilaç diyor ve kemoterapi kadar çok yan etkiye neden olmuyor."

Devam etmekte zorlandı, sonra boğazını temizledi ve kesin bir dille şöyle dedi: "Bu, kendi bağışıklık sistemimi uyaran aktif bir immünoterapi yöntemi.

bağışıklık sisteminin daha çok çalışmasını sağlar. Ona yeni bir kod veriyor... kötü hücreleri bulup saldırmaları için bir tür bilgisayar güncellemesi gibi. Bir yerde okumuştum.

Kanserleri azalan insanların forumlarına pozitif yanıt verenler deniyor. Tam yanıt verenler olarak adlandırılan ve tedaviden sonra kanser olduğuna dair hiçbir belirti göstermeyen bazı insanlar da var."

Beni iyice sıkıştırdı. "Ben de onlardan biri olmayı umuyorum."

Sesim boğazımda düğümlendi. Çok fazla sorum vardı ama güçsüzdüm; göğsüne doğru sessizce hıçkırıyor, kalbinin atışını hissediyor, ondan ve sınırlı atışlarından nefret ediyordum.

"Yakında tekrar gideceğim ve senin de benimle gelmeni istiyorum. Yeniden test olacağım... O zaman umut olup olmadığını anlayacağız."

Bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki ama aklıma tek bir tanesi bile gelmiyordu. Sadece en kötü şey. Cevap almak istemediğim ama birdenbire öğrenmek için yanıp tutuştuğum şey.

Onun dumanlı, vahşi kokusunu içime çekerek gözyaşlarımdan arasında sordum. "Ne kadar sürecek?"

Ren inleyerek elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Endişelenmeni istemiyorum Della. Her tahminden daha uzun yaşayacağım gerçeğine odaklanmanı istiyorum. Sana söz veriyorum-"

"Ve seni her adımında destekleyeceğim. Ama... ne zamana kadar Ren?" Başımı kaldırıp onun derin, keder dolu gözlerine baktım.

O da benimkiindeki kalp ağrısına baktı. "On iki ila yirmi dört ay."

Nefesim kesildi.

Bir ila iki yıl mı?

Bu *hiçbir şeydi!*

Bu bir

işkenceydi.

Buna izin verilemezdi.

"Birinci aşamada bulmak nadirdir, bu yüzden şimdiden oyunun önündeyim. Kimse ne kadar yaşayacağımı bilmiyor. Ben alışılmadık

biriyim ve bu yüzden

ilaç zaten onaylanmış olmasına rağmen bu denemeye erişim verildi. Sana söz veriyorum, iki yıldan daha uzun bir zamanım olacak-"

"Dur." Başımı salladım, saçlarım uyku tulumuna yapıştı ve statik elektrikle çatırdadı. İçindeki her ne hastalık varsa her santimini yok edebileceği anlamına gelse kanıyla besleyeceğim bir elektrik.

Üç saniye önce, onarılamayacak kadar kırılmış, yıkılmış ve bununla başa çıkamayacağım bilgisinin altında boğuluyordum - Ren'in ölümünü izleyemeyecek ve güçlü kalamayacaktım.

Ama şimdi... şimdi bir zaman
çizelgem vardı. Bir düşmanım
vardı.

Onunla savaşmak için kullanacağımız silahların adını
biliyordum. Onu öperken direnç, azim ve umutla
doluydum. "Hayır." "Hayır mı?" diye fısıldadı ağzımın
içine.

"Hayır." Sağlıklı beslenme rejimleri, çalışma, araştırma ve ikinci görüşler planlamaya başlamıştım bile. Zihnimin artık gözyaşlarına ayıracak zamanı yoktu. Kurtarmam gereken bir sevgilim vardı ve onun da o tam yanıt verenlerden biri olmasını sağlamalıydım çünkü bizim için başka bir son yoktu.

"O kadar çabuk değil. Beni bu kadar çabuk terk etmene izin
vermeyeceğim."

Yumuşakça sıırttı. "İtaat etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"İyi edersin, Ren Wild." Elini tutarak karnımın üzerine koydum ve başka bir yerden, her şeyi bilen ve temel bir yerden gelen bir inançla yemin ettim, "Senin çocuğuna hamileyim. Ve ben Onu tek başına büyütmeyi reddediyorum. Beni bu karmaşanın içine sen soktun ve birlikte senin bu durumdan kurtulman için bir yol bulacağız."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

DELLA

* * * * *

2032

*İŞARETLER AÇIKTI... Artık nereye bakacağımı biliyordum.
Bize çok fazla mutluluk verildiğini ve şimdi bir doz umutsuzluğu hak ettiğimizi ima ediyordu.
Keşke içinizi rahatlatabilseydim.
'Sürpriz' diye bağırmak ve kötü, eşek şakasını duyurmak istiyorum. Ama bu bir şaka değil... Hiç olmadı.
Hayat bizi bir arada kalmak için mücadele etmeye mahkûm etmişti ve işaretleri daha önce görmüş olsaydık bile kaderi değiştiremezdik.
Tıpkı bizi birbirimize aşık eden kader gibi.
Sonunda bizi öldürecek olan da kaderdi.
Mucize yaratanlar değildik ya da normalliğe karşı bağışıklığımız yoktu. Sevgimiz bizi zorluklara karşı güvende kılmıyordu... hatta bizi felaketlere daha açık hale getiriyordu.
Kalplerimiz birbirine bağlıydı.
Biri giderse, diğeri de giderdi.
Biri incinirse, ikisi de hissedirdi.
Ren öldüğünde sona ermeyecek, ben de ölene kadar peşimi bırakmayacak bir dalgalanma etkisi.
Ren bana anlattıktan sonra birlikte yatarken, cesaretle korkaklık arasında gidip geldim.
Hemen doktora gitmek ve her şeyi talep etmek istedim. tedavi, ilaç ve duruşma. Ona güçlü olacağıma ve bana güvenebileceğine dair güvence vermek istedim - bunun tek bir parçasıyla bile tek başına yüzleşmeyecekti.
Ama aynı zamanda o ormanda kalmak ve asla ayrılmamak istiyordum. Umudumu rüzgâra teslim etmek ve zamanı Ren'in sekiz yaşında olduğu ve aileme asla satılmadığı zamana geri sarması için ona yalvarmak istedim.*

Asbeste asla maruz kalmayacağı anlamına geliyorsa, onunla bütün bir hayattan vazgeçmeye -bir daha buluşmamızı engellemeye, gerçek aşkın oluşmasını engellemeye, her şeyi sona erdirmeye- hazırdım.

Başka birini sevmesini, başka biriyle evlenmesini kabul edebilirdim... Onu iyileştirmek için bu kadar çılgındım.

Ren'in hayatta kalması için katil bir anne ve tecavüzcü bir babayla o cehennem evinde var olmaya ve büyümeye razıydım. Çünkü, en azından bu şekilde... Ne kaybetmek üzere olduğumu asla bilemeyecektim çünkü başlangıçta ona sahipti.

Bu özverili miydi yoksa bencilce miydi?

Onun yaşamasını istemek mi bencilce yoksa acıyla yüzleşmek istememek mi?

Gelecekte ne olursa olsun, savaşmaya devam edecektim. Katliamı temizlemeye ve savaşa kılıç taşımaya devam edecektim.

Başka yolu yoktu. Çünkü ben

Ren'e aittim.

Dün, yarın, her zaman için.

Gece çöktüğünde, bizi ayın parıltısı ve yıldızların gölgeleri içinde bıraktığında, Ren ve ben dışarı çıkıp basit bir yemek pişirecek kadar kendimize gelmiştik.

Onu makarna için su kaynatırken ve bir çubuğu karıştırıcıya dönüştürmek için bıçağını kullanırken izlerken, onun yarı seraph ve yılmaz olduğu bir büyü hikayesi uydurdum - yaşıp kaçınılmaz gücünün sıfır hakim olduğu bir yer.

Ve işte o an, aşkın katlanmak zorunda kalacağım en zor şey olduğunu anladım.

Kökenim ya da asla var olmamam gerektiği gerçeği değildi. Ailemin yaptıklarını ya da işkence ettikleri ölü çocukları görmek değildi.

Bu sadece şanslı birkaç kişinin zevk aldığı bir şeydi.

Her türlü acıya ya da bedele değeceği söylenen bir şey.

Aşk.

Artık prensini ve kurtarıcısını putlaştıran aptal bir kız değildim.

Ben karanlığa doğmuş bir kadındım ve şimdi o karanlıkla umut için pazarlık yapıyorum. Uğruna yaratıldığım çocuk için umut.

Evlenmek istediğim bir

çocuk. Evlendiğim bir

çocuk.

Hayatımızın üçüncü büyük olayı olan basit, mükemmel bir evlilik.

Beş dakikadan üçü.

Harika anlar.

Korkunç anlar.

Bir hayatı oluşturan anlar.

Bir, iki, üç, dört, beş.

Birincisi, Ren tutuklandı, bu da doğum belgelerinin domino nehrine dönüşmesine ve kapanmasına yol açtı.

İki, Ren bana öleceğini söyledi ve birlikte yüzleşeceğimiz bir kabus başladı.

Üç, Ren bir hafta sonra benimle evlendi ve beni yaşayan en mutlu ve en hüzünlü kız yaptı.

Dört...?

Sekiz buçuk ay sonra dördü geldi ve eşit ölçüde neşe ve üzüntü getirdi.

Ya beş?

Ugh, beş...

Beş en son gelecek.

Hikayemiz bittiğinde.

BÖLÜM ELLİ ALTI

REN

* * * * *

2021

Otuz küsur yıl boyunca yaşadığım pek çok şey vardı.
Bazıları sıradan, bazıları sıra dışı ama kırılğanlığımın ve zamansızlığımın hiç bu kadar farkında olmamıştım.
Kocaların arasına katıldığım da.
Evlilik topluluğuna girdiğimde ve hayatım boyunca hizmet edeceğime, koruyacağıma ve seveceğime yemin ettiğimde.
'Tedavi edilemez' kelimesini duyduğum ana kadar sabırlı bir adamdım.
Acele etmedim. Atlamadan önce artıları ve eksileri tarttım. Kendimi adamadan önce her sonucu bilmek hoşuma gitti.
Ama şimdi...
Şimdi, ben sabrın tam tersiydim.
Susamıştım, pişmanlık duymuyordum ve aceleciydim. Ve hiçbir şey için beklemedim.
Della istediğinden değil. Ruhlarımızı birbirine bağlamak için o da benim kadar aceleciydi.
Ormanda birkaç gün geçirdikten sonra, yaklaşan ölümüm konusunu hem tartışıp hem de geçiştirdikten sonra, birleşik bir cephe olarak eve döndük ve
Cassie ve Liam'a birlikte anlatma fırtınası.
John yardım etmişti.
Dokular kullanıldı.
Küfürler edildi.
Kucaklaşmalar yapıldı.
John yanımda insanlar olursa bunun daha kolay olacağını söylerken haklıydı ve yarın için biraz daha uzun, biraz daha cesur durdum.
Bu aynı zamanda işlerin çok daha hızlı halledildiği anlamına geliyordu.

Hep birlikte bahçede basit bir çardak ve bizi evlendirecek bir rahip ayarladık. Della'yla basit bir çayırda evlenme düşüncemden vazgeçtim, planlamayı Cassie'nin görkemli ideallerine bıraktım ve Adam ile ailesini davet etmesine izin verdim.

O düğünümüzü planlarken, Della ve ben onkolojiyi ve beni Keytruda'nın etiket dışı denemesine nazikçe dahil eden doktoru ziyaret ettik.

Rick Mackenzie, uzun süredir evinden uzakta olan yaşlı bir İskoç'tu. ama hala İskoç aksanı vardı. Della'ya benim açıklayamadığım şeyleri açıklayarak ve onun kararsız sorularını yanıtlayarak nazik davranmıştı.

Della'nın elini tuttum, ürktüğünde ürktüm ve ağladığında onu yatıştırdım.

İyileşip iyileşmediğimi görmek için testlerimden önce bir Keytruda tedavisi daha almayı seçtim ve hemşire bana iğneyi batırıp vücuduma insan yapımı sihrin otuz dakikalık sifonunu çekmeye başladığında Della dişlerinin arasından tısladı.

Klostrofobi bir kez daha pençesini gösterdi ama karımla geçireceğim bir ömür için otuz dakikalık bir cehennemdi.

Daha sonra, herhangi bir yan etkiden bahsetmeksizin, Rick başka bir CT taraması, kan tahlili ve röntgen için ayarlama yaptı ve ayrıca Della'dan örnekler aldı... her ihtimale karşı.

Sonuçlarımız her an çıkabilirdi ve kendi prognozumu hakkında umutlanmamak ve Della'nınkinden uzak durmak en zor şeydi.

Hastaneden dönerken - düğünümüzden sadece birkaç gün önce - kasabaya girip park ettim ve tıpkı o gün hatırlamadığım bir kasabadaki hurdacıda olduğu gibi, Della'ya bir yüzük almak için inkar edilemez bir dürtü duydum.

Hayatının sonuna kadar takacağı bir yüzük.

"Alışverişe gitmem gerek." Ona döndüm, elim direksiyonun üzerindeydi.

"Sanırım ne için olduğunu tahmin edebilirim." Gülümsedi ve kapıyı açtı. "Dikizlemek yok mu?"

"Dikizlemek yok." Araçtan indik ve kapıyı kilitledim. "Bir saat içinde burada buluşalım mı?"

Mükemmel yüzüğü bulamadığım için bir saat iki saate çıkmıştı. Bütçem kısıtlıydı ve isteklerim çok yüceydi.

Ama en azından, sonunda, onun sütlü, sahte safirini gölgede bırakacak bir şey elde ettim.

Nina gümüş halı kaplı koridorun başında belirip çiçek yaprakları saçarak zihnimi şimdiki zamana sürüklediğinde boğazımı temizleyerek biraz öksürdüm.

Düğün.

Evlilik.

Bugün evleniyordum.

Cassie'nin yarattığı ateş saçlı küçük kız ile aynı derecede ateş kafalı taşralı oğlan. İlk tanıştırıldığımızda Nina utangaçtı ve spor ayakkabılarını toprağa sürüyordu. Bu çocuksu belirsizlik bana çocukluğumdaki Della'yı o kadar çok hatırlatmıştı ki kalbim geçmişimden gelen yankılarla dolup taşmıştı.

Della'nın dokuz yaşındayken tarlada dudaklarıma bir öpücük kondurması.

Della'nın sekiz yaşındayken karnına ahududu üflediğimde ciyaklamasını.

Della'nın her zaman orada, her zaman muhteşem, her zaman benim olduğunu.

Çiçek sarmallı bir kemerin altındaki koridorun tepesinde durdu.

-Yeni kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle gelinini bekleyen bir damat... Daha da dokunaklı çünkü *sonunda* hayallerim gerçek olmuştu.

Artık onu bulmak için uykuya dalmak zorunda değildim. Uyanık olduğum her an yanımdaydı.

Della'yı yetiştirmek benim için hem en büyük zorluk hem de en büyük onurdu ve Della ortaya çıktığında -sarı saçları dağınık, sade beyaz elbisesi ayak bileklerini öpüyor, mavi dövmesi kurdeleli R ile- daha da çok üzüldüm.

Kalbim artık göğsümde ikamet etmiyordu. Onun elinde bir yuva yaptı.

Kucağına memnun bir şekilde yerleşti.

Ve geri kalanım gittiğinde bile orada kalacaktı.

Bana doğru sürüklenirken ağızım kurudu, ruhani ve çok genç görünüyordu.

Asla unutmak istemedim.

Tek bir şeyi bile.

Bir an bile değil.

Çok üzgünüm, Küçük Kurdele.

Zaten yakın olan bir sonla sizi evlendirdiğim için çok üzgünüm.

Bu evliliği feshetmeli, asla tamamlamamalı ve ona dokunmadan bırakmalıyım ki dul olmanın acısını hiç tatmasın.

Ama yapabileceğim ve yapamayacağım şeyler vardı... ve bu yapamayacağım bir şeydi.

Onunla evlenmek *zorundaydım*.

Onu bulduğumdan beri onunla evlenmek istiyordum.

John onun yanında yürüyordu -bizi canı gönülden benimsemiş olan ortak babamız- Cassie ise onun arkasından geliyordu -ikimizin de kız kardeşi.

Hayatımda en uzun süre yer alan iki kadının rolleri nasıl da değişmişti.

Bir zamanlar Della kız kardeşim, Cassie ise sevgilimdi. Şimdi ise Della neredeyse karım, Cassie ise ailemdi.

Della benden önce geldiğinde ve John onu bana verdiğinde Gülümseme ve kirli göğsümü ikiye bölen bir bakış, hiç bu kadar mutlu ya da üzgün olmamıştım.

Tüm hayallerim gerçekleşmişti ve bu yüzden... hayatım neredeyse sona ermek üzereydi.

Pederle birlikte yüzleşirken onun elini tuttum. Korku ve hevesle, gergin ve emin bir şekilde aynı anda el sıkıştık.

Peder gülümseyerek başını salladı ve birlikteliğimizin kutsallığından bahsetti.

Dinlemedim.

Yapamadım.

Tüm dikkatim yanımdaki büyüleyici kıza, elinin elime mükemmel bir şekilde oturmasına ve bundan sonra artık bir Mclary olmayacağı bilgisine kilitlendi.

O bir Vahşi olurdu.

Beş yaşındaki önerisi artık sahte değil, çok ama çok gerçek.

Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş ve sevgimiz akarken, peder bize devlet tarafından düzenlenmiş ayetler verdi ve kilise onaylı yeminler sundu ve bizden bunları papağan gibi tekrarlamamızı bekledi.

Basit ve karmaşık değil.

Kaleme alınmış şiirler ya da senaryolaştırılmış soneler yok. Sadece bizi bağlayan temel şeyler.

"Ben, Della Mclary, seni, Ren Wild'ı yasal kocam olarak seçiyorum," diye tekrarlarlarken gözlerimi ondan alamadım. Çünkü

Zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, ikimiz de yaşıadığımız sürece."

Hastalık.

En kötüsu.

Onu sürüklemek üzere olduğum.

Çok üzgünüm, Della.

Kendimi tutmaya çalışırken sesim titriyordu. "Ben, Ren Wild, seni, Della Mclary'i, yasal eşim olarak kabul ediyorum. Zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, ikimiz de yaşıadığımız sürece."

Boğazımdaki kederi gizleyerek kulağına bir öpücük kondurdum ve gözlerimi tehdit eden yaşlara kapattım. "Ve bundan çok sonra. Sonsuza kadar, Ribbon.

Sonsuza kadar."

Cebimden aldığım yüzüğü çıkarırken titredi ve sessizce güldü. İçinde italik bir yazı olan tektaş pırlantayı görünce gözleri büyüdü:

Sonsuza dek ve daima vahşi. Seni seviyorum.

Başını salladı, duygusal bir kıkırdama daha serbest kaldı. "Buna inanamıyorum."

Bir bukleyi kenara ittim, yumuşak yanağını hissettim. "Neye inanamıyorsun?"

"Bir kez daha aynı fikri paylaştığımızı." Avucunu açarak parlak altın bir bileklik çıkardı, içinde benim yırtık deri bilekliğimdeki sözün aynısı yazılıydı.

DW RW4EVA❤

Küfretmek

istedim.

Yemin etmek

için.

Küfür, içimdeki ezici baskıyı ve sevgiyi serbest bırakmak için tek çare gibi görünüyordu, ama Tanrı karı koca olmamızı izlerken, John kıkırdarken, Cassie bayılırken ve peder azarlayarak boğazını temizlerken, onu yakınımaya çektim ve derin bir şekilde öptüm.

"'Kabul ediyorum' dedikten *sonraya* kadar beklemeniz gerekiyor."

Della'nın dudakları benimkilerin üzerindeyken gülümsedik ve güldük, ikimiz de "İstiyorum" diye mırıldanırken dişlerimiz birbirine çarptı.

"İstiyorum."

Parmaklarım onunkileri karıştırdı, yontulmuş safirini diğer eline geçirdi ve pırlantayı evlilik parmağının üzerine kaydıldı. Onu yeminler ve mücevherlerle tuzağa düşürdüğümde, o da beni tuzağa düşürmüştü.

Değerli bir metal parçasının beni etkisi altına alabileceğini hiç düşünmemiştim ama o yüzük önce soğuğa sonra da sıcağa dönüştüğünde artık kendimi yalnız hissetmiyordum.

Ev, kalp ve ocakla ilgili çok güçlü bir his hissettim.

"Gelini öpebilirsiniz." Peder ellerini kavuşturdu ve geri çekildi.

Ölüm yatağında hatırladığım pek çok şey olacaktı. Pek çok harika şey.

Ama o öpücük?

Della'nın eşim olduğu o ilk öpücük her zaman en parlak öpücük olacaktı. O öpücük bizim başlangıcımız, ortamımız ve sonumuzdu.

Bu öpücük bizi yaşamın ve ölümün, hastalığın ve sağlığın ötesine bağladı.

O öpücük hayatın ta kendisiydi, hiç bitmeyen, sonsuza dek var olan, birbirine dolanmış iki ruhtu...

...sonsuz kadar.

* * * * *

"Oturuyor musun?"

Parmaklarım telefonumu sıkıca kavradı, gözlerim Della'yı küçük bir balayı için ormana dönmemiz için birkaç kıyafet hazırlarken takip etti.

Sadece birkaç gün, sadece -birden fazla kez- birbirimizi tamamlamaya ve geleceğimizi unutmaya yetecek kadar. Eğer yapabilseydik.

"Hayır. Olmalı mıyım?" Sesim sertti, panik havasını yalanlıyordu.

İskoç sakinliğiyle onkoloğum Rick Mackenzie, "Önemli şeyleri aradan çıkaralım, olur mu? Della McLary ile başlayalım."

"Della Wild şimdi. Birkaç saat önce."

Della bana bir öpücük attı ve tişörtünü düzgünce katladı.

"Tebrik ederim."

"Teşekkürler." Dizlerim titreyerek beni gençliğimizin birbirine itilmiş tek kişilik yataklarına yatırdı. "O iyi mi?" Tişörtü yanımızda götürdüğümüz küçük yığının içine yerleştirip bana doğru gelirken gözlerim Della'nınkilerden hiç ayrılmadı.

Açılmış bacaklarımın arasına yerleşti, parmakları saçlarımda kıvrıldı ve belini burnuma doğru tuttum.

Rick, "O iyi," dediğinde sertçe nefes aldım ve öksürüğümü bastırdım. Asbestle ilgili herhangi bir hastalık belirtisi yok."

Dudaklarımdan sadece acı dolu bir teşekkür olarak tanımlanabilecek bir çığlık döküldü ve göbek deliğine kadar ıslandı. "Oh, Tanrıya şükür."

Della titreyerek başıma sarıldı. "Seni seviyorum, Ren."

Rick devam ederken fısıltısı etrafıma dağıldı, "Sana gelince... Aklına gelebilecek soruları gözden geçirebilmemiz için seni ofisime davet etmeliyim ama... şey, bekleyemem. Sana hemen söylemek istedim."

Siyahlık içime doğru süzüldü, umudumu sildi, kalbimin takvim sayfalarını yırttı, sahip olduğumu düşündüğüm ayları sildi. Onun aceleciliği saf dehşet yarattı. "Ne oldu?"

Bir aylık ömrün kaldı. Karına

veda öpücüğü ver.

Umarım tabutunu ayarlamışsındır.

Bir elimi gözlerimin üzerine koyarak depresyonun durması için yalvardım. Rick'in sesi müziği böldü. "Sen olumlu tepki veren birisin,

Ren."

Bir an için bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tüm araştırmalarım ve bilgilerim yok olmuştu.

Puf.

Sonra kelimeler parçalara ayrıldı ve anlayabileceğim bir cümle haline geldi. *Ölmüyorsun... henüz.*

Telefon elimden kaydı. Patlamamış bir bomba gibi halının üzerinde zıpladı.

Gerçek
miydi?
Doğru
muydu?

Bugün Della'yla evlenerek sadece bir hayal kurmamıştım, onu terk ederek de bir uzatma mı kazanmıştım?

"Ren?" Della'nın endişeli sesi kafamdaki uğultuyu yarıp geçti.

"İyi misin?" Eğilerek telefonu aldı ve kulağıma tuttu. "Hâlâ konuşuyor."

Telefonu görmezden gelerek elini kendi elimle kavradım.

Ciğerlerim acıyla yanıyordu ama artık o acıya güvenmiyordum. Beni bir yalana inandırmaya çalışıyordu.

Ölmüyorum...henüz.

Onu sıkıca kavrayarak hızlı hızlı nefes aldım. "Bu iyi haber. Siktir, bu *mükemmel bir haber.*"

Tüm olumlu düşüncelerime rağmen, bunu ummaya cesaret edememiştim. Kötü sonuçlanırsa beni mahvederdi.

Çılgınca başını salladı, gözyaşları parlıyordu. "Tanrı'ya şükür."
Telefonu almam için ısrar ederek, "Daha fazlasını öğren. Onunla konuş."

Dudaklarımı yalayarak itaat ettim, hâlâ şoktaydım ve inanamıyordum ama dinlemeye hazırdım. "Özür dilerim. Küçük bir kaza. Ne dediniz?"

"Ne oldu? Telefonu mu düşürdün?" Rick kıkırdadı. "Sen ilk değilsin. Ama mutlu ol. Yanlış duymadın. Dedim ki, sen iyileşme belirtileri. Bildiğiniz gibi mezotelyoma agresif bir hastalıktır ve tümörler küçük olup akciğerlerinize ve karnınıza dağılmıştır. Ancak, tedavi herhangi birinin çoğalmasını durdurdu. Hatta bazı bölgelerde azaldılar bile."

"Vay *anasını*."

Della omzuma vurdu. "Dil."

Tüm bunların içinde bir parça hafiflik yakalamaya cesaret ederek güldüm. "Üzgünüm, Doktor Mackenzie."

"Bah, daha kötülerini de duydum. Ve bana Rick de. Sanırım seni iyileştirdiğim için artık ilk isimlerimizle hitap ediyoruz."

Della eğildi ve kafasını telefona bastırarak duymaya çalıştı. İkimiz de dinleyebilelim diye telefonu çekip hoparlöre verdim.

Biraz öksürerek, "Peki... şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi mi? Sizi üç haftalık tedaviye devam ettiriyoruz ve daha fazla ilerleme olup olmadığını izliyoruz. Birkaç ay içinde akciğerleriniz önemli ölçüde iyileşme gösterirse, ilacı bırakırsınız ve durumunuz stabil ilan edilir. durum."

Sakin

sorma.

Sakin

sorma.

"Peki ya benim
prognozumu?" Ben
sordum.

Kahretsin.

Bu mutlu bir zamandı.

En güzel zamanlardı.

Yeni ölüm tarihim sorarak bunu mahvetmemeliyim.

Ancak Rick cesaret verici, hatta neşeli bir şekilde gülerek iyimserliğini bana da bulaştırdı. "Bir ya da iki yılı boş ver, Ren. Kendine birkaç yıl daha kazandın. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama gençsin, daha birinci aşamadasın ve ne gerekiyorsa yapmaya hazırsın. Bu bile seni kilometrelerce ileriye taşıyor. Bana kalırsa, sen ne kadar istersen seni o kadar süre hayatta tutacağız."

"Sonsuza kadar." Ayağa kalkarak Della'nın dudaklarına bir öpücük kondurdum, doktorumdan çok onunla konuşuyordum. "Sonsuzluğu seçiyorum."

O da beni öptü ve nefes aldı, "Sonsuza dek, Ren. Yüzlerce kez." "Bu notla birlikte, siz iki yeni evliyi güzel günlerin tadını çıkarmaları için yalnız bırakacağım.

Haberler. Yakında görüşürüz, Ren." Rick telefonu kapattı.

Telefonu yatağın üzerine fırlatarak karımı kollarımın arasına aldım ve etrafında döndürdüm. "Umarım benimle bir gün içinde öleceğimi düşünerek evlenmemişsindir.

birkaç yıl, *Bayan Wild*."

Başı geriye eğildi, sarı saçları uçtu, elmas yüzüğü parladı. "Tanrım, bana böyle seslenmen beni çok etkiliyor."

"Şeyler mi?"

Dudakları dudaklarıma çarptı. "Kötü şeyler. Islak şeyler."

Duvara doğru tökezleyerek onu eski şifonyerimizin yanına sıkıştırdım. "Ciddiyim Della. Savaşacağım. Her lanet gün."

"Ve seni her gün seveceğim." Çocukken yaptığı gibi yüzümü öpücüklerle boğdu ve heyecan taşıtı.

"Dil." Dudağını ısırdım.

"Öp beni, kocacığım." Dudakları çenemden boğazıma ve kulağıma kadar her yerimi öptü.

Hâlâ o çocuksu coşkusunu korumasına bayılıyordum.

Sevinçten başının dönmesine, en güzel haberi kutlamasına bayıldım.

Dudakları öpücük telaşından vazgeçmiş, tatlı bir çaresizlikle ağzımı arıyordu.

Ben de ona farklı bir öfkeyle karşılık verdim.

Acı tatlı bir rahatlama ve patlayıcı bir minnettarlık.

Bu kadına hayatım üzerine yemin etmişim.

Artık karı koca rolü yapmak zorunda değildik.

Gerçektik.

Diğer çiftler kadar gerçek ve koşulsuz sevmeye izinli.

Yine de Della için sonsuza dek bir kocadan fazlası olacaktım. O da sonsuza dek karımdan fazlası olacaktı.

İlişkimiz her zaman farklı bir derinliğe sahip olacaktı.

Aşkın pek çok yönü sayesinde oluşmuş eşsiz bir bağ.

Zaten pek çok farklı şekilde test edilmiş bir aşk.

Öpüşmeyi keserek elini tuttum ve evlilik yüzüğünü döndürdüm.

"Sonsuza kadar ve daima vahşi." Yazıttan alıntı yaptım. "Zaman demek gerçek aşk söz konusu olduğunda hiçbir şey. Bunu anladığına dair bana söz ver."

Gözlerimi aradı ve ruhumdan başka bir şey bulamadı.

Ölüm hala benim için gelecekti.

Ama şimdilik... saklanıyorduk.

Onun erişemeyeceği bir yerde saklanarak, sonsuz derecede değerli ve saf bir hayat yarattım.

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Anlıyorum, Ren."

"Güzel."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Peki."

Böylesine aptalca bir ifadenin tanıdık gelmesi, o gece kamp yapmayacağımız anlamına geliyordu.

Birbirimize düştük ve böyle bir geleceğin var olmasını reddettiğimiz aynı yataklarda evliliğimizi tamamladık.

Çocuklardan yetişkinlere.

Arkadaşlardan ruh

eşlerine. Sonsuza kadar.

Sonsuza

kadar. Ve

her zaman.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

REN

* * * * *

2021

"REN?"

John iri gövdesini bira içtiği kanepeden kaldırdı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Liam hamile kız arkadaşıyla birlikte yerde otururken, Adam da eşi Carly'yi kucığına almış, iki çocuğu da halının üzerinde oynuyordu.

Della ve ben balayımız için ormana gidemediğimizden, Wilson'lar doğaçlama olarak tüm gün sürecek bir takılma etkinliğine ev sahipliği yapmışlardı. Ve ilk kez, insanların arasında olmak umurumda değildi.

Bunlar sadece insanlar değildi.

Onlar *bizim* insanlarımızdı.

Aile.

Cassie, Patricia'nın mutfak sihri artık olmadığı için bizi beslemesi için son dakikada bir yemek şirketi tutmuştu ve Wilson torunları onun eksik varlığının bıraktığı boşluğu doldurmak için iyi bir iş çıkardılar - böylesine harika bir kadının yerini hiçbir şey dolduramayacak olsa da.

Della ve ben bu gece bir yerlere gitmeyi planlıyorduk. Çiftlik işlerime geri dönmeden, biraz para biriktirmeden ve nerede yaşayacağımızı planlamadan önce kendimize birkaç gün ayıracaktık.

Ahırdaki tek yatak odası çok sıkışık ve dün o kadar iyi haberler almış olmama rağmen, hiçbir ikramiye yılını hafife alamazdım.

Geleceğimizi bir an önce çözmem gerekiyordu.

"Tabii, ne var ne yok?" Kendi biramdan son bir yudum alarak - kutlamak için sadece bir tane - ve karımın her zaman dikkatli, her zaman sevgi dolu gözlerini yakalayarak sordum.

Della yirmi dört saattir Bayan Wild'dı ve ben ona ya da parmağındaki yüzüğüme bakmaktan kendimi alamıyordum.

Cassie ve Nina'yla birlikte oturduğu yerden bana gülümseyerek yapboz yapıyordu. Parçalar her yere dağılmıştı ve Nina annesi ile teyzesine yön veriyordu.

Cassie başını kaldırdı, bana sırtıttı, sonra babasına baktı ve gizlice başını salladı.

Ne-

Bundan hoşlanmadım.

Sırları sevmezdim.

Sinirlerim tepeme

çıktı.

"Mutfağa gel." John beyaz başını aşınmış, iyi kullanılmış masa ve sandalyelere doğru eğdi. "Della'yı da getir. Bu onu da ilgilendiriyor."

O masada ne zaman sohbet etsek, bir şeyler oluyordu. Büyük şeyler.

Hayat değiştiren şeyler.

İnlemek istedim. Şimdi ne yapmıştı, işgüzar herif? Cherry River sözleşmesi hâlâ odamızdaki şifonyerin içinde duruyordu. Küçük yazıları okumuştum ve sağlıkla ilgili tüm olaylarım için tam sigorta verdiğinden emindim.

Vasiyetimi elinde bulunduran avukatı arayıp John'un beni korumakla ne kadar kaybedeceğini sormak için aklıma bir not almıştım. Bazı ilaçların haftada binlerce dolara mal olduğuna dair korku hikayeleri duymuştum, Bazen on binlerce.

Ölmek istemiyordum ama hayatımı kurtarmak için de kimseyi yoksulluğa itmezdim.

John arazisiyle çok değerliydi. Eğer satacak olsaydı. Şüphesiz milyonerdi. Ancak tüm bu sermaye onun mirasına bağlıydı ve satmak zorunda kalmasının nedeni olmayı asla istemedim.

Della ayağa kalkarak bana bir bakış attı.

"Devam et," diye fısıldadı Cassie. "Bunu duymak isteyeceksin."

Della elimi tutup beni John'un oturduğu yere doğru çekmeden önce gözlerim Wilson'ın çocuklarının ve torunlarının üzerinde gezindi.

Mekânın tüm havası değişmişti. Her ne ise, herkes bu işin içindeydi.

Gözlerimi ihtiyatla kıstım. "Neler oluyor?"

"Oturun." John yanındaki sandalyeleri işaret etti, Della ve ben itaat edene kadar bekledi.

Oturduk ve gerginliğim daha da arttı. "Tamam, oturuyoruz. Şimdi ne yapacağız?"

Sırttı. "Her zaman çok şüphecisin."

"Senin etrafında her zaman haklı çıktım."

Kıkırdadı, iri pençeleri masanın üstünde birbirine bağlıydı. "Günün birinde rahatlamayı öğreneceksin Ren. Sözlerimi unutma."

Bu gibi ifadeler iki tarafı keskin kılıçlardır. 'Bu günlerden birinde' sonsuzluğa uzanan bir zaman çizelgesini ima ediyordu. İkimiz de sonsuzluğa sahip olmadığımızı biliyorduk, kimse de değildi. Hepimiz öldük... eninde sonunda.

Ancak bir süre hiçbir yere gitmeyeceğime dair inanılmaz haberler almış olmam, bunun istediğimden daha erken olacağına dair acı-tatlıyı durdurmadı.

"Günün birinde, saçma sapan fikirlerinle beni şaşırtmayı bırakacaksın." Gülümsedim. "Yani, kim on beş yaşında bir çocuğa kalacak bir yer verir ve onu ailesi yapar? Kim sözde bir çocuk kaçıran için avukat tutar?"

"Evet, tamam. Ben bir azizim. Ne demek istediğini anladım."

Della kahkaha attı ve ben sandalyeme yaslanırken kalbimi kanatlandırdı. Ben de içimden kıkırdadım. "Evet, müdahale eden bir aziz."

Elini kaldırdı. "Suçlu."

"Ren sana zorluk çıkarmayı bıraktığında, John... bizimle konuşmak istediğin konu neydi?" Della sessizce sordu, sarı saçları omzuna dökülmüştü. Kurdelesini bugün boğazına dolanmıştı.

Aynı boğazı arkadan sıkıştırmıştım ve onu alırken aşağı doğru itmiştim.

Bakışlarımı ayırarak zihnimi uygunsuz düşüncelerden arındırdım.

John sırttı. "Öncelikle ikinize de mutlu bir evlilik dilemek istiyorum. Seni evlendirmek benim için büyük bir onurdu, Della."

Della'nın yanakları sevgiyle pembeleşti. "Bu onur bana aitti, John Amca."

John bana bakarken tüylerim diken diken oldu. "Bu bir gelenek, öyle değil mi? Babanın, en azından gelinin babası gibi davranması, düğün gününde bir hediye verir mi?"

"John..." Uyarmıştım. "Ne yaptın sen?"

"Ne mi?" Masumca göz kırptı.

O masum değildi.

Gülümseyerek sesini yükseltti. "Cassie, hayatım? Dosyayı unuttum. Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Cassie ayağa fırladı, bulmacayı bozduğu için Nina'dan bir çığlık kopardı, sonra mutfağa sıçradı ve babasının önüne mavi bir dosya koydu, beyaz saçlarını öptü, sonra bana göz kırptı.

Gerginliğim tümüyle alarma geçti. "Tam olarak neler oluyor?"

"Göreceksin." Cassie Della'ya bir öpücük kondurdu, sonra onunla oturmaya gitti.

Kızım.

"John?" İri adam dosyayı açıp kılıklı eliyle kâğıtları düzeltirken kaşlarım kalktı.

"Sakin ol Ren. Doğru kelimeleri bulmam için bana biraz zaman ver."

"Hangi kelimeler?"

"Sana ne yaptığımı söyleyecek ve bunu bir şekilde kabul etmeni sağlayacak kelimeler, büyülenmeden ve kibirlenmeden."

"Oh, Tanrı aşkına." Kollarımı kavuşturdum. "Eğer bu hediye bir şişe şaraptan daha fazlasıysa, o zaman kabul etmiyorum."

"Boynunu içeri çek, Ren." John parmağıyla yüzümü işaret etti. "Sadece Çünkü sen hastasın-" Dehşet içinde yüzünü buruşturarak sözünü kesti.

"Tanrım, özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Sorun yok." Kendimi rahatlamaya ve suçu üstlenmeye zorladım.

"Benim hatam. Seni gaza getiriyorum."

Della öne doğru kayarak zarif elini John'un iri bileğine koydu. "Götlük yapan o. İstedğin kadar zaman geçir ve onun tepkisi hakkında endişelenme." Mavi gözleri keskin bir bakışla benimkilerle buluştu.

"Onunla ben ilgilenirim."

"Benimle ilgilenecek misin?"

"Evet." Çenesini havaya kaldırdı.

"Sizinle evlenmiş olmam size itaat edeceğim anlamına gelmez *Bayan Wild*." "Oh, öyle mi?" Gülümsemesini engellemeye çalıştı. "O zaman seni dövmem gerekecek.

sen yapana kadar."

"Denediğini görmek

isterim." Şehvet sıcak

bir şekilde ortaya çıktı.

Della gözlerini kaçırdı, yanakları pembeleşti ve teni kızardı.

John inledi. "Dün onkoloğundan gelen o telefonda beri uslanmaz oldun Ren."

Omuz silktim, artık ne yapmak üzere olduğunu umursamıyordum. "Ne diyebilirim ki?

Yaşayan en mutlu adamım."

Kimse bu cümlelerin karanlıkta kalan kısmından bahsetmedi.

Yaşayan en mutlu adamım... şimdilik.

Şaka yapabilir, gülebilir ve kendime daha fazla zaman kazandırdığım için gerçekten mutlu olabilirdim ama o korkunç kelimenin hâlâ var olduğunu da inkâr edemezdim.

Tedavi edilemez.

"Pekâlâ, siz ikiniz kim bilir ne yapmak için ormana gitmeden önce ben bir şey yaptım." Elini sıkıca dosyanın üzerine koydu.

yargıç tokmağı gibi. "Sizi kendi çocuklarım kadar sevdiğimi söylemişim. Siz benim çocuklarımsınız. Aranızda hiçbir fark yok. Ve bu yüzden... Yaptığım şeyi yapmadan edemezdim, eğer mantıklı geliyorsa."

"Şifreli cevabın sakın kalmama yardımcı olmuyor, John," diye mırıldandım, eliyle gizlediği kâğıtları okumak için elimden geleni yapıyordum. "Tam olarak neler oluyor?"

"Sizin burada olmanız, çiftliğe bakılacağını ve ikinizin de mutlu ve güvende olduğunu bilmek... Bu benim için bir hediye, değil mi? Anladınız mı? Bu bir hediye çünkü sizin nereden geldiğinizi gördüm ve bu noktaya gelmenizde küçük bir rol oynamışım gibi hissediyorum."

"Sen yaptın," dedim şiddetle. "Sen olmasaydın zatürreden ölürdüm."

Della, "Siz olmasaydınız, ne kimseye güvenebilirdik ne de toplum içinde bulunmaya uygun olurduk," diye mırıldandı.

"Buna sevindim. Ama ikiniz de verdiğinizden daha güçlü ve cesursunuz. Bu yüzden tüm övgüleri ben almayacağım." Gözlerimle buluşmayı reddederek masaya baktı. "Yine de yapacağım şey, bunu kabul edeceğinize dair sözünüzü almak."

"Neyi kabul edeyim?" Sırtım sertleşti, kaslarım kilitlendi.

"Bana söz ver." Gözlerini kısmıştı. "Ben sana söylemeden önce."

"Öyle bir şey olmayacak." Kollarımı kavuşturdum.

"Della?" John ona döndü. "Bana söz ver tatlım, inatçı kocan söz vermiyor."

"Onun öfkesini riske atmayacağım." Güldü. "En iyisi ağzındaki baklayı çıkar. Yoksa Ren sakladığın şeyi kapar ve nasıl olsa öğrenir."

O haklı.

Bu maskaralığı durdurmama saniyeler kalmıştı.

John kıkırdadı. "Muhtemelen haklısın. Adama baksana."

İkisi de bana baktı, yüzlerinde sevgi ve kızgınlık ifadeleri vardı.

Kaşlarımı daha sert çattım. "Bana karşı çete kurmak bunu daha kolay atlatmamı sağlamayacak."

John tekrar ciddileşmeden önce bir kez daha güldü. "Vasiyetimi değiştirdim."

Kalbimin atışı durdu. Salondaki gürültünün sessizleşmesiyle yetişkinler dinlemek için ayarladı. "Affedersiniz?" Öne doğru eğildim, çok yavaşça. Bir engerek yılanı kadar metodik. "Ne dediniz?"

John fiçı göğsünü şişirdi. "Adam, Liam ve Cassie'ye sordum Ben bunu yapmadan önce, hepsi de aynı fikirdeydi. Bir an bile bu konuda herhangi bir husumet olduğunu ya da gelecekte bunun sizden alınabileceğini düşünmeyin. Çünkü alamazlar."

"Beni korkutuyorsun." Sertçe yutkundum. "Ne. Ne. Sen. Yaptın. John?" Dişlerim her kelimeyi parçaladı.

Çenesi eğikti, ona meydan okumam için bana meydan okuyordu. "Çiftliği beş parçaya böldüm."

"Ne?" Ayağa fırladım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani Cassie'nin at işi için beşte biri var, Adam'ın istediğini yapmak için beşte biri var, Liam'ın çıkarları için beşte biri var, Della'nın beşte biri var ve senin... yani senin Ren, senin de beşte birin var. Patty ve ben sadece Üç çocuk doğurmuş olmamız kalbimizde beş çocuk olmadığı anlamına gelmiyor. Vasiyetimizde siz yoktunuz ama artık varsınız. Her birinizin 50 dönüm arazisi var.

Bu benim vermem gereken bir karardı. Ve sizin de kabul etmeniz gereken bir karar çünkü bunu değiştirmeyeceğim."

Della yanımda ağlamaya başladı. "Bunu yapamazsın. Bu çok fazla."

"Hayır, tatlım." John uzandı ve bir damla gözyaşını sildi. eli neredeyse tüm yanağını boğuyordu. "Bu yeterli değil. Sen ve Ren'in bu çiftliği koruyacağınızı ve olması gerektiği gibi işleteceğinizi biliyorum. Adam ve Liam bir noktada satmak isterlerse, hisselerini satın alın ve kendinize ait olduğunu iddia edin." Cassie'ye bir bakış fırlattı. "Kızımın hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum, artık atları konusunda yardım almayacak ve Chip'in aile işine girerek defterleri tutmasına bayılıyorum. Hep birlikte bu araziye on kat daha iyi hale getireceğinizden hiç şüphem yok. bitti."

Sessizliğe gömülmüştüm.

Kelimeler yok olmuştu.

Öfke suçluluk duygusuyla birleşti ve öfkeye dönüştü.

Della başını salladı. "Ama Ren ve benim birer parça almamız hiç adil değil. Sadece bize bir tane ver."

"Hayır. Bir olmadan önce iki kişiydiniz. Çoktan hazırlandı." Birbirine zımbalanmış bir belgeyi uzatarak gülümsedi. "Gördünüz mü? Mirasçılarım olarak listelenmişsiniz ama çiftlik artık resmen sizin. Emekli olup torunlarımdan tadını çıkarmak istiyorum. Artık şafakta kalkmak istemiyorum ama burayı da terk etmek istemiyorum. Benim için tüm zor işleri yaparken kalmama da izin veriyorsunuz."

Hâlâ bir şey söylememiştim.

Nasıl söyleyeceğimi
bilmiyordum.

Bağırarak mı, onu öldürmek mi yoksa lanet olası gözyaşlarına boğulmak mı istediğimi bilmiyordum. Bana sadece toprak vermemişti, aynı zamanda umutsuzca beklediğim bir gelecek de vermişti.

Della. *Benim* işim buyken o bize bakardı.

Sadaka gibi geldi.

Suratıma bir tokat yemiş gibi
hissettim. Bunu ölmek üzere olduğum
için mi yaptı?

Bunu Della'ya hak ettiğini veremeyeceğimi düşündüğü için mi yaptı?
John başını kaldırıp benimle göz teması kurana kadar öfkem giderek

arttı.

Ve o biliyordu.

Neyle mücadele ettiğimi biliyordu çünkü gerçek babam olmamasına rağmen birbirimize sandığımızdan daha çok benziyorduk.

"Ben aptal değilim, Ren. Ne düşündüğünü biliyorum. Bunu senin teşhisin yüzünden yaptığımı düşünüyorsun-"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Yanlıı." Ayağı kalktı ve benimle karşı karşıya geldi. "Birini bu kadar çok sevmenin ve tek isteğinin onu güvende tutmak olmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ne olduğunu biliyorum. eğer içinde değilseniz geleceklerinden korkmak nasıl bir şeydir. Nasıl bir şey olduğunu bilirim-"

Sesi kesildi ve hırlamadan önce yumruklarını sıktı. "Sevdiğin kişi olmadan bir gelecekle yüzleşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu çok zor, Ren."

Ona vurma isteğiyle titriyordum.

Kendimi zayıf ve arzulu hissettirdi. Öldüğüm için kendimi bencil hissettirdi.

Della'nın geleceğini elimden geldiğince iyi bir şekilde hazırlayamayacağımı, böylece bensiz güvenli bir şekilde ilerleyebileceğini düşündüm.

Patricia'yı kaybettiği için onun adına
üzüldüm. *Tabii ki üzüldüm.*

Ancak durumlarımız tamamen farklıydı.

"Senin sadakana ihtiyacım yok, John," diye tısladım. "Kelimeleri ağzıma tıkmama ihtiyacım yok-"

"Hayır, bunun seninle ilgili olmadığını kabul etmelisin. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok ve *her şeyin* aşkla ilgisi var. Seni seviyorum, Ren. Ve neler yaşadığını bilmek içimi parçalıyor. Kim olursa olsun, sen bunu hak etmedin. Bunların hiçbirini hak etmedin. Ne çocukken ne de şimdi."

Burun deliklerim alevlendi; dişlerim birbirine sürtündü. "Hayatta kalacağım. Her zaman yaparım." "Bunu biliyorum. Ama aşkın da bir o kadar yok edici olabileceğini biliyorum.

Bir hediye olabileceği gibi. Bunu hayırseverlik için yapmadım. Bunu hak ettiğin için yaptım. Sen ve Della. Ve bunu kendim için yaptım çünkü seni burada istiyorum. Bir daha gitmeni istemiyorum. Çiftliğime yıllarca bakılmasını istiyorum.

"Ama aynı zamanda gerçekçiyim ki, eninde sonunda artık alanlara. Enerji seviyeleriniz, insanları işe almanız gerektiği anlamına gelecektir. Bu bir sorumluluk ve ölene kadar senin olacak. Bu sadaka değil, Ren. Bu gerçek ve bununla başa çıkabileceğini bildiğim için bunu sana veriyorum."

Bakışları, gergin ve stresli bir şekilde duran ve birbirimize bağırmanızı izleyen Della'nın üzerindeydi. "Her adımında yanında olacağım Della. Ren bu hastalıkla savaşmanın zor kısmını üstlendi ama sen de geride kalmanın zor kısmını üstlendin. Patty'yi her gün özlüyorum. Ve bunu asla kimseye yüklemem, özellikle de bu kadar genç birine."

Della gözyaşlarına boğuldu ve onun kollarına koştu. Hareket edemedim.

Yere yapıştırılmış.

Kafası karışmış, kaybolmuş ve *uluyor*.

Della'ya veda etmeye ve Patty'nin John'u terk ettiği gibi onu yalnız bırakmaya asla hazır olmayacaktım. Keşke ondan önce ölme isteğimi geri alabilseydim ve erkek gibi davranıp onun yerine bu acıyı çekebilseydim.

Bu işin en kötü kısmı ondaydı.

Onun acısı benim ölüm günümdeki gibi durmayacaktı. Acısı her yıl, sonsuza dek devam edecekti.

Lanet olsun.

Kusma dürtüsü tenimi sıcaklıkla karıncalandırdı.

Bunların hiçbirini değiştiremeyeceğimin şeytani, değişmez, kederli bilgisi.

Durduramadım.

Reddedemezdım.

Bunların hiçbirı yeni değıldı.

Ama bır şekilde John her şeyı çok daha *gerçek* hale getırmıştı.

Benı mahkûm eden bır bedenın içıne hapsolmuştım ve ne kadar öfkelenıp bır *çözüm* için yalvarsam da -herhangı bır çözüm- kaderımden kurtulamayacaktım.

Yakıcı yaşlar gözlerımı yakarken çenemi sıktım.

Dün Della ile evlenmıştım ve sanki dünyam tamamlanmış gibi hissediyordum.

Bugün, benimle hiç tanışmamış olmasını diledim, böylece onu koruyabilirdim, sanki onu korumak için doğmuşum gibi ve kalbini *asla* bu şekilde kıramazdım.

Her uzmanı arayabilirdim. Her çalışmayı araştırabilirdim. Her ilacı, tedaviyi ve deneyi deneyebilirdim, umut ederek, hep umut ederek, dua ederek, tehdit ederek, rüşvet vererek, *bir* şans için ruhumu satarak... *bir şans*... ama sonunda...

Sonunda Della kendi başına kalacaktı.

Ve boşlukta çığlık atıyor olurum, sonsuza kadar bağıırırdım, vururdum Della'nın beni duyması için çaresizce bu dünyanın ve öbür dünyanın perdesini araladım. Gitmiş olabileceğimi ama onu *asla* terk etmeyeceğimi bilmesi için. Ona musallat olacaktım. Uyurken yanında, hayatına devam ederken de yanında olacaktım.

Her zaman yanında olacaktım çünkü daha azını kabul edemezdım.

John Della'nın başının üzerinden baktı, kolları Della'yı sımsıkı sarmıştı.

Düşüncelerimin nereye gittiğini takip etti ve bana en hüzünlü gülümsemesini yaptı. Anladığını söyleyen bır gülümseme. Ben gittiğimde karımı tutacağını. Ben yapamadığımda onu koruyacağını.

Başını salladı. Yemin etti. Beni hem minnettar hem de öfkeli yaptı.

Sonra John'un yüzü anlayıştan otoriter bır ben-

Tanıdığım bır çiftçiydi. Sesi sert, katı ve neredeyse soğuktu. "Bunu kabul edeceksin Ren. Bu konuda mutlu olacaksın.

Bu."

Benim olanı korumak için ettiğı yeminden mi, ölümümün kaçınılmazlığından mı, yoksa elime tutuşturmaya çalıştığı topraklardan mı bahsettiğini bilmiyordum.

"Bu sadece bır adamın oğluna ve kızına verdiğı bır hediye." John'un öfkesi alevlendi. "Ayak parmaklarınıza basmıyorum ya da kendiniz için bır servet kazanabileceğinizden şüphe etmiyorum. Seni istediğın hayatı

yaşamaktan alıkoymuyorum. Eğer istemiyorsan? İyi, sat o zaman.
Umurumda değil. Çünkü o *senin*. O işlerde çalışarak ter döktüğün her gün
bunu hak ettin.

Meadows. Ne kadar harika bir çocuk olduğunu kanıtladığın gün bunu hak ettin. *Sakin* bu konuda benimle tartışmaya kalkma. Sakın buna cüret etme."

Della'yı bırakıp başka bir kâğıt parçası almadan önce sesi yine kesildi. Bir hışımla belgeyi masanın üzerinden bana doğru fırlattı. "Bir şey söylemeden önce, bu da senin için."

Havada uçuşan kâğıt parçasını yakaladım. Formu tararken ellerim titredi ve istemediğim bir gelecekle yüzleşmenin verdiği öfke, umutsuzluk ve mutlak korku kayboldu.

 fkem bir minnettarlık bombasıyla patladı.

Nasıl duracağımı, göstereceğimi ya da paylaşacağımı bilemediğim bir minnettarlık.

"Kahretsin," diye homurdandım, Cherry River  iftliği'nin yeni bölünmüş arazisine bir konut inşa edilmesini onaylayan yerel inşaat yetkilisinin başlığını okşarken.

Bay ve Bayan Wild'a ait iki bölüm üzerinde planlama izni olan bir ev. John'dan nefret edebilirim.

Kendimden nefret edebilirim.

Ama gerçek iyilik ve cömertlikten nefret edemezdim.

Masanın etrafından dolanarak onun iri c ssesinin önünde durdum. Dudaklarımdan bir öksürük döküldü.

Kanımdaki stres ve ciğerlerimdeki sert nefes sayesinde bir öksürük ve ardından bir diğerı geldi.

Ve John  ks rmeme izin verdi.

Sanki zaten yürüyen bir cesetmişim gibi  rkmedi ya da başka tarafa bakmadı. Sadece bekledi.

Zaman Baba'nın kendisi, ihtiya ım olan her saniyeyi bana verdi.

 ks r ğ m bittiğinde onu kucakladığımda gözleri şaşkınlıkla açıldı. şiddet, yumruklar ve küfürlerle dolu bir sarılma. Ama yine de bir sarılma. "Lanet olsun sana John," diye mırıldandım kulağına. "Her şey için lanet olsun sana."

Sadece sırtımı sıvazladı ve "Bir şey değil" dedi.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

DELLA

* * * * *

2022

REN'in bana hasta olduğunu söylediği gece dünyam başıma yıkıldı. Ama aynı zamanda başka bir şeyin de içine düştüm.

Aşkın sizi olduğunuzdan daha iyi biri haline getirme gücüne sahip olduğunu, ancak sıkıntı ve zorlukların kalbinizde kim olduğunuzla ilgili gerçeği ortaya çıkardığını söylediler.

Hiçbir şey bundan daha doğru olamazdı.

Ren öksürdüğünde gözyaşlarıma hayır diyebilme gücüne sahip olduğumu öğrendim. Kocamın uzatmaları oynadığını bilsem bile gülme ve hafif kalma becerisine sahiptim.

Üzüntü, yaptığımız her şeyin bir parçasıydı, ama onu tüketmesine izin vermedik.

Biz.

Hayatı daha önce yaşadığımız gibi yaşadık - kendimizi işe verdik ve ve elimizden gelen her şeyi yaptık. Ve... başka bir şey daha vardı.

Ren sayesinde içine düştüğüm bir şey.

Utanç verici derecede uzun bir süre anlayamadığım bir şey.

İnanılmaz ya da tamamen tesadüfi olarak sınıflandırılabilir bir şey.

İlk olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Bir mucize, bir harikulade, bir fenomen.

Ren'in beni yok etmeden önce benimle sevişmiş olması, yaptıklarından dolayı en ufak bir suçluluk hissederlerse beni hamile bırakmaları için tanrılara hırlaması ona yapılan.

Bir haftadır hap kullanmıyordum.

Ormandan önce bir kez, sonra da birçok kez seks yapmıştık.

-Evlendiğimiz ve birlikteliğimizi tamamladığımız için teşekkürler.

Ama bu gerçekleri değiştirmedim.

Dünyam yıkılmıştı... Ve hamile
kalmıştım.

Hamileydim.

Ve aylarca, bilmiyordum.

Vücudum kanamamaya alışkındı - döngümü durduran bir mini hap
kullandığım için. Ve Ren aklımdaki en önemli şeydi; başka hiçbir şeyin
önemi yoktu.

Gündüzleri onunla birlikte değilsem, geceleri denemeler ve diyet
takviyeleri hakkında okuyordum.

Eğer güneşin bize verdiği her saat tarlada çalışmıyorsak, sevişiyor ya
da yıldızların altında uyuyorduk.

Her zamanki gibi hissediyordum. Sabah bulantısı, mide bulantısı, karın
ağrısı, göğüslerde hassasiyet veya yemek yeme isteği yaşamadım.

Önceden hiçbir iz yoktu.

Hamile olduğuma dair hiçbir ipucu yoktu, ektopik ya da başka türlü.

Ve sonra John bize sağlam ve inanılmaz derecede güvenli bir gelecek
armağan etti ve aklımızda daha da fazlası vardı.

Yüz dönümlük bir arazi.

Üzerinde isimlerimizin yazılı
olduğu bir arazi.

Ren'in bir servete dönüştüreceği bir arazi.

Böyle bir hediye hakkında tartışmalarını izlerken hamileydim.

Ren o gece beni yatağa götürdüğünde ve benimle kabaca, baskın bir
şekilde seviştiğinde hamileydim.

Onunla birlikte bir sonraki tedavisine ve onkoloğunun kontrolüne
gittiğimde hamileydim.

Oğlu mu kızı

mı?

Erkek mi kız

mı?

Bilmiyordum.

Çünkü hamile olduğumu bile bilmiyordum.

Haber üç buçuk ay boyunca gizli kaldı.

Sayılacak eksik dönem yoktu. Daire içine alınacak takvim günü yok.
Belki de bir teste girmeniz için dürtüler yok.

Aylar geçtikçe, Ren ve ben yoğun sezonda bankayı ziyaret etmek için
arada bir saat ayırdık.

Sınavlara girdikten sonra ehliyet ve evlilik cüzdanına sahip olmanın
yeniliği yüzümüze bir gülümseme getirmeyi asla ihmal etmedi.

Yasadışı ya da bilinmeyen biri değildik.

John sayesinde çalışkandık, güvene layıktık ve mal varlığımız vardı.

Banka, John'un bize nazikçe verdiği arazi üzerine üç yatak odalı, iki banyolu mütevazı bir ev inşa etmek için kredi almamızı onayladı.

Belgeleri imzalayarak -Fransızcada ölüm rehni anlamına gelen 'mortgage' adlı bir borcu kabul ederek- hiç vakit kaybetmedik. Orman çocuklarından ipotekli yetişkinlere dönüşmüştük ve bir şekilde artık bağlardan ya da köklerden korkmuyorduk. Dünyada kendi köşemizi bulmuştuk ve bundan son derece memnunduk.

Bir hafta sonra, altı ay içinde tamamlanmış ve teslim edilmiş bir ev sözü veren ve birkaç gün sonra temelini atan bir inşaat şirketiyle anlaştık.

Hayat sanki bir özür diler gibi ilerliyordu.

Rüzgâr bizim lehimize esiyor, uzun süre fırtınada kaldıktan sonra bizi sakin sulara sürüklüyordu.

Ren'in sağlığı bile eskisi kadar korkunç değildi. Başka bir üç Keytruda tedavisinin ardından Rick Mackenzie durumunun stabil olduğuna karar verdi.

Ren üç haftalık randevulardan çıkarıldı ancak düzenli kontrollere devam etti.

Artık o kadar kötü öksürmüyordu ve geceleri hafif çingırağı daha sessizdi. Vücudu güçlü ve formdaydı, iştahı büyük ve talepkârdı, gülümsemesi parlak ve acısızdı.

Ciğerlerinde çöreklenen kötü sırra rağmen bir an bile yavaşlamadı.

Aksine, daha fiziksel hale geldi, yaşam ve uzun ömürle parlıyordu.

Çok umutlanmamak için kalbimi eğittim.

Kulaklarıma doktorlardan gelen iyi haberleri alıp çarpıtarak iyileştiğine inanmamaları için yalvardım.

Ren *asla* tedavi

edilemeyecekti. Ama biraz

zaman kazanmıştık.

Ve her saniyeyi akıllıca harcadık.

Kazıcılar evin temeli için çayırıları çamur haline getirdiklerinde, Ren ve ben ayın altında yeni sürülmüş toprakta çizmelerimizle öpüştük.

Evimizi inşa eden inşaatçıları denetlemediğimiz zamanlarda Cassie'ye kendi inşaatında yardım ediyorduk. Arazisini almış ve

Yeni atçılık girişimi için daha büyük bir ahır, ahırlar, arena ve yuvarlak ağıl tasarladı.

Düşünce ve beyin fırtınası aşamasının bir parçası olduğum için, Cassie onunla birlikte yönetmeye yardım edip edemeyeceğimi sordu. İstersem ortağı, istersem çalışanı olacaktım.

Gözleri de başka bir teklif sunuyordu. Ren yanımda olmasa bile sonsuza dek bir işim ve geçimimi sağlayacak bir yolum olacağını söyleyen bir teklif.

Gözyaşları içinde kucaklaştık ve Ren omzunda ağır bir at yemi çuvalıyla belirlediğinde ayrıldık.

Sürekli çalıştı. Hiç durmadı.

Beni tedirgin etti. Evet, vücudu sağladı.

Ama, kesinlikle, aşırıya kaçmamalı?

İçimde ne piştiğini fark ettiğimde, evimizin temelleri dökülmüş, iskeleti kurulmuş ve Ren hem şantiye şefi hem de çiftlik gözetmeniydi, işlerin sorunsuz yürümesi için her gün kırbacını şaklatıyordu.

Onu solmuş, yıpranmış kot pantolonu ve traktör yağıyla lekelenmiş beyaz tişörtüyle çayırarda yürürken izlerken, ona hiç bu kadar aşık olmamıştım. Uzun bir çalışma gününün terini ve kirini yıkadığında, ona hiç bu kadar şehvet duymamıştım.

Bir sonun yaklaştığını biliyor olmam, onu sevmekten vazgeçebileceğim anlamına gelmiyordu. Ve ilk gelirimiz, kendimiz kesip balyalayacak zamanımız olmadığı için serbest saman olarak sattığımız daha küçük bir padoktan geldiğinde daha da derine düştüm.

Bu para önümüzdeki dört ay boyunca ipotek ödemelerimizi karşılamaya fazlasıyla yetti.

Bu geliri elinde tutan Ren sessizleşti, dalgınlaştı, düşünceleri takip edemediğim o karanlık yere gitti.

Çok geç olmadan benim için bir dünya yaratma aciliyetinin yeri.

Onu düşünceleriyle baş başa bıraktım ve ata binmeyi bitirdiğimde beni buldu.

Cassie'nin sıcakkanlı atı Mighty Mo, sonra sadece elimi tuttu ve çiftlik evinin güvertesinde uyuklayan John'u bulmam için bana rehberlik etti.

Ren onu uyandırmadı, sadece ekose gömleğinin cebine bir zarf para sıkıştırdı ve bana gülümsedi.

Ren özverili ve iyi kalpli olduğu kadar gururlu bir adamdı.

Ve bu gurur, Cherry River iftliği'nin beşte ikisini kabul ederken her zaman biraz zedelenecekti.

Hediye edilen bu araziden para kazanması sayesinde, prensipleri John'a aidatını ödemesi gerektiği anlamına geliyordu - bir kira, bir vergi... bir teşekkür.

* * * * *

"Beşiği buraya koyacağız. Duvarları da açık yeşile boyarız, ne dersiniz? Böylece biz onu oraya götürmeden önce ormanın yeşilliğinde kendini evinde hisseder." Ren dönüp bana baktı. "İyi fikir mi?"

Sağlığını.

Onun mutluluğu.

Onun şaşkınlığı.

Hafifçe güldüm. "*Harika bir fikir.*"

Bakışları sonunda içinde ne kamp yaptığını gösteren karnıma kaydı.

Altı aylık hamileydim ve her şey mükemmeldi.

Nihayet, on yedi hafta boyunca birlikte yarattığımız şeyden tamamen habersiz kaldıktan sonra, ortak bir duştan sonra Ren'in önünde çıırılçıplak durmuştum ve o alt göbeğıme kaşlarını çatmıştı. Etrafında sarılı bir havluyla sıırıslıklam

Dar kalçalarımın beni hafifçe dürttü, kaşları sertlik karşısında birbirine çarptı.

Keskin bir şey karşılık verince irkildim. Benim gibi hissetmeyen bir şey.

Onun dokunuşuyla geriye doğru kaydım, ancak dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini karnımın neredeyse bir gecede sertleşen bölgesinde gezdirdi. "Della, hamile misin?"

İlk sorgulayanın o olması komik.

Ertesi gün bir aile doktoruna görünmek için randevu almıştık ve - kimlik tespiti ve sigorta sayesinde- görünmek, ultrasona girmek ve kontrolden geçmek dünyadaki en kolay şeydi.

Doktorun söylediğine göre, ilk kez anne olanların bir süre göstermemesi alışılmadık bir durum değilmiş. Güçlü karın kaslarım ve iyi duruşumla fiziksel olarak aktıftım. Zaten sağlıklı besleniyordum ve iştahım yerindeydi.

Daha iyisi için herhangi bir doğal dürtüye ihtiyaç duymadan vücuduma tam olarak ihtiyacı olanı veriyordum.

Bu iki buçuk ay önceydi. Karnım olabildiğince uzun süre düz kalmıştı ama artık giderek büyüyen bebek yumrusunu daha fazla tutamıyordu.

Ren bana doğru geldi, parmak uçlarını göbek deliğimde gezdirdi.
"Bugün nasıl?"

"Aktif." Gözlerimi devirdim. "Oğlun kendini futbolcu sanıyor."

Kıkırdadı. "Ben hayatımda hiç spor yapmadım."

"Evet, ama bir şeyleri tekmelemek gibi bir huyun var."

"Benim de seni sevmek gibi bir alışkanlığım var. Son yirmi yıldır."

"Ve taşıdığım senin yavrun olduğuna göre, yakın zamanda durmasan iyi edersin."

"Asla, Ribbon. Seni sevmekten vazgeçmek fiziksel olarak imkânsız."
Beni öpmek için eğildiğinde dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Ona doğru eğildim, dilinin ağzıma girmesine ve benimkiyle şehvetli bir merhaba ve hoş geldin dansı yaparak düzleşmesine izin verdim.

Bu adamı kalbimin her parçasıyla sevdim. O

benim şansımdı.

Benim dilek

yıldızım.

Sonsuza dek

benim.

Onun çocuğuna hamileydim.

Oğluna.

Kendimizi harmanlamıştık.

Zamanı kendi oyununda yenerdik ve ölüm yerine

Ha

yat. Ve bunu iddia etmeye
devam edeceğiz. Tekrar.

Ve tekrar.

Mümkün olduğunca uzun

süre.

* * * * *

Zamanın bu kadar hızlı akması inanılmaz.

Ait olduğunuz kişiyle sevdiğiniz bir şeyi yaparken rutinin bu kadar kolay olması inanılmaz.

Ren'i gizlice sevmenin, okula gitmenin ve öğrenci arkadaşımı gibi davranmanın stresiyle önceki hayatım artık radarımda değildi.

Sekiz buçuk aylık hamileyken hayat hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Ren her gece beni şımartırdı - gün ışığının olduğu her saat ve sonrasında çalışmasına rağmen. Sırtımı ovuyor, göbeğimi öpüyor, saçlarımı tarıyor ve artık şişko karnımdan ötesini göremediğim için botlarımı giydiriyordu.

Jacob henüz dünyaya bile gelmemişti ama babası ona tapıyordu.
Onu.

Ren internette bebeklerin anne karnında nasıl duyabildiklerine dair makaleler okudu.

sık sık geç saatlere kadar onunla konuşurdum.

Ren'in hikâyeler fısıldayarak ve masallar anlatarak uykuya daldığı o gecelerde, karanlıkta onu dinlerdim.

Kendimi bildim bileli Ren kötü uyurdu. Bir türlü gelmeyen uykuyla boğuşmamak için gece boyunca dönüp durur, adım atar ve şafak sökmeden kalkardı.

Buna alışmıştım.

Her zaman böyleydi.

Ama şimdi Ren uyku ödüllerinde beni geride bırakmıştı. Başını yastığa koyduğunda, uyuyakalmıştı.

Gözleri hayallerle parılıyor, nefesi içinde yaşadıklarının hatırasıyla tıkırıyor, vücudu biraz fazla sıcak olan dolaşım la aşırı ısınıyordu.

Normalde bunun uzun iş gününden kaynaklandığına inanırdım.

Ama... Durumu hakkında okumuştum ve semptomları biliyordum.

Dış

arı. Gece terlemeleri ve yorgunluk.

Ren'de olduğunu sadece benim bildiklerim bunlardı.

Günlük yaşamda, sağlıklı olmanın poster çocuğuydu.

Ama yatakta sadece biz olduğumuzda, korkunç küçük bir canavar yastık ve Ren'in yansıttığı şey hakkında yanlış şeyler fısıldamak.

Gerçekten nasıl hissettiğini saklamadığına güvenmiyordum.

Bize düşündürdüğü kadar acısız olduğuna inanmıyordum.

Sessizce acı çekmek yerine konuşmalıydım ve *elbette* konuştum; bu bir kenara atılacak bir mesele değildi. Ren'in son kontrolünde Rick Mackenzie'ye söyledim, Ren bana sanki güvenine ihanet etmişim gibi bakarken bile.

Ama onkolog sadece gülümsedi ve başını salladı ve takdir etmediğim bir başucu tavrıyla - ya stres ya da hamilelik çabukluğu - maalesef bunun beklenen bir şey olduğunu söyledi.

Ren'in durumu stabildi ama hâlâ hastaydı.

Vücudu iyi bir savaş veriyordu, bu yüzden elbette mışıl mışıl uyuyacaktı.

Sistemi, açlıktan ölmek üzere olan bir adamın yiyecek biriktirmesi gibi dinlenmeyi biriktiriyordu.

Ve bunu anladım... ama bu durumu daha kolay hale getirmedi.
Geçtiğimiz sekiz buçuk ay beni bir peri masalına inandırmıştı.
Geleceğimizde nelerin var olduğu bilgisi, yaz güneşi ve göletin
etrafındaki tembel Pazar günlerinin altında bir şekilde susturuldu.

Aptalca bir şekilde zamanın içimdeki aciliyeti bulanıklaştırmasına izin
vermiştim ve birkaç gün sonra endişelerim olabilecek en kötü şekilde haklı
çıktığında kendimi cehennem dibine kadar lanetledim.

Yeni evimizin mutfağında duruyordum.

Tamamen bitmemişti - duvarlar henüz boyanmamış, perdeler
takılmamış ve şömine kurulmamıştı, ama bir hafta önce satın aldığımız
bir kral yatağı olan çıplak bir yatak odasında baştan çıkarıcı bir geceye
taşınmıştık.

Evi vaftiz etmek için her odada öpüştük. Ve sonunda, her odada seks
yapacaktık, ama şimdilik, Ren'in şefkatten başka bir şekilde
dokunamayacağı kadar ağır hamileydim.

Ren beni ilk kez eşikten geçirip sahip olduğumuz ilk evde gezdirirken
gözyaşlarına boğulmuştum.

Evimiz.

Başka

kimsenin

değil.

Bizimkiler.

Çok büyük değildi ama rahat bir okuma köşesi, şirin bir oturma odası
ve kır mutfağı vardı. Yatak odamız, dışarıyı içeriye davet eden etrafı saran
bir güverteye açılan büyük cam kapıları olan basit bir kareydi.

Tüm tasarım, ortada ana konutlar ve her iki yanında uyuma alanları
bulunan büyük bir çadır gibiydi.

Yirmi üç ve otuz üç yaşındaydık, ikimiz de çok gençtik, çok mutluyduk,
çok kutsanmıştık.

Mutfakta durduğum yerden başımı kaldırdığımda, çayırıların ve el
değmemiş mükemmelliğin manzarası rüyalarımın bile daha güzeldi; her
şeyin ne kadar inanılmaz olduğunu görünce eridim.

Yan tarafımda kendini belli eden minik ayağı dürterek şişkin karnımı
ovuşturdum.

Bir gözüm manzarada, diğer gözüm Ren'in hindi ve mayonezli
sandviçlerinin kabuklarını keserken memnuniyetle iç geçirdim.

Yazın en güzel zamanıydı ve geç saatlere kadar çalışıyordu.

Tarla üç gün önce biçilmiş ve sıcakta kurumaya bırakılmıştı. Bu sabah
tarlayı çevirmiş ve uzun sıralar halinde tırmıklamıştı ve şimdi, güneş
alacakaranlıkla alay edercesine gökyüzünde alçakta asılı dururken, balya

yapmak üzereydi.

Yazın çiftçiye rahat yok.

Sandviçi bir elma, bir şişe su ve birkaç Hershey's Kisses ile birlikte bir çantaya koyarak, inşa ettiğimiz güneşli evden ayrıldım ve kaldırım taşlarıyla döşeli bahçeden aşağıya, henüz boyanmamış kapıdan geçerek ilerideki çayırılığa doğru yürüdüm.

Traktörün sesi çalkalanıp öksürüyor, balya makinesinin motoru ritmik bir şekilde vınıyor ve gevşek otlar bir ucundan girip diğer ucundan iple bağlanmış bir dikdörtgen olarak tükürülürken yaşla birlikte takırdıyordu.

Geniş tarlanın yarısını geçtikten sonra metalin çıtırtısı ve bir motorun aniden durma sesi başımı kaldırmama neden oldu.

Oh, canım.

Sezonun ilk kesimi her zaman en yoğun olanıydı ve eski ekipman bazen bununla başa çıkamıyordu.

Batan güneşe bakarken, Ren'in traktörden atlayıp bağlı balya makinesini incelemeye gittiğini gördüm.

Yüksekten atladığı için biraz sendeledi.

Sanki hızını topluyormuş gibi tökezleyerek ilerledi.

Hiçbir şey düşünmedim.

Onu traktörden düşerken binlerce kez görmüştüm.

Çok çevik olmayabilirdi, ama yay gibiydi.

Gözlerim onun üzerindeydi, bacaklarındaki bulmacayı çözmesini ve dik durmasını bekliyordum.

Ama bu sefer ayaklarını bulamadı.

Kolları denge için açılmadı. Vücudu tutunmak için bükülmedi. Omurgası yuvarlandı, kafası düştü ve öne doğru yuvarlanarak kürekli çimlerin içinde kayboldu.

Bir an için ne olduğunu anlayamadım. Retinalarım

hâlâ onun ayakta dururkenki görüntüsüyle yanıyordu.

Ama o gitmişti.

Kayboldu.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

"Ren!" Çığlığım, çimenlerin üzerindeki böceklerle beslenen serçe ve sığırcık kuşlarından oluşan bir bulutu gökyüzüne gönderdi. "Ren!" Yemeğini düşürdüm ve hamile olduğumu unuttum.

Hantalca bir koşuya başladım. "Ren!"

Ayağa kalkmadı.

Ortaya çıkmadı.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Koştum da koştum.

Paytak paytak yürüdü.

Dörtnala koştı ve dörtnala
koştı.

Alan büyüktü ve ben yavaşım.

Ona ulaşmam sonsuza kadar sürdü ve ulaştığımda karnım acı veren bir bıçakla kesilmişti.

Yüzümü buruşturarak görmezden geldim ve Ren'in yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Hadi ama. İyisin," diye nefes aldım, Ren'e iyi olduğunu söylüyordum ama belki de kendime daha çok söylüyordum. "Uyan." Yüzü çimlere dönüktü, güneşten bronzlaşmış saçlarını kenara ittim ve kapalı bir göz buldum.

Gevşek dudaklar.

Düzgün alın.

Derin nefes al.

Bir başka dilim tam ortamı kesti ve dudaklarımdan bir homurtu ve inleme çığlığı çıkardı.

Bir kez daha görmezden geldim ve tüm gücümle Ren yuvarlanıp sırt üstü düşene kadar omzunu ittim.

Elleri kıpırdamadan duruyordu.

Kolları bükülmüştü.

Bacaklar yuvarlanmaktan birbirinin üzerine geçmiş.

Saçlarına ve yüzüne otlar yapışmıştı ve onları bir kenara fırçalamaya çalışırken ellerim titriyordu.

Hareket etmedi.

Hiç ürkmedi.

Konuşmadı.

Yanaklarına dokunarak üzerine eğildiğimde karnımda bir başka yırtıcı acı dalgalandı. "Ren." Vuruşlar daha çok tokatlamaya dönüştü. tepkisizleşti. "Ren! Bunu bana yapmaya cüret etme, Ren."

Gözyaşları çağladı.

Daha fazla acı karnımı ezdi.

Etrafta yardım edecek kimse
yoktu.

Başını yaklaştırırken, hamile karnım sayesinde onu kucaklayacak bir kucağım yoktu. Garip bir sarılmayla yetinmek zorunda kaldım.

Onu salladım.

Onun için ağladım.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Çığlık attım.

Ve bir şey bu çığlığa cevap verdi, karnımın derinliklerinde, dışarı çıkmak için çaresizce kıvrılıyor ve yırtılıyordu.

Bir kez daha görmezden geldim.

"Hayır, hayır, *hayır*." Ren'e sarıldım, dudaklarımdan kan donduran bir çığlık daha döküldü.

Ne çığlık attığımı bilmiyordum, sadece attığımı biliyordum. Tekrar tekrar çığlık attım.

Ve hala uyanmadı.

Ve sonra, gün batımının bir flaşında, kanatlanmış bir şey gözüme çarptı. Cassie.

Tanrıya şükür, Cassie.

Mighty Mo'nun üzerine hızla atladı. Sırtı çıplak ve sadece yularlıydı, sanki atı ahırından kapıp koşturmuş gibiydi. Toynakları otların arasından geçiyor, diğerlerinin üzerinden atlıyordu. "Della!"

İnledim, kendi acım beni ele geçirirken çimlere doğru öne doğru devrildim.

Elimi şimdiye kadar hissettiğim en kötü baskının üzerine koyduğumda, avucum cebimde sakladığım cep telefonumun küçük sertliğini dürttü.

Aptal.

Çok aptalca.

Bir bıçak daha iç organlarımı delip geçerken titredim ve homurdandım. Ren'e yaklaşırken gözyaşlarımı tutamadım ve yardım için numaraları tuşladım.

Arama hızlı bir şekilde bağlandı.

Acil ve hızlı bir operatör. "Acil durumunuz nedir?"

Nefesim yırtıldı, acı ve kederle doldu. Karnımda başka bir acı bandı işledi, kalçalarım doğal olarak yayıldı, uyluklarım ısındı.

"Bir adam. Bilinci yerinde değil. Birinci evre mezotelyoma hastası. *Lütfen*-" Pain sözümü kesti. "Bir ambulans gönderin. Cherry River-"

Bir dalga daha bana çarparken tısladım, bu seferki bir öncekinden daha güçlüydü. Telefona doğru inledim, eğildim ve karnımdaki bebeği tuttum. Gelmek için tam da bu anı seçmiş olan bebeği. "-Farm. Lütfen acele edin."

"Tamam hanımefendi, hemen birini gönderiyoruz."

Bir ıslaklık fişkırması iç çamaşırlarımı ıslattı ve ben güldüm.

Hastalıklı bir inançsızlık ve inanılmaz bir zamanlamayla *güldü*.

"Oh, *Goooddd*," diye inledim, karnımı ve kocamı aynı anda tutamıyordum.

Ölüm ziyaret etmişti.

Hayat görmezden
gelinemezdi. İkisi de beni
öldürmek için savaştı.

"İyi misiniz hanımefendi?" diye sordu
operatör. Başımı salladım, dudaklarımı
araladım.

Konuşamadım.

Ama konuşmama
gerek yoktu.

Cassie bir at ve toynak telaşıyla geldi ve sıçrayarak yanımda dizlerinin üzerine çöktü. Mighty Mo bir ejderha gibi homurdandı, gergin ve heyecanlıydı, stresle besleniyordu.

Cassie onu görmezden geldi, Ren'e bir bakış attı ve sonra tamamen bana odaklandı. "Kahretsin, Della." Telefonumu kapıp havladı. "Ambulans. Lanet olası şeylerden iki tane. Biri asbest kanseri olan bir adam için, diğeri de sadece doğuma girdi."

Diğer uçtaki kadının söylediklerini başıyla onayladı. "Evet. Arka çayırılık. John Wilson size yardım edecek."

İçimi daha derin, daha talepkâr bir öfke doldururken çığlık attım. Kemik, kan ve çürüklerle karışık bir öfke.

Cassie, "Acele etmen gerek," diye tersledi.

Telefonumu çimlere atarak beni kendine çekti, elini Ren'in sığ nefes alan göğsüne koydu ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sorun yok, Della. İkiniz de iyi olacaksınız. Göreceksin."

Orada olduğu için mutluydum.

Yardım için minnettarım.

Tek sorun, ona inanmamış olmamdı.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

REN

* * * * *

2022

FLASH.

Balyalamak için optimum kurulukta çim bulunan tarla.

Flash.

Balya makinesi sapları sararken bir tıkırtı ve çıtırtı.

Flash.

Etrafımda kırmızı ve mavi ışıklar. İçimde siren sesleri.

Flash.

Davetsiz misafirler, sorular, dikkatsiz sürüşün salınımı.

Flash.

Tekerlekler gıcırıyor, oksijen akıyor, koluma keskin bir iğne batıyor.

Flash.

Della'nın çığlıkları, yabancıların bağırışları, tamamen kargaşa içinde bir dünya.

Bir şey beni aşağıya sürükledi, ağır, sıcak ve kalın bir şey. Onunla birlikte gitmek, teslim olmak istedim, ama lanet olası hayatımın her günü korumaya söz verdiğim tek kişinin korkunç, korkunç sesi beni sisin içinden çekip çıkardı.

Sesine sarıldım, ona doğru tırmandım, ona doğru süründüm, çamurla, çamurla ve acıyla savaştım.

Gözlerim açıldı.

Artık sahada değıldim.

Artık belden yukarısını giymiyordum.

Artık bir çiftçi değıl, bir hastaydım.

"Oh, Tanrıya şükür!" Della elimi tuttu, tırnaklarını geçirdi. "Ren. Düşündüm de..." Başını iki yana salladı. "Uyanmazsın."

Dış dünyanın yerini bir hastanenin içi almıştı. Trafik, travma ve triyajın olduğu bir acil servis.

Boğazım çiğıdi ve ciğerlerim yanıyordu.

Son zamanlarda ağrım
vardı. Sırt ağrısı.

Göğüs ağrısı.

Ama yapacak işlerim
vardı. Fethedilecek bir
hayat.

Açılacak bir gelecek.

Della üzerime eğildi ve alnını yanağıma bastırdı. "Lütfen, lütfen beni
bir daha böyle korkutma."

Kolum dar bir yataкта uzandığım yerden kalktı, başını kucakladım ve
onu sertçe öptüm. "Özür dilerim, Ribbon." Öksürdüm ve o da irkildi.

Gözleri büyüdü, sonra üzerime doğru eğildi, yüzünü omzumdaki koltuk
değneğine gömdü, dudakları gırtlaktan gelen bir çığlıkla aralandı.

Zayıflığım mı?

Kafam mı

karıştı?

Hiçbirinin önemi yoktu.

Yukarı doğru savrularak göğsüme yapışmış kabloları yırttım ve
burnumdan bir oksijen tüpünü söktüm. "Della."

"Hey, Bay Wild. İhtiyacınız var-"

"Dur!" Başucumda sendeleyen Della'ya tutunarak kükredim. "Karımın
nesi var böyle?"

"Gitmeyi reddetti," diye kestirip attı sarı saçlı, zayıf bir hemşire.

"Doğum sancısı çekiyor. Onu fiziksel olarak hırpalamaktan başka bir şey
yapamadık."

"Lanet olsun." Bacaklarımı dar yataktan aşağı salladım ve daha fazla
tıbbi ekipmanı yerinden oynattım. Ciğerlerim yandı. Göğsüm zonkluyordu.
Kalbim düzensiz bir ritimle çarpıyordu.

Ama bunların hiçbiri umurumda değildi.

Biri, "Yatağınıza dönün, efendim," diye emretti.

Dünyam tersine dönerken yüzümü buruşturdum. Ayaklarım sallanan
bir zemin buldu. Zihnim bulanıklaşan ve grileşen bir dünya buldu. Baş
dönmesi içinde yüzdüm, Della'yı kollarıma aldım ve hamile ağırlığını az
önce boşalttığım yatağın üzerine bıraktım.

"Efendim, onun doğumhanede olması gerekiyor."

"Acı çekiyor, görmüyor musun? Saçmalayacağına ona yardım et!"

Della bir kasılma daha geçirirken çığlık attı. Bacakları iyice açıldı ve
kirli ayakkabıları sterilize edilmiş beyaza battı. "Oh, *fuucckk*."

Tanrım, acıyor." Eli benimkini buldu ve beni el tarak kemiklerim çatırdayacak kadar sıktı.

"Biri ona bir şey getirsin!" Bağırđım. "Siz ne işe yararsınız ki? Lanet olası işinizi yapın ve ona *yardım edin!*"

Ciğerlerim hırıldadı ve göğüs kafesimi parçalayan bir öksürük beni buldu, ikiye böldü.

"Efendim, sakinleşmeniz gerekiyor."

Öksürüyor, öksürüyor, hep öksürüyor, öfkem magma gibi fışkırıyordu. Nefes alabildiğimde kükredim, "Ve ona yardım etmen gerekiyor! *Şimdi!*"

Della inleyerek kargaşaya bir katman daha ekledi.

"Efendim-"

"Burada ne *haltlar* dönüyor?!" Kafası tıraşlı ve keçi sakallı bir doktor öne doğru yürüdü ve sanki sağlık personeli denizini bir mesih gibi yarabilecekmış gibi kollarını salladı.

Yatağın ucunda asılı duran bir panoya uzanarak notları taradı ve yüzümü işaret etti. "Sen. Uyanık olduğuna göre. Onkoloji. Şimdi. Bazı testlere ihtiyacın var." Della'nın etrafında dolaşan sıska hemşireye dönerek, "Sen, git Bayan Wild'a atanan ebeyi getir" diye emretti.

Gözleri başka bir çalışana takıldı. "Sen, git ve cevap isteyen o insanlara adamın uyandığını ve kadının doğurmak üzere olduğunu söyle. Sessizliğe ihtiyacımız var, anarşieye değil."

Otoriter bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda ve Della'nın yanından ayrılmadığımı fark ettiğinde dişlerini gösterdi. "*Get.* Onkoloji. Hemen."

"Bir yere gitmiyorum." Kısmen Della'nın yüzüne dokunmak için, kısmen de bir şeye yaslanmak istediğim için yatağa yaklaştım. Öksürükler ve hırıltılar, beni tekrar eğilmeye zorlama arzularıyla savaşmamı takdir etmiyorlardı.

Öksürmeyi *reddettim*.

Tedaviye ihtiyacı olan ben değildim, Della'ydı.

"Karımın bir bebeğı olacak. Eğer biri ona bakmazsa-"

"Şimdi de tehditler mi?" Doktor gözlerini devirdi. "Seni hastaneye yatırmadan önce git."

"Karımın iyi olduğunu öğrenene kadar gitmiyorum."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı doktor. "Eğer bayılırsan, sana bir ders vermek için psikiyatri koğuşuna bağlanırsın."

"Yıkılmayacağım." Benim ihtiyaçlarım her seferinde Della'nınkilerin yanında sönük kalıyordu. Ölümün eşiğinde olabilirdim ve şeytana Della'nın güvende olduğunu bilene kadar beklemesini söyleyebilirdim.

Bir öksürük dalgasıyla daha mücadele ederken çenem kilitlendi. "Peki, bir şey yapacak mısın?"

"Hastanedesiniz Bay Wild. Elbette bir şeyler yapacağız."

Başka bir hemşire bize doğru koşarken Della inledi ve kıvrandı. Etkili sarsıntılarla etrafımıza bir perde çekti ve bizi acil servis çılgınlığından kopardı.

Yalnız kaldıktan sonra Della'nın elbisesini bacaklarından yukarı itti, iç çamaşırını indirdi ve kucağına yeşil bir bez serdi. Sakin elleriyle Della'nın ayaklarını tutarak yatağın kenarına mümkün olduğunca yaklaştırdı.

Kimse hastane önlüğü giymediğinden ya da ayakkabılarını çıkarmaya çalıştığından bahsetmedi.

Bunların hiçbirisi için artık çok geçti.

Hemşire, "Ebe yolda," dedi. "Bu kadar kısa sürede gidebileceğiniz başka bir yerimiz yok ve siz de taşınamayacak kadar ilerlemiş durumdasınız. Burada doğum yapacaksınız ve sonra doğumhaneye nakledileceksiniz."

Della yüzünü buruşturdu, cildi acıdan lekelenmişti.

"Tamam." Tamam değildi.

Bunların *hiçbiri* iyi değildi.

Korkunun en kötüsüne uyanmıştım.

Keçi sakallı, kel kafalı doktor sertçe başını salladı. "Düzenin yeniden sağlandığına sevindim. Bundan sonra sizinle onlar ilgilenecek. Şimdi izninizle."

Perdeyle yaratılmış odadan dışarı süzülen sesi, dışarıya daha fazla emir yağdırdı.

Tekrar öksürdüm ve bunun bir nöbete dönüşmemesi için mücadele ettim. "Sen iyi misin?" Della'ya yumruğumu yastığına bastırarak "İyi misin?" diye sordum.

Dudağını ısırdı, acı içinde başını salladı. Yüzü terden parlıyordu, buruşuk ve kırmızıydı.

Bunu ona *ben* yapmıştım.

Böyle bir işkenceden sorumlu olan canavar bendim. "Çok üzgünüm, Della."

Beş ay boyunca -hamile olduğunu öğrendiğimizden beri- onu kaybetmekten ölesiye korkuyordum.

Mutlu bir baba adayı değildim.
Asık suratlı ve huysuzdum ve onu kaybetmekten çok korkuyordum.
Günler geçtikçe ve o daha da şişmanlayıp hantallaştıkça, onu kaybettiğime dair kâbuslar görmeye başladım.

En azından bu hamilelikte kendi hamileliğinde olduğu gibi Biri zorlanmamıştı.
ncisi

. Ama bu beni daha az endişelendirmedi.
Ve şimdi, karım erken doğuma girmişti. Sadece birkaç Haftalarca ama onun her homurtu ve iniltisinin kırık ciğerlerimi parçalamasına yetecek kadar.

Ondan bir çocuk istediğim için çok bencildim.
Bu araftan geçmesini beklemek ne kadar da bencilce. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.
Cehennemin kapılarının ne kadar süre açık kalabileceğini bilmiyordum. Kendimi güçsüz ve işe yaramaz hissediyordum ve zamanın acele etmesi için yalvarıyordum.

Aşağıya doğru eğilip ıkmaya başladığında tek yapabildiğim elimi uzatmak oldu. Ebe geldi ve yatıştırıcı ve sakın bir şekilde konuştu. Perdemizin dışından gelen gürültü azaldı.
Della'nın doğum sırasında öleceği korkusu beni dehşete düşürmeye devam etti.

Della çırpınmaya devam etti, sonunda son bir çığlık attı ve devasa bir şeyin feryadına sahip küçük bir şey geldi.

Sesi sinirli, aşağılanmış ve kızgın geliyordu.

Bir kez daha nefesim tıkrıdadı ve ciğerlerim havayı oksijene dönüştürmek için mücadele etti.

Della'nın bacakları arasında bir hareketlilik olurken ve kanlı ve kuru üzüm benzeri bir şey dürüm gibi sarılıp şişen göğsüne yerleştirilirken görüşüm grilikle dans etti.

Bir an için nefret ettim.

Dünyada en çok sevdiğim yaratığı incittiği için ondan nefret ettim.

Ama sonra, çirkin, kısılmış yüzü bana döndü ve neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu.

Çünkü Della'ya söylediklerim doğrudu. Ona olan aşkım asla değişmeyecekti. Asla azalmayacaktı.

Asla solmaz veya seçim yapmakta zorlanmazsınız.

O kanlı, yeni doğmuş yüze bakarken, aşk büyüdü.

Ve
büyüdü.

Ve
büyüdü.

İçimdeki her kuytu köşeye dökülene kadar büyüdü, orada kalmak için yapışkan bir şurup.

Kalp mucizevi bir şeydi, bunu hep biliyordum. Ve şimdi, Jacob için kalenin içinde bir ev inşa ederek yeni bir oda üretti.

Della'nın her zaman yaşadığı yere.

Kalbim artık sadece bir organ değildi... Karım ve oğlum tarafından yönetilen bir şehirdi.

Oğlum... Jacob.

Küçük, gürültücü insan.

Kanımı, nefesimi, kemiğimi taşıyan bebek.

Ben öldükten çok sonra karımı koruyacak olan çocuk.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2032

DÖRDÜNCÜ OLAY.

Ren'in çöküşü ve Jacob'ın doğumu.

Sonsuza dek mutlu ve dehşet dolu anıların habercisi olacak bir tarih.

Bebeğimi kucağıma verdiklerinde ve Ren alnımdan öptüğünde

Tam bir huşu ve büyülenmiş bir şaşkınlıkla baktığımda, her şeye değdiğini anladım.

Çöküşünün stresi.

Jacob'ın doğum sancısı.

Her şeyi tekrar yapardım çünkü hayatı kollarımızda tuttuk. Ancak, sizi uyarmalıyım.

Size buradan bir seçim yapmanızı tavsiye etmeliyim, sevgili okuyucu. Benim hiç sahip olmadığım bir seçim, ama ne olursa olsun bir seçim.

Şu ana kadar hayat mükemmeldi.

Ve mükemmel kalabilir... sizin için.

Sorunlu başlangıcı, her şeyi fetheden aşkı, mutlu evliliği ve mükemmel bebeğiyle bir peri masalı gibi kaleme alınmış bir hikaye okudunuz.

Ne de olsa bu kitaba "Bir Varmış Bir Yokmuş..." diye başladım ve bu da sonsuza dek mutlu bir yaşamı gerektiriyor.

Ve sana bunu verebilirim.

Burada durabilir ve evliliğimizin, yeni evimizin, iyi talihimizin ve bebek arabasındaki bebeğimizin tadını çıkarabilirsiniz.

Ama eğer yapmazsan... cesur ol.

Cesur olun, tıpkı benim gibi, çünkü masalımız gerçeğe dayanıyor, fanteziye değil. Hayata dayanıyor. Herkesin katlanmak zorunda olduğu bir hayat.

Bazılarının gerçeğe çok yakın olduğu için okumayı tercih etmediği bir hayat.

Kendi dünyanızda bu kadar çok zorluk varken neden bir hikaye için ağlayasınız ki?

*Ve bunu
anlıyorum.*

*Gerçekten
istiyorum.*

Tekrar söylüyorum.

Durabilirsin.

Senin hakkında daha azını düşünmeyeceğim.

*Sonuna kadar benimle kalmadığın için
üzülmeyeceğim. Ama lütfen bil ki, bundan sonra
sana yalan söyleyemem. Sana mutluluk vereceğim.
Sana umut vereceğim.*

Ama sana acı da vereceğim.

Ama bunu zaten biliyorsun.

Ne olacağını biliyorsun.

*Hepimiz zamanın asla bizden yana
olmadığını biliyoruz. Bu senin son
uyarın.*

Dur.

Kitabı kapat.

Devam edin.

*Ama benim gibiyseniz ve mükemmel olan hiçbir şeyin sonsuza dek
sürmeyeceğini anlıyorsanız, hayatın eninde sonunda verdiklerini kabul
edecek kadar güçlüyseniz, o zaman teşekkür ederim.*

*Yanımda olduğun için teşekkür
ederim. Beni yalnız bırakmadığın
için teşekkür ederim.*

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

REN

* * * * *

2022

"Testler mezotelyomanın yayıldığını gösteriyor."

Oğlumun dünyaya gelişini izlerken hissettiğim tüm mutlu duygular boktan bir balon gibi patladı.

Ellerimi birleştirdim. "O benim değil. Hiçbir zaman benim *olmadı*. Onu zaten istememiştim."

"Özür dilerim. Yanlış ifade ettim." Rick özür diler gibi bakma nezaketini gösterdi, beyaz önlüğü aşırı gerilmiş hislerimi aydınlatıyordu. "Ama bu gerçekleri değiştirmiyor. Tümörler büyümüş. Artık birinci evrede değilsin."

Kah

retsi

n.

Lan

et

olsu

n.

Lan

et

olsu

n.

Daha fazla teste tabi tutulduğum süre boyunca oturmayı reddetmiştim ama şimdi Rick Mackenzie'nin masasının önündeki sandalyeye yuvarlandım. Özellikle sonuçlarımı denetlemek için gelmişti ve merada neden baygın düştüğüme bir cevap arıyordu.

Tek hatırlayabildiğim nefes almak için mücadele ettiğimdi. Ve sonra... hiçbir şey.

"Beni duydu mu Ren?" diye sordu nazikçe.

Başımı salladım, öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime dayadım. "Evet, seni duydum." Sesim zar zor duyuluyordu, böyle şeyleri kabul etmeye hazır değildim.

Nasıl olur da tek bir gün en yüksek ve en düşük seviyeleri barındırabilir?

Della doğum yaptıktan ve Jacob temizlendikten, tartıldıktan ve geri gönderildikten sonra hastane personeli Della'nın rahat etmesini sağlamış, temiz bir önlük giymesine yardımcı olmuş ve onu çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi hak ettiği doğumhaneye götürmüştü.

Jacob prematüre olduğu için kendi testleri yapılırken, onkolojiye gitme konusunda can sıkıcı derecede ısrarcı olan doktorları görmezden geldim. Çalışır durumda olduğundan emin olmak için dikkatlice kontrol edildi.

Ve Tanrı'ya şükür, her şey olması gerektiği gibi işliyordu. Sağlam küçük bir şeydi.

Ancak Jacob ve Della uyuduklarında ve daha iyisini bilmediklerinde, asansörü kalıcı hastalığın aşağıya doğru süzıldığı kata çıkardım. Koridorlar ve ölüm havada süzülüyor, bir sonraki kurbanını bulmak için koğuşları tarıyordu.

Bu yerden *nefret* ettim.

Vinçlerin kanat çırpışlarının yeni doğan bebekleri bırakırken, yeni bebekler getirirken hala duyulabildiği annelikten geldikten sonra bu durumdan daha da nefret ettim.

Her köşeye hayat.

Öksürürken göğsüm ağrıyordu.

Rick'in alnı çatıldı. "Son zamanlarda hiç kan öksürdün mü?"

"Hayır." Daha uzun oturdum, daha iyi nefes alabilmek için gövdeyi dikleştirdim. "İlk seferden beri hayır. Sanırım boğazımı tahriş etmiştim."

Rick başını salladı, oldukça kapsamlı hale gelen dosyayı inceliyordu. Elini tuzlu ve biberli saçlarında gezdirerek kamburunu çıkardı. "Bir doktor olarak böyle şeylerin olabileceğini ve bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum ama arkadaşın olarak seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum."

Gözlerimi kısmıştım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Keytruda'ya çok iyi yanıt veriyordun. Seni ona devam ettirmeliydik."

"Evet, ama dengemi kaybetmiştim." Neden tartıştığımı ya da onu daha iyi hissettirmeye çalıştığımı bilmiyordum. Sanırım onun da bu konuda benim kadar perişan hissetmesini istemiyordum.

Della'ya nasıl söyleyeceğim?

Evler, işler ve bebeklerle dolu bir geleceğe koştığımız geçen yılın son yılımız olabileceğini nasıl kabul edebilirdim? İşleri yoluna koymak için elimden geleni yapmıştım. Cenazemi ayarlamış ve Della'nın arkasından ödemişim. Jacob'ı okula göndermeye yetecek kadar kalan ipotegimizin maliyetini karşılamak için Della'nın adına kendime hayat sigortası yaptırmıştım. Teşhisim nedeniyle ince ayrıntılar yorucuydu ama yedi yıl yaşadığım sürece ödeme yapacaklardı. Ödemezlerse... alternatiflere bakmak zorunda kalacaktım.

Elimden gelenin en iyisini yapmıştım.

T'lerimin üstünü çizdim ve I'larımın noktalarını koydum ya da o deyiş her neyse. Ölümümün en kötü kısımlarını halletmiştim.

Ama sonunda istediğimiz her şeyi kazanmış olmamız ve Della'yı elimden geldiğince korumuş olmam, ölmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.

Dört gözle beklediğimiz çok şey vardı, ancak onu yepyeni bir bebek ve kırık bir kalple terk ediyor olabilirdim.

"Tanrım." İçimi bir korku dalgası kaplarken bir elimi ağzıma kapattım. Kalbim küt küt atarken parmaklarım yanaklarıma gömüldü.

Rick başını kaldırdı. "İyi misin?"

Elimi bırakarak inledim, "Hayır, iyi falan değilim. Della daha yeni çocuğumuzu doğurdu. Onu bununla tek başına nasıl bırakabilirim?"

"Hemen ölmeyeceksin, Ren."

Kalbim aritmik hale gelirken görüşüm grileşti. "Ne kadar sürecek?"

Omuz silkti. "Hâlâ çok zaman var. Sen ikinci aşamadasın. Evet, berbat bir durum ama dördüncü aşamadan daha iyi. Seni Keytruda'ya geri döndüreceğiz ve immünoterapiyi birkaç seans kemoterapiyle destekleyeceğiz."

Donup kaldım. "Kemoterapi mi?"

"Yan etkilerle mücadele etmeniz için size ilaç vereceğiz. Mide bulantısı ve saç dökülmesine yardımcı oldukları kanıtlandı. Seni uzun süre tutmayacağız. Sadece o piçleri etkisiz hale getirecek kadar."

Uzaklara baktım, gözlerim odada dans ediyordu, tıbbi bir taslak veya grafik görüntü olmayan bir şey bulmak için çaresizce. Ağaçlar, çimen ve güneş ışığı istiyordum. Bu Allah'ın belası yerden çıkmam gerekiyordu.

Rick, "Tarlada neler olduğunu konuşmalıyız," dedi. "Bayılmana ne sebep oldu? Ağrı mı? Nefes darlığı mı?"

Omuz silktim ve bakışlarımı yere indirdim. En azından gri-sarı muşambasıyla sıkıcı derecede güvenliydi. "Nefes alamıyordum. Gerçekten hatırlamıyorum. Sadece... hava gelmeyi reddediyordu."

"Tamam. Aşırıya mı kaçtın?"

Nefesimin altında kıkırdadım. "Aşırıya kaçmayı tanımla."

"Güneşin doğuşundan batışına kadar çalışmak, dinlenmemek, düzgün bir yemek yemek için durmamak?"

"Ah." Suratsızca sııttım. "Buna dayanarak, evet. Aşırıya kaçmış olabilirim."

Rick kaşlarını çattı, İskoç aksanı kalınlaşmıştı. "Bu bir şaka meselesi değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Hayatını düzene sokmaya çalıştığını biliyorum... bunu yapamadan önce. Ama kendine mümkün olan en iyi şansı da vermelisin-"

"Hayır. *Ona* mümkün olan en iyi şansı vermeliyim. Benim acım ben öldüğümde biter. Onunki bitmiyor."

Rick sustu. "Acı çekiyor musun?"

Çenemi sıktım. Bunu açığa vurmak istememiştim. Bunu Della'dan bile saklayarak iyi bir iş çıkarmıştım. Çok sık değildi. Her zaman da değildi. Ama bu rahatsızlık bana ağır gelmeye başlamıştı.

"Ağrı kesiciye ihtiyacın

varsa-" "Ben halledebilirim."

Rick kalemini keskin darbelerle tıkırdattı. "Mesele onunla başa çıkmak değil, Ren. Vücudunun başka şeylere odaklanabilmesi için o rahatsızlığı ortadan kaldırmakla ilgili."

"Yani cevabınız daha fazla uyuşturucu mu? Uyuşturucu üstüne uyuşturucu." Gözlerimi devirdim. "Bu noktada kimyasal kanamamın olmamasına şaşıyorum."

Rick hayal kırıklığına uğramış bir halde içini çekti. "Başka ne seçeneğin var? Yürüyen bir ilaç infüzyonu olmak mı yoksa daha erken ölmek mi? Bu gerçekten tartışılacak bir şey değil."

Ellerim kıvrıldı. Bunların hiçbiri adil değildi.

Hıyarlık ettiğimi biliyordum. Asabi tavrımın yardımcı olmadığını biliyordum. Ve bunu kendime kasten yaptığımı biliyordum çünkü bu kadar çok çalışmamalıydım.

Bunların hepsini

biliyordum. Ve

yine de... Della.

Onu Wilson'ların cömertliği karşısında tek odalı bir ahırda bırakamazdım. Elbette onu asla dışarı çıkarmazlardı ama artık sadece o değildi.

Bağlılığım karımı *ve* oğlumu da kapsayacak şekilde büyümüştü. Ve ikisinin de elimden gelen en iyi şekilde korunmaya ihtiyacı vardı.

John haddini aşarak bize asla karşılayamayacağımız bir arazi vermişti ve bu beni her gün yiyip bitiriyordu. Ama en azından, çalışarak tarlalar ve onun geçimini sağlamak, ona geri ödemek için bir gelirim vardı. Her seferinde azar azar, burada bir dolar, orada yüz dolar, ta ki ona yüz dönümün piyasa değerini ödeyene kadar.

Ölmeden önce bu görevi tamamlayamazdım, ama büyük bir parçayı

yontabilirdim. O zaman arazi *gerçekten* Della ve Jacob'a ait olacaktı çünkü

Bunu onlar için kanla, terle ve ara sıra karanlıkta gözyaşı dökerek satın almıştım.

Özleyeceğim her şey için bir
gözyaşı. Sevdiğim her şey için bir
gözyaşı.

"Ameliyat ne olacak?" Sesim kısıktı, kendi üzerine doğru
kamburlaşıyordu. İçimin açılmasını istemiyordum ama bana daha
fazla zaman kazandıracaksa bunu yapardım.

Bir yıl daha, bir gün daha, bir saat daha için her şeyi yaparım.

Rick nefes aldı. "Ameliyat bir seçenek. Ancak her şeyde olduğu gibi
bunun da riskleri var."

"Ne tür riskler?"

"Birkaç prosedür var. EPP, Ekstra Plevral Pnöminektomi, tüm bir
akciğeri, akciğerin etrafındaki astarı ve diyaframı çıkardığı için en radikal
olanıdır. Söylemeye gerek yok, ameliyattan sonra iyileşme süreci uzun
olabilir ve tek bir akciğerle yaşamaya uyum sağlamak için yaşam tarzınızı
değiştirmeniz ve ileride ortaya çıkabilecek diğer komplikasyonlara
hazırlıklı olmanız gerekir." Ellerini birbirine kenetledi ve kaleminin
tıkırtısını bir kenara bıraktı. "Bunu düşündüm, yalan söylemeyeceğim. Ama
tümörleriniz bu kadar küçük ve her iki akciğerinizde de olduğu için tavsiye
edebileceğim bir şey değil."

Sertçe yutkundum. "Peki ya diğer seçenekler?"

"Plörektomi/Dekortikasyon, akciğer koruyucu ameliyat olarak da
bilinir. Bu

EPP'den daha ayrıntılıdır ancak akciğeri sağlam bırakır ve sadece plevra
astarını çıkarır. Tekrar söylüyorum, tavsiye etmem. Önerebileceğim tek şey
Plevral boşluktaki sıvıyı boşaltmak için uzun, ince bir iğnenin kullanıldığı
lokal anestezi altında yapılabilen Torasentez veya talkın plevra
katmanlarına enjekte edildiği ve ardından emilerek çıkarıldığı Plörodez'i
göz önünde bulundurun."

Yüzümü buruşturdum. "Kulağa acı verici geliyor."

"Aslında çok az iyileşme gerektiren oldukça basit bir prosedür ve
hastaların yüzde doksanı ağrı ve nefes darlığından kurtulduklarını
söylüyor. Akciğerler, yara dokusu oluşturarak, akciğer kanalını etkili bir
şekilde kapatır.

Plevra ve daha fazla sıvı birikmesini önlemek."

Başımı salladım, uzun kelimeleri ve korkutucu açıklamaları içime
sindirmek için elimden geleni yaptım.

Rick şeytani kalemini tekrar eline alıp tıkladı. "Multimodal
tedaviyle hâlâ yılların olabilir Ren. İlerleme kaydettin diye pes etme.

Bunun olacağını hepimiz biliyorduk. Bunun seni üzmesine izin verme, tamam mı?"

Zorla gülümsedim. "Vazgeçmiyorum, eğer düşündüğün buysa."

"Bunu düşünmeye cüret edemem. Gördüğüm tüm vakalar arasında sizi buraya bağlayan benzersiz bir şey var.

ameliyat ya da ilaç."

"Oh?" Hafifçe öksürerek kaşımı kaldırdım. "O da ne?"

"Aşk." Gülümsedi. "Gerçek aşk pençelerini sana geçirmiş ve bırakacağından da şüpheliyim. Bunun için savaş. Bunun için *yaşa*. Ve oğlunun büyümesini izlemek için sana yeterince zaman kazandıracağımızdan emin ol."

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2023

O İLK YIL, yeni doğmuş bir bebek ve adaletsizliğin en kötüsüyle savaştan bir kocayla, yalan söyleyemezdim... o güne kadar katlandığım en zor yıldır.

Hastanede Ren ve benim öpüştüğümüz, bebek Jacob'ı gördüğümüz en büyüleyici şeymiş gibi izlediğimiz ve bir zevk kozası içinde yaşadığımız ilk endorfin yıkamasından sonra, hayat kesintiye uğradı ve çok hızlı bir şekilde hızlandı.

Ren'e yere yığıldığında ne kadar dehşete kapıldığımı anlatacak zaman yoktu.

Ona bağıracak ve ağırdan almasını söyleyecek yer yok.

Her şeyi berbat ettiğini zaten biliyordu ve benim geçici dünyamıza daha fazla üzüntü katmama gerek yoktu.

Bu yüzden, kemerlerimizi bağladık

ve savaştık. Tanrım, savaştık.

O kadar çok kavga ettik ki başka bir şey hatırlamıyorum.

Tek hatırladığım, üzücü bir istikrarsızlık dünyasına itilmiş bir bebeğin yorgunluğu ve dökmeyi reddettiğim tüm gözyaşları yüzünden kalıcı olarak şişmiş gözlerdi.

Ben boz bir bebeği emzirirken, Ren iki haftada bir tedavi görüyordu. Bir hafta, daha önce ona yardımcı olduğu için sevdiğim bir ilaç olan Keytruda'ya maruz kalacaktı. Bir hafta da kemoterapi - onu hasta ettiği için sevmediğim bir ilaç.

Rick Mackenzie'nin yan etkileri önlemek için verdiği haplara rağmen Ren'in cildine kimyasalların girdiği yerde kızarıklıklar oluştu ve Kemik ağrılarından o kadar şikayetçiydi ki, diğerlerinin üzerine ağrı kesici almaya razı oldu.

Dördüncü kemoterapi seansına gelindiğinde elmacık kemikleri daha belirginleşmiş, vücudunda kastan çok sinir kalmıştı. Tam olarak kilo vermemişti ama

bir şekilde sıkılaştı. Onu bu kadar güvenilir ve yetenekli yapan parçaları savaştıkları için derinlere çekiliyordu.

Jacob'ın evde olduğu ve inşaatçıların evimizi bitirmek için nazikçe yarıştığı ikinci ayda, biz orada yaşarken bile Ren'in güneş ışığına alerjisi oldu.

Gözleri güneş gözlüğüyle bile parlaklığı kaldıramıyordu. Cildi güneş kremiyle bile anında yanıyordu. Doktorlar ona her ne enjekte ettiyse biyolojik yapısına bir şeyler yapmıştı ve yeni bitmiş evimizdeki her şeyi parçalamamak çok zordu.

Ben bu kadar çaresizken onun için güçlü kalmak zordu.

Kendim bile artık bu kelimenin anlamını bilmezken Jacob'ı mutlu etmek zordu.

İşte o anlarda -o hayat emici, dipsiz anlarda- çocuğumu söğüt mağarasına taşıdım ve yapraklarının arasına oturdum.

Kendime üzülme izni verirdim, sadece bir an için.

Jacob'la ölümcül hasta babaları hakkında hiçbir bebeğin bilmemesi gereken şeyler hakkında konuşmak için kendime izin verdim, cesur olmak için kendimi tekrar bir araya getirdim.

Bu kadar çok şeyle uğraşmasına rağmen Ren beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

Jacob'ı sırayla yıkar ve yatırırđık. Birlikte hikayeler anlatır, kendi çocukluk hikayelerimizi yeniden yaşarken pek çok kalp acısının arasında kahkahalar bulurduk.

John balyalama işini bitirmesi için şehir dışından bir müteahhit tuttu ve Kemoterapinin Ren'i kötü etkilediğı günlerde Cassie, ben Ren'i banyoda titreyip kusarken ve onu o şekilde görmeme izin verdiğim için özür dilerken Jacob'a bakıcılık yaparak Tanrı'nın bir lütfu oldu.

Dediğim gibi, o ilk yıl şimdiye kadar katlandığım en zor yıldı.

Ancak hayatımız zor ve daha zor anlardan oluşsa da Jacob'a sahip olduğum için bir an bile pişmanlık duymadım.

Dişsiz bir bebekten meraklı, parlak gözlü bir yaratığa dönüşürken, Ren'in küçükken benden neden hem nefret ettiğini hem de sevdiğini anlayabiliyordum.

Ne yaptığımı bilmemekten nefret ediyordum. Dinlenememekten, yüksek sesle ağlamaktan, bilmediğim bir dili öğrenmek için mücadele etmekten nefret ettim. Ama onun bir kişilik geliştirmesini izlemeyi sevdim, çok *sevdim*. Onun öğrenmesinden, büyümesinden ve ailesi bunları kaybederken bile kilo, mutluluk ve neşe içinde çiçek açmasından sorumlu olmayı sevdim.

Bize oğlumuzla birlikte bir yaşam armağan edilmişti ve bunun bedeli babasının ruhu gibi görünüyordu. Jacob'ı ne kadar sevsem de, bu bedeli karşılayabileceğimi gerçekten bilmiyordum.

Kalbim her an kırılıyordu.

Ta ki Jacob'ın dördüncü ayında Ren'in onkoloğu sonuçlardan memnun olduğunu açıklayıp onu kemoterapiden çıkarana kadar.

Tümörler geçen seferki gibi küçülmemişti, ancak stabilize olmuşlardı ve ona yeniden olumlu bir bakış açısı verildi.

Ren'in hayatının geri kalanında Keytruda kullanmaya devam etmesi konusunda anlaşmaya varıldı. Kemoterapinin yan etkileri yavaş yavaş vücudunu terk ederken, verdiği kiloları geri aldı ve güneşin artık düşmanı olmadığı dışarıya tekrar çıkmaya cesaret etti.

Jacob'ın kollarında çayırarda birlikte yürürdük ve gün batımının güzelliğini içimize çekerdik, anıları hafızamıza kazırdık, artık olmayacakları gün için onları sıkıca kavrardık.

Neyse ki Noel geldiğinde kimse Ren'in Hasta.

Gülümsemesi genişti, gücü etkileyiciydi ve hayata karşı tutumu hala eskisi gibi hırçın ve sahiplenici.

Yaz geldiğinde, tarlalarda kimin çalışacağı konusunda tartışma çıkmadı ve Ren sevgili traktöründe yerini aldı, samanları emdi, şapkasını devirdi, teni bronzlaştı ve parladı.

Oğlumuzun ilk doğum gününde benimle öyle bir tutku ve güçle sevişti ki, yaşadıklarımızın sadece bir kabus olduğuna beni ikna etti.

Uyandığımız bir kabustu.

Bir daha yaşamayacağımız bir kabus.

Vücudu benimkinin içine girerken ve dudakları aklımı ve kalbimi büyülerken, kendimi daha iyi bir rüyaya attım.

Ren'in oğlunun kendi oğulları ve kızları olmasını izleyebileceği bir yer.

Birlikte yaşlandığımız bir rüya. Ve bir süreliğine... gerçek oldu.

* * * * *

2024

Jacob iki yaşına bastı ve günü Wilson'larla birlikte eski çiftlik evinde geçirdik.

Cassie iki *Örümcek Adam* mumu olan bir pasta yapmama yardım etti ve Ren kanepede Liam ve Chip ile içkilerini paylaşırken John onursal torununu dizinde zıplattı.

Şimdiye kadar 2024, 2023'ün tam tersi oldu.

Ren sağlıklıydı -göreceli olarak- ve mutluydu.

Jacob yürüyordu ve her şeyin içindeydi.

Ve Cassie'nin Cherry Equestrian adını verdiği at işi altı aydır devam ediyordu. Şimdiye kadar üç at yetiştirmiş ve ikinci olduğu yerel bir gösteri atlama yarışmasına katılmıştı. Ödül parası daha fazla takım ve yeni bir eyer almaya yetmişti.

Doğum günü hediyeleri ve pasta yemekle geçen bir öğleden sonra, Ren onu tarladan evimize taşırken Jacob bayıldı.

Arada sırada öksürüyordu ama Keytruda ve ağrı kesiciler sayesinde Ren neredeyse benim hamile olduğum ve onun da Bir ev inşa ederek, benimle evlenerek ve gerçek bir Wild olarak imkansızı mümkün kıldı.

"Bu arada, Rick'in önerdiği şeyi yaptım."

Ren'in sesi ayaklarımızın dibine yerleşirken, ay onu gümüş rengi gölgeler içinde bıraktı.

Başımı kaldırdım, çenesinin keskin hatları, hafif kirli sakalı ve mükemmel dudakları karşısında kalbim küt küt atmaya başladı. Alnı çizik, gözleri karaydı ama saçları otlaktaki hafif esintiyle kendi ritminde dans ediyordu.

"Oh?" Elimi uzattım ve Jacob'ın minik ayağını sıktım. Babasının kucağından sarkan ve minyatür bir spor ayakkabının içinde duran bu ayak karşı konulamazdı. Üreticilerin yetişkin kıyafetlerini yeni yürümeye başlayan çocuk bedenlerinde üretebilmeleri beni sürekli şaşırtıyordu.

"Dava hakkında."

"Ah, doğru." Başımı salladım.

Rick bana da bahsetmişti. Aslında bana tek başına söylemişti. Berbat bir konudan bahsediyorum.

Ren gittikten *sonra*.

Sonra.

Bu kelimededen nefret ederdim, *nefret ederdim*.

Görünüşe göre, yaşamı doğal olmayan yollarla kısa kesildiği için Ren'in tazminat talep etme hakkı vardı. Davacılar vardı ve

Asbest şirketine karşı açılan davaların sayısı binlerle ifade edilmektedir, ancak başarılı ödemeler ya mağdur hala hayattayken yapılmış ya da geride kalan kişi bir ila iki yıl içinde dava açmıştır.

Ondan sonra artık çok geçti.

Jacob'ın ayağını bırakırken ürperdim. "Senden faydalanma düşüncesinden hoşlanmıyorum..." Yutkundum ve gözlerimdeki o tanıdık sızıyı lanetledim.

Ren, Jacob'ı bir koluna doğru itti, sonra elime uzandı. Tutuşu sıcak, kuru ve güçlüydü. "Eğer onlar olmasaydı, ben de çok uzun zamandır hiçbir yerde." Sesi sertleşti. "Hayırseverlikten nefret ettiğimi biliyorsun ama bu... bu öyle bir şey değil. Bu *adalet*. Beni on yaşındayken öldürdüler, Della. En azından sana ve aileme tazminat ödeyebilirler.

Jacob."

"O canavarlardan para almayacağım."

"Ama yapacağım." Parmaklarımı sıktı. "Senin için her şeyi yaparım. Rick davamı birkaç aktif davacısı olan bir avukata açtı bile. Sayıca çok olanın daha başarılı olacağını söyledi, bu yüzden birkaç kişinin daha gelmesini bekleyecek ve sonra davayı mahkemeye taşıyacak."

İçimi çektim, yabancı otları tekmeledim ve alışkanlıktan köklerini söktüm. "Anlaşmayı kazanıp kazanmadığınızı ne zaman öğreneceksiniz?"

"Emin değilim." Jacob'ın tüylü sarışın başını öptü. "Ama umarım çok uzun sürmez."

Söylemedi ama söylemesine de gerek yoktu.

Bugünlerde, her zaman söylenmeyen konuşmalar havada uçuşuyordu.

Umarım çok uzun sürmez.

Umarım ben ölmeden önce.

* * * * *

2025

Noel, traktörün saban olarak kullanıldığı ve evimiz ile Wilsonlar arasında bir patika oluşturduğu bir kar fırtınası ile her zamankinden daha beyazdı.

Pencere çerçeveleri buzla kaplandı ve soğuğu uzak tutmak için ağaçlar yakılmak üzere kurban edildi.

Bu yıl, Jacob üç ve Nina on bir yaşındayken Az sayıda mobilyanın olduğu evimizde Noel, hediyeleri açmak ve sezon katliamını biçmek, John'un aşırı dolu kitaplıklara ve hatıralardan daha fazlasını barındıran odalara sahip evindeki kadar yıkıcı değildi; tüm yaşamları barındırıyordu.

Ren ve ben henüz o kadar dağınıklık yaratmamıştık ve dekorasyonun ana noktası Ren'in kestiği, sakladığı ve istediğim kadar şatafatlı süsler almam için beni alışverişe götürdüğü küçük bir çam ağacıydı.

İtiraf etmeliyim ki, cicili bicili şeylerle biraz abartmıştım.

Ancak oğlumuzun gülüşünü ve parlak baskılı kağıtları yırtışını, uzaktan kumandalı bir arabayı, banyoda okunabilecek kitapları ve toprakta oynamak için bir dizi minyatür kazıcıyı ortaya çıkarışını izlemek buna değdi.

"İlk Noelimizi hâlâ hatırlıyorum," diye mırıldandı Ren, sıcak elmalı ve tarçınlı kekleri servis ettikten sonra mutfak tezgahına yaslandığımda yanıma yerleşti. Kavrulmuş sebzeler, hindi ve tüm süslemelerden oluşan büyük bir öğle yemeği yemiştik, bu yüzden iştahlar o kadar da aç değildi.

Kollarımı beline doladım. "Ben de hatırlıyorum."

Cassie'nin odamıza gelip Ren'le aynı yatakta yattığım için benimle nasıl dalga geçtiğini hatırladım. Ses tonu tuhaftı ve benim olan çocuğa her baktığında bundan hoşlanmıyordum.

"Beni ökseotunun altında öptün." Jacob şöminenin yanındaki pelüş halının üzerine düşüp Nina'nın uzaktan kumandalı arabasını kamikaze tarzında bir şeylere çarparak kovalarken kıkırdadı. "Hatırladın mı?"

Aslında yapmadım.

Beş yaşındaki beynim Cassie'ye takıntılıydı ve Sevgili kardeşimin rahatlatıcı varlığından ziyade sevmediğim yabancılar. Burnumu kıvırdım ve öyleymiş gibi davrandım. "Sanırım *beni* öpen *sendin*, *tam tersi* değil."

Dudaklarını büzdü, onu herhangi bir akademisyen, doktor ya da seçtiği herhangi bir mesleğe layık kılacak mükemmel hafızası, zaman içinde farklı bir Noel'e ve karlı bir geceye fırladı.

"Biliyorsun... haklısın." Beni kendisine doğru çevirdi ve sahiplenici ellerini kalçalarımın altına koydu. "Seni kucağıma aldım ve beni öpmeni istedim." Yüzü sevgiyle parlıyordu. "Sana yanağımı verdim ama sen onun yerine dudaklarımı şapırdattın."

"Böyle mi?" Parmak uçlarımda durdum ve ağzımı onunkine bastırdım. Ama bu sefer bir çocuk gibi şapırdatmadım.

Bir eş gibi öptüm.

Ve bu konuda masum bir şey yoktu.

İnledi, vücudu daha fazlası için gerildi. "*Aynen* böyle."

Birlikte güldük, beş yaşındakilerin on beş yaşındakileri öpmesiyle ilgili şakamızın tadını çıkardık - her ikisi de geleceklerinde ne olduğundan tamamen habersizdi.

Dudaklarımız ayrıldı, dillerimiz birbirine değdi ve daha sonra, herkes gittikten ve Jacob yatağında uyuduktan sonra, Ren beni alabileceği her şekilde aldı.

O bana yeni bir dizüstü bilgisayar, ben de ona yeni bir yağlı deri ceket almış olsam da bu en güzel Noel hediyesiydi.

Her dokunuş değerliydi. Her

itiş sonsuzdu.

Her yıl bir öncekinden daha değerli.

* * * * *

2026

Ebeveynlik, hastane ziyaretleri, çiftlik işletmeciliği, at işleri ve telaşlı bir hayatı oluşturan diğer tüm şeyler sayesinde bir süredir ortak doğum günümüzü kutlamamıştık, ancak 27th Haziran'da - resmi yaratılış tarihimiz (Ren benden ödünç almış olsa bile) - Cassie'den dört yaşındaki canavarımıza bakıcılık yapmasını istedik ve geleneğimiz için yerel bir lokantaya gittik.

Yağlı yiyecekler ve yaramaz ama bir o kadar da lezzetli hamburgerlerden oluşan yemek, bir ömür boyu süren birlikteliğe geri dönüş niteliğindeydi.

Yemeğin yarısında Ren örgümü bir arada tutan kurdeleyi çekiştirdi ve sert bir bakışla çözdü.

Yutkundum, bakışlarının kahve ateşinde yandım, sonra cebinden yeni bir mavi ip çıkarırken gözlerim doldu. "Korkarım son birkaç yıldır kurdeleni yenileme konusunda oldukça gevşek davrandım. Bu da artık biraz solmuş." Çocukluğumdan beri fiyonk bağlamaya alışkın olan hızlı parmaklarıyla örgümü yeni, parlak kobalt rengiyle düzeltti, sonra hiçbir şey olmamış gibi yemeğe geri döndü.

O anda üzerine atılmak istemiştım ama bu onun için neredeyse bir oyundu. Bana dokunmadan beni ne kadar baştan çıkarabileceğini görmek için bir oyun.

Tatlı olarak çikolatalı brownie'yi bitirdiğimizde, iki yıl önce satın aldığımız ikinci el kamyonetin arkasında oyalanmaya hazırdım.

Ancak Ren elimi tuttu ve beni Ana Cadde'ye doğru yönlendirdi.

Tenim onun dokunuşu için kaşınıyordu. Dudaklarım onun öpücüğü için sulandı. Sabrım ihtiyaçla gerilmişti.

"Amaçsızca dolaşılıyor muyuz, yoksa bir planımız var mı?" diye sordum. "Çünkü sana, bir yatağa ve yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Kıkırdadı. "Stat, ha?"

"Hemen."

"Sabırlı olmanız gerekecek. Bir şey arıyorum." Ren gülümsedi, sokak ışıkları yakışıklı yüzünü hem gölgeler hem de aydınlık içinde bırakıyordu. İiyle dışıyla bu kadar güzel birini sevdiğim için gerçekten de dünyanın en şanslı kadınıydım.

Kollarına atlamak ve beni alması için onu zorlamak istedim ama kendime yetişkin gibi davranmamı emrettim. "Ne arıyorsun?"

Daha da geniş sırttı ve beni gecenin bu saatinde hala parlayan tek bir tabelanın olduğu bir ara sokağa doğru çekti. "Şu."

"Jill'in Quill'i mi?"

"Evet." Başını salladı. "On yedinci doğum günü hediyen olarak sana, yataktan kalktığın her gün ve çıplak ayakla bana doğru yürüdüğün her an benimle alay eden bir mürekkep aldım. O kurdeleli R harfinin benim için ne kadar önemli olduğunu sana hiç söylediğimi sanmıyorum. Nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ben de düşündüm ki, sana göstermek varken neden söylemekle uğraşayım?"

Bir kez öksürdükten sonra beni dövme salonuna doğru sürükledi ve cam kapıdan içeri soktu.

"Ah, siz benim dokuz saatim olmalısınız." Renkli dövmeli kolları ve kulağında gerilmiş bir çemberle neşeli bir kadın başını kaldırdı. "Otur. başladı."

Ren beni siyah deri koltuğa doğru itmeden önce neler olduğunu sormama fırsat vermedi ve sanatçının önündeki plastik kaplı koltuğa oturdu. "E-postayla gönderdiğim tasarımı aldın mı?"

"Evet." Jill olduğunu tahmin ettiğim sanatçı bir çift eldiven taktı ve yanındaki masadan basılmış ve kullanıma hazır bir şablon aldı. "Nereye yapmamı istersiniz?"

Ren ön kolunu işaret etti. "İşte."

"Pekâlâ."

Ne olduğu ya da bunun nasıl bu kadar ani gerçekleştiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dövmeye tabancası vızıldadığı süre boyunca karnımda sinirlerim kabardı.

Daha sonra Ren, "Kadının parasını öde, Della Ribbon. Ne de olsa bu senin bana doğum günü hediyen."

İçimden gülerken kocamın çılgınlığına gözlerimi devirdim. Çantamdan para çıkardım, Jill beni çağırana kadar bekledim, sonra bir elim kalçamda ona doğru döndüm. "Tamam, bu kadar sır yeter. Göster bana."

Ruhumu çalan bir bakışla bana doğru geldi ve kolunu uzattı. "Seni sevdiğim bir sır değil."

Gözlerim onun taze mürekkebine kilittendi. Mavi, benimkiyle aynı renk.

Ayağım yerine onun koluna dolanan bir kurdele.

Benimkinin R'de bittiği gibi, D'de bitmeden önce J'ye dolanan bir şerit. O haklıydı.

Bana dövmemin onun için ne kadar önemli olduğunu söylemek işe yaramazdı.

Çünkü hiçbir şey içimi dolduran şehvet, aşk ve kayıp dalgasını tarif edemezdi.

Kendini sonsuza dek işaretlemişti.

Beni ve Jacob'ı gittiği her yere götürürdü. O

benimdi, ölümün, acının ya da zamanın değil. *Benim*.

Kalıcı mürekkep öyle diyor.

* * * * *

2027

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum." Ren güldü ve beş yaşındaki Jacob'ı kalçasının üzerine kaldırdı.

Geçtiğimiz birkaç yıl Ren'in oğluna öğretebileceği her şeyi öğrettiği bir kasırga olmuştu. Yazın kamp gezilerinden kışın traktörle kar küremeye ve hatta Jacob sadece anaokuluna gitmesine rağmen benim yaptığım gibi onunla oturup 'ev ödevi' yapmaya kadar.

Ren oğluna aşıktı, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Her ikisine de aşkıttım, sık sık hülyalara dalıyordum.
Ren'in Jacob'la etkileşimini izlerken transa geçiyor - onunla gülüyor, şakalaşüyor, tartışıyor ve hatta azarlıyor.

Her gün ona çaresizce aşık oluyordum. Bu da acımı bir kat daha arttırdı.

Her ay yeniden hamile kalmayı umuyor, Ren'e istediği kızı vermek için çırpınıyordum.

Ama her yıl, bu asla gerçekleşmedi.

"Beni suçlama. Cassie'yi suçla." Jacob Ren'in kollarında kıvranırken dilimi çıkardım.

"Aşağı. Aşağı." Jacob yeri işaret etti. "Nina'nın çikolatası var. Ben de istiyorum."

"Sonra." Asi çocuğumun burnundan öperek kravatının düzgün, siyah gömleğinin düğmeli ve minik Wrangler'ının saman içermediğinden emin oldum.

Kendine çeki düzen verdikten sonra kocamla uğraştım, yanağındaki kir lekesini ovaladım, tırnaklarının altındaki topraktan yakındım ve ona geçen Noel'de aldığım gümüş kemer tokasını ortaya çıkarmak için uyumlu siyah gömleğini beline soktum.

Kollarını kıvrarak üzerinde baş harflerimizin yazılı olduğu kurdele dövmesini ortaya çıkarmış, saçlarını kovboy şapkasıyla gizlemişti.

Tam bir taşra çocuğuydu ve yıllar geçtikçe onu daha da yakışıklı bulmama neden olan tanrısal bir güce sahipti.

Ancak, bugünlerde dolgun olmaktan çok zayıf olduğu gerçeğini hiçbir şey gizleyemezdi.

Fotoğraf çekiminin nedeni buydu.

Zamanın ve hastalığın bize dokunamayacağı bir yere bizi kalıcı olarak kazımak için. Zayıf bir anımda kollarında hıçkırı hıçkırı ağladığımda Cassie'nin fikriydi.

Geleceğimizin her zaman yaklaşmakta olan bilgisinin altında ezilmem pek sık olmazdı, ama kırıldığımda, büyük kırıldım.

Neyse ki, parçalarımı toplamak, beni şarapla boğmak ve beni yamalı bir kalp ve kağıttan bir cesaretle aileme geri göndermek için her zaman yanımdaydı.

Son birkaç ay zor geçmişti. Ren yine yokuş aşağı gitmişti.

Yılın başında öksürüğü şiddetle geri geldi ve ne zaman uzansa ya da eğilse durmak için mücadele etti. Boğazı

çiğ, enerji seviyeleri tükendi.

Rahatsızlığını gizlemeye çalıştıkça daha da kötüleşti ve Jacob öksürük krizine girdiğinde benim gibi irkildi.

Rick, Ren'in tümörlerinin yayılmadığını, ancak plevral efüzyondan muzdarip olduğunu söyledi ve ameliyat önerdi. Eğer bunu yapmasaydı, Ren sürekli artan sıvı nedeniyle kendi ciğerlerinde boğulmaya devam edecekti.

Ren ve ben bir hafta boyunca artıları ve eksileri tartıştık.

Artıları - ameliyat hıçkırık olmadan iyi geçerse, bu daha iyi bir yaşam kalitesine sahip olacağı, öksürmeyeceği veya çok kötü nefes nefese kalmayacağı ve aktif ve güçlü olmaya geri döneceği anlamına geliyordu. Keytruda bağışıklık sistemini desteklemeye ve mezotelyomasına saldırmaya devam ederse, daha uzun yıllar yaşamaması için hiçbir neden yoktu.

Eksiler: Ameliyatta bir komplikasyon çıkarsa, bir süre hastanede kalabilir, zatürre ya da daha kötü bir hastalığa yakalanma riskiyle karşı karşıya kalabilir... vücudunu solunum sıkıntısı ya da kardiyovasküler sorunlara yol açacak kadar zorlayabilir.

Sonunda karar vermemize yardımcı olan Jacob oldu.

Bir sabah yatak odamıza koşarak girdi ve Ren banyodan çıktığında, sıırıslık ve havluya sarınmış bir halde çarparak durdu.

Odanın diğer ucunu işaret ederken sevimli küçük yüzü buruştu. "Çok zayıfsın." Koşarak babasının yanına gitti ve Ren'in yan tarafını -ya da uzanabildiği kadar yukarısını- dürterek, "Bir, iki, üç kaburga, baba. Biraz daha ye, tamam mı?"

Ren bana baktı, dudaklarından korkunç bir öksürük daha döküldü.

Sadece başını salladı ve ben de anladım.

Ertesi hafta Rick Pleurodesis ameliyatını organize etti ve Ren işlemden sonra herhangi bir sorun olmadığından emin olmak için bir gece hastanede kaldı. Rick bize kendimize karşı nazik olmamızı ve birkaç gün boyunca sonuçlar hakkında panik yapmamamızı söyledi. Ancak, evdeki dördüncü günde Ren'in rengi çoktan düzelmiş, iştahı artmış ve öksürüğü artık eskisi kadar şiddetli değildi.

Bir kumar oynamıştık ama karşılığını aldık ve bir kez daha gölgeler yerine güneş ışığıyla dolu bir geleceğimiz oldu.

Uzun zamandır bir tahterevallinin ortasında varlığımızı sürdürüyorduk. Bazen bir yöne kayıyor, ancak yere çarpmadan önce tekrar ortaya doğru çabalıyorduk.

Ren Keytruda tedavisini hiç aksatmadı ve şimdilik hiçbir yan etkisi olmadan stabil kaldı. İyimser ama aynı zamanda gerçekçiydik.

Bu nedenle Ren'i zinde ve güler yüzlü yakalamak için fotoğraf çekimi... her ihtimale karşı. "Tamam mı? Hazır mısın?" Mor saçlı fotoğrafçı sakız, gülümseyerek. "Saman balyalarının üzerine yerleşin. Ahırın karşısında ışık iyi, o yüzden oradan başlayacağız, sonra çiftlikte ve istediğin diğer yerlerde dolaşacağız, tamam mı?"

Başımı salladım. "Kulağa harika geliyor."

Cassie, Chip ve Nina'nın yanında durmuş, bizimki bittiğinde kendi fotoğraf çekimi için hazır bekliyordu. John oyalandı, cesaretlendirerek ve espriler yaparak denetledi, ara sıra fotoğraf bombalamayı ve sonsuza dek ölümsüzleştirilmeyi kabul etti.

Ren beni kollarına alıp beyaz elbisemi düzeltirken ve Jacob elim omzunda itaatkâr bir şekilde önümüzde dururken, kalbim daha fazlası için çırpınıyordu.

Bundan daha fazla.

Her şeyden daha
fazla. Sadece daha
fazla.

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

REN

* * * * *

2028

"SEN GERÇEKTEN BİR MUCİZESİN, Ren Wild."

Yıllar içinde sıkı bir dost haline gelen onkoloğuma sııttım.

Rick Mackenzie sadece tahammül etmekle kalmayıp arkadaşlığından gerçekten hoşlandığım nadir insanlardan biriydi. Sakinleştiriciydi, cesaret vericiydi ve benim biraz daha fazla mücadele etmemi sağlıyordu çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak düşünülemezdi.

"Uğruna yaşayacak çok şeyim var." Bir göğüs röntgeni daha çektiirdikten sonra tişörtümü tekrar giydim. Eğer ciğerlerim beni öldürmediyse, tüm röntgenlerden gelen radyasyon öldürecekdi.

"Sana aşkın en büyük müttetfikin olacağını söylemişim."

Dövmeme baktım, kalbimde tanıdık bir sevgi tepciği yükseliyordu.

"Aşk uğruna savaşmaya değer."

"Sanırım bunu bir Hallmark kartından çaldın." Rick kıkırdadı, bilgisayarına bugünkü check-up sonuçlarını yazıyordu. "Neredeyse unutuyordum!" demeden önce bitirmesine izin verdim. Masasının çekmecesini açarak bir klasör çıkardı. "Bu kadar bekledikten sonra, deneme iyi geçti."

"Öyle mi?" Oturdum, vermem gereken ifadeyi, yalan söylediğimi kanıtlamaya çalışan doktorların testlerini, en genç hastalardan biri ve aynı zamanda en uzun süre hayatta kalanlardan biri olduğum için birkaç hafta boyunca gölge olmayı kabul ettiğimi hatırladım.

Avukatlar, yıllar boyunca ödediğim her faturayı ve faturayı almışlar, ayrıca off-label davası sayesinde aldığım ücretsiz sağlık hizmetlerini de hesaplamışlardı.

Asbest Vakfı ödeme yapmak istemedi.

Ama kanıtlarım kesindi.

"Altı ihmal ve haksız kişisel yaralanma suçundan suçlu bulundular.

Güven fonu üç ay içinde ödenecek."

Çenem düştü. "Ciddi misin sen?"

"Ölümçül."

İrkildim. Bu kelimeye karşı oldukça hassaslaşmıştım.

"Özür dilerim." Güldü. "Ama bu iyi haber Ren. *Gerçekten* iyi haber."

"Ne kadar iyi?" Öne doğru eğildim.

Rick asbest üreticisine dava açmayı önerdiğinde pek umutlu değildim. Ödemeler sıfırdan mega paralara kadar değişiyordu ama bu işi asla para için yapmamıştım.

Bu benim tek intikam yolumdu - onlar benim hayatımı çalarken ben de onların canını yakmıştım. Bir bakıma, bu konuda hâlâ doğru hissetmiyordum. McLary'deyken hastalanmıştım. Zihnimde onu suçluyordum. İkisini birbirinden ayırmak zor olmuştu.

"İki buçuk milyon iyi." Rick sırttı ve bir bağımlı gibi kalemini tıkırdattı.

"Bekle. *Ne?*" Kulaklarım çınladı. "Seni yanlış duymuş olmalıyım." "Duymadın."

"*Ne* dedin sen?" Derim soğuk terle kayganlaştı. "*Ne* kadar?" "İki buçuk *milyon* dolar. İsteddiğini yaptın."

Hayatım yavaşladı, ölüme hayır dedim ve tüm dileklerimin gerçekleşmesine teşekkür ederim.

Her zaman taşıdığım korkularım yok olurken bile buna inanamıyordum. Bir daha asla yoksul ya da evsiz kalmayacaktık.

Della güvende.

"Onu korudum," diye nefes aldım, hâlâ şoktaydım. Benimle ya da bensiz.

Della ve Jacob her zaman güvende olacaklardı.

Bu hiçbir şeyi kolaylaştırmadı ama paniğin zincirleri çözüldü.

Zamanı kendi oyununda yenmişim.

"Öyle." Rick gülümsedi. "Hastalıkta ve sağlıkta."

"Zenginlikte ve fakirlikte." Onun gözlerine baktım.

Yumruk haline getirdiğim ellerim titriyordu.

Ölüme karşı küçük bir zafer daha.

Gülümsedim, minnettar, haklı ve umutluydum. "O ve Jacob hiçbir şey istemeyecek."

* * * * *

2029

"Baba! *Daaad!*"

"Buradayım, ufaklık." Bir ağı kesici atıp portakal suyuyla tamamladım. Sabah güneşi mutfığa akıyor, her şeyi yaz yumuşaklığına boyuyordu.

Jacob, kargo şortu ağzına kadar legolarla dolu halde son sürat ortaya çıktı. Sarı saçları dağınıktı ve kesilmeye ihtiyacı vardı. Gözleri yaramaz ve yedi yaşından çok daha zeki idi. "Kalemin kulesini inşa etmek için yardımına ihtiyacım var."

Della yatak odasının kanadından yalınayak çıkarken uzanıp onu yerden aldım ve mutfak tezgahının üzerine bıraktım.

Gözüme takıldı, seksi bir şekilde gülümsüyordu.

Onu bu sabah yakalamıştım. Onu yüzüstü yatırmıştım ve elimi saçlarına atmıştım. Ama bu vücudumun tepki vermesini engellemedi.

"Merhaba." Beni öptü ve Jacob'ı öpmeden önce kendine bir bardak meyve suyu doldurdu. "Hey, Vahşi Çocuk."

Jacob burnunu kırıstırdı. "Öpüşmek kızlar içindir."

"Oh, gerçekten mi?" Ben onu tutsak tutarken Della yüzünü öpücüklere boğdu.

Ben gülerken ve Della boynuna ahududu üflerken o kıvrandı ve ciyakladı. "Yanlışı bayım. Öpücükler sevdiğim küçük çocuklar içindir."

Yüzünü gömleğine silerek dilini çıkardı. "İğrençsin." Yine de dudaklarını büken bir gülümseme bana o yaştaki Della'yı hatırlattı. Meydan okuma, bağımsızlık, çok hızlı büyüme dürtüsü.

Tanrım, bu aileyi sevdim.

Jacob'ı banktan kaldırıp tekrar ayağa kaldırdım. "Bir dakika içinde sana yardıma geleceğim, tamam mı? Annemle hemen konuşmam gerek."

Jacob bana sert bir bakış attı. "İyi edersin. Sana zaman tutuyorum." Uzaklaştı ve ben de göğsümü gıcıklayan öksürüğü serbest bırakarak Della'dan uzaklaştım ve bir elimle ağzımı kapattım.

Avucunu sırtıma dayadı ve ben en kötüsünü atlatırken hafifçe ovuşturdu. Tekrar nefes alabildiğimde yüzümü ona döndüm. "Bugün bazı haberler aldım."

"Geçen yıl eve gelip bana milyoner olduğumuzu söylediğin zamanki gibi haberler mi?"

Kıkırdadım. "Hayır, pek sayılmaz."

Asbest fonu ödemeyi yapmış ve banka hesabımıza inanılmaz bir meblağ yatırmıştı. İpoteği ödedik, arazinin kalan bakiyesi için John'a bir miktar verdik -ki bu da patlayıcı bir tartışmaya yol açtı- ve geri kalanını Della ve Jacob için bir güvenlik ağı oluştururken iyi faiz getirecek bir hesaba yatırdı.

Hayat sigortam artık sadece tepedeki bir kirazdı ve bunun bana verdiği rahatlatma -her zaman bir evleri olacağını bilmek- tarif edilemezdi.

"Avukatımız bizimle temasa geçti. Banka sonunda Mclary'lerin evini satmayı başardı." Della'yı o canavarlarla bir kez bile ilişkilendirmedim. *Orası* asla ailesinin çiftliği olmadı. Sadece ikimizin de bir süre yaşadığı bir kabustu.

"Oh?" Kızın kaşları kalktı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani borç ödendikten sonra geriye pek bir şey kalmadı. Aşağı yukarı elli bin."

Della daha da güzel görünmek için burnunu kırıştırdı. "İstemiyorum. Onlardan hiçbir şey almayacağım."

Gözünün yanındaki küçük kırışıklığı düzelterek onu usulca öptüm.

En azından son dileğimi hak etmiştim - yaşın onu biraz değiştirdiğini görecektim kadar uzun yaşamıştım - sadece gülümsediğinde ya da kaşlarını çatığında ortaya çıkan bir kırışıklık.

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm." Gitmesine izin vererek, elimizdeki boş

Lavabodaki bardaklar. "Bu yüzden ondan Mclary'lerin zarar verdiği çocuklar için bir hayır kurumu kurmasını istedim."

Della dondu kaldı. "Sen mi yaptın?"

"Ana müteveli siz olduğunuz için formları imzalamanız gerekecek, ancak paralarını istemeyeceğinizi biliyordum ve en azından bu şekilde, bazı yanlışlarını düzeltmek için kullanılabilir."

Yıllar içinde polis satılmış bir ya da iki çocuk bulmuştu. Eski işçileri satın alan adam hala yakalanamamıştı, ancak gazeteler hikayenin izini sürmüş, kompozit krokiler ve hatta çocuklardan birinin -şimdi otuzlu yaşlarında- ona ait bir fotoğrafını yayınlamıştı.

Kimse annemin bulunup bulunmadığından bahsetmedi - tam da istediğim gibi.

Ve dava sadece iyi haberler verilebildiği zaman paylaşıldı.

Kötülükleri asla tamamen silinemeyebilirdi ama en azından bazı ruhlar kurtarılmıştı.

"Sen benim en iyi kocamsın."

"Ben sadece beni yarattığın şeyim, karım."

"Yanlış. Sen Ren Wild'sın. Hayatta kalan ve hala hayatta olan çocuk."
Onu öperken mırıldandım, "Ve hayatta kalmaya devam edeceğim...
yapabildiğim sürece."

* * * * *

2030

"Jacob, buraya gel. Bir ipucu buldum."

Sekiz yaşındaki sırık gibi çocuk, yüzü ıslıl ıslıl, sarı saçları parıldayarak tarladan bana doğru koşarken sesim sevgiyle titriyordu.

Della ve benim mükemmel bir karışımımızdı. İnsanlara karşı biraz temkinli ama doğası gereği tamamen korkusuz. Sarı saçları ondan, koyu renk gözleri benden.

Zahmetsiz bir çekicilikle karışık sessiz bir ciddiyet.

Della otuz yaşına basmıştı ve ben kırk kez kapıları çalmış, sahip olacağımı düşünmediğim hayallerimi genişletmiş, oğlumun çocukluktan delikanlılığa geçişini ve karımın her gün bilgelik ve nezaketle büyümesini izlemiştim.

Jacob'ın giydiği mavi tulumun -genellikle traktörü yağlamama yardım etmek için giyilirdi- ön tarafında boya izleri vardı ve göğsüne bir tavşan çıkartması yapıştırılmıştı. Burnunda yeşil bir leke vardı ve Bugün erken saatlerde Paskalya yumurtalarını süslemekten ellerinde kırmızı ve sarı çizgiler vardı.

Tüm Wilson ekibi daha önce kutlamadığımız bir bayramın tadını çıkarmak için bir araya gelmişti.

Bu Della'nın fikriydi.

Çocuklar yumurtaları istedikleri şekilde süslerken mutfağımız simler, çıkartmalar ve değerli taşlarla dolu bir savaş alanına dönüşmüştü.

Kendilerini ve diğer her şeyi boyayla kaplamanın yeniliği geçtikten sonra, Della ve ben herkesi dışarı çıkardık ve her bir çocuk grubuna çikolata hazine avı başlatmaları için bir ipucu verdik, ardından onları Cherry Nehri'nde serbest bıraktık, ahırları, ahır odalarını, nehirleri ve mağaraları aradık.

"İpucu nerede?" Jacob, hasır sepeti bacaklarına çarparak dururken sordu.

İlerideki tavuk kümesini işaret ettim. Çikolatalı yumurtalar gerçek yumurtalarla karıştırılmıştı ve onları toplamanın anahtarı, koruyucu anne tavuklar için bir avuç yem serpmekti. "İçeride. Hızlı gitsek iyi olur; yoksa Nina tüm iyi şeyleri çimdikleyecek."

"Oh, hayır yapmayacak." Kır çiçeklerinin vınlamasıyla havalandı, acelesinden biraz tökezledi.

Della usulca güldü. "Onu nasıl gaza getireceğini gerçekten iyi biliyorsun."

"Çünkü sen o yaşlardayken seni gaza getirmenin ne kadar kolay olduğunu hatırlıyorum."

Elimi tuttu ve parmaklarımızı birleştirdi. "Hiçbir zaman o kadar rekabetçi olmadım." "Bah!" Güldüm, öksürük krizine dönüştüğünde ciğerlerime küfrettim.

"Sadece yapmamanız gereken bir şeyden bahsetmek zorundaydım ve siz de bunu yapmak zorundaydınız."

Güneş ışığı yanıma vuruyordu. Saçları daha uzundu, neredeyse kıkına kadar iniyordu. Kot pantolonu aşınmış ve yıpranmıştı. Gri ceketinin bileği yırtılmış ve dirseği çimen lekesi içindeydi.

Bizim için tipik bir gardırop.

Vahşi doğanın bir parçası olduğumuzu ve biraz kirin kimseye zarar vermeyeceğini normal bir şekilde kabul ettik.

Onu bu kadar sade, masum ve muhteşem görünce, çikolata avcısı çocukların peşinden gitmeyi artık umursamıyordum.

Kalbimin kızıyla bir an için hareketsiz durmak istedim.

Elini çekerek bana dönmesini bekledim, sonra kollarımı kalçalarına doladım. "Merhaba." Ona sokuldum, kokusunu içime çektim ve anında sertleştim.

Bu kadında asla bıkmayacağım bir şey vardı. Birlikte kaç yıl geçirirsek geçirelim.

Onun yanında kalmak için ne kadar mucize yaratmış olursam olayım. Onu istemekten, sevmekten, ona ihtiyaç duymaktan asla vazgeçmeyecektim.

Della başını kaldırdı, mavi gözleri bir öpücük için yalvarıyordu.

Buna mecbur kaldım, ağzımı onun ağzına götürdüm, günahkâr bir komuta geçmeden önce yumuşak bir merhaba verdim. Onu kendime doğru bastırarak, çayırdaki onunla birlikte sallandım, esintinin bizi bir o yana bir bu yana kaydırmasına izin verdim, yeniden sadece biz olana kadar dünyayı unuttum.

Biz çocuklar olarak.

Yeni evliler olarak.

Tüm dünyamız ayaklarımızın altına serilmişken.

Ayrıldığımızda ikimiz de daha ağır nefes aldık ve gözlerim uzaktaki evimize takıldı, onu yatağa geri sürüklemenin kabalık olup olmayacağını merak ettim.

"Aklından bile geçirme." Sırıtarak elimi tuttu ve beni çocuklara doğru çekti. En çok çikolatayı kimin hak ettiğini ve bir sonraki ipucunu kimin okuyacağını tartışarak tiz seslerle kavga ediyorlardı.

"Ne? Ben bir şey yapmıyordum."

"Bunu düşünüyordun." Birbirine bağlı ellerimizi yukarı kaldırdı ve parmak eklemlerimi öptü. "Seni seviyorum, Ren Wild."

Usulca gülümsedim, gözlerim her zaman yanında olan saçındaki mavi sateni takip ediyordu. Geçen yıl kurdele çarkı bitmişti ve artık solan mavi parçayı yerine koyamıyordum.

On dört yaşından beri onun en sevdiği eşyasının hiç yırtılmamasını sağlamıştım. Şimdi onu hayal kırıklığına uğratmaya hiç niyetim yoktu ve ömrünün sonuna kadar dayanacak başka bir karton çember bulmayı listeme almıştım.

Gelecekte onun yerine kesmek için yanında olamayabilirim, ama en azından asla yoksun kalmayacak.

Diğer mutlu evli çiftler gibi yan yana yürürken, göğsümde giderek büyüyen ağrıdan dolayı irkildim. Oldukça iyi saklıyordum. Oldukça başarılı bir şekilde yalan söylüyordum.

İkinci aşamamın üçüncü aşamaya dönüştüğünü ve Keytruda'nın yavaş yavaş başarısız olduğunu söyleyerek onu daha fazla incitmeme gerek yoktu.

Vücudum hâlâ zorlu bir savaş veriyordu. Ve henüz hiçbir yere gitmiyordum. Ama dürüst olmak zorundaydım.

Yorulmaya başlamıştım.

Vücudum artık eskisi kadar sağlıklı hissetmiyordu ve beni biraz daha hayatta tutmak için kemiklerimdeki etin feda edileceği bir zaman gelecekti.

O günden zaten korkuyordum.

Zaten kaçınılmaz olanın yasını tutuyordum.

Zaten nasıl veda edeceğimi bilemiyordum.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REN

* * * * *

2032

"Ona doğum gününde bıçak veremezsin, Ren."

Yerel avcılık ve balıkçılık dükkanından aldığım İsviçre Ordusu aletini sarmaktan başımı kaldırdım. Ayrıca çocuk boyunda bir sırt çantası, katlanabilir tencereler, bardaklar, su kapları, rahat bir uyku tulumu ve Jacob'ın yaşındayken sahip olmayı dilediğim diğer her şeyi almıştım.

"O on yaşında, Küçük Kurdele. O bir çocuk değil."

"On *tam* bir çocuk." Della yanıma oturdu ve *Star Wars* ambalaj kâğıdını yerinde tutmak için yapışkan bandı kesmek için kullandığım makası kopardı. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun. Dokuz parmağın olmasına asla izin vermemeni de seviyorum.

Seni yavaşlatabilirim ama Ren, oğlumuzun on yaşında olmasını tercih ederim."

Sandalyesini kendiminkine yaklaştırıp öksürürken yüzümü gizlediğimde sessizce güldü. Nefesimi geri aldığım anda sııttım. "Bir parmağını bile kesmeyecek."

"Nereden biliyorsun? Kendisi için bir tehdit. Geçen yıl Cassie'nin midillisinden düştüğü için dikiş atılması gerekti. Ondan birkaç hafta sonra da gölete ters takla atıp toprağa çarparak bileğini kırdı." Dilini gıdıkladı. "Onun için endişeleniyorum."

"Yapma. O sadece sınırlarını ve yeteneklerini test ediyor."

Tıpkı benim kendi sınırlarımı test ettiğim ve korkunç sonucu bildiğim gibi. Savaşım yavaş yavaş sona eriyordu.

Della

biliyordu.

Ben de

biliyordum.

John, Cassie, Liam ve Jacob biliyordu.

Geçen hafta bir kontrol ve tedavi yaptırmıştım.

Mackenzie'nin bana verdiği cevap aynadaki görüntü kadar ciddiydi. Keytruda mucize ilaç olarak selamlanmıştı. Bana fazladan sekiz yıl

kazandırmıştı.
normal prognoz.

Ama bazen çalışmayı durduruyordu.
Kimse nedenini bilmiyordu ve hiçbir doktor bunu açıklayamıyordu.
Her ne kadar bunu asla kabul etmesem de, vücudum artık doğru hissetmiyordu.

İçimde kanserli bir yolcu olduğunu inkâr etmek mümkün değildi ve sonunda kazanıyordu. Saçlarım artık parlamıyor, gözlerim artık ışıldamıyordu.

Derim gün geçtikçe daha çok ağrıyan kemiklerimin üzerine gerilmişti ve Ameliyat sayesinde uzun süredir iyileşmiş olan nefes darlığı tüm gücüyle geri dönmüştü.

Saat gibi işliyordum ve Della yanımdan bir ya da iki saatten fazla ayrılmamıştı, ikimiz de kaybedecek çok fazla saatimiz kalmadığının son derece farkındaydık.

Hastalığımı Jacob'dan korumak için elimizden geleni yaptık, ama o sadece

Della kadar zekiydi ve okuldaki çocuklar ona benim sorunumun ne olduğunu anlatmak için ellerinden geleni yapmışlardı - tıpkı Della'ya küçükken seks hakkında anlatmaya çalıştıkları gibi.

Açıklamaları, korkunç bir terminolojiyle yarardan çok zarar getirdi. Jacob'a benim gömüldüğüm ve yenildiğim kabuslarını verdiler. Çünkü babaları büyük büyükannelerine de böyle olduğunu söylemişti. Bir diğeri öleceğime ama zombi olarak geri dönüp onu uykusunda yiyeceğime söz vermişti.

Ne kadar genç olurlarsa olsunlar, sevdiklerinden gerçekleri saklamanın asla iyi bir fikir olmadığı ortaya çıktı.

Sakinleşmesi ve ona sarıldığımda irkilmemesi için Della'nın elini tuttuğu ve benim onunla erkek erkeğe konuştuğum birkaç akşam yemeği gerekmişti.

Diğer babalar kadar uzun süre yanında olamayacağımı biliyordu. Bu değişikliği yapmak için yalvaramayacağını ya da tartışamayacağını biliyordu.

Ayrıca bana kızabileceğini ama Della'ya asla kızamayacağını çünkü bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını da biliyordu.

İç karartıcı bir hafta olmuştu ama sonunda ya beyni onu geleceğimizin gerçekliğine karşı uyuşturmıştı ya da yaklaşan doğum günü endişelerini bastırmıştı.

Çünkü o eskisi gibi mutlu bir çocuktü.

Doğum günü için tüm arkadaşlarıyla bir parti ya da sadece o, ben ve Della'nın katılacağı bir kamp gezisi seçenekleri vardı. O kamp yapmayı seçmişti ve ben de tam olarak bunu yapacaktım. Ormanda kilometrelerce

yürüyüş yapma düşüncesi artık içimi heyecanla değil, bayılmadan bunu nasıl yapacağım endişesiyle doldursa da.

Della, kutulu bıçağı paketlemeyi bitirip düzgün paketi düzeltirken dokuz parmağını izledi.

"Büyüdüğünde en büyük hazinesinin bu olacağının farkında bile değil." Ellerime bakmaya devam ederken gözleri yaşlarla doldu ve taşıtı. "Babasından kalan ilk bıçağı. Umarım hatırlayacağı bir baba."

"Hey..." Onu kollarıma çekerek saçlarından öptüm. "Yapma bunu. Lütfen. Buna dayanamıyorum."

Beni sıkıca kavradı, ben tekrar öksürene kadar kollarıyla sıktı. Kapağı kapatmadan önce birkaç hıçkırığa izin verdi ve tuzla ıslanmış yanaklarıyla gülümsedi. "Özür dilerim. Bir anlık zayıflık, hepsi bu."

Onu tutmaya devam ettim, bırakmadım.

Bilmediğimi sanıyordu ama yılda birkaç kez kırık kalbini Cassie'ye açıyor, benden bahsediyor, beni özlüyor, sonra da benim için güçlü olmak adına her şeyi tekrar içine atıyordu.

Cassie'nin ona ne dediğini hiç sormadım.

Della'nın paylaştığı korkuları öğrenmek için asla burnumu sokmadım ve yalvarmadım. Buna gerek kalmayacak kadar çok şey biliyordum.

Ölmek üzere olan bir adamla yaşamak kolay değildi.

Özellikle de o ölen adam sizi doğduğunuzdan beri seviyorsa.

Karımla sevişirken sanki iki boy koşmuşum gibi nefes nefese kalmaktan nefret ediyordum.

Baş dönmesini ve vücudum üzerinde hiçbir kontrolüm olmamasının verdiği iğrenç hissi durduramamaktan nefret ediyordum.

Bununla ilgili her şeyden nefret ettim.

Della'yı bırakarak ağzının yanındaki yumuşak teni öptüm. "Onu bir çocuk olarak görmediğimi bilmesi çok önemli. Aletleri ve tarım ekipmanlarını ilk kez kullandığımda sekiz yaşındaydım-"

"Seni idol olarak gördüğünü biliyorum ama o sen değil Ren. Hayatta kalma moduna sokulmadı ve zamanından çok önce büyümeye zorlanmadı. Senin gibi zorlukları bilmiyor." Parmakları yanağıma indi, daha keskin elmacık kemiğimin üzerinde gezindi ve daha köşeli çenemi okşadı.

"Benimle kaçtığında asla on yaşında değildin. Bir çocuğun bedeninde elli yaşındaydın. Asla tipik bir çocuk olmadın."

"Ve Yakup tipik bir oğul değildir."

Hüzünle sırttı. "Haklısın. O senin oğlun."

"Hayır. O *bizim* oğlumuz." Tekrar öksürdüm ve göğsümde giderek sıkılaştan lanete lanet okudum. "Oğlumuz zeki, cesur ve bilge.

beni hatırla. Tıpkı senin hatırlayacağın gibi. İkiniz de sizi ne kadar çok sevdiğimi ve asla gerçekten gitmeyeceğimi hatırlayacaksınız."

Della konuşmadan başını salladı.

Bir an için üzüntü birikintisinde oturmamıza izin verdim, sonra ayağa kalktım, öksürdüm ve poposuna vurdum. "Git sırt çantasını ve çocuğu getir. Kamp zamanı."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

DELLA

* * * * *

2032

Ailecek kamp kurduk.

Çadırı kurduktan sonra uyku tulumlarımızı bir kanada, Jacob'ınkileri de diğer kanada koyduk.

Yolculuğumuz önceki geziler kadar kolay olmamıştı. O kadar uzağa gitmemiştik ama iki kat daha uzun sürmüştü. Sırt çantasını ben taşıdım-Ren'in isteklerine karşı geldim ama zaten kendi ağırlığı ile mücadele ederken daha fazla yük taşımasına izin veremezdim.

Ren'in öksürüğü onu çarmıha gerdi, birkaç kez eğdi, sonuna doğru kan tükürdü.

Ren bir atak sırasında elimi tutup nefes almak için tökezlerken Jacob'a önden koşmasını söyledim, eli düzensiz bir ritimle çarpan kalbinin üzerindeydi.

Sakin sözler mırıldandım, sırtını okşadım, omurgasındaki belirgin nodüllere lanet okudum.

Onun için güçlü oldum ve paniğimi sakladım.

Ama bu, her şeyin sona ermekte olduğunu hatırlatan her küçük hatırlatmayla büyümediği anlamına gelmiyordu. Birlikte hayatımız neredeyse bitmek üzereydi.

Kalbim yapışkan bant ve bandajlarla bir arada tutuluyordu. Gözlerim yaş ve dehşet içindeydi.

Ren her geçen gün bu dünyadan öbür dünyaya göçerken onu sevmenin üzerimde yarattığı etkiyi anlatamam.

Bazı günler, onu sevmeyi bırakabilmeyi diledim.

Keşke duygularımı düzgünce etiketlenmiş kutulara koyabilseydim ve Toz ve zamanın onları daha az acı verici hale getirdiği bir zaman için onları zihnimin tavan arasında sakladım.

Ama bu beni sadece zayıf, kötü bir kadın gibi hissettirdi ve kendimi onu daha da çok sevmeye verdim.

İşte, kalbimi al. Ruhumu al. Kalan her saniyemi al çünkü onları sensiz istemiyorum.

Kampa vardığımızda hayattan ve aşktan nefret etmekten hasta olmuştum ve konuşamıyordum.

Kalbim düğümlenmişti; midem çürük iplerle bağlanmıştı.

Ağaçların arasında çılgınca koşan o adamı özlüyordum.

Beni peri masallarına inandıran çocuğu özledim.

Çadırı bitirdiğimizde, Ren'in öksürüğü görmezden gelinemezdi ve bir süre sonra bana göz yaşartıcı bir gülümseme verdi ve bank olarak seçtiğimiz kütüğün yanına oturmaya gitti.

Bununla mücadele eden tek kişinin kendisi olmadığını

anlamıştı. Jacob onun öksürdüğünü duymaktan nefret ediyordu.

Sinirlerim yıpranmış ve yanıyordu.

Son işleri yapmakla uğraşırken, her zaman güvendiği bıçağıyla bir çubuğu yontan Ren'den gözlerimi alamıyordum. Yüzü dalgın ve sakindi.

Kalbim adaletsizlik ve öfkeyle kabardı. Hareketlerim sarsıntılı ve sertti.

Sırt çantası benim en büyük düşmanımdı.

Dallar ve vahşi doğa en büyük düşmanım.

Her şeyin benim kadar acı vermesini istedim ve etrafta tepinerek bir şeyleri kırdım ve diğerlerini tekmeledim.

Etrafında dolanırken Ren beni yakaladı, kahvaltı ve akşam yemeği için etlerimizin bulunduğu küçük soğutucu kutuyu çıkarıp ateşin yakılacağı yere yerleştirdi.

"Kurdele." Nazikçe gülümsedi, yüzü hâlâ çok yakışıklıydı ama eskisinden çok daha belirgindi. Hastalıktan gelen bir tanım. Kimsenin doğru olduğunu kabul edemeyeceği bir tanım.

Normalde asla dökülmesine izin vermediğim incitici, acı verici şeyleri söylemekten dudağımı ısırarak uzaklaşmaya çalıştım.

Çok kızmıştım.

Çok

öfkeli.

Çok

incindim.

Her zamanki gibi dokunuşuna boyun eğmediğimde Ren'in gözleri kısıldı. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama lütfen... bana kızma."

Bir an için onu tokatlamak istedim.

Kırık göğsünü yumruklamak ve inciklerini tekmelemek istedim. Hiç mantıklı değildi.

Şiddetim kafamı karıştırıyor ve acıtıyordu. Onu bu kadar sıksa görmekten *nefret* ediyordum.

Bir zamanlar sağlam ve rahatlatıcı olan bedenine sarıldığımda kas yerine kemikle karşılaşmaktan nefret ediyordum.

Gözyaşlarımdan, korkularımdan ve son gün yaklaştıkça gücümün tükenmesinden nefret ediyordum.

Karnımın içinde kaynayan kütleden hoşlanmamıştım.

Kocam ve oğluma karşı öfkemi kontrol etmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyordum çünkü beni öfkeliendiren onlar değildi.

Tanrı beni kızdırdı.

Hayat beni kızdırdı.

Aşk beni çok kızdırdı.

İçimdeki öfkeden kurtulmak için birine bağırمام, bir şeyle dövüşmem, herhangi bir şeye saldırmam gerekiyordu.

Ona bakmaya devam ederken burun deliklerim alevlendi.

Çok muhteşem ve asil görünüyordu. Çok bilge, anlayışlı ve ebedi.

Ve *ona* vurmak, vurmak ve *vurmak* istedim çünkü o imkansızı başarmıştı. Kötülükten kaçmış, dehşetlere katlanmış, beni kurtarmış, bana rehberlik etmiş, beni sevmiş, benimle evlenmiş ve şimdi... şimdi beni terk ediyordu.

Böyle bir hakkı yoktu.

Böyle bir lüksü yoktu.

Bana *borçluydu*.

Bana kalmayı borçluydu çünkü başka neden bu hayatı birlikte yaşayalım ki?

"Ah, Della." Ren öksürüğünü bastırarak ayağa kalktı. Hâlâ gücü ve hâkimiyeti olan elleriyle pazularımı sıktı. "Bağır bana. Çılgık at. Ne hissettiğini söyle."

Başımı kısa ve sarsak bir şekilde salladım.

"Yapamayacağımı biliyorsun." "Neden yapamazsın?"

"Çünkü Jacob yakınlarda bir yerde ve... ve bu senin hatan değil."

"Bunların hiçbirisi kimsenin suçu değil ama ben de en az senin kadar kızgıyım. Ben de

Seni sonsuza dek kucağımda tutamayacağım ve yaşlanırken yanında olamayacağım için çok öfkeliyim." Sesi karardı. "Bir şeyleri yumrukladığımı, tekmelediğimi

şeyler? İçindeki o iğrenç baskıyı bir şekilde hafifletmeye mi çalıştın?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Çürük parmak eklemlerine pansuman yaptım." Gergin bir anı neşeli bir ana dönüştürmek için elimden geleni

yaparak gülümsedim, ama Ren

gitmesine izin vermedi.

"Dışarı çıkmasına izin vermelisin Della. İltihaplanmasına izin veremezsin." Gözlerini alacakaranlıkla örtülü ormana dikti, dudaklarından bir kuş ışıǒı döküldü.

Jacob'a tanımayı ve tekrarlamayı öğrettiğı bir çağrı -bizden ayrı kaldığında onu takip etmenin bir yolu.

Uzaktan cevap veren bir melodi geldi, zayıftı ama paniğ'e kapılmayacak kadar yakındı.

"Çoğunlukla duyma mesafesinin dışında." Ren yanağımı okşadı. "Anlat bana. Gerekirse vur bana."

Bir an için bunu düşündüm.

Gerçekten hayatımın aşkına vurmayı düşündüm.

Ölmek üzere olan aşkıma.

Ama sonra, öfkem oluştuğı gibi hızla yok oldu ve onun kucağında eridim. "Çok korkuyorum Ren. Bunu yapamayacağımdan çok korkuyorum. Artık hiçbir şey mantıklı ya da değerli olmayacak. Sen burada değ'ilken Jacob'a nasıl göz kulak olabilirim? Şimdiye kadar önemseydiğim tek şey gitmişken herhangi bir şeyi nasıl önemseyebilirim?"

Gözyaşları dökülmese de sesimde hü zün titreşiyor, duman gibi tütüyordu.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum." Bana sıkıca sarıldı, ciğ'erlerindeki çingirak sürekli bir şarkı gibiydi. "Tek bildiğ'im, ikimiz arasında en cesur olanın sen olduğ'un. Bunu atlatacaksın. Bir şekilde."

Kendimi onun kollarından kurtararak ona ters ters baktım. "Bana cesur deme, Ren. Cesaret hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Kaşlarını çattı. "Hiçbir şey bilmiyor musun? Emin misin?"

"Evet, çünkü onlarca yıldır daha cesur olan sendin, ama bunu hiç görmedin. Başına gelenler için bir kez olsun beni suçlamadın. Hayatın sana verdikleri için bir kez bile ağlamadın. Hiç yıkılmadın ya da-"

"Sadece sana sahip olduğum için."

"Evet, ve yakında, sana hiç sahip olamayacağım."

Jacob ağaçların arasından koşarak geldi, kolları tıka basa doluydu. dallar ve çırılar. "Biraz buldum." Ateş yakmak için temizlenmiş çembere doğru zıpladı, yarıda kestiğı bir tür kavgadan tamamen habersizdi.

Ve memnun oldum.

Çünkü gerçekten gücüm yoktu.

O anki duygularıyla Romeo ve Juliet gibi bir son düşünecek ve Jacob'ı Cassie'ye miras bırakacak kadar güçsüzdüm.

O kadar korkunç olurdum.

Dul kalacak cesaretim olmadığı için çocuğumu yetim bırakacak kadar canavarlaşabilirdim.

"Kim acıktı?" Parlak bir şekilde sordum. Çok parlak. Kendimi Ren'in elinden kurtararak sırt çantamdan ızgara tabağını aldım. Kalçalarımın üzerine eğilerek Jacob'ın ateş yakmasına yardım ettim.

"Ben! Açlıktan ölüyorum." Jacob karnını ovuşturdu. "Yemekten sonra lütfen bana pasta olduğunu söyle."

Ren kıkırdadı, tekrar yerine oturdu ve sürekli bizi izledi. "Uzun zaman önce bir lokantada, bir garson bana her zaman pasta için zaman olduğunu söylemişti." Koyu kahve gözleri benimkilerle buluştu. "Annen beş yaşındaydı ve tek bir alev üfleme yerine keklerin üzerine tükürmüştü."

Jacob güldü. "Eww. Üfleme işini ben hallederim. Teşekkürler anne." Kıpırdamıyordum, Ren'in bakışlarıyla büyülenmişim, onun tarafından büyülenmişim.

Fısıldadı, "O gece bir dilek tuttun, Della Ribbon. Her zaman onurlandırmaya çalıştığım bir dilek. Lütfen anla, ben öldükten sonra bile bu sözü tutmaya devam edeceğim-"

"Yeter." Gözlerimi onunkilerden ayırarak sırt çantasından bir çakmak kaptım ve ateşin özenle istiflenmiş çubukları çiğnemesine izin verdim.

Ateş büyüdükçe Ren sessiz kaldı ve alevler yeterince büyüdüğünde, ızgara tabağını birkaç taşla dengeleyerek üstüne yerleştirdim ve üç sulu bifteği alevlerin içine attım. Evde mayonezli patates salatası ve ıspanaklı pirinç sarması yapmışım.

Jacob'ın onuncu yaş günü kutlaması için hazırlanan doğum günü pastası özenle Tupperware'e yerleştirilmişti; Jacob'ın binmeyi öğrendiği küçük beyaz midilli Binky şeklinde vanilyalı bir pandispanya.

Bu geziyi organize etmek zihnime tutunacak bir şey vermişti ve annelik rolüme geri dönmüştüm.

Biftekler piştikten sonra patates salatası ve pilavı paylaştırdım Ren'in Jacob'ın doğum günü için aldığı katlanabilir tabakların üzerine yuvarlandım ve konuşurken normal davranmak için elimden geleni yaptım.

Yemeğin ortalarına doğru Ren'in teni terden kızarıırken ve alnı hiç düzelmezken ona çaktırmadan yüksek etkili bir ağrı kesici verdim.

Uzun zamandır onun acıya ve tahammül seviyesine aşinaydım. İç çekip avucunu uzatmadan önce bana bir bakış attı.

Jacob fark etmeden hapı içine attım, yutarken memnun bir hemşire gibi başını salladı.

Daha sonra, hızlıca yıkanmak için bir meşale alarak nehre yöneldim ve iki sevgili oğlumu erkeklerin yaptığı şeyler hakkında konuşmaları için bıraktım.

Ve orada, sessizliğin ve yıldız ışığının eterinde dizlerimin üzerine çöktüm ve yumruklarımı yaprakların aydınlattığı toprağa gömdüm.

Öfkemi serbest bıraktım.

Yeryüzünü yumrukladım. Gökyüzünü tekmeledim. Zamanın kendisini parçaladım.

"Neden?" Sessizce çığlık attım.

"Bunu nasıl yaparsın?" Acıyla sordum.

"Henüz değil," diye yalvardım

kırık bir sesle. Ama kimse cevap vermedi.

Hiçbir baykuş ötmedi.

Hiçbir kayan yıldız kurtuluş sunmadı.

Yine de, aya ulumak ve karanlıkta korkularımı yaymak, kendimi tekrar bir araya getirmek, gözyaşlarımı silmek, temiz tabakları almak ve ateşe ve çocuklarıma geri dönmek için yeterince katartıktı.

* * * * *

"Vay canına, baba. Teşekkürler!" Jacob kendini Ren'in kollarına attı.

Yıldız Savaşları ambalaj kağıtları ormanın zeminine saçılmış, İsviçre çakısı onun en değerli eşyası haline gelince unutulmuştu.

"Onunla kendine zarar verme, duydun mu?" Ren'in yanağını öperken güldüm.

Ren onun sırtını sıvazladı. "Bir şey değil. İstersen sana her bir şeyin ne işe yaradığını gösterebilirim?"

"Hayır, sorun değil. Daha önce seninkilerden biriyle oynamıştım."

"Oh, öyle mi, öyle mi?" Ren sırtıtarak bana doğru bir kaşını kaldırdı.

"Sana söylemiştim, Della. Oğlumuz artık çocuk değil."

Ayağa kalktım, kışımındaki yaprakları fırçaladım. Birkaç tanesi hızlı bir yakıt patlamasıyla ateşin içine süzüldü. Mutluluğu zorlayarak tekrar güldüm. "Güzel. Ben ne bilirim ki? Bugünlerde on yaş yeni bir yetişkin gibi görünüyor."

Ren kıkırdadı.

"Kımıldama. Hemen döneceğim." Onları bıçak uçlarını ve minyatür testere becerilerini tartışmak üzere bırakarak gizlice sırt çantasından Tupperware kabını çıkardım ve zavallı vanilyalı midilliye on mum saplamak için çadırın yanına saklandım.

Cebimdeki çakmakla hepsini yaktım ve doğum günü tatlısını taşıyarak geri döndüm, "Mutlu yıllar sana. Mutlu yıllar sana. Mutlu yıllar Jacob! Mutlu yıllar sana."

Jacob başını ellerinin arasına gömerek inledi. "Şarkı söylemek yok anne. Bu çok utanç verici."

Ren oğlunun küçük kulağını çekiştirerek sarışın başını karıştırdı. "Bu anları asla hafife alma, Vahşi Çocuk. Hatırlayacağın şeyler bunlar sonsuza dek." Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve bir kez daha içimdeki parçalanmışlık beni boğmakla tehdit etti.

Bakışlarımı kaçırarak boğazımı temizledim ve kamburuma çökerek pastayı Jacob'a uzattım. "Bir dilek tut ve onları üfle."

Jacob gözlerini sımsıkı yumarak bir an durakladı, sonra sınavdaymış gibi ciddi bir tavırla on tanesini bir nefeste üfledi.

Ren çizmesine sıkışmış olan bıçağı aldı, bıçağı sterilize etmek için birkaç saniye ateşe tuttu, sonra midillinin kafasını kesip Jacob'a verdi. "Doğum günü çocuğu ilk ısırtığı alır."

"Teşekkürler." Jacob buzu onun yüzüne doğru itti, her yere buzlanma bulaştı.

Ren ve ben gülüştük, bana bir bacak uzatırken ve kuyruk ondayken kalp ısitan, kalp kıran bir bakış daha paylaştık.

Bir süre sessizce yedik, şekerin tadını çıkardık, birlikte geçirdiğimiz ilk doğum günümüzü hatırladık. meyvelerde bulunan fruktoz yerine iyilik.

O zamandan beri çok şey olmuştu ama sanki hiçbir şey olmamış gibi hissediyordum.

Ren hâlâ bir orman sakiniydi ve ben hâlâ ona deliler gibi aşkıttım.

Ona otuz iki yıldır aşkıttım ve bu yeterli değildi. *Asla* yetmeyecekti.

Titrek bir nefes alarak Ren'e yaklaştım. Üzüntüyle gülümsedi, kolunu bana dolamadan önce biraz öksürdü.

Boğazını öptüm, beni yetiştiren ve evlendiğim adamın baş döndürücü vahşi kokusunu içime çektim.

Onu bir insanın bir başkasını sevebileceği her şekilde sevmiştim; dostça, kardeşçe, eşçe. Ve şimdi, onu açıklanamayacak bir şekilde seviyordum. Her şeyi aşan bir şekilde. Adı olmayan bir şekilde çünkü sevme şeklimiz dilin ve yasaların ötesinde var oldu. Astral bir tür aşk. yıldızlarda evini kurdu ve Jüpiter'de tatil yaptı.

"Biliyorsun..." Jacob başını kaldırdı, çocuksu, güzel yüzü sarıldığımızı görünce sinirlenmiş gibi davranmak yerine şefkatle yumuşadı. "Sizin için dileğimi tuttum çocuklar." Ren'inkine çok benzeyen koyu renk gözleri doldu. "Daha iyi olmanı diledim baba. Gitmek zorunda kalmamanı diledim. bir yere."

Ren hemen karşıya uzandı ve Jacob'ı üçlü bir kucaklaşmaya sürükledi. Jacob aramızda diz çökmüştü, küçücük bedeni çok zayıftı ama çok güçlüydü.

Ren duygularla titrerken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamadan konuşabildiğimizde Ren usulca, "Ben de bunu diliyorum Vahşi Çocuk, ama anlamalısın. Bir dilek, ne kadar imkânsız olursa olsun gerçekleşmesini istediğin bir şeydir. Bazıları gerçekleşir. Ve bazıları... gerçekleşmez. Ama bu hala burada olmadığım anlamına gelmez. Hala içinde olmadığım anlamına gelmez. Yeterince iyi dinlersen beni duyacaksın çünkü bir erkeğe dönüşmeni kaçırmaya hiç niyetim yok."

Jacob sırtıarak ayağa kalktı ve ne kadar cesur olduğunu kanıtladı. Benden açık ara daha cesurdu. "İyi. Sadece çuvalladığımda bana bağırma, tamam mı?"

Ren kıkırdadı. "Söz veremem. Ne kadar kötü batırdığına bağlı." İkimizi de bırakan Ren elini ağzına götürdü ve öksürdü. Tekrar nefes aldıktan sonra, "Biliyorum yaşlısın ve bu artık hoş değil ama bir hikâyeye ne dersin? Korku hikayesi anlatabilirim, böylece uyumazsın. Romantizm yapabilirim, o yüzden ağzını tıka. Bugünlerde bu kafatasının içine sıkışmış bir sürü hikâyem var." Şakağına vurdu. "Ne olacak?"

Jacob dudaklarını büzerek düşündü. "Korku, kalçada neden o damgayı taşıdığınla mı ilgili?"

Kaskatı kesildim ama Ren bilgece ve sakince başını sallamakla yetindi. "Evet ama bu hikâyeyi daha önce de duymuştun."

"Meh, tekrar anlat. Ama o pis çiftçinin sesini ve her şeyi yapın."

Ren bana baktı, başını soru sorar gibi eğmişti.

Gülümsedim ve başımı salladım.

Oğlumuzdan sakladığımız hiçbir şey yoktu. Okuldaki çocuklar Ren'in hastalığı konusunda onu korkuttuklarında her konuda dürüst davranmıştık. Eğer bir sorusu olursa, cevaplamak için elimizden geleni yaptık. Bazen soyadımız Wild'ı hala kardeş zanneden ve Jacob'a tiksintiyle bakan bir kasabalının anlatmasındansa bizim anlatmamız daha iyiydi.

Çok fazla değildi.

Ama Jacob'ın sıradışı aşk hikayemiz hakkında önceden bilgi sahibi olmasını sağlamaya yetecek kadar.

Ateşin üzerine daha fazla çubuk atarak Ren'e yanımdaki soğutucudan bir su uzattım.

"Teşekkürler, Ribbon." Bakışlarında bir galaksiyi paylaşarak gülümsedi. "Her zaman." Kütükten inerek bacaklarının arasına yerleştim ve

Başımı uyluğuna yasladım. *"Her zaman."*

Derin ve kışkırtıcı sesi ormanı doldururken eli saçlarıma gitti ve saç tellerimle oynadı. "Bir zamanlar, annesi onu istemeyen bir çocuk varmış..."

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

REN

* * * * *

2032

Della'yla sevişmek hâlâ yapmayı en çok sevdiğim şeydi.
Öksürük krizine girmemek için dik oturmak zorunda kalmamın bir önemi yoktu.

Nefesimin kesilmesi ve kalbimin yerinden çıkacak gibi olması önemli değildi.

Karımın içine girdiğimde ve o destansı bağlantı hissini hissettiğimde başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Onun sıcaklığı, onun vücudu, onun karşılaması.

Tüm ağrı kesicilerden daha iyi ve tüm tedavilerden daha etkiliydi.

Della ile seks bana her zaman, bazı günler ne kadar kötü olursa olsun savaşmaya devam etmem gerektiğini hatırlattı.

Dudaklarımız kilitliken olabildiğince sessiz kaldık.

Çadır bizi Jacob'dan koruyacak kadar büyüktü -biz kendi bölmemizin arkasına, Jacob da kendi bölmesinin arkasına fermuar çekmişti- ama dikkatli olmamız gerekiyordu.

Gizli olmak zorundaydı.

Karanlıkta birbirimize dokunduk, ellerimiz birbirimize en az kendi tenimiz kadar tanıdık gelen çıplak tenimizde gezindi. Parmakları beni buldu, sertçe sıktı. Parmaklarım onu buldu, derinlere battı.

Yavaş, tutkulu ve aç bir şekilde öpüştük.

Bedenlerimiz daha fazlası için hızlandı,
susadı.

Onu istiyordum ama aynı zamanda ertelemek ve her anın tadını çıkarmak istiyordum.

Çünkü artık inkar etmek yoktu, sonsuza dek sahip olacaktıysanız gibi davranmak yoktu.

Yorulmuş

um.

Bitkin.

Mesele sadece sürekli acı çekmek ya da nefes almak için mücadele

etmek değildi; karımın ve oğlumun gözlerindeki ıstıraptı. Beni bir deri bir kemik kalmış ve öksürürken gördüklerinde gizli gözyaşları ve bastırılmış ırkılmeler.

Beni böyle hatırlamalarını istemedim.

Beni, onları ölüm de dahil olmak üzere her şeyden koruyabilecek bir adam olarak hatırlamalarını istedim.

Son enerji patlamalarım tutunarak Della'yı kucağıma oturana kadar sürükledim.

Elini ereksiyonumdan çektiğimde öpüşürken nefesi kesildi ve parmaklarım ondan kaydı. Kendini üzerimde konumlandırdı ve çok yavaşça aşağı kayarken inledim.

Beni aldı, sahiplendi, kalçaları benimkilere değene ve bedenim tamamen onunkilerin içine oturana kadar beni yeniden kendine ait kıldı.

Bir kez kılıflandıktan sonra, hareket etmedik.

Karanlık mutlaktı ve yüzünü göremiyordum ama sanki görebiliyormuşuz gibi birbirimize baktık. Çünkü gerçekten de duyguların her parıltısını ve ışıltısını görebiliyorduk. Birbirimizin nefeslerini okuyabiliyor, birbirimizin ruhunu hissedebiliyor, her günün ne kadar acı tatlı geçtiğini anlayabiliyorduk.

Ve hareket ettiğimizde, bunu birlikte yaptık. Della tekrar yere çökmeden önce kucağımda yaylanıyordu. Ben yukarı doğru sallayıp onu dolduruyordum.

Bir elimi kalçasına, bir kolumu da sırtına koyarak onu kendime yakın tuttum.

Birbirimize öyle sıkı sarılmıştık ki, göğüsleri ağrıyan göğsümü ısıtıyordu.

Aramızda hiç boşluk yoktu.

Hava yoktu.

Hüznün girebileceği bir çatlak yok.

Birbirimize sıvanmıştık, betonlanmıştık, harçlanmıştık, yavaşça, şehvetli bir şekilde sürüyorduk, bunun dışındaki her şeyi görmezden geliyorduk.

O ya da ben yoktu, sadece biz vardık.

Daha hızlı, daha derine, daha güçlü at süren bir biz.

Asla ayrılmayacak bir biz çünkü hiçbir şey bizi ayıramaz.

Daha hızlı hareket ederken, zevk ve tatmin peşinde koşarken, tek kelime konuşmadık.

Öpüştük, yalaştık, ısırдық ve inledik ama konuşmadık. Konuşmak bunu mahvederdi.

Aramızdaki çığlığı mahvederdi.

Çünkü o çadırda insan olduğumuzu unuttuk. Unutmadık. harflerle ve cümlelerle iletişim kurarken, ruh eşleri arasında unutulmuş bir dilde iletişim kurduk.

Hiçliğin içinde oturduk ve her şeyden örülmüş sözler verdik.

Bu dünyadan çok daha fazlasının gücüyle yeniden evlendik. Birlikte olmadığımız sürece bir bütün olmadığımızı kabul eden evrenin gözünde söz verdik ve yemin ettik.

Bekleyeceğimize dair verdiğimiz sözü kabul etti. Sabırlı olacaktık.

Birbirimizi yeniden bulacak ve ölümlü kabuklarımızdan sıyrılıp fiziksel yaratılışa tutunmayı kabul ettiğimizde sonsuza dek sürececek bir armağan alacaktık.

asla cevap olmadı.

Bırakmaktı.

Kendinizi zaman ve mekânı aşan bir kordonla birbirine bağlamak mutlu olmanın tek yoluydu.

Özgür olmak için.

Öpüşmelerimiz ve itişlerimiz az önce düğümlediğimiz iplere dolanırken tüylerim diken diken oldu, hiç ayrılmamak üzere daha da sıkılaştı.

Ve bir araya geldiğimizde, mutluluğumuz da sessizdi. Yansıyan, titreyen zevki paylaşırken kalp atışlarının sadece bir yankısı.

Della'dan bir kız çocuğu sahibi olamadığım için sonsuza dek pişmanlık duyacaktım. Kaç kez birlikte yatağa girersek girelim, bir daha asla hamile kalamayacaktık.

İlaçların mı beni kısırlaştırdığını yoksa evrenin mi oğlumla sonsuza dek mutlu olacağıma karar verdiğini asla bilemeyecektim.

Her iki durumda da ben yakında gideceğim ve Della'nın Jacob'a dayanması gerekecekti.

On yaşında bir çocuk.

Hayatın çarpık bir döngüsü.

Jacob'ın onuncu yaş gününe kadar beklemek istememiştim.

Yirminci, otuzuncu yaşına kadar dayanmak istemiştim

ama on mu? Bu neredeyse çok acımasızcaydı.

Della'yı ilk aldığımda ben de onun yaşındaydım.

Hayatım değiştiğinde onun yaşındaydım ve bizi hayatta ve mutlu tutmak için savaşmışım.

Tüm zorluklara ve engellere rağmen bunu başarmışım.

Geçmişinde kötü muamele görmüş bücür bir çocuk, bir şekilde herkesin imreneceği bir dünya yaratmıştı.

Della'nın bunu görmesine, oğlumuzun sadece bir çocuk olmadığına, içinde bir erkek olduğuna inanmasına ihtiyacım vardı. Onun için orada olacaktı, tıpkı benim onun için orada olduğum gibi.

Benim cesur olduğum gibi o da cesur olacaktı. Başa çıkacaktı ve birlikte hayatta kalacaklardı.

Della'nın elleri yanaklarımı şefkatle kavradı ve karanlıkta beni öptü. Ona boyun eğdim, dilini kendi dilimle okşadım, derinleşmek için başımı eğdim.

Kalbim bir kez daha senkronize bir şekilde atmaya ve tekmelemeye başladığında, benden ayrıldı ve yan tarafına yatarak onu kaşıklamamı bekledi.

Uzanırsam ne olacağını biliyordum.

Öksürüğün ne kadar kötüleşeceğini biliyordum.

Ciğerlerimin zamanı azalmıştı ve bu gece ölmeye hiç niyetim yoktu.

Biraz eğilerek, başı karnımın üzerine düşene ve kolları kalçalarımın üzerine sarkana kadar onu döndürdüm.

Sonsuza kadar öyle kaldık. Sıcak kalmak için üzerimize attığımız bir uyku tulumu, gece cırcır böcekleri ve koşuşturan yaratıklar bizim senfonimizdi.

Ve sonra, sonsuz karanlıkta, Della ağlamaya başladı. Gözyaşları tenime aktı.

Kederi beni tuzla yıkadı.

Ona sıkıca sarıldım, çaresizlikten titriyordum, kendi gözyaşlarım dökölüyordu.

Yas tutmama tam olarak izin vermemiştim.

Bir ya da iki damla gözyaşı döktüm ama bu akıntıyı hiç bırakmadım.

Ama şimdi, kimsenin beni göremediği, karanlığın bizi kör ettiği, sakladığı bir yerde, sessiz hıkırıkların beni parçalamasına izin verdim.

Benim üzüntüm Della'ninkini daha da kötüleştirdi ve o daha çok ağladı. Onu teselli etmeye çalışmadım.

Kendim için rahatlık aramadım.

Bu bir arınmaydı.

Bu gerekliydi. Bu bir vedaydı.

Her bir gözyaşımızı harcarken birbirimize sarıldık.

Saatler ya da şafaklar hakkında endişelenmedik, sadece acımıza huzur bulmaya çalıştık.

Gözlerim kuruduğunda ve kalbim durulduğunda, saçlarını usulca okşadım. "Seni hayatımın her saniyesinde sevdim."

Vücudu benimkine karşı irkildi, başı karnıma gömüldü. "Yapma. Yapma bunu."

"Bu kadar çok şeyle kutsanmamın sebebi sensin." "Dur, lütfen dur."

"Sen benim için bir eşten daha fazlası oldun; sen benim tüm varoluş sebebim oldun."

"Tanrım... Ren." Gözyaşları tazelandı. Elleri sımsıkı bağlıydı. Onu incittiğimi biliyordum ama o da bilmeliydi.

Zaten bildiği her şeyi tekrarlamamı duymak zorundaydı, böylece *hiçbir* şeyin değişmeyeceğini anlayacaktı. Ona olan aşkım devam edecekti. Bunu kabul etmek zorundaydı. Fiziksel aşkımın bitmek üzere olduğunu ama ruhani aşkımın asla bitmeyeceğini kabul etmek zorundaydı.

"Sen olmasaydın yıllar önce ölmüş olurum ve bunun için sana teşekkür etmek istiyorum. Bana seni verdiğin için teşekkür ederim, Della. Bana bir oğul verdiğin için teşekkür ederim. Bana *bizi verdiğin için teşekkür ederim.*"

Tırnakları sanki sonsuza dek bana yapışabilecekmiş gibi derine battı.

"Seni seviyorum." Sessizce öksürdüm. "Ama bu kelimeler yeterli değil. Ne kadar önemsedığimi anlatmaya yetmiyor."

Bir hıçkırık serbest kaldı. "Seni seviyorum, Ren. Seni dayanamayacağım kadar çok seviyorum." Tırnakları dudaklarına dönüştü, çaresizlikle karnımı öptü. "Lütfen, hala buradasın. Değilmişsin gibi konuşma."

Onu görmezden geldim ve küçük bir kızken uyuyamadığı zamanlarda yaptığım gibi ona bir hikâye anlattım. "O canavarın ininde ilk nefesini aldığın anda benimkini çaldın ve o zamandan beri avucunun içinde tutuyorsun."

"Seni annenle gördüğüm günlerde, sana lanet ederdim. Seni annenle Sinsice geçip gittiğim akşamlarda seni incelerdim. Sonsuza dek senin farkındaydım, yemeğini, masumiyetini, dokunuşunu paylaşabilmeyi diliyordum."

"Düşüncelerim açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğun düşünceleriydi ama şimdi bir erkek olarak o bulanık çocukluk anılarına dönüp bakıyorum ve keşke hepsini yeniden yaşayabilseydim diyorum. Keşke şimdi sahip olduğum bilgelikle geri dönebilseydim ve benim için ne anlama geldiğini anlayabilseydim."

"Sana asla kızmazdım. Asla bağırılmaz ya da terk etmezdim. Keşke her dokunuşu, her gülümsemeyi, ilk kelimeyi ve ilk öpücüğü yeniden yaşayabilseydim. Keşke hissedebilseydin Beni her öptüğünde, benimle güldüğünde, sana benim deme onurunu bana verdiğinde ne kadar minnettar olduğumu."

"Minnettarım, Della. Her şey için."

"Senin özverin ve beni kendine koşulsuzca aşık etmen olmasaydı, şu anda bir bütün olabileceğimden şüpheliyim. Burada seninle yatamazdım.

Seni kollarıma alacağım, ne olacağını bileceğim ve o son saniyeye kadar seni sevecek kadar sakın olacağım."

"Dur." Hıçkırıkları çıplak tenimi ıslattı ama durmadım.

Duramazdım.

Hikaye bitmemiştir.

"Gözlerimi açana kadar beklemenin senin için kolay olmadığını biliyorum. Ben bu kadar aptalca körken bana aşık olduğun gerçeğini saklamak. Ama bilmelisin ki, sana gösterdiğimden çok daha uzun süredir aşıktım. Seni yıllardır istiyordum.

"Sen gerçekten benim diğer yarımısın, Della." Sesim kırıldı, çatladı, paramparça oldu. "Ve şimdi... şimdi seni tekrar terk ediyorum. Ama bu sefer kendi isteğimle değil."

Kolumla onu kendime daha da yaklaştırdım ve kendime doğru bastırdım. "Bu hiç adil değil. Bununla bir sorunum olmadığını söylemem gerektiğini biliyorum ama Ribbon... Çok korkuyorum." Dudaklarımdan bir öksürük patladı.

"Ren." Della vücuduma doğru süründü, dizleri bükülmüş ve yüzü omzumun kıvrımına sıkışmış halde bana doğru kıvrıldı, gözyaşları kulağıma geliyordu.

Kendi gözyaşlarım tekrar akarken ona daha sıkı sarıldım ve içimde hapsolmaya söz verdiğim dürüstlük taşı. "İlk defa yanımda olmayacaksın. Yanımda olmayacaksın. Gitmek istemiyorum Sensiz hiçbir yere. Bunu yapamam. BEN-BEN-" Tekrar öksürdüm, kendimi toparlamaya çalıştım ve ciğerlerimin titremesine neden oldum.

"Ren... dur."

"Hayır, bunu söylemem gerek. Çok üzgünüm, Della. İsteğimiz dışında ayrıldığım için sonsuza kadar üzgünüm. Keşke hiç hasta olmasaydım. Keşke hiç hastalanmasaydım. seni tutmaya devam et-"

"Biliyorum. Ben de biliyorum."

"Seni terk etmek istemiyorum. Seni incitmek istemiyorum.

İnanamıyorum

ölmekten şikayet etme cüretini gösteriyorsun... daha zor bir yolun var. Bunu sana asla yapmak istemedim Della. Sana bu kadar acı çektirmeyi hiç istemedim."

"Yapmadığını biliyorum."

"Ve şimdi zayıf olduğum için özür dilerim. Bunu daha da mahvettiğim için." "Sen-"

"Sen benim en büyük neşemdin, şimdi ise en büyük üzüntümsün."

Yüzümü gözyaşlarımdan arındırdım ve karanlığa doğru baktım.
"Kahretsın, ben

Adil olmak. Çok bencilce davranıyorum. Çok zalimce. Sana korkmadığımı söylemeliyim. Veda etmekte sorun görmediğimi-"

Bir öksürük sesimi parçalayarak geceyi yırttı.

Devam edebilecek kadar iyi nefes alabilmem biraz zaman aldı.

"Bunun sadece hayat olduğunu kabul etmeliyim. Ama ben kabul *etmiyorum*. Buna karşı öfke duyuyorum. Çünkü kaderin planı *sendin*. Sen ve ben. *Birlikte*. Ve şimdi..."

Tekrar öksürdüm, ikimiz de titriyorduk.

"Sus, Ren. Biliyorum. Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum." Islak yanaklarıma dokunurken eli titriyordu. "Ben de en az senin kadar öfkeliyim. Tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğuna dair nefretle doluyum. Ben de veda etmeye hazır değilim." Beni öptü, hüznü benimkine karıştı. "Asla olmayacağım."

Onu yakınımda tuttum, şiddetle öptüm, ruhunu içmek istedim ve onu da yanımda götüreceğim. "Sensiz ben neyim? Kimim ben?" Dişlerim dudağını ısırdı. "Neredeyse her anımda sen varsın. Neredeyse her hatıramda sen varsın. Ve biliyorum ki ben de senin için aynıyım. Hayatlarımız o kadar iç içe ki,

Öncesi yok. Ayrı olduğumuz bir zaman yok. Dolayısıyla bir son da olamaz. Değil mi?"

Onu tekrar tekrar öptüm. "Ömür boyu birbirimize bağlıyız ve buna tutunmak zorundayız. Bu bir son değil. Olamaz da. Olamaz."

Della başını salladı, benim onu öptüğüm kadar öfkeli bir şekilde beni öptü. "Senin bana bağlı olduğun kadar ben de sana bağlıyım Ren Wild. Birbirimizi asla kaybetmeyeceğiz. *Asla*."

Alnımız birbirine değerken nefes alış verişlerimiz kesilmişti ve Della tekrar kucağıma tırmandı.

Her nasılsa, perişan halde olmama rağmen sertleşmiştim ve beni içine kaydırды, vedalaşırken bile bizi birbirimize bağladı.

Birlikte sallanırken, kendime kindar olma izni verdim. Gerçeği söylemeye. Taşıdığım yükün bir kısmını hafifletmek için. "Bensiz bir ömür geçireceksin. Artık biz olmayacağımız için kalbim kırıldı."

Hıçkırıkları sertleşti. "Ben de."

"Geleceğini kısıkanıyorum, Küçük Kurdele."

"Kıskanma. Ben her zaman sana ait olacağım."

"Bunu durduramadığım için çok öfkeliyim. Bir yıl daha şeytanla pazarlık yapmak istiyorum. Seninle bir gün daha geçirmek için ruhumu satarım."

"Ben de kendiminkini satardım."

Kabaca, acımasızca birbirimize srtndk. Ellerim kalçalarına rehberlik ediyor, onu daha sıkı sıkıtırıyor, her eyimi alması için zorluyordu.

Birbirimizle ve kederimizle savaşırken konumamız kesildi.

ksrklerim iniltilerimize karıtı ve sessiz kalıp Jacob'ı uyandırmamak için ellerimizi azımıza kapattık.

Daha önce sevimitik.

Şimdi sevitik.

Daınık, ıslak ve irenti.

Bu, kalplerimizdeki savaşın bizim versiyonumuzdu, hiçbiri bizim suçumuz olmadığı halde birbirimizi incitmek için duyduğumuz fiziksel ihtiyaçtı.

Sonunda, itılerim derinletiinde ve Della etrafıma geldiğinde ve bedenim öfke ve rahatlamanın hastalıklı kokteyli serbest bıraktıında, birbirimize sarıldık, terli ve zgn, fkelerimiz artık o kadar sıcak değildi.

Cierlerim acı içindeydi.

Kalbim artık ritmik değil, her geçen saat daha da zayıflıyor.

Yanaını öperek nefes aldım, "Hayatına devam etmeni istiyorum Della. Mutlu olmanı istiyorum. Ben artık burada olmasam bile yaamanı istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Evet. Jacob için yaa. Benim için yaa." "Yaayamam."

"Yapabilirsin." Ona sarılarak söz verdim, "Yapabilirsin. Çünkü bu bir son değil. Biz asla bitmeyeceiz çünkü gerçek ak böyle bir şey değildir. Gerçek ak sürekli dir. Baı, ortası ya da sonu yoktur. Hayat sona erebilir, ama ak... o lmszdr."

"Seni çok seviyorum, Ren."

"Biliyorum."

"Her zaman senin olacağım."

Başımı salladım, yeminini kabul etmemem gerektiği halde kabul ettim. "Seni bekleyeceim Della. Seni ve Jacob'ı izleyeceim... bir şekilde."

"Her zaman yanında olacağına söz ver." "Söz veriyorum."

Beni tatlı tatlı öptü, nefesinde tek bir kelime vardı.

"Güzel." Karılıında ne söylemem gerektiğini biliyordum.

Çok şey ifade eden bir cümle.

İçinde tarih ve umut barındıran dört küçük harf.

Parmaklarımı saçlarına dolayarak dudaklarımı onunkilere

dokundurdum. Ve tek fısıldadığım "İyi" oldu.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

DELLA

* * * * *

2032

REN, Jacob on yaşına bastıktan bir hafta sonra öldü.

Sanki o özel yaşına kadar dayanmış gibiydi.

Oğlunun, beni kurtardığı zamanki yaşına geldiğini görmek için hayata tutunmaya çalışıyordu.

İçindeki sembolizm kalbimi parçaladı, asla üstesinden gelemeyeceğim enfes bir keder enjekte etti.

Cinayet ve cehennem dolu bir hayattan bana aşık olan on yaşında bir çocuk tarafından kurtarılmıştım. Ve babası öldüğü için en az benim kadar yıkılmış olan on yaşındaki başka bir çocuğun ellerine bırakılmıştım.

Beşinci ve son olay.

Gerçekleşmemesini çok istediğim.

Altı gün önce gece uyandığımdan beri gözyaşlarım dinmemişti ve biliyordum.

Biliyordum.

Bunu açıklayamazdım.

Jacob'ın ormandaki doğum gününden döndükten sonra, karanlık çadırda ikimiz de vedalaştığımızdan bahsetmedik. Ren'in yavaş yavaş solması ve hastaneye gitmeyi reddetmesinin sıklaşması ile normal şekilde devam ettik.

Rick Mackenzie, Ren'in ona gitmesi yerine bizi ziyaret etmeye başlamıştı ve son ev ziyareti... hepimiz bunun son ziyaret olacağını biliyorduk.

Ren'in hastaneye yatırılmasını istemişti. Fentanil ve son anlarını uzatabilecek her türlü ilaçtan düzenli bir doz verilmesini.

Ama Ren reddetti.

Onun hayatı toprağa ve gökyüzüne aitti ve ölümü beton ve camdan bir binada olmayacaktı.

Onun benden önce kararmasını izlemekten nefret etsem de bu seçimi onurlandırdım.

Vücudunun yavaş yavaş, parça parça nasıl pes ettiğini. Enerji seviyesi nefes nefes nasıl azaldı.

Başlangıç olarak, bir son dakika mucizesi için interneti taradım. Goji meyveleri, kayısı çekirdekleri ve piyasadaki tüm sözde süper gıdaların kullanımını inceledim.

Ama sonunda Ren telefonumu çaldı.

İnterneti kapattı, bizi sadece bizim olduğumuz ve başka kimsenin olmadığı bir dünyaya geri döndürdü ve anılarımızda yaşadık çünkü geriye kalan tek şey buydu.

Wilson'lar sık sık ziyarete gelirdi, hepimiz havada kalanların tadına bakardık.

Liam, Chip ve John televizyonda saçma sapan bir şeyler izlerken Ren'le bir içki paylaştılar. Cassie ve Nina ona doğru kıvrılmış, kendi vedalarını ediyorlardı. Ve Jacob ve ben... Biz onun sürekli gölgesiydik. Onun bir parçası. Bizim bir parçamız. Yakında gideceğinin ve evin onsuz çok boş olacağını o kadar farkındaydık ki.

Ve sonra altı gün önce, o korkunç gece geldi. Ren öksürüyordu, ama sık sık değil.

Ateşi vardı ama eskisinden daha yüksek değildi.

Birlikte dişlerimizi temizledik, ışığı söndürmeden önce biraz kitap okuduk ve her akşam yaptığımız gibi birbirimize iyi geceler öpücüğü verdik.

Basit, evcil bir gece.

Samimiyetin ve evliliğin timsali.

Yanına uzandım, o iğrenç hırıltıyı dinledim - benim olanı çaldığı için nefret ettiğim hırıltıyı.

Ve onu tekrar öptüm. Ve tekrar. Asla tam olarak tatmin olmadım.

Sonunda, ellerimiz birbirine değerken ve bedenlerimiz birbirinin içine geçmişken kendinden geçti.

Bir.

Erkekler, sırt çantaları ve öpücüklerle ilgili rüyalar gördüm.

Gece yarısı ilerliyor, bizi yeni bir yarına sürüklüyordu.

Ama iki ile üç arasında bir yerde, ay yıldızlar, uyandım.

Bir şey dikkatimi çekti.

Bir şey içgüdülerimi harekete geçirdi. Yatakta doğruldum ve etrafıma bakındım.

Orada bir şey vardı.

Görünmeyen bir şey.

Tenimin üzerinde serin bir şey dalgalanırken nefesim titremeye başladı. Ve anladım.

Sadece *biliyordum*.

Ben daha Ren'e dönmeden gözyaşlarım akmaya başladı.

Destek yerine sırt üstü yatıyordu ama öksürmüyordu.

Yıllardır olmadığı kadar huzurlu görünüyordu; ne acı, ne işkence, ne de mücadele vardı.

Uzanarak yan tarafına yaslandım, kolumu beline doladım ve bacağımı onunkinin üzerinden geçirdim.

Uykusunda gülümsedi, burnu saçlarımı okşuyordu. Onu sertçe sıktım. Çok sert.

Ve sonra, çok tanıdık hale gelen tıkırtı ve hırıltı kesildi ve durdu.

Ve gözyaşlarım yüzümden aşağıya doğru aktı.

Yardım çağıracak zaman yoktu. Uyanması için çığlık atarak ya da sadece bir gün daha savaşması için yalvararak kaybedecek saniye yoktu.

Beni korudu. Bana yardım etti.

Bana verebileceği her şeyi verdi.

Ve iki ile üç saatleri arasındaki o karanlıkta, kalbimi sonsuza dek elinde tutacak olan çocuk son nefesini verdi.

Bedeni hala yanımdaydı... ama ruhu... Gitmişti.

Ve onu hissettim.

Onun öpücüğüyle uyandım; onun vedasıyla titredim.

Sessiz hıçkırıkları yutarak elimi göğsüne koydum ve kalp atışı için yalvardım.

Teni hâlâ sıcaktı. Ama

kalp atışı yoktu.

Bir an için tiksindim.

Hayvani yanım ölümlerden uzak durmam için beni uyarıyor.

Ama bu Ren'di.

Bu benim ruhumun diğer

parçasıydı. Ondan korkmuyordum.

Ben de kocama sarıldım ve ona yalnız olmadığını söyledim.

Kalbimi parçalamış olsa da ona gitmesini ve mutlu olmasını söyledim.
Özgür olmak için.

Hayatım boyunca ilk kez, artık bir çiftin parçası değildim. O benim gidemeyeceğim bir yere gitmişti.

Şafak sökerken ve teni giderek soğurken, yatak odamızdaki mezara hayat girdi.

Jacob.

Yakında uyanır.

Göremiyordu.

Ben de her annenin yapacağını yaptım.

Ölü ruh eşimi bıraktım ve kapıyı kilitlemek için yataktan çıktım.

Telefonu elime aldım ve bir ambulans çağırdım. Cassie ve John'u aradım ve onlara söyledim.

Bir füğ halinde giyindim ve onu tutmak, ona söylemek, onu kırmak için oğlumun yatak odasına gittim.

Ve birlikte ağladık.

Tanrım, çok ağladık.

Ren götürüldüğünde ağladık. Geri gelmediğinde ağladık.

İki gün geçtiğinde ağladık, sonra üç, dört ve beş. Cassie ve John olmasaydı, oğlum ve ben o hafta açlıktan ölürdük. Siyah, sürekli bir umutsuzluk bulanıklığından başka bir şey değildi.

Ren'in bedeni istekleri doğrultusunda yakıldı, cenaze töreni çoktan ayarlandı, Vasiyeti ve Vasiyetnamesi mezardan itibaren her şeyin koreografisi yapıldığı gibi sorunsuz bir şekilde etkinleştirildi.

Uyuduğumu, yemek yediğimi, hatta yaşadığımı bile hatırlamıyordum... sadece var oluyordum... sadece *hayatta kalıyordum*.

Ren'le birlikte ölmüştüm ama dışarıda hâlâ rolümü oynuyordum. *Oğlumu* teselli ettim.

Hıçkırma hıçkırma ağlarken ona sarıldım.

Uyuyamadığında ona hikayeler fısıldadım.

Ren'in yapacağı şeyi yapmak için elimden geleni yaptım ve bu da onu acıdan korumaktı.

Ama şimdi... Onu koruyamazdım, çünkü bugün Ren'i son kez kucağımıza alacaktık.

Gümüş vazo ağırdı ve güneşte parlıyordu.

Etrafımızdaki ağaçlar sallanıyor ve hüzünlü.

Cenaze töreni yerel gazetede duyurulmuştu ve Wilson'larla Ren'in yıllar içinde yakınlaştığı doktorun sessiz sedasız bir tören yapmasını bekliyordum.

Tüm kasabanın katılmasına hazırlıklı değildim.

Kesin bir adresi veya konumu olmayan, ormanın kalbinin derinliklerinde,

Öğretmenler, ebeveynler, arkadaşlar ve polisler veda etmek için toplanmıştı.

Sandalye ya da servis yoktu.

Rahip ya da ilahi yoktu.

Sadece ben Ren'in küllerini tutuyorum. Kilisesinin mihrabında duruyordum. Konuşabileceğimi sanmıyordum.

Ren'in hakkını veremeyeceğimi biliyordum ama Jacob yanıma geldiğinde bir rüzgâr ağaçların arasından geçerek yaprakları savurdu.

Ve bir kez daha o karıncalanma, o *bilgi* beni ele geçirdi ve sürekli akan gözyaşları patladı.

Yabancıların önünde ağladım. Ailemin önünde hıçkırır hıçkırır ağladım.

Ve Ren'e son kez sarılmayı bitirdiğimde, daha uzun, daha cesur, daha yaşlı durdum ve yıllardır ara sıra yazdığım taslağın basılı tek sayfasını açtım. Ren bana yeni bir dizüstü bilgisayar aldığında ve beni terk etmesinin ilk işaretlerini tattığımda, anahtarların kurtuluşuna dönmüştüm.

Tüm mutlu anları yazmak ve kötü anları unutmak için elimden geleni yaptım.

Üzücü.

Masalımıza odaklandım, kendi masalım için seçtiğim kelimeleri asla Önsöz, Ren'in vedasındaki methiyenin bir parçası olacaktı.

Kırk iki yaşındaydı ve öldü.

Bir hayat çok kısa sürdü.

Jacob beni dürterek kollarını babasına uzattı. "Onu ben tutarım anne. Sen de-" Gözyaşları çocuksu sesini boğuyordu ama çocuksu ses tonunun altında bir erkeğin törpüsü gizleniyordu.

Bir gecede yaşlanmıştı ve Ren için ona asla bir çocuk gibi davranmamanın neden bu kadar önemli olduğunu nihayet anlamıştım. Ruhunda zaten kök salmış olan bilgeliği sonsuza dek beslemek için.

Ren'in, Jacob'a rehberlik etmek, ona bıçaklar ve gerçekler vermek ve normalde bir çocuk için saklanan işleri yapmak için artık orada olmadan

önce yerini kabul etmesi gerekiyordu.

daha olgun yaşlarda.

Ve bunun üstesinden gelebileceğini
biliyordu. Çünkü kendisi
halletmişti.

Jacob'ın hizasına eğilip kollarımı uzattığımda gözlerim daha fazla yaşla
bulanıklaştı. Tek kelime etmeden sevdiğimi oğlunun kollarına bıraktım ve
sade siyah elbisemin eteklerini fırçaladım.

Bugün kurdele
takmadım. Her zamanki
gibi mavi de yoktu.

Bugün, o kurdele gümüş vazo kapağının etrafında dalgalanarak Ren'i
son bir kez daha kucakladı.

Jacob vazoyu sıktı, yanağını serinliğe bastırdı ve kalbimi bir kez daha
kırdı. "Seni seviyorum baba. Artık sadece kül olman önemli değil."

Kendimi bu dokunaklı, kırıcı andan uzaklaşıp kasabamızın
gözyaşlarına boğulmuş üyeleriyle yüzleşmeye zorlarken bir hıçkırık
sesime karıştı.

John sessizce ağladı. Cassie Nina'ya sarılırken Chip de ona sarıldı.
Liam karısına ve oğluna sarılırken Adam ve ailesi yakınlarda duruyordu.
Arkalarında kasaba durmuş, acıyı dindirecek bir söz söylememi bekliyordu.

Ama o güce sahip değildim. Kimsenin yoktu.

Ve böyle bir sihir var olsa bile, onu istemezdim.

Sızlayan, kanayan acımın silinmesini istemezdim çünkü bu aşkın
bedeliydi ve ben çok sevmiştim.

Basılı sayfamdan okurken, kelimeler kalbime yazılmış olsa da,
önsözden satırlar aldım ve paylaştım, diğerlerini sadece kendime sakladım.

*"Öncelikle sana teşekkür etmek istiyorum. Ren'e en az benim kadar aşık
olduğun için teşekkür ederim. Aşkın on yıllara yayıldığını, ruhlara
bulaştığını ve sizi ölümsüz kıldığını anladığınız için teşekkür ederim çünkü
bu kadar derinden sevdiğinizde hiçbir şey ölemez."*

Başımı kaldırıp John'un gözleriyle karşılaştım.

Başını salladı, titreyen dudağını ısırdı, zihni Patricia ile doluydu ve
Ren.

ben kendim ve sevdiklerini kaybeden herkes adına konuştum.

Ren ve benim gördüğümüzü göreceklerini umuyordum... aşkın gerçekten mistik ve mucizevi olduğunu.

Sesim gözyaşlarımı gerçeğe dönüştürdü.

"Sevgi zamanı, mekânı, mesafeleri, evrenleri aşar.

"Aşk sayfalara, fotoğraflara ya da anılara hapsedilemez; sonsuza dek canlı, vahşi ve özgürdür. Romantizm gelir ve gider, şehvet titrer ve yanar, denemeler ortaya çıkar ve test eder, hayat araya girer ve eğitir, acı mutluluğu raydan çıkarabilir, neşe hüznü silebilir, birliktelik bir peri masalından daha fazlasıdır... bu bir seçimdir.

"Sevmek, değer vermek, onurlandırmak, güvenmek ve tapmak için bir seçim.

"Sizi kırma gücüne sahip olduğunu bile bile aşkı seçme tercihi.

"Birine tüm kalbinizi vermek bir seçimdir, sevgili dostlar.

"Ama sonuçta, hayat sevgiden ibarettir.

"Ve sevgi her şeyin amacıdır."

John safları yararak yaprak ezici çizmeleriyle bana sarılmak için adım attı. Cassie de ona katıldı, hafif parfümü etrafımızı sarmıştı.

"Biz buradayız. Sen ve Jakey yalnız değilsiniz." John burnunu bir mendile silerek beni bıraktı.

"Seni seviyorum, Della." Cassie yanağımı öptü ve babasına yerlerine dönmeleri için rehberlik etmeden önce kolumu sıktı.

Onların nazik desteğiyle, kalp kırıklığı karşısında daha cesur durdum ve sayfamı sakladım.

Kalabalığa gülümsedim, titrek ve sulu. "Ren ne kadar sevildiğini bilerek öldü. Ve biz hâlâ buradayız, onun da bizi her zaman seveceğini biliyoruz. Bazıları aşkımızın bittiğini söyleyebilir. Onun ölümünün hikâyemizi mahvettiğini. Buna katılıyorum ama sadece romantizm öldürülebilir ama aşk... öldürülemez. O yaşamaya devam ediyor ve ben sonsuza dek mutlu olmamızı bekleyecek kadar sabırlıyım."

Kasaba halkı başını salladı, bazıları bakışlarını paylaştı, diğerleri ise kendi anılarıyla gözleri kamaştı.

Ama söylemem gerekeni söylemiştim.

Yas tutan bir dulun ölen sevgilisini onurlandırmak için yapması gerekeni yapmıştım.

Şimdi yapmamız gereken çok daha önemli bir şey vardı.

Jacob'a dönerek elimi uzattım. "Hazır mısın?"

Gümüş vazoya daha sıkı sarıldı. "Hayır."

Yumuşak saçlarını öptüm. "Seni her zaman sevecek Jacob." "Veda etmek istemiyorum."

"Ama biz değiliz."

"Gitmesine izin vermek istemiyorum."

Daha da yaklaşarak fısıldadım, "Gitmesine izin vermeyeceğiz. Onu özgür bırakıyoruz. Rüzgâr bizi ziyaret etmesi için ona yol gösterecek; orman onu güvende tutacak. Etrafımızda olacak, Vahşi Olan."

Yüzü gözyaşlarıyla parlıyordu. "Ama kiminle konuşacağım?" Vazoyu okşadı. "En azından o hâlâ burada."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı. "O orada değil Jacob. Ruhu zaten seni dinliyor. Onunla konuştuğunda seni duyuyor. küller."

"Emin misin?" Hıçkırdı. "Söz mü?"

Kollarımı açtım.

Jacob vazoyu aramıza sıkıştırarak onlara doğru atıldı. "Söz veriyorum. Şu anda bizi izliyor ve cesur olmamızı isterdi, tamam mı?" Geri çekilerek siyah giysili ön koluyla yanaklarını sildi.

"Tamam. Cesur olacağım. Onun için."

Ayağa kalkarak kalabalığa dönüp bakmadım, sadece oğlumun elimi tutmasını bekledim.

Bunu yaptığında, daha uzağa, yeşil örtülü ormanın derinliklerine doğru ilerledik.

Güneşin aydınlattığı mükemmel bir yer bulduğumuzda durduk. "Hazır mısın?"

"Tamam."

Birlikte, titreyen eller ve kaygan tutuşla kapağı açtık.

Bir başka flüt gibi esen rüzgâr, dalların ve yaprakların arasından geçerek etrafımızı yaladı.

Tenim karıncalandı. Kalbim cevap verdi. Onu yakınımda hissettim.

Seni seviyorum, Ren.

Bahşış vermeye başladığımızda fısıldadım, "Veda etme, Vahşi Olan. Veda kelimesini söyleme çünkü öyle değil. Bir şey söylemen gerekiyorsa, "Ben" de.

seni seviyorum. Çünkü bunu duyacak ve unutulmadığını bilecek." "Onu asla unutmayacağım," diye yemin etti Jacob.

"Ben de öyle."

Birlikte gümüş kavanozu devirdik ve kocamla babasının
Bed

ava. Ren'in ölümlü bedeninin grisi girdaplar çizerek bulutlandı ve
Ölümsüz ruhu, çok sevdiği ağaçlar ve gökyüzüyle bir oldu.

Bunun bir veda olmadığını bilmeme rağmen.

Onu tekrar göreceğimi bilsem de, gözümüzün önünde yok oluşunu
izlemek hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Uzaklardan gelen insan sesleri geri dönmemiz gerektiğini ima
ediyordu ama Jacob elinde Ren'in ona verdiği İsviçre çakısıyla bir ağaca
doğru ilerledi.

Çalışkan ve kararlı bir şekilde kabuğa bir şeyler kazıdı, bıçakladı ve
oydu.

Ona izin verdim.

Onu durdurmaya ya da müdahale etmeye çalışmadım.

İşini bitirdiğinde ve yüzü bir kez daha gözyaşlarıyla ıslandığında, ne
yaptığını görmek için yaklaştım.

Ve tıpkı babanın beni yaraladığı gibi, oğul da beni
yaraladı. Kalbim artık sağlam değil, bir yas gölüydü.

"Beğendin mi anne?" Hüznünü geri çekti.

Parmaklarım Ren'in dövmesindeki tuhaf çizgileri takip ederken başımı
salladım.

Baş harfleri J ve D olan bir kurdele girdabı ve kuyruğunda bir R ile
ekstra bir vuruş.

Üçümüz de.

Ağaç yükseldikçe ve ailemiz cennete doğru yaklaştıkça hep birlikte.

"Hoşuma gitmiyor. Ben seviyorum."

Küçük bir gülümseme dudaklarını eğdi. "Güzel."

Onu incelemek için döndüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ren ve
benim kullandığımız ifade. Çok şey ifade eden tek kelime.

Bitirmek zorundaydım.

Bu çocuğun içinde her zaman Ren'den çok şey olacağını kabul etmek.
Her gün beni şaşırtacak, hatırlatacak, iyileştirecek ve incitecekti.

Titrek bir nefesle, "Peki" dedim.

Ve birlikte ormandan çıkıp Ren'le birlikte inşa ettiğimiz eve doğru
yürüdük ve eşikten tek başımıza geçtik.

Ren tarlada, traktörde ya da ahırda değildi.

Ormanda değildi, saman balyalamıyordu ya da çayırda uyuklamıyordu.

Gitmişti... *gitmişti*.

Bir ayağımı diğerinin önüne koymak ve bunu kabullenmek zorundaydım. Ama aynı zamanda bu yeni gerçekliğin geçici olduğunu da kabul ettim.

Hayatın pek çok yolu ve farklı yolculukları vardı, ama sonunda hepimiz aynı yere geldik.

Hayatımı Ren ile paylaştığım için şanslıydım.

Geri kalanını Jacob'la paylaştığım için hâlâ şanslıydım. En karanlık günlerde bile pes etmedim.

En üzücü anlarda bile yaşamayı bırakmazdım.

Denemeye, öğrenmeye, hayatta kalmaya devam edecektim, çünkü

Ren'e bunu borçluydum. Ona hayatımı borçluydum.

Jacob elimi tutarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve oturma odamıza götürdü.

"İyi misin?" diye sordu masum sesi.

Hüzünle gülümsedim. "Sen iyi misin?"

"Henüz değil." Burnunu çekti. "Ama olacağız... değil mi?"

Ren'inkine çok benzeyen kara gözleri bir cevap, bir şifa vaadi için parlıyordu.

Dizlerimin üzerine çökerek ona sıkıca sarıldım, sırık gibi bedenini kendiminkine bastırdım ve ikimiz için de şifa diledim. O da benimle birlikte diz çöktü, ben de onu öptüm.

saçlarını okşuyor, derin derin içime çekiyor, oğlumun kokusunu kocamın kokusuyla karıştırıyordum. Hiçbir sabunun ya da zamanın çalamayacağı tanıdık, vahşi bir sarhoşluk.

Saman, umut ve mutluluk.

"İyi olacağız Vahşi Bir. Söz veriyorum."

Ve iyi olacaktık.

Çünkü aşkın son kullanma tarihi yoktu.

Ren hala benimdi.

Sonsuza kadar.

* * * * *

O gece, yıkamadığım ve hala kokan çarşafarla yattım.

Ren.

Yanımdan ortaya doğru süründüm ve yastığını tuttum.

Benim.

Ve orada, Ren'in başını yasladığı yerin altına gizlenmiş - sanki onu bulmam için sabırsızlanıyormuş gibi yukarı bakıyordu - ötelere gelen bir

hediye vardı.

Ciğerlerimde sıkışan havayla doğruldum ve saklandığı yerden kaptım.
Mavi kâğıdı açarken parmaklarım titredi ve gözyaşlarımın telaşla
patlamasına neden olan bir şey ortaya çıktı.

Yeni bir şerit çarkı.

Kobalt satenden ağzına kadar dolu, bir iğne ile yerine oturtulmuş.

Karton bozulmamış ve dokunulmamıştı, solmuş eski kurdelenin yerine
geçmesi için uzun şeritler kesilmeye hazırды.

Direksiyonu okşadım, paketten bir not düşerken Ren'in her yanımda
olduğunu hissettim.

Beni tekrar kıracak bir not.

Hıçkırıklarımı bastırmak için dudağımı ısırarak açtım ve okudum.

Sevgili Della

Ribbon, seni

şimdiden özledim.

Sesini, dokunuşunu ve öpücüklerini özledim.

Ama lütfen, beni özleme.

*Çünkü ben senin yanındayım. Hüznünü hissediyorum. Gözyaşlarını
duyuyorum. Zaman alacağını biliyorum ama eninde sonunda mutlu
olmanı istiyorum çünkü ben hep yanındayım.*

*Bu kurdeleden bir parça kestiğinde, elim seninkini sarıyor. Eskiye
yeniyle değiştirdiğinde, parmaklarım senin saçlarında onu bağlıyor.*

Yaptığın her şeyde yanındayım.

Ve umarım, bu karton tekerlek sen beni bulana kadar dayanır.

Ve orada, sana bir kez daha dokunabileceğim.

O güne kadar.

Seni seviyorum.

Sonsuza dek.

Her zaman için.

Ren.

EPİLOG

DELLA

* * * * *

2033

Yıldönümleri çok farklı şekillerde karşımıza çıktı.

Mutlu, zor ve korkunç derecede üzücü.

Bugün bir yıldönümüydü.

Ciğerlerimdeki havayı ve kalbimdeki yaşamı kaybettiğim gün. Ren'imi kaybettiğim gün.

Onsuz üç yüz altmış beş gün.

Üç yüz altmış beş günlük derin bir keder.

Ama ben geride yas tutma lüksüne sahip bir kız değildim. Dünyanın en iyi oğlunun annesiydim ve onun için, karanlığın en şiddetli olduğu zamanlarda bile sabahları uyandım. Üzüntüm sürekli olsa bile yaşamaya devam ettim. Cassie'ye at işinde yardım ettim. Zihinsel ve ruhsal sağlığım için sık sık ata bindim. Arazimizi nasıl işleteceğimi ve gerektiğinde nasıl yardım alacağımı öğrendim.

Ve John, Ren'e verdiği yemine sadık kaldı, bir ruh eşini özlemenin yalnızlığı çok fazla olduğunda her zaman yanımda oldu.

Hayat o kadar acımasız olmasına rağmen nazikti. Ve tüm bunların arasında, aşkla bir sözleşmem vardı. Uymak için elimden geleni yaptığım bir sözleşme.

Kendime acımaya ya da kederimi küçümsemeye asla cesaret edemedim. Dünyadaki en iyi adamı sevdiğim ve onu kaybettiğim için hiç kızmadım.

Ren bana mirasını vermişti ve birlikte ben ve Jacob iyi olacaktık.

Her gün Ren'le sanki yanımdaymış gibi konuşuyordum.

Güneşte, gökyüzünde, çayırdaki, ormandaydı.

Her şeyin içindeydi. Bekliyordu. Seviyordu. İzliyordu. Ve ben her günü onun için yaşadım çünkü birbirimizi tekrar bulacağımız bir zamanın geleceğini ve bir ömür boyu masal anlatma onuruna sahip olacağımı biliyordum.

Ren olmadan her yeni gün doğumunu kabul ettim. Ren'siz her yeni gün batımına katlandım.

Devam etmeyi seçtim çünkü o bunu istiyordu ve ben de bunu borçluydum.

Bir ömür boyu süren fedakârlıklardan sonra, şimdi sıra bendeydi. Hareket etmeye, savaşmaya, yaşamaya devam etme sırası bendeydi. Ve yaptım da.

Destansı aşk hikayemi yaşadığımı kabul ettim. Ben şanslı olanlardan biriydim.

Ve bir tane daha istemedim.

Kalbim Ren'indi - nerede olursa olsun - ve tekrar karşılaşana kadar onun olarak kalacaktı.

En azından ailem bunu anlıyordu.

Kimse onu unutacağımı mırıldanmaya cesaret edemedi.

Kimse geçmişimi geride bırakmam ve kalbimi bir başkasına açmam için beni cesaretlendirmeye cesaret edemedi.

Kimse cesaret edemedi çünkü gerçeği biliyorlardı.

Ren ve benim aşkımız gibi bir aşk, hayatta bir kez yaşanırdı. Ve henüz bitmemişti.

Kederin beş aşamasının bir önemi yoktu.

Benim için beş aşama yoktu.

Olmasını da istemedim.

Yaranın iyileşmesini istemedim çünkü asla Ren'den daha azı olmak istemedim. Hâlâ rüyalarımda ona dokunuyor, düşüncelerimde onu öpüyor ve onsuz bir dünyaya katlanabileceğimi ama onu tekrar *göreceğimi* kabul ediyordum.

Bunu biliyordum.

Ve sabırlı olabilirim.

"Anne!" Jacob'ın sesi güneşin vurduğu evin içinde çınladı.

"Moomm!"

"Ne oldu?" Bir elimi alınma bastırdım, melankolik düşüncelerimi bir kenara ittim, onları özlemin düzenli bir arkadaş olduğu kalbimin cebine soktum.

"Paket sizin için. İmzalamanız gerekiyor!"

Çamaşırları katlamayı bırakarak oturma odasından ön kapıya doğru ilerledim, kurye verandada durmuş bir e-tablet uzatıyordu. "Bayan Wild siz misiniz?"

Biri bana böyle seslendiğinde keskin bir nefes alışla kendimi azarlamayı çoktan bırakmıştım. Bu ismi hem seviyor hem de nefret ediyordum. "Evet. Öyleyim."

"Burayı imzalayın lütfen."

Tabletini aldım, çizik ekranına bir şeyler karaladım ve ona geri verdim. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum ama çok ağır. İçeri taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" Kırmızı şapkasının altından bir kaşını kaldırdı.

Jacob kalçasına doğru eğilerek büyük kutuyu test etti. "Yardıma ihtiyacı yok. Ben varım."

Nefesimin altında kıkırdadım, ayağa kalkıp oflarken parmak uçlarımı kirli-sarı kafasında gezdirdim. "Ugh, çok ağır."

"Bunu birlikte yapacağız," dedim.

"Sizi yalnız bırakayım." Teslimatçı adam şapkasını veda etmek için hafifçe vurdu ve verandadan fırladı. Güneş minibüsünün ön camından yansıyıp onu bahçede koşan uzun boylu bir adamı gösterecek kadar gizlerken gözlerim onu takip etti ve bana onun Ren olduğuna dair bir anlık bir hayal verdi.

Gözyaşları sel
oldu.

Acı ortaya çıktı.

Ve illüzyonun kapısını kapattım.

"Bekle. Paket." Jacob, Ren'inkilere o kadar benzeyen koyu çikolata gözlerini bana çevirdi ki bazen onun benim bir parçam olduğunu unutuyor ve sadece hayatımı kurtaran çocuğu görüyordum.

Bir bakıma hayatımı kurtarmıştı... tıpkı babası gibi. O olmasaydı, denemeye devam edemezdim.

Ren beni bebekken kurtarmıştı.

Oğlu da ben bir kadinken beni kurtarmıştı. On yaşlarında iki çocuk.

Kalbimin iki çocuğu.

Mutfağa doğru koşarken elinde bir makasla geri döndü.

Ellerim kalçalarımnda kenetlendi. "Sana ne demiştim Jacob Wild? Keskin aletlerle koşmak yok." Tıpkı babası gibi, ipleri ve diğer çiftlik ihtiyaçlarını kesmek için her zaman yanında bir bıçak taşırdı. Cebindeki İsviçre çakısı yerine makası seçmesine şaşırmıştım.

Bıçağı yıkamadan önce sürekli çıkarıyordum.

"Evet, evet." Dizlerinin üzerine çöküp kutunun üzerindeki bandı kesmeden önce tekrar gözlerini devirdi.

John Amca bazen bunu yapardı - Jacob ve benim için internetten sipariş ettiği ürünlerden oluşan kutular gönderirdi.

Ben onlara bakım paketleri diyorum.

Onlara aşk hatırlatıcıları diyordu.

Her halükarda, Jacob kahverengi kâğıt ambalajı yırtıp içinden sayısız başka kitapla iç içe geçmiş bir kitap çıkarırken bu onlardan biri değildi.

Gözlerimin süzdüğü, bir kenara attığım ve sonra bir çılgılla geri döndüğüm bir kitap. Bacaklarımdaki gücü alıp beni yere düşüren bir kitap. "Anlamıyorum." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarak Mavi kapağında kar fırtınasında yürüyen yalnız bir çocuk. Başlık tarafından neredeyse gizlenmiş ve mavi saten bir kurdeleye sarılmış bir çocuk.

"*Della ve Ren Wild'dan Çocuk ve Kurdelesı*," diye mırıldandı Jacob, anlamlı ve akıcı bir şekilde okuyarak. Gözleri benimkilere kaydı. "Anne? Bunu sen ve babam mı yazdınız?"

Elimi uzatırken başım körlemesine sallandı. Ciltli.

Yeni basıldı.

Mezar taşı kadar ağır.

Ellerimde karıncalandı, sıcak, canlı ve hayaletlerle doluydu.

O ne yaptı?

"Anne?" Jacob yine sordu ama ilk kez onu ön plana çıkaramadım. Ona güvence veremedim. Kendi bencil acımı bir kenara itemedim. Jacob da en az benim kadar babasını özlüyordu... ama Ren on yıldır onunlaydı. Bense otuz iki yıldır onunla birlikteydim.

Bu konuda... kalbim acımasızdı.

Titreyen bacaklarımın üzerinde dururken, gözlerimi kapaktan ayıramıyordum, açmak için çaresizdim, okumak için taş kesilmiştim.

"Ben... Ben yürüyüşe çıkıyorum, Vahşi Bir. Tamam mı?" Sesim kırıldı ve birbirine karıştı, öncekinden daha kalın ve sertti. "Çok uzağa gitmeyeceğim."

"Anne?" Sesi endişeyle yükseldi. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Sanki bacaklarım artık yapılmamış gibi öne doğru sürüklendim.

Kas ve kemik değil, hava ve fırtına bulutu. "Ben iyiyim." Buna inanmak için çaresizce tekrarladım.

Oğlumu terk ettim.

Ben kötü bir anneydim.

Rolümü bıraktım ve oğlunu ruhunun her zerresiyle özleyen bir kıza dönüştüm.

Ne kadar yürüdüğümü bilmiyordum ama sonunda söğüt yapraklarının gölgesi beni sardığında ve pek çok şeyin yaşandığı mağara beni güvende tutacağını fısıldadığında toprağa gömüldüm ve kitabı açtım.

İlk sayfa telif hakkı jargonuydu.

İkincisi, baskı bilgileri.

Üçüncüsü, başlık.

Dördüncüsü... adanmışlık.

Della ve Jacob için.

Kitabı göğsüme doğru sallayarak yere yığıldım, hıçkırıklar ayak parmaklarımın ucuna kadar geldi.

Hayır.

Cenazeden beri hiç bu kadar ağlamamıştım.

Kendimi hiç bırakmadım.

Asla

yapamazdım.

Asla izin

verilmez.

Jacob için güçlü olmalıydım.

Ancak bu güç şimdi paramparça olmuş ve yerde parçalara ayrılmıştı. Dört basit kelime.

Beni kıran dört kelime. Beni

kırdılar.

Ren.

Sesi sanki hiç gitmemiş gibi esintide dans ediyordu. Onun vahşi duman ve özgürlük kokusu ciğerlerime doldu. Ve elinin yanağımdaki nazik, lezzetli baskısı beni sayfalara bakmaya zorladı, gözyaşı lekesi ve yarı saydam hale geliyordu.

Oku, diye mırıldandı esinti.

Dinle, diye fısıldadı söğüt.

İyileş, diye yalvardı orman.

Bir hıçkırıkla daha sayfayı çevirdim.

Okuyucuya bir mektup.

Ötelerden bir mektup.

*Sevgili okuyucu,
Öncelikle, eşime açıklamadan önce bu kitabın doğasını açıklamama izin
verin.*

*Bir zamanlar harika bir kız, değersiz bir çocuğa aşık olmuş ve onların
hikâyesini yazmaya karar vermiş.*

Onun hikayesi o aptal çocuğun gözlerini açtı.

*Gerçek aşkın kuralların ve sınırların ötesine sıçramasını sağladı.
Yıllarca plastiğe sarılarak ve çok seyahat edilen bir sırt çantasında her
ne pahasına olursa olsun korunarak hayatta kaldı.*

Çocuğun şimdiye kadar okuduğu en iyi masaldı.

Ama bir şey de eksikti.

*Hikâyenin kıza aşık olan oğlan tarafından anlatılan kısmı eksikti ama
oğlan kız kadar güzel konuşamıyordu.*

Bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldı.

*Dağınık bir şekilde dikte edilen düşünceleri onunkilerin yanında yer
almaya değer kelimelere dönüştürmek için bir hayalet yazardan yardım
aldı ve bunu yapmak için çok fazla zamanı yoktu.*

Bu benim en zor sırrımdı.

Ve şimdi bile doğru şeyi yaptığımdan emin değilim.

*Ama fikrimi değiştirmek için çok geç. Bitmiş kopyayı onaylamak ya da
reddetmek için çok geç.*

Tek umudum hikayemizin beğenilmesi.

*Ve seçtiğim her kelimenin onun kelimeleriyle aynı şeyi kanıtladığına
güvenmek zorundayım.*

Onu sevdiğimi.

*Acı verici bir
şekilde.*

Ellerim titrerken kelimeler dans etti ve zıpladı.
Sayfayı çevirip başka bir mektup bulduğumda hıçkırıklar ve
sarsıntılar beni ele geçirdi.

Hazır değildim.

Hazır değildim.

Veda etmeye asla hazır olamayacaktım çünkü bu bir vedaydı. Bir veda.
Gizlilik içinde organize edilen son bir veda.

Sevgili Kurdelem,

*Umarım mahremiyetimizi alıp kamuya açıkladığım için beni affedebilirsiniz.
Umarım bunu neden yapmak zorunda olduğumu ve neden bu şekilde olması
gerektiğini anlayabilirsiniz.*

*Ve umarım sana sarılmak için orada olmadığım için beni hâlâ sevebilirsin.
Acıyı durduramadığım için.*

*Bu kolay bir şey değildi, sayısız kez neredeyse duruyordum.
Ama yıllar boyunca sen yazarken omzunun üzerinden izledikten, seçtiğin
paragrafları okuduktan ve bana olan sevgini hissettikten sonra, nihayet
sıra bana gelmişti.*

*Sana bir aşk hikayesi yazma
sırası bende. Ve Tanrım, ne aşk
hikayesi ama.*

*Sen benim soluduğum hava ve kalbimdeki hayattın, Della.
Varlığımın tek sebebi sensin ve hep öyle kalacaksın.
Siz olmasaydınız, asla bir baba, kardeş ya da koca olamazdım.
Siz olmasaydınız, nefes neşeyi ve mutlak kalp kırıklığını asla bilemezdim.
Sen olmasaydın, ben bir hiç olurdum. Ve
senin sayende... Ben bir şeyim.*

Seviliyorum

Özleniyorum

Aranıyorum.

*Mclary'lere sadece ve sadece tek bir amaç için satıldım.
Seni bulmak için.*

*Ve seni tekrar bulacağım... yakında.
Bu son değil. Bunu ikimiz de biliyoruz.
Bir yerlerde bekliyor
olacağım. İzliyor olacağım...
bir şekilde.*

*Ve bana katılma zamanın geldiğinde, seni kollarıma alıp sımsıkı
sarılacağım.*

Gel de bul beni.

*Gelin beni güneşin her zaman parladığı, nehrin her zaman aktığı ve
ormanın her zaman kucak açtığı çayırda bulun.*

*Gel beni bul, Küçük Kurdele, ve orada sonsuza dek yaşayalım.
Ve şimdi, bu hikayeyi yarım bırakmaya dayanamadığım için, lütfen sonunu
okuyun.*

*Senin için yazdığım son.
Tekrar görüşene kadar...*

Seni seviyorum.

Kitabı kapattım.

Daha fazla okuyamıyorum.

Daha fazla acıya katlanmaya hazır
değildim. Bir gün okuyacaktım.

Ama bugün değil.

Bugün yas tutmaya ihtiyacım vardı... *gerçekten* yas tutmaya.

Ağlamak, feryat etmek ve her zaman bir parçamın sonsuza dek
kırılacağını kabul etmek. Son nefesim beni sevdiğime kavuşturana kadar bir
parçam hep kayıp olacaktı.

Ama kederimde bile sorumluluklarım vardı. Babasını özleyen bir oğlum
ve devam etmesi gereken bir dünyam vardı.

Tırnaklarımla kazıyarak ayağa kalkarken, Ren'in kitabını göğsüme
bastırırken ve söğüdün rahatlatıcı yapraklarından ayrılırken, devam
edeceğime dair bir söz verdim.

Ren'in dediğini yapmak için.

Bırakmak için... sadece bir
saniyeliğine. Gözlerim Jacob'a
takıldı.

Saman tarlasının ortasında oturuyordu, etrafı altın rengindeydi,
üzerinde altın rengi güneş, önünde altın rengi bir gelecek vardı ve kalbim
yapamadığını yaptı. Yapabileceğime asla inanmadığım şeyi.

İyileşti... birazcık.

Kabul etti... birazcık. Aşk
hikayemiz bitmemişti.

Sadece duraklamıştı.

Beyaz elbisem bacaklarımda dalgalanırken, gerçeği, kalp acısını ve
sonsuz aşkı taşıyarak güneş ışığına doğru yürüdüm.

Şanslıydım.

Sevdiğim, değer verdiğim ve taptığım için sonsuza dek şanslıyım.

Ve o gün geldiğinde, bu hayat sona erdiğinde, o aşkı yeniden
bulacaktım.

Eve, onun yanına giderdim.

Çünkü bizim hikâyemiz hiçbir zaman geçici bir aşk ya da peri
masalıyla ilgili olmamıştı. Her zaman hayatla ilgiliydi.

Aşkla ilgiliydi.

Hiçlikten bir şeye yolculukla ilgiliydi. Bireyden
çifte yolculuklar.

Boştan bütüne giden macera.

Ölümlüyü büyüye dönüştüren de buydu. Şarkılar bundan yapılırdı.

Kalpler nelerden oluşurdu.

İnsanların olmak için doğdukları şey.

Güneş daha parlaktı, dokunduğu her yeri tereyağlı bir ışıkla ısılatıyordu.

Otlak balyalama için neredeyse hazırdu.

Toprak, rutin ve saat gibi işleyen bir zamanlama sağılar.

Ve oğlum gözlerimi üzerinde hissederek başını kaldırdığında, tıpkı Ren'in yaptığı gibi el salladı. Elini "gel buraya" şeklinde değiştirdi ve ben de gittim.

Başımı dik tuttum. Gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Kendime tüm acı verici, enfes kalp ağrısıyla sevmeye özgürlüğü tanıdım.

Ona ulaştığımda kır çiçeklerinin arasına oturdum ve ona sarıldım.

O da bana sarıldı, şiddetle, iyileştirici bir şekilde. "Söylediği gibi sonunu okudun mu?"

Başımı salladım. "Yapamam."

"Yapmalısın." Ayrıldığımızda yanağımı öptü, o kadar bilge, o kadar cesur, o kadar saftı ki. "Eğer sana yapmanı söylediyse, yapmalısın."

Nazikçe güldüm. "Tıpkı bana söylediği her şeyi yaptığım gibi, ha?"

"Evet." Sırıttı ve tekrar ciddileşti. "Orada bir kutu dolusu kitap var. En azından bir tanesini okumalısın."

"Belki."

"Ama ya iyiye?"

"O zaman ben hazır olduğumda iyi olacak." "Ama ya seni mutlu ederse?"

Gözyaşlarımı bir kez daha yuttum. "Beni mutlu ediyorsun. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Küçük elini çimenlerin arasında gezdirerek yere baktı. "Onu özlüyorum."

"Evet, ben de."

Mor bir çiçek kopardı ve bana uzattı. "Bana hikâyeyi okur musun? Babam yazdıysa ve sen de okumadıysan, bu onun geri gelmesi gibi bir şey, değil mi?"

Hediyesini alıp güzel yapraklarını çevirirken göğsüm sıkıştı. "Üzerinde onun sözlerinin yazılı olduğu sayfalar olması onun hayatta olduğu anlamına gelmez, Vahşi Çocuk."

"Biliyorum. Ama..." Ciddi, yalvaran ve umutlu bir ifadeyle baktı. "Sanırım okumanı isterdi."

"Biliyorum."

"Okuyabilir miyim?"

"Ne yazdığını öğrenene kadar olmaz." Benimkine çok benzeyen burnuna dokundum. "On bir yaşındaki meraklı parkçılar için uygun olup olmadığından emin değilim."

Sırıttı. "Sanırım okumama izin verirdi."

"Bence fazla otoriter olmaya başladın."

"Sanırım korkuyorsun."

Nefesimi içime çektim ve biraz geri çekildim.

Fark etti, sürünerek yaklaştı ve bana sıkıca sarıldı. "Özür dilerim anne."

Hıçkırıklarımı yutmam bir an aldı. "Haklısın Jacob. I korkuyorum."

Bir süre birbirimize sokularak oturduk, kalbimdeki boşluk her zaman soğuk olsa bile güneşin bizi ısıtmasına izin verdik.

Sonunda Jacob geri çekildi. "Oku, tamam mı? Onu kutuda bırakma."

Bir damla gözyaşı kaçtı.

"Tamam." "Yapacak mısın?"

"Yapacağım. Cesur olacağım. Ona bu kadarını borçluyum."

Başını salladı. "Evet ve sonra bana okuyabilirsin."

Zihnimin sorularla dolup taşmasına izin vermemek için elimden geleni yaparak gülümsedim.

Ren ne yapmıştı? Nasıl bir son yazmıştı? "Göreceğiz." Ayağa kalkarak elini elime aldım ve eve doğru yöneldim.

Jacob başka bir soruyla parmaklarımı sıktı. "O gitmiş olsa bile... bizim mutlu olmamızı isterdi, değil mi anne?"

Başımı salladım. "Evet."

"Sence şu anda bizi izliyor mudur?" "Şüphesiz."

"Sence bizi izlemekten mutlu mu?"

Ren'i ormanda özgür bir yerde, yaprakların arasından bakarken ve bizi uzaktan korumak için hayal kurarken hayal ettim. "Evet, biliyorum."

"Peki, o zaman anlaştık." Eve doğru koşarken eli elimden kaydı ve bağırdı: "Bu gece oku. Belki sen de mutlu olursun."

EPİLOG DEVAMI

DELLA

* * * * *

2033

O GECE, Jacob için yemek yaptıktan ve onun seçtiği bir filmi izledikten sonra, yatağıma kıvrıldım ve kitaba uzandım.

Ben istemedim.

Hazır değildim.

Ama oğluma bir söz vermiştim ve kocamı hayal kırıklığına uğratamazdım.

Ren'in sesinin bir karton kutuya kilitlenmiş, sırlarını paylaşmaya hazır, ortak koşullara ışık tutmaya hazır olduğu düşüncesi reddedilemeyecek kadar üzücüydü.

Küllerini savurduğumdan beri yaptığım en zor şey olacaktı ama bunu ona borçluydum.

Dinleme gücümü ona borçluydum.

Sayfaları açıp Ren'in mektuplarını yeniden okurken yine gözyaşları döküldü. Ağladım.

Ve ağladı.

Ve gözyaşlarım nihayet yavaşladığında, titrek bir nefes aldım, cesaretimi topladım ve ağır, tatlı kokulu kağıtları sonuna kadar ittim.

Bir gün hepsini okuyacaktım.

Kocamın en mahrem düşüncelerini okuyacak kadar ayrıcalıklıyken kalbimi yeniden kırabilirdim. Ama şimdilik, bu kitap onun yastığında yanımda uyuyacak, her şey çok acı verici olduğunda sarılabileceğim, karanlıkta ona fısıldadığımda okşayabileceğim bir şey olacaktı.

Bir gün hazır olacaktım.

Ama bugün değil.

Bugün, akıl sağlığıma zar zor tutunuyordum, Ren'i daha erken bulabilmek için zamanın geçmesini dilemenin garip itirafına itildim, tüm bunlar olurken

Jacob'la daha fazla vakit geçirebilmek için dakikaların yavaşlaması için yalvarıyordum.

Ren doğal bir hikâye anlatıcısıydı; yıllarca bana masal anlatarak ve her isteğimi yerine getirerek bu yeteneklerini geliştirmişti.

Ve bu gece, tıpkı eski günlerdeki gibi, bana bir hikâye anlatacaktı.

Bizim hikayemiz.

Önemsediğim tek kişi.

Sayfalar son bölüme düştü ve nefes alırken harfleri okşadım, "Elli Dokuzuncu Bölüm. Ren, 2018."

Zihnim o zamana geri döndü.

Duyguların hançer gibi saplandığı ve gençliğin arzusunun ateşiyle yanıp tutuştuğu bir zaman. O zamanlar her şey daha keskin, daha acil, daha çaresizdi.

Sayısız anı çözüldü, bana ne yaptığımı hatırlattı. Nasıl bu kadar incindiğimi, bekaretimi bir başkasına nasıl kaybettiğimi.

Karşılıksız ıstırabıma nasıl da karışmıştım, Ren'i ve kendimi nasıl da kırmıştım.

Sadece... gözlerim Ren'in anlattıklarını gözden geçirirken, beni ne kadar sevdiğini, bana o notu bırakıp kapıdan çıkarken ne kadar perişan olduğunu öğrenirken, garip bir gülümseme gözyaşlarıyla parlayan dudaklarımı büktü.

Kitap burada bitmedi.

Tek başına bir trajediyle bitmedi ama kalpleri mutlu eden bir düete dönüştü. Ve zeki kocamın ne yaptığını anladım.

Ve daha cesurdum.

Ve minnettardım.

Ve kırılan kalbim küçük bir parçayı tekrar yerine yapıştırdı.

Parmaklarım, onun başlattığı büyüüyü bitirmek için klavyemi kaşıyordu. Son bir mektup beni bekliyordu.

İşte burada sen devreye giriyorsun, Della Ribbon.

Yakında bir kutu daha alacaksın.

Sana aşık olduğumu itiraf ettiğim ve seni ilk kez öptüğüm andan evlendiğimiz, oğlumuzu kucağımıza aldığımız ve bir aile olarak büyüdüğümüz ana kadar olan bölümlerden oluşan bir kutu.

Dürüst oldum. Her şeyi paylaştım.

Şimdi sıra sende.

Hikayemizi bitir, Della.

Ama bu seferki, gerçeği küçük bir kurgu parçasıyla harmanlıyor.

Kitaba "Kız ve Ren" adını verdim çünkü ben buyum.

*Ben seninim.
Ama o mucizeyi bulduğumuz hikayemizi modaya
uydurun. İyileştiğim, yaşlandığım ve yaşadığım bir
hikaye.*

Ve sonuna şu son paragrafı ekleyin:

***"Ve orada, yaz çayırında güneş batarken, Della Ribbon Ren'e döndü ve
'Kızına hamileyim. Sanırım artık bir kız ismi seçebilirsin.'
Kocası mutlu, sevinçli ve delicesine aşık bir şekilde ona döndü ve onu
öptü.***

***Günlerce öpüştüler çünkü hiçbir zamanın onları durduramayacağını
biliyorlardı.***

***Ve ayrıldıklarında, 'Seni seviyorum Della, sonsuza dek ve her zaman'
dedi.***

Ve o kızları vardı.

Bir aileleri vardı.

***Evlilik ve gerçek aşkla sonsuza dek birbirlerine bağlandılar.
Birlikte."***

Ve sonra, eğer hikayemiz bir filme dönüştürülürse, jenerik de dönecek.

Ve müzik çalacak.

*Ve seyirciler Della Ribbon ve
Ren'in yaşadığını bilecekler.*

sonsuz

a

kadar

mutlu

sonra.

SON

*Bana güvendiğiniz ve bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.
Umarım Ren ve Della'nın hikayesini beğenmişsinizdir... acıya rağmen.*

OKUYUCUYA NOT:

NEDEN ANA KAHRAMANI ÖLDÜRDÜN?

Ren ve Della aklıma düştüğü andan itibaren nasıl biteceğini biliyordum. Ren, hikâyesinin gerçekliğe dayanması konusunda oldukça kararlıydı. Ve ne yazık ki gerçeklik pek de nazik değil.

Dürüst olmak gerekirse yazmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Her gün doğru şeyi yapıp yapmadığım konusunda endişeleniyordum. Panikle uyanırdım.

Okuyucularımı üzüp üzmeyeceğimi merak eden saldırılar. Ve böyle bir son yapmanın kariyer intiharı olup olmayacağını. Ama Ren'in ölmesini engellemeye çalıştığım her seferinde bunu yüzüme vuruyordu ve ben de **CESUR** olmam gerektiğini biliyordum. Bu kitabın herkes için olmayacağını kabul etmem gerektiğini. Ve acı tatlı sonuna rağmen Ren ve Della Wild'ın hikayesinin bulması gereken okuyucu kitlesini bulacağını umdum.

Umarım, gözyaşlarına rağmen, hikayeyi olduğu gibi görebilmişsinizdir. ölür.

Acımasız, kalp kırıcı, ama bir şekilde canlandırıcı, sevgiyi asla

bilmeden Bu noktaya kadar okuduğunuz ve bunu kabul ettiğiniz için

son derece minnettarım.

hikâye sağlam bir şekilde *hayata* dayanıyor. Hepimiz sonsuza dek mutlu olmanın farklı versiyonlarına sahibiz. Bazıları sonsuza dek sürer, bazıları bir süreliğine sürer, bazıları ise hiç sürmez. Ama sonunda, gerçek aşk devam eder ve ben bir kez birbirimize bağlandığımızda, birbirimizi tekrar bulacağımıza inanıyorum. Reenkarnasyon, cennet ya da başka bir ilahi müdahale yoluyla.

REN VE DELLA'NIN NEDEN BAŞKA ÇOCUKLARI OLMADI?

Kurdele Düeti, anlattığım hikayeler arasında hiç bir şey almadığım ilk hikaye.

özgürlükler ya da belki de gerçek hayatta olmayacak 'biraz fantastik' unsurlar ekledim. Bu kitapta bunu yapmak istemedim. Tamamen gerçekçi olması gerekiyordu ve gerçek şu ki, Della Jacob'ı doğurduğunda Ren yine ağır hastaydı ve ardından kapsamlı bir Kemoterapi sürecine girdi. Onu ikinci kez

hamile bırakabilmesinin gerçekçi olmayacağını düşündüm.

Elbette mucizeler olur, ama hastalığı için normal tahminlerin çok ötesine geçerek ona zaten bir mucize verilmişti.

ABD'DE YAZILMIŞ BİR KİTAPTA NEDEN İNGİLİZCE İFADELER VE YAZIM BİÇİMLERİ VAR?

Öncelikle, bu kitapta İngilizce yazım ve İngilizce terminoloji olduğunun tamamen farkındayım (çünkü ben İngilizim ve aynı zamanda İngilizce yazım olan bir ülkede yaşıyorum). Bu bir yazım hatası ya da tembellik değildi. Bu şekilde yazdım çünkü kullandığım ifadeler bunlar ve *The Boy & His Ribbon* ve *The Girl & Her Ren* ile tüm düşüncelerimi kapattım ve sadece YAZDIM.

Hikayeler kağıda döküldükten sonra, tüm yazım kurallarını değiştirdim, ABD'de yaygın olmayan ifadeleri ve kelimeleri çıkarmaya başladım ve 'Amerikanlaştırmaya' başladım.

Ancak, bir arkadaşım hikayeyi Amerika'da kurmaya çalışmak yerine, neden zaman ve mekanın geçici olduğu bir hikaye olarak bırakmayalım diye önerdi. Bir kez bile bir kasaba, şehir ya da ülkeden bahsetmedim. Bunun nedeni kısmen Ren'in bir çocuk olarak bunu bilmemesi ya da umursamamasıydı, ama aynı zamanda okuyucunun Ren ve Della'yı oldukları yere yerleştirebilir, hatta kendi seçtikleri kurgusal bir dünyayı hayal edebilirler.

Kanada, İngiltere, İskoçya, ABD ya da Yeni Zelanda'da geçebilirdi. Her yere uyabilirdi ve ben bunu sevdim.

Ancak, muhteşem Will Watt ve Hayden Bishop (tamamen yaratıcı lisansları dahilinde) *The Boy & His Ribbon* için anlatıma başladıklarında karakterlerin muhtemelen Güney ABD'den olabileceğine karar verdiler ve onlara uygun aksanlar verdiler. Kitabın 'ülkeden bağımsız' olması konseptimi tartışmadığımız için, sesi duyduğumda neden bazı İngilizce ifadelerin Amerikan aksanıyla konuşulduğunu açıklamam gerektiğini fark ettim.

Ses zaten *The Boy & His Ribbon* için kaydedildiğinden, Whispersync özelliğini bozmadan geri dönüp belirli İngilizce konuşma dillerini düzenlemek mümkün değildir.

Bu yüzden, 'sesin' kulağa farklı gelmemesi için *The Girl & Her Ren*'i aynı şekilde bırakmaya karar verdim.

Umarım iki dünyanın karışımını mazur görebilir ve her şeye rağmen hikayenin tadını çıkarabilirsiniz.

BU HİKAYE İÇİN NASIL BİR ARAŞTIRMA YAPTINIZ?

Asbestle ilgili hastalıklar ve zorla çocuk işçiliği hakkında çok şey.

Mezotelyoma ile uğraşan ya da bir tanıdığı olan herkes için, gerçekçi tedavi seçeneklerini ve terminolojiyi araştırmak ve dahil etmek için elimden geleni yaptım. Her şeyde olduğu gibi, sadece çok fazla bilgi mevcuttur ve gerçekleri yanlış aktardıysam özür dilerim.

Kullanılan birkaç bağlantı şunlardır:

<https://www.asbestos.com/cancer/>

<https://www.asbestos.com/treatment/>

<https://www.pleuralmesothelioma.com/cancer/prognosis/>

<https://www.keytruda.com/>

<https://www.rxwiki.com/keytruda>

Ren'in bir çiftlikte çalışmak üzere satın alınması o kadar da uzak bir ihtimal değil ve hem birinci dünya hem de üçüncü dünya ülkelerinde, dünya çapında belgelenmiş birçok çocuk işçiliği sorunu var.

Bunlar sadece birkaçı:

<http://www.fao.org/childlabouragriculture/en/>

<https://www.hrw.org/news/2011/11/17/child-farmworkers-united-eyaletler-en-kötü-biçim-çocuk-emek>

<https://www.huffingtonpost.ca/craig-and-marc-kielburger/child-labour-is-canadas-i b 1087892.html>

YAKLAŞAN KİTAPLAR 2018

Vücut Ressamı
Tartışma

Daha güncel duyurular ve bültenler için lütfen şu adresi ziyaret edin: www.pepperwinters.com

DÜZENLİ ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ?

Bültenime kaydolun ve özel içerikler, silinmiş sahneler ve ücretsiz hediyeler kazanın.

BURAYA
KAYDOLUN

Yeni bir sürümden veya indirimden ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

Beni BOOKBUB'da takip edin

Beni AMAZON'da takip edin

Beni FACEBOOK'ta takip edin

Hayatımın perde arkasını görmek ister misiniz (çoğunlukla tavşanlar ve atlar-bu yönden sıkıcıyım)?

Beni INSTAGRAM'da takip edin

PEPPER WINTERS'TAN ALINABİLECEK DİĞER KİTAPLAR

Kurdele Düeti

Erkek Çocuk ve Kurdelesı

Kız Çocuk ve Ren

Dolar Serisi

Pennies

Dollars

Yüzlerce

Binlerce

Milyonlarc

a

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların

Tacı Gerçeğın

Tahtı

Saf Yolsuzluk Düeti

Yıkım ve Kural

Günah ve Acı

Borçlu Serisi

Borç Miras

Birinci Borç

İkinci Borç

Üçüncü Borç

Dördüncü Borç

Son Borç

Borçlu Epilog

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları

Quintessentially Q

Twisted Together

Je Suis a Toi

Standalones

Yok Edilmiş
Görünmeyen
Mesajlar Buna
Dokunamaz

OYUN LİSTESİ

John Legend - Beni Şimdi Sev
Selena Gomez & Marshmello - Wolves
Pink - What About Us
Selena Gomez - Back To You
Imagine Dragons - Söyleyecek Bir Şey
Kalmadı Imagine Dragons - Not Today
All of the Stars - Ed Sheeran
Charlie Puth - Kiss Me
Lana Del Rey - I still love him
Nothing Like Us - Justin Bieber
Calum Scott - If Our Love Is Wrong
Tom Odell - Grow Old with Me
I Found You - Kina Grannis & Imaginary Future
Calum Scott, Leona Lewis - You Are The Reason
Behind Blue Eyes - Limp Bizkit
Fotoğraf - Ed Sheeran

TEŞEKKÜRLER

The Boy & His Ribbon şimdiye kadar yazdığım en kolay kitaptı.
The Girl & Her Ren en zor olanıydı.

'Okuyucuya Not'ta da belirtildiği gibi, Ren'in kaderini aklıma düştüğü ve bana hikayesini ilk anlattığı anda biliyordum, ama bu benim bu konuda rahat olduğum ya da bunu gerçekleştirecek kadar cesur olduğum anlamına gelmiyordu.

Neredeyse her gün beta okuyucularıma doğru şeyi yapıp yapmadığımı soran mesajlar gönderiyordum. Ve her gece, bu düetin nasıl karşılanacağını merak ederek panik içinde uyanıyordum.

Ancak Ren'in istediği sonu yapmaktan başka çarem yoktu. Bu asla bir romantizm değildi.

Bu bir hayat hikayesiydi ve Della'nın dediği gibi hayatla birlikte ölüm de gelir.

Bunu söylerken, bu kitapta beta okuyuculara çok güvendim. Sanırım 210.000'e yakın kelime yazdım ve bunların 55.000'ini sildim.

Bütün sahneler çıkarıldı. Tüm olay örgüsü silindi. Kolay olmadı ama umarım acımasız olduğu için daha iyi bir kitap olmuştur.

Kocamın bana kışımın üstünde oturmama izin verdiği için teşekkür etmek istiyorum.

Bu işi bitirmek için günde on iki saat çalışıyor - iki aydır atları beslemek, yemek pişirmek ve temizlik yapmak için ona güveniyorum. O bir rock yıldızı.

Heather Pollock'a tavsiyeleriyle paha biçilmez olduğu ve günün her saatinde çevrimiçi olup bölümleri okuduğu ve uçurumdan atlamamı engellediği için teşekkür etmek istiyorum.

Melissa Crump'a çok gayretli, nazik ve yardımcı olduğu ve geri bildiriminde inanılmaz derecede hızlı olduğu için teşekkür etmek istiyorum.

Tamicka Birch'e kitabı mahvettiğimde ve ona sonunu söyleyip önce sonsözü okuttuğumda bana dürüstçe fikrini söylediği için teşekkür etmek istiyorum.

Melissa Staley, Vickie Leaf, Rochelle Kroesen, Yaya, Julie Lis, Heather Peiffer, Nicole Hartney ve Chanpreet Singh'e değerli ve nazik eleştirileri için teşekkür etmek istiyorum.

Jenny Sims ve Tiffany Landers'a redaksiyon / düzeltme çalışmaları ve bu kadar hızlı geri dönüşleri için teşekkür etmek istiyorum.

Will Watt ve Hayden Bishop'a bu mükemmel seslendirmeyi yaptıkları ve beni karakterlerime daha da aşık ettikleri için teşekkür etmek istiyorum.

Nina Grinstead ve Social Butterfly'daki kızlara tanıtım konusunda yardımcı oldukları için teşekkür etmek istiyorum.

Ve son olarak, ama en önemlisi, bu hikâyeyle canınızı yakmama izin verdiğiniz için siz okurlara teşekkür etmek istiyorum.

Umarım acıya rağmen hoşunuza gitmiştir.

Xx00xx

Biber

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

